

Trần Thế

Contents

Trần Thế	2
1. Chương 1: Người Lái Đò	2
2. Chương 2: Lại Một Lần Nữa Mất Đi Chỗ Dựa	5
3. Chương 3: Nợ Tiền	9
4. Chương 4: Cho Có Phúc Hơn Nhận	12
5. Chương 5: Hợp Đồng Hôn Nhân	16
6. Chương 6: Con Rối Của Anh	20
7. Chương 7: Thứ Tôi Muốn Vừa Đơn Giản Lại Vừa Phức Tạp	24
8. Chương 8: Được Thuộc Về Ai Đó Là Cảm Giác Người Ta Luôn Thêm Khát	29
9. Chương 9: Đã Không Giống Nữa	33
10. Chương 10: Kiên Trì Hay Từ Bỏ?	38
11. Chương 11: Chi Phiếu Trắng	43
12. Chương 12: Bước Chân Vào Hôn Nhân	48
13. Chương 13: Ai Cũng Có Thứ Mình Muốn	52
14. Chương 14: Góc Khuất Trong Trái Tim	59
15. Chương 15: Đánh Thức Dây Đàn Cảm Xúc	64
16. Chương 16: Chỉ Cần Em, Không Cần Tình Yêu.	69
17. Chương 17: Tro Tàn Của Sự Nhiệt Tình	73
18. Chương 18: Chăng Qua Chỉ Là Ảo Ảnh	78
19. Chương 19: Kỳ Phùng Địch Thủ	84
20. Chương 20: Chân Tướng Của Vụ Tai Nạn Xe	87
21. Chương 21: Thì Ra, Tim Ở Đây	91
22. Chương 22: Trở Về Đại Gia Đình	95
23. Chương 23: Thừa Nhận Tình Yêu Sẽ Là Từ Biệt	99
24. Chương 24: Hai Khả Năng Xấu, Chọn Khả Năng Ít Xấu Hơn	103
25. Chương 25: Ở Cùng Nhau, Lại Được Bao Lâu Nữa Đây?	107
26. Chương 26: Tự Tìm Phiền Nào	112
27. Chương 27: Thăm Dò, Lùi Bước	117
28. Chương 28: Tuyệt Đại Song Kiều	123
29. Chương 29: Muốn Được Anh Thương Nhớ	126
30. Chương 30: Không Muốn Rời Xa	131
31. Chương 31: Không Còn Là “chúng Ta” Nữa	134
32. Chương 32: Không Thở Trở Lại Trước Kia	141
33. Chương 33: Cô Ấy Là Kẻ Thủ Trời Định	146
34. Chương 34: Chúng Ta, Kết Thúc Rồi	152
35. Chương 35: Vất Vả Vì Ai, Bận Rộn Vì Ai	157
36. Chương 36: Ai Đã Che Mắt Tôi	161
37. Chương 37: Chớp Mắt Thời Gian Đã Trôi Qua	167
38. Chương 38: Thì Ra Đã Không Còn Cần Thiết Nữa	173
39. Chương 39: Tình Yêu Không Giống Như Trứng Gió Bị Cắm	178
40. Chương 40: Đều Là Người Minh Cả	181

41. Chương 41: Đợi Anh Trong Pháo Đài Của Mình	186
42. Chương 42: Là Người Thân Mới Bền Lâu	191
43. Chương 43: Người Nào Càng Yêu Nhiều Thì Lại Càng Đau Khổ Nhiều	197
44. Chương 44: Giữ Chiếu Bình Của Anh Mà Sống Qua Ngày	200
45. Chương 45: Kết Thúc	204

Trần Thế

Giới thiệu

Lăng Lạc Trần, một cô bé phải sống trong cô nhi viện từ nhỏ, cuộc sống khắc nghiệt nơi đây đã tôi luyện

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tran-the>

1. Chương 1: Người Lái Đò

Ngồi trên xe của Lâm Tự, không hiểu sao Lăng Lạc Trần lại nghĩ tới việc dùng hình ảnh chiếc đò để hình dung mối quan hệ giữa hai người. Cô chỉ cần lên đò ngồi, tất cả những việc khác đã có anh lo liệu. Chèo đi đâu, lúc nào xuống đò, đều do anh quyết định.

Hai người cùng ngồi trên một chiếc thuyền, nhìn như anh đang tận tâm tận sức, còn cô chỉ ngồi hưởng thành quả. Trên thực tế anh mới là người lái đò, đi hướng nào và dừng ở đâu, chỉ anh mới biết. Còn cô nhiều lắm chỉ có thể nghiêng bên này ngả bên kia theo nhịp, dù cảm kích từ tận đáy lòng cũng không được nói ra. Đây chính là bốn phận và ý thức tự giác của một khách đi đò.

Hiện tại, tâm trạng của Lâm Tự không được tốt. Sống cùng anh hai năm, Lạc Trần rất hiểu tính tình của Lâm Tự, vui buồn thế nào vừa gặp mặt là có thể nhận ra ngay. Lạc Trần quay đầu sang, thấy anh không còn giữ được vẻ điềm tĩnh như mọi ngày, tay nắm chặt vô lăng. Xe đang chạy thẳng anh đột ngột quẹo trái, lao vút qua ngã tư trong giây cuối cùng của đèn xanh khiến cô bị bất ngờ, đập mạnh người vào cửa xe đau điếng. Tuy cô nhanh chóng trấn tĩnh lại, cũng đã quen với việc nhẫn nhịn, nhưng vẫn không kìm được bật kêu thành tiếng. Âm thanh vừa thoát ra cô đã biết là không tốt, vội đưa tay lên bịt miệng.

Khi Lâm Tự đang tức giận, một khi lên tiếng trả lời anh thì cơn giận sẽ bùng nổ rất ghê gớm, trong lửa giận đó cô sẽ cháy đến xương cốt cũng không còn.

Ngược lại, nếu cô có thể giữ được yên lặng, tốt nhất là ngồi im đừng gây ra bất kỳ tiếng động nhỏ nào thì có thể vượt qua cơn bão tố này, đợi anh từ từ bình tĩnh lại. Kinh nghiệm rất nhỏ ấy cô đã dần dần tích lũy được trong thời gian hai người sống với nhau.

Thực tế, Lâm Tự rất hiếm khi có tâm trạng xấu, đương nhiên cũng ít khi có tâm trạng đặc biệt vui vẻ. Mặc dù khi Lâm Tự bộc lộ rõ cảm xúc của mình thì Lạc Trần sẽ thấy anh giống một người đang sống hơn, nhưng sau mỗi lần như thế, Lạc Trần thấy thôi cứ để anh quay về phái Cổ Mộ đi. Nghe Lạc Sa nói, đệ tử của phái Cổ Mộ đều không ham muốn bất cứ thứ gì, mặt hầu như không bao giờ biểu lộ cảm xúc.

Lâm Tự không phải không có ham muốn nhưng khả năng khống chế biểu cảm trên nét mặt của anh khiến người khác hết sức khâm phục.

Sự thản nhiên ung dung của anh đối với cô mà nói, chính là tiền đề để mối quan hệ của hai người có thể kéo dài.

Lạc Sa là em trai của Lạc Trần, hiện đang học trung học, các thể loại tiểu thuyết như võ hiệp, giả tưởng, khoa học viễn tưởng... đều đọc không sót tí gì, nói theo cách của cậu thì là: “Thông hiểu Đông Tây”, tự mình là nhất.

Đương nhiên cậu cũng không nói rõ với Lạc Trần, những truyền nhân của phái Cổ Mộ còn có tên gọi khác là: “Hoạt Tử Nhân [1]”. Mặc dù biết rõ chị rất thương mình nhưng đối với việc liều mạng tuyên chiến với quyền uy của Lâm Tự, chị cậu không thể làm bừa.

[1] Hoạt Tử Nhân: người ngu ngốc, vô dụng, đồ bỏ đi.

Vì thế cậu đành vừa rót vào đầu chị những suy nghĩ kiểu như Lâm Tự đến từ phái Cổ Mộ, vừa tự cười thầm trong lòng. Cậu cũng tin rằng, đã làm việc lớn thì không cần câu nệ tiểu tiết, trước mắt cứ thực hiện chính sách mưa dầm thấm dất với chị, đợi đến khi mình có đủ năng lực rồi mới trả thù anh ta cũng chưa muộn.

Đương nhiên, Lạc Trần không hề biết tí gì về âm mưu hết sức trẻ con đó của Lạc Sa, cô cũng chẳng có thời gian để đọc bất kỳ thể loại tiểu thuyết nào, bất luận là truyện kiếm hiệp hay tình cảm thì cô đều thấy nội dung của chúng rất xa rời thực tế. Quan trọng là, những thứ đó chẳng giúp ích gì cho tình trạng của cô bây giờ.

Tình trạng của Lăng Lạc Trần như thế nào?

Cô là sinh viên năm thứ ba khoa Ngoại ngữ của trường đại học C. Trong con mắt người khác, cô là một sinh viên ngoan, thành tích học tập ở mức trung bình khá. Mặc dù không tích cực chủ động tham gia các hoạt động ngoại khóa của trường, nhưng nếu được yêu cầu, cô cũng chưa bao giờ từ chối. Cô rất có tài trong việc lắng nghe ý kiến của người khác, còn phối hợp lại một cách ăn ý.

Vì thế, dù không tiếp xúc nhiều với các bạn nhưng trong trường cô vẫn rất được yêu quý. Đi trên đường, thường sẽ có những người nhìn rất quen tới chào hỏi, cô cũng sẽ cười và gật đầu đáp lễ.

Nói theo cách của cô bạn thân Mông Mông thì: cái gật đầu xã giao của Lăng Lạc Trần là dành cho khắp thiên hạ, nếu cô đi trên con đường chính trong trường thì mọi người sẽ nhìn thấy hình ảnh cô gật đầu liên tục, giống như con búp bê hay treo trên xe ô tô ấy, tần suất đều đặn, không lúc nào nghỉ. Mông Mông đã từng rất thắc mắc: “Lăng Lạc Trần, sao hành động gật đầu hết gà mổ thóc rất dễ hơi, cộng thêm nụ cười vô cảm như trên biển quảng cáo của cậu nhìn lại tao nhả đến thế?”.

Lúc ấy Lạc Trần không nói gì. Tao nhả, cô chưa bao giờ nghĩ mình và hai từ ấy có liên quan với nhau.

Tao nhả, đấy chẳng phải là phong thái đặc quyền của những người giàu có hay sao?

Cô vốn là người sống hòa đồng thân thiện với tất cả mọi người, đây là bản năng có được từ nhỏ khi còn sống ở cô nhi viện, hoàn toàn không dính dáng gì tới hai từ “tao nhả”.

Còn việc giữ cho nụ cười trăm lần như một thì đó là công lao của con người có bản tính hà khắc đã rèn luyện cô với cường độ cao trong suốt hơn hai năm gần đây.

“Đau à?”, Lâm Tự không giảm tốc độ, liên tiếp vượt hết xe này đến xe khác.

Lạc Trần sớm đã chuẩn bị tâm lý, nắm chặt tay cầm ở cửa xe, mặc cho chiếc xe lắc qua lắc lại.

“Một chút”, cô hết sức kiềm chế đáp, mặc cho vai mình đang kêu la phản đối: “Gì mà chỉ một chút, đau tới bầm tím hết cả rồi!”.

“Đừng tự mình là may mắn. Muốn an toàn, lúc nào cũng phải đề cao cảnh giác.” Sau trận cuồng phong, Lâm Tự đột nhiên mở miệng, dường như anh muốn ám chỉ điều gì đó.

Lạc Trần lập tức kiểm điểm lại xem mình đã làm gì khiến anh tức giận. Vốn tưởng Lâm Tự không vừa ý vì chuyện khác, mình không làm phiền tới anh là được. Ai ngờ vấn đề lại bắt nguồn từ con người luôn thận

trọng từ lời nói đến hành động như cô. Nhìn sắc mặt Lâm Tự thì có vẻ cơn giận sắp bùng nổ đến nơi, nếu như tốc độ không khiến anh hạ hỏa thì cô đành gờ mặt ra hứng chịu vậy.

Đừng trách cô nhu nhược, cái gọi là gờ mặt ra hứng chịu, cùng lắm là bình tĩnh quan sát sự thay đổi trong thái độ của anh, hoàn toàn không phải là tổn công hao sức để chuyển sự chú ý của anh vào chuyện khác.

Bất ngờ là Lâm Tự chỉ cần nhằn thêm vài câu rồi cũng không nói gì nữa. Cái gì cũng nói hết ra vốn không phải là tác phong của anh.

Hôm nay anh đột nhiên lại tới trường đón cô, đây là điều cực kỳ bất thường.

Mặc dù Lâm Tự chưa bao giờ nói ra nhưng Lạc Trần cũng có thể cảm nhận được, anh không muốn công khai mối quan hệ giữa hai người.

Lần đầu tiên gặp Lâm Tự chính là ở trong đại học C. Sở dĩ Lạc Trần có thể nhớ rõ như vậy là bởi vì sau ngày hôm ấy, thế giới của cô – tổ ấm mà cha mẹ nuôi gây dựng – đã sụp đổ tan tành.

Lạc Trần nhớ rất rõ, ngày cô tới đăng ký nhập học là ngày mừng Ba tháng Chín. Ngày đăng ký chính thức vốn là mừng Sáu tháng Chín nhưng ngày mừng Ba hôm đó đúng lúc cha mẹ nuôi đi tỉnh khác chưa về, trường của Lạc Sa cũng đã khai giảng vào học rồi, Lạc Trần ở nhà không biết làm gì, liền nghĩ hay đến trường trước, dọn dẹp phòng kí túc xá một chút, tới khi vào học chính thức sẽ không quá gấp gáp. Chủ yếu là cô không muốn làm phiền cha mẹ phải tốn thời gian chuyển hành lý ỉn, việc làm ăn hằng ngày cũng đủ khiến họ vất vả rồi, tuổi tác đã cao, cô không muốn họ phải vì cô mà chạy đi chạy lại giữa trời nắng chang chang nữa.

Tháng Chín, những sinh viên cũ đã vào học từ lâu nên trong trường đại học C khá nhộn nhịp, náo nhiệt. Lạc Trần cầm giấy trúng tuyển tới khoa Ngoại ngữ làm thủ tục, do cô đến khá sớm nên hoàn thành thủ tục cũng nhanh chóng, thuận lợi hơn. Chỉ có phần kiểm tra sức khoẻ là phải đợi tới ngày khai giảng chính thức, tất cả các tân sinh viên cùng tiến hành kiểm tra một lúc.

Về việc chỗ ở, nghe nói ký túc mới vừa xây xong, có nhiều thay đổi về quy chế mà bên Văn phòng trường vẫn chưa nhận được thông báo nên Lạc Trần phải tự đi tới phòng Quản lý ký túc hỏi.

Sau khi đi vòng vèo vài lượt Lạc Trần mới tìm thấy một tòa nhà nhỏ cao năm tầng trông rất cũ kỹ, mặt bên hông có treo một tấm biển: Khu ký túc xá số Một – Đại học C. Chắc là ở đây rồi.

Nằm giữa những tòa nhà ký túc mới xây xung quanh, tòa nhà nhỏ và thấp này trông càng lạc lõng.

Lấy được chìa khóa, Lạc Trần đi lên tầng. Ổ khóa dùng trong tòa nhà này vẫn là loại ổ khóa móc ngoài, nhìn đã thấy lạc hậu rồi.

Bên ngoài phòng 415 còn không thấy ổ khóa. Lạc Trần nhẹ nhàng gõ cửa, phía trong im lìm. Cô đẩy cửa nhìn vào, bên trong không có người, phòng rất bừa bãi, bình nước, túi nilon, giấy các loại trên giường dưới đất chỗ nào cũng thấy.

Lạc Trần thở dài, xem ra sẽ phải mất cả buổi để tổng vệ sinh đây.

“Làm gì thế?”

Một tiếng hét từ đâu vang lên khiến khi Lạc Trần giật mình, sợ hãi tới mức lùi về phía sau một bước. Mắt còn chưa kịp nhìn xem là ai, cô đã giẫm phải chiếc túi nilon dưới đất mà trượt ngã.

Cắn chặt răng, nhắm mắt nghe tiếng đầu mình đập cộp một cái xuống nền nhà, đợi qua cơn đau và sự choáng váng, cô mới từ từ mở mắt ra.

“Cô mau đứng dậy, đi theo tôi.”

Người đứng ở cửa phòng dáng cao gầy, nhìn rất phong độ, chỉ có điều ánh mắt vô cùng tức tối.

Lạc Trần lấy lại tinh thần, không biết đã vịn vào cái gì để đứng dậy, tìm lại giọng nói của mình: “Đi đâu?”

“Phòng Bảo vệ!”

Lạc Trần có phần thắc mắc: “Tới phòng Bảo vệ làm gì?”

“Không đi?”

“Không đi.”

Lạc Trần cảm thấy người này thật kỳ lạ. Nhưng cái người kỳ lạ ấy xem ra không dễ chọc. Cô dứt khoát chả thèm để ý tới anh ta nữa, bắt đầu kiểm tra đồ đạc trong phòng, chuẩn bị vứt rác, quét dọn một lượt.

“Cô cũng can đảm đấy nhỉ?”

Lần này Lạc Trần thật sự đã có chút tức giận: “Tôi dọn rác của tôi, can gì tới anh?”.

“Ai có thể chứng minh đây là rác của cô, hả?”

Lạc Trần nhìn người trước mặt từ đầu tới chân, anh ta mặc một chiếc áo thun trắng, phía dưới là quần thể thao, mặc dù ăn mặc khá tùy tiện nhưng nhìn qua cũng thấy giá của bộ đồ đó không hề rẻ.

Cô lập tức gạt đi sự đoán mò ngu xuẩn vừa rồi của mình, hỏi thẳng: “Anh là người của phòng Bảo vệ?”.

“Không”

“Vậy anh cần chỗ rác này?”

Lạc Trần thật sự là cực chẳng đã mới hỏi, cũng nhẹ nhàng uyển chuyển hết mức rồi. Cô chỉ có thể đoán anh ta sợ cô chiếm mất địa bàn nên mới tỏ ra không khách sáo như thế.

“Tôi không cần chỗ này, tôi cần chỗ rác cô mang đi tối qua.”

Lạc Trần chỉ vào mình: “Tôi? Hôm nay tôi mới đến đây!”.

Anh ta tự kéo một chiếc ghế ra, ngồi xuống: “Cô đừng quanh co. Chúng ta nói thẳng đi, cô mang những thứ hôm qua lấy đi trả lại đây, tôi sẽ không truy cứu nữa”.

Lạc Trần gờ chòm chìa khóa đang cầm trong tay lên: “Chắc anh hiểu lầm rồi, hôm nay tôi mới tới làm thủ tục nhập học, đang chuẩn bị thu dọn phòng ký túc. Nếu anh muốn có thể kiểm tra lại một lượt, được thì mang đi vứt hết giúp tôi luôn càng tốt”.

Nhưng người đó vẫn không tin: “Cô cũng lắm chiêu thật đấy. Lần trước dẫn theo một đứa nhỏ xông vào phòng, lần này lại tới để nhập học, lục lọi đồ đạc như chỗ không người”.

Lạc Trần nghe anh ta nói mà rối tung lên không hiểu, đành trả lời: “Anh có chứng cứ gì mà nói tôi lấy đồ của anh?”.

“Thế cô có gì chứng minh mình không lấy?” Thực ra anh ta cũng hiểu, không bắt được tận tay cô trộm đồ, dù có đưa được cô tới đồn cảnh sát, nhưng nếu cô nhất quyết không chịu hợp tác thì cũng đành thôi, vì thế lúc đầu anh mới mở miệng định thương lượng, mặc dù mấy câu thương lượng đó nghe như ra lệnh.

“Utah, không phải cô ấy!”

Một giọng nói khác vọng từ cửa vào, Lạc Trần lúc ấy mới để ý bên ngoài còn có một người nữa. Anh ta cũng rất cao, không có vẻ gì là tức giận, trông khá đáng tin. Đường nhiên cảm giác đó sau này đã được chứng minh là hoàn toàn sai lầm, hoàn toàn lệch lạc.

Đây là lần đầu tiên Lâm Tự xuất hiện trong cuộc đời của Lạc Trần. Sự xuất hiện của anh đã chứng minh việc Utah một mực coi cô là kẻ trộm hoàn toàn là do hiểu lầm, giúp cô không bị oan. Nhưng sự quen biết này lại được ấn định là sự mở màn ột loạt những đau khổ của Lạc Trần trong tương lai.

2. Chương 2: Lại Một Lần Nữa Mất Đi Chỗ Dựa

Lăng Lạc Trần vừa sinh ra đã bị bỏ rơi trước cổng cô nhi viện, không biết cha mẹ đẻ của mình là ai. Cô chẳng có điểm gì nổi trội, tính cách cũng không gây được thiện cảm với người khác, tới tận năm cô năm tuổi mới được cha mẹ nuôi hiện giờ nhận về. Cô vẫn nhớ rất rõ cuộc sống ở cô nhi viện, thường xuyên phải chịu cảnh đói rét, nhưng điều khiến cô sợ hãi nhất chính là những đứa lớn hơn sẽ vì tranh chấp số thức ăn và đồ dùng vốn đã ít ỏi ấy mà giở trò ức hiếp những đứa nhỏ. Đánh chửi, dọa dẫm, cô lập, tất cả các chiêu

thức độc ác tàn nhẫn mà những đứa trẻ lớn lên trong hoàn cảnh khó khăn có thể nghĩ ra được, cô đều đã phải hứng chịu. Cho tới trước khi được cha mẹ nuôi đón về, cô vẫn không tin rằng mình sẽ sống được đến sáu tuổi.

Cha mẹ nuôi khi đó khoảng trên dưới ba mươi tuổi, kết hôn đã sáu năm mà vẫn chưa có con, nghe người ta mách, đi nhận một đứa trẻ về nuôi thì sẽ có được đứa con của chính mình. Xuất phát từ mong muốn đó, họ đến cô nhi viện. Lãng Lạc Trần được chọn là bởi vì cô đã lớn, cũng hiểu biết rồi, không cần phải có người trông nom, đưa về là cho đi học luôn, nếu không, một đứa trẻ bị bỏ rơi, lại lớn tướng như cô sẽ rất khó có cơ hội được nhận nuôi.

Lạc Trần lúc đó, do không được ăn uống đầy đủ nên dáng người gầy gò, bé nhỏ. Vì muốn trông dễ thương hơn, cô đã mặc chiếc áo khoác màu hồng đẹp nhất mà cô có, rồi còn được người bên cô nhi viện trang điểm cho nữa, nhưng nhìn cũng chỉ như một đứa trẻ vừa tròn bốn tuổi. Tên của Lạc Trần là do Viện trưởng cô nhi viện đặt, bởi vì tính cách của cô buồn buồn, rất dễ bị người khác bỏ qua, không ai cần và cũng không ai thích, giống như những hạt bụi không đáng để tâm.

Cha mẹ nuôi cũng không có ý kiến gì về tên của cô, khi chính thức nhận nuôi chỉ thêm vào trước đó họ của cha nuôi – Lãng.

Cha mẹ nuôi làm nghề bán quần áo, cha nuôi phụ trách lấy hàng, mẹ nuôi đảm nhiệm phần bán hàng, vì vậy hằng ngày đều rất bận rộn, không có thời gian gần gũi xây dựng tình cảm với cô. Sau khi đưa cô về, họ sắp xếp cho cô ở một căn phòng trống, bên trong có một chiếc giường đôi cũ rất lớn, còn có một chiếc bàn, xem ra là được dùng từ lâu rồi, sơn đã tróc hết, bề mặt thì bị mài nhẵn bóng.

Lạc Trần có phần dè dặt với cuộc sống mới của mình, không dám tin là mình lại may mắn đến thế, được nhận nuôi, lại còn có phòng riêng, không cần phải chen chúc ngủ chung một phòng, rồi cùng tắm giặt, đi toilet với những đứa trẻ khác. So với cuộc sống trước đây, cô cảm thấy hiện tại giống như một giấc mơ. Thời gian đầu, buổi tối cô thường không dám ngủ, chẳng phải bởi vì sợ ngủ một mình mà là sợ sau khi tỉnh dậy, tất cả sẽ biến mất.

Từ lúc còn ở cô nhi viện Lạc Trần đã tự biết cách chăm sóc bản thân, mặc đồ, giặt quần áo, rửa rau, rửa bát việc gì cô cũng làm rất thành thạo. Có nhà, có cha mẹ rồi, trong lòng cô vô cùng cảm kích, nhưng cũng thấy rất hoang mang, không biết phải làm thế nào mới có thể khiến cha mẹ vui.

Nhớ buổi tối của ngày đầu tiên, mẹ nuôi giúp cô sắp xếp chút hành lý ít ỏi, đưa cô đi làm quen với căn nhà, dạy cô dùng các thiết bị điện và các thiết bị trong phòng tắm. Từ trước tới nay cô chưa từng dùng những thứ đó bao giờ, nghe cũng không hiểu lắm, nhưng vẫn bắt mình phải ghi nhớ để sau này khi dùng sẽ tìm hiểu thêm. Quay về phòng khách, cô chợt nhớ ra trước lúc đi Viện trưởng có dặn dò cô nhất định phải gọi họ là cha mẹ. Cô ngẩng đầu lên, nhìn cha mẹ nuôi lúc này đang ngồi trên ghế sofa, miệng mấp máy nhưng không thốt nên lời. Cô rất căng thẳng, cầu nguyện vào đầu mình một cái, giặt mình mở to miệng, hét lên gọi: “Cha! Mẹ!”, gọi xong thì cô bật khóc nức nở, những giọt nước mắt to tròn cứ thế lăn dài xuống má. Mẹ nuôi là một người phụ nữ dễ gần, thấy cô như vậy, liền bật cười: “Con nhỏ này, khóc gì chứ? Gọi đúng rồi, từ giờ chúng ta sẽ là cha mẹ của con. Sau này con còn có em trai, em gái, chúng ta là một gia đình”. Cha nuôi không giỏi ăn nói, lúc đó ông chỉ im lặng. Tối bữa tối, ông gấp rất nhiều thịt vào bát của Lạc Trần, sau đó còn bảo cô phải chịu khó ăn nhiều hơn nữa.

Lạc Trần nhanh chóng thích ứng với cuộc sống mới, hằng ngày cha mẹ nuôi đi làm từ sáng sớm, cô được đưa tới trường mẫu giáo. Buổi tối, cô tự mình cầm chìa khóa về nhà. Những việc lặt vặt trong nhà hầu hết đều do Lạc Trần làm, một là công việc làm ăn kinh doanh của cha mẹ nuôi rất bận, đến thời gian nghỉ ngơi còn không có; hai là Lạc Trần đã học được cách sử dụng các thiết bị điện trong nhà, thậm chí cô còn biết dùng cả lò vi sóng. Lạc Trần rất có năng khiếu làm việc nhà, mọi thứ đều được thu xếp gọn gàng sạch sẽ, cô có thể bắc ghế để đứng lên nấu cơm, còn nấu rất ngon.

Lạc Trần làm vậy, cha mẹ nuôi cũng cảm thấy áy náy, sợ người ngoài xì xào rằng họ nhận con nuôi về để làm ô sin, thỉnh thoảng họ cũng bảo cô nên ra ngoài chơi với bạn sau giờ học. Nhưng lúc ở cô nhi viện Lạc Trần đã bị ức hiếp đến phát sợ nên cô không thích chơi cùng với những người bằng tuổi mình. Hằng ngày, sau khi từ trường mẫu giáo về, làm hết việc nhà, cô bắt đầu đọc mấy quyển sách ít ỏi có trong nhà. Cha mẹ nuôi cũng chẳng phải là người học rộng tài cao, sách trong nhà đa số là những tiểu thuyết tình cảm rẻ

tiền, ngoài ra còn có vài quyển tạp chí. Khi đọc, có rất nhiều chữ Lạc Trần không biết, cô đành vừa đọc vừa đoán, lâu dần cũng biết thêm được rất nhiều từ.

Cha mẹ nuôi không đối xử đặc biệt gì với Lạc Trần nhưng cô ở nhà lại cảm thấy rất dễ chịu, cảm giác đây chính là nhà của mình. Mỗi góc nhà cô đều từng quét dọn, quần áo cha mẹ mặc cũng do cô giặt, cơm cha mẹ ăn là do cô nấu, cảm giác cuộc sống không còn gì có thể tốt đẹp hơn nữa.

Do được ăn uống đầy đủ, Lạc Trần lớn rất nhanh, nhìn cũng tầm tầm như những đứa trẻ cùng tuổi khác, hai má bắt đầu phúng phính có da có thịt, nhưng da cô vốn rất trắng, tính cách lại không hoạt bát như những bé gái khác, vì vậy trông có vẻ yếu đuối.

Cha mẹ nuôi nắm bắt rất tốt xu hướng thời trang, đồ Lạc Trần mặc đều là những kiểu mới nhất, mặc dù chưa chắc đã phải là chất liệu tốt, nhưng rất vừa vặn, ấm áp, Lạc Trần vô cùng thích thú.

Không lâu sau đó, cuộc sống dễ chịu của Lạc Trần đã bị đảo lộn bởi sự ra đời của em trai. Năm Lạc Trần lên tiểu học, đứa con mà cha mẹ nuôi mong đợi bao lâu nay đã ra đời. Lúc em trai được sinh, Lạc Trần vẫn còn ở trường. Hết giờ học, cha nuôi tới đón cô, mặt vẫn chưa hết phấn khởi, nói rằng mẹ và em trai đang ở trong bệnh viện, còn bảo cô về nhà nấu canh mang vào ẹ ăn. Buổi tối ngày hôm đó, lần đầu tiên cô nhìn thấy em trai mình. Nói thật, cô cảm thấy đứa trẻ nhảnh nhảnh nhúm nhúm đó rất xấu. Cô cũng nhận thấy một cách rõ ràng rằng, cha mẹ đối xử với cô và em trai không giống nhau.

Cùng với việc em trai ngày một lớn, cô càng cảm nhận được sự khác biệt về vị trí của mình và em trai trong lòng cha mẹ nuôi, cô là người ngoài trong gia đình này. Mọi sự chú ý của cha mẹ dường như đều dành cho em trai, chỉ cần em khóc một tiếng cũng khiến cha mẹ đau lòng vô cùng. Không phải họ đối xử không tốt với cô, nhưng trong sự quan tâm vẫn có chút gì đó khách sáo.

Cha mẹ đối với em trai thường là phục tùng vô điều kiện, chăm sóc tỉ mỉ từng li từng tí. Những thứ em trai cần hay không cần, họ đều chuẩn bị sẵn cho em, không để em phải chịu bất kỳ sự ảm ức nào. Còn đối với Lạc Trần, hoàn toàn chỉ là làm cho tròn bổn phận mà thôi. Nhớ đến đứa con vừa mới ra đời, cũng sẽ nhớ đến việc mình còn có một cô con gái cũng có nhu cầu, nhưng những thứ họ mua về đều là những thứ em trai thích ăn, đồ chơi cũng là những thứ em trai thích chơi. Lạc Trần đoán rằng, cho dù là cha mẹ ruột, khi sinh được đứa em trai như thế này cũng sẽ yêu thương chăm sóc em và lơ là cô hơn, huống hồ cô lại chỉ là con nuôi. Vì thế, dần dần cô cũng không để ý nữa, ngược lại còn dốc lòng dốc sức giúp cha mẹ chăm sóc em, xem như trả chút nợ ân tình với họ.

Thành tích học tập của Lạc Trần rất tốt, lần nào cô cũng đứng nhất lớp, cha mẹ hoàn toàn không phải lo lắng về việc học hành của cô.

Em trai đều do một tay cô chăm sóc, vì vậy thời gian hai chị em ở bên nhau cũng nhiều hơn, thỉnh thoảng cô còn giảng bài cho em, giống như cô giáo vậy.

Tên của em trai cũng là do Lạc Trần đặt, khi đó mẹ có hỏi cô rằng nên đặt tên em là gì, cô nhớ tới một từ mà mình đã từng đọc trong cuốn sách nào đó, là Lạc Nhạn Bình Sa, cảm thấy rất có khí chất, giống như đại hiệp vậy, vì thế mới trả lời mẹ rằng đặt tên là Lạc Sa có được không? Mẹ nuôi nghĩ một lúc, Lạc Trần và Lạc Sa, gọi tên thôi cũng biết đấy là hai chị em, mà lại nghe rất văn vẻ nữa chứ, thế là dùng luôn tên đó. Vì vậy, Lạc Trần gọi em trai là Sa Sa, em trai gọi cô là Trần Trần. Rất nhiều người sau khi nghe hai chị em họ gọi nhau đã nói tên bị đặt ngược rồi, sao con trai lại đặt tên con gái, còn con gái lại đặt tên con trai thế kia. Cha mẹ nuôi đều không phải là dạng hay tính toán xét nét nên cũng cười cười cho qua.

Vì cha mẹ nuôi rất bận nên em trai đều do một tay Lạc Trần chăm sóc, lúc còn nhỏ thì hằng ngày cô đều đưa em tới nhà trẻ, hết giờ học lại đến đón em về. Trường em trai học cũng là trường cô từng học trước kia. Vừa nhắc đến Lạc Trần, các thầy cô giáo đều biết cô là một học sinh thông minh nhưng ít nói, thành tích học tập luôn luôn đứng đầu lớp. Vì vậy, em trai cô rất tự hào, lúc nào cũng bám lấy, khen cô giỏi.

Đôi khi Lạc Trần nghĩ, dù thế nào thì bên cạnh cô cũng đã có một người thân.

Em trai thường rất nghe lời, hiểu chuyện, đương nhiên cũng có lúc đưa ra những yêu cầu vô lý, ôm lấy cổ cô làm nũng. Đa phần cô đều đáp ứng tất cả những yêu cầu của em, cô cảm thấy bản thân không có được một tuổi thơ hạnh phúc nên càng đặc biệt yêu thương và bao dung đối với đứa em trai luôn ỷ lại vào mình này.

Lạc Trần đã cố gắng sống như thế, cuối cùng cũng đợi được tới ngày cô vào đại học. Không phải vì cuộc sống quá khó khăn, mà vì cô mong muốn sớm được đi bằng chính đôi chân mình. Thi đỗ đại học C, cuộc sống mới của Lạc Trần tràn đầy hy vọng. Chỉ cần hằng năm cô đều có học bổng, vấn đề học phí coi như đã được giải quyết. Còn sinh hoạt phí, cô có thể đi làm gia sư kiếm tiền. Sau khi tốt nghiệp đại học, cô sẽ tìm kiếm một công việc, giảm bớt gánh nặng trong gia đình, để em trai có cơ hội được học ở trường tốt nhất, có được sự giáo dục tiên tiến nhất.

Hôm đi đăng kí nhập học về, cô tràn đầy niềm vui và hy vọng là thế, nhưng cuối cùng, tất cả đã vỡ vụn sau một tai họa đột ngột.

Cha mẹ nuôi bị tai nạn giao thông, cả hai đều tử vong. Lại một lần nữa trở thành cô nhi, Lạc Trần không thể hiểu được lòng mình có cảm giác gì. Sau khi hỏi rõ sự tình, cô chỉ còn biết dựa vào bản năng để thu xếp mọi việc.

An ủi em trai, ép nó ăn cơm, ép nó ngủ, cô cũng ép bản thân mình phải ăn một ít, sau đó ngồi thẩn ra ở sofa.

Cho tới tận khi có vài họ hàng tới, người đến người đi lo liệu hậu sự, xử lý công việc, Lạc Trần vẫn ngồi ngẩn ra như thế, cảm thấy mọi người xung quanh hình như đều đang nói, nhưng cô lại không nghe thấy bất cứ điều gì.

Khi mọi việc được thu xếp xong thì đã là ba ngày sau. Thời gian này, Lạc Trần tham gia tang lễ trong tâm trạng vô cùng hoang mang. Lạc Sa mới mười hai tuổi, vừa vào trung học. Cậu là đứa trẻ hiểu chuyện, lúc nhận được tin cha mẹ qua đời, phản ứng đầu tiên là không chịu tin, nhưng đi nhận thi thể về rồi thì nhất quyết không nói một lời nào nữa, nén chặt mọi thứ ở trong lòng. Lạc Trần chỉ còn biết khóc thầm, cô không gào khóc thảm thiết không có nghĩa là cô không đau đớn, nhưng điều khiến cô phải suy nghĩ nhiều hơn chính là sau này phải sống thế nào đây.

Năm nay cô mười tám tuổi, vừa vào đại học, cuộc sống của em trai vẫn cần cô chăm sóc lo liệu. Học phí, sinh hoạt phí, cái gì cũng cần đến tiền.

Tai nạn mà cha mẹ nuôi gặp không phải là tai nạn xe bình thường, phải nói là, họ đã bị người ta mưu sát.

Sáng sớm họ đã ra khỏi nhà sang tỉnh khác để lấy hàng. Xe mà họ đi là xe đã bao trọn gói, trên xe hầu hết đều là những người buôn bán nhỏ, để thuận tiện cho công việc, họ mang theo toàn tiền mặt.

Cha mẹ không chỉ mang theo tiền hàng của nhà mình mà còn lấy giúp nhà khác, trong người cũng phải có đến mấy chục vạn tiền hàng. Bởi vì mang theo nhiều tiền, việc đi lại được hai người giấu kín, chỉ những ai có quan hệ đặc biệt thân thiết mới được biết. Nhưng trên xe không chỉ có mình họ, còn có những thương nhân khác. Trên đường đã xảy ra chuyện gì cụ thể thì Lạc Trần không rõ, tin tức mà cô nhận được là toàn bộ tiền hàng của những người ngồi trên xe đều biến mất, tính sơ sơ cũng đến một, hai trăm vạn. Cả chiếc xe đã lao xuống vực, không một ai sống sót, kể cả lái xe.

Vụ án vẫn đang trong quá trình điều tra, nhưng người sống thì vẫn cứ phải sống. Lúc cha mẹ nhận đi lấy hàng thay cho người ta, ai đã đưa tiền đều có ghi biên lai, người ta đâu vì thấy nhà họ Lãng xảy ra thảm án mà không đến đòi tiền. Đối với tiểu thương mà nói, mấy chục vạn chẳng phải con số nhỏ. Do đó, tang lễ vừa kết thúc đã có mấy người mà Lạc Trần nhìn rất quen đến nhà đòi nợ. Lạc Trần biết tiền tiết kiệm trong nhà được cất ở đâu, cha mẹ nuôi không coi cô là người ngoài, ngược lại còn xem cô như người lớn, nuôi dạy cô biết sống tự lập, có khả năng giải quyết vấn đề. Món nợ của mấy người cộng lại, tổng cộng thiếu của người ta hơn năm mươi vạn. Tiền tiết kiệm của cha mẹ chỉ có năm vạn, để dành cho hai chị em ăn học, đều là do cha mẹ phải đầu tắt mặt tối sớm hôm mới có được. Ngoài ra còn có một ít tiền mặt dùng để luân chuyển thì cha mẹ đã mang theo nên cũng bị mất hết trong tai nạn đó.

Có một người nói sẽ nhận mua lại hàng tồn và cửa hàng hiện tại với giá mười vạn, coi như là đã trả xong nợ cho người ta. Căn hộ tuy nhỏ, nhưng lại ở vị trí khá đẹp, nếu đem bán cũng đáng giá mười lăm vạn. Nhưng cho dù làm vậy cũng không đủ để trả hết nợ, mà hai chị em lại không có nhà để ở.

Ông bà nội ngoại đều đã qua đời từ lâu. Cha nuôi hình như còn có một người anh trai ở nơi khác nhưng cũng đã lâu không qua lại, lần này có nhờ người báo tin cũng chẳng thấy ông ta đến. Những người họ hàng tới giúp cô hiện giờ đều là họ hàng xa, nhà xảy ra chuyện họ có thể tới giúp, nhưng khi biết gia đình cô mắc

nợ ngập đầu như thế, lập tức đã không còn thấy bóng dáng người nào nữa. Còn hàng xóm bên cạnh thì ai cũng thương cô ngoan ngoãn và em trai đáng yêu, họ đều rất muốn giúp nhưng lực bất tòng tâm.

Lạc Trần lặng lẽ ngồi trên giường tính toán tài sản trong nhà, cô nghĩ có thể sẽ cho thuê căn hộ của gia đình, rồi hai chị em thuê một căn hộ khác nhỏ hơn, số tiền chênh lệch đó một phần trích ra để trả nợ, một phần để lo cho cuộc sống của hai chị em cô.

Lạc Trần đã từng sống trong cô nhi viện, dù thế nào cô cũng không thể để em mình phải vào đó chịu tội. Từ lúc nhận được tin dữ, cô chưa từng có suy nghĩ sẽ sống tách khỏi em trai. Đến tận bây giờ Lạc Sa vẫn chưa chịu nói gì, nhưng hình như cậu rất sợ ở một mình, lúc nào cũng đi theo sau Lạc Trần, không bao giờ để cô ra khỏi tầm nhìn, đi ngủ cũng nắm chặt tay cô mà ngủ.

Cha mẹ nuôi mất đi không chỉ khiến Lạc Trần đau đớn, mà còn khiến cô không biết phải sống trong những ngày tiếp theo thế nào. Cô tự an ủi mình rằng: nhất định sẽ có cách, ngày mai tới nơi mẹ bán hàng, tìm mấy chủ nợ xem có thể thương lượng được không. Số tiền và hàng còn trong tay phải trả cho ai trước vẫn chưa quyết định được, tất cả những việc này đợi đến ngày mai hãy tính.

Lạc Trần nhìn cậu em trai phải khó khăn lắm mới có thể ngủ say, tự dưng trong lòng thấy thật xót xa: “Lạc Sa còn cần mình, mình phải can đảm lên mới có thể chăm sóc cho em ấy”.

Cô đứng dậy, muốn rút tay ra đi tắm rửa, chớp mắt một lúc trước khi trời sáng nhưng Lạc Sa nắm chặt quá. Lạc Trần thấy em dường như tin tưởng dựa dẫm, xem tay cô như cây gậy dẫn đường thì bất giác mỉm cười, dùng bàn tay kia xoa đầu cậu nhóc rồi dựa vào người Lạc Sa, nhắm mắt nghỉ ngơi một lúc.

3. Chương 3: Nợ Tiền

Sáng sớm hôm sau, Lạc Trần phải ra ngoài giải quyết công việc, lại không yên tâm khi để em ở nhà một mình nên cô đưa Lạc Sa tới trường. Tính thời gian thì giờ này Trung tâm Thương mại cũng đã mở cửa, cô vội tới đó đứng đợi các chủ nợ. Gặp mặt, Lạc Trần nói ra suy nghĩ và cách giải quyết của mình. Mới bắt đầu mọi người không có ý kiến gì, nhưng khi thảo luận tới bản chất của vấn đề thì lập tức có mâu thuẫn. Bọn họ ai cũng muốn được trả tiền ngay, không muốn cho cô trả góp, nhưng nếu không bán nhà thì Lạc Trần làm sao có khả năng trả hết ngay món nợ lớn này. Bọn họ nói mãi nói mãi, càng nói càng kích động, vậy Lạc Trần vào giữa, bắt đầu to tiếng.

Người thì nói: “Lạc Trần à, mọi người ai cũng khó khăn, nếu nhà cháu không trả tiền, các cô các bác đây cũng không có tiền mặt để lưu chuyển, như thế sao có thể tiếp tục làm ăn được, chẳng phải xong đời hay sao?”, người lại nói: “Có phải định không trả tiền không. Nhà họ Lăng này cũng thật không có mắt nhìn người, nhận về cái con ranh này, còn để nó đứng ra quản tiền, thế tiền đi đâu hết rồi?”. Nói xong liền có người hưởng ứng, túm chặt lấy Lạc Trần không cho cô đi.

Lạc Trần đỡ khóc đỡ cười, có trăm cái miệng cũng không thể giải thích. Chẳng thể nói rõ ràng với những người này, họ là loại người gì chứ, đều là những người dùng miệng thay loa thu hút khách hàng tới, giải thích với họ chẳng phải là múa rìu qua mắt thợ, tự tìm đến chỗ chết hay sao? Cô đành phải đợi cho họ nói xong rồi mới thử thương lượng lần nữa.

Khi Từ Man Chi và Thư ký Đồng Ngõ tới, vừa lúc nhìn thấy tất cả tiểu thương ở một tầng của Trung tâm Thương mại vây quanh một cô gái có sắc mặt trắng bệch, mồm năm miệng mười tranh nhau nói. Cô gái đó đứng ở giữa, mọi người thi nhau giằng kéo nhưng cũng không thấy cô ấy tỏ ra lúng túng hay khổ sở, vô cùng bình tĩnh, chỉ cúi đầu không biết là đang suy nghĩ điều gì. Sự ồn ào xung quanh và sự im lặng điềm nhiên của cô gái ấy tạo nên sự tương phản mạnh mẽ, một cô gái chẳng quá đặc biệt, nhưng lại nổi bật lên ở đó, khiến người ta nhìn vào có cảm giác bình yên.

Từ Man Chi ra hiệu cho Đồng Ngõ đi tìm hiểu tình hình, còn mình thì quay người đi lên lầu.

Từ Man Chi là người sở hữu tòa Trung tâm Thương mại này, tất cả những tiểu thương kinh doanh ở đây đều phải nộp tiền thuê cửa hàng cho bà, đồng thời cũng phải chịu sự quản lý của bà, vì thế sự xuất hiện của Đồng Ngõ giúp tình hình tạm thời được khống chế. Thực ra, lúc này Trung tâm Thương mại đã bắt đầu mở cửa kinh doanh, bọn họ thảo luận việc riêng nhưng lại gây ra tình trạng náo động thế này, theo quy

định sẽ bị phạt tiền. Đồng Ngõ sau khi hỏi rõ sự tình, nhìn kỹ Lăng Lạc Trần một lượt, vừa rồi anh cũng nhận thấy Chủ tịch Hội đồng quản trị quan sát cô khá lâu.

Anh nói với đám tiểu thương đang vây quanh đó: “Giờ Trung tâm Thương mại đã bắt đầu mở cửa kinh doanh, có việc gì thì để sau khi hết giờ rồi giải quyết”.

Những người kia cũng tự biết việc này không thể giải quyết trong một sớm một chiều nên đồng ý để Lăng Lạc Trần quay lại vào cuối giờ làm.

Đồng Ngõ lại quay người sang nói với Lăng Lạc Trần: “Cô Lăng phải không? Chuyện của cha mẹ cô Trung tâm cũng có nghe nói, chúng tôi cũng đã cử người tới giúp đỡ việc tang sự cho họ, xin cô bớt đau buồn. Nhưng tiền thuê cửa hàng hằng tháng có chút vấn đề, mời cô lên lầu cùng tôi giải quyết có được không?”.

Khi Đồng Ngõ xuất hiện thì Lạc Trần cũng đã ngẩng đầu lên, thấy anh nhanh nhẹn thuận thực chào hỏi mấy tiểu thương kia, chỉ vài câu đã giải tán được đám đông, cô rất khâm phục. Một thanh niên trẻ tuổi đẹp trai như vậy nhưng làm việc lại rất chuyên nghiệp, nếu cô được như thế thì bản thân và em trai đã không phải chịu ách ức gì rồi. Đang bận suy nghĩ nên khi Đồng Ngõ nói chuyện với cô, cô đã không để ý. Đồng Ngõ thấy cô lại cúi đầu như suy nghĩ gì đó, liền vươn tay ra kéo cô. Lạc Trần lúc này mới nhận ra là anh vừa nói chuyện với mình, bắt giác mặt đỏ lựng.

Đồng Ngõ nhắc lại một lần nữa, Lạc Trần vội vàng gật đầu rồi đi theo anh lên tầng.

Thì ra tiền thuê cửa hàng của cha mẹ năm nay vẫn chưa trả, hình như có nói là sau lần đi lấy hàng này về sẽ trả hết một lượt. Họ đặt cược tất cả vào chuyến hàng này nên có bao nhiêu tiền mặt đều đem theo hết. Bởi thế, cửa hàng dù có đặt cọc tiền, nhưng một phần trong đó bị trích ra để trả tiền thuê. Việc này vốn do phòng Kinh doanh phụ trách, Đồng Ngõ hoàn toàn có thể không can thiệp vào, nhưng nhìn thấy cô gái nhỏ bé đơn độc đứng đó, kiên cường đối mặt với biến cố lớn của gia đình, gánh chịu toàn bộ trách nhiệm, anh muốn giúp cô giảm bớt một phần gánh nặng, ít nhất cũng muốn nói rõ với cô rằng, sẽ không truy đòi nửa năm tiền thuê cửa hàng còn thiếu nữa. Lạc Trần ngồi đối diện Thư ký Đồng Ngõ, nghe anh nói hết sức chăm chú nghiêm túc, tâm trạng càng lúc càng trầm xuống, sao chẳng có nổi một tin tốt thế này?

“Cô còn muốn tiếp tục thuê cửa hàng này không?”, Đồng Ngõ hỏi.

“Thuê!”, trả đủ tiền thuê cửa hàng, không rút tiền đặt cọc ra, cô có thể cho thuê lại cửa hàng, ít nhiều thì cũng có một khoản thu nhập cố định, dù sao cũng tốt hơn là rút hết ra để rồi tiêu sạch.

Đồng Ngõ lập tức thảo ra một bản thỏa thuận, nội dung là dùng hàng hóa thay tiền mặt để trả tiền thuê cửa hàng cho Trung tâm Thương mại, Trung tâm sẽ không truy cứu số tiền nợ còn thiếu nữa. Trong lúc Lạc Trần còn đang đọc bản thỏa thuận thì điện thoại nội bộ trong phòng đổ chuông.

Đồng Ngõ nhấc điện thoại lên nói: “Vâng, thưa Chủ tịch, là việc vợ chồng ông chủ Lăng còn thiếu tiền... Vâng, đây chính là con gái của họ... Vâng, hiện giờ đang ở chỗ tôi, đang định ký một thỏa thuận để giải quyết việc nợ tiền thuê cửa hàng... Vâng, tôi sẽ đưa cô ấy vào ngay”.

Dập máy xuống, anh quay sang nói với Lăng Lạc Trần cũng vừa ký xong thỏa thuận: “Chủ tịch của chúng tôi muốn gặp cô. Mời!”.

Lăng Lạc Trần rất thắc mắc, Chủ tịch gặp tôi để làm gì? Nhưng bản tính cô từ nhỏ đã quen phục tùng, cũng không nghĩ gì nhiều bèn đứng dậy, đi theo Đồng Ngõ vào trong.

Phòng Chủ tịch thông với phòng của Thư ký Đồng Ngõ, ở giữa được ngăn cách bằng một tấm kính kéo dài từ trần xuống đến tận mặt sàn, phòng trong có thể nhìn ra phòng ngoài nhưng phòng ngoài không thể nhìn vào phòng trong. Thư ký Đồng mở cửa tiến vào, Lạc Trần đứng ở ngoài chờ một chút rồi mới bước vào theo.

Trong phòng không khí vô cùng nghiêm túc. Chủ tịch trẻ tới mức khiến Lạc Trần phải kinh ngạc. Bà ăn mặc tao nhã, có điều vẻ mặt lạnh băng, không biết trong đầu đang nghĩ gì. Vị Chủ tịch thấy họ vào, liền đứng dậy đi ra ghế sofa ngồi, mời cô ngồi phía đối diện. Thư ký Đồng đi pha trà rồi quay lại đứng phía sau Chủ tịch.

Lăng Lạc Trần ngồi đó, thẳng lưng, đợi Chủ tịch mở lời. Chủ tịch nhấp một ngụm trà rồi mới nói: “Chào cô Lăng, tôi là Từ Man Chi, là người sở hữu Trung tâm này, cũng có thể nói tôi chính là cấp trên của cha

mẹ cô”. Nói đến đây, bà quay đầu lại nói với Thư ký Đồng: “Anh cứ lo việc của mình đi, tôi có chuyện riêng muốn nói với cô Lăng”. Đồng Ngổ gật đầu, sau đó nhìn Lăng Lạc Trần, Lạc Trần đúng lúc ấy cũng ngẩng đầu lên nhìn anh, dường như trao đổi điều gì, mà dường như cũng không phải. Đồng Ngổ quay người đi ra.

Từ Man Chi mặt không để lộ cảm xúc ngồi quan sát Lạc Trần, cũng chưa vội nói thêm gì, dường như đang muốn thử thách tính kiên nhẫn của cô gái trước mặt. Lạc Trần không liếc ngang liếc dọc, chỉ cúi đầu nhìn chăm chăm vào mũi giày của Từ Man Chi. Đây là thói quen của cô khi tiếp xúc với người lớn từ nhiều năm nay, nếu đối phương không nói gì, cô sẽ cúi đầu nhìn mũi giày của người ta, thể hiện sự khiêm tốn và tôn trọng, cho tới khi đối phương nói, cô sẽ ngẩng lên và nhìn thẳng vào mắt họ. Vì vậy, Lăng Lạc Trần luôn được nhận xét là rất lễ phép.

Từ Man Chi lặng lẽ quan sát cô hồi lâu, một nụ cười dần dần hiện lên trên khóe môi bà, không để nụ cười đó được nở rộng, bà từ từ nói: “Chuyện nhà cô, tôi đã biết rồi. Giờ nói tới tình hình của cô đi, xem tôi có thể giúp được gì cho cô không?”.

Giọng Từ Man Chi trầm ấm, nghe rất dễ chịu.

Lạc Trần cũng đã từng nghe cha mẹ nhắc đến vị chủ nhân này, nghĩ chắc bà ấy và họ cũng chẳng có giao tình sâu sắc, thậm chí là rất ít gặp mặt. Rất tự nhiên cô coi những lời Từ Man Chi nói là những lời khách sáo, vì thế chỉ trả lời đơn giản: “Chuyện hậu sự của cha mẹ, được sự giúp đỡ của Trung tâm và họ hàng, đều đã sắp xếp xong rồi. Vừa rồi Trung tâm còn giảm bớt tiền thuê cửa hàng cho gia đình cháu, cảm ơn Chủ tịch nhiều lắm”.

Lạc Trần nói rất thành khẩn, cô thật sự cho rằng đối với người kinh doanh Trung tâm này, chịu làm như thế đã là quá tốt rồi.

Từ Man Chi gật đầu, cầm cốc trà trên bàn lên nhưng không uống, cũng chẳng nói gì. Một lúc sau, bà mới hỏi: “Nếu đã sắp xếp ổn rồi, vậy chuyện tranh cãi ở dưới lầu là vì lý do gì?”.

Lạc Trần thật thà trả lời: “Cha mẹ cháu khi đi lấy hàng có nhận lời lấy giúp một vài người nữa. Giờ xảy ra chuyện thế này, tiền thì không thấy đâu, nhưng nợ thì vẫn phải trả”.

Lạc Trần nói rất thành khẩn, cô thật sự cho rằng đối với người kinh doanh Trung tâm này, chịu làm như thế đã là quá tốt rồi.

Từ Man Chi gật đầu, cầm cốc trà trên bàn lên nhưng không uống, cũng chẳng nói gì. Một lúc sau, bà mới hỏi: “Nếu đã sắp xếp ổn rồi, vậy chuyện tranh cãi ở dưới lầu là vì lý do gì?”.

Lạc Trần thật thà trả lời: “Cha mẹ cháu khi đi lấy hàng có nhận lời lấy giúp một vài người nữa. Giờ xảy ra chuyện thế này, tiền thì không thấy đâu, nhưng nợ thì vẫn phải trả”.

“Bao nhiêu?”

“Hơn năm mươi vạn.”

Từ Man Chi cúi đầu nói: “Một con số không nhỏ”.

“Vâng.”

“Cô có thể trả được không?”

Lạc Trần gật đầu, rồi lập tức lại lắc đầu. Tiền cô có thể trả hết, nhưng bao giờ trả hết thì cô cũng không biết.

“Nhà còn có em trai phải không?”

“Vâng, vừa vào cấp hai.”

“Còn cô?”

“Cháu đã tốt nghiệp trung học rồi.” Với tình hình hiện tại, cô rất khó có thể vào học ở đại học C. Cho dù có nghĩ cách để trả hết ổi chủ nợ một nửa số tiền thì cô cũng không còn tiền mà nộp học phí nữa.

“Không tham gia thi đại học à?”

Sau khi Lăng Lạc Trần nhận được thông báo nhập học của đại học C, cha mẹ mặc dù không mở tiệc đãi khách nhưng cũng mua rất nhiều hoa quả bánh kẹo, còn mời bạn bè người quen tới để chúc mừng cô. Có điều, chuyện này chắc Từ Man Chi không biết.

Lạc Trần cúi đầu, không nói. Cô biết đây là một cơ hội, nếu nhận được sự giúp đỡ hoặc tiền trợ cấp từ chỗ Chủ tịch thì có thể vượt qua thời kỳ khó khăn này. Nhưng cô dựa vào cái gì mà mở miệng ra yêu cầu người ta giúp đỡ? Tính cách của cô là như vậy, hồi còn ở cô nhi viện, cho dù rất mong có người nhận nuôi mình nhưng khi gặp mặt những người tới nhận con nuôi, cô cũng không thể nói năng ngọt ngào, hay làm giống như những bạn khác, biểu diễn thứ gì đó để thể hiện bản thân, thu hút sự chú ý của họ.

Từ Man Chi đương nhiên hiểu thành cô đã thi trượt, trong tình huống này, cho dù là người khéo ăn nói tới đâu, bà cũng không biết nói gì để an ủi cô gái đột nhiên gặp phải cảnh ngộ quá bất hạnh như thế này.

Bà ngừng lại một lát, điều chỉnh lại tâm trạng của mình rồi mới nói tiếp: “Vậy, cô còn muốn tiếp tục kinh doanh nữa không?”. Ở Trung tâm có rất nhiều các cô gái tầm trên dưới mười tám tuổi đứng bán hàng, hoàn cảnh gia đình khó khăn nên sớm phải ra ngoài lăn lộn. Nếu Lăng Lạc Trần đồng ý tiếp tục ở lại Trung tâm làm việc thì bà muốn giúp đỡ cũng tiện hơn, ví dụ có thể giảm tiền thuê cửa hàng xuống.

Lạc Trần nghe thấy Chủ tịch đề nghị như thế, lập tức lắc đầu: “Em trai cháu vẫn còn nhỏ. Nếu thật sự phải đi làm, cháu muốn tìm một công việc có thể thuận tiện trông nom em trai”. Mấy ngày hôm nay tâm tư cô rất hỗn loạn, thật sự vẫn chưa nghĩ tới vấn đề này. Giờ nghĩ kỹ lại, nếu cô có thể trở thành sinh viên đại học C, thì cơ hội kiếm tiền cũng nhiều hơn, có thể tìm được một công việc tốt hơn.

Từ Man Chi gật đầu, tỏ ý rằng bà có thể hiểu. Mặc dù Lăng Lạc Trần thoát nhìn rất vừa ý bà, nhưng trước khi tìm hiểu rõ tình hình, chuyện của cô gái này bà không thể can thiệp quá sâu, đây cũng là phong cách làm việc nhất quán của bà.

Lạc Trần thấy Chủ tịch không nói gì nữa, ngồi thêm một lát rồi đứng dậy: “Cảm ơn Chủ tịch, nếu không còn việc gì nữa cháu xin phép ra ngoài”.

Từ Man Chi đột nhiên bật cười, cô gái này rất điềm đạm mực thước, chắc đây được gọi là cốt cách của người nghèo. Nhưng bà hoàn toàn không tán thưởng điều đó, bà thấy cung cách ấy toát ra vẻ nghèo khó, cổ hủ.

Không phải bà thích thú sự xu nịnh bợ đỡ, nhưng bà đã quen với những lời nói thẳng thắn trong việc trao đổi liên quan tới lợi ích. Đối với bà, người như thế mới thật, mới bình thường, thậm chí có thể thẳng thắn thừa nhận rằng, như thế mới là người đáng yêu.

Người như Lăng Lạc Trần bà đã lâu lắm chưa gặp. Dưới con mắt của bà, những người như vậy hoặc là đang cố tỏ ra thanh cao, đợi cơ hội nhận được báo đáp tốt hơn nữa, hoặc là không biết thích ứng, không hiểu thời cuộc, là những kẻ ngốc quá coi trọng thể diện.

Nghĩ đến đây, đột nhiên Từ Man Chi thấy mất hết hứng thú, cảm tình mà bà dành cho sự điềm tĩnh của Lăng Lạc Trần trước đó, giờ đã hoàn toàn biến mất, “Được, tạm biệt”.

Lạc Trần nhận thấy sự thay đổi trong thái độ của Từ Man Chi, cô cúi người chào rồi ra khỏi cửa. Cô hoàn toàn không biết rằng, giá trị của mình đối với Từ Man Chi trong chớp mắt đã trở về con số không. Đương nhiên, cho dù có biết, cô cũng chưa chắc đã để ý, với tình trạng hiện giờ của cô thì làm sao còn sức để nghĩ tới chuyện gì khác. Có lẽ nguyên nhân chủ yếu là do cô hoàn toàn không kỳ vọng quá cao vào bất kỳ ai. Không hy vọng, cũng có nghĩa là sẽ không phải thất vọng, từ khi còn rất nhỏ, Lạc Trần đã học được điều này rồi.

4. Chương 4: Cho Có Phúc Hơn Nhận

Ra khỏi phòng, quay người lại nhẹ nhàng khép cửa xong, Lạc Trần mới bước nhanh ra phía ngoài.

Thư ký Đồng lập tức đi tới, nói: “Chủ tịch dặn tôi đưa cô về”.

Lạc Trần có ấn tượng rất tốt với Thư ký Đồng, hơn nữa anh lại là một chàng trai trẻ tuổi, vì thế Lạc Trần đứng trước anh luôn có cảm giác ngưỡng mộ và bối rối của thiếu nữ mới lớn khi phải đối mặt với người khác giới. Cô vô thức nắm chặt vật áo như muốn kéo thẳng nó ra, “Không cần khách sáo, tôi có thể tự về”.

Đồng Ngỗ bị hành động của cô làm cho bật cười. Khi làm việc thực ra anh rất ít cười, nguyên nhân bởi là vì còn ít tuổi nên lúc nào cũng cố gắng giữ vẻ nghiêm túc nhất có thể, hơn nữa làm thế còn giúp anh nâng cao vị thế của mình.

“Cô không để tôi đưa về, điều đó chứng tỏ tôi không có năng lực làm việc. Đi thôi.” Giọng của Đồng Ngỗ không nặng không nhẹ, ít nhiều có chút thần nhiên, nhưng trong sự thần nhiên đó lại có đôi chút thân thiện, khiến người khác nghe rất có sức thuyết phục.

Lạc Trần cúi đầu, không kiên quyết từ chối nữa.

“Nhìn xem, là ai đây!”, một giọng nói không được hòa nhã lắm, nghe khá chói tai vang lên.

Lạc Trần ngẩng đầu, vừa vặn bắt gặp một đôi mắt sâu thẳm. Cô nhận ra người này. Mấy ngày trước ở trường, chính anh ta đã giải vây giúp cô, giúp cô đưa kẻ ngang ngược vô lý đang nhìn cô chằm chằm với nụ cười nhếch nhếch kia đi.

“Cô đến đây làm gì?”

“Anh Lâm, anh Utah, hai anh tìm Chủ tịch phải không?”

Thấy Lạc Trần không thêm để ý tới họ, Đồng Ngỗ giải thích thay cô: “Người nhà cô Lãng trước đây là khách hàng của Trung tâm, Chủ tịch tìm cô ấy tới để giải quyết một số việc”.

“Trước đây?”, lần này người hỏi là Lâm Tự.

Đồng Ngỗ do dự, chuyện này thật sự không tiện giải thích rõ trước mặt Lạc Trần, đây là đạo lý thường tình ai cũng phải hiểu.

“Trước đây là muốn nói tới quá khứ, hy vọng hai người có IQ cao như vậy có thể hiểu”, Lạc Trần trả lời. Cô vốn không phải là người hay so đo như thế, nhưng cô thấy không cần thiết phải giải thích với những người lạ đó.

Lạc Trần hơi cúi người chào Đồng Ngỗ: “Tôi về trước đây, anh cứ làm việc đi!”, nói xong liền đi ra thang máy.

Đồng Ngỗ nói với Lâm Tự và Utah: “Chủ tịch yêu cầu tôi phải đưa cô Lãng về, hai người cứ vào trong đi”, nói xong anh quay người định đi thì bị Lâm Tự kéo lại.

“Là Utah tìm anh có việc, để tôi thay anh đưa cô ấy về.”

Sau đó là tiếng người tên Utah la lối: “Ai tìm anh ta có việc... anh...”, về tiếp theo mà Utah định nói phải nuốt vào trong dưới ánh mắt sắc nhọn của Lâm Tự, có điều Lạc Trần không nhìn thấy mà thôi.

Lâm Tự vừa kịp cùng Lạc Trần đi thang máy xuống dưới. Anh không nói gì, chỉ đứng ở giữa cửa, chắn mất đường ra của Lạc Trần. Lâm Tự cứ đứng ở đó, mãi không nhúc nhích chọn tầng.

Câu chuyện họ vừa nói Lạc Trần đều nghe thấy cả, vì vậy lúc này cũng không biết nên bắt đầu thế nào.

Từ chối ư, anh ta đâu có nói muốn đưa cô về. Còn không từ chối, một người cao lớn như vậy đứng chắn ngay trước mặt, nếu thật sự cứ thế mà cùng nhau đi xuống, cùng nhau ra khỏi thang máy, e sẽ khiến anh ta hiểu lầm rằng cô đã ngầm đồng ý.

Lạc Trần đành tỏ thái độ vừa tôn trọng vừa xa cách, nói: “Phiền anh ấn tầng một giúp tôi, cảm ơn”.

Nghe cô lên tiếng, anh mới chủ động ấn nút xuống tầng hầm thứ hai. Ở tòa Trung tâm Thương mại này, hầm một chính là kho chứa hàng, hầm hai là bãi đỗ xe.

Thấy anh ta phớt lờ lời mình nói, Lạc Trần đành phải bước tới trước tự mình ấn nút. Nhưng cô vừa giơ tay ra đã bị bàn tay to lớn của anh nắm lấy rồi kéo xuống: “Em lúc nào cũng coi thường ý tốt của người khác như vậy sao?”.

Lạc Trần bắt giác cảm thấy tức giận: “Ý tốt, ý tốt gì?”.

“Lẽ nào đưa em về nhà không phải là ý tốt?”

“Tôi có đầy đủ chân tay, cũng biết đường về nhà, tôi không cần ý tốt đó.”

“Nói như em thì, ý tốt cần xem xét tình huống cụ thể, phải phân tích cụ thể, vào đúng lúc em cần thì mới là ý tốt?” Trong giọng nói của Lâm Tự dường như có ý đe dọa, chỉ có điều Lạc Trần không nghe ra mà thôi.

“Đây là điều đương nhiên. Cho có phúc hơn nhận. Người cho được hưởng niềm vui của việc đi cho, liệu ai biết người được bố thí có cảm nhận thế nào?” Đối với việc này, Lạc Trần hiểu rất rõ. Có lẽ những đứa trẻ khác đều quên hết mọi chuyện xảy ra trước tuổi đi học, nhưng đối với cô mà nói, những ký ức về thời gian ở cô nhi viện vĩnh viễn không bao giờ phai nhạt.

Hoàn toàn không phải bởi vì không có ai quan tâm tới sự phát triển của những đứa trẻ mồ côi. Nguồn tài chính từ ngân sách nhà nước đầu tư vào cô nhi viện hằng năm cũng không ít, xã hội cũng quyên góp rất nhiều. Nhưng vấn đề không chỉ là sự quyên góp đó như muối bỏ bể, mà quan trọng hơn cả là có rất nhiều sự quyên góp thừa thãi, trùng lặp gây ra lãng phí. Những vật dụng cần thiết thì rất khó tìm thấy, nhưng những thứ vật chất thể hiện cuộc sống xa hoa đầy đủ của những người quyên góp thì lại không ngừng có người gửi đến, hết lần này tới lần khác.

“Vậy em cần gì?” Lâm Tự không tranh cãi với cô về vấn đề cho và nhận, anh đi thẳng vào việc chính.

Thang máy lúc này đã dừng ở bãi đỗ xe, Lâm Tự đợi sau khi Lạc Trần đi ra mới bước khỏi thang máy.

Lạc Trần đột nhiên quay người lại: “Cần gì anh đều có thể cho tôi sao?”

“Tại sao lại hỏi như thế?”

“Không thể cho, thì anh hà tất phải thăm dò làm gì”, đã đoán trước được câu trả lời của Lâm Tự, Lạc Trần phản kích. Sự quan tâm của mọi người dường như chỉ để thỏa mãn sự hiếu kỳ nhất thời, hoặc là muốn cô phơi bày hết sự đau khổ của mình cho họ xem mà thôi. Nhưng cô là người rất thực tế, biết là có nói ra cũng không giải quyết được vấn đề gì, chỉ thêm một người nữa thở dài cảm thán với cô thôi.

“Không phải là không thể cho, cũng phải xem tôi có thể cho được không chứ!” Sự hứng thú của Lâm Tự đã bị cô khiêu khích.

“Năm mươi vạn, anh có không?” Lạc Trần cũng chỉ là buột miệng nói ra, người gặp ở trong ký túc xá sinh viên, sao có khả năng này?

“Nếu tôi có, thì em có gì để đổi lại?”

“Tôi thì có thể có cái gì? Nếu thật sự có người cho tôi vay, tôi chỉ có thể đảm bảo là sẽ trả lại trong thời gian nhanh nhất.” Lạc Trần vẫn cho rằng bọn họ chỉ đang nói chuyện phiếm, mặc dù vô tình để lộ hoàn cảnh hiện tại của mình, nhưng cô cảm thấy cũng chẳng có gì phải để tâm.

“Nhanh nhất là bao lâu?” Lâm Tự dường như càng tăng thêm hứng thú.

“Ừm”, Lạc Trần suy nghĩ một lúc, “Nhanh nhất là nhanh nhất, có thể nhanh, cũng có thể chậm”, cô thành thật trả lời.

“Tôi có thể cho em vay với một điều kiện, em cứ suy nghĩ xem sao.”

“Điều kiện gì?”

“Chúng ta kết hôn. Thời hạn là cho tới khi em trả hết nợ thì chia tay.”

Anh nói rất đơn giản rõ ràng, đây là một hình thức cho vay khác, chỉ có điều lãi suất lại là chính cô mà thôi. Nhưng cô cũng cảm thấy khó hiểu, bản thân cô dung mạo rất bình thường, cao 1m64, cũng không thể gọi là quá cao, sao có thể khiến anh ta đưa ra lời đề nghị hoang đường bất ngờ như thế?

Trong lúc đợi cô trả lời, Lâm Tự đã mở cửa xe, ý bảo cô lên, sau đó mới nói: “Tôi hiểu rất rõ mình vừa nói gì, em chỉ cần trả lời được hay không thôi. Em không cần phải nghi ngờ về năng lực của tôi, chỉ phiếu tôi có thể viết cho em ngay bây giờ”.

Lạc Trần trả lời: “Bên cạnh chợ ở đường Minh Thủy, anh biết chỗ đó chứ?”. Hành động bất ngờ ai chả biết làm.

Hôm đó, cho tới lúc xuống xe, Lâm Tự và Lạc Trần không nói thêm điều gì nữa. Nếu so sánh sự điềm tĩnh, kiên nhẫn thì hai người bọn họ một chín một mười.

Về tới nhà, Lạc Trần hoàn toàn quên luôn sự việc xảy ra ở Trung tâm Thương mại. Em trai cô mới là vấn đề thực tế và bức thiết cần được quan tâm. Tình trạng của Lạc Sa dường như tốt hơn rất nhiều. Dù sao trước kia người thường xuyên ở bên cạnh cậu nhất vẫn là Lạc Trần, chỉ cần Lạc Trần không rời đi, cậu cũng không cảm thấy thế giới có thay đổi gì lớn lao. Sự dựa dẫm của cậu đối với Lạc Trần cũng khiến sự dựa dẫm của Lạc Trần với cậu ngày một tăng lên. Có người thật lòng cần đến bạn, cảm giác đó thật là thần thánh, khiến bạn bất giác muốn chăm sóc nâng niu thứ tình cảm thuần khiết ấy.

Đội Lạc Sa ngủ say, Lạc Trần mới ra ngoài phòng khách đọc sách. Giờ phòng của cha mẹ không ai ở nhưng chị em cô vẫn giữ thói quen học ở phòng khách, không muốn thay đổi. Học là việc cô cảm thấy dễ làm nhất trong cuộc sống của mình. Lạc Trần không phải là một học sinh quá thông minh, nhưng khả năng lý giải của cô rất tốt, những kiến thức học được trong trường nhanh chóng được cô lý giải và tiêu hóa hết. Hướng hồ kiến thức đối với cô mà nói, là nguồn vốn để sinh tồn, cô trân trọng cơ hội này, trân trọng việc học hơn tất cả những đứa trẻ cùng tuổi khác. Mặc dù cô đã để lỡ thời gian vào học, việc học đại học đã trở thành giấc mơ xa vời, nhưng sách thì có thể đọc bất cứ lúc nào.

Đọc mãi đọc mãi, Lạc Trần như chìm đắm vào suy tư, nhớ lại chuyện hồi cô vừa mới đến ngôi nhà này. Căn nhà nhỏ chỉ có hai phòng ngủ, một phòng khách, nhưng cô lại cảm thấy mọi thời khắc đẹp đẽ nhất đều ở đây, có điều những giây phút đó đã trôi qua trong lúc người ta không để ý nhất. Mọi đồ đạc trong nhà có hình dáng như thế nào, được mua từ khi nào, ở đó đã xảy ra những chuyện vui gì, lúc em trai còn nhỏ đã vịn vào góc bàn nào để đứng lên, làm hỏng những đồ vật gì... tất cả như tái hiện lại trước mắt cô. Nụ cười đôn hậu của cha, tiếng cười giòn tan của mẹ cũng như vọng lại bên tai.

Lạc Trần cảm thấy như cô vẫn luôn nỗ lực lớn lên, nỗ lực rèn luyện bản lĩnh để rời khỏi nơi mà cô đang ở tạm này. Nhưng trong tiềm thức cô đã coi họ như những người thân thiết nhất, mặc dù chẳng có quan hệ huyết thống, nhưng sự yêu thương chân thành của đôi bên đã biến cô trở thành một bộ phận của gia đình. Căn nhà này không chỉ là một căn nhà mà còn là tổ ấm của cô và em trai, là nơi còn lưu lại chút hơi ấm của cha mẹ.

Lại thêm mấy ngày bận rộn. Thư ký Đồng cũng xuất hiện vài lần, giúp cô giải quyết những thủ tục sau khi cha mẹ qua đời: đổi sổ hữu nhà đất và sổ tài khoản sang tên của Lăng Lạc Trần, báo tử cho cha mẹ rồi xóa tên trong hộ khẩu, đồng thời đến nghĩa trang mua cho cha mẹ một mảnh đất đẹp để chôn cất. Khi anh làm tất cả những việc đó đều nhanh nhẹn, đây là một phần hỗ trợ của Trung tâm Thương mại, Lạc Trần hiểu việc không đơn giản như thế nhưng cô vẫn nhận. Bất luận là có một thế giới khác hay không, cô vẫn muốn cha mẹ được thoải mái, ít nhất là khi Lạc Sa đến thăm viếng họ cũng cảm thấy dễ chịu hơn.

Đồng Ngõ đưa cho cô số điện thoại của Lâm Tự, bảo cô sau khi quyết định xong thì gọi cho anh ta. Thông qua Đồng Ngõ, cô cũng biết Lâm Tự là con trai của Từ Man Chi, là ông chủ nhỏ của tập đoàn Hoa Lâm nổi tiếng mà cô đã nghe tới mòn cả lỗ tai. Không nghi ngờ gì, anh ta hoàn toàn có thể chi ra năm mươi vạn.

Lúc Lăng Lạc Trần tìm việc có đi ngang qua trường đại học C, nhìn thấy các bạn sinh viên mặt mày hớn hở, khoác tay nhau ra vào trường, Lạc Trần đột nhiên nhận ra, cho dù cô vẫn còn cha mẹ, vẫn còn một gia đình hoàn chỉnh thì cô và họ cũng không thể giống nhau được. Sự khác biệt đó không nằm ở thân thể mà ở tính cách của cô, cho dù có ép buộc bản thân một cách nghiêm khắc nhất, cô cũng không thể trở thành người có nụ cười thoải mái, vô lo vô nghĩ mà cô ngưỡng mộ kia, cô chỉ có thể lớn lên buồn bã như cây cỏ ven đường. Người đáng ra nên quan tâm cô nhất trên thế giới này, nên chứng kiến cô khẳng định bản thân trong cuộc đời đã sớm vứt bỏ quyền được chia sẻ niềm vui ấy với cô, cô đành phải lặng lẽ mà trưởng thành, mình khổ mình tự biết thôi.

Trong giây phút ấy, Lạc Trần cảm thấy đầu óc mình như được khai sáng. Tại sao lại phải dùng những tiêu chuẩn khắt khe để làm khó bản thân chứ? Trước mắt có cách để giải quyết vấn đề, người ta đã đưa ra đề nghị rất rõ ràng, một cơ hội như thế bày ra trước mắt, sao cô còn phải chấp nhất? Quan trọng hơn cả là ai thêm quan tâm? Ngoài bản thân cô ra, có ai để ý tới cô? Nghĩ như thế tuy có chút tủi thân, nhưng thực ra cách suy nghĩ của Lạc Trần vô cùng đơn giản: nếu làm thế có thể giúp cô và em trai ổn định, dù cái giá phải trả là chính mình thì cô cũng chẳng lo lắng hay sợ hãi nữa.

Lạc Trần lấy số điện thoại kia ra. Từ sau khi Đồng Ngõ đưa cho, cô vẫn để nó trong ngăn phụ của túi xách, dường như lúc đó đã dự cảm là mình sẽ phải dùng đến. Bên trên mảnh giấy chỉ viết hai từ “Lâm Tự”, phía sau là một dãy số điện thoại.

Điện thoại đổ chuông một lúc lâu mới có người nhắc máy: “Lăng Lạc Trần?”.

Nghe anh ta vừa nhận điện đã gọi đúng tên cô, Lạc Trần có chút hồi hận. Cô đưa ra quyết định là một chuyện, nhưng việc đó lại hoàn toàn nằm trong dự liệu của người khác, cảm giác thật không dễ chịu chút nào.

“Tôi đang họp, phải ra ngoài để nghe điện thoại của em mà em lại định không nói gì sao?” Mặc dù cuộc họp rất khẩn cấp nhưng giọng Lâm Tự như có ý đùa.

“Anh họp đi, tôi sẽ gọi lại sau.”

“Nói đi.” Lâm Tự nói như ra lệnh.

“Việc anh cho tôi vay tiền, anh chưa đổi ý chứ?”

“Tôi đang đợi em trả lời.”

“Điều kiện không thể thay đổi sao? Ví dụ như ký hợp đồng với công ty anh, hợp đồng có thời hạn chẳng hạn?” Lạc Trần đề nghị như thế, là hy vọng với tư cách ông chủ của Hoa Lâm, anh ta cũng có thể coi cô như một hạng mục đầu tư mạo hiểm. Nhưng cô tin, với khả năng và sự chăm chỉ của mình, chắc chắn sẽ hoàn trả trước thời hạn.

“Người cần phục vụ là tôi, không phải công ty.”

Lâm Tự thẳng thắn, Lạc Trần cũng dứt khoát không kém, mặc dù sự dứt khoát của cô như một nhát dao chặt đứt dây neo thuyền vậy, “Được!”.

5. Chương 5: Hợp Đồng Hôn Nhân

Ngày hôm sau, Đồng Ngõ tới đón Lạc Trần. Anh tự mình mở cửa sau, đợi cô ngồi ổn định xong mới đóng cửa xe lại. Gặp anh mấy lần, Lạc Trần cảm thấy anh làm việc luôn giữ khoảng cách, không gần cũng không xa, nhưng lần này thái độ lễ phép hơi quá của anh khiến Lạc Trần nhận ra, anh đã xác lập lại vị trí của cô trong lòng mình.

Trên đường, anh nói với Lạc Trần rằng sẽ đưa cô đi mua quần áo, có nhà thiết kế riêng đang đợi cô ở cửa hàng rồi. Lạc Trần không nói gì, chỉ gật đầu. Xe đi về hướng trung tâm thành phố, cô lặng lẽ nhìn cảnh tượng lùi dần về phía sau bên ngoài cửa xe, lặng lẽ chờ đợi tất cả mọi thứ sắp diễn ra.

Nhà thiết kế là một phụ nữ rất cá tính, không cười nói bỗ bã, biểu hiện thường thấy nhất ở bà là nhíu mày. “Chắc mình là một bài toán khó cho nên vừa nhìn thấy mình bà ấy đã nhíu mày”, Lạc Trần thầm nghĩ.

Nhưng con mắt của nhà thiết kế này quả là độc đáo, bà hoàn toàn không có ý định trang điểm cho Lạc Trần trông như con búp bê giống hàng trăm cô gái khác. Bà không ngừng yêu cầu Lạc Trần đi đi lại lại, lấy những bộ quần áo với các loại màu sắc ướm thử lên người cô nhưng không có ý định bảo cô mặc thử.

“Được rồi, chính là như thế.”

Nhà thiết kế đưa cho Lạc Trần một chiếc áo gi lê bằng lụa tơ tằm màu bạc có họa tiết chấm phá kiểu tranh thủy mặc, thêm chiếc quần ngố màu xanh ngọc trên có vài bông hoa vàng được thêu bằng tay, bảo cô mặc thử xem sao.

Trước hết, Lạc Trần rất thích sự lựa chọn ấy, tạm thời không nói đến hiệu quả mặc lên trông sẽ như thế nào nhưng nếu là váy, đối với một người trước nay chỉ mặc váy đồng phục học sinh như cô mà nói, ít nhiều sẽ khiến cô cảm thấy lúng túng ngại ngùng.

Khi Lạc Trần từ phòng thử đồ bước ra, hàng lông mày đang nhíu chặt của nhà thiết kế cuối cùng đã giãn ra: “Tôi đã nói rồi mà, đã vào tay tôi thì kiểu gì cũng sẽ có thuốc chữa. Chào cháu, tôi là Lâm Đoan Tử, cháu cứ gọi Đoan Tử là được rồi”.

Lạc Trần không có ý kiến gì về câu đánh giá của người phụ nữ ấy, cô cũng rất thích bộ quần áo này, khi mặc nó lên, có cảm giác bản thân như đang phát sáng vậy. “Chào cô, cháu là Lăng Lạc Trần.”

“Nguyên nhân chủ yếu của việc trông cháu quá bình thường không phải là ở ăn mặc tạo hình mà là cháu không đủ sức lan tỏa, dường như cháu không truyền đạt bất kỳ thông tin nào tới những người xung quanh, cháu đã bao bọc bản thân mình quá kỹ rồi đấy.”

Lạc Trần cảm thấy người phụ nữ có tên Lâm Đoan Tử này rất sắc bén, rất tinh tế, chỉ qua một cuộc tiếp xúc ngắn ngủi đã có thể tìm ra vấn đề là ở đâu.

“Cháu không có gì đặc sắc, vì thế cũng không muốn gây sự chú ý cho người khác. Mong cô giúp cháu được là chính mình, cháu không muốn bị biến thành một người khác.”

“Đương nhiên, cảm giác cháu mang lại cho người khác là rất đặc biệt, nếu có thể khiến người khác phát hiện ra, tôi sẽ không phá hoại khí chất tự nhiên của cháu. Dựa theo phong cách này, tôi sẽ chuẩn bị thêm cho cháu một vài bộ quần áo khác, cả phụ kiện, giày dép đi kèm đều gửi hết đến nhà, nhất định cháu sẽ thích. Rất vui được biết cháu, tôi là cô của Lâm Tự.”

Hả? Đúng là một đại gia tộc. Lẽ nào cô sẽ phải xuất hiện trước mặt từng người một trong số những người họ hàng này, chịu sự thẩm tra của họ xong thì bản thân mới có thể cùng Lâm Tự thuận lợi tiến hành giao ước của hai người? Lạc Trần tự nhiên cảm thấy thật bất đắc dĩ.

“Không cần phải lo lắng. Gia tộc họ Lâm chúng tôi dòng chính chẳng có mấy người đâu, cũng không yêu cầu cháu phải gặp mặt từng người một. Tôi chỉ thường nhiều chuyện với những người mà tôi quý thôi.”

Lạc Trần bất giác đưa tay lên sờ mặt, lẽ nào những gì cô nghĩ đều được viết rõ ràng trên đó, hay là người nhà họ Lâm có siêu năng lực, chỉ cần liếc mắt một cái đã biết người khác đang nghĩ gì?

“Được rồi, khi nào chúng ta thân thiết với nhau hơn, hy vọng cháu cũng sẽ quý ta.”

Lạc Trần không biết nên trả lời thế nào với ý tốt được biểu đạt vô cùng thẳng thắn này, hướng hồ Lâm Đoan Tử vừa rồi còn khiến cô có cảm giác là người rất nghiêm túc, thay đổi đột ngột như vậy làm cô thích ứng không kịp.

Lâm Đoan Tử dường như cũng không cần cô phải trả lời, bắt đầu chải tóc cho cô, ướm thử các kiểu để xem kiểu tóc nào hợp với cô hơn cả. Đầu tiên bà muốn cắt ngắn đi, sau đó uốn nhẹ, nói là làm như thế sẽ khiến Lạc Trần thể hiện được sự lạnh lùng của mình.

Với đề nghị này, Lạc Trần kiên quyết từ chối, dù sao cũng chưa biết chuyện sẽ thế nào, cô không muốn phải thay đổi nhiều. Vả lại, Lạc Trần cũng không thích bản thân trở nên quá xinh đẹp, cô chính là cô, cứ như hằng ngày cô lại cảm thấy thoải mái, an toàn hơn.

“Chính là cô sao, nhóc con? Không ngờ anh trai tôi lại có con mắt nhìn người độc đáo đến thế!” Utah đột nhiên bước vào, không hề khách khí đánh giá cô từ đầu đến chân, buông ra một câu bình phẩm.

“Không hài lòng sao? Không hài lòng thì có thể trả lại hàng. Đừng lo, tôi chẳng có ý kiến gì cả!”

“Hài lòng hay không thì có liên quan gì đến tôi? Tôi rất hài lòng mà!”

“Nếu anh thật sự hài lòng thì chắc không hất cằm lên cao quá như vậy đâu!”

“Cô ít ra cũng còn có ưu điểm, đó là rất tự biết mình.”

“Cảm ơn.”

“Cô thật vô vị! Sao không tức giận?”

“Anh khen tôi mà, sao tôi phải tức giận?”

“Chẳng có gì hay, tôi đi đây.”

Nói xong, Utah vẫy vẫy tay rồi bỏ đi.

Lâm Đoan Tử nửa trách cứ nửa không, nói: “Utah thích gây chuyện vậy đấy, đến chỗ mẹ mà cứ coi như không nhìn thấy mẹ, cũng chẳng thèm chào lấy một tiếng, cháu đừng so đo với nó.”

Lạc Trần vội nói: “Cháu không dám, anh ấy chỉ là quá thẳng tính thôi!”, cô thầm hoảng hốt, may mắn mình đã kịp thời nuốt ngược vào trong câu chữ thề duy nhất mà cô biết.

Từ chỗ Lâm Đoan Tử ra thì trời đã khá muộn. Biết có về nhà cũng không kịp nấu cơm, Lạc Trần xuống xe ở khu chợ gần nhà, mua một ít đồ ăn sẵn rồi đi bộ về. Trên tay ngoài mấy túi thức ăn còn có vài chiếc túi lớn, đều là quần áo và giày dép mà Lâm Đoan Tử đưa cho cô, cũng may túi tuy to nhưng không nặng lắm. Lạc Trần nhìn đồng hồ, đột nhiên cảm thấy hết sức nhảm nhí, cứ như mình bắt cần nên gặp phải người ngoài hành tinh vậy. Sao những người đó đều kỳ quái như thế? Lâm Tự không biết liệu sẽ còn quái gở đến đâu nữa, hay là có một quá khứ đáng hổ thẹn không dám nhìn lại chẳng?

Trước khi Lạc Trần xuống xe, Đồng Ngõ có nói với cô sáng mai sẽ lại tới đón, dặn cô chuẩn bị tốt.

Sáng hôm sau, Lạc Trần dặn dò Lạc Sa, cô có chuyện phải ra ngoài, không biết lúc nào sẽ về, đồ ăn đã chuẩn bị sẵn, nếu cậu đói thì tự lấy ra ăn, không cần phải đợi cô. Lạc Sa rất hiểu chuyện, cũng không hỏi xem cô ra ngoài làm gì, chỉ nói: “Vâng, em ở nhà làm bài tập, sau đó có thể chơi game một lát không?”.

“Làm xong bài tập thì có thể chơi một lát. Lúc nào buồn ngủ thì cứ đi ngủ trước nhé.”

Lạc Trần xuống dưới lầu đã thấy Đồng Ngõ đứng đợi cô ở đó. Trong xe không có ai khác nữa.

Cô vừa lên xe, anh lập tức cho xe chạy, cũng không hề tiết lộ nơi mà họ sẽ đến.

Thời tiết hôm nay rất đẹp, mặt trời buổi sáng sớm mặc dù rất rực rỡ nhưng hoàn toàn không có cảm giác nóng bức. Trời cao và xanh biếc khiến người ta cảm thấy thật xa vời, thật huyền ảo. Con người dường như có thể ung dung tự tại trôi dạt trong không gian, chẳng cần phải suy nghĩ gì cả, được không khí khô ráo tràn ngập mùi vị của ánh nắng vậy quanh, ấm áp vô cùng, có cảm giác được bao dung và an ủi.

Khi Lạc Trần thoát ra khỏi dòng suy nghĩ của mình thì xe đã rẽ vào khuôn viên trường đại học C. Khuôn viên này không cho phép người ngoài tự do đi lại nên sự trật tự ngăn nắp, không khí học tập yên bác trong trường vô cùng nghiêm túc. Xe của nhà họ Lâm có thể đi thẳng vào đây, chắc chắn là có đặc quyền.

“Anh Lâm yêu cầu tôi đưa cô tới đây để làm thủ tục nhập học trước.”

Lạc Trần có phần kinh ngạc: “Tôi không mang theo thông báo trúng tuyển”.

“Mang theo chứng minh thư là được rồi, trong trường có hồ sơ lưu trữ để tra cứu.”

Lạc Trần gật đầu. Chứng minh thư thì cô có mang, cô biết đó là giấy tờ cần thiết khi làm thủ tục đăng ký kết hôn.

Lạc Trần cùng với Đồng Ngõ đến phòng Tài vụ để nộp học phí trước. Học phí phải chuyển khoản qua ngân hàng nhưng anh chỉ cần gọi một cuộc điện thoại là đã làm xong. Sau đó đến văn phòng khoa làm thẻ sinh viên, tiếp tục đến phòng Y tế của trường để kiểm tra sức khỏe, lại đến căng tin để làm thẻ ăn. Hộ khẩu của cô ở thành phố này nên không cần phải chuyển, mọi thứ tiến hành rất thuận lợi.

Nhưng trường đã khai giảng được hơn một tuần, đợt tập quân sự cũng đã bắt đầu, nếu bây giờ Lạc Trần lập tức tham gia vào, e là rất phiền phức và cũng khá vất vả. Vì thế, sau khi Đồng Ngõ hỏi ý kiến Lâm Tự xong, liền yêu cầu phòng Y tế ghi vào sổ y bạ: do tình hình sức khỏe của cô không được tốt nên không thể tham gia đợt tập quân sự này.

Nhà trường cũng cho phép dùng điểm của kỳ kiểm tra lý thuyết quân sự để bù vào thành tích của đợt tập huấn quân sự này.

Làm xong thủ tục ở trường họ quay về xe, Đồng Ngõ đưa cho Lạc Trần một tập hóa đơn: “Đây là hóa đơn thu tiền, cô giữ lấy”.

Lạc Trần nhận lấy, nắm chặt trong tay. Anh chàng Lâm Tự này hoàn toàn không hề đề phòng mình nhận tiền rồi sẽ đổi ý.

Xe bon bon đưa cô tới tòa nhà Hoa Lâm. Ở thành phố này, e là không ai không biết tới tập đoàn Hoa Lâm. Tập đoàn Hoa Lâm được hình thành từ một công ty nhỏ lâu đời với thương hiệu Hoa Lâm, trải qua rất nhiều thế hệ mới có được sự phát triển tương đối mạnh như hiện nay. Một trong những công trình kiến trúc

mang tính tiêu biểu ở thành phố này chính là tòa nhà Hoa Lâm được xây dựng ở khu vực phồn thịnh nhất tại trung tâm thành phố.

Lạc Trần cũng đã từng đi ngang qua đây, trụ sở của tập đoàn Hoa Lâm không chỉ à còn được thiết kế rất đặc sắc. Toàn bộ cửa sổ của tòa nhà đều được làm bằng gỗ, những cánh cửa đó cho người ta cảm giác hoài cổ, hoàn toàn không phải là kiểu giả cổ một cách cầu thả mà khi nhìn vào sẽ thấy bề dày của lịch sử được ẩn chứa bên trong, mang theo cả hơi hướng của sự cổ điển tinh tế, so với các tòa nhà hiện đại đang mọc lên san sát nhau ngày nay thì không phải là quá nổi bật nhưng lại mang đến cảm giác dễ chịu về sự xung đột và hài hoà. Nói tòa nhà Hoa Lâm là điểm nhấn của thành phố này cũng không hề quá.

Hiện giờ, Lạc Trần đang đứng trước tòa nhà đó, những vấn đề mà trước đây cô không suy nghĩ nhiều, lúc này tự nhiên lại ào ào xuất hiện.

Lúc ấy, cô chỉ nghĩ dừng cuộc hôn nhân của mình để đổi lấy năm mươi vạn tệ liệu có đáng hay không, nhưng lại chẳng nghĩ tới việc, đây không phải là một cuộc hôn nhân bình thường, gả vào một gia đình như vậy, gả cho người đứng mũi chịu sào cả tập đoàn lớn như thế, liệu có thể còn toàn thân mà rút lui hay không?

Không để cho Lạc Trần có thời gian suy nghĩ thêm, cô gái lễ tân ở tầng một đã ra đón tiếp. Lạc Trần chỉ gật đầu với những lời hỏi han ân cần của cô ta rồi đi theo vào trong, không quay đầu nhìn lại.

Chuyện riêng của Lâm Tự, Đồng Ngỗ không biết rõ. Nhưng vì làm việc cho nữ chủ nhân đương nhiệm của nhà họ Lâm nên ít nhiều cũng biết được đôi chút. Bất luận bên trong có nội tình gì, cô bé này là tự mình tìm đến, tự đem bản thân mình dâng tặng cho cậu chủ họ Lâm, không biết tương lai của họ sẽ như thế nào.

Mấy hôm nay, anh bị Lâm Tự gọi đến để giúp đỡ, nhưng anh tin Chủ tịch biết rất rõ chuyện này, nhất là việc Lâm Tự giúp Lạc Trần trả hết nợ làm sao có thể không truyền đến tai bà ấy được chứ.

Nhưng không ai hỏi, anh cũng không nhất thiết phải nói, Chủ tịch có lẽ đã ngầm chấp thuận việc này, nếu không chắc chắn sẽ chẳng thuận lợi như thế.

Trước sau anh vẫn cảm thấy hơi lo lắng cho cô bé luôn tỏ ra bình thản kia, sự đồng cảm của anh, bây giờ đã không còn biết nên gọi là cảm giác gì nữa, anh không biết bản thân mình làm những việc này là muốn giúp cô, hay là đang đẩy cô vào hoàn cảnh khó khăn hơn. Nhưng tất cả đã không còn là việc anh có thể lo lắng nữa rồi, lúc này điều duy nhất anh làm được là đứng nhìn bóng dáng nhỏ bé kia cứ đi xa dần xa dần, cuối cùng mất hút nơi cuối hành lang.

Lạc Trần được đưa vào trong một phòng họp. Không lâu sau, Lâm Tự và một người đàn ông khá lớn tuổi khác cũng bước vào.

Lúc này Lạc Trần mới nhìn rõ Lâm Tự, trước đây cô chưa từng quan sát kỹ anh. Nhưng sau khi nhìn kỹ, cô lại cảm thấy có chút thất vọng. Lâm Tự thân hình cao lớn nhưng khuôn mặt chỉ xem như cân đối, duy nhất có một điểm nổi bật chính là khí chất của anh, trầm tĩnh mà lạnh lùng, không ai có thể coi thường. Xem ra chẳng ai là hoàn hảo cả, thân thể anh hiển hách như vậy, nếu có cả tướng mạo anh tuấn, không chừng đến ông trời cũng phải ghen tị với người hiền tài.

Hài lòng với lý giải của mình, Lạc Trần rất thoải mái nhìn thẳng vào mắt Lâm Tự. Anh và người đàn ông lớn tuổi kia kẻ trước người sau lần lượt ngồi xuống phía đối diện nhưng không ai nhìn cô.

“Tôi là cố vấn pháp luật của Hoa Lâm, họ Vương. Đây là bản thỏa thuận, mời cô xem qua”, người đàn ông lớn tuổi đẩy về phía cô một tập văn bản.

Tập văn bản đó không dày, nội dung cũng hết sức rõ ràng, chỉ là việc công chứng tài sản trước hôn nhân, quy định trách nhiệm và quyền hạn của hai bên, ngoài ra đưa thêm những điều mà họ đã thảo luận trước đó vào thành từng điều khoản rõ ràng, cũng không có cảm giác có sự ẩn dụ về mặt ngữ nghĩa. Trong đó có đặc biệt nhắc tới vấn đề con cái nhưng Lạc Trần hoàn toàn không có ý định sinh con nên cô tự động bỏ qua điều khoản này. Sau khi đọc xong một lượt, cô nói với luật sư Vương: “Tôi không có ý kiến gì về bản thỏa thuận này, nhưng hy vọng có thể bổ sung thêm một điều”.

Luật sư Vương nhìn Lâm Tự. Tay trái của Lâm Tự đặt dưới cằm, chỉ giờ ngón trở ra hất lên một cái, ý bảo cô thử nói ra xem.

“Tôi hy vọng trong thời gian cuộc hôn nhân này có hiệu lực, có thể đưa em trai đến sống cùng.” Hiệu lực, từ này cô vừa đọc được trong bản thỏa thuận, tuy có vẻ trù tượng, nhưng về mặt ý nghĩa thì hết sức chuẩn xác, quan trọng là nghe rất chuyên nghiệp.

Luật sư Vương nghiêng đầu qua nhìn Lâm Tự nhưng sắc mặt Lâm Tự chẳng thể hiện gì, không đưa cho ông một chỉ thị nào.

“Vấn đề này”, ông ta đành phải tự mình thận trọng trong cách dùng từ, “vì bây giờ cô Lăng mới đề cập đến, dù có thể cho vào trong bản thỏa thuận, nhưng sẽ ảnh hưởng tới rất nhiều những chi tiết có tính nguyên tắc bên trong nên tôi cần phải thảo lại một bản khác. Vì thế, liệu có thể...”. Ông ta lại nhìn Lâm Tự, tên tiểu tử thói đó vẫn không thay đổi sắc mặt, nếu không phải Lâm lão gia đích thân gọi điện đến dặn dò ông phải tham gia vào thì ông cũng không rảnh lo mấy chuyện trẻ con này.

Lâm Tự cuối cùng cũng có chút tỉnh ngộ trong việc kính lão đắc thọ, anh nhượng mảy nói: “Em cứ ký vào bản này trước đi, còn những vấn đề khác, nếu cần thì sẽ lập thành một bản phụ lục nữa”.

Lạc Trần ký vào bản thỏa thuận theo lời anh. Con đường phía trước còn dài, chắc vẫn còn rất nhiều những vấn đề khó khăn chưa được nghĩ đến!

6. Chương 6: Con Rối Của Anh

Mấy ngày nay Lâm Tự đã tìm hiểu rõ hoàn cảnh của Lạc Trần rồi. Anh muốn kết hôn, thực sự cũng là tình thế bất buộc, nhưng quyết định lấy Lạc Trần đúng là rất ngẫu nhiên.

Tình hình của nhà họ Lâm bây giờ chỉ có thể nói là ngoài mạnh trong yếu, không có người kế tục. Doanh nghiệp kiểu gia đình một khi phát triển mạnh lên, đương nhiên phải coi vấn đề huyết thống và tình thân là câu nổi, thế lực cũ ăn sâu bám rễ rồi mới phát triển ra bên ngoài. Nhưng đến đời ông nội của Lâm Tự là Lâm Chiêu lại không phát về đường con cái, chỉ có một trai một gái là Lâm Chí Đông và Lâm Đoàn Tử. Lâm Tự lại là con trai độc nhất của Lâm Chí Đông, vì thế có thể được coi là ba đời đơn truyền.

Người già mà, quan niệm cũng cổ hủ hơn. Mặc dù ủng hộ cho con cháu ra ngoài mở rộng hiểu biết, học thêm những kỹ thuật tiên tiến của thế giới, nhưng quan niệm cổ hủ trong cốt lõi thì không chịu thay đổi. Họ vẫn cho rằng sự hiếu thuận lớn nhất chính là nối dõi tông đường, làm sao cho con đàn cháu đống. Lâm Tự từ khi tốt nghiệp đại học cho tới nay phải nghe không ít những lời lải nhải dài dòng của họ, thậm chí còn tới mức sắp xếp cho anh những cuộc xem mặt cả chính thức lẫn không chính thức.

Utah chỉ ngồi bên cạnh xem trò vui: “Anh nhanh chóng sinh cho họ một đứa cháu bên ngoài là được rồi, có thằng con nối dõi thì anh coi như được giải phóng”.

Lâm Tự không thêm để ý tới những lời đó, con cái có thể sinh tùy tiện như thế sao? Sinh con ra rồi còn phải chăm sóc, dạy dỗ chúng cho tốt. Bản thân anh lớn lên bên cạnh ông nội nên rất lạ lẫm với cha và mẹ kế. Mẹ, lại là một từ càng xa lạ hơn.

Thành gia rồi mới có thể lập nghiệp, Lâm Tự luôn coi trách nhiệm gánh vác sự nghiệp của gia tộc là của mình, anh sống chính là vì cái trách nhiệm ấy, cũng chỉ có thể tìm thấy ý nghĩa cho sự tồn tại của bản thân trong đó. Lâm Tự rất tự hào vì mình là người nhà họ Lâm, cũng muốn trở thành niềm vinh quang cho dòng tộc.

Cảm giác mà Lăng Lạc Trần mang lại cho anh giống như những gì mà Từ Man Chi nói, bình tĩnh, nhưng cũng hơi cứng đầu.

Kết hôn, nếu cưới phải một người suốt ngày dính chặt lấy mình thì thà rằng lấy ai đó tính cách độc lập một chút cũng đỡ phiền hà hơn. Dù sao vợ cũng chỉ là để ở nhà mà trưng bày thôi, làm người lớn trong nhà yên tâm là đủ rồi. Lâm Tự bị họ quấy rầy làm phiền suốt từ năm mười tám tuổi cho tới tận bây giờ, dù sao cũng đã chạm tới giới hạn chịu đựng cuối cùng của anh.

Lăng Lạc Trần là một cô bé mồ côi, tư chất xem ra cũng rất tốt, anh tin cô ấy còn rất nhiều những tiềm lực ẩn giấu có thể phát huy. Ít nhất thì khi hai người tiếp xúc với nhau cũng không đến nỗi gặp khó khăn trong việc tìm đề tài để nói, cũng không phải lo lắng cô ấy sẽ bám chặt lấy anh, cô ấy có vẻ là kiểu người

nếu không bị ai làm phiền thì sẽ lặng lẽ sống cho tới hết ngày. Vì thế, quyết định kết hôn với Lăng Lạc Trần là kết quả sau khi anh đã suy nghĩ kỹ.

Người trong gia đình tỏ ý phản đối quyết định lựa chọn bạn đời của anh, trong đó mạnh mẽ nhất phải nói tới Từ Man Chi. Bà cho rằng bà đã từng tiếp xúc trực tiếp với Lăng Lạc Trần nên có quyền đưa ra ý kiến. Lý do mà bà đưa ra cũng hết sức đầy đủ và thuyết phục: Lâm Tự chỉ mới gặp Lăng Lạc Trần hai lần mà đã quyết định việc chung thân đại sự như thế là quá vội vàng.

Mẹ đẻ của Lâm Tự qua đời từ khi anh còn rất nhỏ. Anh cũng không muốn tìm hiểu những chuyện liên quan đến bà, chỉ nghe nói bà là người hòa nhã dịu dàng, được gả cho cha từ khi còn bé, sau khi sinh anh ra không lâu sau thì lâm bệnh rồi qua đời.

Anh có một bức ảnh của mẹ nhưng rất mờ, nhìn không rõ mặt, chỉ cảm thấy rất gần gũi thân thiết. Anh cho rằng người mẹ đã ban tặng cho anh sinh mạng này chắc đang sống rất tốt ở một nơi nào đó, nhìn anh trưởng thành, nhìn anh thành công.

Đoan Tử là người chăm sóc anh từ nhỏ, sau này cha và Từ Man Chi kết hôn, anh cũng chỉ gọi bà là dì. Từ Man Chi không có con, vì thế rất quan tâm tới Lâm Tự, việc của Lâm Tự đều do một tay bà lo liệu. Lâm Tự cũng rất tôn trọng Từ Man Chi. Cha anh thường xuyên ở nước ngoài điều hành chi nhánh bên đó, ông nội quanh năm suốt tháng bận rộn với công việc. Ở nhà thường cũng chỉ có anh và Từ Man Chi. Đoan Tử kết hôn xong, mặc dù ở ngay bên cạnh, nhưng cũng không được coi là thường xuyên ở nhà. Tình cảm giữa Lâm Tự và Từ Man Chi khá tốt, nhưng cũng chỉ dừng lại ở mức đó mà thôi. Trong lòng Lâm Tự, người thân thiết nhất chỉ có chính bản thân mình, người khác có bỏ đi anh cũng không quan tâm.

Việc kết hôn này anh cũng muốn tôn trọng ý kiến của Từ Man Chi, nhưng gặp nhiều người như thế, anh chỉ thấy vừa mắt mỗi Lạc Trần mà thôi, vì thế anh không có ý định buông tay.

Từ Man Chi chẳng phải không biết Lâm Tự rất kén chọn, về mặt này, anh có vẻ hơi lập dị. Khi còn đi học thì không phải nói, bao nhiêu cô gái theo đuổi đều vô ích. Bắt đầu đi làm, trong các buổi tiệc xã giao cũng đã tìm đủ mọi cách gài vào bao nhiêu mỹ nữ nhưng không ai có thể tiếp cận được anh. Lần này nếu kiên quyết phản đối, e sẽ đã kích đến tính tích cực của anh. Mặc dù là cuộc hôn nhân có thời hạn, nhưng nếu Lăng Lạc Trần không có ý định trả tiền thì chẳng phải cô ta sẽ mãi mãi ngồi ở vị trí bà Lâm hay sao? Bà lo lắng sau khi Lâm Tự thử qua rồi, cảm thấy không thích, nhưng Lăng Lạc Trần lại không chịu buông tha thì đúng là phiền phức.

Sau đó, ông nội Lâm Chiêu chỉ nói một câu đã khiến sự việc ngã ngũ: “Chuyện của bọn trẻ, để chúng tự lo đi”.

Ý tại ngôn ngoại, chính là thích làm gì thì làm.

Đây chính là ví dụ điển hình cho sự nuông chiều. Lâm Tự lớn lên bên cạnh ông nội, những việc liên quan tới anh thường sẽ không áp dụng bất kỳ tiêu chuẩn, quy định nào.

Đừng nói là bây giờ Lâm Tự chọn một cô vợ, cho dù anh có chọn tám cô, mười cô e là ông nội cũng ủng hộ, không chừng còn khen cháu mình là có bản lĩnh.

Lâm Tự biết rất rõ những tư liệu về Lăng Lạc Trần nhưng đối với con người cô lại không hiểu lắm, cũng không định tìm hiểu. Điều kiện hôm nay cô đưa ra hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của anh.

Anh cũng cân nhắc Lạc Trần sẽ nghĩ cho em trai. Mặc dù là con của cha mẹ nuôi, không có quan hệ huyết thống với cô, chỉ có thể coi là đã sống với nhau như người thân ruột thịt từ rất lâu, nhưng Lạc Trần bỏ qua tất cả những điều khoản miễn cưỡng, ví dụ như sau khi sinh con trai, nếu cuộc hôn nhân này tan vỡ, quyền nuôi dưỡng đứa bé sẽ thuộc về gia đình người chồng, lại chỉ có một yêu cầu duy nhất đó là được mang theo em trai, điều này khiến anh có phần kinh ngạc.

Trong mắt anh, cô không phải là mẫu người giàu tình cảm như thế. Theo anh suy đoán, cô chỉ cần lo cho em trai đủ ăn đủ mặc, không nhất thiết phải đưa đi theo kè kè bên mình. Giờ xem ra, anh đã đánh giá thấp sự cố chấp của cô đối với người thân rồi đây.

Sau khi luật sư Vương đi ra, Lạc Trần lập tức hỏi: “Lúc nào sẽ có phần phụ lục? Tôi hy vọng có thể làm xong trước khi kết hôn”.

“Em cần sự đảm bảo của tôi, vậy thì, liệu có nên để tôi xác nhận một vài việc không?”

“Việc gì?”

“Ví dụ như em có thật sự là hàng xịn không, liệu có phù hợp với yêu cầu của tôi hay không...” Nói một cách chính xác thì là, liệu có đáp ứng được anh hay không. Lâm Tự không nói hết câu, bởi vì anh cảm thấy lúc này mình không cần phải sử dụng lời nói.

Lâm Tự vươn một cánh tay ra, vòng qua cổ cô, nhẹ nhàng dắt cô đến ghế sofa rồi đè cả người mình lên người cô. Ánh mắt anh nhìn cô sâu hun hút. Lạc Trần chưa bao giờ nhìn một người đàn ông trưởng thành ở cự ly gần như thế, mặt cả hai như sắp dính vào nhau đến nơi. Ánh mắt đó trở nên nóng bỏng thiêu đốt, cả người anh tỏa ra sự mê hoặc, nhưng chỉ càng khiến Lạc Trần cảm thấy kinh sợ hơn mà thôi.

Lạc Trần nhìn nhất cử nhất động của anh, đột nhiên cảm thấy có chút sợ hãi, vô thức muốn bỏ chạy khỏi căn phòng này. Cô hoàn toàn không biết anh muốn làm gì, mà chính bởi vì không biết nên mới càng cảm thấy hoảng sợ. Cô ra sức vùng vẫy chân tay, đầu cúi thật thấp rồi bất ngờ hất lên đập vào cằm Lâm Tự, muốn tìm cơ hội để thoát thân.

“Anh mau buông tôi ra, đây là nơi nào chứ, sao anh có thể làm thế!” Lạc Trần dùng toàn bộ sức lực còn lại để hét lên, nhưng sức mạnh của cô đã dồn hết vào việc đối kháng trên cơ thể rồi, vì vậy giọng nói nghe yếu ớt vô cùng.

Lâm Tự nghe cô nói cứ như chú dê nhỏ bị rơi vào tay sói già gian ác vậy, bất giác bị cô chọc cười, thu lại bàn tay đang đặt trên cổ cô, nói: “Em nói xem đây là nơi nào, tôi làm sao?”

Đúng thế, mặc dù đây là phòng họp nhưng vẫn ở trong địa bàn của anh, anh chỉ ép lên người cô mà thôi, cũng không thật sự định làm chuyện gì. “Đây là nơi công cộng, anh đè lên người tôi, bị người ta nhìn thấy thì không tốt.” Lâm Tự dừng lại để Lạc Trần có thời gian thở và sắp xếp lại suy nghĩ.

“Có lý.” Lâm Tự đứng dậy, “Em về trước đi, sẽ liên lạc sau”, nói xong anh liền ra khỏi phòng họp.

Lạc Trần muốn ngồi thẳng dậy nhưng không thể tìm lại được khí lực. Cô cuộn người lại, rúc vào ghế sofa, không biết tại sao, sự bỏ đi đột ngột của anh khiến cô trở tay không kịp, khoảnh khắc đó, tâm trạng thất vọng đã xâm nhập bao vây lấy cô.

Sau buổi gặp mặt hôm ấy, mấy ngày đầu Lạc Trần còn phấp phỏng chờ đợi được gọi tới để ký phụ lục bổ sung cho bản thỏa thuận hoặc đi đăng ký kết hôn, nhưng một thời gian dài, Lâm Tự dường như biến mất, không có tin tức gì nữa.

Lạc Trần quyết định không suy nghĩ thêm về chuyện này nữa, người ta bỏ tiền ra còn không sót ruột thì cô vội gì chứ.

Nếu như chuyện cứ thế mà kết thúc thì sau này cô cũng sẽ trả đủ cho Lâm Tự cả vốn lẫn lời. Anh làm việc một thiện như thế cũng khiến cô vô cùng cảm kích rồi. Lạc Trần bận rộn chuẩn bị nhập học, chăm lo cho cuộc sống mới của cô và Lạc Sa, không còn nghĩ tới Lâm Tự và những việc có liên quan đến anh nữa.

Không khí trong trường đại học C rất tốt, có thể khiến người ta cảm nhận được sự vĩ đại của tri thức, càng làm Lạc Trần say mê.

Có thể được quay lại đây hoàn thành việc học đại học thật là quá may mắn. Đợt huấn luyện quân sự cho sinh viên mới vài ngày nữa sẽ kết thúc, Lạc Trần mang theo đồ dùng đã chuẩn bị sẵn từ lâu vào ký túc xá. Mặc dù không thể bỏ mặc Lạc Sa ở nhà một mình, cũng chưa chắc đã thường xuyên ở lại trường, nhưng có một giường trong ký túc cũng rất tiện, buổi trưa có thể vào ngã lưng một lát – lúc trước Thư ký Đồng đã gợi ý như thế.

Phòng ký túc của Lạc Trần đã bị Đồng Ngõ chuyển từ tầng một lên tầng năm. Phòng cô ở là 507. Ban quản lý ký túc thông báo cho cô đến lấy chìa khóa ở phòng Bảo vệ. Trong phòng Bảo vệ chỉ có vài sinh viên đang đứng nhưng không nhìn thấy di quản lý ký túc đâu.

“Lạc Lạc, là em à?” Một giọng nói lười biếng cất lên, Lạc Trần kinh ngạc, bắt gặp một đôi mắt hung dữ đang nhìn mình.

Trên thế giới này chỉ có một người thường gọi cô như thế, đó chính là Sở Kinh Dương.

Sở Kinh Dương là một người rất bí ẩn, nhưng lại chính là nguyên nhân mọi nỗi sợ hãi của cô thời niên thiếu.

Lạc Trần quen Sở Kinh Dương trong cô nhi viện, còn vì sao cô không coi anh ta là bạn, là bởi vì cô chưa từng nhận được sự đối xử như một người bạn từ phía anh ta.

Lạc Trần lớn lên ở cô nhi viện nên thích ứng rất nhanh với những quy tắc sinh tồn ở đó, vì thế cô cũng được sống những ngày yên ổn.

Nhưng khi cô lên ba tuổi, trong cô nhi viện xuất hiện một cậu bé tên là Sở Kinh Dương. Cậu ta đã sáu tuổi, vì cha mẹ mất đột ngột nên bị đưa vào đây. Cậu ta rất thông minh, cũng rất xinh xắn, nhanh chóng chiếm được cảm tình của các thầy cô giáo, các mẹ nuôi, thậm chí là của tất cả các bạn nhỏ khác trong cô nhi viện, nghiêm nhiên ngồi ở vị trí con cưng của viện. Lạc Trần cũng giống như những đứa trẻ khác đều rất ngoan ngoãn, bắt luận là làm gì, chơi gì đều nghe theo sự chỉ huy và sắp xếp của cậu ta.

Nhưng không biết tại sao, cuộc sống an nhàn đó cũng chỉ được một năm. Khi Lạc Trần lên bốn tuổi, cậu ta thường xuyên tìm cô để gây sự. Cho dù cô có cố nhượng bộ tới mức nào, cậu ta cũng sẽ tìm cách để gây ra chuyện gì đó, sau đó kêu gọi những đứa trẻ khác cô lập, ức hiếp cô. Thậm chí có một lần, Lạc Trần vẫn còn nhớ rất rõ, khi một người bạn khác vì giành đồ ăn trưa mà đẩy cô ngã ra đất, Sở Kinh Dương đã đi tới, ngồi xổm xuống nói: “Lạc Lạc, xin tha không?”. Nếu không nhận thấy ánh mắt đầy sự ác ý của cậu ta thì suýt chút nữa cô đã gạt đầu rồi.

Sở Kinh Dương đột nhiên đứng dậy, giơ chân lên nhằm thẳng vào cô mà đá thật mạnh. Sự sợ hãi đã khiến Lạc Trần quên mất phải phản ứng, cô chỉ biết cuộn mình lại, lấy tay che mặt, mặc cho Sở Kinh Dương có những hành động ngược đãi trên cơ thể mình. Sở Kinh Dương cũng rất có kinh nghiệm, chỉ đánh vào mông và chân cô, những nơi không để lại vết thương rõ ràng.

Sau khi đánh cho cô một trận, Sở Kinh Dương đặt phần cơm trưa của mình xuống rồi bỏ đi. Lạc Trần đã mấy ngày rồi không được ăn no, nhìn thấy cơm lập tức không nghĩ ngợi gì đến sự đau đớn trên thân thể nữa, ngấu nghiến hết phần ăn ấy.

Từ đó, Sở Kinh Dương trước mặt mọi người vẫn làm một em bé ngoan, một học sinh ưu tú, một đứa trẻ được yêu chiều, nhưng chỉ cần thấy Lạc Trần ở một mình, một bộ mặt khác của cậu ta sẽ xuất hiện, tâm trạng không tốt thì đánh cho Lạc Trần một trận, tâm trạng vui vẻ thì sẽ cho Lạc Trần thứ gì đó để ăn, nói với Lạc Trần vài câu, nhưng hoàn toàn không phải là nói cho Lạc Trần nghe, mà giống như là cậu ta tự nói với chính mình.

Tất cả những mặt tối của cậu ta đều bộc lộ hết trước Lạc Trần, cũng chỉ có cậu ta mới gọi Lạc Trần là Lạc Lạc.

Mặc dù sau đó, phần lớn thời gian là Sở Kinh Dương kể về những chủ ý độc ác của cậu ta, trút hết tất cả sự bất mãn của cậu ta vào cô, nhưng nỗi sợ hãi từ lần đầu tiên bị đánh đó vẫn luôn ám ảnh trong tâm trí của Lạc Trần. Thậm chí chỉ cần nghe thấy giọng hay tên của cậu ta là cô đã sợ tới cứng họng lại rồi. Cậu ta có nói gì với cô cũng không cần phải lo rằng sẽ bị cô tiết lộ, bởi vì tinh thần cô luôn ở trong trạng thái căng thẳng cực độ, hoàn toàn không nhớ, cũng không muốn nhớ những thứ đó.

Cô chưa bao giờ khát khao có người nhận nuôi đến thế, nhưng hy vọng hết lần này tới lần khác rơi vào hư không. Rõ ràng là có vài lần, cô cảm thấy việc sắp thành đến nơi rồi, nhưng kết quả vẫn là con số không. Ngược lại, người muốn nhận nuôi Sở Kinh Dương lại rất nhiều, cho dù cậu ta đã đi học, tuổi tác hoàn toàn không còn phù hợp với việc làm con nuôi nữa, nhưng cậu ta lại ưu tú, chỉ cần đứng ở đó cũng khiến người khác nhìn ra cậu thông minh, được nuôi dạy rất tốt, dễ dàng thu hút sự chú ý của họ. Nhưng Sở Kinh Dương từ chối được nhận nuôi, nói muốn sống độc lập, vì vậy rất nhiều gia đình thích cậu ta đều quyên tiền giúp đỡ.

Cũng bởi thế, những ngày lễ tết thường có những người khác nhau đến thăm cậu ta, cho cậu rất nhiều quà. Đa phần, Sở Kinh Dương thường mang những món quà mà mình không cần dùng tới chỗ Viện trưởng để Viện trưởng phân phát. Có một lần, cậu ta nhận được một hộp nhạc thủy tinh. Trên hộp nhạc có tượng một thiên sứ cũng bằng thủy tinh, tiếng nhạc tinh tinh tang tang nghe rất hay. Đó là lần đầu tiên Lạc Trần để lộ sự thèm thuồng của mình trước mặt cậu ta. Trong suy nghĩ của Lạc Trần, một thứ đồ như thế chỉ

trên thiên đường mới có, thật đẹp để biết bao. Sở Kinh Dương đưa hộp nhạc ra trước mặt Lạc Trần, “Anh đã cố ý giữ lại, em có thích không?”.

Lạc Trần thật sự không kiềm được đã gạt đầu, có phần do dự khi đưa tay ra, muốn sờ vào món quà mà cô chỉ có thể thấy được trong mơ ấy. Nhưng Sở Kinh Dương đột nhiên giơ tay lên, đưa hộp nhạc lên cao, sau đó thả mạnh xuống đất, còn dùng chân đạp lên di di. Lạc Trần lần đó đã sống người lại rất lâu, nhìn bức tượng thiên sứ trong suốt vỡ vụn dưới đất, nước mắt cứ thế lăn rơi xuống.

“Đau lòng không? Mất đi thứ mà mình yêu quý đau lòng lắm chứ gì! Mà chỉ là một đứa đầu đất mà cũng biết đau lòng sao?” Sở Kinh Dương đọc ác túm lấy cô mà hét.

Sau lần đó, Lạc Trần càng thêm trầm mặc, số lần bị đánh cũng vì thế mà nhiều lên, số lần bị đói cũng gia tăng. Nhưng nếu có người đến để tìm nhận con nuôi, Lạc Trần vẫn cố gắng tỏ thái độ ngoan ngoãn, thể hiện mặt tốt nhất của mình. Cũng may ban ngày Sở Kinh Dương phải đi học nên đối với Lạc Trần, ban ngày là an toàn nhất.

Nhưng cho dù Lạc Trần có cố gắng thế nào thì cuối cùng người được chọn vẫn không phải là cô. Một lần, cô đi theo một cặp vợ chồng đã nhận nuôi một bạn khác ra tới tận cổng lớn, người đi đó thấy đáng thương, bèn quay đầu lại nói với cô: “Cháu cũng là một đứa trẻ ngoan, nhưng sức khỏe của cháu không tốt, chúng ta không thể chăm sóc được cho cháu, xin lỗi nhé”.

Lạc Trần hoài nghi, cô đứng là trông nhỏ bé hơn những bạn cùng tuổi khác nhưng chẳng có bệnh tật gì cả, sao sức khỏe lại không tốt được? Sau lần đó, Lạc Trần bắt đầu để ý tìm kiếm nơi đặt sổ kiểm tra sức khỏe. Cuối cùng cô cũng tìm thấy sổ khám sức khỏe của mình, hai từ “Lạc Trần” cô có thể nhận ra, bên trên còn dán ảnh. Cô còn nhớ, đọc không hiểu bên trong cụ thể viết những gì, nhưng cô rất quyết đoán, lấy cuốn sổ kiểm tra sức khỏe của một bạn gái khác có tướng mạo giống mình, đánh tráo trang có toàn các con số trong đó cho nhau, sau đó lại đặt vào như cũ. Làm xong những việc ấy, Lạc Trần chỉ cảm thấy trái tim mình căng thẳng tới mức như ngừng đập. Cô đã muốn ra khỏi đây lắm rồi, không còn nghĩ được thêm gì nữa.

Sau đó không lâu thì cha mẹ nuôi xuất hiện, Thượng Đế vẫn còn thương xót cô, Lạc Trần cuối cùng cũng được nhận nuôi và đưa đi. Lúc ấy, Sở Kinh Dương còn đang ở trường, Lạc Trần hoàn toàn không biết cậu ta sẽ phản ứng thế nào với việc cô rời đi, mà thực ra cô cũng không dám nghĩ đến. Người này, Lạc Trần nguyện không bao giờ nhớ đến nữa.

7. Chương 7: Thứ Tôi Muốn Vừa Đơn Giản Lại Vừa Phức Tạp

Lạc Trần nhắm chặt mắt lại như tự thôi miên chính mình, cô không nhìn thấy gì cả, không phải là anh ta. Nhưng tại sao lại là anh ta? Cơ thể cô đã bắt đầu để lộ sự sợ hãi trong nội tâm, run bần bật, chiếc túi trong tay cô cũng như muốn rơi xuống.

Hình như Sở Kinh Dương nói gì đó với dì quản lý ký túc rồi quay sang kéo tay cô đi lên trên. Đến phòng của Lạc Trần, anh ta mở cửa, lôi Lạc Trần vào trong, sau đó khóa trái cửa lại. Lạc Trần lúc này đã hoàn toàn trở nên bị động trước con người đã đối xử tàn nhẫn với mình trong quá khứ này, bất giác trở nên ngoan ngoãn phục tùng.

“Lạc Lạc, sao em lại rơi vào tay tôi thế này?” Sở Kinh Dương nắm chặt hai vai Lạc Trần, lăm lăm như nói với chính mình.

Sau đó, anh ta thay đổi sắc mặt: “Em quả đúng là thông minh, năm đó chính tôi đã thay đổi kết quả khám sức khỏe của em, không ngờ em cũng biết tìm cách để tráo lại cơ đấy. Tôi đã đánh giá thấp em rồi, ngày đây em mới bé tí xiu, giờ đã lớn thế này”.

“Sống tốt lắm phải không? Sao không quay về thăm mọi người?”

Lạc Trần sợ tới mức răng cũng va vào nhau lập cập, cô không dám trả lời.

Sở Kinh Dương đột nhiên bật cười: “Em đừng sợ. Tôi sẽ không đánh em nữa đâu. Em cũng lớn rồi, chuyện tôi bắt nạt em hồi nhỏ, em cũng đừng để bụng”.

Sau khi nhìn thấy tên Lạc Trần trong danh sách sinh viên mới ở ký túc, Sở Kinh Dương luôn thắc mắc, Lạc Trần đã trở thành người thế nào rồi? Liệu còn giống như trước kia, trầm mặc, nhút nhát, yếu đuối, mặc cho người khác ức hiếp chà đạp? Năm đó khi từ trường trở về, phát hiện Lạc Trần đã được người ta nhận nuôi và đưa đi, Sở Kinh Dương đã nổi giận lôi đình. Lạc Trần đối với anh ta mà nói, là món đồ chơi tốt nhất, lặng lẽ không nói nhiều, cho dù bị đánh cũng không hé miệng.

Việc Sở Kinh Dương trở thành trẻ mồ côi vô cùng đột ngột. Cha mẹ anh bị người khác sát hại, lúc bọn tội phạm ra tay, anh vừa từ trường trở về, biết là có kêu cứu cũng không ích gì, đành đợi cho bọn chúng đi khỏi mới gọi xe cấp cứu, báo cảnh sát. Cha mẹ anh bị trọng thương, cuối cùng vẫn qua đời. Nhờ sự phối hợp của anh, phía cảnh sát nhanh chóng bắt được hung thủ về quy án. Tên đó vốn chỉ định lên vào nhà cướp của, cũng chỉ lấy đi được vền vẹn hai nghìn tệ, nhưng đã giết chết hai vị giáo sư đại học là cha mẹ Sở Dương.

Mặc dù có rất nhiều người họ hàng và bạn bè của cha mẹ muốn nhận nuôi, nhưng anh kiên quyết vào cô nhi viện ở, sâu thẳm trong tim mình, anh luôn cho rằng nếu mình về nhà sớm hơn, nếu mình dũng cảm hơn, nếu bản thân mình đủ mạnh mẽ... thì chắc chắn cha mẹ đã không phải gặp cảnh ngộ như thế. Vì vậy, vào cô nhi viện là cách anh tự đẩy dọa mình, anh cần phải tự trừng phạt chính mình.

Lăng Lạc Trần chính là quà tặng bất ngờ mà Sở Kinh Dương có được. Anh phát hiện ra cô bé nhỏ hơn mình ba tuổi này có một đôi mắt rất trong sáng, dường như không thứ gì có thể khiến nó bị vẩn đục. Sở Kinh Dương cho rằng đó là sự ngây thơ. Vì thế, anh muốn hủy hoại thế giới riêng của cô bé, muốn bước chân vào thế giới đơn giản ấy, muốn cô cùng mình chịu đựng tất cả sự trừng phạt và cứu rỗi. Anh dùng đủ mọi thủ đoạn để Lạc Trần không được người khác nhận nuôi. Nếu so sánh sự man rợ giữa cô nhi viện và việc bị đẩy ải ngoài biên cương, thì anh muốn được cùng Lạc Trần lưu lạc ngoài biên ải, anh phải tìm ra được lối thoát cho tâm trạng của mình lúc ấy.

Sở Kinh Dương năm đó cũng đã từng cởi mở tâm sự với Lạc Trần, anh kể với Lạc Trần về thân thế của mình, kể về người mẹ thông minh xinh đẹp, kể về người cha uyên bác giỏi giang, thỉnh thoảng cũng có nhắc đến chuyện trường chuyện lớp, kể về những danh hiệu, những vinh quang mà mình đạt được, kể cả những trò đùa tình quái. Nhưng tất cả những gì anh ta kể sớm đã bị che lấp, chôn vùi trong sự sợ hãi của Lạc Trần.

Sở Kinh Dương nhìn Lăng Lạc Trần vẫn run rẩy suốt từ khi nhìn thấy anh cho tới tận bây giờ, bất giác bật cười. Xem ra hình ảnh tàn bạo của mình đã khắc sâu trong tim cô ấy rồi.

Bây giờ, Sở Kinh Dương đã khôn lớn trưởng thành, sẽ không làm những việc ấu trĩ như ngày trước nữa. Đối với Lạc Trần, anh vẫn cảm thấy rất có lỗi. Cô đã lớn nhưng da vẫn trắng mịn màng như hồi nhỏ, ánh mắt của cô ẩn chứa sự sợ hãi, còn xen lẫn chút buồn bã. Tính cách của cô vẫn giống như hồi còn nhỏ, lơ đãng nhu mì, nhưng có phần nữ tính hơn.

Lạc Trần không vì mấy câu nói tùy tiện của Sở Kinh Dương mà lập tức xóa tan được nỗi sợ hãi đã ám ảnh bao lâu nay, nhưng cô biết mình không thể để lộ sự sợ hãi, càng sợ, anh ta lại càng trắng trợn ngang ngược ức hiếp mình hơn, từ trước đến nay vẫn luôn như thế.

“Tôi không ghi thù gì anh cả, khi ấy chúng ta hãy còn nhỏ.”

Sở Kinh Dương nhìn cô nói: “Anh vẫn luôn đi tìm em, nhưng không ngờ lại gặp em ở đây. Anh học nghiên cứu sinh ở trường này, lập một công ty nhỏ cùng các bạn trong cô nhi viện ngày ấy, làm chip điện tử”.

Lạc Trần thâm tự cổ vũ mình: “Mình và anh ta đều đã lớn cả rồi, mình cũng đã rời khỏi cô nhi viện, anh ta sẽ không thể đánh chửi mình nữa. Bây giờ cả hai đều bình đẳng, nếu anh ta có ý định xâm phạm, mình sẽ kiện anh ta, nhất định sẽ có người trị được”.

Nghĩ đến đây, Lạc Trần thấy thoải mái hơn một chút.

Những lời Sở Kinh Dương nói, cô chỉ nghe để đấy, không muốn hiểu anh ta đang nói gì, căn bản là chẳng hề để vào đầu.

Sở Kinh Dương thấy bộ dạng thất thần của cô, biết người trước mặt không hề nghe những gì anh đang nói, ánh mắt sắc nhọn như đánh lại, cơn giận không biết từ đâu bỗng bùng lên. Nhưng anh cũng biết, lúc này không thể dọa cho cô sợ, vừa mới gặp mặt đã khiến cô sợ chết khiếp thì sau này còn gì vui nữa?

Vì thế, anh bắt đầu kể qua tình hình gần đây của vài người bạn trong cô nhi viện mà Lăng Lạc Trần quen, cũng không ép cô phải tham gia vào câu chuyện nữa. Lúc này Lạc Trần mới nhận ra giọng của Sở Kinh Dương rất hay, trầm ấm, có sức hấp dẫn. Có chuyện gì mà tâm trạng anh ta tốt thế?

Một lúc sau, Lạc Trần mới dám ngẩng đầu lên nhìn kỹ Sở Kinh Dương. Diện mạo của anh ta về tổng thể thì không thay đổi, chỉ là từ một cậu bé đẹp trai trở thành một chàng thanh niên đẹp trai mà thôi. Nếu nói Lâm Tự thu hút người khác nhờ vào khí chất và sức hấp dẫn của mình thì Sở Kinh Dương chỉ cần một ánh mắt. Tóc anh ta cắt rất ngắn, ngay hàng thẳng lối, thân hình cao ráo nhưng không được coi là cường tráng, anh ta mặc đồng phục của trường, vẻ mặt rất hưng phấn, trong mắt Lạc Trần, đó là bộ dạng của kẻ ngông nghênh cần rở.

Thứ duy nhất không thay đổi chính là đôi mắt của anh ta, bên trong trống rỗng, Lạc Trần chỉ nhìn một cái liền lập tức sụp mắt xuống.

“Không phiền chứ?” Sở Kinh Dương móc ra một bao thuốc, không đợi Lạc Trần có ý kiến đã rút một điếu ra đốt. Làn khói thuốc mờ mờ bắt đầu phả ra từ miệng anh ta khiến Lạc Trần không còn nhìn rõ mặt của Sở Kinh Dương nữa. Có điều, mùi đặc trưng của anh ta cũng từ từ lan tỏa ra không khí theo khói thuốc.

Lạc Trần bị yêu cầu ghi lại số điện thoại ở nhà sau đó mới có thể kết thúc cuộc gặp gỡ bất ngờ mà cô không hề thích chút nào này. Cô đi như chạy trốn. Sở Kinh Dương lo sau khi gặp lại anh, cô sẽ không chịu đến trường ở nữa nên mới ép cô phải để lại phương thức liên lạc. Đúng là Lạc Trần đã quyết định như thế, lẽ nào biết rõ ở đây có quái thú mà vẫn tìm đến nộp mạng sao? Có chỗ để nghỉ ngơi đương nhiên là tốt, nhưng cũng không tốt đến mức khiến cô mỗi ngày đều phải nơm nớp lo sợ.

Sự xuất hiện của Sở Kinh Dương đã hoàn toàn thay đổi mối quan tâm của Lạc Trần. Hằng ngày cô đi học đều phải tính toán xem làm thế nào để không phải gặp anh ta. Ký túc không thể ở nữa rồi, khu ký túc đó tầng năm là kiểu nhà chung cư, mỗi phòng đều có cửa riêng, nhưng cả tòa nhà nam nữ ở chung, vì thế việc Sở Kinh Dương xuất hiện ở đây cũng chẳng có gì là lạ, còn cô sao lại tự mình đâm đầu vào lưới chứ.

Về nhà, nhiệm vụ chủ yếu của Lạc Trần là chăm sóc Lạc Sa. Nếu chỉ nhìn bề ngoài thì cậu có vẻ không còn quá đau lòng nữa. Nhưng vào ban đêm, thỉnh thoảng cô vẫn nghe thấy tiếng cậu khóc trong mơ. Mỗi lần như thế, cô đều đến cạnh giường cậu, rủ rỉ an ủi, không muốn cậu phải tỉnh dậy trong sợ hãi, hoảng hốt, cũng không nhẫn tâm thấy cậu phải tự đấu tranh một mình trong đêm tối.

Thỏa thuận với Lâm Tự dần dần cũng bị Lạc Trần lãng quên theo sự bận rộn hằng ngày. Hoặc không phải cô thật sự lãng quên, mà cho dù cô có nhớ thì cũng không biết nên làm gì, vì thế thà quên đi còn hơn.

Hôm nay, Lạc Trần vừa về nhà thì nhìn thấy chiếc xe quen thuộc đang đỗ dưới tầng, tim cô thất lại, không biết là có chuyện gì.

Từ Man Chi bước xuống xe, cười nói: “Lạc Trần, lên xe đi, chúng ta nói chuyện”.

“Vâng, xin đợi cháu một lúc, cháu lên báo với em trai đã.”

“Được, không phải vội.” Từ Man Chi mang phong thái của người có tiền, sự bài xích vô tình lộ ra trong lần gặp trước dường như hoàn toàn do Lạc Trần hiểu lầm.

Lúc Lạc Trần đi xuống đã không thấy Đồng Ngõ đâu nữa, Từ Man Chi ngồi ở ghế lái ra hiệu cho Lạc Trần lên xe.

Từ Man Chi đưa cô đến một quán trà rất có phong cách, vừa yên tĩnh, vừa trang nhã.

“Chắc cháu vẫn chưa ăn gì đúng không? Tôi cũng chưa ăn, ở đây có đồ ăn nhanh rất ngon đấy.”

Lạc Trần gật đầu. Đồ ăn quả thật rất ngon, Lạc Trần cũng không phải là người sành sỏi gì nhưng cô biết, chắc chắn phải rất đặc sắc thì Từ Man Chi mới giới thiệu.

Ăn cơm xong, trà được mang lên. “Bà Lâm, vẫn như cũ chứ ạ?”

“Được.”

Tiếp sau đó là một màn biểu diễn nghệ thuật pha trà khiến Lạc Trần hoa mắt chóng mặt. Hương trà thơm, bàn tay lại đẹp thế kia, chỉ nhìn thôi cũng đã là một loại hưởng thụ. Nhưng thực tế, Lạc Trần không thích

nghe thật pha trà, đối với cô mà nói, những thứ đó quá phức tạp, cô không thể phân biệt được thứ nước trà được pha qua bao nhiêu công đoạn thế kia thì khác gì với trà túi lọc.

Với tính cách của cô, là người quan sát thì thế nào cũng được, nhưng nếu bảo làm thì cô sẽ thấy rất lãng phí thời gian. Hơn nữa, ngồi đối diện với Từ Man Chi chẳng rõ vì lý do gì lại tới tìm mình, Lạc Trần càng thêm lúng túng.

Từ Man Chi không để cô phải đợi lâu.

“Lạc Trần”, bà bắt đầu nói, “Trước kia, ta đặc biệt gọi cháu vào văn phòng hỏi chuyện, chính là bởi vì cảm thấy khí chất của cháu có phần nào đó rất giống với Lâm Tự, nhưng không thể ngờ rằng, hai đứa lại có mối lương duyên này. Hiện tại, ông nội Lâm Tự muốn lập tức tổ chức hôn lễ cho hai đứa, cháu thấy thế nào?”

Lạc Trần hơi sững người lại, thì ra bà ấy muốn nói tới hôn lễ, sao đột nhiên đã tiến thẳng đến giai đoạn này rồi? Cô vốn cho rằng đây là việc giữa cô và Lâm Tự mà thôi.

Lạc Trần cúi đầu, không muốn trả lời, cũng không biết nên nói gì, chỉ là không phát ngôn thôi.

“Ta cũng biết như thế này là hơi gấp. Lâm Tự nói hai đứa vẫn chưa bàn đến chi tiết, hiện giờ nó đang ở nước ngoài, vì thế ta mới tới đây gặp cháu để bàn bạc. Phần ông nội Lâm Tự cũng không dễ thuyết phục, làm việc gì cũng rất vội vàng.”

“Bọn cháu còn chưa ký xong.” Ý của Lạc Trần là, còn một vài thứ giấy tờ nữa vẫn chưa được ký, điều kiện về Lạc Sa vẫn chưa đi đến thống nhất.

“Vấn đề thủ tục cũng không đơn giản, nhưng tới khi đó cũng sẽ xong thôi.”

Lạc Trần biết là bà Từ đã hiểu nhầm, vội nói: “Không phải chuyện đó, cháu và Lâm Tự vẫn còn có chuyện chưa thương lượng xong”.

“Ta có thể hỏi là chuyện gì không?”

Lạc Trần thoáng kinh ngạc trước sự khách khí của bà Từ. Cô có thể nhận thấy Từ Man Chi không thích cô lắm. Dù sao thì bà ta cũng là mẹ của Lâm Tự, sao lại phải tỏ ý lấy lòng người con dâu tương lai mà mình không thích lắm?

Lạc Trần không dám thất lễ, dù sao cũng là trưởng bối: “Là việc liên quan đến em trai Lạc Sa của cháu. Nếu kết hôn cháu hy vọng có thể đưa em tới sống cùng”.

Từ Man Chi lắc đầu, không gian cá nhân của Lâm Tự từ trước tới nay không cho phép người khác làm phiền. Hồi mới học trung học anh đã tự mình dọn ra ngoài ở, cho dù là căn hộ chung cư hiện giờ của anh hay là phòng ký túc xá anh ở đều do anh tự tay quét dọn, tuyệt đối riêng tư. Việc anh chọn Lãng Lạc Trần đã là một sự đột phá lớn rồi, nếu giờ yêu cầu anh đón nhận thêm cả Lạc Sa, một đứa trẻ còn chưa trưởng thành, e là rất khó.

Ngập ngừng một lát, bà nói: “Việc này cháu tự mình thương lượng giải quyết. Hôm nay ta tới đây là muốn bàn với cháu vài chi tiết trong hôn lễ”.

Đối với Lạc Trần, không phải sống xa Lạc Sa chính là điều kiện tiên quyết để tiến tới hôn nhân. Vấn đề này còn chưa thống nhất thì bàn bạc tới chuyện khác e là quá sớm.

“Người thân duy nhất còn lại của cháu là Lạc Sa, cháu cũng chẳng có bạn bè gì nên sẽ không mời ai đến tham dự hôn lễ cả. Việc tổ chức hôn lễ, cháu không hiểu nên cũng không có ý kiến.” Mặc dù những lời cô nói chính là những ý nghĩ thật nhất của cô, nhưng như thế cũng có chút thiếu tôn trọng với người lớn, Lạc Trần bổ sung thêm một câu: “Cháu sẽ nghe theo sự sắp xếp của cô”.

Từ Man Chi cười: “Vậy thì ta cứ tự xem làm thế nào vậy”.

Ngày hôm sau là cuối tuần, khi Lạc Trần tỉnh dậy thì trời đã sáng lắm rồi. Lạc Sa rất ngoan không làm ồn ảnh hưởng đến cô, một mình ngồi học ngoài phòng khách. Lạc Trần cảm thấy cái tật hề gập chuyện là chỉ thích ngủ của mình rõ ràng được hình thành khi cô còn ở cô nhi viện, lúc đấy chẳng có thú vui nào khác, tất cả mọi niềm vui đều chỉ có thể tìm thấy trong giấc mơ.

Ngày hôm qua, những lời Từ Man Chi nói khiến chuyện hôn sự hư hư thực thực kia đã dần trở nên rõ ràng hơn. Cô hình như mang máng nhớ trong bản hợp đồng có một mục nói tới tiền sinh hoạt phí. Với con số đó, không cần phải quá lâu chắc cũng có thể tiết kiệm để trả nợ cho anh ta, thậm chí, nếu biết tính toán một chút cũng có thể trở nên giàu có nữa ấy chứ.

Lạc Trần ngồi xuống bên cạnh Lạc Sa, hỏi em: “Lạc Sa, nếu chúng ta có rất nhiều tiền thì em muốn gì?”

“Muốn gì cũng được sao?”

“Chỉ tính những thứ có thể mua được bằng tiền. Nếu như em muốn cha mẹ sống lại thì không được đâu.”

Sắc mặt Lạc Sa đột nhiên sầm xuống. Thực sự cậu không nghĩ tới việc muốn cha mẹ quay về, nhưng chị gái vừa nhắc tới lại khiến cậu nhớ cha mẹ, lập tức cảm thấy tất cả những thứ khác đều trở nên vô nghĩa.

Với tính của Lạc Trần, dù thấy em im lặng buồn bã, cô cũng không an ủi, chỉ nói: “Nói cách khác, nếu tiền có thể biến ước mơ thành hiện thực thì em muốn gì? Chị không nghĩ được, em hãy nghĩ đi”.

Lạc Sa thấy chị thật sự muốn hỏi ý kiến của mình, có chút đắc ý, chị cũng phải hỏi mình cơ đấy! “Nếu chúng ta có rất nhiều, rất nhiều tiền, em muốn đi du lịch vòng quanh thế giới với chị, ngồi khinh khí cầu.”

“Còn gì nữa?”

“Mời chị đi thăm thủy cung.”

Lạc Sa đã từng đi thăm thủy cung, là Lạc Trần đưa cậu đi, nhưng cô không vào. Vé quá đắt, cô chỉ dặn là mình sẽ đứng ở đâu để đợi em rồi để Lạc Sa vào một mình. Kết quả là Lạc Sa đi vòng vòng trong đó suốt bốn tiếng đồng hồ khiến Lạc Trần ở ngoài cứ tưởng em mình bị người xấu bắt đi mất.

Về đến nhà, Lạc Sa dùng vốn từ ít ỏi của mình để kể lại cho Lạc Trần nghe cậu đã gặp những loại cá và các sinh vật biển nào. Sau đó lại năn nỉ Lạc Trần mua ình một bể cá, tự tay chọn vài con để nuôi, có vẻ rất say mê. Cậu thường xuyên kéo Lạc Trần ra thăm quan “thủy cung nhỏ” của mình, luôn canh cánh trong lòng việc chị không được vào thủy cung ngày hôm đó.

Lạc Trần cười cười nói: “Cảm ơn Lạc Sa. Vẫn còn có rất nhiều tiền, có thể đáp ứng hết tất cả mọi mong muốn của em”.

Lạc Sa vẫn là một đứa trẻ ngoan, không nghĩ đến chuyện bỏ học ngày ngày cầm tiền đi rong chơi.

“Nếu vẫn còn tiền, chị em mình có thể mở một hiệu sách không, để các bạn em có thể đến đọc sách bất cứ lúc nào?”

Sách mà Lạc Sa muốn nói đến, chính là tiểu thuyết võ hiệp. Một người bạn của cậu đọc truyện trong giờ, bị thầy giáo bắt được tịch thu mất, cậu ta còn chưa đọc hết nên đến giờ vẫn thấy tiếc.

“Gì nữa?”

“Chị, chúng ta có nhiều tiền như vậy sao? Em chưa nghĩ ra mình còn cần gì nữa, đợi em nghĩ ra rồi sẽ tới gặp chị.”

Lạc Trần nhìn bộ dạng lanh lợi của Lạc Sa, lại nghĩ đến mình. Còn có mong muốn gì có thể dùng tiền để thỏa mãn đây? Có tiền rồi, trước hết sẽ chuộc lại tự do ình. Nhưng nếu cầm tiền của Lâm Tự để chuộc lại tự do chẳng phải rất buồn cười hay sao? Nếu có tiền rồi, liệu cô có nỗ lực để học như thế nữa không? Học là vì muốn có một cuộc sống tốt đẹp hơn, vậy nếu đã có một cuộc sống tốt đẹp rồi, mục tiêu tiếp theo sẽ là gì?

Cuộc sống sung túc ở ngay trong tầm tay nhưng Lạc Trần lại cảm thấy hoang mang. Nếu nói đến hưởng thụ, hai chị em họ đâu có kinh nghiệm sống cuộc sống xa hoa, cũng chưa từng ao ước. Họ vốn cũng chỉ mong làm bao nhiêu hưởng bấy nhiêu, dựa vào năng lực của mình để trang trải cuộc sống, giờ có người nói với cô rằng, cô không cần phải lo lắng chuyện đó nữa, thì cô lại thấy mất phương hướng.

Tôi muốn không phải là những thứ có thể dùng một chút tiền để mua, mà cần phải bỏ công sức, tự mình toàn tâm toàn ý thực hiện. Nhưng, giữa một chút tiền và rất nhiều tiền lại là sự thay đổi từ lượng tới chất, gia tộc nhà Lâm Tự đại diện ột thế giới khác, một cuộc sống khác, chỉ dựa vào sự nỗ lực của cô e là vĩnh

viễn không thể với tới. Một mặt, Lạc Trần thật ra cũng chẳng có dã tâm gì, cô chỉ cần một cuộc sống yên bình, ổn định là được rồi; mặt khác, cô cảm thấy mình không có khả năng đó.

Lạc Trần quyết định sẽ dùng tiền mà mình tự kiếm được để trả nợ cho Lâm Tự, thanh lý bản hợp đồng giữa hai người họ, cuộc sống như thế sẽ có mục tiêu rõ ràng, nhờ vậy mà cũng có ý nghĩa hơn.

Trong suy nghĩ của cô, anh chàng Lâm Tự đó hoàn toàn chẳng có liên quan gì đến cuộc sống tương lai sắp mở ra trước mắt mình. Cho dù cô và anh ta có xác lập được mối quan hệ như thế nào, sẽ xảy ra chuyện gì, Lạc Trần vẫn là Lạc Trần. Tất cả mọi sự lựa chọn, cô đều phải tự chịu trách nhiệm với chính mình, không liên quan gì đến người khác.

8. Chương 8: Được Thuộc Về Ai Đó Là Cảm Giác Người Ta Luôn Thèm Khát

Phải đến khi gặp lại Lâm Tự lần nữa, Lạc Trần mới thấy mình đã nghĩ mọi chuyện quá đơn giản rồi. Một người khác trong cuộc sống, người xuất hiện với tư cách là chồng, thì ra lại có thân phận đặc biệt như thế, chính việc đó khiến cô vô cùng đau đầu.

Hôm đó, tâm trạng Lâm Tự rất xấu. Tối hôm trước anh mới từ nước ngoài về, họp suốt cả ngày, vô cùng mệt mỏi. Thế mà trong nhà lại cứ giục anh phải nhanh chóng định ngày kết hôn, dù sao cũng đều là những người bạn rạn vỡ, phải căn cứ vào ngày mà anh định để điều chỉnh lịch trình của mình. Huống hồ, hôn sự nhà họ Lâm nhất định phải có quy mô lớn, đương nhiên sẽ ảnh hưởng tới những phương diện khác nữa, thời gian dồi dào chính là sự đảm bảo quan trọng nhất ột hôn lễ thành công rực rỡ.

Lần đi công tác này của Lâm Tự vô cùng bận rộn nên anh đã hoàn toàn quên mất chuyện đó. Chuyện hôn sự anh nhất thời đề cập đến lại được người nhà coi trọng như thế, anh cũng khá bất ngờ.

Hoàn toàn không phải anh đã hối hận, nhưng anh còn không nhớ rõ hình dáng cô gái có tên Lăng Lạc Trần kia, nên ý muốn kết hôn tự nhiên cũng thấy nhạt đi.

Sau người đi đón Lăng Lạc Trần đến căn hộ của mình, liếc mắt nhìn một cái, may quá, vẫn là đáng vẻ xinh tươi ấy. Lâm Tự lật mấy quyển sổ ghi lịch trình trên tay mình, nói với Lạc Trần: “Lịch trình mấy tháng tới đều kín cả rồi. Tôi chọn ngày cuối tuần của tuần thứ ba trong tháng tới. Hôn lễ sẽ được tổ chức vào ngày đó, em không có vấn đề gì chứ?”

Giọng điệu của anh không phải hỏi mà là thông báo, thậm trí còn khiến người nghe cảm giác như đang bị ra lệnh.

Lạc Trần bị câu nói của anh làm cho chóng mặt, ngày cuối tuần của tuần thứ ba tháng sau là ngày nào?

Đầu óc Lạc Trần mất nửa ngày mới nắm được trọng điểm trong câu nói của anh: “Hôn lễ?”

Lâm Tự nhíu mày: “Em có ý kiến gì sao?”

“Chuyện của em trai tôi. Chẳng phải vẫn chưa ký một bản hợp đồng bổ sung sao?”

Lâm Tự lập tức nói ra chính xác cái tên mà Lạc Trần muốn nhắc tới: “Lăng Lạc Sa? Em vẫn kiên quyết muốn cậu ấy ở cùng chúng ta?”

“Đương nhiên, giờ em ấy là người thân duy nhất của tôi, chúng tôi không thể sống tách nhau được.”

“Tôi có thể cho cậu ta ra nước ngoài học như thế cũng có lợi cho sự phát triển sau này của cậu ấy, em cứ suy nghĩ đi.”

Câu cuối cùng anh nói rõ ràng chỉ là khách sáo theo thói quen chứ hoàn toàn không có ý nghĩa thực tế. Trọng tâm của cả câu nói nằm ở vế trước, dường như lời của anh là chắc chắn, không thể thay đổi vậy.

“Không cần. Tôi không cần suy nghĩ, Lạc Sa nhất định phải ở cùng tôi.” Lạc Trần trả lời rất kiên quyết.

“Vậy em muốn thế nào?”

“Tôi chỉ có một yêu cầu, đó là không phải sống tách biệt với Lạc Sa.” Đối với cô, việc sống chung này rõ ràng rất đơn giản, có thể không hiểu tại sao Lâm Tự lại phải đắn đo nhiều như thế.

Thái độ của Lâm Tự đối với việc kết hôn, đối với Lăng Lạc Trần vốn là có cũng được mà không có cũng chẳng sao. Nhưng việc Lạc Trần một mực kiên quyết lại khiến Lâm Tự thấy hứng thú. Xem ra cô gái lúc nào cũng không để ý tới bất cứ thứ gì này cũng có lúc cứng đầu.

“Có phải nếu tôi không đáp ứng yêu cầu này thì em sẽ hủy bỏ giao ước?”

Lạc Trần đột nhiên không biết nói gì, cô vốn nghĩ rằng việc mang theo Lạc Sa là hết sức bình thường, lần trước thái độ của anh cũng đã rất rõ ràng nên cô hoàn toàn chưa nghĩ đến trường hợp nếu anh không đồng ý thì mình sẽ làm thế nào. Suy nghĩ một lát cô mới trả lời: “Tiền anh đã trả giúp tôi rồi, nếu anh không đồng ý cho tôi mang theo Lạc Sa, tôi đành phải trả lại tiền cho anh thôi.

“Trả ngay bây giờ?”

“Nhanh nhất có thể.”

“Lấy gì để đảm bảo?”

“Gia đình anh đều là ông chủ lớn, không lẽ còn sợ tôi trốn nợ?”

Lâm Tự cười: “Sợ chứ, nhà to nghiệp lớn cũng là do tích cóp từng đồng mà có, sao lại dễ dàng cho không người khác?” Rõ ràng là anh đang cười đấy, nhưng sao không khí bỗng nhiên lại trở nên căng thẳng thế này? Đường như nụ cười đó chẳng qua chỉ là mặt nạ của anh mà thôi.

“Vậy anh nói phải làm thế nào?” Coi đối phương hoàn toàn chỉ đơn thuần là chủ nợ, thái độ của Lạc Trần bỗng trở nên cung kính hơn, đồng thời cũng nhẹ nhõm hơn.

“Em cũng biết mọi việc là do tôi quyết định?”

Câu nói này của Lâm Tự khiến Lạc Trần có chút ngượng ngùng, dù sao anh cũng đã rất hào phóng ra tay giúp đỡ cô, giúp cô giải quyết mọi rắc rối. Nhưng cứ nghĩ đến Lạc Sa, cô lại thấy mình không thể từ bỏ, không thể không cố gắng kiên cường, cho dù có phải thể hiện thái độ vô có gây sự trước mặt anh. Có thể anh sẽ cho rằng cô còn là một đứa trẻ, hoặc sẽ coi cô như một kẻ có lòng tham không đáy.

Nét mặt Lâm Tự không thay đổi nhưng sắc mặt lại lộ ra vẻ không đồng ý. Lạc Trần biết mình không có quyền thương lượng gì với anh, cơn giận đột nhiên bùng nổ làm mất lý trí, cô lớn tiếng: “Được! Ngày cuối tuần của tuần thứ ba tháng sau tôi có thời gian, lúc đó gặp, không phiền anh phải tiễn tôi nữa!”, nói xong liền mở cửa xông ra ngoài.

Lăng Lạc Trần cảm thấy mình phải lập tức rời khỏi đây, nếu không cô sẽ chẳng thể khống chế được bản thân. Nhưng cô vẫn chưa kịp ra đến ngoài thì đã bị một lực rất mạnh kéo giật lại. Chính là tên tự cao tự đại Lâm Tự, kẻ đang nhìn cô với ánh mắt soi mói, bàn tay to lớn siết chặt tay Lạc Trần. Anh dùng sức kéo cô vào trong, đóng sập cửa lại. Lâm Tự gần như ném Lạc Trần xuống sofa, tự mình đi rót một ly rượu, dốc thẳng vào cổ họng.

Lạc Trần nhìn thấy trong ánh mắt anh giông bão như đang tích tụ lại, muốn chạy, nhưng chân tay không nhấc lên được.

“Em định giở trò trẻ con đấy với ai? Gào thét với ai? Làm bộ làm tịch với ai?” Anh càng nói càng kích động, hơi rượu nồng đậm nhưng không hề gây khó chịu, cộng với mùi đặc trưng đậm chất đàn ông của anh phả thẳng vào mặt khiến Lạc Trần có cảm giác không thở được. Cô vùng vẫy bằng cả hai tay lấn chân, cúi gằm mặt xuống, dùng đầu tì vào cằm của Lâm Tự, tìm cơ hội thoát thân.

Lâm Tự giơ một tay ra, kẹp chặt lấy cổ Lạc Trần, đặt cô nằm xuống ghế sofa, hoàn toàn không để ý tới những phiền phức do cô khua khoắng chân tay gây ra cho anh. Anh nói không nhanh, mỗi lần nói một câu lại càng không chế cô chặt hơn, có như vậy mới khiến anh bình tĩnh lại sau những phiền não do cô vừa mang tới.

“Anh muốn thế nào, muốn ăn thịt tôi sao? Anh đúng là kẻ dã man, tên khốn không biết phép tắc!” Lạc Trần vốn cũng không phải là người ăn nói chua ngoa, lúc này cô không có thời gian mà chọn lựa từ ngữ, ngoài ngôn ngữ ra, không gì có thể phản kháng lại kẻ như đang phát điên này.

Lạc Trần hét tới lạc cả giọng, Lâm Tự cũng không nói câu nào, cứ kẹp chặt và nhìn cô chăm chăm như thế, quan sát cô tức tối, quan sát cô uống công vô ích, quan sát cô làm đủ mọi cách, giống như người thợ săn đang nhìn con mồi quẫy đạp lần cuối trước khi chết, dùng sự trầm mặc để trêu chọc cô, để cô giãy giụa, để cô tự tiêu hao hết sức lực của mình, kết quả sau cùng vẫn là chết.

Lạc Trần không nói nữa. Cô quá tức giận, nhìn chăm chăm vào mắt Lâm Tự, miệng thở từng hơi lớn, hai người cứ giữ tư thế như vậy. Lạc Trần có cảm giác như không khí đã bị hút đi hết, cô không có cách nào để hít thở. Lâm Tự cứ áp sát vào cô từng chút một, tay anh đã rời khỏi cổ cô, nhéo một cái lên môi Lạc Trần, trong chốc lát màu hồng qua đào nhàn nhạt trở nên đỏ lựng, hai môi cô bắt đầu sưng phồng lên.

Cho dù Lâm Tự lúc đó không còn dùng sức để khống chế sự tự do của tay chân cô, Lạc Trần cũng không nghĩ ra cách nào để kháng cự lại, chỉ còn biết quay đầu, giấu mặt mình đi. Cô cảm thấy môi mình tê dại đồng thời lại căng tức, dường như trở nên nhạy cảm hơn, cảm giác ngón tay của Lâm Tự xuôi theo môi, truyền vào tận trong tim. Trốn cũng không trốn được, bàn tay anh lớn như thế, cứng như thế, lại nóng như thế, ấm áp như thế, lúc nhẹ nhàng lúc mạnh mẽ, kích thích toàn bộ các giác quan của Lạc Trần.

Lạc Trần bối rối, tức giận tới mức khuôn mặt vừa rồi còn trắng bệch giờ đã đỏ ửng lên. Cổ bình tĩnh lại, cô há miệng ra, tức giận định cắn anh một cái. Nhưng cô mới là người không có kinh nghiệm, Lâm Tự sao lại dễ dàng để cô cắn trúng được. Anh giữ chặt lấy cằm cô, bàn tay kia vẫn còn đùa nghịch, như muốn trêu tức, lướt khắp mặt cô, môi cô.

Lạc Trần lúc này, có thể nói là rất hấp dẫn, sống động. Lâm Tự quan sát thật kỹ phản ứng của cô. Anh thấy thú vị đối với sự nổi loạn lúc này nhưng không hi vọng cô quá đà. Trong sáng ngày thơ là tốt, thật sự là chính bản thân mình cũng tốt, nhưng quá cứng nhắc khô khan thì lại cực kỳ vô vị. Chỉ biết chịu đựng một cách bị động, khốc liệt sùt sùi tỏ vẻ yếu đuối, vờ như mình thuần khiết, những thứ đó khiến Lâm Tự mất hết hứng thú. Anh thích những phản ứng tự nhiên, đã là hưởng thụ thì phải cam tâm tình nguyện mới hấp dẫn.

Bàn tay của Lâm tự nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt Lạc Trần, như an ủi, lại cũng như đang chọc ghẹo, dần dần tạo ra một bầu không khí vô cùng ấm áp, Lạc Trần cũng bắt đầu im lặng, có chút bị mê hoặc. Anh chàng Lâm Tự này như có ma lực khiến người khác từ từ suy yếu rồi dần mất đi ý thức.

Lạc Trần cố ép bản thân mình phải tập trung tinh thần nhưng đầu cô lại dừng hoạt động. Tất cả mọi thứ dường như đều đã biến mất, chỉ còn lại con người trước mặt cô.

Lâm Tự, con người xa lạ ấy, lúc này sao lại gần gũi đến vậy, cùng trao đổi hơi ấm của cơ thể với cô.

“Thành thật hơn rồi đấy.” Lâm Tự cúi đầu xuống áp sát bên mặt Lạc Trần, dùng giọng điệu trêu chọc nói vào tai cô.

Mấy từ này đã giúp Lạc Trần tìm lại sức lực và giọng nói của chính mình, không còn yếu đuối nữa. Cô dùng hết sức của Lâm Tự, “Bỏ tôi ra, đồ khốn độc ác!”. Cô muốn hét thật to nhưng sự căng thẳng và sợ hãi làm giọng cô như kẹt lại trong cổ họng, khiến cho câu nói vừa thốt ra chẳng có chút tác dụng uy hiếp nào, thậm chí Lâm Tự còn nghe còn thấy như cô đang có ý mời mọc mình.

Lâm Tự không thích con gái như thế, đối với anh, giả vờ làm mình làm mẩy vẫn còn tốt hơn là dạng vô tri vô thức. Nhưng lực tay của Lạc Trần cũng không thể xem nhẹ, sức mạnh được rèn luyện qua quá trình lao động từ nhỏ, giờ cũng đã có đất dụng võ. Trong lúc Lâm Tự nổi lòng sự áp chế của mình, trườn người nằm xuống ghế sofa, Lạc Trần lợi dụng lúc anh chưa kịp phản ứng lại để ngồi dậy, bật người khỏi ghế sofa, định đạp lên đó mà bỏ chạy.

Đột nhiên, chân bị kéo lại, cả người ngã xuống, đầu đập mạnh vào ghế, sự đau đớn khiến Lạc Trần cảm thấy choáng váng. Là Lâm Tự, anh hoàn toàn không cần đứng dậy, chỉ nửa nằm nửa ngồi trên ghế, giơ tay ra tóm lấy cô. Sự việc vừa rồi chẳng những không khiến anh tức giận lồng lộn mà dường như càng thêm hứng thú, ánh mắt như phát sáng.

Anh nhắc chân cô lên, cởi giày ra, ném sang một bên, sau đó đổ ập lên người Lạc Trần, “Cô bé, em làm hơi quá rồi đấy, anh thích sự thẳng thắn, bộc trực hơn”.

Cơ thể bị ép chặt, lại còn phải đối mặt với thái độ đáng ghét của Lâm Tự, Lạc Trần chỉ còn cách nhắm chặt mắt lại. Nói chuyện với anh ta cũng như đàn gảy tai trâu, phí công vô ích thôi.

“Đầu hàng rồi?” Thấy vẻ chịu đựng của Lạc Trần, Lâm Tự lại có cảm giác nhạt nhẽo vô vị, hình như lúc tức giận cô có vẻ đáng yêu hơn.

Đôi môi Lạc Trần hồng tươi, lông mi dài mà đen, mũi và miệng đều nhỏ xinh, mái tóc dài vốn thường được cột gọn gàng lúc này bung ra có chút rối loạn khiến khuôn mặt cô trông càng nhỏ, sắc mặt càng trắng. Nhưng chính bộ dạng nhỏ nhắn, trắng bệch yếu ớt này, không biết vì sao lại kích thích sự ham muốn của Lâm Tự.

Lâm Tự bị chi phối bởi sự ham muốn thể xác, khao khát được chạm vào người cô, truyền cảm xúc tới cho cô, đưa cô chìm đắm vào thế giới hoan lạc chỉ thuộc về riêng hai người.

Lạc Trần cảm nhận được thái độ của người đang nằm trên mình có sự thay đổi, không còn là sự trêu chọc ác ý nữa mà chuyển thành những cái vuốt ve nhẹ nhàng. Sự gần gũi mang theo cả hơi ấm của cơ thể này không khiến Lạc Trần thấy phản cảm. Tất cả mọi cô đơn từ trước tới nay, sự chờ đợi đơn độc, sự sợ hãi, bất lực bị giấu kín nơi sâu thẳm của trái tim dường như đều được giải phóng trong sự bao bọc, nhiệt tình và ham muốn của anh.

Mặc dù rất mơ hồ về chuyện sắp xảy ra, cũng chẳng phải hoàn toàn không biết gì, nhưng Lạc Trần không hề cự tuyệt. Cô cần sự gần gũi thân mật, cần sự ủng hộ của thứ sức mạnh này, cần cảm nhận được sự rung động mãnh liệt nhất của thân thể, chỉ có như vậy, cô mới khẳng định được sự tồn tại của bản thân, khẳng định rằng mình được cần đến, được khao khát chứ hoàn toàn không phải là một hạt bụi, ít ra cũng không phải chỉ là một hạt bụi.

Cô mở to hai mắt, nhìn thẳng vào đôi mắt đã nhiễm màu dục vọng của Lâm Tự, sự kích thích chiếm lĩnh biến anh trở nên khác hẳn lúc nãy. Anh bây giờ chỉ ham muốn một mình cô, một người có thể sở hữu được, cùng nhau chia sẻ hơi ấm của cơ thể, cùng thuộc về nhau.

Thuộc về, là cảm giác mà Lạc Trần vẫn luôn khao khát. Cô độc lập, cô kiên cường, đều là bởi vì cô luôn chỉ có một mình. Nếu có thể thuận theo sự dẫn dắt của trái tim, được hưởng cảm giác thuộc về ai đó, cho dù chỉ trong giây lát, Lạc Trần cũng không thể bỏ qua.

“Thì ra thứ mà mình muốn còn hơn là hơi ấm. Thì ra, đúng là có thứ cảm xúc mà mình chưa được trải qua, chưa từng biết đến.” Lạc Trần áp sát vào bàn tay đang đặt trên má mình, nhẹ nhàng cọ cọ vào đó, hai mắt nhắm hờ để cảm nhận hơi ấm.

Biểu hiện bất ngờ của người đang nằm trong vòng tay đã cổ vũ Lâm Tự. Mất đi hơi ấm, Lạc Trần bắt đầu có kháng cự. Lâm Tự nhẹ nhàng hôn lên trán cô thay cho lời an ủi dịu dàng, mặc dù sự dịu dàng đó cô không hiểu được.

Lâm Tự bế Lạc Trần vào phòng ngủ. Lạc Trần ôm lấy người Lâm Tự, úp mặt vào ngực anh, hấp thụ lấy sự ấm áp.

Lâm Tự nhắc cô lên, đẩy mạnh cô xuống giường, Lạc Trần ngược nhìn anh, bất giác cảm thấy vô cùng căng thẳng. Đối với cơ thể khác giới, Lạc Trần không cảm thấy lạ lẫm bởi cô đã chăm sóc Lạc Sa từ nhỏ. Có điều, cơ thể trần trụi của một người đàn ông trưởng thành vẫn khiến cô bị tác động mạnh mẽ, khuôn mặt sắc nét cương nghị của Lâm Tự, cơ thể cao lớn, đôi chân dài, bờ vai rộng, chỗ nào trên người anh cũng toát ra sự hấp dẫn.

Lạc Trần nghĩ, thì ra anh vẫn rất được yêu mến, anh thật sự xuất sắc. Sự xuất sắc đó thể hiện ở đôi mắt sáng, ở xuất thân cao sang đã cho anh một nền giáo dục tốt, thậm chí chỉ cần nhìn vào con người anh cũng đã thấy ông trời ưu ái. Chỉ cần anh muốn, nhất định sẽ trở thành người nổi bật nhất trong đám đông.

Chỉ nghĩ như vậy, Lạc Trần đã nảy sinh một loại khát khao với người trước mặt. Tựa hồ như mọi người đều chỉ có thể ngưỡng mộ anh, không gì có thể ảnh hưởng đến khí chất độc đáo của Lâm Tự, dường như lúc nào anh cũng ung dung và bình tĩnh như thế, dù làm gì cũng là đúng đắn. Khí chất đó hoàn toàn tương phản với Lạc Trần. Cái tôi của Lâm Tự là anh có thể tự mình không chế tất cả mọi thứ mà anh muốn. Cái tôi

của Lạc Trần là tồn tại cô đơn một mình, xa lánh mọi người, đồng thời cô cũng hạn chế chính mình trong đó, bảo vệ cũng đồng nghĩa với việc phong tỏa bản thân.

Lâm Tự cúi đầu, tìm môi Lạc Trần, gắn chặt môi mình lên đó.

Miệng anh vẫn còn hơi rượu, vừa chát lại vừa cay. Lạc Trần không quen nên vô thức lẩn tránh. Lâm Tự giữ đầu cô lại, khiến cô chỉ có thể ngẩng mặt chờ đón anh.

Anh không để cho Lạc Trần có cơ hội thích ứng, cũng bỏ qua sự sợ hãi giữa hai bờ môi, Lâm Tự lập tức hôn sâu vào trong.

Lạc Trần là một học sinh xuất sắc, cô nhanh chóng học được làm cách làm thế nào để hôn lại khiến Lâm Tự càng thở gấp gấp hơn, càng cuốn lấy cô chặt hơn. Cô thích cách thể hiện mãnh liệt trực tiếp như thế, thích được thiêu đốt và chia sẻ sự thân mật cuồng nhiệt. Đây chỉ là một phần nhỏ của sự nhiệt tình. Cô không che giấu cảm nhận của bản thân, nhưng chính hơi thở lúc nhanh lúc chậm, cùng với sự chuyển động của đôi mắt mơ màng đã khiến Lâm Tự nhận ra cô đã thực sự nhập cuộc, thậm trí còn rất say mê, thấy rõ cô đang vô cùng vui vẻ. Cô cũng muốn làm anh vui, dùng những gì mình vừa học được hôn lại anh. Sự vui thích lúc này chẳng liên quan gì tới kỹ thuật, hoàn toàn là do những cảm xúc mãnh liệt của cô mà ra. Hành động đáp trả trọng vẹn của Lạc Trần khiến Lâm Tự có cảm giác thỏa mãn nhất từ trước tới nay, khiến anh cảm thấy việc mình kiên nhẫn kích thích cảm xúc nơi cô là hoàn toàn xứng đáng.

“Ồn không?”

“Ừm.”

“Muốn tiếp tục không?”

“Có.”

Lạc Trần đại khái cũng hiểu sẽ xảy ra chuyện gì nhưng cô cảm thấy vô cùng cần nó, cô cần cảm giác sở hữu thật sự, cô cảm thấy mình trống rỗng, chỉ có Lâm Tự mới biết làm thế nào để lấp đầy, thế là cô thả lỏng cơ thể nghe theo sự điều khiển của Lâm Tự.

9. Chương 9: Đã Không Giống Nữa

Đau, rất đau, nỗi đau đớn mà Lạc Trần không cách nào hình dung nổi, mỗi lần tưởng không thể chịu đựng được nữa là một lần trải qua cảm giác sống đi chết lại. Cuối cùng, cô nằm đó cứng đờ như một xác chết, hồn xiêu phách lạc.

Lạc Trần thấy như không còn là chính mình nữa, mỗi sợi dây thần kinh trên người cô đều không chịu nghe theo sự chỉ huy của não bộ, muốn động đậy ngón tay cũng khó khăn, cần phải nghỉ đi nghỉ lại, thử đi thử lại.

Cứ nằm như thế không biết bao lâu, sự đau đớn về thể xác cũng dần dần nguôi ngoai, Lạc Trần phải dùng cả tay lẫn chân mới có thể ngồi dậy, đi vào nhà vệ sinh để tắm rửa.

Dòng nước ấm áp từ từ chảy xuống, dường như mang đi mọi vết tích còn lại của sự đau đớn.

Chuyện vừa xảy ra khác xa so với sự mong đợi của Lạc Trần, nhưng bộ dạng điềm tĩnh của Lâm Tự dường như lại rất vừa ý, có lẽ khoảng cách huyền diệu xảy ra trong chớp mắt đó chỉ có nam giới mới cảm nhận được. Đứng ở cương vị của người chịu đựng thì cảm giác ban đầu cũng không tồi, nhưng khi thực sự phát sinh quan hệ thì hoàn toàn trái ngược. Hóa ra, dù chỉ đơn thuần tìm kiếm sự an ủi về mặt thể xác thì cũng phải trả giá.

Nhìn chính mình trong gương, Lạc Trần thấy thật xa lạ. Chuyện ngày hôm nay liệu có phải là đã không suy nghĩ kỹ, chỉ càng làm trò cười cho Lâm Tự vốn luôn coi thường cô.

Lạc Trần lắc đầu: “Bỏ đi, chẳng có gì là to tát cả. Lâm Tự sẽ quên, mình cũng sẽ quên. Có lẽ mình không bao giờ quên nhiệt độ nóng rực từ đầu tới cuối của anh. Được một người như thế thêm khát, ham muốn, cảm giác thỏa mãn ấy cũng rất tuyệt.”

Lạc Trần quần khăn quanh người ngồi trên bồn tắm nghiêng đầu sấy tóc, mặc cho hơi nóng hung hăng thổi loạn dưới bàn tay mình. Lúc này cô chẳng nghĩ gì nữa, quên hết những việc buồn phiền đã giải quyết và chưa được giải quyết đã trở thành bản năng của cô từ lâu.

Lúc cô tắm rửa sạch đi ra, Lâm Tự đang ngồi dựa vào đầu giường uống nước, mái tóc hơi dài rối tung. Lạc Trần cho rằng lúc này anh nên hút thuốc, tạo dáng vẻ như đang đắm chiêu suy nghĩ, có lẽ sẽ hợp với tâm trạng có phần chán nản hiện nay, lại càng hợp hơn với tình huống lúc này. Thì ra cô cũng giống như những cô bé khác, thích sự trưởng thành chín chắn. Đáng tiếc, hình như anh không hút thuốc.

Lạc Trần ra ngoài tìm quần áo của mình mặc vào. Nhìn đồng hồ, đã rất muộn, cô phải về nhà thôi.

Lâm Tự đi theo cô ra ngoài, nhìn cô quay lưng lại phía mình, cởi khăn tắm ra, từ từ mặc từng thứ một. Động tác mê hoặc mà cô vô tình tạo ra lại khiến Lâm Tự một lần nữa có cảm giác. Quả nhiên, có một người vợ danh chính ngôn thuận sẽ giảm bớt được nhiều phiền phức. Một mối quan hệ ổn định còn có thể hỗ trợ tích cực cho sự nghiệp của anh, đặc biệt là đối tượng lại rất hợp khẩu vị nữa chứ.

“Em ổn chứ?”, Lâm Tự hỏi.

“Cũng ổn.” Cô cảm thấy không cần thiết phải che giấu cảm giác không thoải mái của bản thân.

“Vào đây nói chuyện, lát nữa anh đưa em về.” Nói xong anh quay người đi vào phòng.

Khi Lạc Trần vào trong thì anh đang mặc áo nên cô ngồi xuống giường chờ đợi. Trên ga giường có một vết máu đã khô, ngả sang màu nâu.

“Ngày mai đi đăng ký đi.” Lâm Tự thấy Lạc Trần nhìn chằm chằm vào ga trải giường thì cho rằng cô đang ám chỉ điều này.

Lạc Trần nghe anh nói như vậy, cân nhắc xem mình nên trả lời như thế nào. Nếu nói không cần thì lại như đang giằng dỗi, xảy ra chuyện như vậy, anh ấy muốn chịu trách nhiệm cũng là đương nhiên. Nhưng sau khi đích thân trải nghiệm, Lạc Trần mới thật sự hiểu, hôn nhân không chỉ đơn giản là có thêm một người nữa trong cuộc đời mình. Vừa rồi cô mới nhận ra, hôn nhân cần sự tiếp xúc vô cùng thân mật mang tính riêng tư, phải hoàn toàn bộc lộ bản thân trước mặt đối phương. Cô lại muốn tự lo ithub, muốn bảo vệ cái tôi của mình, nhưng dường như dưới sự mạnh mẽ của anh, những điều ấy đều không thực tế.

“Em nghĩ, nếu chuyện của Lạc Sa chưa được giải quyết thì em vẫn phải từ chối.” Lạc Trần thận trọng trong việc lựa chọn từ phù hợp, không muốn làm Lâm Tự hiểu lầm, “Em vốn cho rằng, việc em và Lạc Sa không phải tách nhau là điều kiện tiên quyết của bản thỏa thuận.”

“Chuyện vừa rồi không hề ảnh hưởng gì tới em sao?”

Lạc Trần cảm thấy toàn bộ máu trong cơ thể mình đều dồn lên mặt, hai má nhất định đã đỏ lựng rồi. Đột nhiên lại nói tới sự việc nóng bỏng ban nãy, trong không khí vẫn còn tràn ngập mùi vị hoan ái, làm sao có thể tỏ ra bình thản được đây? Hít sâu vài lần Lạc Trần mới nói được: “Chuyện vừa rồi, em cũng có trách nhiệm”, ý là không cần Lâm Tự phải chịu trách nhiệm.

Lâm Tự sau khi mặc xong quần áo đã trở lại là con người mà Lạc Trần vẫn luôn ấn tượng, trầm tĩnh, ít lời, nghiêm nghị, tóm lại là bộ dạng rất xuất sắc, cao vời vợi khó với đó.

“Biểu hiện vừa rồi của anh không đủ tốt?”

Khuôn mặt vừa mới giảm nhiệt lại lần nữa nóng rực lên. Sao anh có thể dùng bộ dạng nghiêm túc như thế nói ra những lời này? Hoàn toàn tương phản với bộ mặt nghiêm túc không có biểu cảm và đôi mắt sâu thăm thẳm của anh.

“Chẳng liên quan gì tới chuyện vừa rồi cả. Nếu không thống nhất được vấn đề Lạc Sa thì em muốn từ chối. Xin lỗi.” Bị ảnh hưởng của Lâm Tự, Lạc Trần ăn nói cũng trở nên gầy gọn đơn giản.

“Anh hứa với em, chuyện của em trai em anh sẽ xử lý thỏa đáng. Nếu kết hôn, việc xảy ra vừa rồi chính là phần chủ yếu trong mối quan hệ của chúng ta, thậm trí là toàn bộ. Nếu nói là làm ăn giao dịch, thì đây chính là cái giá mà em phải trả. Hình như cũng không khó chấp nhận lắm phải không, sau này còn tốt hơn nữa.”

Giọng Lâm Tự ít nhiều mang theo sự chán nản, đã đến nước này mà vẫn còn phải khuyên nhủ cô ấy, thật sự quá mệt mỏi.

Không biết tại sao, khi một người luôn luôn nghiêm nghị như Lâm Tự dùng thái độ ôn hòa nhã nhặn nói chuyện với mình, Lạc Trần liền vô thức nghe lời. Cô gật đầu, đúng là không khó chấp nhận lắm, phần nào đó cô còn thấy thích.

“Vậy được rồi. Anh hứa, nếu em đồng ý thì chúng ta mỗi người sẽ tiếp tục cuộc sống riêng vốn có của mình, anh sẽ không can thiệp chuyện của em. Chúng ta hãy quên đi bản thỏa thuận đã ký, anh chấp nhận em thì mới đồng ý sống cùng em, việc này không phải đơn giản tùy tiện như em nghĩ đâu, đây là hôn nhân.”

Lạc Trần cảm thấy, một Lâm Tự với ánh mắt hết sức tha thiết, tràn đầy hy vọng như thế, thật khiến người ta khó từ chối. Những lời anh vừa nói, nếu thay đổi hoàn cảnh, thay đổi một vài từ thì hoàn toàn có thể coi là lời cầu hôn. Nhưng làm sao anh nghĩ được như cô chứ? Lạc Trần cảm thấy, lên giường cùng Lâm Tự là cả hai cũng chia sẻ, phần nào đó của mình đã tồn tại cùng với anh, ví dụ như thói quen hay sự thích thú. Nếu anh ấy lên giường cùng người phụ nữ khác, thì phần đó của cô cũng bị đem ra chia sẻ với người phụ nữ khác, đây là điều mà Lạc Trần không thể chấp nhận.

Nếu chỉ là một cuộc hôn nhân đơn thuần thì Lạc Trần hoàn toàn không bài xích Lâm Tự, thậm chí còn có thể nói là thích anh. Chỉ riêng điểm đó thôi, với một người có tính cách như Lạc Trần, cũng đủ để hỗ trợ ối quan hệ này. Cô không có hứng thú với tình yêu hay hôn nhân. Cô chỉ muốn tìm người không đáng ghét lắm, sống một cuộc sống tôn trọng lẫn nhau là được.

“Xin lỗi.”

“Nói nguyên nhân sự thật đi.”

Lạc Trần suy nghĩ một lát, cô nhận ra rằng chuyện vừa xảy ra không phải không ảnh hưởng gì tới cô. Cô ý thức được rằng, cô có những yêu cầu mang tính thực tế với anh, đối với cuộc hôn nhân này: “Em yêu cầu người bạn đời của mình phải tuyệt đối chung thủy về mặt thể xác”.

“Không vấn đề gì, quan trọng là em phải đáp ứng anh đầy đủ.”

“Xin lỗi, trước đó em hoàn toàn không nghĩ đến giữa chúng ta lại... thân mật như thế.” Từ mà Lạc Trần muốn nói là hết mình nhưng cô sợ anh sẽ không hiểu được ý mình. Có lẽ là do cô đòi hỏi quá nhiều. Một người như thế, chắc chắn sẽ không thể chỉ thuộc về riêng một ai đó. Vậy tốt nhất là đừng liên quan gì đến nhau.

Lâm Tự xích lại gần, kéo cô vào lòng, cúi đầu hôn cô.

Khi Lâm Tự buông ra, Lạc Trần vẫn còn cảm thấy luyến tiếc, cô rất thích nụ hôn của anh. Những lời như thế, thái độ như thế, càng khiến cô thấy mình thật mềm yếu.

“Trước khi kết hôn, anh để em được tự do đồng ý chứ?”

“Vâng.” Lạc Trần không nghĩ tới điều kiện gì nữa, bản năng nói với cô rằng người đàn ông này sẽ tốt với mình.

Cô thích được gần gũi một người xuất sắc như thế, nhờ ánh hào quang đó chiếu sáng cuộc đời mình.

Lời hứa lúc này là để dành cho người trước mặt, người có tên Lâm Tự. Cô không còn nghĩ tới bản hợp đồng hôn nhân nữa, cũng không nghĩ tới việc cuộc hôn nhân của mình có thể chấm dứt bất cứ lúc nào nữa.

Lâm Tự lái xe đưa Lạc Trần về nhà. Nhưng từ lúc rời khỏi căn phòng đó, cả người anh tỏa ra cảm giác xa cách mãnh liệt. Lạnh lùng và thờ ơ, là bộ dạng sau khi sự nhiệt tình trong anh đã lùi đi. Đối với sự thay đổi của anh, Lạc Trần lại cảm thấy thoải mái. Đối với cô, khoảng cách này là sự tôn trọng đối với không gian riêng tư của cá nhân mỗi người. Nếu ở bên ngoài mà vẫn bị bắt ép phải nhập vai, Lạc Trần cảm thấy đây mới là điều thật sự đáng sợ.

Lâm Tự thậm chí còn không nói thêm lời nào nữa, anh cho rằng tối hôm nay mình đã nói quá nhiều, vượt qua sự tưởng tượng của chính bản thân nên thấy mệt mỏi. Cô bé Lạc Trần này đã ảnh hưởng tới anh vượt qua giới hạn cho phép, anh cần phải trấn tĩnh lại một chút. Vì vậy, Lâm Tự im lặng đẩy cô ra xa.

Khi Lạc Trần thật sự được ngã lưng trên giường nghỉ ngơi thì đã là nửa đêm, trên người vẫn còn cảm giác đau đớn. Vừa rồi cô vào phòng Lạc Sa thấy cậu ngủ rất say, trên mặt còn nở một nụ cười ngọt ngào, không biết đã mơ thấy gì. Nụ cười đó ảnh hưởng đến Lạc Trần, cô nhanh chóng chìm vào giấc ngủ, không suy nghĩ gì nữa.

Mấy ngày sau đó, Lạc Trần cảm thấy rất hoang mang. Cô nhận ra, cô đã hoàn toàn không giống với những người bạn gái học cùng lớp nữa, sự khác biệt này khiến cô cảm thấy bất an. Đầu tiên cô nghĩ tới việc cả hai không dùng biện pháp phòng tránh nào. Cho dù đọc qua tài liệu, tính ngày, cô nghĩ rằng ngày đó vẫn ở trong khoảng thời gian an toàn, nhưng trong vòng bảy mươi hai giờ cô vẫn dùng thuốc tránh thai khẩn cấp. Uống xong cô mới thở phào nhẹ nhõm.

Dương nhiên, nguyên nhân khiến cô thở phào nhẹ nhõm còn là vì Sở Kinh Dương không thường xuyên xuất hiện như cô tưởng. Thực tế chứng minh, sự lo lắng của cô là thừa. Sở Kinh Dương là nhân vật nổi tiếng bận rộn bậc nhất của trường đại học C, hoàn toàn không có thời gian rảnh rỗi để gây chuyện với cô. Lạc Trần thường xuyên nhìn thấy anh ta, nhưng đều là những lúc anh ta đứng trên bục phát biểu, cũng thường xuyên nghe được tin tức về anh ta. Nghe nói số bạn gái của anh ta có nhiều không kể hết nhưng chẳng ai biết người nào mới là chính thức, bởi vì Sở Kinh Dương quá bận bịu, không có thời gian để hẹn hò riêng với cô nào.

Nếu nói Lâm Tự là mẫu đàn ông điềm tĩnh, nghiêm nghị, thì Sở Kinh Dương chính là cái máy phát điện có ma lực vô biên. Anh ta luôn tỏ ra lịch sự đối với những cô gái ái mộ mình, thái độ khiêm tốn, quan tâm, dịu dàng tình cảm, vui vẻ hòa nhã là những lời đánh giá tốt đẹp mà mọi người dành cho anh ta. Chỉ Lạc Trần biết, đằng sau bộ mặt nhìn như thiên thần kia của Sở Kinh Dương là một tâm hồn độc ác biết bao.

“Người không phạm mình, mình không phạm người”, cho dù Lạc Trần có bất mãn với anh ta tới đâu, cô cũng không nói gì nhiều, thậm trí ngay cả khi bạn học khen anh ta nức nở trước mặt thì cô cũng chỉ im lặng. Lâu dần mọi người đều hiểu lầm là Lạc Trần thầm thương trộm nhớ Sở Kinh Dương còn cuồng nhiệt hơn cả bọn họ, sau đó chuyện cứ được truyền đi khắp nơi khiến Lạc Trần có trăm miệng cũng khó biện bạch, từ đó cũng chẳng giải thích nữa.

Hôm đó, sau khi hết giờ học, Lạc Trần nhìn thấy Sở Kinh Dương dựa vào cửa sổ ngoài hành lang hút thuốc. Một sinh viên nữ vây xung quanh thi nhau gào rú. Ai nhìn thấy một anh chàng đẹp trai với tư thế phóng khoáng như vậy lại có thể không động lòng cho được. Lạc Trần theo bản năng muốn quay vào lớp học.

Sở Kinh Dương đã nhìn thấy cô, chỉ hai bước là tới bên cạnh, nói: “Lăng Lạc Trần, ở bên này”, sau đó vút lại đằng sau ánh mắt si mê của đám người rồi việc kia, kéo Lạc Trần đi.

“Nghe nói em yêu anh điên cuồng, nếu anh còn không đáp lại thì em sẽ lấy cái chết ra để chứng minh.” Sở Kinh Dương cố nhịn cười trêu chọc cô.

Lạc Trần lúc đầu còn có chút sợ hãi nhưng khi nghe anh ta nói thế, cô kiên quyết giật tay ra, trả lời: “Anh nhìn tôi giống một đứa đại trai không? Hay anh mới chính là kẻ mê gái, cho rằng toàn bộ con gái trong thiên hạ đều vì anh mà hồn xiêu phách lạc?”

Nụ cười của Sở Kinh Dương đông cứng lại trên mặt. Lạc Trần đã không còn là chú thỏ trắng ngây thơ nữa, cô có móng vuốt sắc nhọn, chỉ cần nhìn thấy anh là lập tức sẽ giương lên, không biết là dùng để dọa dẫm hay thực sự có lực công kích!

Lạc Trần bỏ lại Sở Kinh Dương, quay người rời đi.

“Đừng, đừng đi. Anh có chuyện muốn nói với em.” Sở Kinh Dương giờ mới phản ứng lại, lập tức túm lấy cô.

“Anh nói đi.”

“Anh muốn mời em ăn cơm.” Sở Kinh Dương cũng nói hết sức ngắn gọn.

Lạc Trần đột nhiên cảm thấy thật mỉa mai. Chính anh ta đã thường xuyên khiến cô không ăn nổi cơm, giờ lại muốn mời cô đi ăn cơm sao? Lê nào ác ma đã thăng cấp làm thiên thần rồi?

“Không có hứng.” Nếu anh ta đã học cách dùng từ “Mời” khi nói chuyện với cô, vậy thì chắc anh ta cũng sẽ tôn trọng việc cô từ chối.

“Việc này thì có liên quan gì đến hứng thú?” Sở Kinh Dương nở nụ cười cầu tài. “Nể mặt chút đi”.

Ánh mặt trời chiếu lên mặt anh ta, lông mi cong dài đổ bóng trên má, đầu mày khóe miệng đều tràn ngập ý cười, thật là một cảnh đẹp khiến ai cũng ngây ngất.

Nhưng trong mắt Lạc Trần thì nó lại mang một ý nghĩ hoàn toàn khác. Cô chưa bao giờ nhìn thấy Sở Kinh Dương như thế. Sở Kinh Dương trong ấn tượng của cô chỉ có nụ cười ác độc, hung tợn, thậm chí hơi lơ đãng, nhưng hoàn toàn không có nụ cười lương thiện.

Vì vậy Lạc Trần cho rằng nụ cười này chắc chắn là giả dối, có âm mưu. Với tất cả những gì liên quan tới Sở Kinh Dương, thái độ của cô luôn bài xích, cự tuyệt.

Lần này, cô cũng không nói gì thêm, mím chặt môi cúi đầu đứng đó, không để ý tới Sở Kinh Dương nữa.

“Lăng Lạc Trần, trước đây anh không tốt, anh chính thức xin lỗi em. Em là người rộng lượng, hãy tha thứ cho sự thiếu hiểu biết, ấu trĩ thuở nhỏ của anh đi.” Sở Kinh Dương cười nói nhăn nhó, cứ dây dưa mãi không thôi.

“Anh bỏ ra.” Nếu Lạc Trần còn không phản ứng thì Sở Kinh Dương sắp dán cả người anh ta vào cô mất.

“Đi thôi, anh và mấy người bạn trong cô nhi viện hôm nay muốn mời em ăn cơm. Bọn họ đều muốn gặp lại em, cùng nhau xin lỗi em. Bọn anh đúng là đã sai, nhưng cũng không đến nỗi chết người, em ọt cơ hội đi.”

“Cho anh cơ hội, cho các người cơ hội để nói lời xin lỗi, như thế các người sẽ có thể yên tâm mà sống tiếp, coi những trò độc ác thuở nhỏ của các người chỉ là một trò đùa, là mấy việc giỡn chơi giữa trẻ con với nhau, cứ thế mà cho qua phải không?” Lạc Trần ngẩng đầu lên, nhìn thẳng Sở Kinh Dương nói, “Tôi chấp nhận lời xin lỗi của các người, nếu không gặp lại anh thế này, tôi đã quên hết từ lâu rồi. Nếu anh còn cảm thấy có lỗi thì hãy coi như hai ta không quen biết, tôi hoàn toàn không muốn có quan hệ gì với anh và các bạn anh nữa”. Nói xong cô định quay về ký túc xá lấy đồ, hôm nay phải đi đón Lạc Sa.

Sở Kinh Dương không có ý định buông tha cô, “Nói như vậy là em không chịu tha thứ cho bọn anh? Nói gì thì nói cũng đã lớn lên cùng nhau, cho dù có ghét anh, căm thù anh thì cũng phải gặp họ một lần chứ? Nếu em thấy không vui thì cứ coi như không quen biết anh, còn anh không thể nhìn thấy em mà làm như không thấy được.”

Trong đầu Lạc Trần đột nhiên xuất hiện ba vạch đen như ở các bức tranh biếm họa trong mấy quyển truyện của Lạc Sa. Sở Kinh Dương là một phiền phức lớn, anh ta đã có ý định làm đảo lộn cuộc sống của cô. Giờ anh ta là con sói đội lốt người, cô biết làm thế nào với anh ta đây? Dựa vào sự nổi tiếng của Sở Kinh Dương, chỉ cần cô có chút liên hệ gì với anh ta thì cuộc sống sinh viên của cô coi như chấm hết, vô vàn những mũi tên đầy địch ý sẽ hướng thẳng tới cô.

“Anh muốn thế nào?”, Lạc Trần kiên nhẫn hỏi.

“Ăn bữa cơm thôi mà, sau đó đưa em về.”

“Hôm nay không được, tôi đã hẹn với em trai rồi.”

Sở Kinh Dương cũng biết lúc nào nên rút lui, “Được, vậy tuần sau anh đến tìm em”. Anh ta giơ tay lên vẫy chào Lạc Trần rồi đi.

Về đến phòng ký túc xá, còn chưa mở cửa đã nhìn thấy cửa mấy phòng bên cạnh đều đang mở toang, tất cả người trong các căn phòng đó đều đứng ở cửa nhìn cô dò xét. Lạc Trần cảm thấy thật may mắn vì được ở một mình. Nhưng sức mạnh của buôn chuyện là vô địch, cô vừa khép cửa lại đã có người gõ cửa.

Lạc Trần mở cửa, là cô bạn cùng lớp - Mông Mông, một cô gái rất hoạt bát, đúng là tuýp người có tính cách hoàn toàn tương phản với cô. Mông Mông ở ngay phòng bên cạnh, buổi trưa Lạc Trần về đây nghỉ trưa thường xuyên gặp cô ấy, buổi chiều còn cùng nhau đi học. Trong mắt Lạc Trần, Mông Mông là người nói nhiều vô cùng, nhưng cô ấy hoàn toàn không nói chuyện thị phi của người khác, cũng không tò mò dò hỏi cuộc sống riêng tư của cô, phần lớn thời gian chỉ là chuyện phiếm, còn chẳng cần ai trả lời. Vì vậy Lạc Trần cảm thấy ở cùng Mông Mông rất dễ chịu. Đương nhiên người khác cũng sẽ nghĩ như thế, vì vậy Mông Mông có rất nhiều bạn, ngày nào cũng bận tít tít.

“Cậu tiêu rồi.” Vừa bước vào phòng, Mông Mông đã than thở, “Trên đường về ký túc có cả đồng người người hâm mộ cuồng nhiệt của Sở Kinh Dương đuổi theo nói với mình, cậu bày tỏ tình cảm với anh ta, hình như còn định dùng cái chết để uy hiếp.”

Lạc Trần chỉ hơi nhú mồm, sau này nếu cô còn đi lại với Sở Kinh Dương thì chắc mọi người sẽ tuyên truyền rằng cô đã làm cách mạng thành công, mặc dù cô cũng thấy phiền não vì chuyện này, nhưng biết làm thế nào, đành kệ cho bạn học nói vậy. Vì thế Lạc Trần không trả lời, chỉ thu dọn đồ đạc nghĩ xem cuối tuần nên đọc sách gì.

“Phục thật đấy, mình đoán nếu cậu không phải cao thủ võ lâm thì cũng là người có nội công thâm hậu khó lường, thực thực giả giả, lấy không thắng có, bất luận là dùng chiêu gì với cậu thì cũng chỉ như ném bùn xuống biển, một đi không trở lại.” Mông Mông thở dài, cứ thế thả người xuống giường của Lạc Trần.

Lạc Trần cũng không khó chịu, Mông Mông là người có tính cách tùy tiện như vậy, nghĩ ai cũng là người nhà, cho rằng người khác cũng coi cô ấy như thế. Nhưng đây cũng chỉ là thể hiện bên ngoài thôi, trên thực tế cô ấy cũng luôn giữ khoảng cách nhất định với mọi người.

Lạc Trần cảm thấy, về mặt nào đó Mông Mông rất giống mình, đây cũng là nguyên nhân cô không kháng cự lại sự tiếp cận của Mông Mông, cảm giác có bạn cũng khá tốt.

Đột nhiên Mông Mông bật dậy khỏi giường, mở to hai mắt: “Lạc Trần, cậu không phải tình nhân bí mật của Sở Kinh Dương đấy chứ? Vì vậy cậu mới không coi những kẻ si mê anh ta ra gì, thẳng lưng uốn ngực đi về phía trước”.

“Cậu đúng là lắm chuyện quá đấy!”

“Cậu không biết trên vai mình gánh trọng trách nặng nề thế nào đấy thôi, nếu không thăm dò rõ ràng tin tức, sao có thể xứng đáng với mỹ danh Vạn Sự Thông của mình chứ?” Mông Mông bày ra tư thế của một quân vương, cứ như cô ấy chính là một ông vua không ngại vậy.

“Nếu mình nói là không phải, tình huống tốt nhất là sẽ bị đồn đại thế nào?”

“Mặc dù người trong cuộc không đích thân thừa nhận, nhưng từ thái độ hết sức dè dặt kia có thể thấy, quan hệ giữa hai người tuyệt đối không thể coi là trong sáng. Ha ha, đây là bản báo cáo của mình.”

“Còn nếu mình nói là phải?”

“Vậy thì cậu sẽ trở thành kẻ thù chung của tất cả các sinh viên nữ trong trường. Hoàng tử chưa có chủ vẫn tốt hơn, ai cũng có thể mơ tưởng mong chờ. Chẳng ai hứng thú với việc hai người các cậu suốt ngày dính lấy nhau đâu.”

“Mình cũng rất muốn nói là phải.” Lạc Trần nói xong bỏ lại Mông Mông ở đó, đi về nhà.

10. Chương 10: Kiên Trì Hay Từ Bỏ?

Cô giống như cô bé Lộ Lem đã được hóa phép trở thành công chúa. Đúng vậy, đây cũng được coi là bước vào hào môn, là một hình mẫu cổ gái Lộ Lem điển hình, thậm chí còn có cả đầy đủ cả phần hạn chế về mặt thời gian.

Khi Lạc Trần đến trường học của Lạc Sa thì cậu đã đứng ở cổng đợi cô. Gần đây, vì biến cố của gia đình, em cô đã không còn hoạt bát như những đứa trẻ cùng trang lứa nữa, hơi có chút nhay cảm và căng thẳng, có thể dễ dàng nhận ra từ xa.

Khuôn mặt của Lạc Sa không quá xuất sắc nhưng vì từ nhỏ đã học vẽ, nghệ thuật ban tặng cho cậu bé cảm nhận rất phong phú đối với sự vật, khiến con người cậu cũng trở nên có hồn hơn.

Lạc Trần nhìn Lạc Sa, thấy vừa thương xót lại vừa thanh thản. Cô không biết làm thế nào để an ủi em, dẫn dắt em, thậm chí khi cha mẹ qua đời, Lạc Sa cũng tự mình vượt qua, còn có vẻ khá ổn nữa.

Hai chị em đã hẹn với nhau, thứ Sáu hàng tuần Lạc Trần sẽ đến trường Lạc Sa và đón cậu, sau đó hai chị em đi tới hiệu sách rồi đi bộ về nhà, hoặc cùng ra ngoài ăn cơm rồi mới về nhà.

Tóm lại, thứ Sáu là thời gian riêng của Lạc Trần và Lạc Sa. Trong khoảng thời gian này, Lạc Sa thường đặt rất nhiều câu hỏi cho chị, đồng thời cũng chia sẻ với Lạc Trần rất nhiều chuyện xảy ra trong trường suốt tuần qua. Khi ở cùng với Lạc Trần, Lạc Sa bộc lộ sự hồn nhiên và trẻ con đúng tuổi. Đôi khi cậu không diễn đạt được hết ý mình muốn, khiến cả hai chị em đều cười ngất.

Lạc Trần hoàn toàn không nhận ra, ngày cuối tuần duy nhất mà Lâm Tự nói anh rảnh đang đến rất gần. Cô và Lạc Sa về đến nhà mới phát hiện Từ Man Chi đã đợi dưới nhà từ lúc nào.

Lạc Trần được đưa đến một biệt thự có khu vườn rất rộng. Ở đây có đầy đủ các đặc điểm của một căn nhà xa hoa nhưng chỗ nào cũng thấy tỏa ra hơi thở văn hóa nồng đậm, thể hiện rõ phong thái của một gia tộc lớn có lịch sử lâu đời.

Trong vườn là những cây cổ thụ cao lớn rậm rạp. Qua vài ngã rẽ, một căn nhà ba tầng theo kiểu phương Tây hiện ra trước mắt Lạc Trần. Tường sơn màu trắng, nóc nhà màu đỏ sẫm, trông vô cùng hoa lệ, phong cách rất giống với phong cách của tòa nhà Hoa Lâm, khí thế có thừa nhưng cũng không kém phần nho nhã.

Bên trong, cửa ra vào và phòng khách đều rất rộng, bốn phía là cửa sổ to kéo từ trần nhà xuống sát đất, sáng sủa, ấm áp. Lạc Trần cho rằng, những người sống bên trong căn nhà này nhất định rất vui vẻ, ngày nào cũng được tận hưởng sự ấm áp của ánh nắng mặt trời.

“Đi theo ta, chúng ta đi gặp ông nội.”

Trên đường đi Từ Man Chi có giải thích qua, do sự ảnh hưởng của sự kiện “Mười một tháng Chín”, chi nhánh công ty ở New York gặp vấn đề trong quá trình kinh doanh, bà phải qua đó để giúp đỡ, vừa mới về. Lâm Tự chỉ rảnh cuối tuần này, việc chuẩn bị cũng tương đối rồi, chỉ thiếu sự phối hợp của hai nhân vật chính nữa thôi. Hôm nay, ông của Lâm Tự muốn gặp Lạc Trần, sau đó còn phải đi chọn lễ phục, trang điểm thử và mua sắm ít vật dụng gia đình.

Mặc dù trước đó đã chuẩn bị tâm lý nhưng khi nhìn thấy ông cụ có thần thái giống hệt như Lâm Tự này, Lạc Trần vẫn cảm thấy kinh ngạc, thì ra đây được gọi là huyết thống!

Khi họ gõ cửa bước vào trong, ông Lâm Chiêu đang nghe điện thoại, ông không nói gì, chỉ “Ừm” một tiếng rồi đặt máy xuống.

“Bố, đây là Lạc Trần.”

Lạc Trần cảm thấy ánh mắt sắc lẹm của Lâm Chiêu chiếu đến người mình, như muốn nhìn xuyên thấu cô.

“Sao mỏng như tờ giấy vậy, đây là người mà các con chọn đấy à?”

Lạc Trần cảm giác đầu mình nổ ầm một tiếng, ông già này không những rất nghiêm khắc mà còn vô cùng cay nghiệt. Mặc dù không cần thiết phải để ý, nhưng bị chê bai trước mặt người khác là điều cô không thường gặp.

Lạc Trần ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào ánh mắt soi mói trước mặt.

“Cứng đầu, không ngoan, không tốt.”

Đúng thế, nếu muốn một nha đầu chỉ biết cúi đầu cụp mắt thì ra ngoài chợ mà mua đi, Lạc Trần ác ý nghĩ thầm. Sự cách biệt giàu nghèo còn chưa thể giam cầm được trái tim trẻ tuổi, Lạc Trần cảm thấy cô không có vấn đề gì để bị ghét bỏ.

Lâm Chiêu nhìn cô gái nhỏ vừa ngược mặt lên, bộ dạng không chút sợ hãi, chẳng thấy sự diêm tính mà mình được nghe ở đâu, rõ ràng là một đứa trẻ với tính cách dễ bùng nổ, có chủ kiến. Có thể do đề nén quá mức mà trở thành trầm lặng, nhưng tuyệt đối không phải là người dễ phản bội lại ước mơ của mình hay dễ dàng thỏa hiệp. Bọn chúng không phát hiện ra, hay là thích tính cách kiểu đó? Thôi, kệ bọn chúng đi.

“Đi chuẩn bị đi.” Ông khoát tay, đuổi bọn họ ra ngoài.

Lâm Đoan Tử đã đợi ở bên ngoài, bên cạnh là cái mắc treo một bộ lễ phục. Bộ lễ phục đó làm bằng lụa màu kem, bên trên có hình con phượng hoàng được thêu tay bằng chỉ cùng màu. Đoan trang cao quý nhưng không phô trương, cổ chữ V, ngực đính ngọc trai, tà váy là từng tầng lụa xếp chồng lên nhau khiến nó trở nên hết sức tao nhã cao sang.

Thiết kế này đơn giản thanh lịch nhưng lại vô cùng ấn tượng, là tác phẩm xuất sắc được Lâm Đoàn Tử sáng tạo ra ở đỉnh cao phong độ.

Thời trang thêu hiện nay đang rất được ưa chuộng, vô cùng thịnh hành. Utah cứ bám chặt lấy Đoàn Tử, bảo mẹ để bộ lễ phục này lại cho cô dâu tương lai của cậu, nhưng Lâm Tự chỉ liếc qua một cái, lập tức nói sửa thành số đo của Lăng Lạc Trần để cô mặc trong hôn lễ.

Phải biết rằng những viên ngọc trai được đính trên váy đều là ngọc trai tự nhiên, sáng bóng, to nhỏ đồng đều, đủ chín trăm chín mươi chín hạt, với ngụ ý là “vĩnh cửu”. Vấn đề đã không còn đơn giản là về giá trị vật chất nữa, vì chỉ riêng thu thập, chọn ngọc trai thôi cũng đã mất đứt ba năm rồi, việc này cần có khả năng tài chính và thể lực lớn. Lúc đầu khi Lâm Đoàn Tử thiết kế bộ váy này cũng là muốn dành tặng cho vợ tương lai của Lâm Tự làm váy cưới, chỉ không ngờ lại được đem ra dùng nhanh đến thế.

Lâm Đoàn Tử rất thích Lạc Trần, bà cảm thấy khí chất của Lăng Lạc Trần vô cùng phù hợp với bộ váy cưới này, vẻ đẹp kín đáo tinh tế của những viên ngọc trai sẽ làm nổi bật tính cách trầm tĩnh của cô.

Lạc Trần đi theo họ vào phòng thử đồ. Đó là một căn phòng rất lớn, to gần bằng bằng cả căn nhà mà Lạc Trần hiện đang ở, một tấm gương to chiếm cả một mặt tường, ba mặt còn lại đều là tủ quần áo.

Sau khi mặc bộ lễ phục đó lên, đến cả Lạc Trần cũng như bị mê hoặc. Cô vẫn luôn biết bản thân mình không có gì nổi bật nhưng khi khoác lên bộ trang phục tuyệt đẹp này, cô giống như nàng Lọ Lem được hóa phép trở thành công chúa. Đúng thế, đây cũng được coi là ích lợi của việc lấy chồng giàu, mặc dù cô gái Lọ Lem bị hạn chế về mặt thời gian, nhưng ai mà chẳng yêu cái đẹp chứ. Đến Lạc Trần là người không chú trọng mấy đến ăn mặc trang điểm còn không thể kìm lòng được, tự mình quay một vòng trước gương, không hề che giấu sự thích thú đối với bộ lễ phục này.

“Thích là được rồi. Để cô xem xem có phải sửa gì không?” Lâm Đoàn Tử bận rộn xem xét một cách rất chuyên nghiệp, sau đó bảo Lạc Trần cẩn thận cởi bộ y phục ra, chuẩn bị sửa.

Từ Man Chi lại đưa Lạc Trần đến một căn phòng khác, là một phòng spa khép kín, có nhân viên phục vụ chuyên nghiệp giúp Lạc Trần chăm sóc cơ thể. Khi Lạc Trần từ đó đi ra, cô có cảm giác như mình trở nên rực rỡ hẳn lên. Mặc dù cô vẫn không thích người khác xoa qua bóp lại khắp mặt mũi cơ thể mình nhưng lại vô cùng thích bồn tắm nước khoáng nóng, cũng thích được thả lỏng mình trong liệu pháp hương thơm,

Tiếp theo là làm tóc và trang điểm. Mặc dù cho rằng khuôn mặt cô rất bình thường, nhưng chuyên viên trang điểm lại hết sức hài lòng với làn da trắng nõn mềm mại như trẻ con của Lạc Trần. Hầu như không cần phải đánh kem lót, cũng không cần dùng quá nhiều phấn phủ, chỉ cần xử lý phần mắt và má một chút là được.

Tóc Lạc Trần được vấn nhẹ lên, giữ cố định bằng ngọc trai. Từ Man Chi lại mang đến một bộ trang sức bằng ngọc trai, bề mặt có tối đi một chút nhưng độ bóng vẫn còn nguyên, chỉ nhìn thôi cũng biết nhất định là đồ có lịch sử không đơn giản. Lạc Trần không bấm lỗ tai nên chỉ có thể dùng vòng cổ và nhẫn. Nhưng chỉ cần thế thôi, cũng khiến cô trở nên xinh đẹp hơn rất nhiều.

Lăng Lạc Trần lại mặc bộ lễ phục vừa được Lâm Đoàn Tử sửa qua, đến lúc này mới được coi là xong. Cô duyên dáng đứng ở đó, như vừa lột xác. Mái tóc được vấn lên khiến Lạc Trần trông có vẻ trưởng thành hơn, lớp trang điểm nhẹ nhàng làm cô trông vô cùng yêu kiều, cộng thêm bộ lễ phục và những hạt ngọc trai tô điểm cho khí chất của cô, càng thể hiện vẻ cao quý.

Từ Man Chi và Lâm Đoàn Tử vô cùng hài lòng, một Lạc Trần thoát nhìn rất bình thường, quả nhiên là có nhiều điều để khám phá, chỉ cần trang điểm nhẹ đã trở nên hấp dẫn, xinh đẹp vô cùng.

Thay bộ lễ phục ra, tẩy trang xong, Lạc Trần mới phát hiện đã là nửa đêm.

“Ban ngày mọi người đều bận, cháu chịu khó một chút vậy”. Từ Man Chi như biết Lạc Trần đang lo lắng thời gian đã quá muộn. Bà còn nói cho Lạc Trần, sau này cô sẽ ở căn hộ chung cư cùng Lâm Tự, không phải ở trong biệt thự này. Nhưng nếu không có gì đặc biệt, hằng tuần họ đều phải sắp xếp thời gian đến thăm hỏi ông nội, Lâm Tự không rảnh thì Lạc Trần cũng phải đến một mình. Những thứ phải mua trong hai ngày tiếp theo là những thứ Lạc Trần sẽ dùng khi chuyển tới nơi ở mới, vốn họ có thể tự chuẩn bị, nhưng

vẫn muốn cô đích thân chọn. Từ Man Chi nói với cô, phải mua cho cả nam và nữ, để cả Lâm Tự cũng có cái mà dùng.

“VẬY còn Lạc Sa thì sao, khi chúng cháu chuyển qua đó, Lạc Sa cũng cần đồ để dùng chứ?”

Nghe Lạc Trần hỏi như thế, Từ Man Chi thấy vô cùng kinh ngạc, “Chẳng phải cháu và Lâm Tự đã bàn bạc xong rồi sao? Ta sẽ nhận nuôi Lạc Sa rồi đưa nó sang Mỹ du học, trường cũng đã liên hệ xong rồi”.

Tin này quá đột ngột. Lạc Trần vẫn cho rằng Lâm Tự đã hứa sẽ không thay đổi cuộc sống riêng của hai người thì sẽ giữ lời.

“Lạc Sa phải ở cùng với cháu.” Cô kiên quyết.

“Lâm Tự không thích trong nhà có người lạ, đặc biệt là trẻ con, nó rất ghét là đằng khác. Huống hồ Lạc Sa sang Mỹ du học, đối với tiền đồ và sự phát triển sau này của nó chỉ có lợi chứ không có hại.”

“Không, nó phải ở cùng cháu.” Lạc Trần kiên quyết. Cô không muốn nghe bất kỳ một lời khuyên nhủ nào của Từ Man Chi, bọn họ đã quen với việc quyết định mọi việc thay người khác, quen với việc áp đặt mong muốn của mình lên người khác rồi. Lạc Trần cảm thấy mình đã nhượng bộ quá nhiều, việc cô phát sinh quan hệ với Lâm Tự có lẽ đã giảm bớt được phần nào món nợ ân tình của cô với nhà họ Lâm, vì thế thứ mà cô nợ họ bây giờ chỉ là tiền mà thôi, tình người cô cũng không nợ. Hơn nữa số tiền ít ỏi đó đối với họ mà nói có thể bỏ qua, không cần tính toán nhưng cô vẫn nghiêm túc dùng bản thân mình để hoán đổi.

Đương nhiên đây chỉ là suy nghĩ hiện giờ của cô, việc xảy ra với Lâm Tự trước đó cả hai người đều tự nguyện, cô không hối hận.

Từ Man Chi nhìn cô, thở dài, nói: “Hôm nay đến đây thôi. Vẫn còn một tuần nữa, chi tiết sẽ bàn bạc sau”.

Từ trước đến nay Lạc Trần luôn thiếu thốn tình cảm, người duy nhất cô quan tâm chỉ có Lạc Sa mà thôi, vì thế cô cảm thấy vấn đề này không có gì để thương lượng cả.

Lạc Trần về đến nhà, Lạc Sa vẫn đang đợi cô. Việc cô bị một người lạ đưa đi, mặc dù không hỏi nhưng có lẽ cậu cũng rất lo lắng. Lạc Trần cảm thấy Lạc Sa không còn là một đứa trẻ nữa, tại sao lại không cho em cô ở cùng được chứ? Lâm Tự nghĩ thế này, Lâm Tự nghĩ thế kia, thế giới này đâu có xoay quanh một mình anh ta, cần gì phải nghe theo anh ta. Không được thì thôi đi, cô cũng chẳng muốn phục vụ Lâm Tự.

Lạc Trần đột nhiên phát hiện ra, cô có thể từ bỏ rất dễ dàng, thì ra giữa cô và Lâm Tự hoàn toàn chẳng có sự ràng buộc chắc chắn nào.

Nhưng Từ Man Chi không có ý định buông tha. Tối chủ nhật, bà đến nhà cô. Lạc Trần muốn để Lạc Sa vào phòng cho tiện nói chuyện. Nhưng Từ Man Chi đã kéo tay Lạc Sa lại, dùng thái độ hòa nhã thân mật mà Lạc Trần chưa thấy bao giờ nói chuyện với em cô, hỏi việc trường lớp, hỏi sở thích của cậu bé, rõ ràng có âm mưu.

Lạc Sa đang ở độ tuổi ngây thơ trong sáng, rất dễ ngượng khi tiếp xúc với người khác giới. Nhưng dường như cậu có ấn tượng khá tốt với bà dì xinh đẹp này, hỏi gì đáp nấy, dần dần bắt đầu trở nên hoạt bát, nói nhiều hơn.

“Lạc Sa, tranh cháu vẽ rất đẹp, rất có năng khiếu.” Lạc Trần không ngờ Từ Man Chi lại còn biết dỗ dành người khác như thế.

“Lạc Sa, chúng ta có một chuyện rất quan trọng muốn nói cho cháu, muốn để cháu quyết định, cháu có làm được không?”

Đám người gian ác, bọn họ lại muốn ra tay với Lạc Sa.

“Được ạ.” Lạc Sa dứt khoát. Cậu có thể trả lời như thế là có nguyên nhân, Lạc Trần về cơ bản sẽ không can thiệp vào quyết định của cậu, tuyệt đối sẽ không truy hỏi những việc cậu không muốn nói.

“Lạc Sa thông minh như thế, có biết chị gái mình là con nuôi của cha mẹ không?”

Lạc Sa nhìn sang Lạc Trần, đối với cậu, con nuôi hay con đẻ chỉ có sự khác biệt về mặt chữ nghĩa mà thôi, chị gái vẫn là chị gái.

Còn đối với Lạc Trần, việc được nhận làm con nuôi cũng chẳng có gì phải hổ thẹn nên cô hoàn toàn không lẩn tránh. “Dạ biết, từ nhỏ chị đã sống ở cô nhi viện, là cha mẹ đã nhận chị về nuôi.”

Từ Man Chi mỉm cười xoa đầu Lạc Sa: “Thì ra Lạc Sa đã biết cả rồi. Bây giờ cả hai chị em đều đã trở thành trẻ mồ côi. Dì rất thích hai cháu, muốn nhận nuôi, muốn chăm sóc cho hai cháu, sau này chúng ta sống cùng nhau, có được không?”

Lạc Trần không ngờ Từ Man Chi lại nói chuyện này đơn giản như thế.

Lạc Sa đương nhiên biết đây là chuyện lớn, cậu chỉ nhìn chị, không trả lời.

“Chị cháu đã đồng ý rồi, giấy tờ cũng đã kí rồi. Lạc Trần lo cháu không đồng ý nên mới nhờ ta tới nói với cháu. Cháu có đồng ý cùng chị đến sống với chúng ta không?”

“Nếu chị đã đồng ý, thì cháu cũng đồng ý.” Lạc Sa liên tưởng tới câu chuyện mà hai chị em từng nói mấy ngày trước đó, lẽ nào dì này đúng là rất giàu có sao?

“Vậy thì tốt. Lạc Sa, cháu lại đây để ta nhìn kĩ một chút nào.” Từ Man Chi trông hết sức tình cảm, không có vẻ gì là giả bộ cả.

Lạc Sa do dự một lát mới tiến lại, có chút không tự nhiên đợi Từ Man Chi kéo cậu ôm vào lòng. Nhưng cùng với vòng tay siết chặt của bà, sự ấm áp của người phụ nữ trưởng thành cũng truyền tới, mang theo mùi hương dịu dịu, có cảm giác như mẹ, cái ôm này Lạc Sa đã chờ đợi từ rất lâu. Mặc dù Lạc Trần rất thương yêu cậu, nhưng chị rất ít khi ôm cậu, số lần tiếp xúc chỉ đếm trên đầu ngón tay, đều là do cậu mặt dày bám lấy không chịu rời chứ chị không thích quá gần gũi với người khác. Hơi ấm từ người Từ Man Chi tỏa ra khiến Lạc Sa tự dấy lòng đã coi bà dì xinh đẹp sắp trở thành người thân về mặt pháp luật này là người thân thật sự của mình.

Từ Man Chi thấy ngực mình hình như bị ướt, bà vỗ nhẹ lên lưng Lạc Sa, dịu dàng nhìn đứa trẻ đang tuổi trưởng thành rúc vào lòng mình tìm kiếm sự an ủi.

“Lạc Trần, thế này chẳng phải rất tốt sao? Ta sẽ đối xử tử tế với Lạc Sa, nó cũng có thể nhận được sự giáo dục toàn diện nhất.”

“Tự cháu có thể chăm sóc nó.” Lạc Trần cố giữ giọng bình tĩnh, cô không muốn để Lạc Sa nhận ra sự bất thường. Lúc này chưa phải là cơ hội tốt nhất để nói cho em ấy biết.

“Cháu không biết em cháu cần được chăm sóc như thế nào, cháu không thể quyết định thay nó được. Lạc Sa sẽ nhanh chóng thích ứng với cuộc sống mới. Có như thế thì cả hai mới sống tốt được.”

Lần này Lạc Trần thật sự tức giận, giọng cô đã hơi run lên, nhưng vẫn cố hết sức để đè nén xuống, nói: “Các người cái gì cũng thích theo ý mình, còn tìm chúng tôi để bàn bạc làm gì? Coi người ta như Tôn Ngộ Không, không thoát ra khỏi năm ngón tay của Phật Tổ các người phải không? Có phải bà còn định nói, với vị thế bây giờ của các người, nếu ra tay thì dù chúng tôi có chết cũng không ai biết, mất tích cũng chẳng ai hay phải không? Tôi biết các người có thể mang Lạc Sa đi, nhưng sự giáo dục và kinh nghiệm xã hội của các người chỉ dùng để đối phó với những đứa trẻ không nơi nương tựa như chúng tôi đây sao? Các người lao tâm khổ tứ, tìm mọi cách như thế chỉ để bắt tôi phải làm theo mọi sự sắp xếp của Lâm Tự, anh ta muốn thế nào thì sẽ được như thế ấy. Nếu các người tách tôi và Lạc Sa ra, chuyện khác tôi không dám nói, nhưng chuyện này tôi sẽ không để các người được như ý. Cứ đợi mà xem!”

Lạc Trần nói xong liền tức tối trừng mắt nhìn Từ Man Chi. Cô nói liền một hơi dài nên mặt hơi đỏ hồng hộc. Từ trước tới nay cô chưa từng tức giận với ai bao giờ, dùng giọng điệu đó để tranh cãi với người khác cũng là lần đầu tiên, mấy người nhà họ Lâm này đúng là làm cô tức tới mức chỉ muốn đập đầu vào tường.

Cô chưa bao giờ cư xử vô lễ như thế, xem ra vô lễ cũng là bệnh truyền nhiễm, cô nhất định đã bị con người xác xược không biết phép tắc gì là Lâm Tự kia lây sang rồi.

Cô biết Lạc Sa là một vấn đề lớn, sự uy hiếp của cô chẳng có chút ý nghĩa nào cả. Cho dù Lâm Tự có còn hứng thú với cô hay không thì anh ta muốn cô làm gì, cô cũng không thể từ chối. Cô nói như thế chẳng qua là giận quá mất khôn, bộc lộ ra sự bất mãn của mình mà thôi. Những người này quả là lòng tham không

đấy, hoàn toàn không xem người khác là con người, tùy tiện đùa nghịch. Lạc Trần nghĩ đến đây bỗng cảm thấy có chút hận Lâm Tự, bọn họ không yên ổn sống cuộc sống an nhàn của mình, lại chạy tới hành hạ người khác làm gì.

Từ Man Chi nghe xong những lời Lạc Trần nói cũng không tức giận: “Tạm thời không nói là tốt cho ai, sau khi kết hôn cháu và Lâm Tự sẽ ở cùng nhau, cháu phải chăm sóc bản thân mình và chồng, lại phải đi học, liệu còn thời gian để chăm sóc Lạc Sa không? Một đứa trẻ lớn như thế cần phải có người toàn tâm toàn ý để mất tới nó, cháu có làm được không? Nếu cậu ấy muốn phát triển trong giới hội họa thì cần phải được đào tạo ở môi trường tốt nhất. Chưa cần nói tới những chuyện đó, giờ hai đứa nương tựa vào nhau, chỉ riêng việc cho cậu ấy cảm giác ấm áp của gia đình thôi cháu cũng làm chưa tốt. Cháu cứ nghĩ cho kĩ đi, liệu cháu có đảm trách được việc giáo dục cậu ấy hay không?”

Lạc Sa ngẩng đầu lên, nghi ngờ nhìn hai bọn họ. Cậu nhận thấy mọi việc có gì đó không ổn, liền nói: “Cháu không muốn rời khỏi chị”.

Lạc Trần nhìn Lạc Sa, bất giác cảm thấy xót xa. Bản thân cô cũng lạnh như băng, làm gì có hơi ấm và sức lực để sưởi ấm cho người khác chứ?

Từ Man Chi kéo tay Lạc Sa nói: “Ta không dám khẳng định là ta làm tốt nhất, nhưng nhất định sẽ tốt hơn cháu. Lạc Sa vĩnh viễn là em trai cháu, không phải chỉ ở bên cháu cậu ấy mới hạnh phúc. Trước khi phản đối dữ dội như thế thì cháu nên suy nghĩ cho kĩ, sự phản đối của cháu là nhằm vào nội dung chúng ta quyết định hay nhằm vào quyết định của chúng ta? Cháu để ý đến việc phải rời Lạc Sa, hay chỉ vì cho rằng chúng ta không đủ tôn trọng cháu?”.

“Lạc Trần, hãy tin ta, ta còn hiểu cháu hơn cả bản thân cháu đấy, đương nhiên cũng rất hiểu Lâm Tự, cho nên ta biết làm thế nào là tốt nhất. Những gì ta làm chỉ vì muốn sau này hai đứa có thể sống tốt hơn, không phải là đang lừa gạt hay khoe khoang điều gì cả.”

“Chúng ta vẫn còn thời gian. Cho dù có thuyết phục được cháu hay không ta cũng không để ý, lại càng không ép buộc cháu.”

11. Chương 11: Chi Phiếu Trắng

Lạc Trần hoàn toàn không biết Từ Man Chi rời đi lúc nào, cô cứ ngồi đấy, đầu óc trống rỗng. Những lời Từ Man Chi nói, từng câu từng chữ cứ nhảy múa trong đầu, cô muốn sắp xếp chúng thành một câu hoàn chỉnh nhưng lại lực bất tòng tâm.

Cho dù Lạc Trần lực bất tòng tâm, nhưng Lạc Sa lòng đầy nghi hoặc vẫn ngồi đó chờ cô giải thích, đây là việc cô không dễ gì trốn tránh được.

“Lạc Sa, chị cũng không biết là dì ấy lại đến, chắc em thấy bất ngờ lắm phải không?”

“Có một chút.” Lạc Sa biết chị sẽ nói rõ mọi chuyện cho cậu nên cũng không giục chị.

“Lạc Sa, chuyện là thế này. Chị quen con trai của dì đó, anh ấy rất tốt, đã đi làm rồi. Anh ấy biết nhà mình còn nợ rất nhiều tiền nên đã giúp chị trả nợ. Chị định kết hôn với anh ấy. Vì em vẫn còn nhỏ, bên nhà họ cho rằng chị không thể chăm sóc cho em tốt được, định nhận nuôi rồi đưa em sang Mỹ du học, em có đồng ý không?”

“Chẳng phải chị chỉ vừa mới quen con trai của dì ấy à? Sao phải kết hôn nhanh như thế? Chị còn phải học đại học cơ mà?”

“Bởi vì họ đã giúp nhà mình rất nhiều, anh ấy lại muốn nhanh chóng được kết hôn với chị, vì thế chị đã đồng ý. Chị vẫn sẽ học đại học, em không cần lo cho chị. Em chỉ cần nói cho chị biết em có muốn sang Mỹ du học hay không là được, chị muốn em suy nghĩ kĩ sau đó hẵng trả lời chị.”

“Chị không đi Mỹ phải không?” Nếu tiếp tục học đại học, như vậy Lạc Trần vẫn ở lại đây. Lạc Sa hỏi câu đó, thực ra cậu đã sớm đoán được câu trả lời rồi.

Lạc Trần gật đầu, nói: “Dì Từ sẽ đưa em đi.”

“Vậy thì em không đi, chị ở đâu em ở đó”.

“Nếu ra nước ngoài em sẽ học được rất nhiều, mở mang kiến thức, những thứ đó không thể học được ở trong nước đâu.”

Lạc Sa không nói gì.

Lạc Trần cho rằng em cô đang suy nghĩ, bản thân cô rõ ràng không muốn rời xa Lạc Sa, nhưng giờ lại ra sức thuyết phục cậu đi, thật đúng là mâu thuẫn.

Một lúc sau, Lạc Sa cất giọng ồm ồm hỏi: “Chị có muốn em đi không?”

“Em có muốn đi không?”

“Chị có để em đi không?”

“Lạc Sa, giờ chị đang hỏi ý kiến em, chị không muốn chi phối em.”

“Chị muốn em đi Mỹ? Nếu nước Mỹ tốt đẹp như thế sao chị không đi cùng với em, sao chị lại để em đi một mình?”

“Chị không muốn đi khỏi đây.”

“Chị không muốn đi, em thì muốn sao?” Lạc Sa vừa nghe câu này, tức giận tới mức quên hết những âm ức vừa rồi, “Chị đã từng nói sẽ mãi mãi ở bên em, bây giờ chị không cần em nữa phải không? Cha mẹ mới qua đời chưa được bao lâu, chị đã muốn vứt bỏ em rồi, sao chị lại xấu như thế?”

Lạc Trần hoàn toàn không bác bỏ những lời trách móc của Lạc Sa.

“Lạc Sa, không ai ép em cả. Em không thích nước Mỹ, nhưng rất nhiều người muốn đi. Mà đi rồi còn không muốn quay về. Đây là nơi hoang vu hẻo lánh hay sao? Chị muốn em sang đó để chịu khổ hay sao? Em đã lớn thế này rồi, đến chuyện đó cũng cần chị phải giải thích?”

“Chị không cần nói nữa. Dù sao thì em sẽ không rời xa chị.”

“Có rời xa hay không, chị vẫn là chị của em.”

“Không, em không đi.”

Nhìn bộ dạng cứng đầu của Lạc Sa, Lạc Trần đưa tay lên xoa thái dương, “Lạc Sa, giờ chúng ta đã là trẻ mồ côi, em có biết mồ côi nghĩa là gì không? Có nghĩa là trên thế giới này chúng ta không còn ai để nương tựa nữa, không còn gì là đương nhiên thuộc về chúng ta nữa, tất cả đều phải dựa vào năng lực của chúng ta để giành lấy. Hồi chị bằng em bây giờ đã phải chăm sóc cho em, hồi chị nhỏ hơn em, chị cũng không khóc. Khóc thì có tác dụng gì chứ, cũng chẳng có ai để ý đến cả. Đau lòng thì có tác dụng gì? Chỉ khiến bản thân đau đớn hơn thôi”.

“Em nghĩ chị là người thân duy nhất của em trên thế giới này nên sống chết gì cũng túm chặt lấy chị không chịu buông, phải thế không? Lạc Sa, chị sẽ cố gắng chăm sóc em trong khả năng tốt nhất có thể của chị, nhưng chị không phải là cha mẹ em, không thể yêu em vô điều kiện như họ, không thể chẳng cần suy nghĩ mà hy sinh mọi thứ vì em. Em đừng kì vọng vào chị quá nhiều.”

“Chị không dám chắc có thể khống chế được tình hình trước mắt. Nhưng chị hy vọng em hiểu, em có quyền để lựa chọn đã là hết sức hạnh phúc rồi, không phải ai cũng có được cơ hội ấy đâu. Sau này đừng có nổi giận với chị, chị hết lòng với em, không phải là chỗ cho em trút giận, chỉ những đứa trẻ hiểu chuyện, nghe lời mới đáng được yêu thương thôi.”

Lạc Sa đã bình tĩnh trở lại, cậu cảm thấy chị đối xử với mình vô cùng lạnh nhạt, như biến thành một người hoàn toàn khác nên cũng có chút sợ hãi. Những lời chị nói cậu đều hiểu nhưng vẫn không chấp nhận ngay được. Cậu biết nếu muốn ở lại thì tốt nhất là bây giờ đừng có nói gì.

Lạc Trần nói xong liền quay người đi vào phòng, lúc này cô chỉ cảm thấy vô cùng bất lực. Nói nhiều như thế, vừa là vì tức giận, vừa là trút đi nỗi lòng. Phương pháp sinh tồn mà cô học được ở cô nhi viện chính là như thế, chẳng có gì là người khác đương nhiên phải làm ỉn, vì thế có được thứ gì cũng nên biết cảm

ơn. Những điều trẻ con có thể làm là trở thành một đứa trẻ ngoan, có thể không thông minh, cũng có thể không xinh đẹp, nhưng nhất định phải ngoan, nhất định phải nghe lời.

“Ngày mai đi, ngày mai tính tiếp, lúc này mình cần cái giường.” Nghĩ như thế, Lạc Trần ôm chăn chìm sâu vào giấc ngủ.

Hôm sau, Lạc Trần vừa mở mắt đã thấy Lạc Sa đứng trước giường, vẻ mặt bất an, muốn đến gần chị hơn nhưng lại không dám. Xem ra, những lời cô nói tối qua đã có ảnh hưởng không nhỏ tới cậu.

Thấy Lạc Trần đã tỉnh, Lạc Sa giấu tay ra sau lưng nói: “Trần Trần, đừng bắt em phải đi có được không? Em không muốn rời xa chị. Nước Mỹ có tốt đẹp thế nào thì em cũng không muốn rời xa chị.”

Trần Trần là cách Lạc Sa gọi cô khi còn nhỏ. Sau khi lớn, cha mẹ nuôi nhắc nhở cậu không được gọi như thế, phải gọi là chị, vì thế rất lâu rồi Lạc Trần không nghe cậu gọi như vậy nữa. Hai từ này, thể hiện sự yêu quý và dựa dẫm của Lạc Sa đối với cô. Mắt Lạc Trần bỗng dưng đỏ hoe. Lạc Sa vẫn còn là trẻ con, những lời cô nói tốt qua thật quá tàn nhẫn với một đứa trẻ lớn lên trong gia đình đầy đủ.

Thấy Lạc Trần không trả lời, Lạc Sa bắt đầu hoảng, “Hiện giờ những phần tử khủng bố đều ở Mỹ cả, đến người Mỹ còn sợ, em không muốn đến đó để hứng đạn đầu.”

Cách nghĩ của Lạc Sa khiến Lạc Trần cảm thấy buồn cười. Nhưng nước Mỹ hiện nay đúng thật là không được yên bình, an toàn lắm, cô tự thấy mình đã suy nghĩ không đủ chu đáo.

“Chị ở đây thì em không đi đâu hết, tốt đến mấy em cũng không đi.” Thấy Lạc Trần im lặng không nói, Lạc Sa cho rằng cô đang do dự.

“Chị biết rồi, chị sẽ nghĩ cách.”

“Em sẽ không rời xa chị.” Không nhận được lời hứa đảm bảo, Lạc Sa cảm thấy vẫn chưa an toàn.

“Chị sẽ cố hết sức. Tối nay, khi em đi học về sẽ biết có phải đi hay không. Chuyện này rất phức tạp, một lúc không thể nói rõ ngay được. Lạc Sa, chị sẽ không vứt bỏ em mà không quan tâm, cũng giống như chị sẽ không can thiệp vào quyết định của em vậy. Nếu em đã quyết định ở lại, chị sẽ cố hết sức để thực hiện điều đó. Bất luận kết quả thế nào, em cũng đều phải chấp nhận. Khi nào em khôn lớn sẽ không cần phải nghe theo sự sắp xếp bố trí của người khác nữa. Nhưng lúc chúng ta không có sự lựa chọn như hiện nay thì phải cố gắng thích ứng. Dù ở hoàn cảnh nào, chúng ta cũng đều phải sống tốt.”

“Trần Trần, em sợ.” Lạc Sa cuối cùng cũng không nhịn được nữa, bật khóc nức nở. Mặc dù cậu luôn nhắc nhở bản thân phải kiên cường, nhưng sợ hãi suốt cả đêm, bây giờ chị lại không thể cho cậu một câu trả lời chắc chắn, mất cha mẹ, giờ lại mất thêm chị, Lạc Sa cảm thấy mình hoàn toàn không có gì.

“Ăn gì đó rồi đi học đi. Đừng sợ, chúng ta vẫn còn cơ hội.” Còn vài câu nữa Lạc Trần không nói với em, bởi vì dù có sợ hay không thì chuyện cũng vẫn sẽ xảy ra. Cô không muốn giáo huấn, có thể sẽ lại kích động Lạc Sa, phải bảo vệ sự trong sáng của em. Nhưng Lạc Trần lại không đủ mạnh mẽ để có thể bảo vệ được em, ngược lại, những việc này chẳng phải đều do cô gây ra hay sao? Đối với Lạc Sa, đây đúng là tai bay vạ gió.

Không có thời gian an ủi Lạc Sa, Lạc Trần rửa mặt rồi ra ngoài, gọi taxi đi thẳng tới căn hộ của Lâm Tự. Thông qua Từ Man Chi, Lạc Trần luôn cảm thấy không tiện, chuyện của hai người thì cứ để hai người đối mặt nói rõ ràng với nhau vẫn tốt hơn.

Lạc Trần ngồi xe liên tục giục tài xế lái nhanh hơn, lỡ anh không ở nhà thì cô thật không biết phải tới đâu để tìm anh nữa, nếu chỉ vì chuyện thế này mà tìm đến Hoa Lâm thì không hay lắm.

Đến cửa khu chung cư, Lạc Trần bị bảo vệ ở đó giữ lại, yêu cầu cô nói rõ là mình đi đâu.

Lạc Trần mới chỉ đến đây một lần, nếu để cô vào trong từ từ tìm, cô tin mình có thể tìm thấy, nhưng bảo cô phải nói rõ là ở tòa nhà nào, ở tầng nào, phòng nào, thì cô không thể nói được, lúc trước cô hoàn toàn không chú ý đến mấy thứ đó.

“Tôi tìm Lâm Tự.” Cô đành phải tử nói tên anh ra xem họ có biết hay không.

“Tiểu thư, cô có hẹn trước với anh Lâm không?”

“Tôi tên là Lăng Lạc Trần, phiền anh liên lạc giúp.”

Không để cô phải đợi lâu, bảo vệ nhanh chóng đi ra nói: “Anh Lâm ở nhà, anh ấy mời cô cứ lên thẳng trên phòng”.

Bảo vệ không biết cô nữ sinh này tìm Lâm Tự có việc gì, nhưng Lâm Tự chịu gặp cô ta cho thấy quan hệ cũng không phải bình thường. Mỗi ngày có không biết bao nhiêu người muốn tìm đại thiếu gia của Hoa Lâm ấy chứ!

Lạc Trần nhanh chóng tìm thấy căn hộ của Lâm Tự. Cửa khép hờ, cô đẩy cửa đi vào rồi đóng lại.

Cô vào phòng nhưng không thấy Lâm Tự đâu, chỉ nghe thấy tiếng nước chảy, chắc anh đang tắm. Lạc Trần quay ra phòng khách. Biết người mình cần tìm đang ở đây, cô bỗng thấy yên tâm hơn. Cô ngồi trên ghế sofa, điều hòa lại hơi thở gấp gáp và trái tim đang đập thình thịch của mình.

Một lúc sau, Lâm Tự mặc một chiếc quần ở nhà rộng rãi thoải mái, vừa lau đầu vừa đi ra.

Lạc Trần thấy bộ dạng cởi trần của anh, đột nhiên cảm thấy những chuyện xảy ra trước đó hình như đã xưa lắm rồi, giống như không có thật vậy. Giờ cô không còn tâm trạng để nghĩ đến những việc như thế, đi thẳng vào chủ đề thôi.

“Chào anh. Hôm nay em tới là để nhắc lại việc em không muốn bị chia tách khỏi em trai. Hai hôm nay mẹ anh đến gặp em, nói rằng cuối tuần phải tổ chức lễ cưới, sau đó em sẽ chuyển đến đây, còn bà sẽ đưa Lạc Sa đi Mỹ. Bất luận là anh có biết chuyện đó hay không, nhưng quyết định của em về chuyện này vẫn không thay đổi.”

Nghe Lạc Trần gọi Từ Man Chi là mẹ mình, Lâm Tự cũng không bắt bẻ cô. Có một vài việc anh không muốn cô biết, nhưng cũng không có nghĩa là anh có nghĩa vụ giải thích với cô.

“Chuyện này mẹ anh cũng đã nói với anh. Anh không phản đối.”

Lạc Trần trầm nghĩ: Anh đương nhiên là không phản đối rồi, trước kia anh cũng từng nói sẽ đưa Lạc Sa đi du học, chỉ có điều lúc đó mọi việc vẫn chưa cụ thể như bây giờ.

Lâm Tự lại nói, “Anh không thích trong nhà có người ngoài đi qua đi lại, hy vọng em có thể tôn trọng thói quen đó của anh.”

“Lạc Sa không phải là người ngoài mà là em trai em.”

“Không được.” Lâm Tự đã lau khô đầu, đang thay quần áo, hình như sắp phải ra ngoài.

“Em phải ở cùng với nó. Nếu anh nhất định phải tách bọn em ra, thì em nghĩ chuyện ngày mai nên hủy đi.”

Nghe cô nói như vậy, Lâm Tự cuối cùng cũng nhìn thẳng vào mắt Lạc Trần, nói: “Em là trẻ con chơi trò cô dâu chú rể, muốn thế nào thì được thế ấy à? Hôn lễ cuối tuần đã được lên kế hoạch từ rất lâu, bạn bè họ hàng đều đã mời cả rồi, em nói hủy là hủy được sao?”

Lạc Trần cũng tức giận bĩu môi nói: “Chẳng phải các người muốn thế nào là làm thế ấy hay sao?” Chuyện xảy ra mấy ngày gần đây khiến cô thấy chán ghét cực độ. Cô càng muốn sống một cuộc sống đơn giản, thì dường như lại càng gặp nhiều tình huống phức tạp hơn.

“Nhà chỉ còn lại tôi và Lạc Sa, giờ các người chỉ vì một chút không thích ứng của anh mà để một đứa trẻ nhỏ như thế rời xa người thân đến tận nước Mỹ xa xôi, anh đã bao giờ nghĩ đến cảm nhận của tôi, nghĩ đến cảm nhận của em trai tôi chưa? Huống hồ, chuyện này tôi đã nói không chỉ một lần, tôi chỉ có một yêu cầu như thế thôi, khó đáp ứng đến thế sao?”

“Đây chính là cách sống như cuộc sống vốn có của mỗi người mà anh nói sao? Lạc Sa chính là cuộc sống của tôi.” Lạc Trần không nhịn được, bổ sung thêm một câu. Trong mắt cô, Lâm Tự là người biết giữ lời hứa.

“Em kích động như thế cũng không giải quyết được vấn đề gì đâu.”

Lạc Trần ngồi xuống, đợi anh nói tiếp.

“Cuộc sống của mỗi người mà anh nói, là chỉ một cá thể. Em có thể sống cuộc sống của em, làm những việc mà em thích, nhưng người bên cạnh em chỉ có thể là anh.”

“Còn phải có cả Lạc Sa. Bọn em không thể bị tách rời.”

“Em có cửa để đàm phán không? Đừng tốn công vô ích nữa, làm mọi người đều mệt mỏi thì sau này em sẽ hối hận.”

“Tôi sẽ không hối hận. Nhưng nếu anh còn muốn lấy tôi, thì chuyện này còn có thể thương lượng thêm.”

“Có ý gì?”

“Nếu anh đồng ý để tôi và Lạc Sa sống cùng nhau, thì sau này cho dù tôi đã trả hết tiền cho anh, nếu anh không muốn tôi đi, tôi sẽ không đi.”

“Em muốn dùng tự do mà anh hứa sẽ trả lại em lúc trước, để đổi lấy cơ hội sống cùng em trai sao?”

“Đúng.” Lạc Trần trả lời rất rõ ràng. Cô còn thứ gì có thể dùng để trao đổi nữa đây? Làm như thế không chỉ vì Lạc Sa, mà còn là vì chính mình, nếu họ dựa vào nhau mà sống cả đời cả kiếp thì đây cũng không phải trả giá nhọc nhằn gì lắm.

“Nếu anh không có hứng thú thì sao?” Lâm Tự đi đến bên cô, ôm đầu cô kéo vào eo mình, luồn tay vào tóc cô, ra sức vẩy vò, dường như muốn đem cô tiến vào trong bụng mình, nuốt chửng cô luôn vậy. Hành động ấy khiến Lạc Trần không thể di chuyển, cũng không thể ngẩng đầu lên được.

“Vậy thì hằng ngày anh sẽ phải đối mặt với một người vợ như xác không hồn”, Lạc Trần nói.

Lâm Tự nghe rồi. Anh cũng đang cân nhắc, trước kia anh hứa sẽ trả tự do cho cô là vì nghĩ chưa chắc mình đã hứng thú với cô lâu dài, chuẩn bị sẵn như thế là để sau này bớt phiền phức. Vì vậy, việc trả tự do cho cô là việc đôi bên cùng có lợi, dù sao thì quyền chủ động cũng vẫn nằm trong tay anh. Huống hồ chẳng biết khi nào cô mới trả hết nợ, cũng có thể đó hoàn toàn chỉ là một chi phiếu trắng.

Giờ Lạc Trần lại cầm tờ chi phiếu trắng này gặp anh đòi rút tiền, không đồng ý ư, cô ấy rất hợp khẩu vị của anh, anh cũng vô cùng có hứng thú với cô. Hơn nữa tính cách của Lạc Trần rất hợp ý anh, không khiến người khác phải lo lắng. Nếu đồng ý, không gian cá nhân riêng tư của anh tuyệt đối sẽ không được như cũ, chẳng có chỗ để thoải mái thư giãn nữa.

Suy nghĩ một lúc, Lâm Tự buông Lạc Trần ra, hỏi: “Nó có thể tự chăm sóc bản thân không?”

“Được, em thường đi học về rất muộn. Nó đều ở nhà một mình.”

“Anh sẽ mua căn hộ tầng dưới cho Lạc Sa tới ở. Khi anh không có nhà, em có thể xuống thăm nó, chăm sóc nó, nhưng không được ngủ lại đây qua đêm. Anh sẽ bố trí người dọn dẹp nhà cho nó, còn nữa, anh không muốn thấy nó xuất hiện ở đây, có làm được không?”

Lạc Trần nhìn Lâm Tự, xem ra đây đã là sự nhượng bộ lớn nhất của anh, cũng là cách sắp xếp tốt nhất cho Lạc Sa, dù sao cũng là tầng trên tầng dưới, muốn gặp nhau lúc nào cũng được. Thế là Lạc Trần gật đầu, chuyện này cuối cùng cũng đã được giải quyết. Lạc Trần trong lòng thấy may mắn, cuộc đời còn dài, sẽ còn có rất nhiều thay đổi, lời hứa của cô với Lâm Tự thì quá xa vời, còn việc có Lạc Sa ở bên cạnh mới chính là thực tại.

Việc đến tay Lâm Tự liền trở nên vô cùng dễ dàng. Chưa đầy nửa tiếng, anh đã xử lý mọi chuyện ổn thỏa. Sau đó, anh nói với Lạc Trần: “Giờ em về nhà đi, chút nữa sẽ có người đến giúp em chuyển nhà. Chuyển đồ tới trước, tuần sau em hãy đến.”

Lạc Trần gật đầu, nói: “Cảm ơn anh.”

“Đi thôi, anh còn có việc. Em tự về nhé. Đúng rồi”, Lâm Tự quay về phóng cảm ra một cái hộp, đưa cho Lạc Trần, “Đây là điện thoại, bên trong có lưu vài số anh thường dùng. Khi anh gọi, em nhất định phải nghe. Nhớ sạc pin đầy đủ.”

Lạc Trần nhận lấy điện thoại rồi hai người cùng đi xuống. Lạc Trần đột nhiên nhớ ra sáng nay có tiết, vội quá quên cả nhờ bạn xin nghỉ. Cô hoàn toàn quên mất điện thoại trong tay có thể gọi, Lâm Tự nhấn mạnh

chức năng nghe nhận cuộc gọi khiến cô nghiễm nhiên hiểu thành chỉ được nhận cuộc gọi của Lâm Tự, đảm bảo anh lúc nào cũng có thể tìm thấy cô. “Thôi, hôm nay coi như bỏ tiết vậy. Còn phải dọn đồ đạc để chuyển nhà nữa”, cô nghĩ.

Lạc Trần vừa về đến nhà thì được Trợ lý Vương do Lâm Tự phái đến báo cho cô biết, những vật dùng hàng ngày ở căn hộ đều đã chuẩn bị đầy đủ, cô chỉ cần mang sách vở và những thứ liên quan tới học tập đến là được. Còn về phần Lạc Sa, ngoài dụng cụ học tập thì chỉ cần mang ít quần áo và đồ đạc nào cậu yêu thích thôi, phần còn lại sẽ có nhân viên chuyên trách lo liệu, bao gồm cả những bức tranh mà Lạc Sa vẽ.

Trợ lý Vương tên đầy đủ là Vương Dịch Thu, là một người phụ nữ khoảng hơn ba mươi tuổi, xem ra rất có năng lực giải quyết những tình huống bất ngờ, khéo léo khôn ngoan. Chị ta là trợ lý riêng của Lâm Tự, xử lý việc của Lạc Trần vô cùng chu đáo, lại không nhiều lời, tất cả đều chỉ ở mức vừa đủ, khiến người ta vô cùng dễ chịu. Vì thế, khi chị ta lái xe đưa Lạc Trần đến trường đón Lạc Sa cùng tới thăm nhà mới xong, Lạc Trần đã rất chân thành cảm ơn chị ta. Chị Trợ lý Vương này cũng rất thú vị, đột nhiên vứt bỏ hình tượng chín chắn lão luyện, ôm lấy Lạc Trần nói: “Em hãy nhớ căn hộ mới của em là do một tay chị thiết kế trang trí đấy, sau này mong em quan tâm nhiều tới chị, bà chủ nhỏ”. Còn không để Lạc Trần kịp phản ứng lại, chị ta đã lái xe đi mất.

12. Chương 12: Bước Chân Vào Hôn Nhân

Người không rõ tình hình nhất vẫn là Lạc Sa. Buồn bã lo lắng cả ngày trời, nhìn thấy chị rồi vẫn không nhẹ nhõm hơn. Cậu không biết chị đưa mình đến đây để làm gì. Khu chung cư lớn trước mặt còn có phòng bảo vệ, ra vào cần mật mã, nhà xe ngay bên cạnh cũng thế, chỉ nhìn thôi cũng biết là nơi của người giàu có.

Lạc Trần dù đã từng đến đây hai lần nhưng cũng chưa quen với môi trường xung quanh lắm. Ban ngày đã đi một vòng ở đây rồi nên còn nhớ, căn hộ Lâm Tự ở tầng trên cùng của tòa nhà cao nhất trong khu chung cư này, tầng mười tám, Lạc Sa ở tầng mười bảy. Đồ của Lạc Trần buổi chiều đã chuyển đến rồi, cô chỉ mang theo một số ít đồ đạc đơn giản của Lạc Sa. Dù sao căn nhà cũ vẫn ở đấy, lúc nào cần thì về lấy sau.

Căn hộ Lạc Sa ở có diện tích tầm hai trăm mét vuông, hình thức thì giống hệt căn hộ tầng trên, sạch sẽ ngăn nắp, bốn phòng ngủ một phòng khách, một phòng ăn, phong cách rất hiện đại, màu sắc chủ đạo là đen và trắng nhìn rất giống phòng trưng bày. Vương Dịch Thu có giới giang tới mức nào đi nữa thì trong một thời gian ngắn như thế cũng không thể có sáng kiến gì đặc biệt. Đồ dùng trong nhà cũng là do cô ấy chọn, đa phần đều là đồ bằng vải màu be ấm áp, rõ ràng đã trung hòa được sự lạnh lẽo của căn nhà, tạo cho người ta có cảm giác đầm ấm.

Lạc Trần lấy ra một tấm thẻ, đây chính là chìa khóa thẻ từ, chỉ cần quẹt thẻ ở dưới lầu, sau đó nhập mật mã là có thể tự do ra vào. Đến tầng mười bảy, khóa cửa cần dùng đầu vân tay để nhận biết, Vương Dịch Thu dạy Lạc Trần cách sử dụng, đợi cô thiết lập xong rồi mới yên tâm ra về. Cách mở là đặt ngón tay cái lên màn hình để máy quét vân tay, sau đó nhập tiếp mật mã vào, nếu đúng như chủ nhân cài đặt trước thì cửa sẽ mở, nếu không thì cho dù có mồi thợ sửa khóa giỏi nhất đến cũng không thể mở được.

Lạc Trần nhìn tầng tầng lớp lớp các loại khóa trước mặt, trong lòng nghĩ: “Đúng là nơi mà người như Lâm Tự thích ở”.

Lạc Trần giúp Lạc Sa quét dấu vân tay để máy ghi nhớ rồi nói với cậu mật mã. Mật mã chính là ngày sinh nhật của Lạc Sa, như thế thì cậu nhất định không quên được.

Vừa vào trong, Lạc Sa lập tức bị căn phòng trước mắt thu hút, căn hộ này đã vượt xa sức tưởng tượng của cậu: “Chị, đây là nhà mới của chúng ta phải không? Chúng ta không phải rời xa nhau nữa, đúng không?”.

Cậu không hề hò reo hay chạy đi ngó nghiêng khắp nơi, chỉ đứng im trước cửa, không biết nên bước chân nào vào trước.

Lạc Trần cởi giày để ở ngoài, tìm đôi dép lê mới mua đi vào. Lạc Sa nhẹ nhàng đặt cặp xuống đất, cũng cởi giày, thay đôi dép lê dùng ở nhà nhìn dễ chịu, theo chị vào trong.

Lạc Trần đi vào bếp. Mặc dù phải một tuần nữa họ mới chuyển qua ở, nhưng trong tủ lạnh đã đầy chát các loại đồ ăn tươi, đồ ăn sẵn, ăn liền. Biết là tối họ sẽ đến sắp xếp đồ đạc, Vương Dịch Thu đã giúp họ đặt

một chiếc pizza, chị biết trẻ con đều thích ăn món đó. Quả nhiên, Lạc Sa nhìn thấy pizza thì cười toe, cũng không vội hỏi những vấn đề khác, chỉ tập trung ăn thôi.

Ăn xong, Lạc Trần mới nói với Lạc Sa việc cô sẽ ở tầng trên, không phải ngày nào cũng ở cạnh để chăm sóc cậu được. Cô không biết Lạc Sa sẽ có phản ứng như thế nào, chỉ hy vọng cậu có thể chấp nhận được sự sắp đặt đó.

“Là ở phía trên phòng của em à?”

“Phòng tầng trên không giống với phòng này lắm, chị cũng không nói rõ được”.

Lạc Sa thật sự rất thích căn hộ này. Ở đây đã bố trí cho cậu một phòng vẽ, bên trong có giá vẽ, dụng cụ vẽ, còn có nhiều tượng thạch cao dùng để luyện vẽ chân dung nữa. Cũng có một phòng chơi riêng, bên trong có máy vi tính và rất nhiều đồ chơi như máy bay điều khiển từ xa, tàu hỏa, xe ô tô, thậm chí có cả một mô hình trận địa, bên trên có cát, có gò đồi, núi cao, đồng bằng, sông, hồ... các loại địa hình, còn có binh lính và rất nhiều trang thiết bị, vũ khí, một vài bộ đồ chơi mô hình, tóm lại là tất cả những đồ chơi mà bọn con trai thích đều có ở đây, đều là những loại tốt nhất.

Những đồ chơi này có thứ Lạc Sa đã từng nhìn thấy ở trung tâm thương mại lớn, có thứ cậu chưa thấy bao giờ. Nếu không phải Lạc Trần kéo cậu ra ngoài nói chuyện thì cậu vẫn không thể rời khỏi đó được!

Vương Dịch Thu đúng là người rất có bản lĩnh, toàn bộ những đồ dùng mới mẻ trong phòng khiến Lạc Sa như mê đi. Khi Lạc Trần nói với cậu về sự sắp xếp mới, cậu không suy nghĩ gì mà đồng ý ngay, trong đầu chỉ muốn nhanh nhanh chóng chóng quay lại căn phòng đó để nhìn cho kỹ mấy món đồ chơi.

“Chị, giờ chỗ này là nhà của chúng ta, tất cả mọi thứ đều là của em thật sao?”

“Đúng thế, đều là của em”. Vương Dịch Thu đã đề nghị Lạc Trần ký vào bản hợp đồng mua nhà, căn hộ này giờ là tài sản của Lạc Trần.

“Chị, bao giờ thì chúng ta được chuyển đến?”

“Chắc là cuối tuần này. Cuối tuần chị kết hôn, chúng ta sẽ chuyển đến đây ở”.

Mặc dù rất thích nơi này nhưng Lạc Sa vẫn cảm thấy việc chị mình kết hôn là quá gấp gáp. Có điều sau chuyện tối qua cậu đã hiểu, có những chuyện cậu không nên tham gia vào. “Vậy để em đi tham quan một lúc nữa rồi hai chị em mình về nhà nhé”.

Không đợi Lạc Trần đồng ý, Lạc Sa kêu lên vui vẻ rồi chạy vào phòng chơi. Mặc dù đã lên cấp ba nhưng cậu vẫn chỉ là một đứa trẻ, còn rất ham chơi. Lạc Trần thấy bộ dạng em như thế, tự nhiên cũng vui lây, đã bao lâu rồi Lạc Sa không cười vui vẻ thoải mái như thế nhỉ?

Đỉnh đoong – tiếng chuông cửa vang lên.

Là ai được chứ? Lạc Trần đi ra. Lâm Tự đang đứng bên ngoài, sắc mặt lạnh lùng. Lạc Trần mở cửa, anh không nói lời nào, chỉ quay người đi về phía thang máy, Lạc Trần hiểu, ý là muốn bảo cô lên nhà.

“Đợi một phút thôi, em nói với Lạc Sa một câu đã”. Lạc Sa lúc này đã hoàn toàn không quan tâm đến sự hiện diện của Lạc Trần nữa, nghe chị nói thì đồng ý ngay, tiếp tục vùi đầu vào khám phá chỗ đồ chơi mới.

Lạc Trần lên tầng trên, cửa không khóa. Rõ ràng là kiến trúc giống nhau, phong cách lại hoàn toàn khác nhau.

Căn hộ tầng dưới ngăn nắp tiện dụng, trong phòng khách là một bộ sofa lớn, trên tường có tivi màn hình rộng, đồ điện gia dụng cũng đầy đủ, phòng ốc sắp xếp có tính sử dụng à vẫn thoải mái. Còn căn hộ của Lâm Tự vừa bước vào đã nhìn thấy một thư viện sách thu nhỏ. Ngoài ban công và hành lang dẫn vào các phòng, chỗ nào cũng là những giá sách xếp cao đến tận trần, thang chuyên dụng đặt ngay bên cạnh. Bàn làm việc của Lâm Tự được bố trí ngay chính giữa phòng, Lạc Trần cảm thấy người ngồi ở đấy giống như người thủ thư ở thư viện vậy. Lâm Tự lúc này đang ngồi ở vị trí thủ thư, nhìn chằm chằm vào cô.

“Di động đâu?”

“Ở dưới nhà.”

“Tại sao không mở máy?”

“Không mở máy sao? Em không biết. Anh tìm em có việc gì?”. Lạc Trần chẳng hiểu mình không mở máy thì có vấn đề gì, nhất cử nhất động của cô đều trong tầm giám sát của Lâm Tự, không phải sao?

“Cảm ơn anh, căn hộ bài trí rất dễ chịu, em và Lạc Sa đều rất thích”.

“Liên quan gì đến em?”. Ý của Lâm Tự là căn hộ đó có đẹp đến đâu thì cũng chẳng liên quan gì đến cô cả, dù sao cô cũng không ở đấy.

Lạc Trần không nói gì nữa, cảm thấy dù sao mình cũng đã rất khách sáo rồi.

“Em xuống dưới đi”. Lâm Tự đột nhiên hờ hững nói. Vốn là biết cô đang ở căn hộ tầng dưới nên anh mới cố ý về nhà sớm, mặc dù không muốn căn hộ mình ở thay đổi nhiều, nhưng vẫn có thể nghe thử ý kiến của cô. Lúc này, đối diện thái độ hờ hững của cô, Lâm Tự tự nhiên lại nổi giận với chính mình, điện thoại không gọi được thì thôi đi, lại còn đích thân đi xuống dưới để gọi cô lên, chất vấn cô. Anh đối với cô quá tốt rồi, cô mới là người không biết điều, từ trước đến nay anh đã bao giờ quan tâm tới ai như thế đâu.

Đây cũng không phải là chuyện tốt, chẳng qua chỉ là một cô gái, phải xử lý lạnh lùng một chút. Lâm Tự suy nghĩ một lát rồi nói: “Di động không được tắt, phải luôn đem theo bên người, nếu còn không nghe máy một lần nữa, em chỉ còn cách ở nguyên chỗ anh có thể tìm thấy em thôi, anh nghĩ chắc em cũng không muốn thế”.

Quay xuống tầng dưới, việc đầu tiên Lạc Trần làm là đi tìm cái hộp di động kia, mở máy ra. Lạc Trần chưa bao giờ dùng điện thoại di động, vì thế cô rất nghiêm túc đọc kỹ hướng dẫn sử dụng. Trong máy đã lưu số điện thoại của Lâm Tự, số ở văn phòng và cả ở nhà, Lạc Trần lưu số của Lạc Sa vào, sau đó bấm máy gọi đi để ghi lại số của chính mình.

Đã gần mười giờ rồi, Lạc Sa vẫn ở trong phòng đồ chơi không chịu ra, Lạc Trần đi vào kéo cậu ra khỏi đó. Ngày mai còn phải đi học, hai chị em nên về sớm nghỉ ngơi. Lạc Trần thấy thế này thật sự không ổn, nếu không có ai quản em cô, lại ở chỗ đầy những thứ mới mẻ hấp dẫn thế này thì ngày nào nó cũng mải chơi mà không học hành gì mất. Xem ra cần phải tìm một người đáng tin cậy để chăm sóc cho Lạc Sa.

Mua sắm đồ đạc, thu dọn nhà cửa, thậm chí đến việc học cũng phải cố gắng tìm thời gian rảnh mới đi được, Lạc Trần bận không ngơi tay.

Một ngày trước khi hôn lễ diễn ra, Lâm Tự cho người tới đón Lạc Trần đi đăng ký kết hôn. Thủ tục rất đơn giản, chỉ cần ký tên, lấy dấu vân tay, chụp ảnh chung, sau đó giấy đăng ký được in ra ngay. Giấy đăng ký có bìa da màu đỏ tươi, rất mỏng, nhưng lại rất nặng. Lạc Trần cầm trên tay, trong lòng không có chút cảm giác vui sướng hạnh phúc nào.

Tối hôm đó, Lạc Trần và Lạc Sa chuyển đến nhà mới. Sáng hôm sau, Lạc Trần lên trên tìm Lâm Tự. Cô đứng trước cửa phòng tìm một lúc mà vẫn không thấy chuông cửa. Tối qua Lâm Tự nhấn chuông bằng cách nào nhỉ? Cô còn đang suy nghĩ thì cửa đã mở. Lâm Tự cầm tay cô, thiết lập quyền mở cửa vào hệ thống cho cô, sau đó nói mật mã chính là sáu số cuối trong dãy số điện thoại của cô. Thực tế, dãy số này là ngày tháng năm sinh của mẹ Lâm Tự, đây là dãy số mà anh sẽ không bao giờ quên.

Hai người ăn sáng đơn giản rồi Lâm Tự lái xe đưa cô đến khu biệt thự. Thảm đỏ được trải ngay từ cổng biệt thự, đèn lồng đỏ treo đầy, thậm chí đến cả cây bên đường cũng được quấn những dải lụa đỏ. Khi Lạc Trần mặc thử lễ phục, cô nghĩ may mà suy nghĩ của họ cũng khá hiện đại, ít nhất cũng không bắt cô phải mặc đồ cưới kiểu truyền thống. Nếu tổ chức hôn lễ theo kiểu truyền thống thì chắc chắn sẽ vô cùng phức tạp rườm rà. Nhìn cách trang hoàng nơi nơi đều là màu đỏ rực rỡ này thật sự rất có không khí náo nhiệt của hôn lễ.

Trong phòng chính lại trang trí khác với phong cách bên ngoài. Đèn treo trên trần đã được thay, Lạc Trần nhớ rằng cô rất thích chiếc đèn bằng thủy tinh mà lần trước thấy, giờ đã được thay thế bằng một cái màu vàng, lại càng thể hiện sự trang nhã lịch sự. Ghế sofa cũng đã đổi bộ mới, phía trên thành ghế thêu cặp long phượng đang quấn quýt bằng chỉ màu vàng kim. Thảm trải dưới sàn thêu một bầy rồng, màu sắc của hai con rồng chính giữa cũng là màu vàng rực rỡ, hòa với ánh sáng của chiếc đèn trần, nhìn rất tráng lệ long lẫy.

Điều kỳ lạ là tuy màu sắc vô cùng sắc sỡ nhưng Lạc Trần nhìn lại không thấy khó chịu, ngược lại còn thấy rất có khí thế.

Từ Man Chi và Lâm Đoan Tử sớm đã ở đó đợi cô, lại một lần chăm sóc sắc đẹp, trang điểm làm tóc, lần này còn kỹ lưỡng và tỉ mỉ hơn lần trước rất nhiều. Khi cô hoàn thành xong mọi thứ thì đã là buổi chiều. Cả khoảng thời gian dài như thế, Lạc Trần lại mới chỉ ăn có ít đồ điểm tâm nên cảm thấy đói vô cùng, có điều đã mặc thế này thì cũng không thể chạy đi khắp nơi tìm đồ ăn được. Bên cạnh cô không có ai, cũng chẳng biết hôn lễ sẽ bắt đầu vào lúc nào, Lạc Sa giờ ra sao.

Đang buồn phiền thì Từ Man Chi đi vào. Bà chẳng hề tỏ ra không vừa lòng với việc Lạc Trần kiên quyết đòi giữ bằng được Lạc Sa, cũng không nhắc lại chuyện đó nữa, vẫn giữ thái độ thân thiết với Lạc Trần.

“Dì ơi, con thấy hơi đói”.

Lạc Trần không biết nên xưng hô với bà như thế nào, đành chọn cách gọi cô cảm thấy có vẻ thích hợp nhất, cách xưng hô này vô tình lại giống hệt với cách mà Lâm Tự vẫn gọi Từ Man Chi.

Ở đây, quản gia và người giúp việc đều gọi Từ Man Chi là bà chủ, giờ Lâm Tự sắp lấy Lạc Trần, bà đã dặn dò mọi người phải gọi Lạc Trần là cô chủ, xưng hô không được đảo lộn phép tắc.

“Uống chút sữa đi, cô gắng thêm tý nữa”. Từ Man Chi ấn một chiếc nút nhỏ ở bên cạnh, rất nhanh đã có người giúp việc đi vào chờ sai bảo, “Sau này cần gì thì cứ nhấn nút này để gọi người”.

“Tối nay hai con phải ở lại đây. Phòng của Lâm Tự đã được trang trí lại rồi”.

“Có thể nhờ trợ lý Vương đến xem Lạc Sa thế nào không ạ?”. Lạc Trần vốn cũng ngại khi sai khiến nhờ vả người khác, nhưng Lạc Sa mới chỉ gặp Từ Man Chi và Vương Dịch Thu, đành phải làm phiền Vương Dịch Thu vậy.

“Vừa rồi ta đã cho người đi đón nó về đây. Hình như tốt qua thức chơi rất muộn, lúc này vẫn đang ngủ. Vừa rồi nó gọi điện nói muốn nhìn thấy con mặc trang phục cô dâu đấy. Tối nay Lạc Sa cũng sẽ ở lại đây”.

Lạc Trần phát hiện mỗi khi nhắc đến Lạc Sa, Từ Man Chi thường nói nhiều hơn bình thường, có thể thấy bà thật lòng quan tâm tới Lạc Sa. Lạc Trần bỗng nảy ra một ý nghĩ, “Con muốn tìm một người chăm sóc cho Lạc Sa sau khi con dọn đến ở cùng Lâm Tự, dì có biết người nào phù hợp không?”.

Từ Man Chi gật đầu, “Việc này con cứ yên tâm giao cho ta”.

Khi hôn lễ của hai người chính thức bắt đầu đã là tám giờ tối. Lạc Trần vì đói mà mệt mỏi vô cùng, ngược lại hoàn toàn với Lâm Tự bên cạnh, thần sắc hết sức tươi vui. Lâm Tự mặc một bộ vest màu kem, áo sơ mi bên trong màu đồng thêu những sợi chỉ vàng, vừa nhìn cũng biết là do Lâm Đoan Tử thiết kế. Lạc Trần luôn cảm thấy Lâm Tự hợp với những màu tối hơn, không ngờ bộ quần áo màu kem khoác lên người anh lại khiến vẻ lạnh lùng cứng nhắc vốn có trở nên dịu dàng ấm áp.

Lạc Trần dừng một chút ở đầu cầu thang, khoác tay Lâm Tự rồi hai người từ từ đi xuống dưới.

Đối với Lâm Tự, vẻ đẹp của Lạc Trần hôm nay không hề khiến anh kinh ngạc. Anh đã sớm nhìn ra nét đẹp của cô, lớp trang điểm phù hợp chỉ giúp làm nổi bật lên khí chất của cô mà thôi. Lâm Đoan Tử còn tặng bóc bên tai anh, Lạc Trần chỉ cần đánh bóng một chút là sẽ tỏa sáng lấp lánh ngay. Nhưng đối với Lâm Tự, nhan sắc là thứ yếu, bề ngoài chỉ là phù phiếm, người tốt mới là thực tế, còn thế nào là tốt, thì còn phải tùy quan điểm của mỗi người, không thể vơ đũa cả nắm được.

Nhưng anh không biết, Lạc Trần hiện giờ chẳng tốt một chút nào, cô đói sắp xỉu đến nơi rồi, chân bước cũng không vững. Lạc Trần có thói quen ăn uống rất tốt, lúc nào cũng đúng giờ đúng bữa, không bao giờ ăn vặt, đột nhiên cả ngày không ăn gì, làm sao cô có thể chịu được? Lâm Tự nhận thấy sắc mặt của Lạc Trần không tốt lắm, liền vỗ về mu bàn tay đang khoắc trên tay anh, nói nhỏ: “Cười đi”.

Lạc Trần rất nghe lời, lập tức cười ngay, vô cùng tự nhiên, dường như niềm vui sướng đó chứa chan trong lòng, tràn cả ra ngoài. Chỉ mình cô biết, duy trì nụ cười này phải cô gắng biết bao nhiêu.

Lâm Tự đưa cô đi xuống dưới cầu thang, phòng khách rộng lớn như thế mà giờ đã chật khách khứa. Lạc Trần tưởng rằng tổ chức ở nhà thì sẽ không có nhiều người tham gia. Cô ngẩng đầu nhìn Lâm Tự, miệng

anh lúc này cũng đang mỉm cười nhẹ. Có lẽ hình ảnh hai người lúc này, trong con mắt người khác chính là một đôi uyên ương đang ngập tràn hạnh phúc, hoàn toàn không hay, thứ hạnh phúc đó cũng trong vắt như ánh trăng, xa vời vợi, chỉ hai người mới hiểu rõ.

13. Chương 13: Ai Cũng Có Thứ Mình Muốn

Lâm Tự yêu cầu làm mọi thứ đơn giản, nhưng cũng chỉ có thể giảm bớt được trình tự của nghi lễ, những bước chính vẫn không lược bớt được.

Khách mời ngoài họ hàng thân thích của gia đình họ Lâm ra, còn có các trưởng bối của gia tộc Lâm Thị đều tập hợp đầy đủ.

Lâm Tự là người chèo chống con thuyền nhà họ Lâm trong tương lai, ngoài địa vị của anh trong họ tộc, chỉ tính riêng những lợi nhuận mà anh mang lại cũng không ai có thể xem thường được rồi. Vì vậy, hôn lễ của anh là việc đại sự quan trọng số một của gia tộc, những người nhận được thiệp mời dù đang ở đâu cũng đều nhanh chóng trở về.

Không mời nhiều người ngoài, vừa là tác phong khiêm nhường từ trước tới nay của Lâm Thị, vừa là vì ý muốn của Lâm Tự. Anh cho rằng anh lấy ai là việc riêng của anh, không cần phải quá phô trương, cũng không muốn gây chú ý đến mức người người đều biết. Nhưng cho dù là thế, vẫn có vài nhà báo đánh hơi thấy mà đến, lảng vảng bên ngoài nhà thờ tổ.

Ông Lâm Chiêu đứng ra phía trước, tuyên bố với tất cả quan khách: “Lâm Tự hôm nay thành gia, mục tiêu tiếp theo là chuyên tâm vào lập nghiệp. Tôi sẽ trợ giúp cháu xử lý các vấn đề của Hoa Lâm, một năm sau Lâm Tự sẽ chính thức lên nắm quyền điều hành Hoa Lâm. Tại đây, tôi cũng hy vọng các vị sẽ dốc hết sức mình hỗ trợ cháu, đỡ cháu lên ngựa, giúp đỡ cháu trên chặng đường dài trước mắt”.

Lâm Tự có đầu óc kinh doanh hơn cha mình, nhưng còn trẻ thế mà đã vượt lên cha nắm quyền thì quả thật khiến nhiều người bất ngờ. Dù sao thì cha của Lâm Tự – Lâm Chí Đông cũng chỉ vừa mới năm mươi tuổi. Bởi thế, ông Lâm Chiêu vừa mới nói xong bên dưới liền vang lên những tiếng xì xầm to nhỏ, mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía người ngồi bên cạnh Từ Man Chi – Lâm Chí Đông.

Đây là lần đầu tiên Lạc Trần gặp Lâm Chí Đông, cảm giác mà ông mang lại cho cô hoàn toàn khác với Lâm Chiêu và Lâm Tự. Nói một cách chính xác thì, ba người họ rất giống nhau, nhưng kiểu giống ấy phải quan sát thật kỹ mới nhận ra. Nụ cười của Lâm Chí Đông cho người ta cảm giác ông đang cười thật sự chứ không như Lâm Tự, cười đầy nhưng ánh mắt vẫn lạnh lùng xa cách. Còn nữa, nụ cười của Lâm Chí Đông có phần sâu muộn, hơi ngập ngừng.

Những lời ông Lâm Chiêu nói khiến không khí lễ cưới có phần thay đổi, sự chú ý của mọi người bây giờ hoàn toàn tập trung vào vấn đề quyền lực trong tương lai, không quan tâm nhiều đến cô dâu nữa. Lâm Tự mới là nhân vật chính của ngày hôm nay, còn Lăng Lạc Trần chỉ là người may mắn được chọn, mặc dù cũng xinh đẹp lộng lẫy hơn người, nhưng cuối cùng thì vẫn chỉ là một nhân vật phụ mà thôi, không thể làm lu mờ ánh hào quang của Lâm Tự.

Dưới sự dẫn dắt của chủ hôn, Lạc Trần và Lâm Tự lần lượt hành lễ với ông nội Lâm Chiêu, Lâm Chí Đông và Từ Man Chi rồi quay ra cúi người cảm ơn quan khách. Sau khi năm người bọn họ chụp chung một kiểu ảnh thì phần nghi lễ cũng xem như kết thúc.

Lâm Chiêu đại diện cho các bậc tiền bối trong dòng họ nói đôi lời răn dạy với Lạc Trần, chủ yếu là yêu cầu cô phải luôn tỏ ra tôn trọng và khiêm tốn, lo liệu việc nhà chu đáo, hiếu thuận với người lớn, yêu thương con cái. Đối với Lạc Trần, những việc này chẳng liên quan gì đến cuộc sống của cô nên cô cũng chỉ nghe tai nọ ra tai kia mà thôi.

Sau đó ông Lâm Chiêu tuyên bố khai tiệc. Nghi thức mặc dù theo truyền thống, nhưng tiệc lại tổ chức theo kiểu phương Tây, nhờ thế họ không cần phải đi đến từng bàn một để mời rượu.

Phòng tiệc bố trí đồ ăn tự chọn, Lạc Trần nhìn thấy Lạc Sa ở đó, cậu đang cầm đĩa ăn rất hăng say. Nhìn mọi người ăn uống, Lạc Trần cảm thấy dạ dày mình lại bắt đầu đau.

Đưa Lạc Trần đi giới thiệu với mọi người là việc của Từ Man Chi. Bà vừa đi tới, Lâm Tự liền giao Lạc Trần cho bà, đến chào hỏi các bậc trưởng lão rồi ra hàn huyên với mấy người bạn.

Lạc Trần lập tức bị vây lấy. Từ Man Chi dẫn cô đi giới thiệu với từng người một. Nhiều họ hàng thân thích như thế, nhưng Từ Man Chi không hề nhầm lẫn tên tuổi và vai vế. Lúc đầu, Lạc Trần còn cố gắng ghi nhớ, muốn phân biệt rõ ràng ai là sai. Sau đó, vì quá nhiều người, hơn nữa ngoại hình cũng tương tự nhau, nhìn một lần thật sự là không cách nào phân biệt được, Lạc Trần đành chỉ nhớ tên thôi.

Đột nhiên có một giọng nói vang lên ngay bên tai cô, “Cô cứ cười một chút, không cần phải ghi nhớ, chẳng biết có cơ hội gặp lại không mà!”. Lạc Trần nghiêng đầu nhìn, là Utah.

“Mợ, cháu đưa chị dâu đi ăn chút gì nhé!”. Utah nói rồi kéo Lạc Trần đi.

“Tôi là Utah, cũng gặp nhau vài lần rồi, giờ chính thức làm quen. Không ngờ cô lại thật sự trở thành chị dâu của tôi, chị dâu là trưởng bối rồi, sau này mong chị quan tâm!”. Anh ta miệng nói liên hồi mà chân vẫn không ngừng bước.

Utah rất láu cá, anh ta biết trước đây mình và Lạc Trần gặp nhau trong hoàn cảnh không mấy vui vẻ, nhưng thêm một người bạn còn hơn thêm một kẻ thù, thêm một trưởng bối nữa thương yêu chẳng phải tốt hơn sao, vì thế anh ta không hề ngần ngại tỏ ý quan tâm, chăm sóc, có ý muốn lôi kéo cô về phía mình.

Vì nơi đến là quầy bày đồ ăn nên Lạc Trần đương nhiên cực kì phối hợp. Nhưng còn chưa kịp tới nơi thì Lạc Trần đã bị một đám con gái vây lại, mồm năm miệng mười tíu tít hỏi cô những câu hỏi đại loại như cô bao nhiêu tuổi, làm sao quen được Lâm Tự, khi hai người ở bên nhau Lâm Tự có lãng mạn không, cầu hôn thế nào...

Mặc dù cơ mặt đã cứng ngắc, Lạc Trần vẫn rất có trách nhiệm khoác lên vẻ mặt tươi cười, có điều cô vẫn không biết phải trả lời những câu hỏi đó thế nào. Cũng may Utah đứng bên cạnh lớn tiếng kêu: “Đi đi, đi đi, nghe ngóng thăm dò gì chứ, muốn biết thì đi mà hỏi Lâm Tự ấy”.

Mấy cô gái ồn ào đó nhanh chóng tản ra. Từ việc này Lạc Trần mới biết uy lực của Lâm Tự rất lớn. Lúc đi, họ đều cảm thấy không cam tâm, lấy tay đánh lên người Utah.

Utah cũng không giận, một tay bảo vệ Lạc Trần, tay còn lại đưa ra đỡ đạn, phát ra những tiếng “Ai da, ai da” không ngớt.

Lạc Trần nhìn anh ta, thấy người này rất kỳ lạ, trước kia anh ta chẳng phải luôn gọi cô là nhóc con hay sao, giờ lại nhiệt tình giúp cô giải vây thế? Tất nhiên, bất kể anh ta đang tính toán gì, chỉ cần để cô được ăn thì Lạc Trần đã thấy biết ơn lắm rồi.

Nửa kéo nửa đẩy, cuối cùng thì Utah cũng đưa được Lạc Trần tới được chỗ để đồ ăn. Utah cười hì hì xòe tay ra với cô: “Thế nào, cứu chị thoát khỏi cảnh nước sôi lửa bỏng, không cần nghĩ cách báo đáp tôi, sau này cứ giảm giá là được”.

Lạc Trần bị anh ta làm cho á khẩu, cười nói: “Anh tên là Utah phải không, tôi thấy gọi anh là Do Thái^[1] thì đúng hơn”.

[1] Utah có phát âm tiếng Trung là yóu tā, giống với phát âm từ Do Thái là yóu tài. Do Thái ở đây ý chỉ những người giỏi làm ăn, có đầu óc kinh doanh, tính toán tốt.

“Sao chị lại biết biệt hiệu của tôi, đến cái đó mà anh tôi cũng kể với chị cơ à?”

Cũng không thèm nghe xem Lạc Trần nói gì, anh ta lập tức chạy đi tìm Lâm Tự để hỏi tại sao lại tiết lộ bí mật đời tư của mình.

Lạc Trần quá vui mừng nên cũng chẳng gọi anh ta lại. Lúc này, mọi người ăn uống cũng tương đối rồi, đang lao xao nói chuyện. Lạc Sa không biết đã chạy đi đằng nào, cậu vẫn còn là một đứa trẻ, đến đâu cũng rất dễ dàng thích ứng.

Lạc Trần tận dụng thời gian đi tìm đồ ăn, cầm theo một chiếc đĩa và gấp đầy những thứ dễ ăn, kéo một chiếc ghế ra, ngồi bên cạnh quầy, bắt đầu ăn. Cuối cùng thì cũng có thứ để nhét vào bụng, Lạc Trần thâm thở phào. Hương vị cũng rất thơm ngon, mặc dù cô không biết là mình đang ăn gì.

Đang ăn, Lạc Trần thấy có người kéo ghế ngồi xuống bên cạnh. “Không phiền nếu ta ngồi ăn cùng chứ?” Là cha của Lâm Tự.

Lạc Trần đặt thức ăn đang cầm trên tay xuống đĩa, định đứng dậy để hành lễ, dù sao họ cũng chưa từng gặp mặt chính thức.

Lâm Chí Đông đặt tay lên vai, ấn cô ngồi xuống, cười nói: “Cùng ăn đi”.

Lạc Trần gật đầu, hai người không nói gì thêm nữa, chỉ tập trung vào ăn.

Lạc Trần ăn hết thức ăn trong đĩa của mình, Lâm Chí Đông lấy thêm cho cô vài miếng hoa quả và một cốc nước ép trái cây. Lạc Trần đột nhiên nghĩ ra điểm khác biệt nhất giữa cha Lâm Tự với Lâm Tự và ông nội anh: Lâm Chí Đông rất phong độ, lịch lãm, khiến người tiếp xúc cảm thấy dễ chịu. Mặc dù trông ông hơi u buồn nhưng vẻ sầm uất đó hoàn toàn không ảnh hưởng tới phong thái của ông, ngược lại càng thu hút người khác muốn tìm hiểu câu chuyện ẩn sau đó là gì.

“Lạc Trần, rất vui vì con đã đến nhà chúng ta. Lâm Tự là một đứa trẻ rất mạnh mẽ, hy vọng con có thể thay chúng ta chăm sóc, để ý tới nó nhiều hơn, để nó có thể nhận ra rằng sống chậm cũng có thể hạnh phúc”. Nói xong, ông còn nhìn Lạc Trần chớp chớp mắt.

Lạc Trần cảm thấy người như Lâm Chí Đông rất dễ gây thiện cảm cho người đối diện, cô bất giác gật đầu, sau đó mới như bừng tỉnh nhận ra việc mình đang làm, vội nói: “Anh ấy không nói ra, cũng không chịu nghe người khác khuyên, con chưa chắc đã làm được gì đâu”.

“Không sao. Ở bên cạnh nó cũng đã là một sự an ủi rồi”.

Lạc Trần như hiểu như không gật đầu, cha của Lâm Tự dường như có rất nhiều điều còn cất giấu trong tim.

Một đêm như thế sẽ có rất nhiều trẻ con, đứa nào đứa nấy trang điểm ăn mặc lộng lẫy như hoàng tử, công chúa nhỏ. Trước khi hai vợ chồng Lạc Trần xuống nhà, Lạc Sa đã được đưa đi giới thiệu với mọi người rồi. Bọn trẻ con tỏ ra rất tò mò với Lăng Lạc Sa, nhanh chóng quên mất việc phải giữ dáng vẻ lịch lãm hay phong cách thực nữ gì đấy, lập tức tụ tập lại với nhau thành một nhóm.

Lạc Trần ngồi một bên quan sát cảnh đám trẻ con chạy nhảy đùa nghịch, cười nói tíu tít không ngớt. Khó khăn lắm cô mới tìm thấy Lạc Sa, sau đó kéo cậu ra một bên, dùng khăn ăn lau khô mồ hôi đang đầm đìa của cậu.

Lạc Sa nhìn thấy chị cũng rất vui mừng, nói: “Chị, hôm nay chị thật xinh đẹp”, nghĩ thế nào, lại nói: “Chị, chị lấy anh Lâm phải không? Vừa rồi em có nhìn thấy anh ấy, hình như hơi già”.

“Trẻ con đừng nói linh tinh. Buổi tối chị phải ở lại đây, em biết rồi chứ?”

“Biết ạ. Trong phòng có máy tính, chị không phải lo em ở một mình buồn đâu”.

Lạc Trần bất giác nhíu mày. Những tin tức nói về việc học sinh chìm đắm vào các trò chơi trực tuyến cô đã đọc không ít, vì thế trong vấn đề này Lạc Trần rất khắt khe với Lạc Sa. Cô hy vọng trước khi Lạc Sa có khả năng tự chủ sẽ không tiếp xúc nhiều với những thứ này. Có điều, gia đình họ Lâm vì muốn thể hiện lòng hoan nghênh cậu, đã chuẩn bị cho cậu tất cả những gì đang thịnh hành nhất trong giới trẻ. Xem ra, cô vẫn cần phải trao đổi với Từ Man Chi một lần nữa về vấn đề của Lạc Sa. Cho dù Lạc Sa không được bà nhận nuôi, nhưng có phải là Từ Man Chi cảm thấy bà mới thật sự là người chịu trách nhiệm về mọi thứ liên quan đến Lạc Sa, bao gồm cả cuộc sống, học hành, nên hoàn toàn xem nhẹ suy nghĩ của người làm chị như Lạc Trần không?

Mặc dù Lạc Sa ngoan ngoãn đứng im nhưng đầu lại không ngừng ngó sang bên cạnh. Lạc Trần quay đầu sang nhìn, một đám trẻ con tầm tuổi Lạc Sa đã vây quanh cô từ lúc nào. Thấy Lạc Trần nhìn mình, bọn chúng mồm năm miệng mười nhao nhao tự giới thiệu. Có đứa thì gọi cô là cô dâu, đứa thì gọi cô là mẹ nhỏ, còn có đứa gọi cô là chị, là dì, thật đúng là loạn không thể loạn hơn. Có một vài đứa bạo dạn còn bước đến gần sờ vào bộ đồ cưới cô đang mặc, tất cả đều cảm thấy cô dâu thật xinh đẹp.

Lạc Sa thấy các bạn ùn ùn kéo tới vây lấy Lạc Trần, liền tình nguyện đứng ra giải vây cho chị, lớn tiếng nói: “Cô dâu thì có gì mà xem, chỉ có bọn con gái mới thích thôi, chúng ta ra kia chơi đi”. Nghe cậu nói thế,

đám con trai liền chạy theo cậu, đám con gái chạy đuổi theo đám con trai, cuối cùng Lạc Trần cũng được yên tĩnh một lát.

Lạc Trần nhìn đám người đang cười cười nói nói hết sức vui vẻ ở đằng xa kia, thầm nghĩ không biết bữa tiệc này đến lúc nào mới kết thúc, liệu mình rời khỏi đây có bị coi là bất lịch sự không nhỉ? Nghĩ thì nghĩ thế nhưng cô đã đứng dậy, đi về phía cầu thang.

Lạc Trần biết, phòng đọc sách của ông nội ở tầng hai, còn phòng trang điểm và phòng sinh hoạt chung mà cô đã từng vào đều ở tầng ba, chắc là phòng ngủ của ông nội cũng ở tầng hai, mình không nên mạo phạm đến nữa. Vì vậy, Lạc Trần đi thẳng lên tầng ba, muốn tìm căn phòng mà Từ Man Chi nói đã bố trí riêng cho cô và Lâm Tự hoặc tìm phòng Lạc Sa để nghỉ ngơi một chút.

Đối diện với cầu thang là một quầy bar nhỏ, dưới quầy rượu đặt một chiếc ghế sofa và một bàn trà hình bán nguyệt để mọi người có thể nghỉ ngơi, tự phục vụ. Bên trái bên phải bố trí tất cả là bốn phòng, Lạc Trần đi về hướng ngược lại với phòng sinh hoạt chung, cô hé một cánh cửa, bên trong chỉ có ánh đèn tường sáng trưng. Lạc Trần mỉm cười, đây chẳng phải là căn phòng theo kiểu thư viện đặc trưng của Lâm Tự sao? Cô đang định quay ra thì đột nhiên nghe thấy có tiếng người.

“Anh, xem ra anh đối xử với chị dâu rất tốt đấy nhỉ”. Là Utah.

Lạc Trần không định nghe câu trả lời của Lâm Tự, cô cảm thấy nghe lén là rất bất lịch sự, định rời đi. Đúng lúc đó, giọng điệu đều đều vô cảm của Lâm Tự truyền tới, Lạc Trần đoán họ đang nói chuyện ở ngoài ban công.

“Gi mà tốt với không tốt, ai cũng có thứ mình muốn, nước sông không phạm nước giếng”.

Lạc Trần nhẹ nhàng lùi ra, khép cửa lại. Câu trả lời của Lâm Tự hoàn toàn nằm trong dự đoán của cô.

Có kiểu người, dù người ra có moi tìm ra dằng tặc thì anh ta cũng chẳng hề rung động. Lâm Tự chính là kiểu người như vậy, Lạc Trần cảm thấy bản thân mình cũng thế, bởi vậy, không gây ra phiền phức, đối với mình hay với người khác đều là việc tốt.

Quả nhiên, căn phòng bên cạnh chính là căn phòng mới được trang trí lại. Vừa nhìn đã nhận ra đây là phòng tân hôn, đồ dùng ở đây đều có màu đỏ sẫm viền vàng, tay nắm tủ quần áo kiểu bán nguyệt màu vàng, phía trên chạm khắc một đôi long phượng, bên trong có rất nhiều quần áo dành cho phụ nữ: áo ngủ, áo choàng tắm, áo mặc ở nhà, áo mặc khi tập thể thao, các loại áo vest, rồi đồ mặc đi chơi... cái gì cũng có. Lạc Trần nghĩ: Chuẩn bị nhiều thế này cứ như mình sẽ ở đây luôn vậy, có tiền cũng không cần thiết phải lãng phí thế chứ. Thực ra, những thứ này đều do Lâm Đuan Tử chuẩn bị, về cơ bản thì mỗi kiểu sẽ có hai bộ, một bộ để ở căn hộ của Lâm Tự, chủ yếu cũng là vì muốn thuận tiện cho Lạc Trần.

Lạc Trần cởi đồ ra treo lên, sau đó mặc áo choàng tắm vào, bắt đầu tẩy trang. Vì lần trước trang điểm thử, chuyên viên hóa trang đã dạy cô làm cách nào để tẩy trang, bảo vệ da, vì thế Lạc Trần làm rất dễ dàng. Cô liếc nhìn chiếc giường rộng lớn ở phía sau, thật quá hấp dẫn, mau tắm rửa rồi vào ngủ một giấc thôi.

Từ phòng tắm đi ra, Lạc Trần nhìn thấy Lâm Tự đứng ở giữa phòng, sắc mặt rất không tốt.

“Sao vậy?”

“Vẫn còn chưa tiễn khách mà em đã muốn ngủ rồi sao?”

“Có ai nói gì với em đâu?”, Lạc Trần lơ đãng trả lời. Cô lau tóc, ngồi xuống trước bàn phấn bôi kem dưỡng da. Dù sao, cô và những người đó cũng không quen biết nhau, chẳng có gì để nói cả. Giờ họ đang nói chuyện vui vẻ thế kia, vai của cô lại chỉ là nhân vật phụ, chẳng cần thiết phải tới đó để góp vui, có cô hay không thì cũng chẳng ảnh hưởng gì. Cô đang rất mệt, hai ngày rồi có được nghỉ ngơi đầy đủ đâu.

Lâm Tự đương nhiên không tha cho cô, lớn tiếng nói: “Thay quần áo đi”.

Lạc Trần chỉ vào mình: “Giờ em thế này, trang điểm lại, làm tóc, thay đồ xong xuôi thì khách khứa cũng đã về hết từ lâu rồi”.

Lâm Tự trừng mắt nhìn cô hồi lâu, chẳng nói gì, quay người bỏ đi, nhưng không quên đập mạnh cửa.

Lạc Trần chọn bừa một chiếc áo ngủ, thay vào. Cô nhìn chiếc giường, bật người trên đó vài cái, sau đó cuộn mình vào chiếc chăn mềm mại, cứ thế này thật dễ chịu, sau đó từ từ chìm vào giấc ngủ. Lúc nửa mơ nửa tỉnh Lạc Trần mới dám thừa nhận, câu nói của Lâm Tự thật sự khiến cô tổn thương. Mặc dù không có được tình yêu đẹp như mong muốn, nhưng đến cơ hội để mơ mộng anh cũng không cho, anh thật quá tàn nhẫn.

Ngủ đến nửa đêm, Lạc Trần đột nhiên cảm thấy rất lạnh, lần sờ tìm chăn để rúc vào nhưng tìm mãi cũng không thấy. Cố gắng lắm mới mở được mắt, cô lập tức nhìn thấy Lâm Tự đang đứng bên giường, ôm cái chăn lớn đó trong tay nhìn cô chịu lạnh, không hề động đậy. Lạc Trần cũng chẳng muốn nói, cô lao về phía anh, định giằng lại cái chăn. Lâm Tự giơ tay lên cao, ném cái chăn xuống đất.

Lạc Trần tự nói với mình không cần so đo tính toán với kẻ nửa đêm tự đứng lại lên cơn điên kia. Cô tự mình xuống giường nhặt chăn lên.

Lâm Tự túm chặt lấy vai cô, ấn cô ngã xuống giường. Lạc Trần nghĩ: Anh cũng chỉ biết mỗi chiêu này, cứ xử bạo lực với tôi. Nhưng cô biết cứng rắn đối đầu với anh cũng chẳng có ích gì, liền dứt khoát từ bỏ, tự ôm lấy người mình cho ấm nằm im giả chết, không thêm để ý tới Lâm Tự.

Lâm Tự cũng không nói gì, anh cảm thấy cô gái này thật quá vô tâm. Những người họ hàng nhà ở thành phố này tối nay khá muộn mới về, những người thân ở nơi khác thì đã được bố trí ở khu vực phòng dành cho khách đằng sau khu nhà chính, bọn họ cũng muốn nhân cơ hội này tụ tập một chút. Mặc dù không cần hai người phải tự làm lấy tất cả mọi việc nhưng khách mời đều là họ hàng thân thích, hoàn toàn không thể cư xử đối phó như đối với bạn làm ăn mà phải tiếp đón chu đáo, chân thành. Lẽn Lạc Trần rời phòng tiệc từ sớm thì đã đành, còn ngủ rất ngon nữa, hoàn toàn chẳng xem đây là đêm tân hôn, càng đừng nói đến thẹn thùng xấu hổ.

Lạc Trần cuộn tròn người lại, không phải chỉ vì cô không ra tiễn khách mà Lâm Tự định cho cô chết còng đầy chữ, anh ấy đã đứng nhìn lâu lắm rồi. Thôi, tự thân vận động vậy, Lạc Trần dùng cánh tay mình ôm vòng lấy Lâm Tự, xích lại gần anh.

Vấn đề giữa hai người có gì mà không thể giải quyết được ở trên giường chứ? Lâm Tự lập tức vứt bỏ tâm trạng khó chịu trước đó, hoàn toàn tập trung vào việc vận động để thỏa mãn dục vọng của mình. Từ khi quyết định muốn Lẽn Lạc Trần, anh đã không ngần ngại bất kỳ người con gái nào nữa. Sự chủ động của Lạc Trần khiêu khích khả năng kiểm soát của anh. Anh thấp giọng kêu một tiếng rồi mãnh liệt hôn Lạc Trần.

“Quan hệ hòa hợp”, sau cơn cuồng nhiệt Lạc Trần mới như hồi tỉnh lại, cuối cùng cũng hiểu được ý nghĩa thần kỳ của bốn chữ này. Cô nằm trên người Lâm Tự không muốn dậy, vận động kịch liệt vừa rồi đã tiêu hao hết toàn bộ năng lượng của cô, nhưng đồng thời cũng khiến cô cảm thấy thật tuyệt vời.

Lâm Tự đương nhiên không biết thương hoa tiếc ngọc, anh đẩy Lạc Trần ra, đi vào nhà tắm.

Lạc Trần ôm lấy chăn, vùi mình vào đó định ngủ. Đúng lúc đó Lâm Tự đi ra, giật chăn rồi lại nói với cô: “Em đi tắm đi”.

“Mệt quá, em đã tắm trước đó rồi”.

“Sau đó cũng phải tắm. Còn nữa, sau này em nhớ phải dùng biện pháp tránh thai. Em cũng không muốn có con phải không?”

Lạc Trần gật đầu, đột nhiên trở nên tỉnh táo, vội vàng đi tắm. Lạc Trần không có kinh nghiệm, anh đã dạy cô thì cô nghe theo cũng không có gì sai.

Khi cô đi ra thì Lâm Tự đã không còn ở trong phòng. Đây là nhà của anh, Lạc Trần chẳng việc gì phải lo lắng, nhanh chóng ngủ một giấc đã.

Lâm Tự quay về phòng đọc để ngủ. Không phải anh cố ý giữ khoảng cách với Lạc Trần nên mới bỏ mặc cô một mình trong đêm tân hôn, chỉ là anh đã quen sống một mình rồi, không muốn chia sẻ giường của mình với người khác trong lúc nghỉ ngơi. Trong căn phòng anh chuẩn bị cho Lạc Trần có một phòng đọc sách nhỏ để cô dùng vào việc học. Chỉ cần lúc anh muốn, có thể tìm thấy cô trong phòng riêng là được.

Ngày hôm sau, Lạc Trần bị Lâm Tự gọi dậy từ rất sớm, sau đó anh lái xe đưa cô về chung cư, chuyển đến nhà mới. Lạc Trần vốn muốn đợi Lạc Sa nhưng Từ Man Chi bảo cô, hôm nay bà còn muốn đưa Lạc Sa và

mấy đứa trẻ nữa đi tham quan Bảo tàng Địa chất, xem hóa thạch, bảo cô và anh cứ đi trước, không cần phải lo lắng.

Lạc Trần tới thỉnh an ông nội, ông không nói gì chỉ gật đầu, sau đó nói với Lâm Tự vài câu liên quan tới công việc. Lạc Trần không thấy cha Lâm Tự đâu, Từ Man Chi nói ông đã đi từ sáng sớm.

Cô quay về căn hộ, chuyển đồ từ tầng dưới lên, sắp xếp đầu ra đây, lau dọn xong xuôi thì cũng rất muộn rồi.

Lạc Trần rất thích căn phòng mới của mình. Ngày trước, cô và Lạc Sa dùng chung phòng cũng không tiện lắm. Căn phòng hiện giờ có phòng vệ sinh bên trong, còn có không gian học tập riêng biệt, rất tiện dụng.

Tường được dán giấy màu be rất nhạt, đồ dùng là màu cà phê nhạt, Lạc Trần không biết những thứ này do ai chuẩn bị hay đã có sẵn từ trước, nhưng nhìn chiếc bàn học kia lại giống như được thiết kế riêng cho cô vậy, dù sao cũng rất hợp ý cô. Thậm chí cả chiếc rèm cửa sổ có in hình sa mạc cũng rất hợp ý cô.

Trên bàn để một cái máy tính xách tay. Lạc Trần đã từng nhìn thấy nó ở Trung tâm Thương mại, nhưng cô cảm thấy thứ này không liên quan nhiều đến việc học của mình, hơn nữa cô cũng chẳng hứng thú với việc lên mạng nên cũng không chú ý đến. Rất nhiều suy nghĩ của Lạc Trần đều khác xa với suy nghĩ của giới trẻ hiện đại.

Căn phòng bên cạnh là của Lâm Tự, sau khi đưa cô tới đây anh đã vào phòng mình, cũng chẳng thấy đi ra. Lạc Trần vào hai căn phòng đối diện xem qua một chút, một là phòng giải trí, phòng kia là phòng tập thể thao, chức năng của mấy cái máy trong đó cô còn phải học dần dần.

Phòng bếp được trang bị rất đầy đủ nhưng rõ ràng chưa từng đồ lửa. Cũng đến giờ cơm rồi, Lạc Trần đi tới gõ cửa phòng Lâm Tự, bên trong không có tiếng trả lời. Lạc Trần nghĩ một lát, quyết định cầm theo điện thoại xuống căn hộ tầng dưới nấu cái gì đó để ăn. Một là không biết Lâm Tự có thích nấu cơm trong nhà hay không, hai là ở đây chẳng có nguyên liệu gì để nấu, không bột sao gột nên hồ mà.

Vừa xuống đến tầng dưới thì di động đổ chuông, cô bắt máy, giọng Lâm Tự vang lên, “Đi đâu rồi?”.

“Ở tầng dưới, em định nấu gì đó để ăn, anh có muốn ăn không?”

“Mỳ xào”. Nói xong anh liền cúp máy.

Lạc Trần ngớ người, hình như cô còn chưa hỏi anh muốn ăn gì. Cũng may ở đây nguyên liệu đầy đủ, làm món mỳ xào cũng không khó lắm. Vừa tiếng sau, Lạc Trần bưng đĩa mỳ xào lên tầng trên, đáng lẽ nên làm thêm một đĩa rau trộn nữa vì nếu chỉ ăn mỳ không sẽ rất ngấy. Nhưng với kiểu người như Lâm Tự, chăm sóc chu đáo quá anh ấy sẽ được đăng chân lên đăng đầu.

Khi cô mở cửa phòng, Lâm Tự vẫn ở trong trạng thái bận rộn quen thuộc, dường như không hề nhận ra cô vừa vào. “Trong tủ lạnh có hoa quả, làm một đĩa salad đi”, anh vẫn cúi đầu sai bảo cô.

Lạc Trần mang chiếc đĩa đặt ở phòng bếp, vừa đi vừa nói: “Em không biết làm salad, anh tự làm đi”.

“Vậy thì cắt hoa quả trong tủ lạnh ra”. Dù sao thì anh cũng sẽ không làm.

Lạc Trần không trả lời. Cô nhìn đồng hoa quả trong tủ lạnh, lấy chuối ra, bóc vỏ, cắt thành từng khúc, đặt lên đĩa.

“Xong, có thể ăn cơm rồi đây”.

Lâm Tự bước ra, nhìn thấy đĩa chuối cũng không nói gì, tự mình lấy một chiếc đĩa, gấp một ít mỳ xào ăn, không động đến đĩa chuối. Chờ Lạc Trần thu dọn bát đĩa xong, anh nhìn cô nói: “Ngồi đi, chúng ta nói chuyện”.

“Vâng”. Lạc Trần lau tay, ngồi đối diện với anh.

“Chúng ta ở cùng nhau, muốn chung sống hòa bình thì có một vài việc phải nói rõ với nhau trước”.

Lạc Trần gật gật đầu, ý là cô đã hiểu.

“Em không được động vào đồ của anh; không được nấu ăn trong bếp, anh ghét mùi dầu mỡ; về việc nhà, mỗi người làm một tuần; những việc anh bảo em, nếu em làm được thì đồng ý, không làm được thì từ chối, đừng làm kiểu đối phó với anh”, Lâm Tự bóng gió.

Lạc Trần dường như không nhận ra ý của anh, nói: “Không động vào đồ của anh thì làm sao mà quét dọn? Quần áo của anh không cần phải giặt sao?”

“Quần áo của anh đều đưa đến một tiệm giặt là cố định. Quét dọn làm vệ sinh cũng không được tự ý làm loạn đồ đạc của anh lên. Phòng anh cũng không được tùy tiện vào. Không được nghe điện thoại của anh”. Giọng Lâm Tự rất kiên quyết.

“Vâng”.

“Anh sẽ bố trí lái xe đưa đón em. Lúc anh không tiện tới gặp em, anh sẽ dặn dò lái xe”.

“Được, còn nữa không?”

“Tạm thời chỉ có thể thôi”.

“Em có thể đưa ra vài yêu cầu không?”

“Nói đi”.

“Em có vài môn học vào buổi sáng, bài vở kỳ này cũng rất nhiều, hơn nữa ở trường em có phòng ký túc, vào kỳ thi cuối kỳ thỉnh thoảng em có thể ở lại trường không? Còn nữa, lúc bận học, em cần được nghỉ ngơi...” Lạc Trần dù sao vẫn còn nhỏ, có những việc cô không dám nói quá rõ ràng.

“Anh biết rồi. Chúng ta hẹn rõ thời gian thế này, thứ Tư và thứ Sáu anh sẽ tới phòng em, nếu anh đi công tác hoặc có chuyện đột xuất thì sẽ điều chỉnh sau”.

“Em không muốn chuyện của chúng ta bị người khác để ý, em và Lạc Sa vẫn mong được sống một cuộc sống bình thường”.

“Anh sẽ sắp xếp”. Lâm Tự gật đầu.

“Còn nữa, trước kia anh có nói sẽ không can thiệp vào cuộc sống riêng của nhau, em hy vọng anh có thể làm được”.

“Anh cần biết em đi đâu, ở đâu, nhưng tại sao em lại làm thế hay làm thế nào thì anh sẽ không can thiệp. Còn chuyện này nữa, nếu anh ở nhà thì buổi tối em phải về nhà trước mười giờ. Đương nhiên, anh hy vọng là khi anh về đến nhà đã thấy em ở đó rồi, em nên cố gắng làm cho tốt”.

“Em không thể hứa là ngày nào cũng sẽ về nhà trước anh, em còn phải dạy Lạc Sa học”.

“Cũng không khó lắm đâu, sự bận rộn của anh, em chắc chắn không thể tưởng tượng được”. Lâm Tự bĩu môi, gần như đang nở một nụ cười, sau đó quay về phòng làm việc tiếp.

Lạc Trần bưng đĩa chuối không ai thèm để ý kia lên, tự mang về phòng mình ăn.

Buổi tối, cuối cùng thì Lạc Sa cũng về nhà. Vừa đến nơi, cậu liền gọi điện thoại cho Lạc Trần, kể cho cô nghe những gì cậu đã gặp trong ngày hôm nay, kể cả những chuyện về lịch sử hóa thạch. Sau đó, cậu thấy qua điện thoại thì không nói chi tiết được, liền bảo Lạc Trần xuống tầng dưới, nói là dì Từ và bác Vương đều ở đây. Lạc Trần nghĩ đi xuống một lát cũng được, có thể nói chuyện với Từ Man Chi.

Lạc Trần ra khỏi phòng, thấy Lâm Tự vẫn đang bận rộn làm việc.

“Em muốn xuống dưới một chút. Dì đã đưa Lạc Sa về rồi. Còn có cả bác Vương, hình như là người dì đưa đến để chăm sóc cho Lạc Sa”.

Lâm Tự hơi gật đầu xem như đồng ý.

Lạc Trần nhìn Lạc Sa, mới chỉ để nó tự do hai ngày đã thấy đen đi rõ rệt, khuôn mặt chấy nắng đỏ cả lên nhưng trên môi lại có nụ cười thỏa mãn. Cậu vừa nhìn thấy Lạc Trần liền chạy bổ tới, kéo tay cô nói: “Chị, chị xem ảnh em chụp đi. Có thể nhìn ra không, đây là cá, đây là gà, còn đây, theo suy đoán thì là cột sống của khủng long”. Cậu chỉ cho Lạc Trần hết cái này đến cái khác, trông rất phấn khởi.

“Lạc Sa, đừng vội, cứ để chị cháu từ từ xem. Đúng rồi, cháu còn chưa giới thiệu bác Vương mà”, Từ Man Chi nói với Lạc Sa.

“Chị, đây là bác Vương, bác ấy nấu ăn rất ngon”.

“Chào bác, cháu là Lăng Lạc Trần, là chị của Lạc Sa”. Cô nhìn sang Từ Man Chi, ý muốn hỏi bác Vương này có phải do bà tìm đến để lo việc cơm nước, chăm sóc cho Lạc Sa hay không?

Từ Man Chi đứng bên cạnh nói: “Ngày kia ta và cha của Lâm Tự sẽ quay về Mỹ. Bác Vương là người đã đi cùng ta từ nhà mẹ đẻ, theo ta nhiều năm rồi. Giờ ta sang Mỹ, bác muốn ở lại, vừa hay có thể chăm sóc cho Lạc Sa và hai con. Sau này, hai con có thể xuống đây ăn cơm”.

Lạc Trần nhìn bác Vương vẫn đứng cười tít cả mắt nhưng từ đầu đến cuối chưa nói một lời nào, thoát nhìn đã thấy bà là người sạch sẽ gọn gàng, có đôi mắt rất hiền hậu.

“Bác Vương, sau này phải phiền bác rồi”.

Bác Vương vội vàng xua tay, cười nói: “Cô chủ, đừng khách sáo. Tôi nhất định sẽ tận tâm phục vụ các vị”. Lạc Trần đỏ mặt, để người có tuổi như thế phục vụ mình, làm sao có thể nhận được đây!

Sau này tiếp xúc nhiều với bác Vương, Lạc Trần mới biết, Từ Man Chi chịu để bác Vương ở lại chăm sóc cho cô và Lạc Sa là thể hiện sự quan tâm đến mức nào. Bác Vương làm việc nhà rất thành thạo, không chỉ nấu ăn tốt, làm việc nhà chu đáo, điều đáng quý là trình độ văn hóa của bà cũng rất cao, luôn chú ý tới vấn đề phối hợp dinh dưỡng, sắp xếp các bữa ăn một cách khoa học hợp lý. Ngoài ra bà còn có thể dạy học cho Lạc Sa, thậm chí đến cả những kiến thức về thời trang, mỹ phẩm đều có hiểu biết nhất định. Mặc dù bác Vương biết rất nhiều, nhưng nếu Lạc Trần không chủ động yêu cầu thì bà không bao giờ đưa ra ý kiến, không chỉ đạo hay ép buộc Lạc Trần, chỉ đứng ở vị trí người hỗ trợ, cung cấp cho Lạc Trần sự trợ giúp tốt nhất lại không khiến cô cảm thấy khó chịu.

14. Chương 14: Góc Khuất Trong Trái Tim

Không có kỳ nghỉ sau kết hôn, không đi du lịch tuần trăng mật, sáng thứ Hai Lạc Trần đã đi học.

Sáng thứ Hai tuần trước, vì chuyện của Lạc Sa mà cô đã bỏ tiết. Mấy ngày sau đó cũng chỉ đến trường học xong là về thẳng, không gặp lại Sở Kinh Dương. Mà cho dù anh ta đột ngột biến mất như thế, Lạc Trần cũng không cảm thấy ngạc nhiên. Kể ngông nghênh đó đâu có sống theo cách thông thường, anh ta muốn gì, không muốn gì, chẳng phải việc người bình thường có thể đoán biết được.

Lạc Trần cảm thấy bây giờ cô chỉ cần đi bộ vài bước là toàn thân đau nhức vô cùng, cũng không muốn ăn uống gì, chẳng lẽ đã già rồi, trước đây cô đâu có yếu ớt thế này. Cô quyết định đến siêu thị mua một ít đồ, buổi trưa sẽ tự nấu thứ gì ngon ngon ỉn, trong phòng ký túc có một căn bếp nhỏ, có thể làm vài món đơn giản.

Tay cầm túi đồ ăn treo lên tầng năm thì thấy Sở Kinh Dương đang đứng dựa vào cửa phòng cô. Lạc Trần nghĩ, người này hình như lúc nào cũng tùy tiện dựa dẫm vào đâu đó, không giống Lâm Tự, dù ở đâu cũng đứng thẳng người nghiêm chỉnh. Có điều, cả hai đều có khí chất thu hút hấp dẫn người khác.

Lạc Trần đi đến mở cửa, Sở Kinh Dương liền đi theo vào trong, nói: “Ừm, sau khi em dọn dẹp xong quả nhiên khác hẳn, trông có vẻ rất dễ chịu. Em mua nhiều đồ thế, tí nữa định nấu món gì?”.

Lạc Trần hoàn toàn xem anh ta như không tồn tại, mang đồ vừa mua vào trong bếp, phân loại rồi cho vào tủ lạnh. Lại mở một chai nước, uống một hơi cho đỡ khát, tiếp đó còn thu dọn sắp xếp xong mới đi ra.

Sở Kinh Dương ngồi chễm chệ trên ghế xoay trước bàn học, tay cầm điều thuốc, vừa thấy Lạc Trần đi ra liền vội dụi tắt. Lạc Trần cũng không nói gì trước hành động tỏ vẻ lịch sự đó của anh ta.

“Hôm nay tôi rất mệt”. Lạc Trần chủ động nói, không thể cứ bị động mãi được, cô đang không có tâm trạng để gặp bất kỳ ai, “Muốn ăn ở ký túc”.

“Tuần trước em đi đâu thế? Vì muốn trốn anh mà đến môn chuyên ngành cũng bỏ sao?”

“Tuần trước tôi bận”.

“Bận gì?”

Việc kết hôn, Lạc Trần không định nói với bất kỳ ai, nhưng lúc này như có thêm can đảm, cô quyết định nói với Sở Kinh Dương, “Tôi kết hôn rồi”.

Sở Kinh Dương như không nghe rõ, truy hỏi: “Em nói gì?”.

“Tôi nói, tôi kết hôn rồi. Tuần trước rất bận”.

“Em đủ tuổi để kết hôn rồi sao, nói đùa”. Sở Kinh Dương biết Lạc Trần không phải là người hay nói đùa, nhưng anh nhất định không chịu tin vào điều cô nói.

“Tin hay không tùy anh”.

“Anh ta là ai? Người lấy em là ai?”

“Anh ấy tên là Lâm Tự”. Lạc Trần không muốn nói nhiều với Sở Kinh Dương. Anh ta đã nghe nói đến Lâm Tự cũng được, hoàn toàn không biết cũng chẳng sao, cô chỉ muốn nhanh chóng kết thúc cuộc nói chuyện này, tốt nhất là cũng dập tắt mọi khả năng phải gặp lại sau này thì càng tốt.

“Lâm Tự của Hoa Lâm?”

Lạc Trần tự chế giễu nói, “Không ngờ danh tiếng của anh ấy cũng không nhỏ nhĩ, đến anh cũng biết”.

“Lâm Tự tốt nghiệp đại học C, khi anh là sinh viên thì anh ta cũng đang học ở đây”. Sở Kinh Dương sao lại không biết Lâm Tự, hai người khi còn là sinh viên cũng từng thay nhau đảm nhiệm chức vụ Chủ tịch Hội sinh viên. Vì sự phát triển của công ty, anh cũng từng nghĩ đến việc đi gặp Lâm Tự. Nhưng sau đó Sở Kinh Dương lại cảm thấy công ty vừa mới thành lập, việc quan trọng bây giờ là học cho xong nghiên cứu sinh, tìm được sản phẩm chủ đạo rồi đi gặp cũng chưa muộn.

“Ba mẹ nuôi đứng ra gả em à?” Sở Kinh Dương chỉ có thể đoán như thế.

Lạc Trần lắc đầu, nói: “Họ gặp tai nạn giao thông, giờ chỉ còn tôi và em trai”. Cô dừng lại một lát, “Đừng nói chuyện này nữa, cuối tuần trước vừa tổ chức hôn lễ nên tôi rất mệt, hẹn gặp mọi người hôm khác”.

Xem ra Sở Kinh Dương vẫn đang trong quá trình tiêu hóa tin tức bất ngờ này, Lặng Lạc Trần nhỏ bé đã kết hôn rồi! Anh bình tĩnh, quyết định không tiếp tục đề tài này nữa, “Cũng được, dù sao thì anh cũng chưa hẹn họ. Anh chưa từng được ăn cơm em nấu”.

“Tôi muốn nghỉ ngơi một mình”.

“Đừng thế mà Lạc Trần. Chúng ta đã hơn mười năm không gặp nhau rồi. Em có thù thì anh cũng đành chịu, nhưng đừng không nể tình anh thế chứ”. Sở Kinh Dương quyết định lèo nhèo bằng được.

Đây là phòng riêng nên cô cảm thấy chẳng có gì phải lo lắng cả, Lạc Trần không khách sáo nói: “Tôi không thấy giữa chúng ta có cái tình gì để nể cả. Sở Kinh Dương, nếu anh không làm phiền thì tôi cũng chẳng nhớ tới chuyện trước kia làm gì. Chúng ta đều đã lớn cả rồi, nhưng lớn không có nghĩa là sẽ quên hết những tổn thương, quên đi sự đau đớn ngày trước”.

Lạc Trần quyết định nói hết, cô tiếp tục: “Chúng ta đều là trẻ mồ côi, anh vì mất cha mẹ nên trút sự đau buồn đó lên người tôi sao? Còn tôi? Tôi từ nhỏ đã bị cha mẹ vứt bỏ, một mình nỗ lực sinh tồn, tôi cũng chưa từng đắc tội với anh, dựa vào cái gì mà anh lại tùy ý bắt nạt tôi? Về sau, cuối cùng thì tôi cũng đã rời khỏi đây, tôi tự nhủ, chuyện đã qua đừng nhớ tới nữa, chẳng có chuyện gì đáng nhớ cả. Tôi chưa bao giờ có ý định quay lại đó để thăm ai, bởi vì ở đó chẳng ai quan tâm tới sự tồn tại của tôi. Cũng có thể anh đã từng để ý, đã từng vô cùng tức tối. Một món đồ chơi khó kiếm như vậy mà lại tự nhiên biến mất”.

Sở Kinh Dương cúi đầu, đây là lần đầu tiên anh cúi đầu trước Lạc Trần. Anh biết, những hành vi ngày trước của mình đã gây ra rất nhiều tổn thất cho cô gái nhỏ bé này, không gì có thể bù đắp được. Bản tính anh tùy tiện, cô độc và kiêu ngạo nhưng chưa bao giờ có ác ý làm hại ai, thế mà lại làm tổn thương người anh quan tâm nhất ngày ấy, làm tổn thương tới cô gái nhỏ đã cho anh chút hơi ấm. Có lẽ cô không biết sự tồn tại của mình khi ấy có ý nghĩa to lớn thế nào với anh.

Chỉ im lặng trong khoảnh khắc, Sở Kinh Dương lập tức ngẩng cao đầu, bởi vì chỉ cần anh muốn làm, không gì có thể quật ngã anh được. Bây giờ anh muốn có được sự tha thứ của Lạc Trần, sự tha thứ thật sự, còn vì sao thì anh chưa nghĩ đến.

“Lạc Trần. Em chỉ biết là cha mẹ anh đã mất, nhưng có lẽ em không biết, anh đã phải trở mắt nhìn cảnh họ bị giết hại. Anh nghĩ tình hình của anh lúc đó đáng lẽ phải đến tư vấn tâm lý, nhưng năm đó không có điều kiện. Một mình anh phải chịu dần vật, lớn lên trong rất nhiều loại cảm xúc, bao gồm sự tự trách, đau khổ và căm hận, và rất nhiều những cảm xúc không thể diễn tả bằng lời khác. Có thể anh là một cái cây cong queo, nhưng anh vẫn muốn vươn lên để sống, hướng về phía mặt trời”.

“Lạc Trần, gặp em là đúng vào lúc anh đang ở trong tình trạng bối rối nhất, muốn giải phóng bản thân nhưng lại không tìm được chỗ. Lúc đó em còn rất nhỏ nhưng đã có một đôi mắt rất sáng, lúc nào cũng trong veo, không hoảng sợ, không lo lắng, cũng không có nước mắt. Em không có tâm sự, ít ra là không mang bầu tâm sự nặng nề như anh, cũng chẳng giống những đứa trẻ khác vì một chuyện nhỏ mà tranh giành cãi nhau. Có một lần, anh đột nhiên phát hiện ra bắt nạt em, làm cho em khóc thì dễ chịu hơn việc để chính mình khóc, cảnh em lặng lẽ đứng khóc đã mang đi những nỗi đau trong anh. Ngày đó anh không hiểu, chỉ cảm thấy làm thế khiến mình dễ chịu nên cứ vô thức tiếp tục đối xử với em như vậy. Sau này anh mới hiểu ra, kẻ mạnh phải đi chinh phục kẻ mạnh mới đem lại niềm vui thật sự, kẻ yếu chỉ có đi bắt nạt kẻ yếu mới lấy lại được niềm tin vào bản thân mình. Anh làm thế với em, có lẽ là xuất phát từ nguyên nhân ấy”.

Sở Kinh Dương đứng dậy, đến bên cạnh Lạc Trần, cầm tay cô lên, ngón cái nhẹ nhàng vuốt ve mu bàn tay cô. Lạc Trần vẫn đang chìm đắm trong dòng tự thuật của anh, ánh mắt dường như đang nhìn về một nơi rất xa, hoàn toàn không có phản ứng gì.

“Lạc Trần, em đừng tránh mặt anh, nếu chúng ta không gặp lại nhau thì cũng đành, nhưng dù sao cũng đã gặp lại rồi, xin hãy cho anh một cơ hội để bù đắp cho lỗi lầm anh đã gây ra cho em thời niên thiếu”.

Lạc Trần rút tay về, quay đầu nhìn Sở Kinh Dương, nói: “Không cần, giờ tôi chẳng thiếu thứ gì, không cần anh phải bù đắp. Tôi tha thứ cho anh, mỗi người ai cũng có những nỗi khổ tâm của mình, anh đã nói ra lý do thì tôi còn tính toán làm gì nữa?”. Lạc Trần thầm nghĩ, ai cũng cho rằng mình khổ nhất, cuộc đời của mình là đau thương nhất, thực ra chỉ vì không biết đến câu chuyện của người khác mà thôi.

“Em thật sự tha thứ cho anh sao?”

“Đúng, chỉ mong anh đừng tìm gặp tôi nữa”.

“Tại sao?”

“Phiền phức”.

“Lạc Trần, chúng ta không thể giống như hồi nhỏ, luôn ở bên nhau sao?”

Lạc Trần bị những lời của anh ta làm bật cười, làm bạn với người lúc nào cũng ỉn là trung tâm của vũ trụ thì có khác nào tự cầm đá đập vào chân mình? Cô luôn ở bên cạnh anh ta khi nào? Đều là anh ta nhân lúc cô chỉ có một mình tới bắt nạt cô đấy chứ.

Lạc Trần không thêm để ý tới anh ta nữa, nếu nói không lại thì đành lờ đi vậy.

“Lạc Trần, anh chỉ còn một năm nữa là tốt nghiệp rồi, nói chính xác thì chưa đến một năm. Sau đó, có thể anh sẽ ở trong nước phát triển, hoặc có thể sẽ ra nước ngoài. Chúng ta chỉ gặp nhau trong trường vài tháng nữa thôi, em đừng đuổi anh được không? Giờ anh thì có Chủ tịch Mao làm chứng, anh sẽ không bắt nạt em, không để em phải khóc nữa. Anh chỉ lặng lẽ ở cạnh em, không can thiệp, cũng không ảnh hưởng tới cuộc sống của em”.

Lạc Trần vẫn lờ đi, sự tồn tại của anh ta đã ảnh hưởng tới cô rồi, còn nói không làm ảnh hưởng cái gì.

“Em không nói gì coi như đồng ý. Haizz, lâu quá rồi không phải thuyết phục ai như thế, thật vất vả. Trưa nay ăn gì? Anh đói rồi”. Nói xong, anh ta tự ý đi vào trong bếp.

Lạc Trần ngồi xuống mép giường. Đây là người con trai lạnh lùng tàn bạo trong ấn tượng của cô đấy sao? Anh ta giờ đây đã trở nên cao lớn, có khí thế và sự oai nghiêm không che giấu được. Anh ta vì sao lại trở nên khép nép như thế chứ? Ngoài Lâm Tự, Lạc Trần chẳng nghĩ ra được cách giải thích nào khác, không

ngờ danh tiếng của Lâm Tự còn có công dụng này nữa. Mặc dù là cáo mượn oai hùm, nhưng chỉ cần có uy lực là được. Lạc Trần quyết định mặc kệ Sở Kinh Dương, dù sao anh ta cũng chẳng dám làm gì cô. Lạc Trần dựa người vào thành giường, như đang suy tư, lại dường như chẳng nghĩ gì, mùi thuốc lá thoang thoảng trên ghế sofa do Sở Kinh Dương lưu lại cũng giống hệt sự kiêu ngạo của chính anh ta, không thể xem nhẹ.

Một lúc sau, Lạc Trần nghe thấy có tiếng lạch cạch vọng ra từ trong bếp, thêm một lúc nữa thì nữa thì mùi thức ăn bay ra thơm phức. Sở Kinh Dương nấu cơm!

Lạc Trần nhắc đôi chân đã có chút tê, từ từ tiến vào trong bếp. Sở Kinh Dương đeo chiếc tạp dề màu xanh nhạt quanh eo đang làm đồ ăn, một món rau một món mặn, thêm một tô canh, xem ra cũng rất đúng tiêu chuẩn.

“Ném thử xem, anh học được trong thời gian đi làm thêm sau khi tốt nghiệp trung học đấy”. Sở Kinh Dương đưa bát dưa cho Lạc Trần. Cô cầm đôi dưa, nghĩ một lúc rồi nói: “Sở Kinh Dương, anh đừng phí công vô ích ở đây nữa, cho dù là mục đích gì, năm đó tôi đã không giúp được bản thân mình thì bây giờ tôi cũng không thể giúp được anh đâu”. Cô không muốn vì Lâm Tự mà phải qua lại với Sở Kinh Dương.

Sở Kinh Dương nghe thấy thế, nụ cười trên môi lập tức biến mất, dường như nụ cười đó chỉ là để trang trí, lúc nào cũng có thể lấy xuống. Anh nhìn Lạc Trần chằm chằm, nhiệt độ trong phòng đột nhiên hạ xuống vài độ khiến người ta có cảm giác lạnh.

“Đối với em, Lâm Tự giỏi giang như vậy sao, còn anh trong mắt em chỉ là kẻ trục lợi? Em cho rằng anh đối tốt với em là bởi vì bây giờ em là bà chủ nhỏ nhà họ Lâm?”

Lạc Trần nghe anh ta nói ra những lời mình định nói cũng không cảm thấy có gì phải ngại ngùng, ngẩng đầu lên nhìn Sở Kinh Dương, “Có thể không phải là hoàn toàn, nhưng cũng có liên quan phải không? Tôi cảm thấy thái độ của anh trước sau có thay đổi”. Đúng thật, khi mới gặp lại, Lạc Trần không cảm nhận được sự tôn trọng của Sở Kinh Dương dành mình.

Sở Kinh Dương ngồi xuống, nhìn Lạc Trần nói: “Cho dù sau này công ty anh có hợp tác với Hoa Lâm thì đó là đôi bên cùng có lợi. Cho dù không phải Hoa Lâm thì cũng sẽ có công ty khác, đối với anh mà nói, chẳng có khác biệt gì quá lớn, chỉ là khởi điểm không giống nhau thôi. Thậm chí anh còn có thể hợp tác với công ty nước ngoài, trên thương trường, chỉ có thể dùng hai từ lợi ích để nói chuyện, hoàn toàn không liên quan đến yêu ghét cá nhân”.

“Lạc Trần, chính anh cũng chẳng biết vì sao bây giờ anh lại muốn lấy lòng em, bởi vậy anh không thể giải thích cho em rõ được. Em chỉ cần đón nhận, đừng suy đoán động cơ và ý đồ gì cả, như thế đối với cả hai đều nhẹ nhàng hơn. Anh không cần phải xu nịnh ai để phát triển sự nghiệp của mình, chút tự trọng đó anh vẫn còn”.

“Huống hồ, với ấn tượng của em về anh, nếu nịnh nọt bộ đồ em thì thà rằng anh tự đi tìm Lâm Tự còn hơn, sao anh lại làm việc vô ích như thế chứ?”

“Lạc Trần, anh đã mở công ty thì hoàn toàn không phải nhờ ai mới kiếm được cơm, là sản phẩm anh làm ra tốt, muốn mời người khác cùng hưởng, cùng hợp tác để nâng mức lợi nhuận lên cao nhất”. Sở Kinh Dương hoàn toàn không phủ định khả năng sẽ hợp tác cùng với Lâm Tự, dù sao Hoa Lâm cũng là một công ty lớn như thế, chuyện sau này không ai dám nói trước.

“Vậy anh là vì cái gì?”

“Anh không biết. Anh chỉ muốn được ở bên cạnh em. Nhiều năm như thế không gặp em, anh vẫn sống rất tốt, nhưng bây giờ gặp lại rồi thì cảm thấy, nếu không làm như vậy chính anh cũng không chịu nổi”.

“Nhưng nếu anh ở bên cạnh tôi, thì tôi sẽ không chịu nổi”.

“Anh sẽ chỉ xuất hiện trong thời gian em ở trường, chỉ đơn thuần là quan hệ bạn học thôi. Hơn nữa anh cũng rất bận, không phải lúc nào cũng có thời gian để quấy rầy em đâu”.

Nghĩ đến đám người hâm mộ anh ta, Lạc Trần bỗng thấy đau đầu: “Không được”.

“Tại sao không được?”

“Sở Kinh Dương, cho dù chúng ta gặp nhau, tôi cũng hy vọng chúng ta chỉ dừng ở mức quan hệ bạn bè bình thường. Tôi không muốn ó sự tiếp xúc riêng tư gì với anh, không muốn người khác hiểu nhầm, tránh gây phiền phức”.

“Người khác? Ý em là Lâm Tự?”

“Tất cả mọi người, bao gồm cả anh ấy”.

Sự từ chối của Lạc Trần đã quá rõ ràng, Sở Kinh Dương không còn gì để nói nữa. Yêu cầu của anh vốn không có lý do chính đáng, chẳng cách nào bắt cô làm theo được. Anh đang cảm thấy có chút thất vọng thì đột nhiên có tiếng gõ cửa.

“Lạc Trần, Lạc Trần, cậu có ở đó không?” Là Mông Mông, thỉnh thoảng cô ấy thường qua tìm Lạc Trần, rủ đến căng tin ăn cơm.

Lạc Trần còn chưa kịp suy nghĩ xem có nên mở cửa hay không thì Sở Kinh Dương ngồi bên cạnh đã đứng dậy, bước vài bước ra mở cửa, “Mời vào, Lạc Trần ở bên trong”. Anh ta làm như mình mới là chủ nhân căn phòng không bằng.

Mông Mông nhìn thấy Sở Kinh Dương, lập tức hiểu ngay tại sao vừa về đến ký túc đã có người giục cô chạy đến đây, nhất định là ai đó đã nhìn thấy Sở Kinh Dương vào chỗ Lạc Trần. Mấy người đó cũng không nói rõ ràng, lấy mình làm bia đỡ đạn, khiến cô còn tưởng xảy ra chuyện gì lớn cơ. Có điều, theo những quan sát gần đây của cô, Sở Kinh Dương với Lạc Trần cũng chẳng mấy khi gặp nhau.

“Anh Sở sao lại ở đây?” Mông Mông cũng không khách sáo, hóng chuyện rất chuyên nghiệp. Cô không phải paparazzi, nhiều nhất thì cũng chỉ là phỏng vấn, sau đó tự mình gọt giũa chau chuốt mà thôi.

“Tôi đến dùng cơm trưa với Lạc Trần. Em ăn chưa? Hay là cùng ăn đi, chúng tôi cũng đang chuẩn bị ăn đây”.

“Vậy sao, thế thì em đúng là có phúc ăn rồi”. Mông Mông sớm đã nhận ra sắc mặt không bình thường của Lạc Trần nhưng dù sao cũng đã vào hang cọp rồi, thôi thì cứ coi da mặt mình dày như tường đồng vách sắt vậy. Hơn nữa, Lạc Trần chỉ coi anh chàng họ Sở kia như người qua đường, chắc cô ấy cũng chẳng để ý đâu.

Cơm lúc này cũng vừa xong, Sở Kinh Dương dọn đồ ra Lạc Trần cũng đành phải chiều theo, cùng ăn cơm thôi. May mà thức ăn hôm nay làm khá nhiều, nếu không với trạng thái lúc này của Mông Mông, nhất định là chẳng đủ ăn. Cô ấy vừa ăn vừa nói, “Ngon lắm, Lạc Trần, tay nghề của cậu đúng là không đơn giản đâu nhỉ?”.

Đúng thế, tay nghề của Sở Kinh Dương quả không tồi chút nào. Lạc Trần mặc dù rất có năng khiếu bếp núc nhưng cô chỉ giỏi những món ăn đơn giản thường ngày, không thể so sánh với Sở Kinh Dương đã từng được học các món ăn trong nhà hàng. Huống hồ thầy dạy cho Sở Kinh Dương lại là đầu bếp trưởng, là siêu đầu bếp có tiếng, đương nhiên những món ăn đơn giản này cũng mang hương vị đặc biệt.

Lạc Trần cũng không giải thích rằng mấy món đó không phải do mình làm. Hơn nữa cũng chẳng cần thiết, tạp dề vẫn còn đang quấn quanh người Sở Kinh Dương, chỉ là Mông Mông không nói toẹt ra mà thôi.

Ăn cơm xong, Sở Kinh Dương thu dọn rồi nói có việc đi trước. Từ đầu đến cuối Lạc Trần không hề giúp anh ta, việc này đối với Lạc Trần mà nói đúng là một trải nghiệm hoàn toàn mới: được người khác chăm sóc, cô hoàn toàn không phải động tay vào. Càng đáng nói hơn là sự chăm sóc này lại đến từ Sở Kinh Dương. Chỉ cần anh ta có mặt ở đó, cho dù Lạc Trần theo thói quen định làm gì, anh ta đều không cho cô làm, Lạc Trần cũng không thích cứ phải nhường qua nhường lại với người khác nên đành để mặc anh ta.

Khi Sở Kinh Dương về, Lạc Trần và Mông Mông đang chen nhau ngồi trên một chiếc ghế, xem bộ phim Hàn Quốc mà theo theo lời Mông Mông là cực kỳ hay. Sở Kinh Dương ấn Lạc Trần ngồi xuống, không cho cô đứng dậy. Thực ra Lạc Trần cũng không có ý định tiễn anh ta mà là muốn nhanh chóng khóa cửa lại. Sở Kinh Dương ghé sát tai cô nói: “Để anh lấy công chuộc tội nhé, việc gì anh cũng sẽ làm, được không?”, sau đó liền đi ra ngoài.

Lạc Trần hoàn toàn không biết tình tiết bộ phim diễn biến ra sao, bởi vì vừa thấy nam chính xuất hiện là Mông Mông đã hét âm lên, “Nhìn kia, nhìn kia, ánh mắt anh ấy, tay anh ấy, cái áo anh ấy mặc, giày của

anh ấy...”. Tóm lại, đến một chi tiết nhỏ nhất cũng bị Mông Mông phóng đại lên rồi đem ra khen ngợi đầy sùng bái. Sau đó, Lạc Trần không thể chịu được nữa, hỏi: “Mông Mông, anh chàng đó đẹp trai đến vậy sao?”.

“Đương nhiên không bằng Sở Kinh Dương của cậu rồi! Hà hà, cậu xong đời rồi, nhất định đã có rất nhiều người nhìn thấy Sở Kinh Dương đi vào phòng cậu, ở lại trong đó mấy tiếng đồng hồ mới chịu ra. Cũng may là mình đến đây, nếu không sự trong sạch của cậu xem ra khó lòng bảo toàn”.

Về khoa trương của Mông Mông khiến Lạc Trần bật cười, “Mình thấy cậu đến thì sự trong sạch của mình mới khó bảo toàn đấy. Mau quay về phòng cậu đi, mình muốn đến thư viện mượn sách”. Đường như cần ở cùng với Mông Mông, chẳng ai có thể không cười cả.

“Cậu còn dám ra khỏi phòng sao, không sợ có người chặn đường à?”

“Chặn đường mình làm gì?”

“Cậu gây thơ hay giả vờ gây thơ đấy. Cậu và Sở Kinh Dương cô nam quả nữ ở chung một phòng, mấy kẻ hâm mộ anh ta liệu có bỏ qua cho cậu không?”

Đúng là phải phòng bị, Lạc Trần không muốn vì Sở Kinh Dương mà bị mình chèn ép, thật oan uổng.

“Vậy ngày mai mình sẽ đi”. Tránh voi chẳng xấu mặt nào.

“Đúng là nên thế. Chuyện bên ngoài mình sẽ che chắn giúp cậu, nhưng cậu và Sở Kinh Dương nên thống nhất cách nói, anh ta nhất định có cách giúp cậu”.

Lạc Trần nghĩ, phiền phức cũng từ anh ta mà ra, mình vì chuyện này mà nhờ anh ta che chắn, chẳng phải là trúng kế rồi sao. “Nói sau đi, dù sao cũng chẳng nghiêm trọng đến thế”.

“Cậu đừng có coi thường Sở Kinh Dương. Cậu thấy anh ta đi giữa rừng hoa mà không dính vào người lấy một chiếc lá chưa. Thế cũng đủ biết khả năng của anh ta rồi đấy. Anh ta có thể khiến ọi người ai ai cũng thích mình, lại không đắc tội với ai, chắc chắn sẽ có cách giúp cậu giải quyết mọi việc thỏa đáng, không kẻ nào dám làm phiền”.

Lạc Trần nghe Mông Mông nói thế, không kìm được nghĩ: “Mình biết thừa bản lĩnh của anh ta rồi, trở mặt như trở bàn tay, đổi trắng thay đen, hô thần gọi quỷ, việc gì cũng có thể làm được, thế thì có gì hay đâu cơ chứ? Kính nhi viễn chi[1], đó mới là thượng sách”.

[1] Kính nhi viễn chi: bắt nguồn từ câu nói của Khổng Tử trong Luận ngữ – Ung dã. Câu này thường được dùng trong các trường hợp: bề ngoài tỏ ra kính nể, tôn trọng đối phương nhưng thực ra là không muốn gần gũi, tiếp cận đối tượng đó; hoặc dùng trong các trường hợp mĩ mai, châm biếm khi mình không muốn tiếp cận với một đối tượng nào đó.

15. Chương 15: Đánh Thức Dây Đàn Cảm Xúc

Sở Kinh Dương dù sao cũng không phải là nhân vật chính trong cuộc sống của Lạc Trần, sau khi xác lập rõ vị trí của anh ta trong lòng mình xong, cô chẳng nghĩ tới nữa.

Phản ứng của Lạc Trần không nằm ngoài dự đoán của Sở Kinh Dương, cô đương nhiên cho rằng càng ít phiền phức càng tốt. Anh đã sớm ngấm dần dò xuống dưới, nghiêm cấm không cho bất kỳ ai được gây phiền phức cho Lạc Trần. Sở Kinh Dương không giống Lâm Tự chỉ đi đường thẳng, anh ta luôn đi song song cả đường thẳng và đường vòng. Vì thế, thế lực của Sở Kinh Dương ở trường đại học C rất lớn, trên trời dưới đất đều nằm gọn trong tay anh. Anh ta muốn bảo vệ Lạc Trần, không cần phải nói rõ lý do, cũng không cần tự ra mặt thì vẫn không có ai dám động đến Lạc Trần.

Vì vậy, Lạc Trần thậm trọng mấy ngày, không thấy có gì khác thường, chẳng ai để ý đến cô, giống như Sở Kinh Dương chưa từng xuất hiện trong đời cô vậy, mặc dù cái sự không có gì khác thường này bản thân nó cũng đã khác thường rồi. Sở Kinh Dương không tìm Lạc Trần nữa, nhưng điều đó không có nghĩa là anh không xuất hiện bên cạnh cô. Lạc Trần phát hiện, sau tiết học buổi tối, Sở Kinh Dương luôn theo sau cô một khoảng cách nhất định, đưa cô đến tận bến xe buýt. Phần lớn thời gian, anh sẽ cầm theo điều thuốc,

không nhanh không chậm đi theo cô, thỉnh thoảng anh còn khe khẽ hát. Bất luận là mùi thuốc hay tiếng hát của anh đều được gió đưa đến, bao lấy Lạc Trần, khiến Lạc Trần nhận ra sự tồn tại của anh.

Nếu Sở Kinh Dương đã không chủ động bắt chuyện với cô thì cô cũng không thêm để ý tới anh, coi như anh không tồn tại. Vì thế, trong trường đại học C, mọi người đều ngầm hiểu là Sở Kinh Dương vướng vào lưới tình, Lãng Lạc Trần cũng không giải thích.

Người duy nhất phàn nàn về việc này là Mông Mông, nhưng cô ấy cũng chỉ dám khua môi múa mép với Lạc Trần, “Lạc Trần, anh chàng bảo vệ kia của cậu lúc nào ỉnh mụ để ra oai một tí, hằng ngày làm cái đuôi cho cậu, thật quá lãng phí”. Gặp phải những tình huống như thế, Lạc Trần đến cười cũng không thêm cười với bạn.

Trong thời gian biểu được Lâm Tự lên kế hoạch rõ ràng, dưới sự bảo bọc chăm sóc và chỉ bảo tận tình của bác Vương, cùng với sự trưởng thành từng bước của Lạc Sa, Lạc Trần cảm thấy thời gian trôi đi rất nhanh. Tất cả mọi người đều đã thích ứng với cuộc sống như thế, đặc biệt là giữa Lâm Tự và Lạc Trần, đã bắt đầu bước vào thời kỳ tươi đẹp.

Lạc Trần sau khi kết hôn với Lâm Tự, dần dần đã cảm nhận được cái tốt của việc có tiền tài và quyền thế. Cô rất biết hưởng thụ lợi ích này, nhưng không quá chìm đắm vào đó.

Lạc Trần mặc dù đã cố đơn giản hết sức nhưng vẫn không tránh khỏi bị người khác chú ý. Quần áo hằng ngày cô mặc đều do Lâm Đoan Tử chuẩn bị, cô luôn chọn những chiếc quần bò và áo sơ mi không quá bắt mắt, nhưng cho dù là thế, vẫn có những bạn học am hiểu thời trang nhận ra quần áo cô mặc cái nào cũng là hàng hiệu, thậm chí có những chiếc chỉ vừa mới được giới thiệu ở châu Âu. Lạc Trần thật không biết phải làm thế nào, đành mặc đi mặc lại một hai bộ, cho đến khi nó đã bị giặt tới mức không thể mặc thêm được nữa mới thay bộ mới.

Cách ăn mặc của cô gây chú ý cho Lâm Tự. Có một lần, buổi sáng cô cùng Lâm Tự ra khỏi nhà, nhìn thấy cô lại mặc chiếc quần đã bạc màu và sờn cả gấu, tần suất xuất hiện của chiếc quần này quá cao, Lâm Tự có muốn không nhận ra cũng khó. Anh chặn cô lại: “Quay về phòng thay quần áo đi”.

“Sao vậy, bộ này rất thoải mái, em mặc quen rồi”. Lạc Trần đẩy Lâm Tự ra, định đi tiếp.

“Thay đi, vẫn còn kịp”.

Lạc Trần nhìn đồng hồ, lúc này chắc Lạc Sa đang đợi ở tầng dưới, bác Vương luôn rất đúng giờ. Đành phải thay vậy, ai bảo anh ấy là ông chủ chứ.

Lạc Trần quay về phòng, Lâm Tự cũng đi theo cô vào trong, Lạc Trần nghe anh gọi điện cho lái xe dặn dò một chút. Mở tủ quần áo, Lạc Trần muốn tìm một bộ có phong cách tương tự để thay, nhưng Lâm Tự đứng đằng sau cô đã giơ tay chặn lại, tự chọn cho cô một chiếc áo sơ mi rất dễ thương màu xanh sữa và một chiếc quần dài màu be, nói: “Thay bộ này”.

Trên áo sơ mi có ren màu trắng, tay bông đáng yêu; quần ống đứng cặp trẻ, ống quần rất đặc biệt, quần một vòng ren, cùng một thương hiệu với áo sơ mi, phối hợp rất hoàn hảo. Cả áo và quần đều rất đẹp, mặc lên chắc chắn rất xinh, nhưng Lạc Trần cảm thấy nếu cô mặc bộ này đến trường thì quá khác so với phong cách hằng ngày của mình, đừng nói đến các bạn không kịp thích ứng ngay đến bản thân cô thấy cũng không quen.

Cô quay đầu lại nhìn Lâm Tự, ánh mắt anh rất kiên quyết, anh thực sự đã chịu đựng đủ thẩm mỹ ăn mặc của Lạc Trần rồi, không những không thể cảm nhận được sức hấp dẫn của nữ giới mà còn quê vô cùng. Lạc Trần cảm thấy nếu cô không ngoan ngoãn nghe lời mặc vào thì chắc cũng đừng nghĩ đến chuyện đi học nữa. Thôi được, chọn chiếc áo khoác thường thường một chút, cùng lắm là đến trường không cởi áo khoác. Nghĩ đến đây, Lạc Trần bắt đầu thay quần áo.

Mặc dù đang vội, nhưng Lạc Trần vẫn là người biết giữ ý tứ, quần dài màu trắng nên bộ quần áo lót màu hồng nhạt đang mặc phải thay.

“Cho dù em không quan tâm tới những người coi trọng vẻ bề ngoài của em, nhưng cũng đừng giấu mình đi như thế. Em đẹp, trước hết là vì chính bản thân em đã. Tuổi trẻ chỉ có một lần thôi”. Lâm Tự nói xong liền tìm đến môi cô, hôn một cái thật sâu.

Lâm Tự là người có khả năng kiềm chế rất tốt, nhu cầu của anh đều vào ban đêm, mặc dù ban ngày anh ít khi xuất hiện ở nhà nhưng những lúc đó anh rất đứng đắn. Có thể là vì Lạc Trần, cũng có thể đơn thuần chỉ là vì chính bản thân mình, anh nghiêm túc thực hiện quy định mà hai người đã đề ra vào đêm tân hôn, không tràn lan vô độ. Anh cũng tuân thủ nghiêm ngặt lời hứa của mình, rất cẩn thận trong đời sống cá nhân, không hề có bất kỳ tin đồn nào liên quan đến anh cả.

Kỹ năng hôn của Lâm Tự rất tốt, thêm vào đó là sự quen thuộc và thân mật giữa hai người, mặc dù không thể nói là cả hai đã hoàn toàn hiểu hết về nhau, nhưng đối với hoạt động tương tác này, hai người đều rất nhiệt tình, làm đôi phương vui, đồng thời cũng thỏa mãn chính mình.

Vì vậy, khi Lâm Tự chủ động kết thúc nụ hôn đó, Lạc Trần lại quyến luyến với theo, đến khi thật sự kết thúc được thì cả hai đều thở hổn hển. Lâm Tự dùng trán mình tì vào trán Lạc Trần, hơi thở của anh khiến cô cảm thấy buồn buồn, giống như muốn bắt hơi lại giống như tim cũng tê dại. Cô nhìn đôi môi của Lâm Tự, vô cùng muốn hôn lên đó, cảm thấy cứ như thế mà dính lấy nhau cũng rất tuyệt.

Lạc Trần đã dần thích ứng với cách nói chuyện của anh, Lâm Tự dùng thái độ khuyên bảo để nói chuyện, có thể nhận ra sự quan tâm của anh trong đó, trái tim cô cũng vì thế mà trở nên rất dễ bị rung động, rất dễ bị thuyết phục.

“Vâng”, Lạc Trần gật đầu. Sau việc này, cô nhanh chóng nhận thức được sự ngốc nghếch của mình, cô đã hoàn toàn không hề do dự mặc bộ quần áo anh chọn, nhưng đến trường người bị chú ý lại là cô. Từ đó, Lạc Trần ăn mặc rất tùy tiện, cô mặc theo thói quen và sở thích của mình, cũng không cần lo lắng sẽ gây chú ý cho người khác.

Trở nên xinh đẹp thì đương nhiên sẽ có phiền phức. Lạc Trần vốn đã lột xác nhờ tình yêu, trở thành một người phụ nữ hấp dẫn. Huống hồ cô vốn có khí chất trời sinh, giờ lại biết ăn mặc trang điểm, đứng bên cạnh những cô gái chỉ vừa qua giai đoạn dậy thì, cô đương nhiên trở thành mục tiêu theo đuổi của các nam sinh viên trong trường. Lạc Trần luôn cư xử hòa nhã thân thiện với mọi người, không đặc biệt với người khác, lúc nào cũng khiêm tốn lễ phép, do vậy cô không chỉ nhận được ánh mắt ngưỡng mộ của nam sinh viên ở cách khoa, mà mối quan hệ với các bạn nữ cũng không tồi.

Nhưng đối với các nam sinh theo đuổi mình, Lạc Trần luôn thể hiện rõ ràng, dù sao cô cũng đã kết hôn rồi, nên tự giác một chút. Cô dứt khoát từ chối những người có ý với mình, nhưng cố gắng không khiến người ta khó xử. Cô không tham gia bất kỳ cuộc vui mang tính cá nhân nào, cũng chưa bao giờ tỏ ra thân thiết hay gần gũi quá mức với bất kỳ ai. Cho dù là thế, bọn con trai vẫn liên tục tấn công, họ cho rằng chỉ cần Lạc Trần chưa nhận lời ai thì họ vẫn có cơ hội. Điện thoại liên hệ của Lạc Trần luôn để số nhà của Lạc Sa, bởi vì bác Vương thường xuyên ở nhà, hơn nữa cô cũng cho rằng Lâm Tự không thích chuông điện thoại đổ liên tục. Vì vậy, rất nhiều nam sinh tìm mọi cách để biết được số điện thoại của cô, nghĩ ra rất nhiều lý do để gọi điện thoại cho cô, nhưng cô đều yêu cầu bác Vương trả lời thẳng rằng cô không tiện nghe điện. Những cuộc điện thoại như thế bác Vương nhận nhiều rồi, cho dù lập trường của Lạc Trần rất kiên định, nhưng bác Vương vẫn tỏ ra lo lắng cho cô: “Để cậu chủ biết thì không biết sẽ thế nào”.

Thực ra Lâm Tự có biết thì cũng chẳng sao, Lạc Trần cảm thấy anh căn bản là không thèm để ý.

Ngoài cách bày tỏ trực tiếp, cũng có người dùng phương pháp gián tiếp để tỏ tình với Lạc Trần. Khi bị Lạc Trần từ chối thẳng thừng nhiều lần, có người lại đổi sang viết thư rồi gửi đến địa chỉ phòng ký túc cô ở. Vào thời đại công nghệ thông tin phát triển như hiện nay, chỉ riêng việc dùng thư viết tay để tỏ tình cũng đủ lãng mạn rồi. Lạc Trần thường giữ thư ở phòng ký túc, dần dần xử lý bằng hết, không bao giờ hồi âm. Nhưng cô đã chịu nhận thư thì đã tốt hơn nhiều so với việc bị từ chối thẳng, xem như cũng nể mặt người gửi.

Lâu dần, nhiều người thấy khó mà rút lui. Tình yêu thời sinh viên đa phần được xây dựng trên nền tảng của việc yêu thích lẫn nhau, không duy trì được bao lâu thực ra cũng chẳng có gì là lạ.

Thời gian đầu Lạc Trần không đọc thư, cho rằng cứ lạnh lùng xử lý thì tốt hơn, lâu dần bọn họ sẽ tự động thay đổi mục tiêu, thích người khác. Nhưng, cũng có một vài người rất kiên trì, kiên trì đến mức Lạc Trần cũng cảm thấy tò mò chẳng biết họ viết những gì mà lá nào lá nấy đều rất dài, liệu có giống như một người bạn nào đó đã nói, ngày ngày chẳng có gì để viết, đành phải ngồi chép sách ra không?

Lạc Trần đọc bức thư mà một anh bạn cùng lớp tên là Lưu Chi Xuyên viết cho cô. Tỷ lệ nam nữ ở khoa Ngoại ngữ mất cân bằng nghiêm trọng, mấy sinh viên nam hiếm hoi đều đã bị thầy cô giáo và các bạn nữ chiều chuộng quá mức hết cả, tự coi mình là nhất. Chuyện gì tốt cũng nhường cho họ trước, việc gì nặng nhọc đều đến tay các bạn nữ.

Nhưng anh chàng Lưu Chi Xuyên này là một ngoại lệ. Anh là sinh viên có thành tích học tập tốt nhất trong khóa này, nghe nói lúc nhỏ đã từng ở nước ngoài, tiếng Anh đạt tới trình độ có thể dịch đuổi được, rất ít mắc lỗi. Lưu Chi Xuyên cao to nho nhã, với ai cũng tỏ ra khiêm tốn lịch sự. Anh không hề kiêu căng, lúc nào cũng cố hết sức làm tròn bổn phận của mình, ngày trực nhật không bao giờ đi muộn, khi phải tổng vệ sinh quét dọn cũng không kêu ca vất vả. Những chuyện nhỏ đó có thể ở các khoa khác thì chẳng là gì, nhưng ở một khoa có tỷ lệ nam nữ mất cân bằng trầm trọng như khoa Ngoại ngữ thì lại rất đáng quý.

Do vậy, dần dần anh đã giành được tình cảm của hầu hết các sinh viên nữ trong khoa.

Anh và Lạc Trần chưa bao giờ nói chuyện với nhau, dường như cũng chưa từng có ý làm thế. Nhưng sau khi nhập học không lâu, mỗi tuần anh đều viết cho Lạc Trần một bức thư, cho vào một chiếc phong bì màu xanh lam rất đẹp, bên trên còn đường hoàng viết: “Thân gửi bạn học Lãng Lạc Trần”.

Đương nhiên, đó cũng không phải nguyên nhân Lạc Trần để ý đến sự theo đuổi như có như không của anh, điều thôi thúc cô đọc những lá thư ấy chính là tin tức Lưu Chi Xuyên sắp đi khỏi trường.

Chiều thứ Tư hằng tuần theo thông lệ là cuộc họp của khóa, có hoạt động thì tiến hành hoạt động, không có hoạt động thì học Chính trị. Cuộc họp thứ Tư sát ngày thi cuối kỳ này lại do thầy phụ đạo chủ trì, mở một cuộc chia tay với Lưu Chi Xuyên. Việc này đến Lưu Chi Xuyên cũng thấy bất ngờ. Rất nhiều bạn học chuẩn bị quà để tặng anh, anh đều nhận cả, còn bày tỏ sự cảm kích của mình.

Thầy phụ đạo yêu cầu anh phát biểu vài lời, anh chỉ nói: “Cảm ơn mọi người”, rồi giơ cao những món quà trong tay lên, “Xem ra chỉ có thể đợi đến học kỳ sau khi mình quay lại mới có thể bày tỏ được sự cảm ơn của mình đối với các bạn”. Nói xong, anh ôm những món quà đó, cúi người tỏ ý cảm ơn rồi đi về chỗ ngồi, không để ý tới việc mọi người đang nhao nhao đòi anh phải hát.

Các bạn kiên trì réo gọi, cuối cùng thầy phụ đạo phải lên tiếng: “Liên hoan vào Tết Nguyên đán em không thể tham gia được, vậy thì bây giờ hát cho các bạn nghe một đoạn đi”.

Lưu Chi Xuyên không từ chối nữa, nhưng anh cũng không bước lên phía trước, chỉ đứng tại chỗ, nhẹ nhàng cất tiếng hát.

They asked me how I knew my true love was true.

Oh, I course replied something here inside cannot be denied.

They said someday you'll find all who love are blind.

Oh, When your heart's on fire, you must realize smoke gets in your eyes...

Đây là bài hát “Smoke Gets In Your Eyes” do ban nhạc da đen The Platters hát vào thập niên sáu mươi, lời bài hát có đoạn: Tất cả những người đang yêu đều giống như người mù, khi trái tim thấp lửa, khói làm mờ mắt bạn, khi tình yêu đã tàn lụi, khói vẫn làm mờ mắt bạn. Giọng Lưu Chi Xuyên thật cô đơn, rất nhiều bạn nữ nghe xong đã rơi lệ, dường như tình cảm của những người trẻ tuổi dư thừa đến mức lúc nào cũng có thể trào ra.

Trong tiếng hát của anh, Lạc Trần cũng như cảm thấy trái tim mình đang nhói đau. Cũng chính vào giây phút ấy, cô quyết định sẽ đọc những lá thư anh gửi, xem rốt cuộc thì anh đã viết những gì trong đó.

Nét chữ của Lưu Chi Xuyên rất đẹp, trình bày sạch sẽ. Bức thư này chỉ có một tờ giấy nhưng lại viết dày đặc.

Lãng Lạc Trần:

Chào em! Hôm nay anh đã đặt xong vé máy bay, thời gian bay cũng đã định rồi. Mấy tháng vừa qua, niềm vui lớn nhất của anh chính là được quen biết em.

Em

Cúi đầu

Khẽ thở dài

Trong mắt

Là

Sự xa xăm

Anh

Lặng lẽ

Ở bên

Cầu mong

Em

Bình yên

Xin hãy cho phép anh được có một điều ước trước lúc đi xa, ước gì sau này trong cuộc sống của anh có em. Không cần em phải luôn ở cạnh anh, nhưng mong em cứ bình yên ở bên anh như thế.

Thân ái

Chi Xuyên.

Tình cảm thuần khiết này thật khiến người ta phải cảm động. Mở bức thư ra, Lạc Trần thừa nhận mình đã bị nó làm cho cảm động. Nếu... nếu tình trạng của cô không như lúc này, rất có thể cô sẽ cùng với anh, một người ưu tú nhưng không tạo ra áp lực cho người khác ấy, trải qua một tình yêu đẹp của tuổi thanh xuân. Nhưng cô còn có tư cách gì chứ?

Ngồi trong đám nữ sinh ồn ào lao xao, nghe họ bàn luận anh nào đẹp trai, ngôi sao nào mặc đồ gì thì gọi cảm, nghe bọn họ nói chỉ cần nhân vật nổi tiếng nào đó liếc mắt nhìn họ một cái thì họ đã ngã không dậy nổi, mặt đỏ tim đập, Lạc Trần cảm thấy cô không nên dừng chân tại đây, cô không thể hòa nhập được với nơi tràn ngập sức sống này, trưởng thành quá sớm, tim đã toan về già.

Hai ngày sau, Lạc Trần có gặp Lưu Chi Xuyên trong trường. Anh ngập ngừng như định nói gì mà lại thôi, chào hỏi Lạc Trần từ xa rồi đứng im, đợi sau khi Lạc Trần đi qua vẫn đứng nguyên chỗ cũ. Lạc Trần nhìn thấy anh liền nghĩ ngay đến bài thơ ngắn kia, nghĩ đến giấc mơ đẹp đẽ mà anh đã ước. Lưu Chi Xuyên nhìn nho nhã nhẹ nhàng như thế khiến Lạc Trần cảm thấy, chỉ có người như anh mới xứng đáng với từ quân tử.

Trong tình huống như thế này mà vẫn tiếp tục im lặng thì chắc anh thất vọng lắm, bức thư chất chứa bao nhiêu hy vọng như thế nhưng chỉ mang lại sự thất vọng. Cho dù nói một câu bảo trọng, cho dù chỉ là quan tâm đúng mực như giữa bạn bè với nhau, ít nhiều cũng sẽ khiến anh cảm thấy được an ủi. Những điều đó Lạc Trần đều hiểu, nhưng cô thấy thật khó dừng bước, càng khó mở miệng. Cô sợ làm thế sẽ lại thổi tung đồng tro tàn, che mờ đôi mắt anh. Nếu không phải bị mờ mắt giống như lời bài hát ấy, sao anh lại chú ý đến cô chứ? Cô đâu xứng đáng để anh phải làm như thế!

Về đến nhà, Lạc Trần ngồi bệt xuống sàn “thư viện” của Lâm Tự uống một tách cà phê, đọc sách của anh, đây đúng là một việc dễ chịu. Thỉnh thoảng, khi tâm trạng vui vẻ, anh còn mở những chiếc đĩa mình sưu tập, không khí rất ngọt ngào đầm ấm. Nhưng khi quay lại trường, Lạc Trần lại cảm thấy trái tim mình đau như cắt. Mặc dù trước kia cô cũng có phần xa cách với các bạn, nhưng trong giờ phút này, cô đã không có tư cách để sống cuộc sống vô tư của thời sinh viên nữa, thân phận người có chồng đã hủy bỏ toàn bộ tư cách đó của cô.

Lá thư của Lưu Chi Xuyên đánh thức dây đàn cảm xúc trong Lạc Trần, lần đầu tiên cô nhận ra sự đẹp đẽ của tình yêu. Cô cảm thấy cô cần tình yêu, liền rất tự nhiên hướng sự chú ý của cô về phía Lâm Tự.

Thế là, Lăng Lạc Trần đặc biệt khao khát sự quan tâm của Lâm Tự. Chỉ một câu nói vô tình của anh thôi cũng khiến Lạc Trần suy nghĩ rất lâu, cũng có thể ảnh hưởng tới quyết định của cô. Lạc Trần cũng bắt đầu chú ý tới thói quen của Lâm Tự, đồng thời dựa vào nó mà điều chỉnh lại bản thân mình. Thời gian này, cô

trở nên rón rén dè dặt, cố gắng để lấy lòng Lâm Tự, ngày nào cũng đợi anh về rồi mới ngủ. Những lúc hai người thân mật, cô chỉ nghĩ đến việc làm anh vui, mong mỗi sự công nhận của anh một cách tham lam và khẩn cấp.

Đối với sự thay đổi của Lạc Trần, Lâm Tự đã nhận thấy ngay từ đầu. Anh bắt đầu xa cách, lạnh nhạt với cô, cố ý giảm thiểu số lần gặp mặt của hai người. Lâm Tự cảm thấy không có thứ tình cảm nào là đơn thuần chỉ cho đi mà thôi, đã bỏ ra là đều yêu cầu được đáp lại.

Bây giờ, Lạc Trần cảm thấy có một người để yêu, để cho, để chiều chuộng thôi cũng đủ rồi. Nhưng sẽ đến một ngày, cô nhất định sẽ yêu cầu anh đáp lại tình yêu của mình, yêu cầu anh phải cho, phải chiều chuộng lại cô. Có điều đối với Lâm Tự, anh chỉ cần tình dục chứ không cần tình yêu. Anh cảm thấy tình yêu đa phần là gánh nặng, thứ mà anh có thể làm được là gánh vác tránh nhiệm chứ chẳng phải là cho cô ấy tình cảm, thứ Lạc Trần muốn anh không có.

Đối với Lâm Tự, ý nghĩa tồn tại của con người chính là để làm việc gì đó lưu lại cho hậu thế, bởi vậy anh không muốn, cũng không có ý định đầu tư sức lực vào chuyện tình cảm nam nữ. Đối với người phụ nữ đã thuộc về mình này, anh càng cảm thấy không cần bỏ thời gian và công sức ra để chiều chuộng, đợi khi cô ấy tỉnh ngộ, biết được thứ gì có thể có, thứ gì chỉ có thể là mơ ước xa vời, lúc ấy mọi chuyện sẽ trở lại trạng thái ban đầu. Lâm Tự tin với trí thông minh của Lạc Trần, cô sẽ nhanh chóng hiểu ra điều đó.

Một năm sau đó, Lạc Trần học được thế nào là nhớ nhung, thế nào là chờ đợi, thế nào là khát khao. Sau khoảng thời gian mà đến giọng nói của anh cô cũng không nghe thấy, Lạc Trần hiểu ra rằng, con người này chỉ mang lại cho cô sự thất vọng. Những lúc cô cần thì anh biến mất, chỉ xuất hiện những lúc bản thân anh cần. Tình yêu Lạc Trần dành cho Lâm Tự không ngừng bị giày vò bởi hai tâm trạng khát khao và tuyệt vọng. Mỗi lần, khi chút nhiệt tình của Lâm Tự khiến cô hiểu nhầm là tình yêu, thì ngay lập tức anh sẽ có cách khiến trái tim cô đau đớn, làm cô hiểu, tất cả đều chỉ là do cô tưởng tượng mà thôi.

Lâm Tự đối xử với tất cả mọi người đều vô tình như thế, bản tính anh vốn rất lạnh lùng. Dần dần Lạc Trần cũng tỉnh ngộ, con người này không có tình cảm, thứ duy nhất mà anh ấy có thể làm cho người khác là thay họ gánh vác trách nhiệm. Từ đó về sau, Lạc Trần không còn thức đợi anh về, không nấu những món anh thích ăn, không còn quan tâm tới việc anh ở đâu, làm gì, cũng không thay đổi bản thân theo ý thích của anh nữa. Thậm chí là khi ở trên giường cũng không nhìn anh, làm những việc khiến anh vui, chỉ là làm cho xong nghĩa vụ, giúp mình giải tỏa áp lực, đồng thời tự tìm niềm vui trong đó mà thôi. Nhưng Lạc Trần hiểu rõ một điều rằng, những lúc cơ thể mình nóng bỏng nhất cũng là khi trái tim mình lạnh nhất.

Năm nay đối với Lạc Trần mà nói quả là một năm khó khăn. Một mình cô tự dằn vặt, trải nghiệm, đúc kết, không có ai để chia sẻ nỗi lòng chứ đừng nói gì đến việc được giúp đỡ. Nhưng tính thần nhiên vốn có đã cứu cô, Lạc Trần biết, cho dù mình có thích Lâm Tự đến đâu, yêu anh nhiều thế nào đi chăng nữa thì cũng không thể đánh mất cái tôi của bản thân. Vì vậy, sau khi Lạc Trần nghĩ thấu đáo rồi quyết định từ bỏ, cô đã thật sự trưởng thành. Nhưng sự trưởng thành này vẫn phảng phất nét buồn thương, dù sao sự cuồng nhiệt của mối tình đầu cũng chẳng dễ gì xóa bỏ mà không để lại dấu vết nào.

16. Chương 16: Chỉ Cần Em, Không Cần Tình Yêu.

Tình cảm của Lạc Trần dành cho Lâm Tự, cả nhà họ Lâm chỉ có hai người là Lâm Đoan Tử và Utah biết rõ. Mỗi tuần họ phải về chỗ ông nội Lâm Chiêu để dùng cơm một lần, Lâm Tự dù có bận đến mấy, nhưng chỉ cần đang ở trong nước thì nhất định sẽ về tham dự. Bởi thế, trong một khoảng thời gian, việc về khu biệt thự ăn cơm luôn là việc quan trọng nhất của Lạc Trần, vì có lúc chỉ khi về đây cô mới gặp được Lâm Tự. Lâm Đoan Tử là người từng trải, sự thay đổi giữa đôi vợ chồng trẻ đương nhiên không giấu được bà. Utah lại rất tinh ý, hơn nữa từ sau khi anh ta vào công ty làm việc, Lâm Tự dù không có việc gì cũng không về nhà, thường xuyên kéo anh ta ra ngoài tập thể thao.

Lâm Đoan Tử theo dõi thần sắc trẻ tràn đầy sức xuân và ánh mắt sáng ngời xuất phát từ đôi mắt diêm tinh của Lạc Trần dần trở nên ảm đạm, cảm thấy xót xa. Bà muốn khuyên nhủ an ủi Lạc Trần, nhưng Lạc Trần vẫn luôn giữ khoảng cách với tất cả mọi người, khiến bà cảm thấy khó mở lời. Người duy nhất mà Lạc Trần vui vẻ muốn tiếp xúc lại đẩy cô ra xa, sự tổn thương đó e là sẽ tồn tại trong một thời gian khá dài.

Utah cũng thấy không thuận mắt, cậu không chỉ một lần nhìn thấy đôi mắt ngấn nước của Lạc Trần. Lúc Lâm Tự lại đến rủ đi chơi, cậu liền nói: “Anh, em cảm thấy anh làm thế có chút không thoả đáng”.

Lâm Tự cũng không nói gì, chỉ nhìn cậu.

“Lạc Trần đã là người của anh rồi, anh không thể đối xử với chị ấy tốt một chút sao? Dù sao cũng đều là sống, hà tất phải để chị ấy khóc lóc sụt sùi như thế? Cho chị ấy chút ngọt ngào, như thế cả hai đều sẽ vui vẻ.”

“Cậu cho rằng cô ấy chỉ cần một chút ngọt ngào là xong sao?”

Theo những gì mà Lâm Tự hiểu về Lạc Trần, cô hoàn toàn không để ý tới những giá trị vật chất, thứ có quý đến đâu cũng chẳng khiến cô động lòng, vậy tình cảm chính là thứ đáng quý nhất đối với cô rồi. Bởi thế, nếu Lạc Trần đã dành tình cảm cho ai thì cũng sẽ yêu cầu người kia toàn tâm toàn ý đáp lại, cô ấy nhất định phải nắm giữ được toàn bộ những gì thuộc về người đó. Chưa nói tới việc cuộc hôn nhân này sớm muộn gì cũng sẽ kết thúc, cho dù là không kết thúc đi nữa, anh cũng chẳng thể trở thành người khiến Lạc Trần hài lòng. So với việc cho cô ấy chút ngọt ngào, để cô ấy cứ mãi tìm kiếm mong chờ nó một cách vô vọng, thì thà rằng từ chối rõ ràng ngay từ đầu vẫn hơn. Đối với vết thương lớn, người ta sẽ thận trọng chú ý để không động đến nó, còn những vết thương nhỏ, nhanh liền da lại dễ dàng bị người ta coi nhẹ, bị cào rách hết lần này đến lần khác, sự giày vò đó càng khiến người ta đau đớn hơn.

Lúc đầu, không phải Lâm Tự không nghĩ đến việc Lạc Trần sẽ yêu mình, cô là một tờ giấy trắng, còn anh lại đầy kinh nghiệm. Cô ấy luôn cô đơn một mình, đột nhiên có một chỗ dựa, mà chỗ dựa này lại có kinh nghiệm sống phong phú hơn cô nhiều. Sống chung, cùng nhau chia sẻ sự thân mật vui vẻ về thể xác, tất cả đều là những thứ Lạc Trần chưa từng được trải nghiệm, làm sao có thể không khiến cô ấy mê muội được? Thậm chí Lâm Tự còn nghĩ Lạc Trần đã phải rung động từ lâu rồi mới đúng, họ sống cùng nhau phải tới nửa năm sau Lạc Trần mới có cảm giác, điều này nằm ngoài dự đoán của Lâm Tự.

Suốt một năm nay, Lạc Trần bị đả kích liên tục đã dần quay trở lại hiện trạng ban đầu. Lâm Tự cũng không dễ chịu chút nào, vốn những đêm nóng bỏng như thế mà có thêm gia vị tình yêu nữa thì sẽ tuyệt vời không còn gì để nói. Đặc biệt nhất là người con gái trầm tính như thế, ở trên giường lại chịu dùng cơ thể mình để làm anh vui, sau khi nhận được sự cổ vũ của anh, dần dần cởi mở bản thân, để mặc anh chi phối. Khoái cảm của quyền lực ấy đôi lúc còn vượt qua khoái cảm khi lên đỉnh.

Nhưng từ khi Lạc Trần cảm thấy thất vọng rồi dần dần chuyển sang tuyệt vọng, Lâm Tự cảm thấy khi ở trên giường, cô đã khoá chặt cánh cửa tâm hồn mình. Cô vẫn phối hợp như thế, cũng vẫn đạt được cao trào dưới sự tác động của anh, nhưng sự rung mình khi đó hoàn toàn khác với cao trào xuất phát từ trái tim lúc trước của cô.

Vì thế Lâm Tự cũng dần cảm thấy mất hứng. Một hôm, Lâm Tự phát hiện ra những lúc gần gũi Lạc Trần anh đều nhớ đến trạng thái ngày trước của cô: hơi thở lúc nhanh lúc chậm, đôi khi gấp gáp của Lạc Trần; hơi thở nhẹ hắt ra khi anh tiến vào trong cô; những lúc Lạc Trần mân mê nghịch bàn tay anh; Lạc Trần chủ động ở trên người anh mà vận động, bộ dạng phóng đảng xen lẫn ngại ngùng. Lâm Tự cảm thấy thật vô lý, rõ ràng cùng một người, nhưng sao anh không thể đạt được sự thoả mãn giống nhau. Lạc Trần thu lại tình yêu của mình, đồng thời cũng thu lại sự hấp dẫn của cô, đây là việc khiến Lâm Tự tương đối phiền lòng.

Lại một lần nữa Lâm Tự vào trận qua loa cho xong chuyện khiến Lạc Trần không khỏi thấy lạ.

“Anh sao vậy?”

Lần này khác với mọi lần Lâm Tự không vội vàng tắm rửa rồi rời đi. Anh nằm thẳng người bên cạnh Lạc Trần, nhưng cũng không trả lời câu hỏi của cô.

Không nói thì thôi, Lạc Trần nhún vai chẳng quan tâm, với tay lấy chiếc áo ngủ bị Lâm Tự ném trên gối, định đi tắm rồi ngủ một giấc. Gần đây Lâm Tự rất khác thường, lần nào cũng tỏ ra rất bức bách, kích động nhưng sau khi kết thúc lại tỏ ra không vui, thậm chí có chút mệt mỏi chán nản, cứ như trước đó là bị ai nhập vào chứ không phải bản thân anh vậy.

“Em không thoả mãn được anh, anh đành phải đi tìm người khác.” Lâm Tự thật ra cũng không biết nên làm thế nào để nói rõ chuyện này, anh biết bản thân mình như thế là đang ép buộc cô, bởi vì anh không

cần tình yêu của Lạc Trần, nhưng lại cần cô có tình yêu.

Lạc Trần đang xô chân vào dép, nghe thấy câu nói đó bỗng cảm giác máu trong người mình đông cứng lại, nhất thời không biết nên trả lời thế nào. Cô đã hạ mình đến thế, đã cố gắng lờ đi cảm xúc của bản thân để phối hợp với anh rồi, thế mà anh lại nói cô không thoả mãn được anh. Anh đã chán cô rồi sao? Hay là vì không cần trái tim này nên cũng không cần cả con người cô?

Nước mắt của Lạc Trần cứ thế tuôn ra, ngay cả lúc thất vọng nhất cô cũng chưa bao giờ rơi nước mắt vì anh. Cô luôn cho rằng cho dù Lâm Tự không yêu cô thì ít ra cô có thể ở bên anh, có thể nhìn thấy anh, cảm nhận được anh, thậm chí ở một mức độ nào đó cũng xem như có được anh. Anh không cho cô tình yêu, vậy thì cô không cần yêu nữa, chỉ giao tiếp với anh theo cách anh muốn, như thế cũng chẳng có vấn đề gì cả. Bởi vì tận sâu nơi trái tim Lạc Trần vẫn còn ảo tưởng, đó là hoàn thành được giấc mơ tình yêu của chính mình.

Nhưng bây giờ Lâm Tự nói anh ấy cảm thấy không thoả mãn! Lâm Tự đang nghiền nát tia hy vọng mỏng manh cuối cùng của Lạc Trần. Cho dù cô nhượng bộ hết lần này tới lần khác, cho dù đã trốn vào một góc khuất, bản thân nghĩ như thế là đã đủ an toàn, hoàn toàn không cản trở anh, thì anh vẫn cho rằng cô thật vướng mắt hay sao? Tình yêu trong mắt một người đang yêu là hy vọng, ngọt ngào, nhưng trong mắt của một người không yêu lại là phiền phức, ràng buộc. Lạc Trần để mặc cho nước mắt rơi nhưng không phát ra âm thanh nào, từ từ đi vào nhà tắm. Dù sao thì Lâm Tự nghĩ gì, làm gì cũng có bao giờ để ý đến cảm nhận của người khác đâu, cô không cần phải trả lời anh. Trước kia trái tim lạnh giá, giờ Lạc Trần cảm thấy trái tim cô lại trở nên cứng rắn, không cứng rắn sao có thể bảo vệ chính mình? Không cứng rắn làm sao có thể chịu được sự đả kích bất ngờ hết lần này đến lần khác như thế?

Khi cô ra đi, Lâm Tự đã không còn ở trong phòng nữa. Lạc Trần lao tới, giật ga trải giường, dùng sức xé rách, trong đầu cô chất đầy ham muốn được đập phá, cô muốn đập nát căn phòng lưu giữ quá nhiều dấu tích của anh này, cô muốn tiêu huỷ những ký ức ngọt ngào trước kia và khao khát phá vỡ suy nghĩ cố chấp trong lòng mình, cô muốn trở lại là cô của trước kia – không yêu, không hận.

Chuyện đó cứ thế qua đi, Lâm Tự không đi tìm bất kỳ người nào để giải phóng ham muốn như anh đã nói. Anh biết, chỉ có người con gái sống cùng anh dưới một mái nhà kia mới có thể thoả mãn được được anh, mà điều kiện tiên quyết lại chính là thứ tình cảm anh không chịu cho đi. Vì thế tình trạng hiện nay là do một tay anh gây ra, cũng chỉ có anh mới có thể hoá giải được.

Song Lạc Trần lại tỏ vẻ không quan tâm, thậm chí cô còn nghĩ đương nhiên là anh đã có người khác rồi, chỉ có điều cô không nói ra mà thôi. Đường như bắt đầu từ buổi tối ngày hôm ấy, Lạc Trần cảm giác mình thật sự đã được giải thoát. Giờ cô chỉ nghĩ làm thế nào để lấy lại được tự do của mình. Bởi vì đã được biết mùi vị của tình yêu, Lạc Trần cho rằng dù sau này mình có yêu ai khác hay không thì cuộc hôn nhân này cũng chẳng có ý nghĩa gì với cô nữa cả.

Đối với Lạc Trần mà nói, lợi ích bất ngờ trong cuộc hôn nhân này là cô có thêm rất nhiều người thân. Sau khi tiếp xúc với người nhà họ Lâm lâu ngày cô nhận thấy, thực ra họ đều là những người tốt. Ngay cả ông nội Lâm Chiêu cũng chưa bao giờ làm khó cô, ông còn đối xử rất tốt với Lạc Sa, một già một trẻ thường xuyên chụm đầu vào đánh cờ với nhau.

Hai năm gần đây Lạc Sa tiến bộ rất nhanh. Bác Vương hằng tuần đều đưa cậu đi học vẽ, thầy giáo là một giáo sư của trường đại học C mà đích thân ông nội Lâm Chiêu đứng ra mời, nghe nói là học trò cuối cùng của vị danh hoạ nào đó, rất có trình độ. Ban đầu thầy giáo vì nể mặt Lâm Chiêu, miễn cưỡng tiếp nhận Lạc Sa, dù sao thì trước đó Lạc Sa cũng chỉ là nghiệp dư. Cũng may Lạc Sa thật sự có tài, dưới sự chỉ bảo nghiêm khắc của thầy giáo đã tiến bộ rất nhanh. Chỉ trong một năm, cậu đã trở thành cậu học trò cưng của giáo sư.

Từ Man Chi chủ yếu ở văn phòng bên Mỹ. Nghỉ hè, bà mời Lạc Sa sang chơi, bác Vương cũng cùng đi với cậu. Lúc đó, Lạc Trần đang trong giai đoạn yêu đương đau khổ tuyệt vọng, không có tâm trạng mà chăm lo cho Lạc Sa nên cũng đành để cậu đi. Trước khi đi, Lạc Sa kéo tay Lạc Trần nói: “Chị, chị cùng đi với em đi, sao chị lúc nào cũng không vui thế?”.

Lạc Trần nhìn bộ dạng ngật ngưỡng như còn muốn nói điều gì đó nhưng lại không dám của em trai, đột nhiên nhận ra đã rất lâu rồi cô không trò chuyện với cậu, đa phần thời gian ở bên cậu, cô đều ngắn ngắn

ngơ ngơ. “Lạc Sa, bao giờ em quay về thì mọi thứ sẽ ổn cả thôi, em cứ chơi cho vui vẻ.” Lạc Trần hứa với Lạc Sa, thực ra cũng là muốn tự mình một thời hạn

Lạc Sa từ Mỹ trở về, cậu phát hiện ra đúng là Lạc Trần có thay đổi, không phải trở nên vui vẻ hoạt bát, dù sao bản tính của cô cũng không như thế, mà là càng lặng lẽ hơn, dường như đã nhìn thấu mọi chuyện trên đời, coi mọi thứ như mây bay gió thoảng.

Lạc Sa cảm thấy chị gái mình như đang cuộn người lại, tự giấu mình vào chỗ mà chính chị ấy cũng không thể với tới được. Thỉnh thoảng Lạc Sa về phác thảo hình ảnh của Lạc Trần, cậu cảm thấy mình không nắm bắt được nét đặc sắc của chị. Sau này, thầy giáo vô tình nhìn thấy bản vẽ đó của cậu, đã nói với Lạc Sa rằng “Thần thái và tâm trạng của con người là thứ khó nắm bắt nhất, người mẫu em chọn xem ra rất khó vẽ đấy, em có vẻ đã cảm nhận được chút gì đó, nhưng không thể dùng bút để lột tả được, tiếp tục cố gắng luyện tập nữa đi”.

Từ đó về sau, Lạc Sa thường xuyên quan sát sự thay đổi tâm trạng của Lạc Trần, nắm được điều gì cậu lập tức cầm bút lên, chỉ tính riêng số tranh phác thảo mà cậu vẽ Lạc Trần cũng gần một trăm bức. Thầy giáo tỏ ra vô cùng kinh ngạc trước sự tiến bộ thần tốc của cậu. Không lâu sau, ông chủ động xin rút vì cho rằng Lạc Sa phù hợp học vẽ tranh sơn dầu hơn, hội họa truyền thống chú trọng tới việc chấm phá, nếu Lạc Sa tiếp tục theo học ông cũng chỉ lãng phí thời gian của cậu mà thôi. Sau đó, Lâm Chiêu lại đích thân mời một họa sĩ nổi tiếng về mảng tranh sơn dầu trong nước tới để phụ đạo riêng cho Lạc Sa. Lạc Trần không hiểu về hội họa nhưng cô có thể nhìn thấy Lạc Sa càng vẽ càng đẹp. Vì vậy, mỗi lần Lạc Sa yêu cầu cô làm mẫu, cô đều cố gắng phối hợp ngồi im không dám cử động, việc này đối với cô mà nói không còn gì có thể dễ dàng hơn.

Lạc Sa cũng thường xuyên lợi dụng những cơ hội thế này để đưa Lạc Trần ra ngoài thành, tận hưởng ánh mặt trời, giúp cô giải tỏa tâm trạng.

Quan hệ của Lạc Trần và Lâm Tự vẫn không ổn định bởi cả hai người đều cố gắng khống chế quan hệ của họ trong một phạm vi nhất định, không xa cách quá, cũng không thân mật quá, một bên lạnh nhạt thì bên kia phải nhiệt tình nóng bỏng hơn một chút, cả hai đều phải điều chỉnh cảm xúc của mình. Trong thâm tâm, Lạc Trần coi Lâm Tự cũng giống như khăn mặt hay bàn chải đánh răng. Những thứ đó là của mình, không dùng chung với người khác, nhưng cũng chỉ lúc nào cần mới dùng, bình thường sẽ không nghĩ tới, nếu dùng cũ rồi cũng có thể bỏ đi thay mới. Cho dù dưới con mắt của người khác thì quan hệ giữa hai người đang ở thời kỳ ổn định, nhưng đây là sự yên tĩnh trước cơn bão hay là sự bình ổn lâu dài thì chỉ có hai người họ mới biết.

Những lúc rảnh rỗi Lạc Trần bắt đầu nghĩ đến việc kiếm tiền, cô cho rằng chỉ có nhanh chóng trả tiền lại cho Lâm Tự thì cô mới có được sự tự do thật sự. Những lúc được nghỉ, cô còn phải dành thời gian để đi về với Lạc Sa, vì vậy hầu như không mấy khi gặp Lâm Tự. Hằng ngày Lạc Trần đều ăn cơm ở chỗ Lạc Sa rồi mới về nhà. Phương thức giao tiếp của cô và Lâm Tự là ghi giấy nhắn hoặc dùng điện thoại, cả hai đều không muốn chủ động mở lời trong những lúc nhạy cảm thế này.

“Đi công tác, ba ngày.” Đây là tờ giấy nhắn mà buổi sáng Lâm Tự dán ở tủ lạnh, lúc đó Lạc Trần đã đi học rồi.

Lâm Tự thỉnh thoảng cũng sẽ gửi tin nhắn cho Lạc Trần. Thực ra anh thích gọi điện thoại hơn, nhắn tin quá phiền phức, hơn nữa chỉ vài chữ ngắn ngủi cũng không thể nói hết được mọi chuyện, gửi đi gửi lại cũng mất thời gian. Nhưng Vương Dịch Thu nói với anh rằng con gái rất thích nhận được tin nhắn, vì dùng tin nhắn có thể thổ lộ những điều bình thường không dám nói, khiến người nhận cảm thấy ngọt ngào. Cô thường xuyên ép Lâm Tự gửi tin nhắn cho Lạc Trần. Thỉnh thoảng trên đường đi, thật sự quá nhàn rồi anh cũng sẽ gửi tin nhắn cho cô, dù sao thì trong giờ học Lạc Trần cũng không tiện nghe điện thoại.

“Đang làm gì?”

“Đi học.”

“?”

“E1.”

[1] E: viết tắt của English, môn tiếng Anh.

Mặc dù nội dung của những tin nhắn ấy cũng chẳng có gì đặc biệt nhưng Lâm Tự phát hiện, nếu nhận được tin nhắn trả lời của Lạc Trần, anh sẽ cảm thấy rất vui vẻ, rất muốn gặp cô, rất muốn hôn cô, rất muốn được ôm cô thật chặt. Anh biết mình không nên có loại tâm trạng này, ít nhất là trong lúc đang làm việc thì không nên nghĩ đến những chuyện không liên quan, nghĩ đến một người con gái lại càng không được. Anh cảm thấy bị phụ nữ dắt mũi chẳng phải là việc gì hay ho.

Thành tích mấy năm gần đây của Lâm Tự mọi người đều thấy rõ. Nếu trước kia, khi anh mới tiếp nhận Hoa Lâm, đa số cổ đông đều giữ thái độ thờ ơ, đứng ngoài quan sát, thì bây giờ bọn họ lại hết sức ủng hộ vị Chủ tịch Hội đồng quản trị trẻ tuổi này.

Với những chính sách rất quyết đoán mang tính dẫn đầu xu hướng của anh, chưa đến ba năm, Hoa Lâm đã thành công bước vào thị trường sản phẩm công nghệ cao, sản xuất phần cứng máy tính cao cấp, đưa tập đoàn Hoa Lâm từ một tập đoàn trọng tâm là đầu tư tài chính trở thành một tập đoàn công nghiệp loại hình mới với ngành nghề chủ đạo là công nghệ kỹ thuật. Lâm tự còn dự định đưa cổ phiếu của công ty lên sàn chứng khoán Mỹ trong vòng hai năm, tập trung nguồn lực để đưa Hoa Lâm trở thành công ty lớn mang tính quốc tế. Lâm Chiêu sớm đã tuyên bố lui về vị trí cố vấn, rảnh rỗi hẹn mấy ông bạn già đến biệt thự câu cá, cuộc sống rất an nhàn thoải mái.

Lâm Tự cũng dùng cách riêng của mình để quan tâm đến Lạc Trần và Lạc Sa. Thành tích học tập hằng năm của hai chị em đều được chuyển đến tận tay Lâm Tự. Lạc Trần không thích khoe khoang, Lâm Tự cũng cố gắng hết sức để bảo vệ cô, bảo đảm cô không bị người khác chú ý hay làm phiền. Có nam sinh thích cô, chuyện đấy anh cũng biết nhưng anh không lo lắng. Anh tin rằng Lạc Trần sẽ coi bạn học của cô và Lạc Sa giống nhau. Sau khi Lạc Sa chuyên tâm vào học vẽ tranh sơn dầu, Lâm Tự đã từng giới thiệu các tác phẩm của cậu đi tham dự cuộc thi hội họa toàn quốc, đồng thời cũng đạt được thứ hạng khá cao, việc này coi như đã dọn đường để Lạc Sa sau này có thể chính thức hoạt động trong lĩnh vực hội họa. Lâm Tự chỉ ngầm giúp đỡ hai chị em khi họ gặp khó khăn, không để họ cảm thấy có gánh nặng hay không thoải mái, cũng sẽ không để họ hiểu lầm ý mình.

Đương nhiên, Lâm Tự vẫn tự thuyết phục bản thân rằng, anh đang dùng cách của mình để quan tâm tới những người cần quan tâm, hoàn toàn không phải là đang hao tâm tổn sức để chiều chuộng, lấy lòng ai.

17. Chương 17: Tro Tàn Của Sự Nhiệt Tình

Việc Lạc Sa nhanh chóng thích ứng với cuộc sống mới, cộng thêm sự tin tưởng hoàn toàn vào bác Vương khiến Lạc Trần cũng nhẹ nhõm hơn. Rất nhanh, cô yêu cầu Lâm Tự để mình được chuyển hẳn vào ở trong ký túc xá. Lý do của cô là bài vở của năm thứ hai rất bận, các tiết học buổi tối cũng nhiều, cô muốn cuối tuần mới về nhà ở.

Lâm Tự không đồng ý ngay, rõ ràng đấy chỉ là một cái cớ.

Mấy ngày sau, Lâm tự cuối cùng cũng cho phép cô chuyển vào trường ở. Anh thấy so với việc hai người vất óc suy nghĩ cách tránh mặt nhau, thì thà rằng dùng một lý do danh chính ngôn thuận như thế còn hơn, mặc dù anh cũng cảm thấy có chút không quen với việc thiếu Lạc Trần trong cuộc sống của mình.

Học kỳ này Lưu Chi Xuyên đã quay trở lại. Tối thứ Sáu, anh kéo tay Lạc Trần lại, nói: “Lăng Lạc Trần, anh có thể đưa em về nhà không?”.

Mặc dù cảm thấy kinh ngạc trước sự thay đổi của anh nhưng Lạc Trần vẫn gật đầu. Thời gian họ học cùng nhau cũng chỉ mới hơn một năm, trong đó đã mất nửa năm xa cách, những lá thư của anh trong khoảng thời gian ấy vẫn không gián đoạn, hằng tuần anh vẫn đều đặn gửi về. Lạc Trần cũng mở ra đọc chăm chú, chia sẻ với những lá thư anh gửi về không có lời nào vượt quá giới hạn bạn bè, ngược lại nội dung chỉ như ghi chép lại hành trình của mình, trao đổi cảm nhận của mình với người nhận thư mà thôi.

Lạc Trần không hề cảm thấy chán ghét hành động theo đuổi lặng lẽ đó của anh mà lại cảm thấy bối rối. Dù sao Lạc Trần cũng trải qua thời gian dài yêu đơn phương, cô hiểu đó là thứ tình cảm cay đắng nhiều hơn

ngọt ngào. Cô cũng muốn nhân cơ hội này nói rõ với anh, cô không thể đáp lại anh, đừng tiếp tục lãng phí thời gian và tình cảm cho cô nữa.

Đang định mở miệng nói, Lạc Trần bỗng vô tình nhìn thấy Lâm Tự đang đứng dựa người vào chiếc xe mới của anh, vừa nghịch điện thoại vừa nhìn về phía này. Sự xuất hiện của anh đã thu hút sự chú ý của rất nhiều người. Vừa tan học, sinh viên đang ùa cả ra ngoài, chỉ mình anh đứng ở bên kia đường, nhưng dường như anh chỉ vô tình dừng ở đó, nghỉ ngơi một chút rồi lại đi.

Lạc Trần nghe thấy một nữ sinh bên cạnh mình kích động kêu lên: “Trời ơi, bạch mã hoàng tử kìa! Đợi ai thế không biết?”.

“Sai, là hoàng tử xe đua. Loại xe này nhìn khỏe mẽ chết đi được.”

Thực ra cô gái kia chưa chắc đã biết ý nghĩa của từ “khỏe mẽ”, nhưng khi nhìn thấy một chiếc xe vô cùng bắt mắt, bên cạnh lại là một anh chàng đẹp trai, đành tìm một từ có ý nghĩa đặc biệt để hình dung.

Lạc Trần vội vàng lấy điện thoại ra, quả nhiên có cuộc gọi nhỡ, một lúc sau chuông điện thoại lại reo.

“Còn chưa ra sao?”

“Nhìn thấy anh rồi.”

“Đi thôi.” Lâm Tự nói xong liền lên xe trước. Hôm nay ông nội Lâm Chiêu sẽ từ biệt thự riêng trở về, người trong nhà đã hai tuần nay không cùng ăn bữa cơm nào rồi, hơn nữa lần này còn có món cá nữa lần này còn có món cá do chính ông Lâm Chiêu nấu được. Lạc Trần sáng nay đã nhận được tin nhưng không ngờ Lâm Tự lại đích thân đến đón. Cô vốn định về ký túc thay đổi rồi mới đến nhà ông nội.

“Anh qua góc đường phía trước đợi em, cứ thế này mà lên xe thì lộ liễu quá.”

Lâm Tự không nói gì, chỉ cúp máy rồi lái xe đi.

Lưu Chi Xuyên vẫn đứng trước mặt nhìn cô nói chuyện, đương nhiên cũng nhìn theo ánh mắt cô mà thấy Lâm Tự. Mặc dù anh không biết quan hệ của họ nhưng cũng đoán được phần nào.

Lạc Trần cảm thấy đây là cơ hội tốt, cô cũng không có ý giấu Lưu Chi Xuyên, liền cười nói: “Anh thấy rồi đấy, anh ấy đang đợi em, chuyện của chúng ta là không thể. Cảm ơn tấm chân tình của anh bấy lâu nay, em tin sẽ có một người con gái xứng đáng để anh làm như thế đang đợi anh xuất hiện. Tạm biệt”. Lạc Trần rất thẳng thắn nói lời từ biệt với Lưu Chi Xuyên, cô cảm thấy người con trai chung tình này nên tìm một người tốt hơn cô. Còn sự nhiệt tình của Lạc Trần, từ khi cô còn chưa biết thế nào là tình yêu, đã bùng cháy vì Lâm Tự, cũng đã tan thành tro bụi, có thể vẫn còn chút tàn dư, nhưng phần đời còn lại của cô vẫn cần dùng đến nó nên cô không thể cho ai cả.

Lạc Trần đi về phía Lâm Tự. Lưu Chi Xuyên dường như vẫn đang chìm đắm trong tâm trạng bị từ chối, đi theo Lạc Trần một đoạn, rồi đột nhiên dừng lại như chợt bừng tỉnh, đứng nhìn bóng Lạc Trần xa dần.

Lưu Chi Xuyên đi theo Lạc Trần, Lâm Tự nhìn thấy rất rõ ràng. Chẳng phải anh nghi ngờ gì, nhưng vẫn cảm thấy không thoải mái, cảm giác như đồ của mình bị người khác thềm muốn vậy. Thế là bất giác mặt anh sầm xuống. Lạc Trần sau khi lên xe liền phát hiện ra bộ mặt không vui hiem thấy của anh.

“Anh sao vậy? Đợi lâu phải không?” Lạc Trần cho rằng anh đã mất kiên nhẫn.

“Cậu ta là ai?” Giọng Lâm Tự khá chua.

“Hả?” Lạc Trần ngừng lại một lát, “Bạn học”.

“Thích em?”

“Tùng thích.” Lạc Trần trả lời. Bị từ chối rồi, chắc sẽ không thích nữa, đây là điều mà Lâm Tự đã dạy Lạc Trần.

Lâm Tự cũng không hỏi thêm nữa, chỉ đáp ga, chiếc xe lao vút đi như một mũi tên. Cũng may Lạc Trần có thói quen lên xe là thắt dây an toàn, nếu không chắc chỉ còn biết gửi gắm hy vọng vào túi khí an toàn trên xe.

Lâm Tự đưa Lạc Trần về nhà, vừa vào trong đã ôm chặt lấy cô, hôn lên mặt, lên chiếc cổ mẫn cảm của cô.

Sau kỳ nghỉ hè họ đã không ở cùng nhau nữa, cho dù là lúc Lâm Tự cố ý lạnh nhạt với Lạc Trần nhất cũng chưa từng lâu như thế không động vào cô. Đương nhiên, đây không phải là mục đích ban đầu của Lâm Tự khi anh tới đón Lạc Trần. Sự xuất hiện của Lưu Chi Xuyên chưa chắc đã nguy hiểm nhưng lại là một tín hiệu khiến Lâm Tự cảnh giác, đồng thời thúc đẩy anh vội vàng xác nhận ý nghĩ của Lạc Trần.

Lạc Trần cười nhẹ, cũng không từ chối sự chủ động của Lâm Tự, ánh mắt chất chứa tình cảm nồng đậm.

Lâm Tự ép Lạc Trần vào giữa cửa phòng rồi lập tức đi ngay vào chủ đề chính, anh có thói quen rất thẳng thắn khi hành sự. Lạc Trần vận vẹo người không phối hợp, nếu chỉ đơn thuần là muốn thỏa mãn dục vọng thì không thể lần nào cũng chỉ theo ý Lâm Tự, anh muốn thế nào là sẽ làm thế ấy được. Hôm nay cô đang rất có hứng, nhưng cũng không kìm chế được ý định muốn trêu chọc anh. Cô tỉ mỉ chậm chạp đùa giỡn với Lâm Tự, việc này khiến anh có cảm giác như không thể hạ cánh, thế là nổi khát khao trong lòng dường như bị mất không chế cứ ào ạt tuôn trào.

Sau đó, đương nhiên bữa cơm tối hai người đã không thể đến ăn.

Lạc Trần nằm trên giường, mệt tới mức hít thở thôi cũng thấy quá mất sức. Cô đương nhiên không biết cái gì đã kích động Lâm Tự, làm anh có những động tác mạnh mẽ như thế. Nhưng việc này đối với Lâm Tự mà nói, lại có ý nghĩa vô cùng trọng đại. Từ trong đó anh cảm nhận được khoái cảm đã lâu chưa được thể nghiệm, khoái cảm đến từ sự hoà hợp của cơ thể và tâm hồn, để lại dư âm không dễ gì có được rất lâu sau đó.

Lâm Tự nhận thấy chỉ cần Lạc Trần chủ động, bản thân anh liền rất dễ bị bắt lửa, sau đó thì khoái cảm giống như pháo hoa, bùng nổ những sắc màu rực rỡ không gì sánh bằng.

Ngày hôm sau, khi Lạc Trần tỉnh dậy đã là gần trưa, cô nhìn thấy tờ giấy nhắn lại của Lâm Tự: “Mở máy”.

Cô vừa mở máy di động, điện thoại văn phòng của Lâm Tự lập tức gọi tới, giọng Vương Dịch Thu gấp gáp, “Lạc Trần à, nghỉ ngơi khoẻ rồi chứ? Đợi một chút, sắp tìm em”. Sau đó điện thoại truyền tới âm điệu đều đều của Lâm Tự: “Cùng ăn cơm trưa, anh về đón em”.

“Em tự đến cũng được.” Chút ý thức cảnh giác này Lạc Trần vẫn có, cô lo rằng Lâm Tự bất cứ lúc nào cũng có thể bùng lên ham muốn, ở nhà lại càng không an toàn. Cô không phải là cố ý muốn kháng cự lại anh, nhưng khó khăn lắm mới rút được ra, liên tục tiếp xúc thân mật chỉ khiến mọi cố gắng của cô trở thành công cốc mà thôi.

Lâm Tự đưa Lạc Trần đến một nhà hàng với phòng ăn riêng, bên trong chỉ có một chiếc bàn nhỏ, mấy món ăn tinh tế ngon miệng được đặt riêng. Ăn cơm xong, Lâm Tự mới nói ra ý định của mình: “Đừng ở trường nữa, hằng ngày anh sẽ đưa em đi học”.

Nếu là trước kia, nhận được yêu cầu và lời hứa thế này, Lạc Trần chắc chắn sẽ thấy hạnh phúc tới rơi nước mắt, nhưng lúc này cô chỉ cảm thấy Lâm Tự thật ích kỷ, giả nhân giả nghĩa.

“Học kỳ này rất nhiều môn.” Lạc Trần không trực tiếp từ chối anh, nhưng cũng thể hiện rõ sự kiên định của mình.

“Ngày hôm sau không có tiết thì về nhà ở.” Cùng lắm thì anh sẽ sắp xếp toàn bộ các tiết học của Lạc Trần vào trong một hai ngày là được, còn mấy môn tự chọn, Lâm Tự đương nhiên cũng sẽ có cách can thiệp.

“Không. Cuộc sống sinh viên đâu chỉ có việc học. Em đã bỏ lỡ một năm rồi.” Lạc Trần cảm thấy có chút khó hiểu trước sự thay đổi của Lâm Tự. Vì sức khoẻ của cô ư? Cuối tuần cô cũng sẽ về nhà mà.

Thực ra, Lâm Tự cũng không thể nói rõ vì sao anh lại yêu cầu Lạc Trần như thế. Hôm qua, Lạc Trần đã ngủ quên trong lúc đang tắm, anh bế cô về giường, nhìn bộ dạng ngủ say của cô, đột nhiên cảm thấy anh nên đối xử với cô gái này tốt hơn một chút. Cô ấy đã lớn rồi, cuộc sống sinh viên ở trường chắc chắn là rất phong phú đặc sắc. Cứ nghĩ đến việc sẽ mất cô, sự tự tin của Lâm Tự lập tức bị lung lay. Nhìn thái độ của Lạc Trần đối với anh thì biết cô ấy tuyệt tình đến thế nào. Đối với mọi người, cô ấy là vô tình, nhưng với anh chính là hạ thủ không lưu tình. Lâm Tự nghĩ chắc anh đã bị Lạc Trần coi là đoạn quá khứ không cần nhớ lại, đang muốn vội vã rời xa anh. Lâm Tự làm sao lại không biết rằng anh đã đánh mất tình yêu của

Lạc Trần, giờ trái tim cô không còn để mặc cho anh điều khiển nữa. Những gì anh có thể làm được chỉ là giữ cô lại bên mình. Lâm Tự ngồi bên giường Lạc Trần, lặng lẽ ngắm cô ngủ gần hết đêm. Lâm Tự có thể không yêu cô, nhưng sự tồn tại của Lạc Trần có ý nghĩa vô cùng quan trọng với anh, không thừa nhận điều này, thì chính là lừa mình dối người.

Vì thế, Lâm Tự mới gọi Lạc Trần ra ngoài, thẳng thắn đưa ra yêu cầu của mình. Thấy Lạc Trần không thoả hiệp, anh cũng không tỏ thái độ sốt sắng.

“Ồ trường không tiện.”

“Phòng ký túc xá chỉ có mình em ở, có thể tự nấu cơm.”

Lâm Tự lập tức nhú mày, “Khu ký túc xá đó nam nữ ở chung”. Giọng điệu của anh cũng bắt gặp trở nên nghiêm khắc.

“Có vấn đề gì đâu, chẳng phải ai ở phòng người ấy sao?” Lạc Trần hờ hững đáp.

Khi Lạc Trần trăm phương ngàn kế lấy lòng thì anh tránh như tránh tà, giờ anh đưa ra yêu cầu lại đòi có người quanh quẩn ở đây, vậy đuôi chờ anh cúi xuống vuốt ve chắc! Lạc Trần cảm thấy trường học là nơi rất tốt, cô muốn giữ một khoảng cách nhất định với Lâm Tự, sau đó sẽ nghĩ cách làm thế nào để trả lại tiền cho anh. Cho dù bây giờ vẫn phải tiếp tục hợp đồng hôn nhân này, nhưng cũng không thể chỉ sống trong không gian có anh được. Cô không có niềm tin vào bản thân, chỉ sợ quá gần gũi lại yêu anh lần nữa, lại muốn gắn bó với anh lần nữa.

“Vậy anh chuyển đến ký túc ở với em.” Lâm Tự buột miệng. Lạc Trần mở to mắt, phòng ký túc làm sao so được với căn hộ của anh, chỉ to bằng nắm tay, chắc chắn sẽ tối ngày đung mắt. Huống hồ làm sao anh có thể ở trong ký túc được? Trường có đồng ý hay không còn chưa nói, chỉ riêng với danh tiếng của Lâm Tự cũng khiến sinh viên toàn trường phải nhón nháo rồi.

“Coi như anh chưa nói gì.” Lâm Tự cũng cảm thấy vô cùng phiền não về phát ngôn không suy nghĩ vừa rồi của mình. Mặc dù anh cho rằng Lạc Trần phải phục tùng anh, nhưng ngay từ đầu anh đã hứa sẽ không can thiệp vào cuộc sống của cô, giờ lại yêu cầu như thế, rõ ràng là không giữ chữ tín.

Lâm Tự quay về công ty, quyết định phải lập tức tiến hành việc thị sát trong năm nay đối với các công ty thành viên. Anh cho rằng bởi vì mình thường xuyên đi công tác hết đợt này đến đợt khác nên mới bị dục vọng thống trị, đây không phải là một hiện tượng tốt. Lạc Trần thì vẫn sẽ mãi ở đây, đợi khi nào cần anh sẽ đi tìm, không cần thì cứ để cô ở đó chờ. Nhưng bản thân anh trước hết phải bình tĩnh lại đã, bởi vì mỗi lần nhìn thấy Lạc Trần, Lâm Tự liền cảm thấy toàn bộ sự chú ý của mình đều bị hút về phía cô. Điều này thật bất thường, người con gái này đã ở bên cạnh anh hơn một năm rồi, lẽ ra anh sẽ phải cảm thấy dần dần nhạt nhẽo vô vị mới đúng. Anh phải trở lại trạng thái bình thường, cuộc sống mới có thể bình yên như xưa.

Vì thế, cuối tuần, khi Lạc Trần quay về nhà thì không thấy Lâm Tự đâu. Lạc Trần cũng đã thích ứng với tính cách lúc nóng lúc lạnh của anh từ lâu, cảm thấy bản thân mình không cần quá chú ý tới tâm trạng của anh, dù thế nào thì cũng phải sống cuộc sống của chính mình.

Ở trường, Lạc Trần vẫn gặp Lưu Chi Xuyên nhưng những lá thư của anh thì hoàn toàn biến mất. Hơn nửa năm nay Lạc Trần bắt đầu thấy thích sự tươi mới và lưu loát trong cách hành văn của anh, đột nhiên lại đứt đoạn như thế, cô bỗng thấy có cảm giác mất mát.

Lưu Chi Xuyên vẫn cứ giữ mãi bộ dạng ngáp ngừng như muốn nói điều gì đó. Khi thấy Sở Kinh Dương xuất hiện bên cạnh Lạc Trần, thái độ của anh trở nên trầm mặc, dường như anh cho rằng những lời Lạc Trần dùng để từ chối anh vào ngày hôm đó chỉ là cái cớ.

Sở Kinh Dương vẫn kiên trì đưa cô về ký túc mỗi khi Lạc Trần có tiết học buổi tối. Sau khi cô chuyển vào ký túc ở, anh luôn đưa cô về tận nơi. Lạc Trần trừ buổi tối phải đi học ra, ban ngày rất ít khi ra ngoài, quy luật sống như thế cũng giải phóng cho Sở Kinh Dương. Anh không phải là người nhàn rỗi, ngày nào cũng bận tối mắt tối mũi, vì muốn buổi tối có thời gian rảnh, anh phải cố gắng giải quyết tất cả mọi việc trong khoảng thời gian ban ngày, đã bận lại càng thêm bận.

Bây giờ, chỉ cần Lạc Trần có tiết học buổi tối, Sở Kinh Dương sẽ đợi cô ở một nơi cố định vào một giờ cố định. Mặc dù mỗi tuần chỉ có hai lần, nhưng đối với anh mà nói, như thế cũng là tốt lắm rồi.

Đương nhiên, điều này không có nghĩa là ngoài hai buổi tối đó ra thì anh sẽ không xuất hiện trước mặt Lạc Trần. Lạc Trần cảm thấy có thể gặp anh ở bất kỳ xó xỉnh góc ngách nào, dường như không đâu là không có bóng dáng anh ta. Nhưng Sở Kinh Dương không chèo kéo cô, đôi lúc anh đi lướt qua cô, vừa đi vừa nói gì đó với người bên cạnh, có điều đôi mắt chăm chú của anh khiến Lạc Trần cảm thấy anh xuất hiện ở đây chỉ là vì cuộc gặp gỡ thoáng qua này mà thôi. Hoặc đôi lúc, trong thời gian nghỉ giữa các tiết, Sở Kinh Dương sẽ xuất hiện ở cửa lớp cô, dựa vào tường, lặng lẽ hút thuốc, những lúc anh không muốn có người đến làm phiền thì sẽ không ai dám tới gần anh. Có điều chỉ riêng sự xuất hiện của anh cũng đã khiến không khí xung quanh có sự thay đổi rồi. Không được làm phiền Lạc Trần không có nghĩa là người khác không được tiếp tục ngưỡng mộ anh nữa, thậm chí Lạc Trần còn như nghe thấy tiếng pháo hoa nổ lách tách trong không khí được bắn ra từ những đôi mắt sáng ngời quanh mình.

Lạc Trần đã sớm thích ứng với các loại ánh mắt, hiếu kỳ có, ngưỡng mộ có, đổ kỵ có, thù ghét có. Một lần, Sở Kinh Dương đã nói nhỏ sau lưng cô, “Em nhìn thấy anh mà cũng coi như không, còn sợ ánh mắt của người khác sao?”.

Đúng thế, ở trường thì khó tránh được việc phải tiếp xúc với mọi người, phải lên lớp, phải tham gia các hoạt động ngoại khoá, muốn đi đâu cũng phải đi bộ, chỗ nào cũng thấy người là người, có muốn trốn cũng không trốn được. Nhưng Lạc Trần vẫn cố gắng lịch sự hết mức, đồng thời giữ một khoảng cách nhất định với những người xung quanh.

Mặc dù tần suất tiếp xúc của Lạc Trần và Sở Kinh Dương nhiều nhưng hoàn toàn không mật thiết, sau khi cô đã thích ứng với cuộc sống sinh viên thì cũng thích ứng với sự tồn tại của Sở Kinh Dương. Qua mùa thu, vị trí của Sở Kinh Dương từ chỗ làm cái đuôi của Lạc Trần giờ đã chuyển lên đi bên cạnh cô, mặc dù vẫn có khoảng cách nhưng cũng đủ gần để Lạc Trần có thể nghe rõ những gì anh nói.

Sở Kinh Dương từng chút một biến sự xuất hiện của mình trở thành điều tất nhiên trong cuộc sống của Lạc Trần. Lạc Trần cũng không rõ Sở Kinh Dương rốt cuộc định làm gì, anh chỉ lặng lẽ tiến gần Lạc Trần, hoàn toàn không yêu cầu Lạc Trần phải hồi đáp.

Sở Kinh Dương cũng đã để ý thấy Lưu Chi Xuyên, thỉnh thoảng cũng có gặp, những lúc ấy trên mặt anh sẽ thấp thoáng xuất hiện một nụ cười như có như không. Một lần, nhìn thấy Lưu Chi Xuyên, anh liền kéo Lạc Trần lại, nói: “Haizz, làm thế nào đây, kẻ hâm mộ của em xuất hiện nữa rồi, cậu ta chắc chắn sẽ lại cảm thấy đau lòng”.

Những thứ khác Lạc Trần có thể không thèm tính toán với anh, nhưng việc lấy Lưu Chi Xuyên ra làm trò cười khiến cô có chút tức giận, Lạc Trần nhắm chuẩn chân anh, tức tối giẫm mạnh lên một cái. Sở Kinh Dương hoàn toàn không đề phòng, hứng trọn cú đập đó, đau tới mức phải co chân lên mà nhảy.

Cũng may thần kinh vận động của anh khá tốt, nhảy một lúc đã có thể đặt chân xuống. Lạc Trần bị bộ dạng kỳ quái của anh ta chọc cho phì cười.

Đây là nụ cười đầu tiên của Lạc Trần trước mặt Sở Kinh Dương, lại là vì anh mà cười, điều đó khiến anh ta cảm thấy được an ủi phần nào. Anh thả lỏng chân, ngăn người nhìn nụ cười xinh đẹp tươi tắn như hoa của Lạc Trần. Nụ cười đó như ánh nắng mặt trời rực rỡ len lỏi qua những lớp mây đen u ám, như sự tươi mới mát lành sau cơn mưa, như cơn gió mát giữa trưa hè oi bức, Sở Kinh Dương thật sự cảm thấy đẹp tới mức khó dùng lời để hình dung.

Giống như tất cả những anh chàng lần đầu tiên bước chân vào thế giới tình yêu, Sở Kinh Dương cũng bị sự tươi tắn rạng rỡ đó khiến cho ngẩn ngơ.

Lúc này, trái tim của anh đã bị nụ cười đó trói chặt. Nếu như thời gian đầu chính anh cũng không hiểu vì sao mình lại bị thu hút, tìm cách tiếp cận cô cho bằng được, thì sau khi nhìn thấy nụ cười giai nhân anh đã hiểu ra, là tình yêu, là tình yêu đã thôi thúc anh.

Lạc Trần thấy anh ta cứ đứng đực ra đấy, bên chân đang co lên cũng không thấy động đậy, cô cho rằng mình đã đập anh đau quá, liền đi tới gần đẩy đẩy người anh, không thấy phản ứng gì, thế là cô hét gọi: “Sở Kinh Dương! Sở Kinh Dương!”. Đây là lần đầu tiên Lạc Trần gọi tên anh, Sở Kinh Dương cảm thấy như giọng cô có thể giao tiếp trực tiếp với linh hồn mình. Cô gọi tên anh khiến anh nhận ra, hạnh phúc thật dễ dàng với tới.

Sở Kinh Dương dang tay ra, ôm chặt lấy Lạc Trần, thì thầm, “Ôi, Lạc Trần, ôi, Lạc Trần!”. Thấy Lạc Trần vội vàng giãy ra, anh đổ cả người mình vào cô, “Chân anh tàn phế rồi, sự trả thù của em đến quá muộn, mà cũng quá đột ngột đấy”. Lạc Trần thấy bộ dạng pha trò khôi hài của anh, biết ngay anh đang giả vờ. Một tay cô giữ vai anh, cúi đầu nhìn, nhằm trúng bên chân lành còn lại. Tức tối đạp xuống một cái. Nhân lúc Sở Kinh Dương bị đau mà thả lỏng tay, Lạc Trần cũng không thêm quay đầu lại, cứ thế bỏ chạy.

Về đến ký túc, cô đặt tay lên ngực, cổ gồng bình ổn trái tim đang đập mạnh vì chạy quá nhanh và hoảng sợ. Bàn tay nóng rực của Sở Kinh Dương như còn dán chặt ở lưng cô, hơi thở của anh vẫn đang bao trùm xung quanh cô, Lạc Trần không dám nhìn vào mắt Sở Kinh Dương, nhưng đầy chắc chắn sẽ là hai ngọn đuốc sáng rực trong đêm tối. Lạc Trần biết đã có thứ gì đó thay đổi, sự thay đổi này thể hiện rất rõ ràng từ cái ôm vừa rồi của anh. Ý đồ của Sở Kinh Dương lúc này là ý đồ của một người con trai với một người con gái, không phải bắt nạt ức hiếp hay trêu đùa nhau giữa những đứa trẻ nữa, là lời tuyên bố chinh phục cô gái mình yêu của một người đàn ông.

Hai chân bị đạp mạnh, Sở Kinh Dương ngồi dựa vào gốc cây ven đường, chân co chân duỗi, châm một điếu thuốc, nhớ lại cảm giác rung động đầu tiên của mình. Những chiếc lá khô theo gió rụng xuống bay là là trước mặt, tiếng gió thổi qua tạo thành âm thanh xào xạc nhẹ nhàng, dường như tất cả đều đang quán quýt lấy người con trai vừa mới nhận ra thế nào là hạnh phúc này. Miệng anh vẫn luôn nở nụ cười, nụ cười đó từ từ ngấm vào trong, sau đó tràn ngập ra cả không gian xung quanh. Anh giống như ánh mặt trời ấm áp trong thời khắc cuối thu, dùng ánh sáng tỏa ra từ bên trong sưởi ấm cả người qua đường.

18. Chương 18: Chẳng Qua Chỉ Là Ảo Ảnh

Tình yêu vốn đẹp đẽ và đến bất ngờ, nhưng để giữ được nó thì lại cần phải đi giải quyết rất nhiều vấn đề thực tế, vì vậy chần chừ trước mặt Sở Kinh Dương lúc này không đơn giản chỉ là ba ngọn núi lớn.

Cô ấy đã kết hôn, những gì anh có thể làm giờ chỉ là đối xử với cô tốt hơn một chút. Anh toàn tâm toàn ý muốn đối tốt với Lạc Trần nhưng lại phát hiện ra rằng, ngoài việc đi theo cô thì anh chẳng nghĩ ra cách nào khác để chiều chuộng hay lấy lòng cô cả. Tặng quà ư, cô ấy thì thiếu thứ gì chứ? Anh đã từng hỏi mấy người bạn là làm thế nào để theo đuổi con gái, những cách mà họ tư vấn cho anh cũng chỉ là tặng hoa, tặng quà, gọi điện, nhắn tin, đi xem phim, dạo phố, thêm nữa là đưa đón đi học, chịu khó bỏ công bỏ sức, làm bất kỳ việc gì, từng bước áp sát, cứ thế kiểu gì cũng thành công. Nhưng Lạc Trần khác với những cô gái kia, Sở Kinh Dương cảm thấy những chiêu thức đó không thể áp dụng với Lạc Trần.

Thứ mà anh muốn không phải là có được cô. Nhìn Lạc Trần vật lộn cả một năm trời, anh hiểu rằng quan hệ giữa cô và Lâm Tự đã nảy sinh vấn đề gì đó. Nhưng anh không biết, mối quan hệ ấy ngay từ đầu đã có sẵn vấn đề rồi.

Tình yêu và phụ nữ, đối với Sở Kinh Dương mà nói đều là những danh từ hết sức mới mẻ. Mặc dù anh đã từng xem những bộ phim cấm từ rất sớm, nhưng trong vấn đề tình dục, nói anh thanh cao cũng được, nói anh mắc bệnh sạch sẽ quá đáng cũng chẳng sao, dù gì thì anh vẫn luôn cho rằng tùy tiện lên giường với phụ nữ là những người hiểu rõ anh đều biết, về phương diện này, Sở Kinh Dương luôn giữ mình trong sạch. Thời niên thiếu, anh dùng cách đánh nhau và giằng bẩy kẻ khác để phát tiết sức mạnh của mình. Bây giờ, những lúc nhàn nhã anh sẽ đi tập thể thao, anh thấy nó phù hợp với mình hơn là kiểu vận động kia.

Anh càng như thế đám con gái càng chết mê chết mệt. Sở Kinh Dương luôn cho rằng mình là quả táo đã thối lõi, mặc dù nhìn bề ngoài rất đẹp, rất bong bóng, lại có hương thơm hấp dẫn vị giác của người khác, nhưng sự thối rữa từ trong ra ngoài, e là cuối cùng cũng chẳng lừa được ai. Nếu anh đã không còn ngọt ngào và thơm ngon nữa, thì không thể gánh chịu được sự thất vọng hay oán trách của bất kỳ ai. Sống thoải mái theo đúng ý mình, đây chính là toàn bộ lý tưởng của Sở Kinh Dương. Vì thế, nhìn thì cứ tưởng anh thân thiết với những cô gái đang vây quanh mình nhưng trên thực tế đều rất xa cách, chưa bao giờ anh thật sự có được người con gái của riêng mình.

Bởi vậy, phải cư xử như thế nào với người con gái mình coi trọng, làm thế nào để có được sự quý mến của người ấy, làm thế nào để đối xử với cô ấy thật tốt, làm thế nào để cô ấy biết cô ấy rất quan trọng với mình, làm thế nào để cô ấy cảm thấy hạnh phúc vì mình, tất cả những điều đó đối với Sở Kinh Dương mà nói đều là những thứ xa lạ. Càng muốn làm tốt lại càng thấy lo lắng, thế là lại chần chừ ngập ngừng. Sở Kinh

Dương bỏ ra mấy ngày liền để nghiền ngẫm tiểu thuyết, xem những bộ phim kinh điển về tình yêu, thậm chí anh còn đọc vài tập thơ tình, cuối cùng rút ra kết luận là tình yêu luôn vô cùng đẹp đẽ, nhưng kinh nghiệm của người khác chưa chắc đã phù hợp với mình. Sở Kinh Dương cho rằng con đường dẫn đến tình yêu chỉ có thể tự mình khám phá, tiến từng bước về phía trước.

Cho dù trong lòng đang có phong ba bão táp, Sở Kinh Dương cũng không để lộ bất cứ điều gì trước mặt Lạc Trần. Anh chỉ thỉnh thoảng trở nên im lặng khác thường. Những lời anh muốn nói quá quan trọng, anh còn chưa nghĩ ra nên nói thế nào, thậm chí là có nên nói hay không.

Sở Kinh Dương trước là vì nhận ra tâm ý của mình mà vui mừng, sau lại vì không biết nên bày tỏ với Lạc Trần thế nào mà khổ não, cuối cùng anh chỉ lặng lẽ đi bên cạnh cô. Sở Kinh Dương đột nhiên nghĩ đến, Lạc Trần là tình yêu của đời anh, nhưng anh chưa chắc đã là người yêu mà Lạc Trần mong ước; Lạc Trần có thể đang cảm trong tay hạnh phúc của anh, nhưng bản thân anh chưa chắc đã mang lại hạnh phúc cho Lạc Trần. Song hành cùng với sự vui mừng là những khủng hoảng nặng nề, Sở Kinh Dương chìm đắm vào nỗi hoài nghi chính bản thân mình, một việc từ trước tới nay chưa từng có. Đối mặt với niềm khát khao về tình yêu, sự tự tin của anh chưa đánh đã lùi.

Tâm trạng của Sở Kinh Dương dâng đến cao trào trước nay chưa từng có, chỉ trong khoảnh khắc, đã tụt xuống tận đáy sâu. Anh cố bình tĩnh lại, điều khiến anh nghĩ ngợi hơn cả không phải là làm thế nào để theo đuổi Lạc Trần, tương lai của hai người sẽ ra sao, mà là mình sẽ làm được gì cho người con gái ấy, đưa cho cô thứ hạnh phúc mà cô muốn.

Không phải là Sở Kinh Dương cao thượng gì, anh chỉ cảm thấy việc mình có thể yêu Lạc Trần đã là hạnh phúc rồi, chỉ cần bây giờ có thể yêu cô, ở bên cô là đã quá tốt rồi, vượt cả những điều anh kỳ vọng vào cuộc đời mình trước đó. Vì thế, anh cũng muốn để Lạc Trần có cơ hội được hạnh phúc, cho dù chỉ là một hạnh phúc ngắn ngủi.

Giống như tất cả những người đang yêu khác, Sở Kinh Dương cảm thấy mình có một sức mạnh vô hạn, có thể dốc hết sức lực vì người con gái ấy. Chỉ cần cô muốn, bất luận là anh có làm được hay không, anh cũng sẽ làm.

Lạc Trần nhận thấy ánh mắt mà Sở Kinh Dương nhìn mình từ tha thiết chuyển thành ủ rũ, lại dần mang theo cả sự khát khao ảm áp. Anh trước sau vẫn giữ sự trầm mặc đó, nhưng sự trầm mặc của anh lại chứa đựng rất nhiều tâm trạng, hằng ngày đều lặng lẽ truyền đi giữa họ. Tình cảm của Sở Kinh Dương chuyển từ bên ngoài vào trong một cách lặng thầm. Cuối cùng thì anh cũng hiểu ra, mục đích tình yêu của anh chính là muốn Lạc Trần hạnh phúc, đương nhiên, nếu hạnh phúc của cô cũng có thể trở thành hạnh phúc của anh thì thật tốt quá.

Sau đó, Lạc Trần phát hiện ra Sở Kinh Dương đã áp dụng sách lược mới với mình. Anh không chỉ đưa cô về ký túc xá mà còn mặt dày yêu cầu được vào trong ngôi chơi một lát, bị cự tuyệt cũng không tức giận, chỉ nói rất nhẹ nhàng: “Vây để lần sau, lần sau nhé”. Về sau hề thấy Sở Kinh Dương theo mình đi lên phòng, Lạc Trần lập tức vào trong khoá cửa lại, cô không muốn nhìn thấy bộ dạng người tốt lúc nào cũng tươi cười ấy nữa. Lạc Trần cảm thấy đây không phải là Sở Kinh Dương, bởi vì một Sở Kinh Dương không ngang ngược thì cũng như hổ không răng, chẳng những không khiến người ta thương cảm, mà còn làm cho người ta thấy đau khổ.

Sau vài lần như thế, cuối cùng Lạc Trần cũng để Sở Kinh Dương vào trong phòng.

“Sao đột nhiên anh lại trở thành thế này? Rất lạ.”

“Không biết.” Sở Kinh Dương mở cửa sổ, sau đó đốt một điếu thuốc, nhìn làn khói trên tay mình bay ra ngoài cửa sổ, “Rất lạ sao, càng khiến em ghét thêm à?”.

“Anh nói chuyện với tôi như thế chẳng phải là rất kỳ quái sao? Từ lúc nào anh lại hỏi ý kiến của tôi, lắng nghe suy nghĩ của tôi? Chẳng phải đều là anh muốn gì làm nấy hay sao, đã bao giờ anh suy nghĩ đến cảm nhận của tôi đâu?”

“Lạc Trần, anh muốn đối tốt với em, nhưng lại không biết phải làm thế nào mới là tốt cho em. Cũng có thể là vì anh không biết chắc mình nên làm thế nào, có thể làm thế nào. Nhìn thấy em, anh luôn có cảm giác lo

lặng không thể diễn tả được, cũng có thể gọi là sợ hãi.” Sở Kinh Dương quay đầu lại nhìn Lạc Trần, “Anh muốn đến gần em hơn, lại sợ em ghét anh, khiến em phản cảm”.

“Tôi chỉ không muốn gặp anh, tôi cho rằng giữa hai chúng ta không có chuyện gì để phải gặp nhau cả. Chuyện đã qua hãy để nó qua đi, tôi thật sự rất muốn quên quá khứ. Vì thế tôi mới không hy vọng lại nhìn thấy anh xuất hiện trong cuộc sống của tôi nữa, bất luận là xuất hiện dưới hình dạng nào, với mục đích gì.”

“Anh không xuất hiện nữa thì em sẽ hạnh phúc sao?”

“Tôi chưa từng nghĩ đến việc đó.”

“Anh ở đây, em cảm thấy không hạnh phúc?”

“Không nghiêm trọng đến vậy, có điều cảm thấy có chút phiền phức.” Lạc Trần nghĩ ngợi một lúc rồi mới thành thật trả lời. Thực ra thì, hơn một năm trở lại đây, Sở Kinh Dương đã trở thành một phần trong cuộc sống sinh viên của cô, nếu buổi tối sau khi tan học mà không nhìn thấy anh, ít nhiều cô cũng cảm thấy có chút bất ngờ.

Sở Kinh Dương nhìn Lạc Trần, hỏi nhỏ: “Lạc Trần, em có yêu Lâm Tự không? Em có biết thế nào là tình yêu không?”.

Lạc Trần không muốn trả lời: “Đấy là việc của tôi”.

“Lạc Trần, gần đây anh trở nên kỳ lạ thế này là bởi vì anh đã gặp tình yêu. Anh đang cố gắng học cách làm thế nào để đối mặt với nó, làm thế nào để biểu đạt nó, để có được nó, để hưởng thụ nó. Nhưng những thứ học được, anh lại cảm thấy không thể áp dụng vào mình được. Tình yêu của anh, cũng như tất cả tình yêu khác đều là độc nhất vô nhị, không thể lặp lại, đương nhiên cũng không có cách nào để bắt chước.”

“Lạc Trần, anh hy vọng em cho anh một cơ hội, để anh được yêu em.”

“Anh... đừng nói đùa!” Lạc Trần cũng đã cảm nhận được phần nào từ sự khác lạ của Sở Kinh Dương, cũng muốn được nói rõ với anh, nhưng cô không thể ngờ rằng nó lại dẫn đến lời tỏ tình của anh ngày hôm nay.

Lạc Trần cảm thấy hai người bọn họ nếu không phải là kẻ thù thì nhiều nhất cũng chỉ có thể xem bạn cùng trường, thậm chí đến hai từ bạn bè cũng không thể nào. Cô không thể nói với Sở Kinh Dương về gia đình mình, việc học hành của mình, hay tâm sự những chuyện riêng tư khác. Con người như anh ta luôn lạnh lùng, bộ mặt luôn khoác lên nụ cười giả dối, tất cả mọi biểu đạt tình cảm chắc chắn đều có một ý nghĩa khác.

Một Sở Kinh Dương giỏi giang, có thể một tay che cả bầu trời như thế lại nói yêu cô! Lạc Trần cho rằng đây chẳng qua là anh ta đang trêu đùa cô, hoặc có mưu đồ gì đấy. Nhưng theo Lạc Trần thấy, đàn ông bị đàn bà hấp dẫn là thiên tính tự nhiên, không liên quan gì đến tình cảm. Vì thế, nếu Sở Kinh Dương nói là muốn gần gũi mình, cô còn thấy dễ hiểu hơn.

Sau khi nói xong những lời đó, Sở Kinh Dương hút thêm một điếu thuốc nữa rồi đi. Dường như sự thăm dò bao lâu nay cũng chỉ để đổi lại cảm giác nhẹ nhõm sau khi đã thổ lộ này.

Lạc Trần đợi anh ta rời đi rồi mới đến bên cửa sổ nơi anh ta vừa đứng nhìn ra xa, phong cảnh bên ngoài dường như cũng trở nên mơ hồ hơn, dưới sự bao trùm của bóng tối, cô có cảm giác bối rối khó hiểu, thấy nó giống hệt như Sở Kinh Dương. Anh ta đứng trước mặt Lạc Trần, nhưng cô lại không thể nắm bắt được.

Anh ta không giống với Lưu Chi Xuyên. Theo hiểu biết của Lạc Trần về Sở Kinh Dương, nếu anh ta đã hạ quyết tâm thì e là sẽ không chấp nhận bất cứ sự từ chối nào. Thân phận đã kết hôn cũng không ngăn được việc anh ta tỏ tình, lần này đúng là khiến cô cảm thấy có phần hoảng sợ.

Về đến nhà, nhìn thấy Lâm Tự, trái tim cô mới bình yên trở lại. Lạc Trần nhìn người đàn ông đang quay lưng lại phía mình chạy bộ trên máy tập, cảm thấy lặng lẽ tiếp tục cuộc sống với một người rất đúng nguyên tắc này cũng có thể coi là một lựa chọn gần hạnh phúc. Anh ấy sẽ làm một việc cố định vào một thời gian cố định ở một địa điểm cố định, còn gì có thể khiến người ta có cảm giác an toàn hơn nữa! Anh dùng sự bất biến của mình để ngăn chặn mọi sự quấy rối từ bên ngoài, dùng sự khôn ngoan trong cách đối nhân xử thế của anh để chỉ dẫn cô.

Nhìn anh, tự nhiên cô lại có mong muốn được nói chuyện, cô cười, gọi: “Lâm Tự”, gọi anh xong cô lại không biết phải bắt đầu từ đâu.

Lâm Tự quay đầu lại, thấy Lạc Trần khoác một chiếc áo dài màu trắng đứng đó, cơ thể vốn trông ốm yếu của cô nhìn lại càng mong manh hơn.

“Chưa ngủ sao?” Lâm Tự hỏi.

“Vâng.” Lạc Trần ngập ngừng, “Cũng sắp ngủ rồi. Em có chuyện muốn nói với anh”.

Lâm Tự với tay lấy khăn lau mồ hôi, sau đó đi đến bên cạnh Lạc Trần, nghiêng người hôn lên má cô: “Anh đi tắm đã, sẽ vào ngay”.

Mùi đàn ông đặc trưng của Lâm Tự phả vào mũi cô, thoang thoảng cả mùi mồ hôi nhưng không hề khó chịu, cũng hơi khác biệt so với mùi của anh khi ở trên giường, trong giây lát đó Lạc Trần như bị hôn mê. Nhưng cô cảm thấy đây chính là mùi hương đặc trưng của Lâm Tự, rất thanh, rất dịu, thoang thoảng mà nồng đậm, khác với tất cả những mùi hương mà Lạc Trần từng được ngửi, cô cảm thấy rất khó để miêu tả.

Lạc Trần ngẩn ngơ nghĩ, chẳng phải cô đã không còn yêu anh nữa sao, chẳng phải đang cố gắng từ từ quên anh đi hay sao? Tại sao chỉ cần anh ấy lại gần, dù chỉ là một sự đụng chạm ngẫu nhiên, vẫn gây chấn động cho cô nhiều như thế? Cô muốn tiếp cận anh hay sao? Có lẽ cô vẫn còn yêu anh! Lâm Tự phải chăm sóc cho cô, nhưng không có nghĩa phải để ý chăm sóc cả chuyện tình cảm của cô.

Lạc Trần vừa phân tích tình cảm của mình vừa rót ỉnh một ly sữa, từ từ uống, thì ra chuyện mà cô muốn nói với Lâm Tự lại khiến cô khó mở lời thế này.

Lâm Tự đầu tóc ướt rượt đi ra, kéo Lạc Trần đang định đi rửa cốc lại, “Nói đi”.

“Ừm”, Lạc Trần có chút ngập ngừng, “Vừa rồi có chuyện định nói, giờ thì hết rồi.”

Lâm Tự nhú mày, “Lạc Trần, giải quyết vấn đề ngay từ lúc đầu luôn dễ dàng hơn, kéo dài cũng chẳng ích gì.”

“Em biết, tự em sẽ giải quyết.”

Lâm Tự thấy cô không có ý định tiết lộ thêm điều gì đành đi thẳng vào vấn đề, anh hỏi: “Là Sở Kinh Dương phải không?”.

“Dạ?” Lạc Trần có phần bất ngờ, “Sao anh biết?”.

“Cậu ta học cùng khoá thạc sỹ với Utah, em chưa từng gặp Utah ở trường nhưng lại hay gặp Sở Kinh Dương.”

“Bọn em đã từng sống cùng một cô nhi viện.” Vì Lâm Tự đã hỏi, Lạc Trần bắt đầu giải thích.

“Cậu ta luôn chăm sóc cho em?” Giọng Lâm Tự bất giác có chút lo lắng.

“Hồi còn nhỏ, ở cô nhi viện, anh ta luôn là người đầu tiên bắt nạt em.”

Lâm Tự không tự chủ mà cong hai khoé miệng, xem ra là mâu thuẫn của những đứa trẻ.

Lạc Trần nhìn anh, thấy cô nói thêm gì nữa cũng là thừa, anh sẽ không hiểu cảm giác của kẻ yếu khi bị bắt nạt, không hiểu được vô số những thời khắc cô độc không nơi nương tựa, chỉ biết tự ôm chặt lấy chính mình, không hiểu cô đã đau khổ trải qua những giây phút đó thế nào, đã phải cắn răng chịu đựng để ngăn không cho nước mắt rơi ra sao.

Đột nhiên Lạc Trần tức giận, không phải vì anh không hiểu mà là vì cô phát hiện mình vẫn còn đang nuôi hy vọng, hy vọng người đàn ông này sẽ an ủi mình, giúp mình giải quyết mọi chuyện. Cho dù cô đã tha thứ cho Sở Kinh Dương nhưng lần đầu tiên kể chuyện này với người khác, cô vẫn mong chờ người đó có thể chia sẻ cùng cô sự uất ức và nỗi sợ hãi của những ngày thơ ấu ấy.

Lạc Trần đứng bật dậy, không nói không rằng, bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Lâm Tự thấy cô đột nhiên nổi giận dùng đùng liên lên tiếng hỏi: “Em giận đối với ai đấy?”.

“Với chính em, cứ kệ em.” Lạc Trần cũng không thèm để ý xem Lâm Tự sẽ nghĩ gì, chỉ muốn nhanh nhanh chóng chóng biến mất khỏi tầm mắt anh. Cứ đối diện với anh là cô lại thấy bản thân thật ngu ngốc, đã bao lần đụng đầu vào tường mà vẫn không biết đường quay đầu lại.

Lâm Tự cũng bắt đầu mất kiên nhẫn, vốn anh cũng định sẽ giúp cô giải quyết vấn đề nhưng cô lại giở trò giận dỗi, anh còn chưa nói gì, cô đã tức giận vô cớ. Thế là anh cũng nghiêm giọng: “Đề nghị em lần sau chọn chỗ chỉ có một mình mà tự tức giận, đừng giở trò này ra trước mặt anh!”

“Vậy thì đề nghị anh những lúc em tức giận hãy tự biết đường mà biến đi, anh muốn nhìn thấy em tức giận em cũng chẳng có cách nào”, Lạc Trần cũng bắt đầu nặng lời.

“Muốn cãi nhau?”

“Anh muốn thì em cũng đành chịu.”

Hai người bình thường khi nói chuyện đều cố gắng ngăn gọn hết sức có thể, hoàn toàn không có kinh nghiệm cãi nhau với người khác, lúc này lời qua tiếng lại cũng đối chọi quyết liệt.

“Đừng tự hào mình nhanh mồm nhanh miệng.”

“Không cần anh phải dạy.”

“Vậy em muốn ai sẽ dạy em? Là tên Sở Kinh Dương từ bé đã bắt nạt em chắc?”

Chỉ một câu nói của anh đã điểm trúng tử huyệt của Lạc Trần. Đúng thế, chuyện này vốn chẳng liên quan gì đến Lâm Tự, chính sự xuất hiện của Sở Kinh Dương đã gây ra mọi sóng gió, ảnh hưởng cả đến Lâm Tự. Cô đứng đây cãi cò với anh cũng chẳng phải hành động khôn ngoan, thậm chí còn có thể nói là rất vô nghĩa. “Xin lỗi, tâm trạng em đang không tốt.”

“Tại sao lại không tốt?”

“Chẳng tại sao cả.”

Lạc Trần không có ý định nói thêm gì nữa, cô cảm giác mặc dù khoảng cách giữa cô và người đàn ông này rất gần, nhưng thực tế khi định giơ tay ra bắt lấy thì lại không thể nắm bắt được gì. Cũng giống như ảo ảnh trên sa mạc, liên tục mời gọi cô tới gần hơn, gần hơn nữa, nhưng sự thực là chẳng bao giờ cô có thể đến nơi. Cuối cùng, chết vì khát, chết vì mệt, ngã ra ở đó, cũng chỉ có một mình mà thôi. Anh vẫn đứng ở nơi xa ấy, lạnh lùng nhìn cô, giống như đang rất quan tâm tới cô, thực ra trái tim anh đã được cất giấu ở một nơi mà không ai có thể chạm tới được.

“Nếu em không chịu nói với anh thì không thể giải quyết được gì cả.”

“Cho dù em có nói thì cũng không thể giải quyết được việc gì.”

“Không nói làm sao biết được?”

“Lâm Tự, em không muốn nói với anh, không muốn nói gì với anh cả, có giải quyết được hay không cũng không muốn nói với anh. Em nói vậy anh đã hiểu chưa?” Lạc Trần chống tay lên bàn, nói rõ từng câu từng chữ với Lâm Tự, hai tay bấu chặt vào mép bàn, chỉ sợ chúng không khống chế nổi sự kích động mà run lên.

Lâm Tự nhìn Lạc Trần đang đứng đối diện, tức giận khiến hai má cô ửng hồng, đôi mắt sáng lên long lanh, đôi tay đang bấu chặt vào cạnh bàn kia như đang dùng sức bóp cổ anh vậy. Một lúc lâu Lâm Tự cũng không nói gì, lặng lẽ quan sát Lạc Trần lúc này đang bị kích động giống như một chú báo nhỏ, cảm thấy ánh lửa trong mắt cô thật hấp dẫn.

“Không muốn nói chuyện với anh nữa?” Nụ cười của Lâm Tự như có chút chế giễu.

Lạc Trần mấp máy môi, lại chán nản ngậm lại. Cô cảm thấy mình đúng là hơi trẻ con, sao lại có thể nói ra những lời như thế. Lạc Trần chán nản ngồi xuống ghế, nói: “Tuỳ anh thôi”.

“Lạc Trần, chuyện gì rồi cũng sẽ có cách giải quyết, chỉ là em có muốn hay không mà thôi. Em bình tĩnh lại đi”, Lâm Tự nói một cách nghiêm túc.

“Em không biết!” Lạc Trần để lộ phiền não.

“Tâm trạng em đang không ổn định. Lạc Trần, như thế chẳng giống em chút nào.” Lâm Tự đưa tay ra, kéo Lạc Trần ngồi xuống.

“Em chỉ muốn cuộc sống của em cứ tiếp tục thế này, không bị quấy nhiễu.”

“Trái đất này là của tất cả mọi người, làm sao em có thể yêu cầu người khác đừng xuất hiện chứ?”

“Em chỉ yêu cầu người mà em ghét, những chuyện mà em không thích đừng xuất hiện trong cuộc sống của em thôi.” Cô biết mình giờ đã không còn ghét Sở Kinh Dương nữa rồi, chính bởi vậy mọi thứ mới trở nên hỗn loạn thế này.

“Em lấy quyền gì để yêu cầu người ta đây?”

“Em không biết.”

“Chỉ có một cách là em phải giữ vững lập trường, không để người khác ảnh hưởng lôi kéo, như thế thì dù có chuyện cũng sẽ không khiến em dao động. Đơn thuần yêu cầu người khác đừng đến gần mình chỉ là hạ sách.” Lâm Tự bước đến bên cạnh Lạc Trần, xoa xoa đầu cô, “Cứ suy nghĩ kỹ đi. Còn về Sở Kinh Dương, nếu em muốn thì cậu ta có thể biến mất bất kì lúc nào, em có muốn thế không?”

Lạc Trần để mặc anh vỗ nhẹ đầu mình, cúi mặt: “Cũng không nghiêm trọng đến thế. Trước kia, việc anh ta bắt nạt em chỉ là mấy trò cãi vã trẻ con thôi”. Bây giờ việc anh ta muốn đối xử tốt với cô mới chính là điều cô lo sợ nhất, Lạc Trần thầm nghĩ.

“Được, nếu anh ta quá đáng quá, anh sẽ cho người đến dạy dỗ anh ta, em đừng sợ.”

Lạc Trần nghiêng qua dựa vào lòng Lâm Tự, tâm trạng thật sự rối bời, tất cả cứ để anh ấy lo liệu đi, anh ấy giữ lập trường rất tốt, không để gì bị người khác kích động. Còn cô sao càng lớn càng không tiến bộ thế này chứ, trước kia rõ ràng lăm lăm cơ mà? Ngay cả trái tim mình mà cô còn không điều khiển được, chỉ cần gió thổi cỏ lay là cô cũng dao động theo, cứ yêu một cách mù quáng mặc cho người ta đẩy qua kéo lại.

Lâm Tự không đẩy cô ra, cũng chẳng ôm chặt hơn, để mặc cô nhẹ nhàng dựa vào mình như thế. Hai người cứ như vậy rất lâu, mỗi người theo đuổi một suy nghĩ riêng.

Hai ngày sau đó, Lạc Trần nhìn Lâm Tự vẫn bận rộn không ngừng, nghĩ đến câu hỏi của Sở Kinh Dương: “Em có yêu Lâm Tự không, em biết tình yêu là gì không?”, đột nhiên cảm thấy hoang mang. Cô đã ở bên anh hơn một năm rồi, đã từng có cái cảm giác gọi là yêu chưa? Tại sao Sở Kinh Dương lại có thể nói yêu dễ dàng như thế? Rốt cuộc là người khác coi nhẹ chữ yêu hay là vì cô quá xem trọng chữ yêu? Thực ra cô cũng biết, chính mình vẫn chưa hiểu thế nào là yêu.

Từ yêu, bản thân nó dường như cũng mang chút chua xót, vì vậy cô không muốn tùy tiện nhắc tới nó. Trong trường, Lạc Trần vẫn thường xuyên nhìn thấy bóng dáng các cặp tình nhân, thấy những bàn tay siết chặt, những cái ôm đầy yêu thương. Đối với tất cả những thứ đó cô đều không có cảm giác gì, nhưng ánh mắt sáng ngời rạng rỡ mà cặp tình nhân trao nhau lại khiến cô cảm nhận được sự cô đơn của chính bản thân mình.

Về cô đơn, lạc lõng trên khuôn mặt Lạc Trần không phải Lâm Tự không nhận ra. Nhưng anh có thể làm gì? Những việc có thể làm anh đã cố gắng hết sức rồi. Anh cũng không phải không biết có một tình địch mạnh đang hằng ngày nhìn chăm chú vào Lạc Trần, nhưng nếu chỉ vì chuyện này mà khiến Lâm Tự có hành động gì thì đã không phải là Lâm Tự nữa rồi. Thứ anh muốn là một cuộc sống bền lâu chứ không phải một cuộc chinh phục của sự phấn khích và đam mê nhất thời. Những thứ như thế không thể trở thành một phần trong cuộc sống của anh.

Phấn khích và đam mê chính là lý giải của Lâm Tự về tình yêu. Anh không mơ tưởng cũng không có khát vọng gì với tình yêu, những thứ quá sôi nổi mạnh mẽ sẽ không phù hợp với anh, anh cho rằng mình cũng không phù hợp với Lạc Trần. Vì vậy, Lâm Tự cũng không có hành động gì với Sở Kinh Dương, cho dù Lạc Trần có đi xa đến đâu, thì anh vẫn sẽ ở đây, bởi vì nơi đây chính là nhà của họ.

19. Chương 19: Kỳ Phùng Định Thủ

Lạc Trần cố gắng không nghĩ đến những lời tỏ tình của Sở Kinh Dương nữa, cô kết luận rằng đó chỉ là vì anh muốn thoả mãn sở thích xấu xa của chính mình mà thôi. Thực ra sau một thời gian tiếp xúc, sự ghét bỏ của Lạc Trần dành cho anh đã giảm đi rất nhiều. Dù gì thì trong trường đại học C, muốn tìm một người quan tâm đến cô chân thành như Sở Kinh Dương cũng không phải là việc dễ dàng. Nhưng anh liên tục dùng hết chiêu này tới chiêu khác, dán các mác tình yêu lên mọi hành động, không biết cuối cùng là định làm gì, điều này khiến Lạc Trần cảm thấy có chút chán ghét.

Vì thế, Lạc Trần bắt đầu kéo giãn khoảng cách giữa cả hai. Nếu Sở Kinh Dương đi theo sau, cô sẽ lập tức dừng bước, lạnh lùng nhìn anh, không nói không rằng. Cô cảm thấy mình đã nói với anh rất rõ ràng, cô không muốn bị làm phiền. Người hiểu chuyện là người biết tôn trọng mong muốn của người khác, huống hồ cô cũng đã từ chối rất thẳng thắn. Cũng có thể đối với người đã quen muốn gì được nấy như anh thì không thể dùng cách thông thường để từ chối.

Sắp tới kỳ thi cuối kỳ rồi, bọn họ bắt đầu bước vào giai đoạn ôn thi. Buổi tối Lạc Trần không đi học nữa, cô ở lại ký túc đọc sách, viết niên luận, có người gõ cửa cô cũng không để ý. Thậm chí Mông Mông muốn đến chỗ cô còn phải gọi điện báo trước.

Mông Mông gần đây rất kì lạ, ngày nào cũng sáng đi sớm, tối về muộn, thỉnh thoảng mới qua phòng Lạc Trần chơi thì lại nằm dài trên giường thở ngắn than dài, không còn tỏ ra hứng thú với những món ngon trong phòng Lạc Trần nữa. Thỉnh thoảng còn nói với cô mấy câu chẳng có đầu có đuôi gì cả như: “Lạc Trần này, nếu mình biết tuyệt thế võ công thì tốt biết bao”.

Lạc Trần hỏi bạn: “Cậu muốn học môn võ gì?”.

“Ngọc Nữ Tâm Kinh¹.” Lạc Trần đâu có biết Ngọc Nữ Tâm Kinh là môn võ gì nên cô cho rằng Mông Mông chỉ nói nhằm thôi. Mông Mông là điều đẹp đẽ duy nhất mà Lạc Trần có trong cuộc sống sinh viên.

1 Ngọc Nữ Tâm Kinh: là môn võ học trong tiểu thuyết Thần điêu đại hiệp của nhà văn Kim Dung.

Sở Kinh Dương cũng không tấn công mạnh mẽ nữa. Từ sau khi phát hiện cô không lên lớp vào buổi tối, anh chỉ tới tìm Lạc Trần một lần nhưng cô không mở cửa. Sở Kinh Dương dựa người vào cửa phòng Lạc Trần đứng ngẩn ngơ một lúc rồi đi.

Đứng ở đó, anh tự trách mình: “Tại sao lại không khống chế được như thế, chẳng phải trước đó đã quyết định sẽ không nói gì rồi cơ mà? Chẳng phải chỉ cần được sánh bước cùng cô ấy là đã thoả mãn rồi hay sao?”. Nhưng anh lại muốn nói ra để cô biết, trái tim anh vì cô mà không ngừng nhức nhối, lúc nào cũng treo lơ lửng trên không trung.

Từ đó về sau Sở Kinh Dương không đi theo Lạc Trần nữa, tần suất xuất hiện trước mặt Lạc Trần cũng giảm đi rất nhiều lần. Ban đêm anh thường đến ngồi trước phòng Lạc Trần, dựa người vào cửa, cố gắng trấn tĩnh trái tim mình. Cuối tuần, cho dù anh biết Lạc Trần không có trong ký túc nhưng vẫn đến ngồi ở đó.

Mặc dù không có kinh nghiệm theo đuổi con gái nhưng uy hiếp thì Sở Kinh Dương cực kỳ giỏi, anh có thể dễ dàng nắm được nhược điểm của người đó. Âm mưu, tính toán, thậm chí là bạo lực, Sở Kinh Dương đều thành thạo vô cùng. Có điều, anh chưa bao giờ nghĩ đến việc sẽ dùng những thủ đoạn đó với Lạc Trần, anh hy vọng cô cam tâm tình nguyện, anh muốn có được toàn bộ tình yêu của cô chứ không phải chỉ là độc chiếm thân thể cô. Lâm Tự đã đến trước, vậy thì anh cũng sẽ tuân theo quy tắc trước sau, bản thân dù yêu cô đến đâu cũng nên chờ đợi sự lựa chọn của chính Lạc Trần.

Đôi khi Sở Kinh Dương sẽ tới gốc cây ngày hôm đó ngồi một lúc, hồi tưởng lại nụ cười tươi rói của Lạc Trần và cả hơi ấm khi anh ôm chặt cô trong lòng. Những lúc như thế anh lại cảm thấy sự khao khát muốn có cô thôi thúc, chỉ mong được lập tức ôm chặt cô vào lòng, nhét cô vào thật sâu trong người mình, để cô thay thế một bộ phận nào đó trong cơ thể cũng được.

Không ngờ người mất kiên nhẫn đầu tiên không phải là Lạc Trần, cũng không phải là Sở Kinh Dương, mà là Lâm Tự. Sau khi Sở Kinh Dương giảm bớt số lần đưa đón được khoảng hơn một tháng, dù Lạc Trần không để lộ bất cứ sự hoảng loạn và khác thường nào, nhưng Lâm Tự lại không thể nhẫn nhịn được. Cuối cùng, khi Lạc Trần một lần nữa chủ động nhắc đến Sở Kinh Dương, anh nhận thấy quan hệ giữa hai người

họ đã lại trở nên xa cách, điều đó khiến anh bắt đầu nghi ngờ sự xa cách này phải chăng là có uẩn khúc gì bên trong.

Một hôm, Lâm Tự nhờ Utah hẹn gặp Sở Kinh Dương. Địa điểm do Sở Kinh Dương chọn, là một quán trà rất yên tĩnh bên cạnh toà nhà Hoa Lâm.

Lâm Tự đến trước, đợi được vài phút thì Sở Kinh Dương đến. Không cần giới thiệu, Lâm Tự liếc mắt đã xác định người này chính là Sở Kinh Dương, chỉ người mạnh mẽ như thế mới có thể tấn công thẳng vào trái tim Lạc Trần.

Hai người bắt tay chào hỏi, dù gì thì cũng là bạn cùng trường. Sau đó Lâm Tự đi thẳng vào chủ đề chính: “Tại sao cậu luôn đi theo Lạc Trần?”

“Không tại sao cả. Chỉ là tôi thích ở bên cô ấy, và cũng cần có cô ấy ở bên cạnh mình.”

“Nếu tôi nhớ không nhầm thì cô ấy đã kết hôn với tôi rồi.”

“Tôi biết. Nhưng chưa chắc cô ấy đã là người phụ nữ của anh suốt đời.” Sở Kinh Dương cũng không úp mở. Anh có phần kính nể người đối diện, Lâm Tự trưởng thành sớm, có cái nhìn độc đáo lại rất nhiều tham vọng. Vì vậy, đối với một kẻ tình địch như thế Sở Kinh Dương quyết định sẽ cạnh tranh công bằng.

“Cậu muốn theo đuổi cô ấy?”

“Không biết. Tôi chưa định nghĩa được việc mình làm. Nhưng hiện tại tôi chưa có ý nghĩ chiếm hữu cô ấy làm của riêng. Còn sau này, tôi không dám hứa chắc.”

Sở Kinh Dương phát hiện người đàn ông chẳng lớn hơn anh là bao này có sự già dặn trưởng thành, thâm trầm, nghiêm nghị trước tuổi, có thể nói là vô cùng xuất chúng, thêm vào đó là bối cảnh xuất thân, tất cả những điều đó đều khiến các cô gái đang ở độ tuổi tới trường si mê. Sở Kinh Dương cảm thấy đối thủ của mình rất mạnh, xứng đáng để quyết đấu một lần. Mặc dù anh thua về cơ hội, ấn tượng của Lạc Trần về anh cũng không tốt, nhưng như thế không có nghĩa là anh không có cơ hội chiến thắng, bởi vì Lạc Trần và Lâm Tự, cả hai người này đều quá lạnh lùng, họ ở bên nhau chắc chẳng có gì thú vị, đương nhiên như thế thì mối quan hệ đây cũng không mặn nồng gì.

Lâm Tự cũng hiểu rất rõ khả năng của Sở Kinh Dương. Trước khi gặp mặt, Lâm Tự cũng đã điều tra về lai lịch của cậu, anh cảm thấy Sở Kinh Dương không đơn giản là một cậu em học khoá dưới xuất sắc mà thôi. Sở Kinh Dương rất có tài, cũng có thể nói là một thiên tài. Có điều, lắm tài nhiều tật, Sở Kinh Dương đã từng có thời gian ham gia vào xã hội đen, giúp đỡ nhóm giang hồ “Lục Lâm” đang nổi danh nhất hiện nay, nhưng rồi cậu ta lại chuyển tâm vào học tập, thành tích nổi bật. Sau khi vào đại học đã thành lập công ty Dương Thiên, sản phẩm chính là chip công nghệ. Công ty của cậu ta hiện nay khá nổi tiếng trong giới thương nghiệp, lại còn có nhà máy sản xuất riêng. Một người như thế làm bạn sẽ tốt hơn là làm kẻ thù. Bởi vậy, thực ra Lâm Tự biết công ty Dương Thiên trước, sau đó mới biết người sáng lập công ty cũng chính là kẻ đang theo đuổi Lạc Trần.

Thực tế, Lâm tự cũng đã có ý định hợp tác với Dương Thiên, đưa chip của Dương Thiên trở thành một trong những sản phẩm trọng tâm của Hoa Lâm.

Lâm Tự nhìn Sở Kinh Dương đang ngồi uống trà trước mặt mình, cậu ta chỉ uống một hơi là cạn tách trà, nhưng người khác lại không thể đánh giá cậu là người thô lỗ hay không biết thưởng trà, dường như trà thì phải uống như thế, khoan thai nhẹ nhàng nhưng cũng thoải mái phóng khoáng. Sở Kinh Dương thực sự rất xuất sắc.

Đứng ở góc độ của người quản lý, Lâm tự cảm thấy con người này rất đáng để anh lôi kéo về dưới trướng mình, nhưng dù sao anh cũng không thể để người khác xâm phạm vào phạm vi thế lực của mình. Sao có thể mang người phụ nữ của mình ra để đối chác? Huống hồ con người xảo quyệt như sói này tương lai sẽ thế nào, không ai nói trước được.

Đương nhiên, việc trước đó Lâm Tự hứa với Lạc Trần, bất cứ lúc nào cũng có thể khiến Sở Kinh Dương biến mất, không phải là giả. Dù Sở Kinh Dương có lợi hại tới đâu cũng không thể bì được với nhà họ Lâm, chỉ riêng về mặt gia thế quan trường cũng đã không thể so sánh rồi. Nhưng sản nghiệp lớn, gia sản lớn cũng là điểm yếu của Lâm tự, bởi vì trong đó có quá nhiều người liên quan nên không thể vô lo vô nghĩ như Sở

Kinh Dương. Lâm Tự đành âm thầm quan sát. Nếu Sở Kinh Dương có ân oán gì với Lạc Trần, anh tin mình có thể giải quyết được, nhưng lúc này hình như sự việc đã vượt ra ngoài khả năng dự đoán của anh, ngay cả khi ở trước mặt anh, Sở Kinh Dương cũng không hề che giấu tình cảm dành cho Lạc Trần.

Lâm Tự cân nhắc một lúc mới nói: “Lạc Trần đã lấy tôi rồi thì là người nhà tôi. Chúng tôi sẽ sống với nhau cả đời, cô ấy không thích bị người khác làm phiền, tôi lại càng không”.

Sở Kinh Dương đặt chiếc cốc trà trong tay xuống: “Đây là việc của anh và cô ấy, tôi không có hứng thú quan tâm. Cũng không phải anh cứ vẽ một vòng tròn là cô ấy sẽ ở nguyên trong đó, hay không ai có thể bước vào”.

Sở Kinh Dương cho rằng cuộc hôn nhân của Lạc Trần chẳng liên quan gì đến mình, anh chỉ cần Lạc Trần mà thôi. Sở Kinh Dương không bao giờ để ý tới tiểu tiết, cũng không bị chi phối bởi ý kiến người khác, những thứ mình muốn anh sẽ tìm cách để giành bằng được, dùng cảm tiến về phía trước, không bao giờ lùi bước.

Sở Kinh Dương đột nhiên bật cười, lúc anh cười khoé môi bên phải như nhếch cao hơn, đây là vì thói quen hút thuốc của anh, nhưng lại khiến cho nụ cười có phần gian tà, có phần ngỗ ngược: “Sống với nhau suốt đời, vậy mà anh cũng dám nói! Cuộc đời này dài lắm, ai biết sẽ có thay đổi gì chứ?”.

“Có thay đổi hay không cũng không phiền anh phải lo.” Lâm Tự rất nghiêm túc trong việc duy trì cuộc hôn nhân này. Anh chưa bao giờ có ý nghĩ sẽ rời xa Lạc Trần hay để Lạc Trần rời bỏ anh.

Sở Kinh Dương không kiên nhẫn khoát tay: “Anh cho rằng tôi thích lo việc này sao? Anh thử nhìn xem một năm qua Lăng Lạc Trần đã gây tới mức nào rồi! Hôn nhân, đây không phải cái cớ để anh bảo vệ lợi ích của mình, càng không phải cái cớ để che đậy sự hành hạ của anh với cô ấy, xin thứ lỗi cho tôi vì đã nhắc nhở anh!”. Sở Kinh Dương đã từng khiến Lạc Trần phải chịu ảm ức, nhưng chỉ có anh mới có thể bắt nạt cô, người khác, dù là bất kì ai cũng không được phép!

Lâm Tự không sợ đàm phán, nhưng đối diện với người không tuân thủ quy tắc như Sở Kinh Dương, anh thật sự trở tay không kịp, đây quả là việc khiến Lâm Tự đau đầu. Tình hình lúc này là Sở Kinh Dương đang thêm muốn thứ thuộc về anh, thậm chí còn có ý định lấy đi mất, nhưng khi anh muốn nói lý lẽ với cậu ta, cậu ta lại giả bộ như không hiểu.

Xem ra Sở Kinh Dương là người chưa từng biết đến sự từ chối. Vậy thì còn có cách gì chứ? Giấu thứ đồ đó đi, để cậu ta không thể ăn trộm được? Hay bắt giữ cậu ta lại, không cho cậu có cơ hội ra tay?

Thực ra, cuộc nói chuyện của Lâm Tự và Sở Kinh Dương vốn là tổn công vô ích. Bọn họ đều hiểu chuyện tình cảm không thể giải quyết bằng lời. Cho dù Lâm Tự nhận được lời hứa từ Sở Kinh Dương rằng cậu ta sẽ không đi theo Lạc Trần nữa thì chỉ cần còn yêu, cậu ta vẫn không thể khống chế được trái tim mình. Rõ ràng là họ đều không biết, bản thân có ý nghĩa thế nào đối với Lạc Trần.

Đương nhiên, lần gặp mặt này cũng không phải hoàn toàn vô ích. Lâm tự và Sở Kinh Dương đã bàn bạc tới việc hợp tác, tuy có hơi lạc chủ đề một chút nhưng cũng không cản trở việc họ đi sâu vào đàm phán chi tiết. Cả hai đều cho rằng điều kiện để hợp tác đã chín muồi, vì thế nhanh chóng đi đến việc ký kết hợp đồng. Hai bên hợp tác trong việc sản xuất chip và quảng bá tiêu thụ sản phẩm, bắt đầu tiến hành theo những điều khoản đã được ghi rõ trong hợp đồng. Kết quả như thế không hẳn là bất ngờ. Cả hai đều là người công tư phân minh, thậm chí đều là những người muốn vẹn cả đôi đường. Đến phút cuối, sự việc của Lạc Trần có lẽ chỉ là sợi dây dẫn kéo họ lại với nhau, tác thành cho sự hợp tác của họ mà thôi. Mà nhân vật chính của buổi gặp gỡ là Lạc Trần lại chẳng hề biết gì.

Lâm Tự không hề có hành động gì trước thái độ khiêu khích trắng trợn của Sở Kinh Dương, nhưng trong lòng cả hai người đều hiểu rõ, đây là do sự tồn tại của Sở Kinh Dương vẫn chưa thực sự khiến Lâm Tự cảm thấy bị đe dọa chứ hoàn toàn không phải là thế lực của Lâm Tự không đủ mạnh.

Tiết kiệm sức lực của mình, tiêu hao sức lực của đối phương mới có thể giành được thắng lợi cuối cùng, đạo lý đó họ đều hiểu rất rõ. Đây không phải trò chơi giữa con sói và người thợ săn mà là sự so tài của hổ báo. Chỉ cần Sở Kinh Dương phát động tấn công thì sự phản kích của Lâm Tự sẽ vô cùng mạnh mẽ.

Nhưng họ chỉ luôn ở trong tư thế sẵn sàng mà thôi. Đối với sự tranh chấp trong tình trường, họ đều là người mới, chẳng có sách lược gì đáng nói.

Sau cuộc gặp với Lâm Tự, Sở Kinh Dương càng thêm khẳng định sự cô độc của Lạc Trần là xuất phát từ việc cô chưa bao giờ được trân trọng. Sự buồn bã trong đáy mắt cô là kết quả của việc che giấu rất nhiều cảm giác cô độc.

Sở Kinh Dương hoàn toàn không có kế hoạch gì trong việc theo đuổi Lạc Trần. Anh chỉ muốn mình bình tĩnh lại, đợi cơ hội mới, đợi kỳ tích mới.

20. Chương 20: Chân Tướng Của Vụ Tai Nạn Xe

Trận tuyết lớn đầu tiên của mùa đông đến rất bất ngờ. Mông Mông kéo Lạc Trần ra sân vận động đi dạo, nói là để cô nghe tiếng bước chân mạnh mẽ của mùa đông đang đè bẹp mọi vận xui dưới chân, mang vận may về. Lạc Trần cười, chuyện này thì liên quan gì đến nhau, nhưng vẫn khoác chiếc áo dày nhất vào, cùng Mông Mông ra ngoài.

Mông Mông muốn đáp người tuyết, nghe Lạc Trần nói mình chưa từng đáp thử bao giờ, liền dạy cô. Hai người đang chơi rất vui vẻ thì Sở Kinh Dương xuất hiện. Anh ta đi tới, tay nặn một nắm tuyết nhỏ, nghiêm chỉnh đặt lên trên quả bóng tuyết tròn tổng giám đốc mà họ vừa nặn xong, nói với Lạc Trần: “Em đi theo anh, anh có chuyện muốn nói với em”.

Lạc Trần gật đầu, gần đây anh biến mất đã giúp cô được yên tĩnh một thời gian. Có lẽ đến cả những lời tỏ tình hôm ấy cũng chỉ là câu nói đùa của anh mà thôi.

Sở Kinh Dương dẫn Lạc Trần tới khán đài lộ thiên, đưa tay phủ đám tuyết trên đó rồi ngồi xuống. Lạc Trần đứng ở bậc tam cấp phía dưới, đợi nghe anh nói.

“Anh đã tìm ra hung thủ giết cha mẹ em rồi”.

Tin này quá bất ngờ, Lạc Trần sững sờ nhìn Sở Kinh Dương.

“Sau khi nghe nguyên nhân cái chết của họ, anh đã nhờ người điều tra”. Sở Kinh Dương vẫn nói điềm tĩnh. Sau khi nghe nói tới nguyên nhân cái chết của cha mẹ nuôi Lạc Trần, anh liền bắt tay vào điều tra. Mặc dù đã từng sống trong thế giới xã hội đen, tin vào luật rừng mạnh được yếu thua, nhưng Sở Kinh Dương vẫn giữ nguyên tắc sống có đạo lý, bất cứ hành động coi thường tính mạng con người nào cũng khiến anh phẫn nộ. Vì tiền mà cướp đi quyền sống của người khác là việc Sở Kinh Dương không thể chấp nhận được. Anh giúp “Lục Lâm” thống nhất, đưa vào những quy tắc mới cũng chính là muốn những hành động phạm tội diễn cuồng kiêu như thể giảm thiểu tới mức thấp nhất.

Vụ án năm đó hoàn toàn không có chút manh mối, nhà họ Lâm cũng đã ra mặt nhờ người điều tra. Có điều, vụ án xảy ra ở vùng khác, hơn nữa tai nạn xe đã khiến toàn bộ chứng cứ bị tiêu hủy hoàn toàn, cảnh sát chẳng thu thập được gì nên mặc dù bị cấp trên thúc ép, vụ án đó vẫn dậm chân tại chỗ, tới nay vẫn là một bí ẩn chưa được khám phá.

“Vụ án này không phải do người trong giang hồ làm. Nhưng đám người đó đã gây ra vụ án mạng lớn như thế, nếu không dựa vào bọn người xã hội đen thì cũng không thể sống yên ổn cho tới ngày hôm nay”. Sở Kinh Dương giải thích cho Lạc Trần nghe.

“Bọn chúng tất cả có ba tên, quen với người lái xe kia nên mới biết việc đi lấy hàng mà lên kế hoạch cướp hết toàn bộ tiền hàng trên xe, sau đó tạo ra vụ tai nạn xe làm hiện trường giả”.

“Ý anh là anh đã bắt được chúng rồi?”. Lạc Trần vẫn cảm thấy khó tin.

“Đúng, người đang ở trong tay anh. Em định xử lý thế nào?”.

“Em thì có thể xử lý thế nào? Tòa phán chúng ngồi tù bao lâu thì ngồi tù bấy lâu, phán giết người đền mạng thì phải chết thôi”.

Lạc Trần có chút kích động, đã từ lâu cô mong sớm tóm được lũ người này, mong cha mẹ nuôi có thể yên lòng nhắm mắt dưới suối vàng. Chờ đợi quá lâu, cô đã mất đi sự kiên nhẫn và niềm tin.

“Anh nghĩ em sẽ muốn gặp bọn chúng, hoặc ít ra là nghĩ cách để trừng phạt chúng. Anh muốn nghe ý kiến của em rồi mới xem sẽ làm thế nào”.

“Không cần đâu. Lạc Sa cũng không còn nghĩ đến nữa, em không muốn làm gì khiến em ấy nhớ lại. Cứ để bọn chúng chịu sự trừng phạt của pháp luật, nhận những gì chúng đáng phải nhận đi”. Lạc Trần đứng im, suy nghĩ một lúc rồi mới nói.

“Được, vậy anh sẽ giao chúng cho pháp luật xử lý. Em cũng đừng nhớ tới chuyện này nữa”. Sở Kinh Dương gật đầu.

Lạc Trần nhìn Sở Kinh Dương, mặc dù anh không nói đã bắt được chúng bằng cách nào nhưng nhất định là không dễ dàng gì. Người nhà họ Lâm cũng luôn theo sát vụ này, tiền thưởng đưa ra ngày một cao nhưng vẫn không có manh mối gì. Chỉ trong một thời gian ngắn như thế đã bắt được người, có thể thấy Sở Kinh Dương đã đầu tư bao nhiêu công sức, đồng thời cũng rất có bản lĩnh.

“Cảm ơn anh. Cha mẹ nuôi em có thể yên nghỉ rồi, họ đều là những người rất tốt”. Lạc Trần đi xuống, cúi người cảm ơn Sở Kinh Dương, rồi lại hướng về nơi chôn cất cha mẹ vái mấy vái. Thực ra Lạc Trần định nói, anh không cần phải vì em mà làm như thế, nhưng nếu thế thì cô đã quá nhỏ mọn rồi.

“Không chỉ là vì em. Anh rất căm hận loại người đó. Em đừng bận tâm quá”. Sở Kinh Dương bước tới, đỡ Lạc Trần dậy.

“Bao giờ tòa tuyên án, em cũng muốn đến xem”.

“Được. Anh sẽ thu xếp”.

Lạc Trần rất muốn nhanh chóng thông báo cho Lạc Sa biết tin vui này, nhưng lại nghĩ có lẽ nên đợi sau khi có phán quyết cuối cùng rồi hãy nói, tránh để em trai phải lo lắng hay suy nghĩ. Lạc Trần quyết định vẫn sẽ đi gặp Lạc Sa, hai chị em tổ chức ăn mừng một chút, nhưng tạm thời không nhắc đến chuyện này vội.

Sở Kinh Dương vẫn đứng đó đầy suy tư, ánh mắt nhìn xa xăm. Lạc Trần cảm thấy nếu bây giờ cô bỏ đi thì có vẻ quá thất lễ.

“Sở Kinh Dương”. Tiếng gọi đó khiến Sở Kinh Dương như bừng tỉnh, Lạc Trần nói tiếp: “Chuyện lần này thật sự rất cảm ơn anh. Sau này, nếu anh có việc gì cần em giúp xin cứ nói, đừng khách sáo”. Mặc dù đây là một món nợ ân tình quá lớn nhưng Lạc Trần cũng không muốn mắc nợ anh ta, có thể trả được bao nhiêu thì trả. Bị ép phải nhận sự giúp đỡ của Sở Kinh Dương, Lạc Trần vẫn cảm thấy không thoải mái. Cô càng không muốn liên quan đến người này thì anh ta lại càng tiến gần.

“Được, vậy Lạc Trần, em... em sẽ cho anh một cơ hội chứ?”. Khi bắt tay vào truy tìm mấy người kia, Sở Kinh Dương còn chưa xác định được tình cảm của mình, chỉ không muốn những kẻ đó ung dung ngoài vòng pháp luật, hoàn toàn không có ý định nhân cơ hội này để kiểm soát thứ gì. Nhưng Lạc Trần đã nói thế mà anh còn làm bộ làm tịch thì chẳng phải là quá giả tạo sao.

“Em chẳng có cơ hội gì để cho anh cả”. Lạc Trần có chút chán nản. Sở Kinh Dương đúng là kẻ tiểu nhân, chưa gì đã để lộ dã tâm của mình.

“Cho anh làm bạn trai em nhé”. Sở Kinh Dương bất ngờ nói.

“Sở Kinh Dương, anh điên rồi!”. Lạc Trần không hiểu tại sao anh ta cứ một mực quấy rầy mình như thế, lẽ nào anh ta không biết đến sự tồn tại của Lâm Tự sao?

“Anh không điên, là em ngốc thì đúng hơn”.

“Em ngốc?”.

“Em còn chưa từng có bạn trai mà vội vàng lấy chồng, còn không phải ngốc?”. Sở Kinh Dương hỏi Lạc Trần.

Không biết phải giải thích với Sở Kinh Dương thế nào, hơn nữa cô cũng cho rằng không cần phải giải thích với người ngoài, Lạc Trần mấp má môi như định nói gì rồi lại thôi.

“Em không muốn biết cảm giác có bạn trai là thế nào sao? Em không muốn giống như những người con gái khác, trải qua một tình yêu trong sáng đơn thuần, không phải lo lắng cho tương lai, không phải chịu trách nhiệm gì hay sao?”. Sở Kinh Dương thuyết phục cô.

“Không muốn. Cũng không cần thiết”. Lạc Trần không muốn tiếp tục đôi co với anh ta về đề tài này nữa, “Xin anh đừng bao giờ nhắc lại việc này nữa”.

“Ít nhất thì chúng ta cũng có thể làm bạn phải không? Người bạn mà anh có thể tới tìm bất cứ khi nào, có thể đến làm phiền cũng như để bị làm phiền ấy”. Sở Kinh Dương nhượng bộ đưa ra lời đề nghị thứ hai.

“Em không có bạn”. Đúng là Lạc Trần không có bạn, hơn nữa cũng không muốn làm bạn với anh ta.

“Em đang sống ở hoang đảo chắc? Lãng Lạc Trần, sao đến bạn mà em cũng không có?”. Sở Kinh Dương biết cuộc sống của Lạc Trần rất đơn giản nhưng không ngờ cô lại có thể khép kín tới mức này.

“Có gì kỳ lạ đâu, em không có điều kiện kết bạn, cũng thấy không cần thiết”. Lạc Trần cho rằng có bạn bè sẽ phải tiêu tốn thời gian, tinh lực và tiền bạc để duy trì mối quan hệ đó, với tinh thần hiện nay của mình, cô không thể quá thân thiết với ai.

“Được, không nhắc đến những chuyện đó nữa. Vậy chúng ta lại giống như trước kia, em đừng tránh anh nữa, được không?”. Lạc Trần vốn không thể là đối thủ của Sở Kinh Dương.

Lạc Trần nhìn Sở Kinh Dương đang đứng ở đó lặng lẽ chờ đợi câu trả lời của cô: “Được rồi. Vậy em đi trước đây, em muốn đi đón Lạc Sa”.

Người tuyết đã có hình dạng đàng hoàng, đứng sừng sững trong sân vận động, Mông Mông và vài người bạn nữa đang vây xung quanh nó chơi trò ném tuyết. Sở Kinh Dương vì bảo vệ cho Lạc Trần đi qua cũng bị ném trúng mấy quả, trên người còn đọng từng đám tuyết lớn. Anh cười lớn, cúi người xuống vốc tuyết nắm chặt lại, ném trả, Mông Mông và các bạn kêu rú lên nhảy tránh.

Sở Kinh Dương vừa phản công vừa kéo Lạc Trần ra ngoài. Anh hơi lơ là, một nắm tuyết đã bay tới đập trúng vào gáy Lạc Trần, bung ra tung tóe. Sở Kinh Dương vội vàng kéo Lạc Trần lên phía trước, dùng thân mình che chở, đưa tay lên phủi đi những hạt tuyết còn vương trên tóc cô. Lạc Trần bị nắm tuyết ném trúng có hơi choáng. Cô chưa bao giờ chơi trò chơi ném tuyết với người khác. Chỗ tuyết trên đầu bắt đầu tan khiến cô có cảm giác lạnh lạnh, bàn tay to lớn ấm áp của Sở Kinh Dương đang phủi nhẹ trên đó. Lạc Trần cảm thấy tuyết trên đầu cô đã được phủi hết cả rồi liền giơ tay giữ chặt lấy cánh tay Sở Kinh Dương, Sở Kinh Dương lại giơ tay kia lên, Lạc Trần lại chặn lại. Hai người không nói không rằng, anh giơ tay chặn, cứ nghịch như thế. Thân hình Sở Kinh Dương vốn cao lớn, Lạc Trần thật có chút lực bất tòng tâm. Sau đó cô giữ chặt cánh tay Sở Kinh Dương, đưa chân ra móc vào sau chân người trước mặt, định đẩy anh ta ngã xuống đất. Sở Kinh Dương thấy Lạc Trần có vẻ tức giận, liền cười cười, để mặc cho Lạc Trần dùng cách thức vụng về đẩy mình, sau đó anh tự ngã ra đất, ngửa mặt nhìn trời cười lớn.

Lạc Trần quỳ trên tuyết, giữ chặt cánh tay người nằm dưới đất, nhìn bộ dạng như đang phát điên của anh, cảm thấy chưa hả giận, liền gom một nắm tuyết, nhét hết vào trong áo Sở Kinh Dương, Sở Kinh Dương muốn lật người để rũ tuyết ra, nhưng lại không muốn bỏ lỡ bộ dạng đắc ý của Lạc Trần, thế là cứ nằm đó mà cười như tên ngốc.

Lạc Trần giữ giữ găng tay: “Anh cứ ở đây mà cười ngớ ngẩn đi. Em đi đây”. Con người Sở Kinh Dương, nếu không làm gì xấu xa thì lại trở nên ngốc nghếch. Sau đó, cô đưa tay lên vẫy Mông Mông, vênh vênh tự đắc bước đi. Lạc Trần đột nhiên phát hiện ra, việc đẩy ngã được Sở Kinh Dương đã khiến tâm trạng cô thật vui vẻ.

Vẫn còn sớm, Lạc Trần chậm chậm đi về phía trường của Lạc Sa, thầm nghĩ phải cùng Lạc Sa ăn mừng mới được. Cô cảm thấy nếu chỉ ăn cơm đơn thuần thì không đủ, cha mẹ mất từ khi cậu còn nhỏ như thế, cô phải đối xử với cậu tốt hơn nữa, cứ để cậu muốn chơi gì thì chơi đi.

Lạc Sa nhìn thấy Lạc Trần, cảm thấy vô cùng kinh ngạc, cứ chị ơi chị à không ngớt. Lạc Trần hỏi xem cậu muốn đi đâu chơi, Lạc Sa mở to hai mắt: “Chị, hôm nay không phải là cuối tuần mà em cũng được ra ngoài chơi à?”.

“Được, Lạc Sa muốn đi đâu chơi?”.

“Tuyệt dày thể này, đi trượt tuyết đi chị”.

“Em biết trượt tuyết không?”.

“Dạ, cũng biết một chút. Môn thể dục ở trường có dạy. Hơn nữa chúng ta có thể dùng ván trượt hoặc phao trượt mà”.

“Mùa này trời tối nhanh lắm, khu trượt tuyết mở cửa đến mấy giờ?”.

“Đi thôi, chơi một lúc rồi mình đi ăn cơm. Chú ơi, đưa chúng cháu đến khu trượt tuyết, chú đi nhanh nhé”. Lạc Sa vô cùng hưng phấn. Cùng đi chơi với chị là điều cậu đã mong ước từ lâu, chị không thích vận động.

“Em gọi điện nói với bác Vương một tiếng, báo chúng ta sẽ về muộn”.

“Chị, hôm nay chị về nhà cùng em ạ? Ở lại với em phải không?”. Mắt Lạc Sa sáng bừng lên, kéo tay Lạc Trần hỏi.

Trước đây Lạc Trần cũng đã định sẽ về nhà, vì ra ngoài đi chơi với Lạc Sa, quay về trường cũng không tiện lắm. Giờ Lạc Sa muốn cô về nhà với cậu, chuyện này cũng không có gì là không thể, dù sao hôm nay có phải cuối tuần đâu, chưa chắc Lâm Tự đã biết cô về, vì thế cô gật đầu với Lạc Sa.

Lạc Sa reo lên sung sướng: “Tốt quá! Chúng ta chơi thật muộn rồi về nhà, chị nhé?”.

“Được”. Lạc Trần âu yếm nhìn em, cô cảm thấy trẻ con thì vẫn cứ là trẻ con, vừa nói đến chơi liền vui vẻ vô cùng, hay là vì số lần cô đi chơi cùng em quá ít. Con trai không có cha bên cạnh quả là một khiếm khuyết. Mặc dù Lâm Chiêu thỉnh thoảng cũng nói chuyện, nhưng dù sao ông ấy cũng đã lớn tuổi, không thể chơi cùng với Lạc Sa được.

Khu trượt tuyết vẫn đang mở cửa, cũng may buổi tối không có tuyết rơi, nếu không đã đóng cửa từ lâu. Mới chỉ năm giờ mà trời đã bắt đầu tối. Hai chị em Lạc Trần ăn tạm bánh bao, mua quần áo trượt tuyết rồi đi vào trong.

Trời sắp tối, lại không phải cuối tuần nên trong khu trượt tuyết rất vắng. Lạc Sa chỉ cho Lạc Trần cách bước đi, cách trượt. Nhưng bởi vì Lạc Trần không điều chỉnh được phương hướng, hai chân cô đứng cách xa nhau, sau đó là ngã xuống đất. Sau vài lần ngã, Lạc Trần nản chí, đành đứng một bên nhìn Lạc Sa chơi. Họ chọn đường trượt tuyết dành cho người mới tập, độ dốc thấp, vì vậy Lạc Trần cũng không phải lo lắng cho em trai. Lạc Sa dần dần nắm được kỹ thuật, càng trượt càng vững. Nhưng cứ để Lạc Trần đứng đợi ở đó một mình lại sợ chị buồn chán, cậu liền nằng nặc đòi chơi trượt tuyết bằng phao với chị. Lạc Trần ngồi sau ôm chặt Lạc Sa, hai người bắt đầu trượt xuống. Lạc Trần hoàn toàn không thấy sợ, nhưng cũng cùng Lạc Sa hét lớn. Đến cuối cùng thì cả hai đều khản cổ. Lúc ăn cơm, Lạc Sa lặp đi lặp lại: “Chơi vui quá”.

Lạc Trần cũng cảm thấy rất vui. Nhìn em hào hứng như thế, cô thầm nghĩ trong lòng: “Xem ra, bữa tiệc mừng ngày hôm nay rất thành công. Cha mẹ, cha mẹ nhìn thấy rồi chứ? Lạc Sa không những đang trưởng thành khỏe mạnh mà còn rất thông minh nữa, cha mẹ hãy yên tâm nhé”.

Khi họ về đến nhà là mười một giờ đêm. Lạc Sa tắm rửa xong liền đi ngủ, cậu đã qua cái tuổi đòi chị kể chuyện trước khi ngủ rồi, huống hồ hôm nay lại chơi mệt như thế. Lúc cậu ngủ, Lạc Trần ngồi bên giường cậu nhìn ngắm những bức tranh em trai sưu tập. Thấy chị ngồi bên cạnh, Lạc Sa định nói gì đó lại không còn sức, hai mắt cổ mở ra, lại khép vào. Lạc Trần nhìn bộ dạng bối rối không khác mấy với lúc còn nhỏ của cậu, cười nói: “Ngủ đi, ngày mai chị sẽ lại chơi với em”. Lúc này ý thức của Lạc Sa đã không còn minh mẫn nữa, nghe thấy chị nói, lại không hiểu chị vừa nói gì. Nhưng giọng nói của Lạc Trần khiến Lạc Sa cảm thấy vô cùng an tâm, lặng lẽ chìm sâu vào giấc ngủ.

Lạc Trần đắp chăn cho Lạc Sa, tắt đèn rồi đi ra ngoài. Thấy bác Vương vẫn còn đợi ngoài phòng khách, Lạc Trần ngại ngùng nói: “Chắc bác lo lắm phải không ạ? Hôm nay bọn cháu đi chơi về muộn quá”.

“Cô chủ, cô có chuyện gì vui phải không?”. Bác Vương cười híp mắt. Tính cách của Lạc Trần bác cũng đã hiểu được ít nhiều, nếu không có chuyện gì cô nhất định sẽ không tùy tiện đưa Lạc Sa đi chơi về muộn như thế.

“Vâng, bác Vương à, những kẻ hại chết cha mẹ cháu đã bị bắt rồi”. Lạc Trần biết bác Vương thật sự quan tâm đến cô và Lạc Sa, vì vậy cô muốn kể cho bác nghe tin tốt lành này.

“Thật không? Tốt quá, tốt quá rồi!”. Bác Vương vốn không phải người hay nói, bác thể hiện niềm vui một cách hết sức chân chất, khoe mắt ươn ướt.

Nhìn bác Vương đưa tay lên lau nước mắt, Lạc Trần đột nhiên cảm thấy thật bi thương, nếu cô vẫn còn cha mẹ, nếu cha mẹ còn sống...

Lạc Trần đi đến, vỗ nhẹ lên lưng bác Vương như muốn an ủi bà.

Bác Vương sụt sịt, “Nhìn tôi xem, đây là chuyện tốt mà, ngày mai tôi phải làm vài món ngon mới được. Cô mau đi ngủ đi. Mai có phải đi học không?”.

“Buổi chiều cháu mới có tiết. Bác cũng đi nghỉ sớm đi. Sáng mai còn phải dậy sớm”. Lạc Trần cầm túi đi về phòng dành cho khách để ngủ.

21. Chương 21: Thì Ra, Tim Ở Đây

Lạc Trần mở túi xách, định lấy di động để đặt báo thức. Bác Vương và Lạc Sa chắc chắn sẽ không gọi cô dậy sớm, nhưng cô lại muốn cùng ăn sáng với Lạc Sa, sau đó đưa cậu đi học. Dù sao thì cô cũng rất ít khi ở đây.

Lúc thay quần áo trượt tuyết, cô đã tiện tay tắt máy, chủ yếu là vì khi trượt tuyết không tiện mang theo. Vừa mở máy liền có điện thoại đến, là Lâm Tự.

“Đang ở đâu? Sao giờ mới mở máy?”. Giọng Lâm Tự đều đều truyền tới nhưng cô có thể nhận ra giọng anh không giống với ngày thường.

“Đang ở nhà. Em vừa về. Lúc nãy vì không tiện nên đã tắt máy”.

“Hả? Ở dưới nhà?”. Lâm Tự đang ở nhà, đương nhiên anh biết nhà mà Lạc Trần nói không phải căn hộ của anh.

“Vâng, hôm nay em muốn ngủ lại đây”. Lạc Trần cảm thấy nếu anh không giận thì còn có khả năng, nhưng lúc này, e là rất khó thuyết phục anh.

“Em biết rồi phải không?”. Lâm Tự hỏi.

“Vâng”.

“Lên trên này nói chuyện đi”. Lâm Tự có ý muốn cúp máy.

“Lâm Tự, giờ muộn quá rồi, em cũng rất mệt”. Giọng Lạc Trần như khẩn cầu.

“Em muốn anh xuống đó à?”. Lâm Tự hơi cao giọng.

“Để em lên”. Chắc bác Vương cũng vừa đi ngủ, Lâm Tự mà xuống bây giờ sẽ lại ảnh hưởng tới bác ấy mất. Trước kia, cô cảm thấy thái độ của bác Vương đối với Lâm Tự rất kỳ lạ. Nếu bác Vương là người hầu hạ bên cạnh Từ Man Chi, sao lại không gần gũi thân thiết với Lâm Tự được. Bác Vương rất thạo việc, cư xử với người khác cũng tốt, nhưng đối với Lâm Tự lại có vẻ xa cách và khách sáo. Bác Vương không phải người nhiều chuyện, Lạc Trần cũng không hỏi, vì thế cô không biết nguyên nhân tại sao.

Mãi cho tới một lần, Lạc Trần và bác Vương đang bàn chuyện với Lạc Sa, lan man thế nào lại nói đến Từ Man Chi, bác Vương mới vô tình than thở: “Bà chủ nhà chúng tôi số không tốt, không có con. Bà ấy đã nuôi cậu Lâm Tự như con đẻ của mình, nhưng dù sao thì cũng vẫn không phải là đứa con do mình dứt ruột đẻ ra”. Lúc ấy Lạc Trần mới biết, thì ra Lâm Tự không phải là con đẻ của Từ Man Chi. Nhờ đó mà cô cũng hiểu và thông cảm hơn với Lâm Tự. Nhưng Lạc Trần không hỏi han thêm về chuyện này, cũng chưa từng nhắc đến. Bí mật của căn nhà kín cổng cao tường này còn nhiều, Lâm Tự không muốn nói, cô cũng không định hỏi.

Lạc Trần đi lên căn hộ tầng trên, thấy Lâm Tự đang ngồi trên giường cô. Anh chưa thay quần áo, vẫn mặc nguyên cả bộ vest, có điều mấy chiếc cúc phía trên áo sơ mi đã bị mở tung, cà vạt cũng được nới lỏng.

Lạc Trần cất túi và áo khoác vào tủ. Cô đã tắm ở nhà Lạc Sa rồi, vì vậy cứ mặc nguyên bộ quần áo đi ngủ lên.

Lâm Tự thấy bộ dạng thờ ơ của Lạc Trần, cảm thấy toàn bộ máu trong người mình đang dồn thẳng lên đầu. Tối nay, ngay khi nhận được tin, anh cũng đã cố gắng liên lạc với cô nhưng cô không mở máy, phòng ký túc xá cũng không có ai nghe điện. Cho rằng cô lên thư viện, anh còn đặc biệt sai người tới đó tìm nhưng cũng không thấy. Vốn tin tốt sẽ mang tới tâm trạng phấn khởi, giờ lại chuyển thành lo lắng, anh lo không biết có phải cô đã xảy ra chuyện gì rồi không. Lâm Tự biết cô chơi thân với Mông Mông. Anh nói với Mông Mông rằng anh là người nhà của Lạc Trần, Mông Mông liền kể lại với anh, buổi chiều cô vẫn còn cùng Lạc Trần ra ngoài chơi, đang chơi thì Sở Kinh Dương tìm cô ấy nói chuyện, sau đó hai người đều rời đi, Lạc Trần đến giờ vẫn chưa về.

Lâm Tự cảm thấy Sở Kinh Dương hiện giờ là cái gai trên tay mình, không đụng vào thì không có cảm giác gì, nếu vô tình chạm phải thì sẽ đau nhói tới tận tim, nhưng lại không biết phải giải quyết thế nào. Nếu đúng là Lạc Trần đi cùng với Sở Kinh Dương thì anh không cần phải lo lắng về sự an toàn của cô, Lâm Tự ít nhiều cũng vẫn có chút niềm tin đối với Sở Kinh Dương. Trực giác mách bảo anh rằng, Sở Kinh Dương sẽ không để Lạc Trần phải chịu tổn thương.

Lâm Tự quay về nhà, nhưng mấy tiếng sau đó anh càng lúc càng đứng ngồi không yên. Điện thoại của Lạc Trần vẫn không liên lạc được, anh cố gắng kiểm chế ý muốn gọi thẳng cho Sở Kinh Dương, siết chặt điện thoại đến nóng rực cả lên. Nhưng anh không muốn chuyện gì cũng đem ra để nói, làm như vậy thì chuyện đã không thể thu xếp được nữa rồi. Cho dù đúng là Lạc Trần có gì đó với Sở Kinh Dương thì Lâm Tự lúc này cũng chưa nghĩ ra sẽ xử lý thế nào, anh quyết định sẽ chờ đợi.

Lâm Tự nhìn đồng hồ, hết lần này tới lần khác bấm số của Lạc Trần, thầm nghĩ sau khi tìm thấy cô sẽ phải lấp thiết bị định vị lên tất cả nhưng đồ mà cô dùng, như vậy lần sau sẽ không có chuyện không tìm được cô nữa. Lâm Tự đi đi lại lại trong phòng, bỏ qua bữa tối nhưng anh không thấy đói.

Lâm Tự bắt mình phải tĩnh tâm suy nghĩ lại chuyện này từ đầu đến cuối. Hung thủ bị “Lục Lâm” đưa tới đồn cảnh sát vào lúc sẩm tối, mấy người đó liền lãnh thưởng rồi đi, Lâm Tự là người đầu tiên được cảnh sát báo tin. Sau đó đội trưởng đội Cảnh sát Hình sự gọi điện cho anh thông báo đây chính là những hung thủ trong vụ án giết người cướp của ngày trước, khẩu cung đã lấy xong, giờ chỉ còn đợi ý kiến của anh. Vụ án được phá một cách đầy bí ẩn, “Lục Lâm” sao lại nhúng tay vào việc này chứ? Chắc chắn không phải vì món tiền thưởng kia rồi, giữa các băng nhóm xã hội đen xưa nay luôn giữ tình trạng nước sông không phạm nước giếng. Nhưng nếu liên quan đến Sở Kinh Dương thì toàn bộ việc này lại không có gì kỳ lạ, điều đó cũng giải thích được việc cậu ta tới tìm Lạc Trần.

Tâm trạng của Lâm Tự cũng dần bình tĩnh lại, đúng lúc đó thì điện thoại của Lạc Trần mở máy. Bây giờ, Lạc Trần đang đứng trước mặt anh, nhưng cô lại hoàn toàn không biết anh đã phải trải qua mấy giờ đồng hồ lo lắng và bất an như thế nào. Cô đứng đó, vẻ mặt thờ ơ không quan tâm tới bất kỳ điều gì. Cô nhận được tin quan trọng như thế người nhưng lại không báo với anh một tiếng, vui vẻ cũng thế, buồn bã cũng vậy, cô chưa bao giờ có ý nghĩ muốn chia sẻ với anh. Lâm Tự cũng không biết trái tim mình vì sao lại nhói đau thế này, là vì sự lo lắng trước đó, vì cơn ghen, hay là do cảm giác mất mát và không cam tâm khi biết trong lòng cô đã hoàn toàn không có anh. Lâm Tự không rõ tại sao. Anh chỉ biết tim mình rất đau, nhìn bộ dạng vô cảm của cô, anh có cảm giác như mình không thể hít thở được nữa, nỗi đau đó như đang nhấn chìm toàn bộ tri giác và cảm xúc của anh. Lâm Tự chưa lúc nào biết rõ trái tim mình đang ở đâu như lúc này, nhưng sự nhận biết đó lại đến từ nỗi đau xuất phát từ nội tâm, đây quả là việc anh không ngờ tới. Còn sự đau đớn của trái tim, là trải nghiệm anh chưa từng trải qua.

Lâm Tự ngăn người ngồi đó nhìn Lạc Trần đi tới, anh có cảm giác trái tim mình đột nhiên như thắt lại. Lâm Tự thấy cô bước từng bước lại gần, sự lo lắng của cả buổi tối bị dồn nén trong lòng, giờ phút này lại không thể thốt nên lời.

Lạc Trần đi về phía anh, rất tự nhiên lật chặn lên chui vào. Mặc dù chỉ phải leo có một tầng lầu nhưng vì Lạc Trần khoác áo mỏng, chân cô đã lạnh cứng lại rồi. Lâm Tự vẫn ngồi đó, chẳng nói chẳng rằng. Lạc Trần quyết định sưởi ấm mình trước đã rồi nói sau.

Đợi rất lâu, Lâm Tự vẫn không nói gì, Lạc Trần cảm thấy mình đang dần chìm vào giấc ngủ, nhưng vẫn

biết rõ rằng Lâm Tự còn đang ngồi đó, hình như có chuyện muốn nói với cô. Lạc Trần phải cố gắng rất nhiều lần, mãi mới mở được mắt ra, thấy Lâm Tự ngồi bên cạnh giường mình nhìn mình chăm chăm, không biết anh đã ngồi nhìn như thế bao lâu rồi. Cơn buồn ngủ của Lạc Trần đột nhiên bị dọa chạy mất. Cô mở to mắt, nhìn thẳng vào đôi mắt sâu hun hút của Lâm Tự.

“Dậy rồi sao?”.

Lạc Trần nhướn mắt lên nhìn đồng hồ, hơn một giờ. Cũng may, không để anh phải đợi quá lâu, Lạc Trần cũng không định chọc giận anh.

“Xin lỗi, em mệt quá”. Lạc Trần ngồi dậy, kéo gối đặt ra sau lưng rồi tựa người lên đó, ngăn mình lại ngủ thiếp đi.

Lâm Tự nhìn Lạc Trần đi vòng qua người mình lên giường, ngủ mất. Anh cứ ngồi như thế nhìn chăm chăm người con gái dám lờ đi sự tồn tại của mình này, ngang nhiên đi ngủ, còn ngủ rất say sưa. Trái tim anh lại một lần nữa nhói đau.

Thấy Lâm Tự vẫn không nhúc nhích, Lạc Trần nhào tới ôm lấy cổ anh, một tay tháo cà vạt, cởi cúc áo sơ mình, sau đó cởi áo khoác của anh ra, tiếp theo bắt đầu tháo đến thắt lưng. Được nghỉ ngơi một lúc, Lạc Trần cảm thấy tâm trạng của mình lúc này khá ổn, quyết định dùng hành động thực tế để gạt bỏ xung đột có khả năng bùng phát này, bất luận thế nào thì Lạc Trần cũng không muốn có bất kỳ sự tranh chấp nào với Lâm Tự.

Đầu tiên Lâm Tự không kịp phản ứng lại, bởi vì ở cùng Lạc Trần mấy năm nay đều do anh chủ động, lúc nào muốn là tìm tới. Sau khi nhận ra ý đồ của Lạc Trần, Lâm Tự không cần suy nghĩ hắt tay cô ra, “Em định làm gì?”. Lâm Tự giật lại chiếc áo sơ mi vừa bị lột ra, khoác lên người.

Lần này thì Lạc Trần chịu thật rồi, nói chuyện, anh không mở lời; muốn yêu, anh không đồng ý; cô chủ động, lại bị anh từ chối.

“Không làm gì, thì sao anh lại ngồi đây?”. Lạc Trần nắm chặt bàn tay bị anh đập một cái khá đau, thấy có chút không vui, phục vụ tới mức này rồi, anh vẫn còn không vừa ý.

“Anh nhất định phải làm gì đó mới được ở đây sao? Đây là nhà anh, anh ở đâu mà không được!”.

Lạc Trần thầm than trong lòng. Anh ấy nhắc nhở cũng thật là khéo, đúng thế, anh ấy thích thế nào thì sẽ thế ấy, đây là nhà anh mà, kể cả cô, anh cũng cho rằng đều thuộc về anh cả. Ngoài lúc muốn lên giường, anh ấy đã bao giờ vào trong phòng này đâu? Lần nào chẳng xong việc là đi luôn, cứ như có thứ gì đó đang đuổi sau lưng vậy, còn ai có thể vô tình hơn anh nữa? Cô còn chưa có ý kiến thì thôi, anh tức giận gì chứ. Đúng là người không biết lý lẽ.

“Vậy thì anh cứ ngồi đấy đi, mai em còn có tiết học”. Lạc Trần nói rồi nằm xuống ngủ tiếp.

Lâm Tự sao có thể từ bỏ, bao nhiêu cảm xúc bị dồn nén trong lòng còn chưa có chỗ để giải tỏa đây này. Anh gơ tay kéo Lạc Trần lại. Lạc Trần cũng không dỗi co, chỉ nhìn anh chờ đợi, khuôn mặt hết sức vô cảm.

“Lặng Lạc Trần, được lắm, giờ em không coi ai ra gì nữa phải không?”. Lâm Tự buông lỏng tay, Lạc Trần ngã xuống giường. Cô càng không phản ứng, cơn giận của Lâm Tự càng bốc cao, bị kìm hãm trong người, không có lối thoát.

“Làm sao em biết?”. Mặc dù đã đoán được phần nào nhưng Lâm Tự cũng phải tìm chuyện để nói, một mình tức giận như bây giờ thì quá thảm hại.

“Hôm nay Sở Kinh Dương nói với em”. Lạc Trần ngồi lên, phía lưng sau vốn đã có cảm giác đau nhức giờ lại càng đau hơn.

Lâm Tự cho rằng Sở Kinh Dương khiến cho Lạc Trần nợ một ân tình lớn đến thế, có lẽ đã bắt đầu hành động rồi.

“Cậu ta muốn gì?”.

Lạc Trần suy nghĩ một lúc mới trả lời: “Khôi phục lại quan hệ”.

“Em đã đồng ý?”.

“Vâng”.

“Anh không muốn hai người qua lại”. Lâm Tự thẳng thắn đưa ra yêu cầu.

“Em nhớ chúng ta có thỏa thuận không can thiệp vào cuộc sống của nhau”. Lạc Trần cũng không tỏ ra yếu thế, cô không thích Sở Kinh Dương là việc riêng của cô, cô qua lại với anh ấy hay không cũng là việc của cô, Lâm Tự muốn quản cũng không có quyền.

Lâm Tự dù sao cũng đã nói ra rồi, không thể cứ thế mà cho qua: “Em là người phụ nữ của anh. Mục đích của Sở Kinh Dương với em không đơn thuần, anh hy vọng em tự xem lại mình”.

“Ngoài việc lên giường ra, em thấy chúng ta có quan hệ gì nữa đâu. Hành vi cử chỉ của em đã rất ý tứ rồi, em chẳng thấy có gì đáng để anh phải trách móc cả”.

“Anh nói một câu, em cãi lại một câu, em có thái độ gì vậy!?”. Lâm Tự cảm thấy Lạc Trần lúc này thật đáng ghét.

“Anh nói với em chuyện này thì em chỉ có thể có thái độ như thế thôi”.

“Ý em là, nói đến Sở Kinh Dương thì em sẽ có thái độ như thế sao?”.

“Nếu anh đã lý giải như thế, em cũng không có ý kiến”.

“Anh lý giải thế nào em cũng không có ý kiến sao?”.

“Đúng, tùy anh”.

“Nói cách khác, suy nghĩ của anh, em không quan tâm?”.

“Suy nghĩ của em, anh đã bao giờ quan tâm chưa?”. Lạc Trần khoát tay, “Không phải em trách cứ gì anh cả. Em thấy chúng ta cứ sống như bây giờ, đừng can thiệp vào việc của người kia là tốt nhất. Đừng gây thêm phiền phức, cũng không cần phải thêm những cảm xúc không nên có hay đưa ra những yêu cầu vô lý làm gì”.

“Cảm xúc của anh, yêu cầu của anh có chỗ nào không hợp lý?”.

“Lâm Tự”. Lạc Trần đứng bật dậy trên giường, Lâm Tự cũng đã quá kích động đứng dậy nói từ lâu. Anh quá cao, ít nhiều cũng khiến cô cảm thấy có áp lực. “Anh cứ nhất định phải tranh luận đề tài vô vị này với em vào lúc nửa đêm hay sao?”.

“Ý em là anh vô cớ gây sự?”. Lâm Tự sầm mặt, lúc này anh đã thật sự tức giận.

“Lâm Tự, anh bình tĩnh lại đi. Nếu anh vì chuyện em ngủ lại chỗ Lạc Sa, không mở máy di động mà tức giận, em có thể nhận lỗi, em xin lỗi, thế đã được chưa? Ngày mai cả hai chúng ta đều có việc, kết quả của cuộc tranh luận ngày hôm nay cũng chẳng ảnh hưởng gì đến cuộc sống ngày mai, những gì anh nói đều đúng cả, em sẽ sửa chữa”. Lạc Trần cho rằng cô có nói gì với Lâm Tự cũng đều là vô ích, vì thế tốt nhất là không nên tranh cãi nhiều, cứ nhượng bộ anh, để anh cảm thấy anh đang điều khiển được mọi việc, dù sao thì cô cũng chẳng thiệt hại gì, cãi nhau xem ai hơn ai, thật vô nghĩa.

Lâm Tự sao có thể không nhận ra thái độ qua loa đại khái của Lạc Trần: “Em đang dỗ trẻ con chặc? Em sẽ sửa? Cái chính là trong lòng em không nghĩ như thế”.

“Vậy rốt cuộc anh muốn thế nào?”. Lạc Trần cảm thấy mình thật sự cũng hết cách rồi.

Nghe Lạc Trần hỏi thế cứ như anh là tên vô lại vậy, Lâm Tự vốn không muốn xảy ra chuyện như thế này. Cô ấy định lên mặt làm cao gì chứ? Lâm Tự đâu phải không thể sống thiếu cô, cần gì quan tâm cô qua lại với ai, cần gì quan tâm trong mắt cô có anh hay không, cần gì quan tâm trong tim cô có ai? Khi cô yêu anh, anh cũng chẳng thích thú gì cơ mà? Giờ trong lòng cô thật sự không có anh nữa, thế thì đã làm sao? Cuộc sống vẫn cứ tiếp diễn như cũ, cô ấy chẳng phải vẫn là người phụ nữ của anh, vẫn sống cùng anh đầy thoải mái? Nhưng anh mơ hồ cảm thấy có chỗ nào đó không ổn, chỗ đau vẫn đang rất đau. Thế là Lâm Tự giận dỗi nói: “Tùy em”. Anh nhặt cả vạt dưới đất lên, quay người bỏ đi.

Lạc Trần lại nằm xuống. gần đây những người sống bên cạnh cô đều trở nên rất kỳ quặc, Sở Kinh Dương đột nhiên biến thành dịu dàng thân thiết. Đến người ít bộc lộ cảm xúc nhất là Lâm Tự lại bồn chồn bất an, thật đúng là quá kỳ lạ. Nếu nói Sở Kinh Dương làm vậy là vì thứ tình cảm mà anh ta coi là tình yêu, thì Lâm Tự là vì cái gì? Lẽ nào anh ấy cũng đã yêu ai hay sao? Nếu đúng là như thế... Lạc Trần không rõ cảm giác trong lòng mình lúc này là như thế nào, hoang mang hay nhẹ nhõm, hay mỗi thứ một chút? Những sự thay đổi mà cô dự tính từ lâu lại xuất hiện quá đột ngột, cô vẫn chưa kịp chuẩn bị.

22. Chương 22: Trở Về Đại Gia Đình

Sáng sớm hôm sau, khi Lâm Tự mở cửa phòng Lạc Trần thì cô đã đi mất rồi. Lâm Tự nhìn chiếc giường lớn phẳng phiu như chưa từng có người ngủ, đột nhiên cảm thấy hoảng sợ. Đường như cuối cùng Lạc Trần cũng sẽ làm như thế, không để lại dấu vết gì mà ra khỏi cuộc sống của anh, bỏ lại anh nơi đây. Nơi này đã không còn gì khiến cô phải lưu luyến nữa.

Sáng sớm, Lạc Trần bị tiếng chuông báo thức của di động đánh thức. Cô vội vàng vùng dậy thu dọn đồ đạc, cầm những thứ tối qua cô mang lên đây chạy xuống dưới nhà. Lạc Trần nghĩ nếu đã hứa với Lạc Sa, mặc dù không thể hoàn thành được trọn vẹn, nhưng làm được bao nhiêu cô cũng cố hết sức để làm.

Vội vội vàng vàng, xuống tới nơi đã thấy Lạc Sa bắt đầu ngồi ăn sáng. Cậu thấy Lạc Trần cũng chỉ liếc mắt một cái rồi lại cúi đầu xuống tập trung ăn cơm, không nói lời nào. So với tối qua, có vẻ bây giờ tâm trạng của cậu đã giảm sút khá nhiều.

Lạc Trần vào phòng thay quần áo rồi đi ra, ngồi xuống bên cạnh Lạc Sa. Bác Vương từ sáng sớm đã chuẩn bị cho cô cốc nước hoa quả ép cô vẫn thích uống, thêm cả một phần bánh ngọt ưa thích của cô nữa. Lạc Trần nhìn bác Vương, cười nói: “Lạc Sa, chút nữa chị đưa em đến trường”.

“Không cần đâu. Có lái xe rồi”.

“Chị cũng phải quay lại trường mà”.

Lạc Sa không nói gì nhưng sắc mặt đã dịu xuống rất nhiều.

Nhân lúc Lạc Sa vào phòng chuẩn bị sách vở, bác Vương thì thăm với cô: “Sáng sớm tỉnh dậy cậu ấy đã chạy vào phòng tìm cô, nói muốn gọi cô dậy, hừ cô một chút, nhưng lại không thấy cô ở đó, cậu ấy đột ngột bị hẫng. Nửa năm lại đây, cô thường xuyên không về nhà, Lạc Sa cũng không còn hay nói như trước nữa, chỉ cuối tuần khi cô quay lại, cậu ấy mới vui vẻ hơn. Đáng lẽ tôi không nên nhiều chuyện, nhưng Lạc Sa vẫn thân với cô nhất, cậu ấy rất muốn được ở bên cô nhiều hơn”.

Lạc Trần siết chặt túi xách trên tay. Có lẽ cô đã luôn tự nhủ là đúng, những gì cô cho Lạc Sa chưa chắc đã là thứ mà em trai cô cần. Một nền giáo dục tốt dù có mang lại sự đảm bảo chắc chắn thế nào cho tương lai, nhưng cái giá phải trả lại là để em còn nhỏ như thế đã phải ăn nhờ ở đậu nhà người khác, tự học cách thích nghi với cuộc sống mới.

Mặc dù Lạc Sa chưa từng phản nản gì nhưng Lạc Trần biết, hơn một năm nay Lâm Tự hầu như chẳng nói lời nào với cậu, sự giao tiếp giữa họ chỉ là con số không. Chị gái mình phải sống cùng với một người đàn ông xa lạ, Lạc Sa nhất định cảm thấy rất khó chấp nhận, đôi lúc còn khiến cậu cảm thấy mình mới là người ngoài. Nhưng Lạc Sa chưa bao giờ nói gì với cô, khi gặp nhau lúc nào cũng vui mừng hôn hờ, cũng chưa từng thổ lộ tâm sự gì với cô. Hôm nay là lần đầu tiên Lạc Sa để lộ vẻ mặt không vui của mình. Ngày hôm qua cô còn nói cha mẹ có thể yên tâm về chị em cô nhưng không chừng, người khiến Lạc Sa buồn nhất lại chính là cô. Cậu trưởng thành khỏe mạnh, xuất sắc về mọi mặt nhưng chưa chắc cậu đã hạnh phúc. Đặc biệt là nửa năm lại đây, cô ở hẳn trường, những lúc Lạc Sa muốn gặp cô mà không được, chắc chắn cậu đã rất buồn. Lúc này Lạc Trần tự trách mình, cô chỉ nghĩ đến bản thân, muốn thoát khỏi Lâm Tự, thoát khỏi thứ tình cảm khiến cô đau khổ mà không nghĩ đến đứa em trai đang mong chờ sự quan tâm chăm sóc của cô từng giây từng phút.

Trong lúc cô còn đang thất thần thì Lạc Sa đi ra. Lạc Trần bước tới, nắm chặt tay em. Lạc Sa định giằng ra, cậu cho rằng mình đã là một chàng trai trưởng thành, bị chị nắm tay dắt đi có hơi xấu hổ. Lạc Trần vẫn nắm chặt tay Lạc Sa, kéo em ra ngoài.

Trong thang máy, Lạc Trần hỏi cậu: “Lạc Sa, hai chị em mình, chỉ hai chị em mình thôi, chuyển về căn nhà của cha mẹ trước kia, em có chịu không? Nhưng sẽ không còn cuộc sống thoải mái tiện nghi như ở đây, cũng không có bác Vương chăm sóc em nữa, nếu tự bản thân em không cố gắng, có thể sẽ không vào được trường trung học tốt đâu. Về việc học vẽ, chị sẽ cố gắng mời thầy giáo giỏi nhất về dạy cho em. Em có đồng ý không?”.

Lạc Sa đầu tiên là cúi đầu không nói, sau đó mới cất giọng buồn buồn: “Thật vậy không?”. Lạc Trần quay đầu sang nhìn, thấy mặt Lạc Sa ướt đẫm nước mắt. Cậu em trai đã cao hơn cả chị, lại khóc như khi còn nhỏ như thế. Đột nhiên Lạc Sa ôm chặt lấy Lạc Trần, chúi hết cả nước mắt nước mũi vào vai chị: “Em đồng ý, chị, em đồng ý. Bao giờ chúng ta chuyển đi? Em... em chỉ thấy có chút không nỡ rời xa bác Vương, nếu bác ấy có thể ở cùng chị em mình thì tốt quá”.

Lạc Trần đột nhiên thấy sống mũi cay cay. Xem ra cô đã lơ là em mình quá lâu rồi, trốn trong thế giới của mình quá lâu rồi. Giờ đã đến lúc phải gánh lấy trách nhiệm, phải tự tay chăm sóc cho Lạc Sa.

Lạc Trần ôm chặt em trai: “Đừng khóc nữa, chị sẽ nhanh chóng giải quyết. Nhà cũng còn phải dọn dẹp nữa mà, cứ từ từ thôi”. Lạc Trần cùng Lạc Sa ra khỏi thang máy, sau khi lên xe, hai chị em cũng không nói thêm gì nữa. Lạc Sa vẫn nắm chặt tay Lạc Trần.

Lúc xuống xe, Lạc Trần dặn dò em: “Em phải chăm chỉ học hành, chuyện khác đợi đến cuối tuần rồi nói. Việc chị hứa với em, chị nhất định sẽ làm được”. Lạc Sa gật đầu, dùng tay áo lau qua mặt rồi đi, sải chân rất tự tin, đầu ngẩng cao.

Lái xe hỏi cô muốn đi đâu. Lạc Trần nhìn đồng hồ, chắc giờ này Lâm Tự vẫn đang ở nhà, liền nói muốn quay lại căn hộ.

Việc thoát khỏi Lâm Tự không phải việc cô mới chỉ nghĩ đến ngày một ngày hai, hạ quyết tâm thực hiện rồi, Lạc Trần cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều. Thì ra đây chính là điều mà cô thực sự muốn.

Lâm Tự đúng là đang ở nhà, nhưng anh không tuân theo quy luật làm việc nghỉ ngơi trăm năm không đổi của mình mà đang ngồi tần ngần bên giường Lạc Trần. Đầu óc anh lúc này rất hỗn loạn, không thể làm việc và xử lý thông tin như lúc bình thường được. chỉ ngăn người ngồi đó. Khi Lạc Trần bước vào thấy anh đang ngồi trên giường của mình, tư thế giống hệt tối hôm qua, chỉ khác là lần này anh mặc quần áo ngủ, râu của Lâm Tự cũng mọc dài ra, đầu tóc rối bù, trông có vẻ nhếch nhác.

Thấy Lạc Trần đi vào, Lâm Tự chỉ liếc mắt nhìn cô một cái liền đứng dậy định đi tắm rồi đến công ty. Đường như anh ngồi ở đây lâu như vậy cũng chỉ để xác định một điều: cô sẽ quay trở về, sẽ quay về căn phòng này, quay về nơi có anh.

“Lâm Tự, em có chuyện muốn nói với anh”.

Lâm Tự nhìn đồng hồ, sáng nay có cuộc họp Hội đồng quản trị, “Buổi sáng anh phải họp”.

“Không làm mất nhiều thời gian của anh đâu”.

Lâm Tự hất cằm về phương hướng, ý bảo Lạc Trần ngồi xuống. Đây là hành động hiểm hoi của anh được Lạc Trần đánh giá là đáng yêu.

“Chúng ta ra phòng bếp đi, anh có thể ăn sáng luôn”.

“Cũng được”.

Thực ra, Lạc Trần cảm thấy ngồi mặt đối mặt như thế, tạo một khoảng cách chính thức với Lâm Tự, cô mới có thể tỉnh táo mà nói ra ý kiến của mình được.

Đợi khi Lâm Tự bắc đầu ăn sáng, Lạc Trần uống một ngụm nước rồi mới nói ra ý định của mình: “Lâm Tự, em muốn chuyển ra ngoài”.

“Sao thế?”. Lâm Tự rất rõ cô nói muốn chuyển ra ngoài là ý gì.

“Em muốn sống cùng với Lạc Sa, chuyển về căn nhà cũ của cha mẹ”.

“Vớ vẩn”.

“Lâm Tự, em biết mình đưa ra yêu cầu thế này là rất bất ngờ, rất gấp gáp. Nhưng Lạc Sa cần em, mà em cũng muốn được ở bên, cùng em ấy trưởng thành”. Lạc Trần biết, tuyệt đối không được nhắc tới vấn đề giữa cô và Lâm Tự, nếu không đề nghị này vĩnh viễn sẽ không được thông qua. Chuyện tình cảm vốn không thể nói rõ ràng được. Nếu vì chuyện tình cảm mà muốn chuyển ra ngoài, Lâm Tự chắc chắn sẽ cho rằng cô đang giở trò ghen dỗi ngớ ngẩn.

Lâm Tự ăn xong bữa sáng, rút một tờ giấy ăn lau miệng, “Chuyện này đừng bao giờ nhắc lại nữa. Vấn đề của Lạc Sa, anh nhớ đã giải quyết trước khi hai chị em chuyển đến đây rồi, khi đó chính em cũng đã rất hài lòng”.

“Đúng, em biết đây là vấn đề của em. Nhưng em vẫn quyết định chuyển ra ngoài”.

Lâm Tự vốn đã đứng dậy rồi, đột nhiên quay ngất lại túm lấy Lạc Trần, nhắc cô lên khỏi ghế, “Em quyết định? Em dựa vào cái gì mà đòi quyết định! Em đã lấy anh rồi, là người của nhà họ Lâm rồi, đã gặp họ hàng, chào hỏi các bậc trưởng lão. Muốn đi là đi, em có nguyên tắc gì không thế?”.

“Nếu anh không cho em cơ hội để thương lượng, em sẽ tìm gặp ông nội nói chuyện”, Lạc Trần cũng tỏ ra cứng rắn. Thực ra người vợ như cô có cũng được mà không có cũng chẳng sao, cô cảm thấy đây không phải là hôn nhân, thêm vào đó thái độ lạnh lùng thường trực của Lâm Tự khiến Lạc Trần càng thêm chắc chắn, mối quan hệ miễn cưỡng này nếu tiếp tục duy trì thì cũng chẳng có ý nghĩa gì. Dù sao cô cũng chỉ là một vai phụ, có chia tay cũng không sợ bị mọi người trách móc. Bây giờ người ly hôn rất nhiều, Lạc Trần thấy việc đây cũng chẳng có gì phải xấu hổ cả.

“Em đừng có mơ!”. Lâm Tự cũng biết tính Lạc Trần rất cố chấp, sẽ thật sự đến gặp ông nội nói chuyện.

“Đợi anh đi làm về rồi tính”. Ném lại một câu, Lâm Tự vội vàng đi tắm rửa, thay quần áo rồi đến thẳng công ty.

Cả ngày hôm đó, Lâm Tự luôn ở trong trạng thái lo lắng bồn chồn. Từ trên xuống dưới trong Hoa Lâm ai ai cũng biết, hôm nay đừng có dại mà vượt rào rỗng, nếu không chắc chắn sẽ chết không toàn thân, mọi người đều thầm cầu nguyện cho ngày hôm nay qua nhanh một chút. Riêng Vương Dịch Thu vẫn như ngày thường, mặt không biến sắc, chẳng hề tỏ ra sợ Lâm Tự. Khi Lâm Tự từ chối tham gia buổi tiệc xã giao tối nay, cô còn chưa một câu: “Không đi cũng được thôi. Không có công việc để làm, mọi người đều được nghỉ ngơi”, sau đó gõ giày cao gót đi ra. Bữa tiệc tối nay là lần đàm phán không chính thức cuối cùng của dự án gần đây nhất mà Hoa Lâm đang theo, cực kỳ quan trọng, không thể coi thường.

Lâm Tự bắt đầu gọi Vương Dịch Thu vào một lần nữa, nói cô ấy chuẩn bị quần áo ính và quà cho khách. Vương Dịch Thu cũng rất nhanh nhẹn: “Đã chuẩn bị xong từ lâu rồi. Bên kia có vợ chồng Chủ tịch Hội đồng quản trị tới tham dự, anh xem, anh đi cùng với giám đốc Utah, hay là...”.

Thường những buổi tiệc làm ăn thế này Lâm Tự thường đi cùng với Utah hoặc Vương Dịch Thu. Utah mặc dù còn đang theo học thạc sĩ nhưng trên thực tế, phần lớn thời gian của cậu ta đều ở công ty. Không phải không có những cô gái xinh đẹp danh giá muốn được khoác tay đi cùng với anh, có điều Lâm Tự cảm thấy bọn họ chẳng qua cũng chỉ là những thứ tô điểm thừa thãi, không khéo lại làm hỏng việc. Hướng hồ gia giáo nhà họ Lâm rất nghiêm khắc, với người đã có gia đình như anh, nghiêm cấm mọi hành vi không minh bạch trong quan hệ nam nữ, tuyệt đối không được hẹn hò riêng tư, nếu thân mật xuất hiện cùng ai đó chắc chắn sẽ bị coi là bại hoại gia phong.

Đương nhiên, dù không có những giới hạn ấy thì Lâm Tự cũng chưa từng có suy nghĩ phản bội Lạc Trần. Sau khi kết hôn với cô, những mối quan hệ khác giới mà anh duy trì đơn thuần chỉ là vì công việc, tự anh cũng cảm thấy như thế rất tốt.

Ở xã hội hiện nay, những người đàn ông giàu có mà chung thủy còn lại được mấy người? Lâm Tự cho rằng đàn ông nhà họ Lâm đều là những nhân tài trong giới thương nghiệp, anh đã từng rất tự hào về điều đó. Những anh có làm như thế thì cũng không thể khiến Lạc Trần an phận mà ở bên anh, thậm chí cô còn có ý sẽ rời khỏi anh. Điều này khiến Lâm Tự cảm thấy mình như một tên ngốc.

Có một đôi tác khi cùng uống rượu với anh đã nói, đàn bà chung thủy là bởi người đàn bà đó không có sức hấp dẫn. Lâm Tự không cho rằng Lạc Trần đã phản bội anh, nhưng tình trạng hiện nay khiến anh bất ngờ, anh chưa bao giờ nghĩ đến việc sẽ chia tay với cô.

Lâm Tự vò đầu: “Utah đi”. Utah rất có khiếu giao tiếp, có cậu ta đỡ đận, anh có thể nói ít vài câu, hoặc cũng có thể rút lui sớm. Giờ hậu phương đang lung lay, anh còn tâm trí đâu mà nghĩ đến việc làm ăn nữa. Ngày đó anh chọn Lạc Trần, chẳng phải là vì anh cho rằng tính cách của cô gái này rất ổn, sẽ không gây phiền phức cho anh hay sao? Nhưng phiền phức lại không hề ít đi, thà rằng tìm một cô nàng ngốc nghếch, chỉ cần cho ăn ặc đầy đủ là xong, Lâm Tự đột nhiên bực bội nghĩ.

Buổi tối, Utah mang theo một bó hoa tươi thật to, trông anh rất đẹp trai phong độ: “Được rồi anh, tối nay cứ để em lo. Anh đừng giận cá chém thớt như thế chứ! Em vừa đến đã nghe mọi người ca thán ghê quá”.

Lâm Tự biết rõ khả năng của Utah, nếu cậu ta đã chủ động đề nghị thì chắc chắn sẽ làm được.

“Được, vậy anh đi trước đây. Có chuyện gì thì gọi điện”. Lâm Tự nói xong liền đứng dậy đi luôn.

Trong lúc lái xe, anh đột nhiên nghĩ thông chuyện mà cả ngày hôm qua anh không cách nào suy nghĩ được. Lạc Trần chỉ yêu cầu được sống cùng với Lạc Sa, cùng lắm là thông hai tầng trên và dưới, hoặc mua hẳn một căn nhà, họ cùng dọn về đó ở chung. Như thế, Lạc Trần không cần phải ở ký túc, lại có thể được sống cùng với Lạc Sa. Mặc dù anh không thích trong nhà có người lạ nhưng qua một năm tiếp xúc, anh thấy Lạc Sa cũng không có gì đáng ghét, còn là một đứa trẻ ngoan. Như thế việc anh ở cùng với Lạc Sa chắc sẽ không có vấn đề gì. Nghĩ thế, anh nhanh chóng vui vẻ lái xe về nhà.

Lâm Tự sốt sắng mở cửa. Nhưng chờ đợi Lâm Tự chỉ là một căn phòng trống rỗng và sự tĩnh mịch tràn ngập khắp nơi. Lạc Trần không có nhà.

Anh lấy di động ra gọi cho Lạc Trần, máy đổ chuông nhưng không ai nghe. Lâm Tự kiểm tra thời khóa biểu của Lạc Trần. Cô ấy không có tiết học buổi chiều, nhưng dù đi học thì giờ này cũng phải về rồi chứ. Lâm Tự đi xuống nhà dưới, bấm chuông cửa.

Là bác Vương ra mở cửa. Nhìn thấy Lâm Tự liền nói: “Cậu chủ, cậu...”, rõ ràng là bà không có ý mời Lâm Tự vào trong.

“Lạc Trần có ở đây không?”.

“Cô chủ đang tắm ở trong”.

Lâm Tự bước lên một bước: “Tôi vào trong đợi cô ấy”.

Bà Vương đành phải nhường đường. Bà biết, Lâm Tự đến đây chỉ có thể là để tìm Lạc Trần, nhưng thấy Lạc Trần và Lạc Sa ở cùng nhau vui vẻ như thế, bà chỉ muốn giữ Lạc Trần ở lại thêm một chút, bởi vậy nên mới không muốn Lâm Tự vào trong.

Vừa bước vào, Lâm Tự cảm thấy không khí ở căn hộ có mô hình giống hệt căn hộ tầng trên của mình hoàn toàn khác nhau. Lạc Sa thấy anh, đang ngồi ở sofa lập tức đứng bật dậy, chào anh với giọng lo lắng: “Anh Lâm”.

Lâm Tự gật đầu, hỏi cậu: “Chị em đâu?”.

Lạc Sa lập tức trả lời: “Chị em đang tắm, sắp xong rồi”. Rõ ràng Lạc Sa không muốn nói cho anh biết Lạc Trần đang ở phòng nào.

Lâm Tự cũng không để ý, đi đến ghế ngồi xuống, tự nhiên như ở nhà mình vậy.

Bác Vương đang dọn bàn ăn tối, đi tới hỏi Lâm Tự: “Cậu Lâm, tối nay cậu ở đây ăn cơm chứ ạ?”.

“Vâng, vất vả cho bác rồi”. Sau đó, anh đứng dậy đi đến bên bàn ăn ngồi xuống, tự nhiên thoải mái như chủ nhà.

Lạc Sa cũng vào theo. Dù cậu có không thích Lâm Tự đến đâu thì vẫn phải giữ lịch sự tối thiểu, nếu không chị Lạc Trần chắc chắn sẽ không vui. Lạc Sa giúp bác Vương lấy cơm, xếp bát đĩa. Bình thường nếu chỉ có bác Vương và Lạc Sa, hai bác cháu thường cùng ăn, nhưng giờ Lâm Tự đến, bác Vương giữ ý để họ ăn trước. Chính điều này khiến Lạc Sa càng cảm thấy không ưa Lâm Tự, không những cướp chị của cậu, giờ lại còn chạy tới tận đây để giễu võ giương oai.

Lúc mới quen, Lạc Sa cũng không có thái độ gì đặc biệt với Lâm Tự, nhưng càng tiếp xúc càng biết nhiều. Cậu dần dần hiểu ra, người đàn ông đã độc chiếm chị gái của cậu này, dù trên danh nghĩa là anh rể nhưng hoàn toàn không thể coi là người nhà. Chị phải sống cùng với anh ta mới đổi lại được cuộc sống như bây giờ. Về quyết định của Lạc Trần, Lạc Sa biết mình không có quyền can thiệp, chỉ có lựa chọn của riêng mình, còn cậu có thể chính là nguyên nhân của sự lựa chọn ấy. Nhưng cậu có quyền không thích Lâm Tự. Vì vậy, thỉnh thoảng Lâm Tự có quan tâm hỏi han, Lạc Sa cũng không nói gì nhiều, chỉ trả lời đơn giản, tuyệt đối không chủ động bắt chuyện. Đương nhiên, tất cả đều là những lúc Lạc Trần không nhìn thấy. Lạc Trần lúc nào cũng dạy cậu phải tôn trọng người lớn, phải chăm chỉ học hành, phải có nghĩa khí, vì vậy trước mặt Lạc Trần, Lạc Sa không dám thể hiện thái độ, dù gì thì Lâm Tự cũng là người lớn trong nhà.

Lạc Trần tắm xong đi ra, thấy Lâm Tự và Lạc Sa đều đang ngồi ở bàn chờ cô cùng ăn cơm tối, cảm giác thật mới mẻ. Thấy bác Vương đứng bên cạnh, Lạc Trần biết có Lâm Tự ở lại ăn cơm, bác Vương nhất định sẽ không ngồi cùng với họ, vì vậy Lạc Trần liền nói: “Bác Vương, bác cứ vào trong nghỉ ngơi một lát, bọn cháu ăn xong sẽ gọi bác”. Lạc Sa cũng phối hợp nửa ôm nửa đẩy đưa bác Vương vào phòng. Lạc Trần lấy ra một chiếc đĩa, gấp một ít rau, rồi lại lấy thêm bác canh. Cô tôn trọng quy tắc trên dưới rõ ràng của nhà họ Lâm, nhưng không có nghĩa là cô cũng phải làm theo như thế. Ở khu biệt thự nhà ông nội cô không thể quan tâm nhiều nhưng bác Vương giống như người nhà, chăm sóc hai chị em cô tận tâm tận sức, sao có thể để bác ăn đồ thừa được?

Lâm Tự thấy hai chị em Lạc Trần và Lạc Sa bận rộn cũng không nói gì. Đối với anh, quy tắc là quy tắc, tình người là tình người, quan tâm tới người dưới không chỉ thể hiện trong một bữa cơm. Cuộc sống của những người làm việc ở nhà họ Lâm bao giờ cũng được đảm bảo, đến khi về hưu cũng sẽ có tiền an dưỡng tuổi già, nếu mắc bệnh đau ốm sẽ được toàn tâm toàn sức cứu chữa, phúc lợi rất tốt, không để họ phải lo lắng suy nghĩ điều gì. Về điểm này thì Lạc Trần không có được phong thái đó, cũng may ở nhà ông nội cô ấy không thể hiện ra ngoài.

Đợi Lạc Trần và Lạc Sa ngồi xuống, Lâm Tự cầm đũa lên, nói: “Ăn cơm thôi”, điệu bộ lúc này của anh giống hệt như của ông nội. Lạc Trần nhìn anh, đột nhiên nghĩ đến Lâm Tự của mười mấy năm sau sẽ giống hệt như ông nội Lâm Chiêu hiện nay, thấy đúng là vô vị.

Ăn cơm xong, Lạc Trần thu dọn bàn ăn, Lạc Sa rửa bát, sau đó hâm nóng đồ ăn để phần cho bác Vương rồi mới gọi bác ra ăn cơm. Bác Vương vốn là người dễ mũi lòng, thấy hai chị em làm thế, lặng lẽ bưng bác cơm lên, che giấu những giọt lệ đã tràn ra ngoài. Lạc Trần vẫn rất điềm tĩnh, thái độ của cô bao giờ cũng khiến người khác cảm thấy dễ chịu thoải mái.

Lâm Tự ngồi ở phòng khách xem tin tức, đợi Lạc Trần xong việc rồi cùng lên nhà. Qua bữa cơm tối nay, Lâm Tự càng thêm chắc chắn quyết định trước đó của mình là rất khả thi.

Lạc Trần dặn dò Lạc Sa mấy câu rồi mới đi đến nói với Lâm Tự, “Chúng ta lên thôi”.

23. Chương 23: Thừa Nhận Tình Yêu Sẽ Là Từ Biệt

Về đến nhà, Lâm Tự chưa nói gì ngay với Lạc Trần mà đi thẳng về phòng tắm rửa, thay quần áo. Anh nghĩ nếu đã có dự định như vậy rồi thì cũng không cần phải quá vội vàng.

Lạc Trần cũng về phòng mình thay quần áo. Hôm nay cô đột nhiên đưa ra đề nghị muốn chuyển đi, thực sự cũng cảm thấy có chút lỗ mãng, nhưng cả ngày hôm nay, khi ở một mình cô đã suy nghĩ rất kỹ rồi, thấy quyết định của mình không có gì là sai cả. Không biết từ bao giờ, ý nghĩ phải rời xa Lâm Tự đã bén rễ trong lòng cô.

Lạc Trần lấy một cái đệm, để xuống đất rồi ngồi lên. Sàn nhà rất ấm. Cô dựa vào giường, ngồi đợi Lâm Tự vào. Trong căn nhà này thật sự không có nơi nào thích hợp để nói chuyện.

Lúc Lâm Tự vào thì Lạc Trần đang ngồi trên sàn nhà, cúi đầu đọc sách. Mái tóc dày thả xuôi xuống, chỉ để lộ ra phần gáy trắng nõn phía sau, toàn thân cô toát ra sự uể oải và mê hoặc. Lâm Tự cảm thấy tay mình như không thể điều khiển được nữa, tê đi, muốn hất mái tóc của cô lên, vuốt ve chiếc cổ xinh đẹp kia, còn muốn vuốt ve xuống cả phía dưới nữa. Tay anh rất tê, dường như trái tim cũng theo đó mà tê dại.

Lâm TỰ bước tới, nửa quỳ nửa ngồi bên cạnh Lạc TRẦN, lấy cuốn sách ra khỏi tay cô, cúi xuống hôn lên môi cô, tay đỡ phía sau lưng Lạc TRẦN, bắt đầu vuốt ve khắp người cô từ trên xuống dưới. Lạc TRẦN không thể không thừa nhận, mỗi khi Lâm TỰ muốn tán tỉnh làm tình thì có thể gọi là bậc cao thủ, mỗi lần gần gũi với anh Lạc TRẦN đều có cảm giác được tận hưởng, được thỏa mãn. Vì vậy, Lạc TRẦN nhất thời cảm thấy do dự, liệu có nên làm anh mất hứng mà đẩy anh ra, nói tiếp câu chuyện còn dang dở lúc sáng hay không.

Lâm TỰ không cho Lạc TRẦN nhiều thời gian suy nghĩ, những nụ hôn của anh ngày càng dày đặc và nóng bỏng hơn, bàn tay anh nóng và ẩm ướt, trên người anh là mùi hương và hơi ấm mà Lạc TRẦN rất quen thuộc, mê hoặc Lạc TRẦN một cách vô thức.

Lâm TỰ nâng mặt Lạc TRẦN lên, “Còn muốn không, sao nhiệt tình thế?”. Lạc TRẦN lập tức dừng toàn bộ hành động của mình, nhắm mắt lại, không dám nhìn vào ngọn lửa đang rực cháy trong đáy mắt anh. Cô biết khả năng nhẫn nại của Lâm TỰ. Trong đầu Lạc TRẦN đột nhiên lóe lên một tia suy nghĩ đầy lý trí: bây giờ, vẫn phải nói chuyện.

“Lâm TỰ, Lâm TỰ”. Lạc TRẦN cố gắng thoát ra khỏi cái ôm của Lâm TỰ, dường như đã dùng chút nốt sức lực cuối cùng rồi, “Chúng ta còn có chuyện phải bàn bạc”.

Lâm TỰ lại ôm Lạc TRẦN vào lòng, “Nói đi”. Đầu anh cọ nhẹ lên người Lạc TRẦN, cảm nhận làn da mát rượi của cô.

Lạc TRẦN dùng tay ôm quanh người mình như muốn tự vệ, “Anh làm thế làm sao em nói được? Anh xuống đi, muốn sẽ nói chuyện nghiêm túc”. Lạc TRẦN có cảm giác một phần nào đó trong tính cách của Lâm TỰ bị phân liệt, bình thường anh đạo mạo trang nghiêm là thế, nhưng khi chỉ có hai người với nhau thì lại trở nên buông thả dục vọng, có phần nghịch ngợm nữa. Không có điểm nào là không tốt, nhưng nếu những tính cách đó mà tập hợp đầy đủ trên một người, thật khiến người ta phải suy nghĩ.

“Lạc TRẦN”. Lâm TỰ không chịu buông cô ra mà vẫn nhẹ nhàng ôm cô trong lòng, nghiêm giọng nói, “Chuyện buổi sáng em nói rất dễ giải quyết. Để Lạc SA về sống cùng chúng ta là được”.

Lạc TRẦN vốn không nghĩ Lâm TỰ lại có thể nhượng bộ tới mức này. Lúc trước nghe người khác nói Lâm TỰ không thích có người lạ trong nhà cô còn nửa tin nửa ngờ, không hiểu sự không thích đấy đã ở mức độ nào rồi. Nhưng sau khi sống cùng Lâm TỰ một thời gian dài, trong nhà luôn chỉ có hai người họ, không có bất kỳ ai khác lui tới, kể cả những người hết sức thân thiết với Lâm TỰ như Utah và Lâm ĐOAN TỬ đều chưa từng xuất hiện ở đây bao giờ. Căn hộ này là lâu đài riêng của Lâm TỰ, một lâu đài tĩnh mịch. Trên thực tế, thứ đang đóng kín kia chính là trái tim Lâm TỰ, trái tim anh không cho phép bất kỳ ai ghé thăm.

Lạc TRẦN không hề nghi ngờ quyết định của Lâm TỰ, cô biết rằng Lâm TỰ chắc chắn đã suy nghĩ rất kỹ rồi mới đưa ra lời đề nghị ấy, hoàn toàn không phải buột miệng nói.

“Ở đâu?”.

“Đập thông hai căn hộ, hoặc mua một căn nhà mới”.

Lạc TRẦN không biết làm thế nào để mở miệng từ chối ý tốt của Lâm TỰ, nói rõ suy nghĩ của mình. Năm nay, thái độ của anh đối với cô đều rất nhẫn nại. Bây giờ, cô vừa mới đưa ra đề nghị được cùng sống với Lạc SA, anh lập tức đồng ý mở cửa mời Lạc SA vào, do vậy Lạc TRẦN thấy vô cùng cảm kích. Nhưng Lạc TRẦN nhìn bộ dạng hăng hái của Lâm TỰ, cô lại cảm thấy việc này nếu không giải quyết triệt để tận gốc thì không được. Sớm muộn cũng sẽ có ngày, dù không tìm được bất kỳ cái cớ nào, cô cũng sẽ rời đi, rời xa người đàn ông này, rời xa thế giới của anh, tìm đường đi cho chính mình, xây dựng thế giới của riêng bản thân cô. Cho dù bây giờ cô có chiều theo ý muốn của anh, nhưng đến cuối cùng rồi cũng có lúc cô phản bội lại mong muốn ấy mà thôi.

Lạc TRẦN cẩn thận mở lời, mặc dù cô biết có giải thích thế nào cũng vô ích, bởi vì từ chối bản thân nó đã mang tới sự tổn thương: “Lâm TỰ, em vẫn muốn cùng Lạc SA chuyển ra ngoài”.

“Không cần chuyển đi, để Lạc SA chuyển về đây”. Lâm TỰ kiên nhẫn nhắc lại lần nữa. Mặc dù anh không tin là Lạc TRẦN không nghe rõ, nhưng anh muốn nhấn mạnh lại ý kiến của mình một lần nữa: Rời đi, tuyệt đối không thể.

“Lâm TỰ, Lạc SA chỉ là một phần của nguyên nhân, phần còn lại là ở em”.

Lâm Tự bóp chặt vai Lạc Trần. Anh biết Lạc Trần muốn nói gì, cô chỉ muốn rời xa anh, đem Lạc Sa ra làm cái cớ mà thôi. “Lúc này phải bình tĩnh”, anh tự nói với chính mình. Hai người vừa rồi còn đang cùng nhau tận hưởng giây phút thân mật, giờ lại ngồi dựa vào nhau nói lời chia tay, Lâm Tự thế nào cũng nghĩ không ra, rốt cuộc cô ấy muốn gì?

“Tại sao?”.

“Lâm Tự, trước kia khi em quyết định sẽ sống với anh, hoàn toàn không phải vì tiền và gia thế nhà họ Lâm. Thứ thôi thúc em làm như vậy là vì nhu cầu của chính bản thân em. Lúc đó em cảm thấy em cần có một chỗ dựa, cần sự ấm áp, anh lại có đầy đủ những thứ ấy”.

“Giờ không phải nữa, hay em không cần nữa?”.

“Em cũng không rõ, những nhu cầu của con người luôn không ngừng nâng cao, vì vậy em lựa chọn ra đi”.

Quá hi vọng, lại không được như mong muốn, kết quả chính là sự chán ghét cực độ đến muốn vứt đi, chỉ ước gì chưa bao giờ gặp anh, ước gì chưa từng có được anh, đây chính là tâm trạng của Lạc Trần. Cô biết, Lâm Tự đã cho tất cả những thứ anh ấy có thể cho rồi, nhưng chỉ thế thôi thì chưa đủ.

“Em lựa chọn? Em có tư cách gì mà lựa chọn?”. Lâm Tự ngồi dậy, biểu hiện của anh có chút hung hăng.

“Em không có tư cách. Đến việc quan tâm đến em, anh cũng cảm thấy như thế là đã coi trọng em lắm rồi phải không?”. Lạc Trần nói như tự chế giễu mình, “Trải qua những đêm bị anh cố ý lạnh nhạt, trải qua cảm giác tủi nhục khi bị anh xem thường, giờ em chỉ muốn thanh thản ra đi mà thôi”.

“Em muốn, em muốn, em có biết từ ‘muốn’ không thể tùy tiện như thế không, em cần có quyền được ‘muốn’ đấy!”. Lâm Tự đứng là chưa từng nghĩ đến trường hợp anh sẽ bị từ chối, cũng chưa từng nghĩ đến việc Lạc Trần muốn rời bỏ anh.

“Em không nghĩ được nhiều như thế. Chẳng phải anh cũng đã từng nói em phải biết giữ vững lập trường sao, em chỉ làm những gì em muốn”. Tâm trạng Lạc Trần đã có cảm giác ai oán của sự biệt ly rồi. Lâm Tự dù gì cũng đã từng là người cô yêu, họ đã cùng nhau trải qua biết bao thời khắc thân mật ngọt ngào. Một người đàn ông thành công như thế, đã từng là của cô, nhưng lại vĩnh viễn không thể thuộc về cô.

“Em nghĩ em muốn đi là đi, muốn ở là ở, anh không thể quản em được phải không? Tìm ông nội để nói chuyện, việc đấy mà em cũng nghĩ ra được! Em có biết nhà họ Lâm anh chưa từng có tiền lệ ly hôn không, di huấn của tổ tiên chính là phải Hòa hợp!”.

“Không phải, lúc đầu ký hợp đồng chẳng phải đã ghi rõ, chỉ cần em trả tiền, cuộc hôn nhân giữa chúng ta sẽ kết thúc sao?”. Điều này, Lạc Trần nhớ rất rõ.

“Em cũng từng nói, dù có trả tiền rồi, chỉ cần anh không đồng ý thì em sẽ không ra đi. Em đừng chỉ biết tổ cáo người khác thất tín”. Lâm Tự châm biếm nói.

Đúng vậy, Lạc Trần cảm thấy mình đúng là không giữ chữ tín, đã hứa rồi nhưng lại không muốn thực hiện, những việc mà cô phải chịu thiệt thì cô không muốn làm. Ích kỷ ư? Tùy tiện ư? Cũng có thể, Lạc Trần không có gì để biện giải. Lâm Tự thậm chí không hề có người phụ nữ khác, không hề có một vết tích gì về sự thiếu chung thủy, trong mắt người khác, việc cô vội vã muốn bỏ đi như thế thật khó hiểu. Nhưng bây giờ Lạc Trần chỉ mong sống cuộc sống giản dị cùng Lạc Sa, một cuộc sống không có Lâm Tự. Suy nghĩ đó một khi đã hình thành thì lập tức phát triển mạnh mẽ, không thể khống chế được.

“Lâm Tự, anh muốn em cứ ở bên anh như thế này đến hết đời sao?”.

“Có gì không đúng?”.

“Lâm Tự, có phải anh cho rằng em cũng giống như bác Vương, có một vị trí ở trong nhà anh, trong cuộc sống của anh, dù là quyền lợi hay nghĩa vụ, đều có giới hạn nhất định? Việc anh cần làm chính là cho em loại phúc lợi tốt nhất, để em hết lòng hết sức với anh, còn phải ôm sự cảm kích trong lòng nữa. Hay là, tại em không biết tự thỏa mãn. Bởi vì bây giờ em đã dần dần hiểu ra em muốn gì, không muốn gì”. Lạc Trần nhìn Lâm Tự, thấy thật chua xót.

“Em cũng muốn giữ lấy anh, cứ thế này mà giữ anh mãi, suốt đời suốt kiếp, bất luận là anh có yêu em hay không, chỉ cần nhìn thấy anh là được, chỉ cần được ở bên cạnh anh, thế cũng đủ hạnh phúc rồi. Nhưng cuộc đời này rất dài, em cần có tình yêu để cổ vũ mình, dù chỉ là tình yêu đơn phương của em dành cho anh thôi cũng được. Nhưng anh không cần tình yêu của em, thậm chí không cho phép em yêu anh. Lâm Tự, em không thể chống lại bản thân mình, em không thể cứ chiến đấu với chính mình được, như thế thật sự rất mệt mỏi”. Lạc Trần vô thức kéo chiếc gối lại ôm chặt.

“Rời đi, có thể chỉ là tùy tiện làm vậy, có thể em sẽ hối hận. Nhưng nếu sống cùng nhau, em sợ em sẽ lại yêu anh, em không muốn phải trải qua cảm xúc đau khổ như thế một lần nữa, thậm chí là vài lần, là vô số lần lặp đi lặp lại không ngừng. em muốn nhân lúc mình vẫn đang kiểm soát được bản thân, rời xa anh”.

“Em hoàn toàn không có ý định nói với anh những tình cảm này, đối với anh, tất cả đều chỉ là hảo huyền, nhưng đây là những gì em nghĩ. Cũng có thể trước khi nói với anh, em đã không suy nghĩ kĩ. Nhưng bây giờ em chắc chắn, Lâm Tự, em chắc chắn việc mình muốn rời xa anh”. Lạc Trần chưa bao giờ nói với Lâm Tự rằng cô yêu anh. Cô không có ý định dùng tình yêu của mình để đổi hay đòi hỏi điều gì. Cô cho rằng tình yêu đối với những người biết yêu, không cần nói cũng có thể hiểu được; tình yêu đối với những người không biết yêu thì chỉ uống phí. Vì vậy khi cô thừa nhận rằng mình yêu anh, cũng là lúc Lạc Trần muốn nói lời cáo biệt với tình yêu đó.

Đúng là, đối với Lâm Tự, tình cảm là thứ hảo huyền, đây không phải vấn đề anh có thể giải quyết. Vì yêu, nên mới ra đi, kiểu logic gì vậy? Cứ như mượn danh nghĩa của tình yêu thì việc gì cũng có thể được hiểu, được tha thứ vậy, đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến Lâm Tự ghét từ này. Nó công khai phá hoại mọi trật tự, giờ nó đang phá hoại trật tự của chính anh. Lâm Tự xoa huyệt thái dương, dù sao Lạc Trần chịu nói ra cũng đã là một chuyện tốt rồi.

“Lạc Trần, anh nghĩ, anh đã hiểu ý em. Nhưng muốn thay đổi, muốn ra đi để từ bỏ, đối với em có thể chẳng có tác dụng gì. Không phải cứ rời xa anh là em sẽ an toàn, là em sẽ không bị làm phiền nữa, không bị tổn thương nữa. Em hãy nghĩ dưới một góc độ khác xem, những thứ em cho là tồi tệ nhất, xấu xa nhất mà chúng ta đã cùng trải qua cũng chỉ đến thế mà thôi, vì vậy anh tin tương lai nhất định sẽ tốt hơn hiện tại”.

“Chi bằng thế này, chúng ta hãy cùng Lạc Sa chung sống một thời gian, đợi đến khi em có thể tự mình lo liệu cho cuộc sống của em và em trai, đợi đến khi em biết rõ mình thật sự muốn gì, chúng ta lại bàn đến vấn đề này cũng chưa muộn”. Lâm Tự cố gắng để lời nói của mình có sức thuyết phục hết mức có thể, tỏ ra thành khẩn hết mức có thể, vì anh cũng không chắc chắn liệu mình có thể khiến Lạc Trần từ bỏ ý định đó hay không.

Lạc Trần thấy những điều Lâm Tự nói cũng không phải không có lý, nhưng cô lại cảm thấy mình đã moi hết tim gan ra tâm sự như thế mà lại dễ dàng bị anh hóa giải, dường như những gì cô nói cô làm trước đó đều trở thành vô ích. Lạc Trần biết rõ mình đã từng quyết tâm như thế nào, sao bây giờ trước mặt Lâm Tự lại trở nên ấu trĩ đến thế? Lạc Trần nhận thấy có điều gì đó không ổn, nhưng cô không thể xác định được là điều gì.

Đúng rồi, không thể để sau này mới nói được, nếu cứ tiếp tục kéo dài, cô làm sao có đủ dũng khí, làm sao còn quyết tâm? Giờ cô còn phải miễn cưỡng thế này, tương lai chắc cũng chỉ biết nghe lời mà thôi.

“Vậy anh cho em một thời hạn?”.

“Đợi sau khi em tốt nghiệp đại học, chúng ta sẽ bàn tiếp”. Lâm Tự hứa.

“Đến khi đó, anh sẽ trả tự do cho em?”.

Lâm Tự trầm ngâm một lúc: “Lạc Trần, em nên biết rằng trên thế giới này không có sự tự do tuyệt đối. Nếu đến lúc đó mà em vẫn muốn rời xa anh, anh hứa với em là anh sẽ suy nghĩ nghiêm túc về vấn đề ấy”. Lâm Tự kiên quyết. Anh cho rằng cũng nên để lại đường lui cho cả hai, không nên quá cứng nhắc.

Lâm Tự kéo Lạc Trần về phía mình, ôm cô nằm xuống. Lúc này Lạc Trần mới nhận ra hai người đều không một mảnh vải che thân, cứ thế này mà tiến hành thảo luận, làm sao có thể nghiêm túc đây? Chẳng trách Lâm Tự khéo léo chuyển chủ đề, chỉ vài câu đã hạ được cô. Vừa rồi Lạc Trần mãi chìm đắm trong tâm trạng của mình, không cảm thấy gì, giờ mới thấy cái lạnh đang lan tỏa từ trong ra ngoài, bất giác cô rùng

mình một cái. Thực ra nhiệt độ trong phòng lúc nào cũng ở mức hơn hai mươi độ C. Nhưng Lạc Trần sợ lạnh, cứ đến mùa đông là cô rất lạnh, chân tay dù có ủ thế nào cũng không ấm.

Lâm Tự áp sát lại, dùng tay ôm chặt lấy đôi bàn chân lạnh giá của cô: “Giờ mới lạnh? Lần sau trang bị vũ khí đầy đủ rồi hãy tham gia đàm phán”.

Lạc Trần rúc vào lòng Lâm Tự. Nằm trong vòng tay của anh thật ấm áp, có lẽ đến lúc cô không còn cảm giác với sự ấm áp này nữa, khi ấy mới có thể thật sự rời đi. Lạc Trần cứ thế thiếp đi trong những suy nghĩ hỗn loạn của mình cùng hơi thở đều đều và vòng tay ấm áp của Lâm Tự.

24. Chương 24: Hai Khả Năng Xấu, Chọn Khả Năng Ít Xấu Hơn

Đêm đó, Lạc Trần ngủ rất ngon. Khi cô tỉnh dậy, ánh mặt trời mùa đông đã hắt vào phòng, không khí cũng thêm phần ấm áp. Lâm Tự vẫn đang say giấc bên cạnh cô. Lạc Trần chưa bao giờ nhìn thấy anh như thế này, khuôn mặt trong giấc ngủ vẫn không chút biểu cảm như thế, lông mi vừa dài vừa dày. Tư thế ngủ của Lâm Tự cũng giống như con người anh, ngay ngắn, cẩn thận, dường như ngay cả khi ngủ anh cũng không hoàn toàn thả lỏng cơ thể mình. Nhìn Lâm Tự như thế, tự nhiên trong lòng Lạc Trần dấy lên sự thương xót, anh ấy mới hơn 20 tuổi đã phải gánh vác cả Hoa Lâm. Gánh trên vai nhiều trách nhiệm như thế, Lâm Tự chắc chắn chưa từng được chơi đùa như cô và Lạc Sa, anh chỉ ở nhà luyện tập thể thao, ngoài ra còn có sở thích gì không? Ít nhất là sau khi Lạc Trần chuyển đến đây, cô chưa từng thấy bao giờ.

Hôm qua còn thề thốt rằng phải ra đi, nay vì anh nể mặt mà nằm chung giường một đêm, đã bắt đầu quan tâm đến anh, tâm trạng lại bắt đầu chuyển động quanh anh! Lạc Trần thấy mình thật chẳng có chí khí chút nào, buồn phiền cúi đầu, định dậy, sáng nay cô có tiết học. Còn Lâm Tự thì cứ để cho anh ngủ vậy.

Thực ra Lâm Tự đã tính trước cả Lạc Trần, đồng hồ sinh học của anh rất chuẩn, đây là thói quen đã được hình thành từ nhiều năm nay. Anh mở mắt, nhìn sang Lạc Trần đang ngủ say bên cạnh mình. Việc này đối với anh mà nói đúng là một trải nghiệm hoàn toàn mới mẻ, anh hình như chưa từng ngủ cùng giường với người khác bao giờ, nhưng xem ra cảm giác cũng không tồi.

Lạc Trần cuộn hết chần vào người mình, nằm co lại một bên, trên người anh chỉ có một góc chần. Lâm Tự phải kéo phần chần mà Lạc Trần đang ôm chặt ra, mới gọi là miễn cưỡng đắp đủ ỳnh. Cũng may nhiệt độ trong phòng cũng ấm, nếu không chắc anh đã bị cảm rồi. Trên chần vẫn lưu lại hơi ấm của Lạc Trần, Lâm Tự nhắm mắt lại dùng hơi ấm đó tự sưởi ấm bản thân. Mấy ngày gần đây, anh thấy trái tim mình thật mệt mỏi. Nhưng không thể phủ nhận, một phần nào đó trong những lời Lạc Trần nói tới hôm qua khiến anh cảm thấy rất vui. Lúc đó, anh chỉ lo khuyên giải cô, giờ nhớ lại, những lời đó có thể được coi là những lời tỏ tình của Lạc Trần, cô có thể sẽ lại yêu anh.

Lâm Tự cũng thấy kỳ lạ, trước đây anh nghĩ rằng mình nếu bị ai đó yêu chắc chắn sẽ là một việc hết sức phiền phức. Nhưng bây giờ, nếu tình yêu có thể giữ trái tim đang muốn ra đi kia, Lâm Tự thấy cứ để cho cô ấy yêu, trong hai khả năng xấu nên chọn khả năng ít xấu hơn.

Lúc Lạc Trần chuẩn bị xuống giường Lâm Tự kéo tay cô lại: “Muốn nhanh chóng được sống cùng với Lạc Sa thì chỉ có cách chuyển chỗ ở. Anh sẽ bảo trợ lý Vương đưa em đi xem nhà. Em hãy tự thu xếp, cuối tuần xong xuôi sẽ chuyển luôn.”

Hôm nay đã là thứ tư rồi, Lạc Trần nằm bò ra giường nói: “Sao có thể nhanh như thế được?”

“Trợ lý Vương sẽ hỗ trợ em. Đang có sẵn ba cái nhà cho em chọn, nếu em vẫn không thích có thể nói với anh.” Lâm Tự nói xong thì quay về phòng mình. Tối tận lúc Lạc Trần đi, anh cũng không ra khỏi đó lần nào.

Lạc Trần vội vàng xuống tầng dưới, vừa chạy vừa nghĩ: Gần đây mình làm sao thế không biết, lúc nào cũng hấp ta hấp tấp, chân tay luống cuống. Mặc dù không được như những gì đã hứa trước đó với Lạc Sa, nhưng chắc chắn cậu cũng sẽ rất vui.

Cô xuống vừa kịp để đi cùng Lạc Sa, Lạc Trần chỉ có thể nói ngắn gọn.

“Lạc Sa, Lâm Tự đồng ý để em chuyển đến sống cùng bọn chị. Hôm nay sau khi hết giờ học chị sẽ đi xem nhà, cuối tuần có thể chuyển rồi.”

Lạc Sa nghe xong, ngẩng phắt đầu lên, ánh mắt như không hiểu.

“Lạc Sa, chúng ta sống cùng với Lâm Tự, em có đồng ý không?” Lạc Trần không muốn giải thích nhiều với em, hơn nữa chính bản thân cô còn không hiểu rõ, sao mình có thể dễ dàng quyết định ra đi, rồi lại dễ dàng bị níu giữ lại như thế. Nhưng tâm nguyện được chăm sóc cho Lạc Sa của cô đã hoàn thành, những thứ khác chắc không cần phải nghĩ thêm nữa.

“Bác Vương thì sao?”

“Cũng sống cùng luôn.”

Lạc Sa không nói gì nữa. Mặc dù cậu và chị có thể ở cùng với nhau, nhưng anh Lâm – cậu chưa từng bị ai yêu cầu phải gọi Lâm Tự là anh rể, vì vậy vẫn quen miệng chưa sửa – đã cướp mất chị gái cậu, vì thế theo bản năng cậu không thích Lâm Tự. Mặt khác, cậu còn cảm thấy có chút sợ Lâm Tự, cảm thấy anh ấy thật khó hiểu. Sống cùng với anh ấy là điều mà Lạc Sa chưa từng nghĩ đến.

“Chị!” Lạc Sa do dự, có thể sống cùng với chị thì đương nhiên là tốt, nhưng cứ nghĩ đến cảnh tượng của bữa ăn tối ngày hôm qua, cậu biết, những ngày sau này chắc chắn sẽ ngọt ngào như thế, “Em đúng là muốn ở cùng với chị, nhưng sống cùng anh Lâm thì em sẽ không thấy thoải mái.”

Lạc Trần mím môi nhìn Lạc Sa. Cô cảm thấy mình thật không xứng đáng là người chị tốt, không thể lúc nào cũng đặt lợi ích của Lạc Sa lên trước, lại càng chẳng được gọi là người vợ tốt bởi cô chưa từng quan tâm đến Lâm Tự. Anh là người đàn ông của cô, nhưng những việc liên quan đến anh cô chưa từng quan tâm.

Ngược lại, hai người họ lại dùng cách riêng của mình để chăm sóc và hiểu cho cô. Những điều này Lạc Trần vừa lĩnh ngộ được sau khi nhìn khuôn mặt Lâm Tự lúc ngủ. Lạc Trần cảm thấy, hơn một năm nay, cô không những không trưởng thành gì thêm, ngược lại, vì sống quá khép kín trong thế giới của mình mà còn thụt lùi đi.

Lạc Trần cũng không có ý định bắt Lạc Sa phải tỏ ra vui mừng hơn hờ khi ở chung với Lâm Tự. Đối với cô, họ sống cùng nhau một cách yên ổn đã là tốt lắm rồi. Phạm vi sống của mỗi người cũng đâu có lớn, sống cùng nhau chắc sẽ không xảy ra chuyện gì to tát. Đây không phải là do suy nghĩ của Lạc Trần quá đơn giản, mà cô thật sự tư duy như thế. Cô cảm thấy nếu ai cũng có thể tự quản lý tốt bản thân mình, tự điều khiển mình, nhỏ thì một gia đình, to thì cả quốc gia, đều sẽ tự nhiên mà ổn định thôi.

“Lạc Sa, em có cuộc sống của em, có việc của em, sống cùng với Lâm Tự, đồng nghĩa với việc chỉ ở dưới cùng một mái nhà thôi, đừng nghĩ quá nhiều. Nếu em đồng ý, chị sẽ chuyển ra khỏi ký túc.” Lạc Trần đương nhiên muốn Lạc Sa đồng ý, nhưng không muốn can thiệp quá nhiều, “Em tự quyết định đi.”

“Chỉ hai chị em mình thôi, không được sao?”

“Chắc là không được.”

Trong lòng Lạc Sa hiểu rõ, nhất định là anh Lâm kia không đồng ý cho chị mình rời đi.

“Chị, chúng ta tiêu của nhà họ bao nhiêu tiền?”

Lạc Trần bật cười trước vẻ mặt nghiêm túc của Lạc Sa: “Lạc Sa, rất nhiều thứ không thể dùng tiền để đo đếm, không phải em cứ trả tiền lại cho họ là hai bên không còn nợ nần gì nhau nữa. Ví dụ như việc họ đã nâng đỡ chăm lo cho em, tình cảm mà họ dành cho em... Nợ người ta ân tình, chỉ có thể trả bằng ân tình, cố gắng hết sức làm tốt những gì mình có thể làm mà thôi.” Đây thực ra là cách nghĩ của Lạc Trần từ trước đến nay, ngày còn ở nhà Lạc Sa cũng thế, mà bây giờ ở đây cũng thế. Cô cố gắng làm những việc mình có thể làm được, nếu vượt quá khả năng, cô cũng sẽ không cưỡng ép bản thân.

Lạc Sa nửa hiểu nửa không. Dù sao cậu vẫn muốn được sống dưới sự che chở của chị, nhà họ Lâm đối xử với hai chị em cậu không phải bằng thái độ ban ơn, bởi vậy cậu cũng rất ít khi nghĩ đến việc này. Cậu thích ông Lâm, thích Từ Man Chi, thích bác Vương, vì thế cậu đến và chơi vui vẻ thân mật với những người đó mà không hề suy nghĩ nhiều. Cậu chỉ muốn nhanh chóng trưởng thành để có thể chăm sóc cho chị.

“Em phải làm gì?”

“Em không cần làm gì, cứ ngoan ngoãn mà trưởng thành là được rồi.” Lạc Trần đứng chỉ cao đến vai Lạc Sa. Cô cầm cánh tay Lạc Sa, hai chị em đi về phía chiếc xe đang chờ.

Lạc Sa cảm thấy hơi tức giận, chị coi cậu là trẻ con không bằng: “Chị, chị hãy đi xem nhà đi, em đồng ý ở với hai người”.

Lạc Trần vỗ vỗ cánh tay Lạc Sa: “Được”.

Hai ngày tiếp theo Lạc Trần đi đi về về rất vội vàng, hết giờ học là về nhà ngay.

Hôm nay, Lạc Trần hết tiết sớm, cô quay về ký túc xá để thu dọn, cuộc sống thoải mái ở đây phải kết thúc rồi. Nhưng với Lạc Trần, việc trải nghiệm cuộc sống sinh viên thế là đủ. Cô chỉ cần thu dọn những thứ đồ lặt vặt, phần còn lại Lâm Tự sẽ thu xếp. Cô đã dựa dẫm vào anh như thế từ bao giờ? Hay từ trước tới nay vẫn luôn dựa dẫm như thế nên mới khiến khả năng của cô bị thụ lùi? Lạc Trần ngồi đó suy nghĩ, Lâm Tự sống cùng với cô, có điểm nào của anh bị tụt hậu không? Hình như là không, anh vẫn là người dù núi sập trước mắt cũng không biến sắc, một Lâm Tự không gì là không thể làm được.

Bỗng có tiếng gõ cửa từ bên ngoài. Lạc Trần còn chưa kịp ra đã nghe thấy tiếng Mông Mông gọi ầm ĩ, “Lạc Trần, mình thấy cậu lên phòng rồi. Mau mở cửa ra, có trốn cũng không trốn được đâu”.

Lạc Trần tủm tỉm cười, cô bạn Mông Mông này đến đi thăm dò mà cũng to mồm như thế, sợ người khác không biết chắc? Cửa vừa mở, Mông Mông đã ào vào rồi đóng sập cửa lại với cùng một tốc độ. Sau đó, cô ấy cảnh giác nhìn xung quanh, thấp giọng nói: “Mình cứ thắc mắc mãi, một người tài giỏi như Sở Kinh Dương tại sao cậu lại không thêm để ý? Thì ra cậu đang qua lại với Lâm Tự, Chủ tịch Hội đồng quản trị của Hoa Lâm, sao bao nhiêu lần ông tốt lại toàn chỉ nhằm vào cậu thế? Mình muốn tìm tới còn bị người ta tránh. Haizzz, có để cho người khác sống nữa không hả, đạo lý gì thế không biết!”

Suy nghĩ của Mông Mông thay đổi nhanh như chong chóng, từ việc đến đây thăm dò tin tức giờ đã chuyển sang than thân trách phận. “Sinh không đúng thời, đã sinh ra Trần, sao còn sinh Mông!” Sau đó cô ấy còn ngâm nga hát một vài câu nữa mới chịu thôi, nằm bò ra giường của Lạc Trần. Toàn bộ quá trình đó, hoàn toàn không cần sự tham gia của chủ nhân căn phòng.

Thực ra, khi Mông Mông gặp Lâm Tự, hoàn toàn không biết anh là Chủ tịch Hội đồng quản trị đương nhiệm của Hoa Lâm. Nhưng Lâm Tự quá nổi tiếng, trường đại học C vì đã đào tạo ra được một nhân tài như thế mà tự hào phóng to ảnh của anh, treo ở hành lang các lớp học cùng với các danh nhân khác. Mông Mông chỉ thấy anh trông rất quen, bởi vì học dưới Lâm Tự tận mấy khóa nên cô hoàn toàn không biết chuyện về anh. Nhưng khi cô đi dọc hành lang, liếc mắt nhìn những tấm ảnh treo trên tường thì ít nhiều cũng có ấn tượng. Quay về ký túc xá, cô cứ có cảm giác hình như mình đã từng gặp người này rồi. Ngày hôm sau, ti vi ở nhà ăn có đưa tin cổ phiếu của Hoa Lâm sẽ lên sàn, còn đính kèm một bức ảnh của Lâm Tự, thêm cả đoạn băng ghi lại những lời phát biểu của anh trong cuộc họp Hội đồng quản trị, rất nhiều sinh viên đều ghéch cổ lên xem, Mông Mông cũng chạy lại góp vui. Cô đột nhiên nhớ tới người hôm đó đến tìm Lạc Trần, thì ra lại là một người có tiếng tăm lớn đến thế!

Xuất thân của Mông Mông cũng không phải đơn giản. Bắt đầu từ đời cụ cố của Mông Mông, gia đình cô từ thế hệ này sang thế hệ khác đều phục vụ trong quân đội, sau này dù ở lại quân đội hay đi theo con đường chính trị cũng không thể rời xa được gốc rễ đó. Hiện nay, họ hàng thân thích của cô ở khắp mọi miền đất nước, thế lực rất lớn. Tương lai của cô cũng đã sớm được sắp đặt xong rồi, điều duy nhất cô làm trái với ý nguyện của gia đình là vào trường đại học C chứ không phải vào trường quân sự. Cha mẹ thương xót cô nên cũng coi như ngầm chấp nhận. Cô đã đến đại học C nhập học trong tiếng la hét mừng rỡ của ông nội, sau khi nhập học, cô vẫn chưa dám về thăm nhà.

Mông Mông cảm thấy Lạc Trần là một người có tâm sự và kinh nghiệm sống, chơi với Lạc Trần cô không bị áp lực. Lạc Trần rất khác người, dường như cô ấy chẳng bao giờ có yêu cầu gì với người khác. Nằm trên giường của Lạc Trần, Mông Mông cảm thấy thật dễ chịu, thật thoải mái. Còn cả những món mà Lạc Trần nấu, đối với một người chưa từng được thưởng thức những món ăn gia đình bình thường như Mông Mông mà nói, tất cả những thứ đó đều là mỹ thực. Chỉ riêng những điều đấy thôi đã đủ khiến Mông Mông coi

Lạc Trần là bạn tri kỷ cả đời của mình, một người bạn tri kỷ để cô có thể đến ăn nhờ, ở nhờ, và lâu lâu có thể làm nũng.

Gần đây Mông Mông thích một anh bạn ở khoa Kiến trúc, tên là Lý Kỳ. Lý Kỳ từ nhỏ đã học vẽ, khả năng nghệ thuật rất tốt, hơi ủy mị nhưng cũng là người có tài. Mông Mông chơi rất thân với một nhóm bạn ở khoa đó, gần như không có tí ranh giới nào cả, lúc nào họ cũng đi cùng nhau. Cô biết, gia đình cô sẽ không bao giờ đồng ý một người đàn ông như thế, những người sống quy tắc, cứng nhắc thì may ra còn có cơ hội được ông và người nhà chấp nhận. Mông Mông quyết định chỉ coi anh là bạn bè thân thiết. Nhưng khi Mông Mông đau khổ hạ quyết tâm đó, thì lại có một nữ sinh trong sáng ngây thơ cũng được xếp vào hàng hoa khôi của trường thổ lộ tình cảm với Lý Kỳ, cả ngày cứ quần lấy anh, đi đâu cũng đi theo.

Nếu cô nàng hoa khôi của trường kia không xuất hiện thì Mông Mông còn có thể kìm nén tình cảm, nhưng khi có tình địch xuất hiện, cô không thể kìm chế được nữa. Đầu tiên, cô dính chặt lấy Lý Kỳ, không để cô nàng hoa khôi kia có cơ hội ra tay. Nhưng ngày ngày đi cùng nhau lại cảm thấy càng khó khăn chế tình cảm hơn, bản thân cô không muốn rung động, cũng không muốn Lý Kỳ rung động, vì vậy mới thường than vãn với Lạc Trần về việc muốn luyện Ngọc Nữ Tâm Kinh. Tóm lại, cô đã giầy vò bản thân rất nhiều.

Vào buổi tối hôm đắp người tuyết với Lạc Trần, Mông Mông lại cùng đám bạn bên khoa Kiến trúc ra ngoài ăn cơm. Sau đó Mông Mông uống hơi nhiều, thêm cô gái kia lại cứ ngồi bên cạnh, không ngừng liếc mắt đưa tình với Lý Kỳ. Mông Mông cảm thấy mình thật ngu ngốc. Cô cho rằng mình đã yêu anh trước, chỉ có điều chưa ra tay mà thôi, làm sao có thể để người khác cướp mất chứ? Uống nhiều nên bắt đầu thấy khó chịu, Mông Mông liền ra ngoài hóng gió, hy vọng không nhìn thấy thì tim sẽ không đau nữa.

Không ngờ, khi cô ôm đầu ngồi ở đó một lát, ngẩng lên đã thấy Lý Kỳ đứng bên cạnh. Tim Mông Mông như thất lạc, mặc kệ tương lai sau này thế nào, nếu để Lý Kỳ bị người ta cướp mất thì có nhớ nhung cũng muộn rồi. Cứ giữ được anh ấy đã, thành hay không sau này tính tiếp, dù sao cũng không thể để phí hoài tình cảm của mình. Thế là, Mông Mông bắt đầu màn bày tỏ tình cảm đầu tiên trong đời mình, cũng có thể là màn tỏ tình kinh khủng nhất.

Lúc đó, Mông Mông cũng chưa nghĩ xem nên nói thế nào, cô chỉ đứng dậy và ôm chặt lấy Lý Kỳ: “Lý Kỳ, em... em yêu anh, chúng ta hãy ở bên nhau nhé...”. Còn chưa nói xong, một trận gió thổi tới, Mông Mông cảm thấy đầu mình choáng váng, dạ dày khó chịu. Sau đó cô đã nôn hết những thứ vừa ăn lên người Lý Kỳ. Không phải Lý Kỳ không muốn tránh mà thực sự lúc ấy Mông Mông quá kích động, cứ túm chặt lấy anh, vì vậy dù cố gắng lắm cũng chỉ có thể giằng được một tay cô ra, đương nhiên như thế thì không đủ để chạy đi lánh nạn.

Những sự việc sau đó, Mông Mông hoàn toàn mờ mịt, không biết mình đã về ký túc như thế nào, không biết còn nói thêm những gì, hoàn toàn không còn chút ấn tượng nào, cô chỉ nhớ tới việc xấu hổ mà mình đã gây ra. Ai chẳng muốn lưu giữ hình ảnh đẹp trước mặt người mình yêu, huống hồ đây lại là lúc tỏ tình, là thời khắc máu chót để chuyển từ một người bạn lên thành một người có ý nghĩa đặc biệt. Cho dù không thể ở bên nhau, thì ít ra cũng để khi anh ấy nhớ tới việc đã từng có một người con gái như thế thổ lộ với mình, trong lòng cảm thấy vui vui. Bây giờ, cô đã làm hỏng cả rồi. Đặc biệt là hành động né tránh lúc đó của Lý Kỳ đã khiến cô rất đau lòng, dường như anh ấy sợ hãi muốn tránh xa cô nhưng không kịp. Mông Mông cảm thấy mình hoàn toàn thất bại, cộng thêm việc đã làm trò cười cho thiên hạ, điều đó khiến cô mấy ngày liền trốn ở ký túc xá, không ra ngoài gặp ai.

Người duy nhất cô muốn gặp là Lạc Trần, nhưng cô bạn này lúc ẩn lúc hiện, biến mất còn nhanh hơn cả ánh chớp. Hôm nay đã tóm được cô ấy ở đây, Mông Mông rất muốn ở bên cạnh bạn một lúc, bình tĩnh lại, rồi lại dày mặt ra ngoài gặp gỡ mọi người.

Lạc Trần thấy Mông Mông một mình nằm trên giường tự hành hạ mình, vò đầu bứt tai liền cười mãi không thôi.

Mông Mông thực ra là một cô gái rất xinh đẹp, mắt to, cổ cao, mũi thẳng, thêm vào đó là đôi môi rất gợi cảm, lại cao gần mét bảy, một vẻ đẹp khá Tây. Nếu nói Lạc Trần là bức tranh được vẽ theo kiểu tỉ mỉ đến từng đường nét, ưu điểm nghiêng nhiều về thưởng thức, thì Mông Mông sẽ được so sánh với một bức tranh vẽ theo kiểu sơn dầu, trang sức lộng lẫy cũng không che được thần sắc phóng khoáng của cô ấy. Lạc Trần cảm thấy những lúc Mông Mông không nói chuyện nhìn rất băng giá nhưng khi cô ấy bày trò thì chẳng còn

hình tượng gì nữa.

“Kẻ nào dám hắt cậu ra, gan to thế cơ à?” Lạc Trần hỏi.

“Đúng thế.” Mông Mông đáp. Cô muốn trút bầu tâm sự với Lạc Trần nhưng lại cảm thấy thật xấu hổ.

“Mông Mông, mình phải chuyển về nhà ở.” Lạc Trần cho rằng nếu cô chuyển đi cũng nên nói với Mông Mông một tiếng, vì vậy cho dù Mông Mông không tới tìm thì lát nữa cô cũng sẽ đến phòng tìm cô ấy. Nói mới nhớ, cô chưa từng tới phòng bạn bao giờ.

“Sao lại chuyển đi vào lúc này, còn chưa hết một học kỳ mà? Mình không thể đến đây chơi nữa à?” Mông Mông cảm thấy có chút buồn bã. Lạc Trần là người bạn hợp với cô nhất, ít ra thì bản thân cô tự cảm thấy thế. Thấy Lạc Trần có vẻ buồn, Mông Mông vội vàng pha trò: “Có phải anh chàng ở nhà cảm thấy cô đơn khó chịu không?”

“Đừng trêu mình nữa. Mông Mông, đợi khi nào chuyển đến nhà mới, mình sẽ mời cậu đến chơi. Cậu vẫn có thể thích đến lúc nào thì đến, ở lại bao lâu cũng được.” Mặc dù Lạc Trần biết Lâm Tự không thích trong nhà có người lạ nhưng nhìn thấy vẻ buồn bã của Mông Mông khi nghe tin mình sắp chuyển đi, cô như lại nhìn thấy sự cô đơn của chính mình, không kìm được mà lên tiếng mời bạn, muốn thường xuyên được gặp Mông Mông, chờ đợi sự ghé thăm của cô ấy.

Mông Mông đương nhiên hiểu mức độ của lời mời. Những người như Lạc Trần, nếu đã mời người khác đến nhà thì đã là một hành động biểu hiện sự tôn trọng đối phương, cũng có thể nói là sự tiếp đãi cao quý nhất, thể hiện tình cảm thân mật nhất. Mông Mông xôn tới ôm chặt lấy bạn: “Cảm ơn, vậy thì mình cũng không khách sáo gì nữa”. Dù hai người chỉ mới chơi với nhau vài tháng nhưng thân thiết cứ như quen biết đã vài năm rồi, hai người đều có cảm giác rất thân thuộc với người kia, nhiều chuyện còn không cần phải nói rõ bằng lời. Tri kỷ là sự tồn tại khiến người ta cảm thấy ấm áp. Thế là, Mông Mông lại cảm thấy trái tim mình rất đau. Đàn ông, cuối cùng cũng sẽ có thôi.

Mông Mông bắt đầu giúp Lạc Trần thu dọn đồ đạc, còn đóng thùng, gói ghém hộ Lạc Trần. Mông Mông làm mọi việc rất nhanh chóng, bởi vì ở nhà cô hay phải tập hợp khẩn cấp nên làm gì cũng gọn gàng ngăn nắp như trong quân đội. Thấy Mông Mông cái gì cũng thu dọn hết, Lạc Trần vội vàng kéo tay bạn: “Mình còn phải ở đây đến cuối tuần, những vật dụng hàng ngày cậu cứ để đấy”. Tốc độ của Mông Mông khiến Lạc Trần tự trách mình không theo kịp, chỉ nhaoáng một cái đã phân loại đóng gói đầu ra đầy, còn dán cả ghi chú, thứ tự ngăn nắp.

Sau khi hai người thu dọn sạch sẽ xong, liền tay nắm tay đi lên giảng đường. Bọn họ từ trước đến nay đều chưa từng có người bạn nào thân thiết đến thế. Lời mời của Lạc Trần đã giúp cả hai xác lập được tình bạn trong lòng mỗi người. Vì vậy khi ra khỏi cửa, Mông Mông rất tự nhiên khoác tay Lạc Trần. Hai người nhìn nhau, ánh mắt lấp lánh ý cười.

25. Chương 25: Ở Cùng Nhau, Lại Được Bao Lâu Nữa Đây?

Người hai ngày nay không nhìn thấy bóng dáng Lạc Trần đâu không chỉ có Mông Mông. Sở Kinh Dương không thể đưa Lạc Trần đi học, dù có biết thời khóa biểu của cô cũng vô ích. Ban ngày, anh không thể bố trí được thời gian, luận văn tốt nghiệp và việc phát triển sản phẩm mới của công ty đang ở giai đoạn quan trọng; buổi tối thì lại không thấy Lạc Trần về ký túc.

Vì vậy, có thể vô tình gặp Lạc Trần trên đường thế này, Sở Kinh Dương tin chắc là do thần tiên giúp đỡ, bởi vì anh đã vừa đi vừa nghĩ nếu gặp được Lạc Trần thì tốt biết bao. Có điều khi gặp được thật, Sở Kinh Dương lại cảm thấy anh vẫn chưa biết nên làm thế nào để bắt đầu mối quan hệ mới này.

Mông Mông vừa nhìn thấy Sở Kinh Dương liền chào hỏi nhiệt tình. Cô hoàn toàn không muốn can dự vào việc của Lạc Trần nhưng lại rất thông cảm với Sở Kinh Dương, bởi vì anh với cô giống nhau: hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình. Trước kia Mông Mông chỉ cảm thấy có thiện cảm với con người giỏi giang này, nhưng bây giờ cô lại cảm thấy cô và anh đồng bệnh tương lân.

Vì thời gian còn sớm, Mông Mông lập tức nói: “Lạc Trần, vừa rồi vội cùng cậu ra ngoài, mình quên không mang sách vở theo rồi. Mình quay lại lấy đã, cậu đứng đây đợi mình nhé”. Nói xong cô quay người chạy về

ký túc xá. Đây là sự thật, nhưng Mông Mông bắt đầu mang sách vở khi đi học từ lúc nào vậy? Cô ấy là kiểu sinh viên đi học thì nghe giảng rất nghiêm túc, thỉnh thoảng liếc nhìn sang sách của người bên cạnh, dạng sinh viên có trí nhớ siêu phàm, được trời hậu đãi, không bao giờ cần ghi chép lại. Lạc Trần thấy cánh tay mình nhẹ bẫng, Mông Mông đã chạy xa.

Sở Kinh Dương đứng trước mặt Lạc Trần, tự dưng thấy chân tay thừa thãi, thắc mắc không hiểu tại sao Mông Mông lại đột nhiên muốn giúp mình, Lạc Trần liệu có hiểu nhầm rằng mình đã mua chuộc cô ấy không?

“Hai ngày nay em không đi học. Anh đến ký túc cũng không tìm được em.”

“Có chuyện gì sao?”

“Nghị phạm đã được giao cho bên Viện kiểm sát để khởi tố rồi. Hình như nhà họ Lâm cũng đã ra mặt, chắc sẽ nhanh đến ngày xử án thôi.” Sở Kinh Dương vốn không định nói mấy chuyện này nhưng lại không biết nên nói gì. Đường như có nói gì đi nữa cũng không thể biểu đạt tình cảm đang trào dâng trong lòng mình được.

“Ừm.” Lạc Trần nhìn Sở Kinh Dương, cảm thấy anh bỗng trở nên vô cùng xa lạ, cô có chút lúng túng.

“Lạc Trần, nếu tiện, em có thể cho anh số điện thoại của em không?” Sở Kinh Dương do dự một lúc, cảm thấy vẫn phải nói.

Số di động của Lạc Trần thực chất là số dành riêng cho Lâm Tự. Lạc Sa còn nhỏ, cô chưa có ý định mua điện thoại cho cậu. Lạc Trần cũng chẳng có họ hàng thân thích hay bạn bè đặc biệt nào cần liên lạc, vì vậy công dụng của chiếc di động là chuyên để nghe và nhận tin nhắn của Lâm Tự. Chưa ai hỏi số di động của cô, trên hồ sơ cô cũng chỉ ghi số liên lạc là số cố định ở nhà, vì thế có thể tưởng tượng ra di động của cô tĩnh lặng đến mức nào. Có lúc thấy trên đường có người vừa đi vừa nói điện thoại, vừa gửi tin nhắn, Lạc Trần thậm chí còn cảm thấy thắc mắc sao họ có nhiều chuyện để nói đến thế?

Lạc Trần lấy di động của mình ra. Mặc dù đã đổi máy mấy lần nhưng vẫn dùng số mà Lâm Tự chọn lúc đầu.

“Số của anh?” Lạc Trần cúi đầu bấm bấm.

“Để anh.” Sở Kinh Dương với tay cầm di động của Lạc Trần. Nhập vào ba chữ “Sở Kinh Dương”, lưu số điện thoại của mình. Sau đó dùng di động của Lạc Trần gọi vào máy mình, lưu số của cô. Hai tay anh cầm hai chiếc máy di động, động tác thành thạo, nhanh nhẹn.

Lạc Trần hoàn toàn không có ý định lưu số điện thoại của anh nhưng cũng không xóa đi, lấy lại điện thoại của mình, cất vào túi.

“Sở Kinh Dương, không có việc gì anh đừng gọi điện cho em.”

“Ừ, anh gửi tin nhắn cho em vậy. Anh đi trước đây, anh còn có tiết.” Nói xong, trên mặt anh vẫn còn có chút bối rối, hai tay nắm chặt điện thoại của mình rồi đi mất. Thực ra anh đi về phía cổng trường.

Hôm qua, một người bạn cùng lớp lớn lên với Sở Kinh Dương đã tư vấn cho anh, muốn theo đuổi con gái phải dùng lời lẽ ngon ngọt, tốt nhất là dùng tin nhắn, gửi những câu khiến người ta phải ngất ngây.

Lúc đó Sở Kinh Dương vẫn còn không chịu thừa nhận, cứng miệng cãi: “Ai nói mình theo đuổi con gái?”

Mặt anh bạn đó hiện rõ vẻ khinh miệt: “Cậu trông như sắp hồn xiêu phách lạc rồi biết không? Nhìn bộ dạng của cậu kia, đúng là anh hùng khó qua ải mỹ nhân! Chẳng phải là Lãng Lạc Trần hay sao, cậu thử hỏi cả cái trường đại học C này có ai không biết không? Cậu nhiều lợi thế như vậy, không tán đổ được người ta thật khiến bọn mình mất mặt!”, nói xong, anh bạn đó còn gào lên “Chết cũng phải yêu!”, rồi nhanh chóng chạy mất.

Đây chính là nguyên nhân Sở Kinh Dương muốn có số di động của Lạc Trần. Đúng vậy, dù có dùng tới biện pháp này hay không thì có số rồi, bất cứ lúc nào cũng có thể tìm thấy cô ấy, chẳng phải cũng rất tiện hay sao?

Lạc Trần nhìn Sở Kinh Dương đi xa dần, sao cứ có cảm giác dáng đi của anh có gì đấy kì cục. Đột nhiên Mông Mông xuất quỷ nhập thần lộ mặt ra, dài cổ ngoẹo theo: “Sở Kinh Dương uống bao nhiêu rồi không biết, sao đi đứng liêu xiêu thế kia?”. Lạc Trần phì cười. Lời của Mông Mông rất chính xác, dáng đi của Sở Kinh Dương đúng là có phần liêu xiêu.

Mông Mông khoác tay Lạc Trần: “Đi thôi, đi thôi, mặc dù là do cậu gây ra nhưng sức đề kháng của anh ta kém thì cũng chẳng liên quan gì đến cậu. Đi học thôi”. Lạc Trần chỉ cười nhẹ, không nói gì.

Vừa vào lớp, Lạc Trần thấy chiếc túi đeo bên mình rung lên bần bật, là di động rung. Không thể nào, Lạc Trần hoài nghi, không phải là Sở Kinh Dương gọi cho cô đấy chứ? Cô lấy di động ra xem, là số điện thoại của văn phòng Lâm Tự, “Em đây”. Lạc Trần lập tức ra ngoài nghe máy.

“Em đã nói chuyện với Lạc Sa chưa?” Giọng Lâm Tự truyền tới, giọng của người không được nghỉ ngơi.

“Vâng, phòng ở ký túc Mông Mông cũng đã thu dọn giúp em rồi.” Lạc Trần trả lời.

“Vậy thì đi xem nhà xong về căn hộ luôn đi.” Lâm Tự dặn dò cô.

“Những đồ cần dùng hàng ngày em vẫn để lại, em muốn ở đến cuối tuần.” Lạc Trần vội nói.

Lâm Tự trầm ngâm một lúc: “Cũng được”. Hai ngày sắp tới Lâm Tự đi công tác giải quyết mấy chuyện gấp để dành thời gian cuối tuần cùng chị em cô chuyển đến nhà mới, “Anh đi công tác, chuyện nhà cửa em và Trợ lý Vương tự sắp xếp nhé, nếu không quyết định được thì tìm cô Đoàn Tử”. Nói xong, Lâm Tự không cúp máy trước như mọi lần mà đợi Lạc Trần nói thêm gì đó.

“Vâng, bao giờ anh về? Phòng của anh vẫn bài trí như thế chứ?” Mặc dù biết Lâm Tự sẽ dặn dò Vương Dịch Thu nhưng Lạc Trần cảm thấy cứ hỏi rõ thì tốt hơn.

“Anh cố gắng để kịp về cuối tuần. Anh sẽ giữ liên lạc với em. Về phòng thì em cứ bài trí theo ý thích. Lạc Trần, đây không phải là phòng anh, là phòng của chúng ta, anh nghĩ chúng ta nên ở cùng nhau.” Từ sáng tới giờ Lâm Tự chỉ suy nghĩ đến vấn đề này, nếu Lạc Trần không hỏi, chưa chắc anh đã hạ được quyết tâm. Anh cảm thấy cho dù sau này có thế nào thì bây giờ cũng nên đối xử với cô tốt một chút, để cô gần gũi với anh hơn cũng chẳng cản trở gì anh cả.

Lạc Trần cầm điện thoại, rất lâu không nói gì. Đã bao nhiêu đêm, khi cô từ nhà tắm bước ra nhìn thấy chiếc giường không có người, nhìn căn phòng vắng lặng trống rỗng, cảm giác đau đớn nhói tận tim ấy, cảm giác ê chề khi bản thân là thứ đồ dùng xong liền bị vứt bỏ ấy, lúc này như trào dâng trong cô. Giờ anh có cố gắng muốn níu giữ cũng chẳng để làm gì, gần thêm chút nữa cũng chẳng để làm gì! Lạc Trần thấy máu mình như đông lại, cảm giác tử thần không thể nói ra lời.

Rất lâu, Lạc Trần mới tìm lại được giọng nói của mình, tìm lại được lý trí của mình: “Ở cùng nhau, lại được bao lâu nữa đây?”

“...” Lâm Tự im lặng. Chính vì anh nghĩ tới việc mình và Lạc Trần ở bên nhau có thời hạn nên mới muốn đối xử tốt hơn với cô, như vậy cô sẽ không vội vàng đòi chia tay, bản thân anh mới cảm thấy dễ chịu hơn.

“Tốt hơn là cứ để như cũ đi.” Lạc Trần cho rằng, nếu ban đầu làm cô hy vọng, về sau lại khiến cô thất vọng thì thà cứ như cũ còn hơn. Duy trì mối quan hệ như bây giờ, lúc cô thật sự muốn ra đi cũng sẽ không đến nỗi đau đớn như đứt tay đứt chân. Lạc Trần tắt máy, cô không muốn nghe Lâm Tự khuyên nhủ. Đôi khi khoảng cách cũng là một cách bảo vệ, bảo vệ bản thân không đòi hỏi quá cao, bảo vệ bản thân không mong ước xa xôi.

Lâm Tự tay cầm điện thoại, mảy nhíu lại, bị người ta cúp máy trước, cảm giác thật khó chịu; bị người ta từ chối, cảm giác còn khó chịu hơn. Đúng lúc này có tiếng gõ cửa. Lâm Tự điều chỉnh lại tâm trạng: “Vào đi”.

Vương Dịch Thu bước vào: “Chủ tịch, đây là tài liệu mà anh yêu cầu. Nếu không còn việc gì khác, tôi chuẩn bị đi chọn nhà”.

“Không phải vội. Lạc Trần vẫn còn hai tiết nữa.” Lâm Tự ngập ngừng, muốn hỏi cô vài việc nhưng lại không biết nên bắt đầu thế nào. Anh biết Vương Dịch Thu rất quý Lạc Trần, có thể là vì họ hợp nhau.

Vương Dịch Thu không để ý tới chỉ đạo của anh: “Tôi muốn xem trước các căn hộ, như thế sẽ có cái nhìn tổng quát. Đến khi đưa Lạc Trần đi, mới có thể đưa ra ý kiến chính xác”.

Lâm Tự đành gật đầu: “Đi đi, có kết quả thì thông báo lại cho tôi”. Việc của nhà mình Lâm Tự cũng không tiện đưa ra để thảo luận.

Khung của mấy căn nhà này không có vấn đề gì, chỉ khác nhau ở địa điểm và thiết kế. Nếu muốn vào ở ngay trong một thời gian ngắn thì hai vấn đề đó là tất cả những gì cần suy nghĩ. Vương Dịch Thu bảo lái xe đưa cô đi xem từng cái một, chất lượng không có vấn đề gì nhưng vị trí không tốt bằng căn hộ hiện tại. Có ba căn cách trường đại học C không xa, Vương Dịch Thu dự định đưa Lạc Trần đi xem trước. Cô đoán rằng với tính cách của Lạc Trần, chắc sẽ không đòi phải đi xem hết rồi mới quyết định, cô ấy không phải là người quá kén chọn.

Sau khi sàng lọc sơ qua, Vương Dịch Thu đến trước cổng trường đại học C, thời gian vừa vặn lúc Lạc Trần đang đi ra. Vương Dịch Thu đi tới: “Lâu thế rồi mới gặp, sao vẫn không thấy cô khác mấy thế?”

Giọng Vương Dịch Thu như đang nói với con mình vậy, cô luôn rất có cảm tình với Lạc Trần. Rõ ràng, chiều ột mét sáu tư của Lạc Trần không có gì thay đổi, chỉ có điều trông cô đầy đặn hơn, vẻ xanh xao cũng giảm bớt đi một chút.

Ánh mắt Vương Dịch Thu đột nhiên nhìn ra phía sau Lạc Trần: “Giám đốc Sở, sao anh lại ở đây?”, sau đó cô nở một nụ cười xã giao hết sức nghiêm túc với Sở Kinh Dương. Đúng thế, Sở Kinh Dương lại bắt đầu đứng ngoài cửa phòng học của Lạc Trần ôm cây đợi thỏ, anh chẳng có lý do gì chính đáng để xuất hiện cả. Lạc Trần nhìn thấy anh cũng chỉ nói: “Em còn có việc, không về ký túc”.

Sở Kinh Dương gật đầu, cùng đi với Lạc Trần ra đến cửa. Anh đã chuẩn bị sẵn tâm lý là sẽ gặp Lâm Tự, không ngờ người đợi ở đây lại là trợ lý Vương. Nghe thấy trợ lý Vương chào hỏi mình, Sở Kinh Dương cũng vô cùng khách sáo đáp lời, sau đó nói: “Hai người có việc, không làm phiền nữa”.

Vương Dịch Thu cũng rất hiểu biết nói: “Vâng, vậy không làm phiền anh nữa, chúng tôi đi trước”.

Vương Dịch Thu đương nhiên nhận ra mối quan hệ không bình thường giữa Sở Kinh Dương và Lạc Trần, hướng hồ ánh mắt của Sở Kinh Dương không rời khỏi Lạc Trần lấy một giây. Lạc Trần không để ý tới anh nhưng trước khi đi cũng quay lại gật đầu chào. Vương Dịch Thu than thầm trong lòng, đây quả nhiên là cảm giác nhà có con gái lớn mà. Có điều anh chàng Sở Kinh Dương này cũng không đơn giản, Lạc Trần sao lại gặp một kẻ khó đối phó thế này chứ?

Lên xe, Lạc Trần thắc mắc hỏi: “Sao hai người lại quen nhau?”

“Giám đốc Sở? Dương Thiên của bọn họ gần đây có dự án hợp tác với Hoa Lâm, anh ta thường xuyên đến Hoa Lâm họp.”

Lạc Trần có chút khó hiểu, hai người đàn ông này lén gặp gỡ nhau sau lưng cô, ngoài mặt lại không để lộ bất kỳ biểu hiện nào, không hiểu họ định giở trò gì nữa? Cô lập tức bỏ qua suy nghĩ này, chuyện nhà cửa lúc này quan trọng hơn cả.

Cô quay sang nói với Vương Dịch Thu: “Chị giúp em chọn hai ba căn trước, em chỉ tập trung xem mấy căn đấy thôi”.

Vương Dịch Thu ngồi ở ghế phụ: “Đừng khách sáo với chị, đừng một câu chị hai câu chị thế, chị không chịu được đâu. Cứ gọi thẳng chị là chị Vương thôi, mặc dù về mặt tuổi tác thì em có gọi là dì vẫn được, nhưng cũng phải nề mặt sếp nữa chứ”.

Lạc Trần vẫn luôn quý mến Vương Dịch Thu, nghĩ chị thật sự rất có bản lĩnh, tính cách lại hài hước, tác phong làm việc thuần thực, đúng là hình mẫu lý tưởng cho các cô gái. Mặc dù có chút ngại ngùng, cô chưa gọi người khác là anh, chị bao giờ, nhưng cũng vẫn nói: “Vâng, chị Vương, chị chọn vài địa điểm đi”.

Vương Dịch Thu đã có sắp xếp, lập tức kêu lái xe đi đến ba nơi mà cô đã chọn trước đó. Lạc Trần lặng lẽ đi theo sau nghe Vương Dịch Thu giải thích. Thực ra cả ba căn nhà này đều là dạng biệt thự riêng biệt, chỉ khác nhau về vị trí, kết cấu và trang trí bên trong đa phần là giống nhau. Lạc Trần xem một lúc, cảm thấy không cần thiết phải chuyển nhà, cũng là một căn hộ với bấy nhiêu phòng, khác biệt là thang máy ở trong

hay ở ngoài mà thôi. Cũng có thể khác biệt căn bản chính là việc Lâm Tự cho phép Lạc Sa xuất hiện và tự ý đi lại. Nhưng đến bây giờ Lâm Tự vẫn không cho phép Lạc Trần động vào đồ của anh, sống chung như thế có ý nghĩa gì đâu!

Mặc dù nghĩ vậy nhưng Lạc Trần vẫn chọn một căn biệt thự trong Sky Garden. Khu biệt thự này khác với những nơi khác ở chỗ, trong đó không chỉ có biệt thự mà còn có các tòa nhà chung cư, cơ sở vật chất cũng tương đối đầy đủ, gần đây có siêu thị, chợ, trung tâm thương mại. Hai căn còn lại có vẻ không thuận tiện lắm, đi đâu cũng phải dùng xe. Lạc Trần cũng là nghĩ cho bác Vương và Lạc Sa, Lạc Sa cần phải kết bạn, bác Vương thì phải đi chợ mua thực phẩm, nếu sống cô lập quá sợ hai người họ không thích ứng được.

Sau khi Lạc Trần chọn xong, Vương Dịch Thu gọi điện thoại báo cáo lại cho Lâm Tự, nói được một hai câu, Vương Dịch Thu đưa điện thoại cho cô: “Giám đốc muốn nói chuyện với em”, sau đó cô đi ra ngoài, để Lạc Trần ở lại căn nhà mới nghe điện.

“Lâm Tự?”

“Ừ, anh vừa xuống máy bay.” Nghe thấy giọng Lạc Trần, Lâm Tự đột nhiên cảm thấy anh không nên đi công tác. Giọng của Lạc Trần lạnh lạnh, dường như anh phạm phải lỗi nhưng sau đó lại quay người bỏ đi vậy.

Lâm Tự cảm thấy lúc này có nói gì cũng vô ích, chỉ nói: “Lạc Trần, cuộc sống của chúng ta không thể để mấy chuyện chưa xảy đó ảnh hưởng, cứ nghĩ mãi những chuyện ấy thật quá mệt mỏi”.

“Sự việc bày ra trước mắt, coi như không biết được sao?”

“Thăng thần hình như là cá tính của em phải không?”

“Cá tính của em là thế nào?” Giọng Lạc Trần không phải muốn gây sự, chỉ đơn thuần là đang thảo luận mà thôi.

“Lăng Lạc Trần!” Cô càng tỏ ra thờ ơ, anh càng cảm thấy vấn đề nghiêm trọng.

“Vâng?”

“Em không thể để anh thương xót em dù chỉ một chút thôi sao?” Lâm Tự nói không suy nghĩ.

Lạc Trần một lúc lâu không nói gì khiến Lâm Tự thắc mắc, không biết cô ấy có còn giữ máy không. “Lâm Tự, anh đừng vì em mà thay đổi gì, bao gồm cả nguyên tắc của anh. Anh không cần vì mối quan hệ của chúng ta mà cố gắng đối tốt với em. Ý tốt của anh em hiểu, sau này em sẽ không tùy hứng nữa, không tùy tiện đòi ra đi nữa.” Lạc Trần nói xong, lặng lẽ đứng nhìn ra ngoài cửa sổ, nghe hơi thở của Lâm Tự đang lướt qua bên tai.

Một lúc sau, Lâm Tự nói: “Cứ thế này đã”. Lâm Tự nói xong liền nhấn nút tắt máy. Anh bắt đầu tức giận rồi. Khi anh đưa ra đề nghị muốn được cùng Lạc Trần chung chăn chung gối đúng là cũng có ý muốn an ủi cô, muốn làm cô yên tâm. Nhưng bị Lạc Trần chỉ ra như thế, Lâm Tự đột nhiên cảm thấy cô đã xuyên tạc ý anh, vứt hết thành ý của anh xuống sông xuống biển. Cô hứa rằng cô sẽ không rời đi, nhưng cùng với đó là trái tim mỗi lúc mỗi xa cách của cô, cùng với đó là tình cảm ngày một phai nhạt của cô thể hiện rất rõ ràng. Lâm Tự có cảm giác thứ mà anh nắm được không phải thứ anh muốn, nhưng anh lại chẳng biết làm thế nào để có được thứ mình muốn. Nắm chặt tay tới mức cứng đờ, anh chậm chậm duỗi các ngón tay ra, sự tê dại từ tay dần lan tỏa khắp người anh. Người con gái đáng ghét này, sao không thể khiến anh yên tâm?

Nghĩ đi nghĩ lại, Lâm Tự cầm điện thoại lên hủy bỏ lịch trình. Trong lòng anh tự trách mắng mình một vạn lần công tư lẫn lộn nhưng chân vẫn bước tới quầy để trả vé. Anh muốn quay về ngay lập tức, muốn giải thích rõ với cô suy nghĩ của mình. Khi đăng ký xong, anh tự nói với mình: “Xong rồi, giờ mày đã biến thành loại người mà mày vẫn luôn coi thường nhất, luôn bị phụ nữ làm vương bận”. Nhưng lòng anh vẫn tự thấy may mắn, chỉ cần khiến Lạc Trần yên tâm là xong. Anh hoàn toàn không biết rằng, anh cứ từng bước nhượng bộ, ngày một thỏa hiệp, nhưng đây lại không phải là điều Lạc Trần muốn.

Lạc Trần nghe điện thoại xong liền đi ra tìm Vương Dịch Thu, “Chị Vương, hôm nay đến đây thôi, ngày mai đi chọn đồ đạc được không?”. Ánh mắt cô vô cùng mệt mỏi.

“Được, chị đưa em về trường trước nhé?” Vương Dịch Thu hỏi.

“Vâng, về ký túc.” Lạc Trần nói xong lên xe, nhắm mắt lại, không muốn nói gì thêm.

26. Chương 26: Tự Tìm Phiên Nào

Lạc Trần lê bước chầm chậm lên lầu, bên tai vẫn như phảng phất hơi thở vừa rồi của Lâm Tự, chậm nhưng rất nặng nề. Lạc Trần biết đây là biểu hiện anh đang tức giận. Lạc Trần cảm thấy âm thanh đó dường như mạnh mẽ ập đến, lại như buồn bã nén lại, nhưng đều tạo cho người ta cảm giác nghẹn thở. Việc gì phải để ý tới cảm nhận của anh ấy? Từ đầu đến cuối người bị tổn thương chẳng phải chỉ có cô hay sao, tự mình đa tình cũng chỉ có cô đấy thôi! Lạc Trần không ngừng cảnh báo mình, tay lại vô thức cầm di động lên, do dự không biết có nên gọi cho Lâm Tự hay không.

Ngẩng đầu, đã đến tầng năm. Ngoài cửa đang có một vị khách không mời. Sở Kinh Dương ngồi dưới đất, bên cạnh là mấy túi đồ. Nhìn thấy Lạc Trần, anh chống tay xuống đất đứng bật dậy. “Chào, anh cũng đoán là em sẽ quay về nên mua một ít đồ ăn, định nấu món gì đó.” Nói một hồi, anh dần ngập ngừng như không biết nói tiếp thế nào, về mặt gương mặt thì rõ.

Sở Kinh Dương hôm nay đúng là âm hồn không siêu thoát. Lạc Trần đưa tay lên day huyệt thái dương, bắt lực lắc đầu, từ chối không cho anh vào xem ra cũng không được lịch sự lắm. Lạc Trần lấy chìa khóa ra, mở cửa: “Anh vào đi”.

Sở Kinh Dương nhấc mấy cái túi bên cạnh lên, sải bước vào trong. Về ngoài tuần tú của anh kết hợp với mấy túi đồ của các bà nội trợ này, không hiểu sao lại không thấy quá đối lập.

“Mệt rồi phải không? Em nghỉ đi, để anh nấu cơm cho. Đừng thấy anh mua nhiều, thực ra đa phần đều là để em trữ trong tủ lạnh ăn dần. Mấy hôm nay em không về đây, chắc trong tủ lạnh cũng chẳng còn hoa quả gì rồi.”

Lạc Trần đứng trong bếp uống nước, nghe thấy vậy lập tức ngẩng đầu lên nhìn Sở Kinh Dương, anh ta đang phân loại thức ăn và hoa quả bỏ vào trong tủ lạnh. Đồ anh mua đều là những thứ cô thích ăn, xem ra lần trước ở đây nấu cơm anh đã để ý và ghi nhớ tất cả.

“Sở Kinh Dương.” Lạc Trần gọi anh.

“Có mặt, em muốn dặn dò gì?” Sở Kinh Dương vui vẻ trả lời khiến Lạc Trần cảm thấy không nỡ đả kích anh.

“Không cần để lại hết cho em đâu. Anh mang về một ít đi. Cuối tuần này em sẽ chuyển ra ngoài.” Nói trước với anh vẫn tốt hơn đi mà không từ biệt, Lạc Trần thầm nghĩ.

“Sao thế?” Sở Kinh Dương lập tức dừng tay. Thậm chí anh còn định ở lại trường học tiếp lên tiến sĩ, tất cả chỉ để có cơ hội được gặp Lạc Trần thường xuyên.

“Em còn có em trai. Lâm Tự đồng ý để em ấy dọn về ở cùng. Bọn em phải chuyển về cùng một nhà.”

Sở Kinh Dương đặt đồ trên tay xuống, đóng cửa tủ lạnh lại, dựa người vào bàn, cúi đầu: “Lạc Trần, có phải ít nhiều nguyên nhân cũng là vì anh không, em muốn tránh anh phải không?”

Lạc Trần nhìn anh, “Cũng có thể, em còn chưa nghĩ đến. Chủ yếu là vì em trai cần sự chăm sóc của em”.

“Lạc Trần, trong lòng em có phải anh chỉ là một kẻ thù khiến em chán ghét, ngoài ra chẳng là gì cả? Cho dù anh có muốn ăn năn hối cải cũng không thể thay đổi được hình ảnh đáng ghét đã ăn sâu bám rễ trong lòng em?” Từ lâu Sở Kinh Dương đã không còn hùng dũng ra oai trước mặt cô nữa, anh cúi đầu, ngữ khí ẩn giấu sự ảm ức, lại có chút nản lòng.

Lạc Trần nhìn người đứng trước mặt mình, hoàn toàn không giống Sở Kinh Dương chút nào, “Không phải, Sở Kinh Dương, từ ngày anh giúp em bắt được bọn giết người cướp của kia, em đã hoàn toàn quên hết mọi chuyện lúc trước rồi. Mặc dù nói như thế nghe có vẻ khá thực dụng, có điều em cho rằng, dù trước kia anh từng bắt nạt em nhưng cũng đã giúp đỡ em. Bất luận thế nào, em cũng không thể nhắm mắt làm ngơ trước ý tốt của anh được”.

Nghĩ một lúc, cuối cùng Lạc Trần quyết định, nói tiếp: “Nếu anh đồng ý, có thể giống như Mông Mông làm bạn của em, còn những thứ khác thì không được”.

“Lâm Tự tốt đến thế, có thể khiến em một lòng một dạ như vậy sao?” Sở Kinh Dương nhìn Lạc Trần, chậm chậm hỏi.

Lạc Trần cười tự giễu. Vừa rồi chẳng phải cô còn nghĩ đến việc trốn chạy sao, như vậy có được gọi là một lòng một dạ không? Nhưng những điều đó không cần phải giải thích với Sở Kinh Dương. “Sở Kinh Dương, em và Lâm Tự kết hôn cũng được một thời gian rồi. Chuyện giữa bọn em không phải chỉ một hai câu là có thể nói rõ hết được, em cũng không muốn kể với người ngoài. Nhưng em có thể chắc chắn rằng, chuyện giữa anh và em là không thể.”

“Lạc Trần, Lâm Tự đối với em có tốt không? Kết hôn mà còn phải ký hợp đồng, em không cảm thấy bất công sao?” Sở Kinh Dương biết, nhắc đến chuyện này trước mặt Lạc Trần không khác gì tát thẳng vào mặt cô, có điều anh không thể nhịn hơn được nữa. Việc anh bị từ chối không quan trọng, nhưng nhìn cảnh người mình thương yêu phải nhẫn nhục chịu đựng như thế, ai mà chẳng đau lòng.

Ánh mắt Lạc Trần lập tức trở nên sắc nhọn, khuôn mặt vốn đã trắng bệch nay còn trắng hơn, ai đã giúp Sở Kinh Dương đào bới vết thương riêng tư này chứ. “Làm sao anh biết?” Lạc Trần không cho là có ai tiết lộ chuyện này với Sở Kinh Dương, nhưng đến cả chuyện cha mẹ nuôi cô anh cũng điều tra ra thì việc tìm hiểu được những chuyện thế này cũng không lấy gì làm lạ. Có điều, Sở Kinh Dương không hề biết chân tướng của sự việc, chỗ cô cũng thế, chỗ Lâm Tự cũng vậy, chẳng qua cũng chỉ là mèo mù vớ cá rán thôi. “Tôi vì tiền mà lấy người ta là chuyện của tôi, không đến lượt anh phải lo.”

Sở Kinh Dương lập tức đứng thẳng người dậy, áp sát Lạc Trần. Lạc Trần giơ tay đẩy Sở Kinh Dương ra, trong lòng buồn phiền, sỏi dù có đội lốt người thì cũng vẫn là sỏi, sao mình lại cho anh ta vào cơ chứ?

Sở Kinh Dương túm lấy Lạc Trần: “Anh vẫn luôn cảm thấy thời gian em kết hôn thật quá trùng hợp. Quả nhiên đúng là vì tiền mà lấy anh ta!”. Anh đã cố gắng kiềm chế không để tình cảm của mình bộc lộ qua giọng nói nhưng vẫn khiến cho người khác phải khiếp sợ.

“Biết rồi thì anh còn hỏi làm gì?” Vốn cô vẫn cảm thấy xấu hổ vì việc đó, nay bị Sở Kinh Dương truy hỏi, đột nhiên cô thấy tức giận, giơ tay ra định đánh Sở Kinh Dương.

Sở Kinh Dương càng giữ chặt Lạc Trần hơn, dường như tất cả những gì muốn nói đều nhờ hành động này nói hộ cả rồi. Anh nhìn chăm chăm vào Lạc Trần, không nói gì nữa. Sự tức giận trong đáy mắt anh dần dần bị cảm giác bi thương thay thế. Người con gái mà anh yêu lại bị người khác bắt nạt mà không hề có chút phản kháng. Mặc dù cô lúc nào cũng xù lông lên để tự bảo vệ mình nhưng mỗi lần tổn thương đều là chính bản thân cô. Cô phòng bị, nhưng lại dễ dàng lơ là cảnh giác, cũng có thể ở nơi sâu thẳm trong trái tim mình, cô luôn mong muốn được đối xử tốt hơn? Đối với Sở Kinh Dương cũng thế, anh chỉ cần đối xử với cô tốt hơn một chút cô liền quên hết mọi tổn thương đã khắc sâu trong quá khứ. Một Lạc Trần như thế, sao có thể không khiến người ta đau lòng?

Cảm giác của Sở Kinh Dương ngoài sự kinh ngạc ban đầu, còn lại đều là thương xót khi biết Lạc Trần bị người khác đối xử tệ bạc. Tiếp theo, anh lại bắt đầu tự trách mình, cô ấy gặp phải hoàn cảnh bây giờ không tránh khỏi có lỗi của anh. Nếu cô được hưởng một cuộc sống tốt đẹp ở cô nhi viện thì bây giờ có thể đã trở thành một trong những người cùng lập nghiệp với anh; nếu như cô ấy được gia đình khác nhận nuôi cũng sẽ không gặp phải những tai họa bất ngờ như thế. Quá nhiều giả thiết như găm nhăm trái tim Sở Kinh Dương, khiến anh bất lực buông thõng hai tay.

“Xin lỗi, Lạc Trần, xin lỗi em.” Sở Kinh Dương đưa tay lên ôm lấy mặt, không ngừng nói lời xin lỗi. Anh không hoàn toàn xin lỗi vì việc mình đã bắt nạt cô thuở nhỏ mà phần lớn là vì sự chậm trễ của mình, vì sự bất lực của bản thân trước những gì mà Lạc Trần đang phải chịu đựng. Toàn bộ những tâm trạng phức tạp đều được chứa đựng trong câu nói này, anh đang thể hiện sự ăn năn hối hận của mình.

“Sở Kinh Dương, sao anh lại trở nên nhiều lời như thế?” Lạc Trần nhìn Sở Kinh Dương, cảm thấy hình như anh đã tự trách bản thân hơi quá. Chuyện giữa cô và Lâm Tự, Lạc Trần nghĩ chắc Sở Kinh Dương đã biết từ lâu rồi, vì vậy cô cũng không cảm thấy khó xử nữa. “Tôi đói rồi, không phải anh định làm cơm à?”

Sở Kinh Dương từ từ ngẩng đầu lên: “Ừ, em nghỉ một lát đi, anh xong ngay đây”.

“Tôi sẽ giúp một tay.” Lạc Trần nói xong liền cầm thớt đi rửa. Nếu cô ngồi một mình sẽ khó tránh khỏi suy nghĩ lung tung, thà làm mấy việc đơn giản này còn hơn, có thể phân tán bớt sự tập trung của bản thân.

Sở Kinh Dương muốn làm món bíp tết. Thịt đã sẵn sàng, anh lấy tô ra cho thịt vào, thêm gia vị rồi ướp một lúc. Sau đó lại lấy súp lơ xanh, hành tây, cà rốt, nấm hương và các loại rau ăn kèm khác, bảo Lạc Trần đi rửa rồi cắt cho vừa ăn. Còn anh chuyên tâm vào việc ướp thịt. Món bò bíp tết này vốn là món ăn bí truyền mà sư phụ anh không có ý định dạy cho ai, chỉ có anh mới được truyền dạy, mặc dù gia vị và dụng cụ nấu ăn ở đây không thể so sánh được với nhà hàng, nhưng Sở Kinh Dương chắc chắn mùi vị của nó cũng phải đạt đến bảy, tám phần.

Cả hai đều cúi đầu im lặng làm việc của mình, chỉ thỉnh thoảng mới có chút tiếng động khi hai người chuyển đồ cho nhau. Sở Kinh Dương ướp thịt xong, quay sang xem Lạc Trần cắt rau. Lạc Trần thái rau rất đều, sắp xếp cũng rất đẹp mắt. Không hiểu cơm cô nấu mùi vị sẽ thế nào, Sở Kinh Dương thầm nghĩ. Anh nhìn Lạc Trần, cảm thấy người có thái độ sống nghiêm túc như cô khi nấu cơm chắc chắn cũng sẽ rất chuyên tâm. Đây chính là người mà anh muốn bảo vệ, mặc dù đã bỏ lỡ vài năm, nhưng sau này chỉ cần cô ấy muốn, anh sẽ cố gắng giúp cô thực hiện cho bằng được.

Cầm một chiếc đĩa nhỏ, anh lấy phô mai dạng bột và bơ ra pha chế loại nước dùng để nướng bánh mì, sau đó lấy loại bánh mì làm bằng lúa mạch nguyên chất mà mình đã mua ra, cắt lát. Thấy Lạc Trần đã gần xong, anh nói với cô: “Phần tiếp theo để anh làm nốt, anh không muốn người em bị ám mùi. Em thu dọn đi, chuẩn bị ăn cơm”. Lạc Trần thấy căn bếp này quả là hơi nhỏ, cũng chẳng có gì cô giúp được nữa cả, “Chúng ta ăn trong phòng đi”, đây là lần đầu tiên Sở Kinh Dương thể hiện tay nghề, cô cảm thấy nếu ăn trong bếp thì có vẻ không coi trọng thành ý của người ta lắm.

“Được, em xếp bát đĩa đi.” Sở Kinh Dương chuyển bàn ăn ra phòng ngoài. Bọn họ dành một người ngồi trên giường, một người ngồi ghế, sofa thì hơi thấp.

Quả nhiên, chỉ một lúc sau, bò bíp tết và bánh mì nướng đã được làm xong, trang trí thêm với rau thơm và loại nước sốt do Sở Kinh Dương pha chế nhìn lại càng hấp dẫn. Lạc Trần thấy chỉ nhìn thôi cũng đủ biết là thơm ngon đến mức nào rồi.

Sở Kinh Dương vươn người qua rót cho Lạc Trần một cốc nước lọc. “Không phải là nên uống rượu vang sao?” Lạc Trần thực ra cũng không hiểu biết mấy chuyện này, nhưng cô đã từng ăn cơm tây nên cũng biết là nên uống với rượu.

Sở Kinh Dương nghe thấy thế thì mỉm cười: “Anh thì cho rằng cơm tây cũng không quá cầu nệ, mình cảm thấy ngon miệng là được. Mua rượu đến, anh lại sợ em cho rằng anh có âm mưu gì”.

“Anh có cố thế nào thì cũng không thể giống chính nhân quân tử đâu. Giờ nhìn anh như kẻ đang có ý đồ đen tối ấy.” Trong câu nói của Lạc Trần như có ý đùa. Sở Kinh Dương cảm thấy Lạc Trần không còn quá cảnh giác đề phòng với anh nữa, dường như quan hệ của hai người đang phát triển theo chiều hướng tốt đẹp.

Đồ ăn ngon luôn khiến người ta có cảm giác thỏa mãn. Cũng có thể chính vì thế mà Lạc Trần cảm thấy phiền não giảm đi rất nhiều.

Trong khi tâm trạng của Lạc Trần dần bình tĩnh thì Lâm Tự lại một bụng lo lắng, rối như tơ vò. Anh rất may mắn, dường như vừa xuống máy bay là bắt được ngay chuyến quay trở về. Nếu đã quyết tâm quay về, Lâm Tự cũng không muốn suy nghĩ đến việc mình có nên làm thế hay không nữa, trong đầu anh giờ chỉ còn toàn hình ảnh của Lạc Trần và suy nghĩ phải làm thế nào để hóa giải hết những mâu thuẫn chông chéo giữa hai người. Anh không nắm chắc một chút khả năng thành công nào. Lạc Trần chưa bao giờ nằm trong tầm kiểm soát của anh, hoặc cũng có thể vì anh chưa bao giờ có ý định kiểm soát, nắm giữ cô. Lâm Tự cũng không rõ.

Lâm Tự không về nhà, xuống máy bay là đi thẳng đến đại học C. Anh cảm thấy cho dù kết quả có thế nào thì hai người trực tiếp gặp mặt nói chuyện vẫn tốt hơn.

Cho dù chưa bao giờ nghĩ tới việc chia tay Lạc Trần nhưng cuộc hôn nhân của hai người có thể kéo dài bao lâu cũng không phải là việc anh có thể một mình quyết định. Lâm Tự biết, bất luận là Lạc Trần muốn độc chiếm anh như thế nào, bất luận là anh thích cô ra sao thì hôn nhân không phải là chuyện của cá nhân anh

mà là chuyện liên quan tới cả gia tộc, cả tập đoàn Hoa Lâm. Thủ thành không phải là lý tưởng của anh, mở rộng bờ cõi mới là thứ anh khát vọng. Nếu thật sự phải đem sở thích cá nhân của mình ra để đánh đổi, anh sẽ lấy đại cục làm trọng.

Bởi vì chưa bao giờ đến phòng ký túc của Lạc Trần, Lâm Tự đành phải ra chỗ bảo vệ để hỏi. Người ngồi ở phòng bảo vệ vẫn là dì quản lý trước đó, ngày xưa khi anh còn là cán bộ của Hội sinh viên cũng thường xuyên gặp dì. Lâm Tự nói muốn tìm một người, dì quản lý lập tức lấy sổ đăng ký ra, hai tay đưa cho anh. Lâm Tự cho rằng mình đến không báo trước sẽ tạo cho Lạc Trần niềm vui bất ngờ, có khi cô sẽ không giận dữ nữa.

Đi trên cầu thang, đột nhiên Lâm Tự thấy có chút bùi ngùi, thời gian ở trường lúc nào cũng chậm chậm như thế, nơi đây ngoài việc cảnh còn người mất, dường như cũng không có nhiều thay đổi. Lâm Tự lại nghĩ không biết phòng ký túc của Lạc Trần có khác nhiều so với căn phòng của anh ngày trước hay không, nhưng phòng ký túc thì chỉ nhỏ có chừng ấy, chắc cũng tương tự vậy thôi.

Lâm Tự đến trước cửa phòng của Lạc Trần. Gõ cửa, bên trong rất yên tĩnh, Lâm Tự bất giác cười nhẹ, Lạc Trần ở đâu cũng lặng lẽ như thế. Nhưng sao một người lặng lẽ như vậy lại khiến anh không yên lòng nhỉ?

Lúc này, Lạc Trần và Sở Kinh Dương đã ăn cơm xong, cả hai đều không có thói quen nói chuyện khi ăn. Lạc Trần kiên quyết dành phần dọn rửa nhưng Sở Kinh Dương không chịu. Anh chỉ dang tay một cái đã nhắc cả bàn ăn vào lại trong bếp. Lạc Trần đành phải đứng bên cạnh, đợi anh rửa xong cái nào thì đưa sang để cô úp lên giá.

Nghe thấy có tiếng gõ cửa, hai người quay sang nhìn nhau, cùng mỉm cười, đều cho là Mông Mông thèm cơm nên tới, mặc dù không nghe thấy tiếng cô ấy ồn ào ngoài cửa. Sở Kinh Dương lau tay. Bíp tét anh làm cũng nhiều, vẫn còn để lại một ít, bánh mì thì giờ có thể nướng, cũng gọi là báo đáp lại việc ban sáng cô ấy đã bật đèn xanh giúp anh.

Lạc Trần đi ra mở cửa, miệng vẫn còn đang nở nụ cười. Nghĩ đến Mông Mông tâm trạng cô lúc nào cũng thấy rất dễ chịu, bởi vì Mông Mông luôn mang tới niềm vui cho cô, mang đến những điều thú vị mà cô không ngờ tới.

Mở cửa, người đứng đợi bên ngoài lại là Lâm Tự! Lạc Trần rất kinh ngạc, nụ cười như đông cứng trên khuôn mặt. Lâm Tự nhìn thấy tất cả, anh lập tức lý giải thành tâm trạng của cô đang rất tốt, không hề mong đợi sự xuất hiện của anh, thì ra cô không cần anh như anh vẫn nghĩ.

Đúng lúc đó, Sở Kinh Dương từ bếp đi ra, anh cảm thấy Mông Mông yên lặng như thế thì thật bất thường. Anh nhìn Lạc Trần tay vẫn đặt trên cánh cửa đứng đó không nói gì, liền tự mình bước tới mở rộng cửa ra, nhìn thấy Lâm Tự đứng ở bên ngoài, mặt không biểu cảm, ánh mắt phức tạp. Lâm Tự nhìn thấy Sở Kinh Dương, mắt thoáng hiện lên vẻ nghiêm khắc, lộ rõ sự không vui.

Sở Kinh Dương lập tức hiểu ra, trong tình huống này thì tốt nhất anh nên rời đi, để hai người họ ở lại giải quyết vấn đề. Nhưng anh lại không muốn đi, thế là cả ba người cứ đứng sững như thế. Sau đó, Lâm Tự đi vào trong, nguyên tắc của anh là cái gì cũng phải rõ ràng, tránh mọi sự hiểu lầm không cần thiết.

Trong phòng vẫn còn mùi đồ ăn. Lâm Tự đảo mắt nhìn quanh, bố cục của phòng cũng giống hệt như phòng ký túc của anh ngày trước, sắp xếp mọi thứ cũng tương đồng. Sở Kinh Dương đã ngồi xuống trước máy tính của Lạc Trần, một mình độc chiếm vị trí được coi là thoải mái nhất ở đây.

Lạc Trần quay lại nhìn họ sau đó đóng cửa lại, chẳng thèm để ý tới cả hai, đi vào trong bếp tiếp tục công việc dọn rửa còn đang dở dang.

Lạc Trần cho rằng dù có muốn nói gì với Lâm Tự cũng không nên nói trước mặt Sở Kinh Dương. Còn cô và Sở Kinh Dương, mặc dù quan hệ đã tốt hơn trước nhiều nhưng cũng chẳng có gì đáng nói. So với việc ngồi lại trong phòng nói những điều vô vị, cô thấy làm việc gì đấy vẫn tốt hơn.

Cô chưa từng nghĩ đến việc cô và Sở Kinh Dương ở riêng trong phòng thế này sẽ gây ra sự hiểu lầm không cần thiết, khiến Lâm Tự nghi ngờ và không vui. Lạc Trần chưa bao giờ nghĩ bản thân mình tốt đẹp, cũng chưa bao giờ nghĩ ai đó sẽ yêu cô. Những lời mà Sở Kinh Dương từng nói, bao gồm cả những hành động

hiện tại, đều bị cô coi là anh đang chuộc lỗi. Hơn nữa, cô luôn cho rằng chỉ cần mình trong sạch là được, không cần để tâm đến ý kiến của người khác.

Lâm Tự rất tức giận, Sở Kinh Dương dám cả gan xuất hiện trong phòng người phụ nữ của anh, sao anh có thể không tức giận! Anh ngồi trên giường, cũng không vội vàng mở miệng, anh không muốn để lộ sơ hở của mình trước mặt Sở Kinh Dương.

Sở Kinh Dương vẫn tỏ vẻ ung dung, anh đi vào bếp rót một ly cà phê, đưa cho Lâm Tự, rõ ràng là bộ dạng chủ nhà đãi khách. Sau đó anh lại quay vào bếp: “Để anh dọn dẹp ở đây, em có khách, thu dọn xong anh sẽ đi”. Sở Kinh Dương không muốn thấy Lạc Trần khó xử, việc anh có mặt ở đây dù sao cũng không hay lắm. Anh hy vọng dù rơi vào bất kỳ tình huống nào, quyền chủ động cũng nằm trong tay Lạc Trần. Nếu như cô mất đi quyền lợi ấy thì anh sẽ thử giúp cô giành lại, anh không muốn Lạc Trần phải chịu thêm bất kỳ sự ám ức nào nữa.

Lâm Tự đặt ly cà phê sang một bên, mắt cũng không nhìn vào trong bếp. Anh đang cố gắng hết sức để giữ bình tĩnh. Đây là lần thứ bao nhiêu anh có cảm giác mình bị gạt ra khỏi cuộc sống của Lạc Trần, bị gạt ra khỏi tình cảm của Lạc Trần, bị gạt ra khỏi thế giới của Lạc Trần rồi? Tất cả mọi sự thay đổi của Lạc Trần đều bắt đầu từ khi Sở Kinh Dương xuất hiện. Mặc dù trước đó Lạc Trần rất ghét anh ta nhưng có lẽ đây cũng chính là nguyên nhân khiến anh ta có ảnh hưởng tới Lạc Trần, xem ra không thể coi thường Sở Kinh Dương được.

Lạc Trần vẫn kiên quyết ở trong bếp cùng Sở Kinh Dương thu dọn xong mới đi ra. Đôi khi, càng để ý thì sự việc càng loạn, càng không muốn đối mặt. Sở Kinh Dương vỗ vai cô, nói: “Đồ trong tủ lạnh nhớ phải ăn đấy”. Sau đó, anh quay sang gạt đầu với Lâm Tự rồi mới rời đi.

Lâm Tự cũng gạt đầu. Trông giống như anh đã không còn giữ thái độ đề phòng, tức giận vì muốn giữ vợ nữa. Thực tế, Lâm Tự dù có phong độ tới đâu thì cũng không thể giữ hình tượng đó vào lúc này được.

Lạc Trần đi ra đóng cửa lại.

“Sao anh lại quay về?” Lạc Trần hỏi.

Lâm Tự không trả lời cô. Mặc dù anh biết làm thế thì hơi trẻ con, nhưng anh ghét nhất là bộ dạng lúc nào cũng thần nhiên như không có chuyện gì đó.

“Anh ăn cơm chưa?” Lạc Trần lại hỏi.

Lâm Tự ngẩng đầu lên: “Sở Kinh Dương thường xuyên đến đây sao?”

“Ừ, đến hai lần.”

“Em không biết đường mà tránh hay sao? Đừng có nói với anh, em không biết Sở Kinh Dương có tình cảm với em.”

“Có, anh ta đã từng nói.”

“Thế sao em lại ở riêng với anh ta?”

“Anh ta cũng chẳng có ác ý gì.”

“Sao em lại có thể tùy tiện như thế?”

Lạc Trần nghe ra sự trách móc trong câu nói của Lâm Tự, đột nhiên cô cũng nổi giận: “Thì ra trong mắt anh, em là một cô gái tùy tiện! Vì vậy, anh mới thích thì gọi em tới, không thích thì đuổi em đi, có thể không cần tôn trọng bất kỳ ý kiến nào của em mà tự ý sắp xếp, có thể không để ý tới suy nghĩ của em, tùy tiện giày vò em! Em đúng là đã quá tùy tiện với anh rồi, em đối với những người đàn ông khác cũng tùy tiện như thế, anh cứ liệu mà làm!”

Dù không vui tới mức nào, Lâm Tự cũng cố hết sức để giữ cho giọng mình được ôn hòa. Khi Lạc Trần cao giọng, anh lại cảm thấy mình bình tĩnh hơn: “Lặng Lạc Trần, anh rất ghét người khác giả vờ giận đối với mình. Có việc gì thì cứ nói rõ ra để giải quyết, cãi nhau chỉ hao tâm tổn sức, cũng chẳng có ích gì”.

Lạc Trần luôn cảm thấy thái độ của Lâm Tự đối với cô từ đầu tới cuối luôn là đứng từ trên à nhìn xuống, thứ mà cô muốn không phải một danh phận mà là một sự đối xử bình đẳng. Trong tình huống thế này, làm sao bọn họ có thể tiếp tục nói chuyện, làm sao có thể tiếp tục trao đổi với nhau đây? Mặc dù dường như việc gì anh làm cũng là vì Lạc Trần, làm theo ý muốn của Lạc Trần, nhưng còn anh thì sao, anh nghĩ gì? Anh muốn gì cũng chưa bao giờ nói ra, cứ để mặc Lạc Trần tự mày mò. Cũng có thể anh cho rằng anh như thế cũng đã là cố gắng lắm rồi, đã đủ nhẫn nhịn rồi. Nhưng thực ra anh không biết thứ Lạc Trần thật sự cần là gì, dù sao như hiện nay cũng không phải là thứ mà cô muốn. Lạc Trần cũng muốn cho đi, cũng muốn được người khác cần tới chứ không đơn giản chỉ luôn là người nhận.

27. Chương 27: Thăm Dò, Lùi Bước

Lạc Trần ngồi xuống ghế sofa. Cô cảm thấy thái độ của mình cũng có chút vấn đề, cô thật sự muốn nhiều như thế hay là vì trong lòng có sự oán giận. Cũng có thể vì cô quá quan tâm tới anh. Lạc Trần không muốn ép anh, cũng không muốn anh vì cô mà thay đổi điều gì, chỉ mong tình cảm giữa cả hai không quá khiên cưỡng.

“Lâm Tự, em qua lại với Sở Kinh Dương, tại sao anh lại không vui?”

“Thế em nghĩ là anh nên vui sao? Người phụ nữ của anh ở một mình trong phòng cùng với người đàn ông có ý đồ rõ ràng với cô ấy, em cho rằng anh phải nghĩ thế nào?” Lâm Tự vẫn giữ thái độ nghiêm túc, ngữ khí không phải chất vấn mà tràn đầy châm biếm.

“Lâm Tự, anh nên tin tưởng em.”

“Em lúc nào cũng muốn bỏ đi, sao có thể khiến anh tin tưởng?”

“Không phải đã nói là không nhắc đến việc ra đi nữa mà, anh đừng có ghi nhớ mãi thế.”

Câu nói này khiến Lâm Tự thấy ngượng ngùng, nghe cứ như câu mẹ thường dỗ dành con: “Đừng sợ, mẹ sẽ không đi đâu” vậy.

“Em cho rằng anh sợ em bỏ đi sao? Anh chỉ không muốn em tùy tiện phá hỏng mọi quy tắc của nhà họ Lâm mà thôi. Em coi nhà họ Lâm anh là cái gì, muốn đến thì đến, muốn đi thì đi!”

Mặc dù trong lòng Lạc Trần hiểu rất rõ nhưng bị Lâm Tự nói toạc ra như thế, vẫn cảm thấy nhục nhã. Cô vội vàng muốn bỏ đi như thế, có lẽ là vì không muốn để anh bỏ đi trước mà thôi. Dù thế nào, người buông tay trước sẽ cảm thấy dễ chịu hơn.

Cô coi Lâm Tự là người thân thiết nhất với mình ngoài Lạc Sa ra, vì vậy sự tổn thương mà anh đem lại sẽ vô cùng đau đớn, sẽ cắn rất sâu vào trái tim cô. Cho dù trong lòng Lạc Trần rất khó chịu, nhưng muốn cô thể hiện bộ dạng ai oán thì không phải là phong cách của Lạc Trần. Càng khó chịu, cô càng phải mạnh mẽ, càng tỏ vẻ như không có chuyện gì.

Lâm Tự nhìn Lạc Trần đang bình tĩnh ngồi đó, như hoàn toàn không nghe thấy anh nói gì, tự theo đuổi suy nghĩ riêng của mình vậy.

Không phải là Lạc Trần không muốn nói, cô chỉ sợ nếu cô nói ra thì sự việc sẽ không thể cứu vãn được. Tâm tư hỗn loạn của Lạc Trần đang suy nghĩ về Lâm Tự dần chuyển sang Lạc Sa, buổi sáng còn nói chắc chắn với Lạc Sa rằng sẽ chuyển về ở chung, giờ lại xảy ra chuyện với Lâm Tự thế này.

Định thần lại, Lạc Trần vẫn mở miệng nói: “Lâm Tự, giữa em và Sở Kinh Dương sẽ không có chuyện gì đâu, hoàn toàn không phải là do thân phận đã kết hôn trói buộc em, đơn giản chỉ là vì em không yêu anh ta, chưa bao giờ có suy nghĩ sẽ ở cùng anh ta. Cuộc hôn nhân của chúng ta, đối với gia đình anh, đối với bản thân anh có lẽ là chính thức, có tính ràng buộc. Nhưng với em mà nói, thứ duy nhất em phải tuân theo chỉ là trái tim em mà thôi.”

Lâm Tự cau mày: “Làm người thì ít nhất cũng nên biết gánh vác trách nhiệm.”

“Có trách nhiệm với mình rồi mới có thể có trách nhiệm với người khác được.”

“Em hứa với người ta nhưng lại không làm được, đây là có trách nhiệm với bản thân, có trách nhiệm với người khác hay sao?”

Suy nghĩ của Lâm Tự cũng có phần gia trưởng, anh cảm thấy không cần thiết phải bàn tới vấn đề trách nhiệm với phụ nữ. Phụ nữ chỉ cần an phận ở nhà là được rồi, thế giới bên ngoài chính là bầu trời của những người đàn ông, đánh nhau cũng là việc của đàn ông, chịu trách nhiệm cũng là việc mà đàn ông mới phải suy nghĩ. Nhưng Lạc Trần hình như có tư tưởng của riêng mình, cô căn bản là không hiểu được quan điểm của anh.

“Vâng, đã hứa thì nhất định phải cố gắng làm bằng được. Nhưng nếu đã rất cố gắng rồi mà vẫn chưa làm tốt thì cần gì phải cố gắng thêm nữa? Miễn cưỡng bản thân mình như thế, người xung quanh cũng không cảm thấy vui vẻ gì. Thực ra, nếu không phải là vì gia đình, anh cũng sẽ chẳng để tâm đến việc em có ra đi hay không. Anh chỉ muốn tuân thủ nguyên tắc mà thôi. Nhưng em lại cho rằng cuộc sống thì nên thuận theo mong muốn của trái tim.” Đột nhiên Lạc Trần nhoẻn cười, nụ cười rất điềm tĩnh, “Em biết suy nghĩ của em không thực tế, tùy tiện làm theo ý mình là việc thật sự không nên. Có thể vì anh đã tạo cho em một môi trường quá yên bình mới khiến em càng muốn nhiều hơn”.

Lâm Tự vốn đã định nói lại, nhưng thấy Lạc Trần cười thản nhiên như thế, dáng điệu thoải mái như thế, anh cảm thấy dù mình có nói gì thì cũng không thể giải quyết được vấn đề, bởi vì Lạc Trần đúng là đã không hạnh phúc. Thực ra, ép buộc người khác làm những việc người ta không muốn sẽ khiến chính mình cảm thấy rất khó chịu, điều này anh rất hiểu.

“Quan điểm và cách nhìn nhận sự việc của chúng ta không giống nhau.” Lâm Tự nói.

“Vâng, chúng ta không giống nhau. Trách nhiệm của em chỉ là lo cho Lạc Sa và chính bản thân mình, còn trách nhiệm của anh lại quá nhiều, gia tộc của anh, sự nghiệp của anh, những thứ đó đều cần anh gánh vác, trái tim anh đều đã bị những thứ đó chiếm trọn rồi. Đôi khi, em cũng có ý định tìm hiểu anh nhưng chỉ vô ích, trừ khi em có thể đồng cảm với anh được.”

Lâm Tự gật đầu: “Vâng chẳng phải chúng ta đã thắt một nút chết rồi hay sao?”

“Cái nút đó là ở hai đầu sợi dây, có gì quan trọng chứ? Những việc này đều khác xa so với thực tế, chúng ta cũng đã đi xa chủ đề quá rồi.”

Thấy Lâm Tự không nói, Lạc Trần nhẹ nhàng: “Lâm Tự, em nói nhiều như thế, cho dù áp đặt suy nghĩ của mình vào trong đó, nhưng cũng chỉ là nghĩ thôi. Có thể do em đã hơi phóng đại sự việc”. Lạc Trần nhìn Lâm Tự, “Sở Kinh Dương không phải vấn đề mấu chốt trong mối quan hệ của chúng ta. Nếu anh thấy không thoải mái, em sẽ giữ ý hơn, không làm những việc khiến người ta hiểu lầm nữa”.

Lâm Tự cảm thấy hơi kinh ngạc trước thái độ nhượng bộ bất ngờ của Lạc Trần. Anh luôn cho rằng Lăng Lạc Trần là người gặp mạnh thì mạnh hơn, gặp cứng thì cứng hơn, những lời anh vừa nói nặng nề như thế, trong tình huống này mà cô vẫn có thể thỏa hiệp thật không giống cô chút nào.

Thần sắc của Lạc Trần bình tĩnh nhưng cũng có chút buồn bã. Cô biết Lâm Tự nói thế có thể là vì anh giận nhưng vẫn cảm thấy đau lòng. Cô muốn nhanh chóng kết thúc cuộc nói chuyện ở đây. Cô không muốn tranh cãi nhiều với anh nữa, cũng không muốn vì chuyện này mà lại có ý định ra đi.

“Muộn lắm rồi, anh còn chưa ăn cơm sao?”

Nhắc đến cơm, sắc mặt Lâm Tự vừa dịu lại lập tức trở nên căng thẳng: “Về nhà làm thứ gì đó đơn giản ăn cũng được”. Nói xong anh đi ra cửa, đợi Lạc Trần cùng về.

“Ở nhà làm gì có nguyên liệu, hay là ăn ở đây rồi hãy về. Anh muốn ăn gì? Em làm cho anh ăn.”

“Về nhà ăn đi. Sáng mai anh đưa em đến trường sớm.” Lâm Tự kiên quyết.

Lạc Trần cảm thấy lúc này tốt nhất là không nên làm trái ý anh, hướng hồ đây chỉ là chuyện nhỏ. “Cũng được. Có gì thì xuống chỗ bác Vương nấu.”

Cho sách vở ngày mai vào trong túi, Lạc Trần đi theo Lâm Tự ra cửa, lặng lẽ thở dài. Sau khi tan học cô đi xem nhà, tiếp đó là gặp Sở Kinh Dương rồi đến Lâm Tự, giờ lại phải vòng về nhà, thật sự rất mệt mỏi. Hôm nay đúng là một ngày vừa dài vừa hỗn loạn.

Lạc Trần ngủ quên trên xe của Lâm Tự, hình như cứ ở bên cạnh anh là cô rất dễ ngủ. Lâm Tự cũng không đánh thức cô dậy, lặng lẽ đưa xe vào hầm. Anh điều chỉnh nhiệt độ trong xe cao hơn một chút, ngả ghế ra phía sau, nhẹ nhàng nằm xuống nhắm mắt lại. Cuộc nói chuyện giữa họ ngày hôm nay trông thì có vẻ đã đi quá xa chủ đề, thực ra lại là dịp để Lạc Trần nói rõ suy nghĩ của mình. Lạc Trần không phải là người có thể dùng những lý lẽ bình thường để ràng buộc. Giống như cô đã nói, cô chỉ tuân theo trái tim chính mình mà thôi. Nếu anh muốn cô, phải muốn cả trái tim cô, hay nói cách khác, nếu muốn có được cô thì phải có được trái tim cô trước.

Vào lúc Lâm Tự nhìn thấy Sở Kinh Dương ở trong phòng của Lạc Trần, khi anh thấy quan hệ giữa hai người đó rất gần gũi, sự ghen tuông đã quét qua trái tim anh. Vào giờ khắc đó, anh có thể cảm nhận được những suy nghĩ xấu xa đang lướt qua đầu mình.

Có lẽ do xung quanh quá yên tĩnh nên Lạc Trần tỉnh dậy. Trong xe không bật đèn, ánh sáng trong hầm phần lớn đã bị kính cửa sổ chặn lại, chỉ đủ để nhìn mọi thứ ở trong xe. Lâm Tự đang ở bên cạnh cô, tay để thẳng, hình như đã ngủ. Lạc Trần đột nhiên muốn thời gian dừng lại ở giây phút này. Cô không muốn gọi anh dậy, khi tỉnh táo giữa hai người luôn xảy ra vấn đề. Hơi thở của anh rất nhẹ, xem ra giây phút này anh đã quên đi mọi thứ để nghỉ ngơi rồi.

Vào buổi tối ngày hôm đó, mối quan hệ giữa Lạc Trần và Lâm Tự đã có sự chuyển biến mới, dường như tất cả đã được nói hết ra rồi. Mặc dù họ không hứa hẹn điều gì nhưng cả hai đều ngầm thỏa thuận không nhắc đến những chuyện khiến người kia không thoải mái. Đối xử với đối phương bao dung hơn đã trở thành sự thống nhất chung giữa hai người.

Cuối tuần, họ theo đúng kế hoạch chuyển về căn hộ mới. Đồ đạc trong nhà đều do Lạc Trần chọn, ba tầng với ba phong cách khác nhau.

Tầng một là bếp và phòng khách, còn có một phòng họp nhỏ. Lạc Trần cho rằng một nơi như vậy phải bài trí làm sao cho thoáng đãng thanh nhã, vì vậy hoàn toàn không có những thứ đồ đạc lộng lẫy hay thiết kế đặc biệt gì, chỉ dùng màu nhạt làm nền, kết hợp với những đồ dùng bằng gỗ có màu sắc tương đồng nhưng đậm hơn, nhìn rất độc đáo.

Tầng hai là phòng của bác Vương và Lạc Sa, còn cả phòng đọc của Lạc Sa nữa. Lạc Trần dựa vào sở thích của họ để chọn những đồ nội thất có tính sử dụng cao.

Tầng ba là phòng ngủ của Lạc Trần và Lâm Tự, ngoài ra còn có phòng đọc của Lâm Tự nữa. Phần lớn sách của Lâm Tự ở căn hộ trước đều đã chuyển hết qua đây, sắp xếp trong phòng cũng tương đồng với ở nhà cũ, giúp Lâm Tự không cảm thấy lạ lẫm. Phòng ngủ của Lâm Tự vẫn giữ nguyên hiện trạng, Lạc Trần không muốn can thiệp vào nhiều. Chỉ có điều màu sắc chủ đạo trong căn phòng đã bị Lạc Trần thay đổi hoàn toàn, bỏ qua thói quen chỉ dùng hai màu trắng đen của anh, thay vào đó là một vài màu sắc trang nhã, nhẹ nhàng hoặc có chút hoa văn, Lạc Trần cho rằng chỉ cần không phải người mù màu thì đều không thể chịu đựng được sự bố trí toàn hai màu đen trắng đơn điệu như thế.

Lạc Trần cũng bỏ ra không ít công sức để trang trí phòng riêng của mình. Ngoài việc mua một chiếc giường rộng hơi thái quá, cô còn mua thêm một chiếc ghế lười đặt ở ngoài ban công, một bàn trà bằng gỗ đặt ở giữa phòng trên tấm thảm hình tròn được dệt bằng tay. Một chiếc ghế sofa thật lớn được đặt đối diện giường, loại sofa khiến cho người ta có cảm giác rất dễ chịu, muốn dựa người vào đó. Góc phòng là nơi Lạc Trần học bài, cô vẫn giữ thói quen học trong phòng ngủ. Bàn học hình vòng cung ôm lấy Lạc Trần ở phía trong. Tường đằng sau chỗ cô ngồi là giá sách, đây là sáng kiến của Lâm Tự.

Đồ nội thất đều được đặt ở cửa hàng của một người quen. Kỹ sư thiết kế đã cùng với Lạc Trần đi đo từng góc nhà, đồ đạc đều được làm bằng những nguyên liệu có sẵn, làm vội trong mấy ngày. Cho dù là vậy, chỉ một tuần sau khi họ chuyển về nhà mới là toàn bộ đồ nội thất đều đầy đủ.

Lạc Sa và bác Vương đều rất hài lòng với căn nhà mới. Lạc Sa thì vừa hay có một bạn học cũng khá thân thiết ở trong khu này, hai đứa có thể cùng nhau đi học. Còn bác Vương thì vô cùng hài lòng với những dịch vụ tiện ích gần đây, nói đi nói lại rằng, trong siêu thị gần đây có một loại gia vị rất khó kiếm, có điều tới tận bây giờ, Lạc Trần vẫn không biết cái đó dùng để nấu món gì.

Vào buổi tối hôm chuyển đến, hai vợ chồng Lạc Trần lần đầu tiên không về ăn cùng ông nội vào cuối tuần,

cả nhà bốn người cùng ngồi ăn cơm tối. Lúc đó, mọi người đều ở phòng riêng của mình để thu dọn đồ đạc, Lâm Tự nói với Lạc Trần: “Hôm nay mệt quá, chúng ta không cần đến đó nữa, anh sẽ gọi điện thoại cho ông nội. Chúng ta ở nhà cùng ăn cơm đi”. Lạc Trần đành bỏ dở căn phòng đang dọn dẹp được một nửa, đi tìm bác Vương nói bác chuẩn bị bữa tối.

Khi ăn cơm tối, Lâm Tự không yêu cầu bác Vương phải ăn sau nữa. Khi bác Vương chuẩn bị rời đi, anh đã nói một câu rất đúng lúc: “Bác cùng ngồi ăn cơm đi, sau này chúng tôi còn phải nhờ bác chăm sóc nhiều”. Lạc Trần vội vàng đứng dậy kéo bác Vương ngồi xuống. Mọi người không ai để ý thấy bác Vương đang rơm rớm nước mắt, tất cả vui vẻ ngồi ăn bữa cơm đoàn viên. Lạc Trần cảm thấy khởi đầu như thế này thật tốt, sự thay đổi của Lâm Tự thật sự khiến người khác vui vẻ.

Quan hệ của Lâm Tự và Lạc Trần sau khi trải qua những chấn động lại bắt đầu bước vào một thời kỳ ổn định mới. Nếu buổi tối Lâm Tự qua phòng cô thì sẽ ở lại qua đêm luôn. Nếu anh không có nhu cầu thì ai ở phòng người ấy. Hai người mỗi người nhường một bước, mọi việc trở nên dễ dàng.

Sau khi Lạc Trần dọn ra khỏi ký túc xá, Sở Kinh Dương chỉ có thể liên lạc với cô qua điện thoại vì Lạc Trần học xong đều vội vàng về nhà ngay. Ngoài việc tập trung học, còn lại toàn bộ sức lực của cô đều dùng để quan tâm chăm sóc cho Lạc Sa. Đến cả Mông Mông cũng chỉ có thể gặp Lạc Trần trên lớp. Mặc dù Lạc Trần đã mấy lần mời Mông Mông đến nhà mình chơi nhưng Mông Mông đều từ chối. Cô không hiểu rõ lắm về hoàn cảnh của Lạc Trần, cũng không muốn gây phiền phức cho bạn. Trước hoàn cảnh đi đi về về vội vàng của Lạc Trần, chút tâm sự vụn vặt của cô gái mới lớn trong lòng Mông Mông cũng không có ý định nói với bạn. Thỉnh thoảng cô cũng than thở sao làm bạn mà cũng khó đến thế. Sở Kinh Dương đến lớp để tìm Lạc Trần đều thường xuyên không tìm thấy cô, chỉ gặp Mông Mông. Hết lần này tới lần khác, rốt cuộc nhờ Lạc Trần mà hai người đó lại trở thành bạn tốt của nhau.

Đông qua xuân tới, Lạc Trần dần dần phát hiện số lần ba người họ đi với nhau ngày càng nhiều. Bất luận là ở trường hay vào những dịp Lạc Trần hẹn Mông Mông ra ngoài, cho dù Sở Kinh Dương đang bận rộn với kỳ thi tốt nghiệp sắp tới cũng không bỏ lỡ một lần nào. Đa phần anh đều rất nghiêm túc, giống như những lần anh gọi điện cho Lạc Trần, đều chỉ nói những chuyện vui hoặc kể chuyện cười cho cô nghe, dường như những ám áp trước kia đã tan theo mây khói cả rồi, anh đã dùng một thái độ khác để đi bên cạnh Lạc Trần.

Hôm nay, Lạc Trần cùng Mông Mông đi mua sắm, còn Sở Kinh Dương thì bị Mông Mông gọi đến để xách đồ. Ngày hôm đó Mông Mông vô cùng vui vẻ, nhìn thấy đồ nào thích là lập tức sẽ mặc thử. Trước kia Lạc Trần chưa từng đi mua quần áo với bạn gái cùng tuổi bao giờ, lần này bị Mông Mông hành hạ đến thảm, bởi vì bộ quần áo nào mà Mông Mông vừa mắt đều bắt Lạc Trần cùng mặc thử. Thử mười mấy bộ, Lạc Trần liên tục xin tha, Mông Mông liền bỏ mặc Lạc Trần, tự mình điên cuồng thử đồ. Sở Kinh Dương vẫn luôn ngồi trên chiếc ghế sofa dành cho khách trong cửa hàng, nhìn Mông Mông và Lạc Trần thử quần áo mới, chỉ cười không nói gì.

Đến khi Lạc Trần thật sự đầu hàng, thất thế đi từ phòng thử đồ ra, một người phụ nữ trung niên chặn cô lại. Sở Kinh Dương thấy Lạc Trần ra sức giằng tay ra, còn người phụ nữ kia sau đó lại túm chặt lấy áo Lạc Trần, không ngừng nói gì đó với cô. Sở Kinh Dương vội vàng đi tới, chỉ nghe thấy người phụ nữ kia nói: “Đến chỗ chúng tôi xem đi, nhất định cô sẽ vừa ý”.

Sở Kinh Dương đứng bên cạnh Lạc Trần, hỏi: “Chuyện gì vậy?”

Mặt Lạc Trần đột nhiên đỏ bừng lên: “Không có gì, chúng ta qua đó ngồi đi”. Lạc Trần đang định đi trước, không ngờ người phụ nữ kia lại quay sang túm chặt Sở Kinh Dương, “Cậu là bạn trai của cô ấy à, đẹp trai quá. Đừng ngại, đàn ông bao giờ cũng thích cảm giác tròn đầy, viên mãn. Kỹ thuật ở chỗ chúng tôi có thể khiến cho vua chúa cũng phải hài lòng”. Nói xong, chị ta còn dùng tay vẽ một vòng trên phần ngực của mình.

Sở Kinh Dương có chậm hiểu tới đâu thì cũng hiểu ngay ra thứ mà người phụ nữ này muốn nói, lần này tới lượt mặt anh đỏ bừng, “Ừm, tôi thấy cô ấy như thế là được rồi, không cần tới dịch vụ của các chị đâu”. Lạc Trần nghe rất rõ, đến cổ cũng đỏ bừng, vội vàng đi ra ghế sofa ngồi xuống. Sở Kinh Dương còn rất khách khí gật đầu với người phụ nữ đó rồi mới đi đến cạnh cô, cùng Lạc Trần đợi Mông Mông. Kiểm chế hết sức, cuối cùng không thể kiềm chế hơn được, anh quay đầu sang liếc nhìn khuôn ngực của Lạc Trần. Lạc Trần đột nhiên cũng quay lại, trừng mắt hét lên với Sở Kinh Dương: “Nhìn gì mà nhìn! To nhỏ gì cũng không

khiến anh quan tâm”.

Sở Kinh Dương hắng giọng, nói: “Anh không có kinh nghiệm. Nhưng anh cho rằng có một số thứ không thể lấy kích cỡ làm chuẩn, tỉ lệ cũng rất quan trọng”. Mặc dù anh nói hết sức ẩn dụ, nhưng Lạc Trần cảm thấy như anh nói ngực của mình thực sự rất nhỏ, cũng may là cô không cao to lắm. Lạc Trần muốn phản bác nhưng lại không biết phải nói thế nào. Khi Mông Mông đi ra trình diễn bộ quần áo mới thử, đập vào mắt là hình ảnh Sở Kinh Dương đang cố nhịn cười còn Lạc Trần thì đỏ bừng từ mặt tới tận cổ.

Lạc Trần bị nói khích, nhìn chằm chằm vào ngực Mông Mông một lúc, cảm thấy của mình hình như đúng là nhỏ thật. Sao từ trước tới nay cô không nhận ra chứ? Cô định lúc nào về sẽ hỏi Lâm Tự xem anh thích thế nào. Nghĩ đến đây, mặt Lạc Trần càng đỏ. Đường như cô chưa bao giờ nghĩ đến chuyện Lâm Tự có vừa ý với mình không, đương nhiên cô cũng không đem Lâm Tự ra so sánh với người khác, chỉ cảm thấy tất cả mọi thứ mình đang có hiện giờ đều rất hợp lý

Tối hôm đó, Lâm Tự bận tới tận khuya mới về. Tắm rửa xong, anh còn đang do dự xem không biết có nên vào phòng Lạc Trần hay không, giờ này chắc cô đã ngủ từ lâu rồi. Cuối cùng Lâm Tự vẫn quyết định qua phòng tìm cô. Anh vừa mở cửa đã thấy Lạc Trần ngồi nhồm dậy, sau đó mặt ửng đỏ nhìn anh.

“Sao thế?”

Lạc Trần kéo chăn trùm lên đến tận gần cổ, cảm đặt lên đầu gối, tư thế này khiến mặt cô càng trở nên nhỏ nhắn, trông rất đáng yêu. “Không sao.” Thực ra Lạc Trần cũng vừa nằm xuống, cô vẫn luôn nghĩ đến chuyện xảy ra hôm nay ở trung tâm thương mại, đang cảm thấy thú vị thì Lâm Tự gõ cửa đi vào. Điều này khiến Lạc Trần có cảm giác tội lỗi, dường như cô không nên nghĩ đến mấy chuyện linh tinh đó.

Lâm Tự đưa tay sờ lên trán Lạc Trần, không nóng, lại dùng mu bàn tay áp vào má cô, rất nóng. Cơ thể Lạc Trần rất hiếm khi nóng như thế, Lâm Tự bất giác tiến lại gần cô, áp mặt mình vào mặt Lạc Trần như muốn san sẻ bớt thân nhiệt của Lạc Trần sang mình. Tay anh vòng qua vai cô, kéo cô ngã vào lòng mình.

Trước khi vào phòng Lạc Trần, Lâm Tự hoàn toàn không nghĩ gì đặc biệt, anh chỉ muốn nhìn Lạc Trần một lát, sau đó về phòng mình đi ngủ thôi. Nhưng thấy Lạc Trần hai má ửng hồng, ngoan ngoãn nằm gọn trong lòng mình, mắt cụp xuống, Lâm Tự cảm thấy kiềm chế ham muốn của mình lúc này quả thật là một hành động vô cùng ngu ngốc. Anh nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt của Lạc Trần, tay từ từ trượt xuống, luôn vào trong cổ áo, dùng ngón tay cái miết từng chút từng chút một lên phần xương quai xanh của cô.

Động tác của anh khiến Lạc Trần bừng tỉnh, cô lại nhớ đến thắc mắc mà mình muốn hỏi anh ngày hôm nay. Qua lớp áo ngủ, Lạc Trần giữ chặt tay Lâm Tự lại: “Lâm Tự, anh cảm thấy... ưm... Anh thích thế nào?”

Lúc này Lâm Tự bắt đầu có chút mê muội, mặc dù đã làm chuyện này với Lạc Trần rất nhiều lần nhưng lần nào anh cũng có cảm giác thích thú và thỏa mãn khác nhau. Anh có phần hoang mang trước câu hỏi không đầu không đuôi của cô, mở miệng hỏi cho có lệ: “Cái gì mà thích thế nào?”. Tay anh vẫn không chịu dừng, bàn tay còn lại đặt ra sau gáy cô, nhẹ nhàng xoa bóp. Anh biết Lạc Trần thích anh giúp cô thư giãn như thế.

Lạc Trần cảm giác mặt mình càng lúc càng nóng hơn: “Chính là chỗ này”. Lạc Trần làm một động tác trên phần ngực của mình, thoáng nghĩ, hỏi thì cũng đã hỏi rồi, phải hỏi sao cho rõ thôi: “Anh thích to phải không?”

Lâm Tự có chút bất ngờ, Lạc Trần bắt đầu quan tâm tới vấn đề này từ khi nào? Với tính cách của cô, cô sẽ không để ý đến những thứ đã có sẵn. Nhất định là có ai nói, có thể là cô bạn tên Mông Mông hoặc là Lâm Đoan Tử, những người có khả năng nói chuyện này với Lạc Trần chỉ có thể là hai người đó thôi.

“Sao lại hỏi thế?” Lâm Tự không biết nguyên nhân vì sao Lạc Trần lại hỏi vấn đề đó, cảm thấy thật khó trả lời. Không phải cô muốn lật lại chuyện trước kia của anh đấy chứ?

Lạc Trần hất bàn tay Lâm Tự đang đặt trên người mình ra, tự mình giữ chặt lấy hai tay anh: “Anh đừng có sờ lung tung nữa”. Lạc Trần hết sức nghiêm túc nhìn Lâm Tự, “Em đang hỏi anh đấy, anh thích to đến thế nào?”

“Có ai nói gì với em phải không?”

Lạc Trần trừng mắt nhìn Lâm Tự, mặt đỏ lựng, “Hôm nay em và Mông Mông đi mua sắm, có người kéo em lại, nói em nên đi... nâng ngực”. Nói xong, Lạc Trần giơ tay ra như muốn ngăm mô tả mình, “Nói của em quá phẳng, quá nhỏ, chẳng có đường cong gọi cảm gì cả. Còn nói đàn ông đều thích đầy đặn. Lâm Tự, anh thích loại nào?” Dù sao cũng đã nói rồi, Lạc Trần cảm thấy nên nói cho rõ ràng mọi chuyện, đợi Lâm Tự giải đáp thắc mắc giúp cô.

Lạc Trần vẫn có chút ngượng ngùng. Mặc dù đã trở thành phụ nữ có gia đình hai năm rồi, nhưng cô vẫn luôn là người thực tiễn thì có thừa mà lý thuyết thì không đủ. Những chuyện riêng tư thế này, nếu hai người không đem ra để thảo luận cô cũng không biết giải bày cùng ai.

Mặc dù biết Lạc Trần không thể trở thành kiểu người không mệt mỏi theo đuổi vẻ đẹp hoàn mỹ, nhưng Lâm Tự cảm thấy phòng bệnh hơn chữa bệnh. “Nếu chỉ chú trọng vào vẻ bề ngoài, thì tham vọng của con người là không có giới hạn. Có gì là không thể có được chứ?” Lâm Tự vuốt nhẹ cánh tay Lạc Trần, “Đối với anh mà nói, to hay nhỏ chưa bao giờ là vấn đề. Vấn đề nằm ở chỗ, đó là của em”.

Lúc này Lâm Tự nhìn cô như thế, nói với cô những lời như vậy, Lạc Trần cảm thấy cô đã chiếm giữ một vị trí nhất định trong lòng anh. Nhưng cách nghĩ đó sẽ lại khiến cô rơi vào tình yêu với Lâm Tự. Lạc Trần nhắm mắt, muốn loại bỏ khỏi đầu mình thứ tình cảm kỳ lạ được sản sinh ra sau khi nghe câu nói đó của anh.

“Em chỉ hỏi anh sự khác biệt khi chạm vào hai loại thể nào, sao anh lại đi xa thế làm gì?” Lạc Trần mở mắt ra, quay lại chủ đề ban đầu.

Lâm Tự cười cười: “Anh không rõ lắm, từ trước đến giờ anh lúc nào cũng chỉ chú trọng tổng thể, không nghĩ đến từng bộ phận riêng biệt. Cảm thấy đúng thì sẽ rất tốt, cảm thấy không đúng thì là không tốt. Chưa từng suy nghĩ mình yêu thích gì”.

“Từ trước tới giờ? Anh đã từng có rất nhiều bạn gái sao?” Lạc Trần lập tức miễn cưỡng nắm bắt sơ hở.

Lâm Tự than thầm trong lòng, “Thì ra cô ấy đang đợi mình rơi vào bẫy, mình cũng quá vô ý rồi”.

Mặc dù không có ý giấu giếm, nhưng Lâm Tự cũng không muốn vì những chuyện đã qua mà khiến Lạc Trần cảm thấy không vui. “Sự chú trọng tổng thể mà anh nói đến không phải chỉ riêng chuyện này, mà bao gồm tất cả những phương diện anh giao tiếp với mọi người. Ừm, trước khi đến với em anh cũng đã từng có người con gái khác, nhưng bây giờ không còn liên hệ gì nữa rồi.”

“Lâm Tự, ngày đó khi anh ở cùng với họ, chỉ đơn thuần là ăn bánh trả tiền thôi sao?”

“Coi là thế đi, cũng có người qua lại khá vui vẻ.”

“Nếu đã có người như thế, vậy thì ngày ấy anh còn tìm em làm gì, cứ tiếp tục với họ chẳng phải tốt hơn sao?” Lạc Trần có phần buồn bực.

“Anh chưa bao giờ có suy nghĩ sẽ sống cùng với bất cứ ai trong số những người ấy.”

Lạc Trần nhìn Lâm Tự, có những vấn đề cô không biết nên hỏi thế nào.

Lâm Tự nhìn bộ dạng ngáp ngừng của cô, đột nhiên nói: “Nếu Utah có thể đại diện ột bộ phận đàn ông, thì anh có thể nói với em rằng đúng là có người thích to. Nhưng anh nghĩ số đó chỉ chiếm một phần rất nhỏ”. Lâm Tự rất ít khi nói tới chuyện thị phi của người khác. Nhắc nếu nói đến Utah, Lâm Tự cảm thấy mình chỉ nói sự thật, hoàn toàn chẳng vi phạm nguyên tắc của bản thân.

Lạc Trần mở to miệng tỏ ý ngạc nhiên, thì ra Utah lại thích những kiểu phụ nữ như thế, thật không thể nhìn ra được. Chẳng trách khi lần đầu tiên nhìn thấy cô, cậu ta đã tỏ ra rất bất mãn, thì ra quan điểm thẩm mỹ của hai người quá khác nhau! Lạc Trần gật đầu.

Sau khi thành công đánh lạc hướng Lạc Trần, Lâm Tự kéo cô về phía mình: “Anh đã giải đáp thắc mắc của em rồi, giờ thì tới lượt em giải quyết vấn đề của anh đi”.

Lạc Trần đương nhiên không thể kháng cự nổi, nột vũ khí đầu hàng. Sau đó anh ôm cô vào lòng mà ngủ, trong giấc mơ, cả hai người đều để lộ vẻ mặt hết sức ngọt ngào.

28. Chương 28: Tuyệt Đại Song Kiều

Những ngày yên ổn kéo dài được vài tháng, Lạc Trần lại phải đối mặt với những cơn giận dữ ngấm ngấm của Lâm Tự.

Sau khi vào năm thứ ba, sự thay đổi của cô là thứ duy nhất ảnh hưởng tới tâm trạng của Lâm Tự. Mà sự thay đổi của cô lại do Sở Kinh Dương và Mông Mông gây ra.

Sở Kinh Dương sau khi tốt nghiệp không học tiếp lên tiến sĩ mà dồn toàn bộ sức lực cho công việc. Mọi quan hệ hợp tác giữa Dương Thiên và Hoa Lâm đã mở rộng hơn, ngoài việc sản xuất, những vấn đề liên quan đến kĩ thuật, kinh doanh tiêu thụ hàng hóa cùng rất nhiều các mặt khác, Dương Thiên đều bắt đầu tham gia vào.

Sau khi tốt nghiệp, Sở Kinh Dương mở thêm công ty văn hóa Cực Thiên, chủ yếu kinh doanh phim ảnh nước ngoài: mua, dịch và làm công tác quảng bá trong nước. Anh là người có con mắt độc đáo, những bộ phim anh chọn đều nắm bắt rất tốt thị hiếu trong nước. Mới bắt đầu, anh chỉ chọn những bộ phim điện ảnh nghệ thuật ngắn, do Mông Mông và Lạc Trần tiến hành làm phụ đề, hoàn toàn không làm phối âm hậu kỳ, đưa ra các rạp chiếu phim vừa và nhỏ công chiếu. Những tác phẩm điện ảnh được giữ tới đa nguyên gốc này nhanh chóng có được một lượng khán giả cố định. Tiền vốn anh bỏ ra mua những bộ phim đã hoàn chỉnh này rất thấp, vì thế dù ban đầu không kiếm được nhiều nhưng cũng đủ hòa vốn.

Dịch phim là một trải nghiệm hết sức mới mẻ đối với Lạc Trần. Trước kia cô cũng từng đi xem phim ngoài rạp và các đĩa phim có phụ đề ở nhà nhưng hoàn toàn không phải thích xem, bởi vì Lạc Trần không cho rằng mình sẽ học được cái gì từ sự diễn xuất của người khác. Vì vậy, phần lớn thời gian cô đều dành để đọc sách.

Lần đầu tiên Mông Mông đề cập tới chuyện này, phản ứng của cô là lập tức từ chối. Nhưng Mông Mông đã năn nỉ, nói: “Lăng Lạc Trần, chúng ta làm thêm kiếm chút tiền không tốt sao? Hơn nữa, cậu cứ coi như đây là cơ hội rèn luyện đi, chẳng phải sau này cậu muốn làm phiên dịch còn gì? Được không, được không, chúng mình cùng làm nhé? Tiền kiếm được chúng mình sẽ chia bảy – ba, mình bảy cậu ba, à không đúng, cậu ba mình bảy, ah... ah... vẫn không đúng nhưng tóm lại là cậu sẽ lấy phần nhiều hơn!”

Lạc Trần không thể chịu được việc Mông Mông cứ túm lấy tay cô mà lắc, đành phải nói: “Thôi được rồi, để mình thử xem sao. Vấn đề tiền nong tính sau”.

“Thế sao được, Sở Kinh Dương nói sẽ ưu ái bọn mình, vì thế mình mới đồng ý. Mình còn hi vọng có thể dùng số tiền đó để tỏ lòng hiếu kính với ông nội mình, để ông đừng có coi thường mình nữa!” Mông Mông vừa nói, vừa làm tư thế trước mặt cô: “Thế nào, cháu cũng rất có bản lĩnh đấy chứ, có thể tự kiếm tiền được rồi”.

Lăng Lạc Trần cảm thấy có chút bất lực, đưa tay ra khua khua trước mặt Mông Mông: “Đợi nhận được việc rồi hãy nghĩ đến tương lai tốt đẹp chứ! Mông Mông, tỉnh lại đi”.

Mông Mông thả cánh tay cô ra, ôm lấy Lạc Trần: “Lạc Trần, cậu thật tốt, sau này bọn mình xem như là đồng nghiệp rồi. Có thể làm công việc yêu thích với người mình quý mến, đấy chính là lý tưởng của mình”.

Đây chính xác là lý tưởng của Mông Mông. Cuộc đời cô ấy từ khi sinh ra đã được sắp xếp ổn thỏa cả rồi, đôi khi Mông Mông nghĩ rất tiêu cực: cháu gái của ông nội, con gái của cha mẹ, đến kẻ gốc cũng có thể làm tốt, chỉ cần làm theo nguyện vọng của họ là được rồi. Vì vậy, khi Sở Kinh Dương đưa ra đề nghị này, Mông Mông gần như không cần suy nghĩ mà đồng ý ngay. Nếu có thể cùng Lạc Trần làm việc gì đó trong thời gian hai năm còn lại, cô cảm thấy cuộc sống sinh viên của cô đã hoàn hảo lắm rồi. Hơn nữa làm thế cô sẽ có thêm càng nhiều những hồi ức đẹp để chống đỡ cuộc sống nhàm chán khô khan trong tương lai.

Lạc Trần vừa tức lại vừa buồn cười, không biết Sở Kinh Dương đã dùng chiêu gì để kích động Mông Mông, khiến cô ấy phát cuồng đến mức này! Lạc Trần cảm thấy đây chẳng qua chỉ là một công việc bán thời gian, cũng không kiếm được bao nhiêu tiền. Lúc đó, cô vẫn còn không hiểu sự lao tâm khổ tứ của Sở Kinh Dương và sự hoan hỉ của Mông Mông.

Lần hợp tác đầu tiên của họ là bộ phim “Little Big Girl” của Đan Mạch, kể về câu chuyện một cậu bé có tên là Larousse giúp đỡ cô bé Tinke đã mất cả cha lẫn mẹ đi tìm người thân. Đây là lần đầu tiên Lạc Trần

xem phim một cách nghiêm túc như thế. Những khó khăn vất vả mà nữ chính gặp phải khiến cô bị thu hút. Mặc dù những tình tiết gây cười trong phim cũng không ít, nhưng cuối cùng mắt cô vẫn đổ hoe.

Lúc đó Mông Mông và Sở Kinh Dương đều ở bên cạnh, Lạc Trần chỉ lặng lẽ rơi lệ. Sở Kinh Dương đã xem bộ phim này rất nhiều lần rồi, vì vậy anh biết Lạc Trần nhất định sẽ thích câu chuyện, thích sự diễn xuất của những đứa trẻ trong đó. Mông Mông cũng mới xem lần đầu, hoàn toàn bị bộ phim thu hút, lúc khóc lúc cười theo diễn biến của câu chuyện, không hề che giấu sự thích thú của mình đối với bộ phim này.

“Sở Kinh Dương, anh được lắm, một bộ phim như thế mà anh cũng tìm ra”.

“Đề tài về nhi đồng các em dịch không có vấn đề gì chứ?”

“Nói gì thế, còn có việc mà Tuyệt Đại Song Kiều bọn em không làm được hay sao?”

Sợ Mông Mông càng nói càng lạc đề, Lạc Trần vội vàng cắt ngang: “Sở Kinh Dương, khoảng bao giờ thì anh cần bản dịch?”.

“Không vội. Lần đầu tiên nên hai em cứ từ từ làm. Đây là chi phí tài liệu.” Sở Kinh Dương lấy ra một chiếc phong bì, “Hai em phải mua một vài cuốn từ điển, sách liên quan và tra một vài tài liệu khác, chi tiêu cứ lấy ở đây. Còn nữa, các em nên chú ý tới việc tích lũy tư liệu, nên lập một kho tư liệu, như thế sẽ tiện cho công việc của các em sau này.”

Lạc Trần vừa định từ chối thì Mông Mông đã đưa tay ra nhận lấy, “Không khách sáo với sếp nữa, bọn em chẳng qua cũng là bán mạng vì anh thôi! Đẳng nào cũng bị anh bóc lột, bọn em có nếm chút mùi vị ngọt ngào trước cũng đâu có sao!”. Mông Mông chuyển đề tài: “Sở Kinh Dương, lần đầu tiên em kiếm được tiền, mời anh ăn cơm, anh có nể mặt không?”.

Cô vẫy vẫy chiếc phong bì trong tay.

Sở Kinh Dương từ tốn: “Được thôi, đi nào. Anh mời.” sau đó anh nói nhỏ với Mông Mông, “Đừng có nhòm ngó vào số tiền để mua tài liệu, tiền của hai người anh sẽ giao cho Lạc Trần cầm. Tiền cơm lần này sẽ trừ vào tiền nhuận dịch của em”. Phớt lờ tiếng gào rú của Mông Mông, anh thẳng tay kéo Lạc Trần đi.

Nhà mới của Lạc Trần không có phòng nghe nhìn như ở căn hộ cũ, nếu cô xem ở phòng khách sẽ bị phân tán tư tưởng. Trong tay Lạc Trần mặc dù có kịch bản nhưng cô vẫn muốn nghe từng từ từng chữ mà diễn viên nói. Vì vậy, thời gian này hề rảnh ra phút nào là cô và Mông Mông liền chui về phòng ký túc của Mông Mông, ở đó Sở Kinh Dương mới mua cho họ một bộ đầu đĩa gia dụng, cũng là để thuận tiện cho việc nghiên cứu và tra tìm tài liệu. Mới bắt tay vào làm khó tránh khỏi khó khăn, bản thân Lạc Trần cũng cảm thấy mình diễn đạt cảm xúc của diễn viên không được tốt lắm, càng đừng nói đến làm được như nguyên bản.

Sở Kinh Dương xem qua bản nháp của hai người nói: “Cũng được. Dù sao cũng chỉ là làm phụ đề nên cũng không ảnh hưởng lắm. Bọn em mới vào ngành này, cứ từ từ tích lũy”. Lạc Trần có thể nhận ra anh không hài lòng.

Lạc Trần quyết định làm lại. Hoàn toàn không phải vì thể diện hay gì cả, Lạc Trần chỉ đơn thuần vì yêu thích bộ phim này, hy vọng có thể đưa nó tới cho khán giả trong nước với chất lượng dịch tốt nhất. Mặc dù cô biết những lời Sở Kinh Dương nói không sai, những người đi xem phụ đề nhất định đã có nền tảng ngôn ngữ cơ sở, phụ đề phim chỉ có tác dụng hỗ trợ mà thôi, nhưng cô không muốn những dòng chữ phụ đề tệ hại này được trình chiếu rộng rãi cho khán giả xem.

Về quyết định của Lạc Trần, Mông Mông không có ý kiến gì, cô cũng cảm thấy nếu đã làm thì phải làm tốt nhất có thể. Vì vậy, Sở Kinh Dương lại xem bản thảo lần hai, lần ba, càng ngày càng gần gũi với nhân vật hơn, ngôn ngữ dịch cũng linh động hơn, có hồn hơn. Tới lần thứ năm, khi Sở Kinh Dương cho chạy cùng phim để xem xong, cười nói: “Được rồi”, thì đã là việc của ba tháng sau.

Bộ phim này dịch không khó, nhưng đọc đồng tư liệu về bối cảnh phim, nắm bắt được thần thái của bộ phim, đặc điểm ngôn ngữ của nhân vật, thì lại phải mất rất nhiều thời gian. Sự nỗ lực lần này đã mở ra một cánh cửa khác cho Lạc Trần và Mông Mông, cánh cửa mở sang thế giới điện ảnh.

Sau đó, Lạc Trần, Mông Mông, Sở Kinh Dương, còn cả Lạc Sa nữa, cùng nhau tổ chức ăn mừng. Lạc Trần vì làm bộ phim này mà rất lâu rồi không cùng đi chơi với Lạc Sa. Mỗi ngày có thể dành thời gian xem em

học tập thế nào đã là việc khó khăn lắm rồi. Vì vậy, khi Mông Mông đưa ra đề nghị tụ tập, Lạc Trần lập tức nói: “Không được, mình đã hứa với Lạc Sa sau khi kết thúc quá trình dịch sẽ đưa nó đi chơi”.

Mông Mông nói: “Cùng đi đi, dù sao đi ba người thì chắc chắn lại có một kẻ lẻ loi, bốn người là vừa đủ. Để mình gọi điện cho”.

Lạc Trần hoàn toàn không ngại khi đưa Lạc Sa đi giới thiệu với Mông Mông và Sở Kinh Dương. Trong suốt ba tháng tiếp xúc với nhau, Lạc Trần đã hiểu thêm rất nhiều về Mông Mông. Mông Mông không phải là một cô gái chỉ biết ăn chơi, cô ấy rất thú vị, lý giải mọi thứ khá độc đáo và hấp dẫn, suy nghĩ cũng lạnh lùng hơn Lạc Trần, rất đáng học tập. Khi họ cùng làm việc với nhau thì nguồn cảm hứng bao giờ cũng đến từ Mông Mông, còn Lạc Trần thì diễn đạt rất có chừng mực, vì thế khi hai người họ làm chung với nhau đều cảm thấy vui vẻ, đó là quá trình để cả hai học hỏi cùng tiến bộ.

Thường thì Sở Kinh Dương rất tế nhị trong việc bày tỏ ý kiến của mình, nhưng nếu cảm thấy không tốt, anh tuyệt đối không bao giờ nói tốt. Có hai lần, Mông Mông tức tối nhảy vào bóp cổ anh, anh chỉ hỏi: “Có chắc chắn sẽ tốt hơn không?”. Có lần chỉ thay đổi một chữ nhưng Sở Kinh Dương vẫn để ý thấy, điều này khiến họ cảm thấy sự nỗ lực của mình được trân trọng. Vì vậy, nếu trước kia chỉ là khái niệm bạn bè hơi hợt, thì bây giờ Lạc Trần đã coi hai người là đồng nghiệp của mình, cùng nhau trải qua những thời khắc đáng trân trọng. Cô đồng ý để Lạc Sa làm quen với họ vì biết Lạc Sa cũng sẽ thích hai người bạn của cô.

Buổi tối hôm đó cả nhóm đi chơi rất vui vẻ, thoải mái. Lạc Sa vì hiếu kỳ muốn xem bạn của chị mình là người thế nào nên cũng không nói nhiều, chỉ nghe bọn họ thảo luận. Mông Mông vẫn còn đang chìm đắm trong niềm vui vừa hoàn thành tác phẩm đầu tay, nói không ngớt về những điều mình tâm đắc, còn nhắc đến việc bị Sở Kinh Dương chê hết lần này đến lần khác. Vì Mông Mông là người thích pha trò nên Lạc Sa nhanh chóng quý mến cô.

Sở Kinh Dương cũng không tìm cách nói nhiều với Lạc Sa. Anh chỉ hỏi Lạc Sa có hứng thú với việc vẽ áp phích cho phim không, bởi vì mục tiêu trong tương lai của công ty văn hóa Cực Thiên là làm phim và giới thiệu rộng rãi ra thị trường quốc tế, làm cầu nối giao lưu song phương. Lạc Sa rất hứng thú, đặt rất nhiều câu hỏi cho Sở Kinh Dương. Sở Kinh Dương nói nếu cậu suy nghĩ đến đề tài ấy thì sẽ tìm thầy để hướng dẫn cậu. Nhiếp ảnh, hội họa dù sao cũng khá tương đồng, hướng hồ Lạc Sa lại học rất lộn lộn nên có hứng thú với tất cả mọi thứ, đương nhiên sẽ thấy thích thú được tiếp cận lĩnh vực mới này. Cậu nhìn sang Lạc Trần, hy vọng nhận được sự đồng ý của chị. Nhưng Lạc Trần lắc đầu: “Đợi sau khi em lên đại học rồi hãy nói. Hiện giờ các sở thích nghiệp dư của em thực sự đã quá nhiều rồi”. Lạc Trần biết, Lạc Sa có hứng thú với tất cả những thứ có liên quan đến hội họa, vấn đề là dường như cậu vẫn chưa xác định được mục tiêu của mình trong tương lai. Các thầy dạy đều nhận xét Lạc Sa có tài, nhưng chính cậu lại không biết rốt cuộc mình thích gì.

Sở Kinh Dương cũng không nói gì nhiều, chỉ nói với Lạc Sa: “Lúc nào muốn tìm hiểu về lĩnh vực này thì có thể liên hệ với anh. Đương nhiên, trước hết phải được sự đồng ý của chị gái em đã”, về sau là anh đặc biệt nói với Lạc Trần.

Ăn cơm xong, Sở Kinh Dương đưa mọi người đến xem phim mẫu vừa ra, sau đó lại cùng với mấy nhân viên hậu kỳ tổ chức tiệc rượu chúc mừng. Lạc Sa cũng bị không khí đó ảnh hưởng, vui vẻ nói với Lạc Trần: “Chị, sau này chị sẽ trở thành người dịch phim phải không? Trên màn hình sẽ xuất hiện tên chị, thật lợi hại!”.

Lạc Trần khoát tay kéo Lạc Sa: “Đâu có lợi hại như em nói. Bọn chị chỉ dịch lại tác phẩm của người khác thôi, tác dụng giống hệt như micro, máy chiếu ý mà. Nhưng thực sự cũng là một công việc rất thú vị”. Khi bộ phim chứa đựng mồ hôi công sức của cô và Mông Mông được trình chiếu, cảm giác tự hào của Lạc Trần nảy sinh rất tự nhiên, giống như mặc bộ quần áo mới xinh đẹp do chính tay mình may cho búp bê của mình, có chút đắc ý và thỏa mãn trong đó.

Sau đó, bộ phim trình chiếu thuận lợi, nhận được những phản ứng tích cực từ những người trong ngành, giúp công ty văn hóa Cực Thiên có một khởi đầu tốt đẹp. Sở Kinh Dương trích một nửa lợi nhuận ra làm tiền thù lao cho Lạc Trần và Mông Mông. Đây là một số tiền không nhỏ. Anh không cho Lạc Trần có cơ hội từ chối: “Các em dùng số tiền này để làm một văn phòng riêng cho em và Mông Mông, phát triển sự nghiệp phiên dịch của hai em, những mặt khác anh sẽ cố gắng hỗ trợ hết sức”.

Đối với sự thay đổi của Lạc Trần, Lâm Tự sao không nhận ra chứ? Đương nhiên anh rất tức tối với hành

động vượt quá giới hạn đó của Sở Kinh Dương. Song điều khiến anh giận hơn cả là thái độ im hơi lặng tiếng của Lạc Trần, cô hoàn toàn không có ý định chủ động nói với anh là cô đang làm gì.

Tuy nhiên về điểm này anh có phần trách oan Lạc Trần. Họ ở cùng nhau hai năm, có chuyện gì lọt qua tầm mắt của Lâm tự đâu? Lạc Trần đã gần như hình thành thói quen, bất kể cô có nói hay không thì anh vẫn biết cô đang làm gì. Lạc Trần cảm thấy dù thế nào thì anh cũng sẽ là người đầu tiên biết việc cô đang làm. Còn về chuyện anh không nói gì, thì chắc là đã tán thành hoặc ngầm đồng ý cho cô làm thế, vì vậy cô mới thoải mái tự do tiếp tục công việc.

“Chúng ta đi đâu đây?” Thấy Lâm Tự vòng hết vòng này tới lân khác xung quanh đường vành đai, Lạc Trần không nhịn được buột miệng hỏi.

Lâm Tự thở dài, rõ ràng cơn giận đã bốc lên tận đầu rồi: “Ông nội bảo anh đưa em về ăn cơm”.

Lâm Tự đã đi xem bộ phim do Lạc Trần dịch. Sau khi xem xong, anh đã hiểu vì sao Lạc Trần lại hao tâm tổn sức nhiều như vậy vì bộ phim này, nhưng điều đó vẫn không thể giảm bớt sự tức giận của anh với thái độ thờ ơ của cô.

“Vậy giờ thì sao?” Cô nắm chặt tay nắm cửa xe, không dám lơ là dù chỉ một chút.

“Giờ không đi nữa.” Lâm Tự không biết tại sao anh rất dễ bị cô làm cho bốc hỏa. Nhìn bộ dạng ngoan ngoãn để mặc anh muốn làm gì thì làm kia của cô, cơn giận của anh càng ngày càng bốc cao. Anh cho rằng bề ngoài cô ngoan ngoãn nghe lời như thế, nhưng trên thực tế cô có nhiều chủ kiến hơn bất kì ai. Nếu dùng từ giả tạo để hình dung về cô thì cũng không phù hợp, vì cô thậm chí còn chẳng buồn giả vờ che giấu nữa. Thái độ của cô hoàn toàn là lười quan tâm đến anh, chỉ trưng ra bộ dạng ngoan ngoãn để dỗ dành anh mà thôi. Cô làm thế thì cục tức trong người anh biết giải tỏa ra đâu đây?

29. Chương 29: Muốn Được Anh Thương Nhớ

Chiến tranh lạnh với Lâm Tự còn chưa hạ màn, Lạc Trần đã chuẩn bị thu xếp hành lý để lên đường. Khoa của cô năm nay phải cùng đi thực tập với sinh viên khoa Tiếng Anh chuyên ngành Du Lịch, địa điểm là khu du lịch nghỉ dưỡng trượt tuyết Á Bồ Lược [1]. Vì mùa đông ở đó là mùa du lịch nên lần thực tập này rất có khả năng kéo dài tới cuối năm mới kết thúc.

[1]: Thuộc phía đông Cáp Nhĩ Tân

Á Bồ Lược là khu trượt tuyết đẹp nhất trong nước, do các tiểu khu Phong Xa Sơn Trang, Giao Thông Sơn Trang, khu trượt tuyết Đại Thanh, Vân Đỉnh Sơn Trang, khu trượt tuyết Hảo Hán Bạc tạo thành. Thỉnh thoảng bên Hoa Lâm tiếp đón khách nước ngoài cũng đưa tới Á Bồ Lược nhưng Lạc Trần chưa bao giờ đến đó. Tính cách của cô thích tĩnh, không thích ồn ào náo nhiệt, bình thường cũng không hay vận động.

“Phải đi bao lâu?” Lâm Tự đứng ở cửa nhìn Lạc Trần đang sắp xếp hành lý. Anh vừa đi công tác về.

“Nghe Mông Mông nói khoảng ba tháng”. Học kỳ này đã kết thúc vào cuối tháng Mười một vừa rồi, đầu học kỳ sau mới thi. Vì tháng Ba mới bắt đầu đi học lại, thời gian sắp tới của cô chắc chắn đều tập trung vào việc thực tập.

“Sao em chẳng biết gì thế?” Lâm Tự chưa từng nghe nói khoa tiếng Anh phải đi thực tập, hơn nữa lại không phải chỉ một hay hai tuần, mà là cả ba tháng liền, gần bằng một học kỳ.

“Cô ấy cũng chỉ nghe ngóng được từ các chị khóa trên thôi. Giờ chỉ biết là đến khu nghỉ dưỡng, còn cụ thể được phân tới tiểu khu nào thì chưa biết.”

“Em đừng đi nữa, anh sẽ bố trí việc thực tập cho em.”

Khi Lạc Trần biết phải đi thực tập, trong lòng cô có chút sợ hãi. Đột nhiên đi sang vùng khác, lại còn là nơi băng tuyết giá rét, không nói tới việc cuộc sống thế nào, chỉ riêng khí hậu ở đó, cơ thể cô chưa chắc đã thích ứng nổi. Nhưng thực tập cũng là một học phần, cũng được tính điểm. Mặc dù nhà trường cho phép sinh viên chủ động tự tìm nơi thực tập nhưng cô đã ghi danh rồi, giờ lại nói là không đi nữa thì trở thành quá kì lạ. Lạc Trần đã không ở ký túc, không tham gia các hoạt động tập thể của trường, nếu giờ đến việc

đi thực tập cũng không tham gia, thực sự có phần không chấp nhận được. Vì vậy, Lạc Trần đắn đo suy nghĩ mãi, cuối cùng vẫn quyết định đăng ký.

“Ngày mai xuất phát rồi, sao có thể nói không đi là không đi được.”

“Vậy để anh gọi điện cho giáo viên của em nhé?” Lâm Tự nói lỏng cổ áo. Mấy ngày liền không được nghỉ ngơi, vừa về đến nhà đã nghe tin ngày mai cô đi, anh cảm thấy mình thật sự trở tay không kịp.

Lạc Trần đi tới trước mặt Lâm Tự: “Em cũng không muốn đi nhưng tất cả các sinh viên trong khoa đều đi, em sao có thể đứng ngoài cuộc chứ?”

“Em vẫn lo mình không giống với người khác, quá nổi bật sao?”

“Đây không phải vấn đề lo hay không lo. Lần thực tập này nghe nói mang tính huấn luyện cao, nhà trường cũng nói tốt nhất là không nên bỏ lỡ cơ hội này”.

“Đương nhiên là mang tính huấn luyện cao rồi, các em đều trở thành lao động miễn phí, sao người ta có thể không tận dụng triệt để cơ chứ?”

Lâm Tự quay người bỏ đi. Nếu Lạc Trần đã không muốn anh tham gia thì anh cũng không can thiệp nữa. Anh cảm thấy bản thân mình đã làm nhiều chuyện thừa thãi rồi, chỉ nghe Utah nói một câu như thế, lập tức lo lắng cô không chịu được cái lạnh của nơi đó, vội vàng quay về để ngăn cản cô.

Lâm Tự vì còn có việc nên nhanh chóng ra khỏi nhà, đến cơm tối cũng không ăn.

Lâm Tự vừa đi, bác Vương liền đến nói với Lạc Trần: “Cô chủ, cô không đi không được sao?”. Cả bác Vương và Lạc Sa đều không muốn Lạc Trần đi. Bọn họ một người thì lo lắng cho sức khỏe của cô, một người đơn thuần là vì không nỡ xa cô.

Lạc Trần bắt lực mỉm cười: “Giờ nói là không đi thì nhất định là không được rồi”. Việc thực tập lần này không phải là chuyện của cá nhân cô, làm sao có thể tùy ý thay đổi, làm ảnh hưởng tới sự sắp xếp của cả một tập thể?

“Cậu chủ không muốn cô đi, cô cứ để cho cậu ấy thu xếp. Chuyện này có gì là không được đâu.”

“Đây không phải là việc có thể thu xếp hay không, rõ ràng là cháu có thể đi, chẳng phải mọi người đều đi cả đấy hay sao? Cháu lại vô dụng đến mức chút cực khổ đó cũng không chịu được ư?” Các bạn ai ai cũng khí thế bừng bừng muốn đi, chắc chẳng nhà nào giống như nhà cô, chỉ vì chuyện thực tập mà khiến không khí trở nên ảm đạm.

“Hai vợ chồng cô, một người thì vừa về, một người lại chuẩn bị đi một thời gian dài như thế. Vợ chồng mà cứ tách ra thì không tốt đâu. Cô cứ nhìn bà chủ nhà chúng tôi đây, một mình ở nhà chờ đợi lâu như thế vẫn không thể kéo chồng về, chẳng phải đã tự mình đi sang đó tìm rồi hay sao? Cô đừng vì một chút giận hờn mà muốn bỏ ra ngoài.” Bác Vương vốn không định nhiều lời nhưng Lạc Trần không phải chỉ đi ba ngày, mà là đi ba tháng. Bà sợ cô vẫn còn là trẻ con chưa hiểu chuyện, sẽ khiến gia đình phải ly tán.

Sự nhắc nhở của bác Vương không phải không có lý. Lạc Trần cũng không muốn Lâm Tự nghỉ cô vì giận dỗi mà đi. Vốn cô cũng chẳng hờn giận gì Lâm Tự, chỉ có anh lúc nào cũng tức giận thôi.

Buổi tối, mặc dù Lạc Trần đã đi nằm từ sớm nhưng vẫn chú ý tới động tĩnh bên ngoài. Nghe tiếng anh về, cô suy đi tính lại, cuối cùng vẫn quyết định đi qua phòng anh xem sao. Lạc Trần đứng ở cửa phòng Lâm Tự, không biết cứ thế này gõ cửa đi vào thì có được không, dù sao lần nào cũng là Lâm Tự sang phòng cô.

Khẽ gõ cửa, bên trong không có tiếng động. Lạc Trần tự mở cửa đi vào. Lâm Tự đang tắm, quần áo của anh vớt đầy dưới đất.

Lạc Trần cúi xuống thu nhặt từng chiếc một, treo lên móc.

“Có chuyện gì?” Lâm Tự thấy cô trong phòng, cũng không buồn nhìn cô, vừa lau đầu vừa hỏi.

Buổi chiều anh ra ngoài thật ra cũng chẳng vì việc gì quan trọng, chỉ là không muốn ở nhà. Mỗi khi đối diện với Lăng Lạc Trần, anh đều không thể khống chế được tâm trạng của mình, đành chọn phương pháp tốt nhất là tránh đi.

Quan hệ của họ phát triển đến mức này khiến anh cũng bất ngờ. Trước kia có bao giờ anh quan tâm để ý gì đến phụ nữ đâu? Nhưng bởi vì giờ cô ấy đã là vợ anh rồi, vì vậy mới quan tâm tới cô một chút, dẫn đến việc anh có những biểu hiện như ngày hôm nay, lúc nào cũng lo lắng không yên, thật chẳng giống với anh chút nào.

Hôm nay, đến Utah cũng không thể tiếp tục đứng nhìn được nữa: “Anh, kiểu phụ nữ như thế anh cũng không nên nuông chiều quá. Chị ta cũng không thể không coi chúng ta ra gì như thế. Huống hồ, anh đã bao giờ khuất phục trước ai đâu! Em cũng mệt mỏi với hai người quá. Chẳng hiểu hai người kết hôn bao lâu rồi mà suốt ngày giận hờn cãi vã như thế.”

Lâm Tự không cho rằng anh quá nuông chiều Lạc Trần. Cô dành tình cảm cho anh, anh không muốn đáp lại, vậy thì anh đành dùng cách khác để bù đắp cho cô, để đứng ra gánh lấy trách nhiệm thay cô. Chính tâm lý đó đã tạo ra tình cảnh của ngày hôm nay: anh cứ từng bước nhượng bộ nhưng lại khiến Lạc Trần coi nhẹ.

Nhượng bộ cô một cách vô nguyên tắc đã trở thành thói quen của anh. Anh biết vấn đề nằm ở đâu, cũng biết mấu chốt của vấn đề là ở chính anh. Có điều trước khi nghĩ ra cách giải quyết vấn đề này, anh chỉ có thể tạm gác nó sang một bên.

Lạc Trần từ từ đi lại gần, nhìn vào bộ mặt lạnh tanh của Lâm Tự, đột nhiên quên sạch những lời muốn nói trước đó.

Thấy cô không nói gì, Lâm Tự càng mất kiên nhẫn: “Nếu không có chuyện gì thì anh đi ngủ đây”. Anh kéo tung chăn ra, làm bộ chuẩn bị đi ngủ.

Lạc Trần nghe thấy giọng điệu muốn tiến khách của Lâm Tự, chỉ cảm thấy tự mình đã đánh giá mình quá cao, thì ra anh chỉ bất mãn vì mọi việc không nằm trong tầm kiểm soát của anh, chán ghét kể nhiều chuyện là cô mà thôi.

“Vậy anh nghỉ đi.” Cho dù Lạc Trần vẫn luôn mong anh khỏe mạnh, vạn sự như ý, mọi việc thuận lợi, nhưng tình ý của anh, cô không thể nhận ra.

Lúc đi, Lạc Trần mặc một chiếc áo khoác lông vũ dày, quàng thêm chiếc khăn len Lạc Sa tặng, tay kéo va ly hành lý, lưng đeo chiếc ba lô to đựng do bác Vương chuẩn bị, bên trong toàn là đồ ăn, quần áo, đồ dùng hàng ngày và cả những thứ thuốc thiết yếu khác, tất cả đều đầy đủ.

Lâm Tự dường như sau một đêm nghỉ ngơi cũng không còn vướng mắc gì nữa. Lúc tiễn cô đi anh còn dặn cô phải cứng rắn lên, nếu không thể chịu được thì nhất định phải gọi điện cho anh. Nhưng giọng anh khi nói những lời đó vô cùng khách khí. Không biết tại sao, điều đó lại khiến Lạc Trần nghĩ tới sự ly biệt, không phải sự ly biệt tạm thời lúc này, mà là sự từ biệt hoàn toàn, không còn liên quan gì đến nhau nữa.

Vì vậy, khi Lạc Trần xuống xe, cô thấp thỏm bất an nói: “Em không muốn đi nữa”. Chỉ vài giây trước đó cô đã nghĩ thông rồi, cùng Mông Mông và Sở Kinh Dương làm việc cũng thế, chuyện đi thực tập lần này cũng vậy, nếu Lâm Tự không thích, cô từ bỏ thì đã sao? Mặc dù lúc nào cô cũng gào lên đòi tự do, nhưng lúc này đây cô mới hiểu, sự tự do mà cô muốn chính là trái tim không bị anh trói chặt. Cho dù cô ra đi nhưng trái tim cô vẫn ở đây, vẫn ở bên người đàn ông này. Đối diện với cái gọi là tự do, người không nỡ rời đi lại là cô, chỉ có cô mà thôi.

Lâm Tự nghe thấy vậy, nhìn cô chăm chú hồi lâu: “Xuống xe đi, có thể em sẽ thích chỗ đó đấy”. Thứ anh muốn không phải là thỏa hiệp dưới sự ép buộc. Khuất phục mà không hề phản kháng, thực ra là một hình thức làm nhục đối thủ.

Lạc Trần vốn còn định nói thêm gì nữa, nhưng ánh mắt anh khiến trái tim cô như ngừng đập. Anh cảm thấy phiền phức rồi phải không? Có lẽ anh cho cô là người ba phải, việc gì cũng không có lập trường nhất quán. Cô vội vàng xuống xe, quay người lại chào tạm biệt Lâm Tự, nhưng anh lại chỉ chăm chú vào việc quay đầu xe, không nhìn cô. Sau đó, anh cứ thế từ từ cho xe chạy đi, không thấy đâu nữa.

Phía Lạc Trần thì nghiêm trọng như thế, còn Mông Mông ra trận hết sức nhẹ nhàng. Cô chỉ mang quần áo để thay và đồ dùng cá nhân, ba lô vẫn còn đầy chỗ trống. Các bạn học xung quanh cũng đều trang bị đầy đủ như chuẩn bị đi đánh trận vậy.

Khi lãnh đạo đứng lên phát biểu để cổ vũ tinh thần, Mông Mông ghé sát vào tai Lạc Trần nói: “Lần nào cũng là mấy câu học tập nghiêm túc, làm những việc khiến nhà trường được vinh hạnh, không biết tại sao thầy lại hứng khởi như thế. Đúng là nhiệt huyết có thừa, chả thèm nghĩ đến sinh viên bọn mình đang ngồi dưới này rét run cầm cập”. Nói xong cô dùng hai tay đeo gang áp lên mặt xoa mạnh.

Bộ dạng của Mông Mông khiến Lạc Trần bật cười, nhưng với tâm trạng bây giờ thì cô không cười nổi, vì vậy miệng chỉ kéo lên một chút, rồi lại thở dài.

Mông Mông cho rằng Lạc Trần thở dài là đồng tình với sự than thở của cô, thế là vỗ vai Lạc Trần: “Chắc cũng sắp xong rồi. Cậu xem, thầy bắt đầu lặp lại ‘cái này, vậy thì...’ rồi đấy”. Vị lãnh đạo trên kia, một khi phải suy nghĩ lựa chọn lời nói thì thường dùng rất nhiều những từ như “cái này, vậy thì...”.

Bên cạnh đột nhiên có người vỗ tay, Lạc Trần và Mông Mông cũng làm theo. Đại đa số sinh viên đều đeo gang tay nên tiếng vỗ tay nghe trầm trầm. Mọi người bắt đầu cầm đồ đạc đang dặt dưới đất lên, chuẩn bị xuất phát nhưng những âm thanh đinh đinh đang đang vẫn không ngừng vang lên bên tai. Lạc Trần phát hiện vị lãnh đạo vừa rồi lên bục phát biểu vẫn đứng nguyên tại chỗ, bộ dạng rất lúng túng.

Mông Mông lại ghé sát vào tai cô: “Xong rồi, vừa rồi chắc có ai trêu đùa, vị lãnh đạo kia vẫn chưa nói xong. Hai đứa mình bị hại chết rồi”. Lạc Trần quay lại nhìn Mông Mông, thấy cô ấy đang cúi gầm mặt xuống, bộ dạng thần bí lảm bảm nói nhỏ với chính mình, sắc mặt vô cùng lo lắng.

Lạc Trần kéo cô đứng thẳng dậy, “Không sao đâu, có ai biết hai đứa mình chứ.”

Mông Mông vẫn đang co vai rụt cổ len lén nhìn khắp nơi. Haizz, chắc cô đã bị ông nội đứng trên kia nhìn thấy mất rồi. Việc nhỏ nhặt thế này thôi mà ông cũng đến, thế thì còn nói gì đến công chính nghiêm minh nữa. Thực tập thôi mà cũng liên hệ với bên quân đội để phối hợp quản lý, cô thật không biết nên tỏ ý khâm phục sáng kiến của họ hay là cảm thương cho sự bất hạnh của mình.

Suốt chặng đường, Lạc Trần phát hiện Mông Mông không ồn ào như thường lệ, lảm bảm cái gì mà “Haizz, phải giấu đi không cho anh thấy”, “Haizz, em không thèm nhớ anh đâu”. Lạc Trần cho là cô lại đang buồn bã vì chuyện của Lý Kỳ. Mặc dù hai chữ “Lý Kỳ” từ rất lâu rồi không còn được thốt ra từ miệng Mông Mông nữa, nhưng mấy ngày gần đây chắc là mối quan hệ giữa họ có chút thay đổi. Lạc Trần cũng không hỏi Mông Mông, nếu Mông Mông muốn nói, chắc chắn sẽ không tha cho tai cô đâu.

Do bây giờ là mùa trượt tuyết, lượng khách du lịch tăng mạnh, số người phục vụ trong khu trượt tuyết tất nhiên không đủ. Vì vậy sinh viên nữ đa phần bị phân về bộ phận tiếp tân ở khách sạn, phụ trách về việc đưa khách nghỉ tại khách sạn đến những khu trượt tuyết khác nhau theo yêu cầu của họ.

Phòng ở cứ chia sáu người một phòng, Lạc Trần và Mông Mông được phân vào cùng phòng. Đặt hành lý xuống, họ nhận đồng phục của khu nghỉ dưỡng, thay xong lập tức tới khu Phong Xa Sơn Trang tập hợp, đến thời gian để thử cũng không có.

Mặc dù thời gian thực tập đa phần ở ngoài trời giá lạnh, nhưng tâm trạng chán nản của Lạc Trần khi ở giữa một khung cảnh trắng muốt thuần khiết đó, giữa không khí ẩm áp của đại gia đình, cũng dần có chuyển biến tốt.

Mấy ngày đầu tiên đúng là rất mệt, đeo theo đôi giày trượt tuyết nặng trĩu, chân Lạc Trần phồng rộp cả lên. Chạy đi chạy lại từ trong ra ngoài, phải liên tục tiếp xúc giữa hai bầu không khí nóng và lạnh, mặt lúc nào cũng tươi cười, tích cực chuyện trò với khách du lịch, những việc này đều là thử thách lớn cho thể lực và tinh thần của Lạc Trần. Mấy ngày đầu, ngày nào cô cũng mong đến lúc được nghỉ, cơ thể hình như đã đến ngưỡng giới hạn rồi.

Có một nữ sinh do không thực hiện biện pháp phòng chống lạnh nên đã khiến tai lạnh đến mức bị thương. Khu trượt tuyết điều chuyên gia tới tập huấn nhanh cho bọn họ trong ba ngày, giúp họ nhanh chóng thích ứng với công việc có tiết tấu nhanh này.

Lạc Trần cũng dần dần thích ứng với công việc nặng nhọc đầy áp lực đó. Cô bắt đầu hiểu Lâm Tự nói “có thể em sẽ thích nơi đây” là có ý gì. Cuộc sống ở đây hoàn toàn khác với cuộc sống trước đó của cô. Bây giờ cô được tiếp xúc với các du khách đến từ khắp nơi trên thế giới, thiết lập được mối quan hệ với họ trong thời gian ngắn. Được trực tiếp giao lưu với người nước ngoài như thế quả thực là một trải nghiệm hết sức

mới mẻ đối với Lạc Trần. Nếu không đến đây thực tập, có thể cả đời cô cũng không có điều kiện được trải nghiệm những cảm giác như thế này.

Hằng ngày phải đối mặt với những bãi tuyết dài vô tận, quan sát rất nhiều người thi nhau đi chinh phục núi tuyết, Lạc Trần cảm nhận được sự yên bình và tự tại mà trước nay cô chưa từng có. Trái tim cô đã hoàn toàn cởi mở khi ở đây. Trong thế giới băng tuyết này, Lạc Trần cảm thấy bản thân dần dần được thanh lọc.

Ban ngày không có thời gian gọi điện, buổi tối lại mệt tới không muốn nói chuyện, trong đầu lúc này chỉ toàn nghĩ đến tiếng Anh, vì vậy mỗi ngày Lạc Trần chỉ gửi một tin nhắn cho Lạc Sa, nói mình vẫn bình thường.

Sở Kinh Dương cũng đã gọi điện cho cô mấy lần vào buổi tối, chỉ hỏi han đơn giản rồi cúp máy, bởi vì anh cảm nhận được Lạc Trần đang mệt. Cuối tuần, anh gửi rất nhiều hoa quả đến. Hoàn toàn không giống với tác phong khoa trương vốn có, lần này Sở Kinh Dương chỉ để hoa quả lại phòng tiếp khách, nói rõ ràng rằng gửi cho Lạc Trần rồi đi, không hề lộ mặt. Hai mươi thùng táo mà Sở Kinh Dương gửi đến khiến Lạc Trần phiền muộn chết. Sau đó, Mông Mông gợi ý cô đem tặng cho các thầy cô giáo hướng dẫn họ và những tiền bối làm việc ở đây vài thùng, còn lại thì chia đều cho các phòng trong ký túc. Hoa quả tươi ngon đương nhiên ai cũng thích ăn.

Lạc Trần quay về phòng, lập tức ra ban công gọi điện cho Sở Kinh Dương: “Anh đổi nghề đi bán hoa quả rồi à?”

Sở Kinh Dương cười ha hả nói: “Đoán sai rồi, là của anh trồng”.

Lạc Trần nhất thời không nói được gì, anh chàng họ Sở này, mặt dày tới mức xát muối vào cũng không thấy xót, cô đành nói: “Cảm ơn, táo rất tươi ngon, mọi người đều thích ăn”.

“Đương nhiên rồi, ngọt lắm phải không?”

“Không biết, em còn chưa ăn.”

“Sao lại không ăn?”

Lạc Trần quay người nhìn vào trong phòng, các bạn cùng phòng đang ngồi túm tụm lại vừa ăn vừa cười nói. Chắc sau khi cô nói chuyện xong thì cũng chẳng còn thừa lại quả nào. Ở những nơi như thế này, hoa quả thật sự rất được lòng người. Xung quanh khu trượt tuyết rất phát triển nhưng cũng chỉ xây dựng cơ sở hạ tầng phục vụ chủ yếu cho khu trượt tuyết hoặc liên quan tới khu trượt tuyết. Hiện giờ lại là mùa đông, hoa quả rất đắt. “Không vội.”

“Đi ăn đi, dù sao cũng phải ăn một quả chứ. Tuần sau anh lại đi thăm em”. Sở Kinh Dương đương nhiên là biết dê đã vào miệng cộp thì khó thoát nên mới cố ý gửi nhiều như thế.

“Không cần, anh cũng bận mà”. Lạc Trần vội vàng từ chối. Sở Kinh Dương chính là một dòng nước xoáy, những nơi anh đến không nơi nào không dậy sóng.

“Cuối tuần thì đi được”.

“Đừng đến nữa, mấy tuần nữa bọn em về rồi. Anh cứ lo mà làm việc đi.”

Mặc dù biết Lạc Trần nói như vậy là không muốn mình đến đó nữa, nhưng Sở Kinh Dương vẫn bị những lời nói có vẻ quan tâm ấy của cô làm cho cảm động tới tê người: “Ừ, vậy đợi khi nào em về, anh mời em ăn cơm.”

Chỉ cần anh không đến thì thế nào cũng được, Lạc Trần vội vàng đồng ý: “Được, về rồi nói tiếp.”

Lạc Trần vào phòng, các bạn cùng phòng đều nhao nhao yêu cầu Lạc Trần kể về chàng hoàng tử bí mật gửi tặng táo kia. Cũng may Mông Mông đầu tiên ra một trò chơi khác nên cô mới được giải vây.

Sau việc ấy, Mông Mông hỏi: “Là Sở Kinh Dương phải không?”. Lạc Trần gật đầu, nhìn về mặt đắc ý của Mông Mông, bất giác cười khổ. Cô thật rất muốn lắc đầu, bởi vì hóa ra người mà cô mong ngóng, người mà cô đang trông đợi quan tâm đến lại là một người khác.

Nỗi nhớ như cỏ dại mùa xuân, được gió và mưa xuân tưới tắm, chỉ qua một đêm đã tươi tốt rất nhiều.

30. Chương 30: Không Muốn Rời Xa

Trong gần ba tháng này Lạc Trần không liên lạc gì với Lâm Tự, dù đã mấy lần cầm điện thoại lên, thậm chí còn bấm số rồi nhưng đều xóa đi. Thực ra, những lúc mệt mỏi kiệt quệ nhất, Lạc Trần rất muốn nghe thấy tiếng Lâm Tự, cứ như chỉ cần nghe thấy giọng của anh, cô sẽ không cảm thấy mệt, người cũng không thấy rã rời nữa vậy. Nỗi nhớ như loài dây leo, đâm chồi nảy lộc vào lúc người ta không để ý, thậm chí còn quấn chặt lấy cả tim người ấy nữa.

Cuối cùng, Lạc Trần cũng không bấm số gọi đi, cũng không nhận được điện thoại của Lâm Tự. Lạc Trần nằm trong cái lưới mà Lâm Tự kết cho cô, quanh đi quẩn lại, khi cho rằng mình đã thoát ra khỏi đó rồi thì đột nhiên lại phát hiện, thực ra còn bị vây chặt hơn, lún sâu hơn nữa. Cô cứ nghĩ đến sự giải thoát, nhưng thực ra chỉ là tự lừa mình dối người mà thôi.

Mấy ngày trước và sau Tết, cô đặc biệt rất nhớ nhà. Người Trung Quốc ăn tết đa phần sẽ về nhà để đoàn viên nhưng người nước ngoài lại không có thói quen đó, thậm chí còn ngược lại, họ đặc biệt thích đến Trung Quốc vào những dịp như thế này, mong được trải nghiệm không khí đón Tết của Trung Quốc. Vì vậy, khu nghỉ dưỡng Á Bồ Lược trước và sau Tết cũng đưa ra những hoạt động vui chơi mới: Tết Trung Quốc Vui Vẻ. Việc này đòi hỏi các nhân viên trong khu vui chơi nghỉ dưỡng phải tập trung tinh thần và sức lực để ứng biến. Bởi thế, không chỉ những sinh viên đến đây thực tập như bọn cô không đi nổi mà ngay cả nhân viên chính thức của khu vui chơi này cũng không được về nghỉ Tết.

Lạc Sa muốn đến thăm cô nhưng bác Vương lớn tuổi rồi, khí hậu ở đây không hợp với bác. Lạc Trần cũng lo lắng việc Lạc Sa sắp thi lên trung học, không muốn cậu bị mất tập trung, dặn đi dặn lại với cậu rằng ngày nghỉ không được ham chơi mà quên làm bài tập.

Lạc Trần không hỏi thăm tình hình Lâm Tự nhưng bác Vương, Lạc Sa, thậm chí cả Lâm Đoàn Tử cũng thỉnh thoảng nhắc đến anh khi nói chuyện điện thoại. Cô biết Lâm Tự rất bận, thường xuyên phải bay qua bay lại.

Qua cách tiếp đãi khách và ứng xử các tình huống của sinh viên bây giờ có thể thấy được hiệu quả của quá trình thực tập, sự gương gạo gương ngùng khi lần đầu tiếp xúc với người nước ngoài đã hoàn toàn không còn nữa.

Biểu hiện xuất sắc nhất chính là Lưu Chi Xuyên. Trong quá trình thực tập anh đã đưa ra rất nhiều sáng kiến hợp lý, tham gia rất tích cực vào việc tổ chức và lên kế hoạch hoạt động. Sau khi có được quyền quản lý, anh âm thầm quan tâm đến Lạc Trần, ví dụ như khi du khách không đông lắm thì cho cô được nghỉ ngơi một lát, anh trông giúp cô.

Lạc Trần không vui vẻ đón nhận sự quan tâm đó. Cô đã quen với tiết tấu làm việc như vậy rồi, công việc đối với cô không đến nỗi quá cực nhọc, vì vậy cô cảm thấy không cần phải nhận sự đặc cách như thế. Nhưng nếu không đón nhận ý tốt của anh, quan hệ của hai người có thể sẽ càng gương gạo ngùng hơn. Quả thật có những người, chắc chắn không thể nào làm bạn được.

Trong thời gian ba tháng đó, Lạc Trần đã thu hoạch được rất nhiều. Cho đến lúc thu dọn hành lý về nhà, cô đã học được cách trượt tuyết, từ cách trượt, dừng, đến đổi hướng, khi trượt nhìn cũng rất chuyên nghiệp. Mà thu hoạch lớn nhất của cô chính là học được cách sống cuộc sống tập thể. Mặc dù bọn họ nam nữ ở riêng nhưng thỉnh thoảng sẽ có một đoàn các bạn nam tới thăm. Sau đó, các phòng nữ ồn ào náo nhiệt hẳn, nào đánh bài, chơi đùa, lại còn tổ chức những bữa tiệc nho nhỏ, hát hò, khiêu vũ, vô cùng vui vẻ. Ở đây không phải ký túc của trường nên không có giới hạn về thời gian, tối nào cũng có thể ra ngoài tới khuya mới về cũng không sao. Mặc dù Lạc Trần đa phần chỉ ngồi bên cạnh xem nhưng thỉnh thoảng cũng bị Mông Mông kéo vào đánh bài. Lạc Trần quan sát mấy lần là biết cách chơi, có điều cô lại không biết làm cách nào để nhớ bài. Bên kia ra quân nào cô liền ra theo quân đấy, dù sao cô cũng chỉ mới học chơi, chưa có kinh nghiệm trong việc tính toán để đánh thắng. Cũng may Mông Mông rất lợi hại, khi hai người kết hợp với nhau, thắng nhiều thua ít, dù Lạc Trần có ra sai bài, Mông Mông cũng không trách cứ gì cô. Đương nhiên không khí trong phòng lúc đó vô cùng náo nhiệt, bởi vì bên thua phải chui gầm bàn, Mông Mông luôn nói: “Mình chui hai lần, Lạc Trần là do mình liên lụy, tha cho cô ấy đi”.

Nhưng Lạc Trần sao có thể thể được, rõ ràng là cô làm vướng chân Mông Mông cơ mà. Huống hồ Mông

Mông vốn khá cao, dù chui có gọng gàng thế nào vẫn khiến người ta có cảm giác vụng về, giống như cô ấy đang phải rất cố gắng vậy. Vì thế, thường thì Lạc Trần sẽ không thèm để ý tới Mông Mông đứng đó la hét, tự mình đi tới, cúi người chui qua. Chỉ có người dám chơi dám chịu mới có thể hòa đồng được với mọi người. Lạc Trần làm như thế khiến ọi người bớt đi cảm giác xa cách với cô bạn ít khi tham gia các hoạt động với họ, cảm thấy cô cũng không đến nỗi lạnh lùng và kiêu ngạo như vẻ bề ngoài, dần dần các bạn cũng bắt đầu nói cười với cô, cho rằng cô cũng thân thiện như Mông Mông.

Lạc Trần sống khiêm tốn hòa nhã, lại là người ưa sạch sẽ nên việc vệ sinh phòng ký túc đều do cô làm. Vì vậy, mặc dù Lạc Trần rất ít khi tham gia vào các màn tâm sự sau khi tắt đèn nhưng mọi người vẫn muốn gần gũi cô, kể chuyện của mình cho cô nghe. Rất nhanh, sáu cô gái trở nên thân thiết, cùng ăn, cùng ở, cùng làm. Nhưng nếu bọn họ hỏi cô những câu hỏi liên quan đến đời sống cá nhân, ví dụ như bạn trai, chuyện gia đình, thì đa phần là cô đều khéo léo lảng tránh. Chuyện của cô có nói cũng không chắc các bạn có thể hiểu được.

Ngoài Mông Mông ra, bốn cô bạn còn lại đều là sinh viên khoa tiếng Anh du lịch, vì vậy mà tình bạn vừa mới nhen nhóm không lâu đã phải mỗi người mỗi ngả về trường rồi. Buổi tối trước ngày về, Lạc Trần và Mông Mông giặt xong quần áo quay lại phòng thì phát hiện đèn đã tắt, các bạn cùng phòng đang lặng lẽ ngồi trên giường. Có tiếng hát vọng lại vào từ bên ngoài cửa sổ, là một giọng nam rất thu hút, giọng hát trầm thấp nhưng dường như có thể tác động tới nơi sâu nhất trong trái tim của mỗi cô gái.

Lúc đó anh ta đang hát tới câu “Gió thổi mãi không ngừng, in the fall of forty -four”[1], trong giọng hát chứa đựng sự đau thương. Lạc Trần lúc đó vẫn chưa biết đó là bài gì nhưng cũng theo lời ca chìm đắm vào tâm trạng của người hát, có sự bất lực, có hối hận, có tình yêu, có sự đau đớn không thể nắm bắt được.

[1]: Bài Mùa thu 1944 của Hoàng Đại Vĩ

Sau đó, anh ta hát rất nhiều, lại có rất nhiều các bạn nam khác cùng hát theo, tiếng hát vang lên nhẹ nhàng trong đêm tĩnh mịch, so với biểu diễn trong những đêm nhạc hội ồn ào náo nhiệt còn khiến lòng người rung động hơn. Sau khi mắt đã thích ứng với bóng tối trong phòng, Lạc Trần phát hiện mấy cô bạn cùng phòng đang ngồi ngẩn ngơ trên giường, chìm đắm trong tiếng hát truyền cảm kia. Lạc Trần không ra ngoài cửa sổ để xem chủ nhân của giọng hát là ai, cô chỉ rất chăm chú lắng nghe tiếng hát đó, cảm nhận tình cảm của chủ nhân giọng hát gửi gắm qua lời ca. Cô biết, tiếng hát này sẽ mãi mãi được lưu lại trong ký ức của mình, là kỉ niệm của tuổi thanh xuân ngây thơ và tràn đầy nhiệt huyết này.

Quay về trường, giáo viên hướng dẫn nói báo cáo thực tập đến học kỳ mới sẽ làm, giờ mọi người về nhà để đoàn viên trước. Sau đó tất cả giải tán.

Các bạn đều nhao nhao bàn tán xem đi về nhà thế nào. Mấy tháng gần đây Mông Mông bỗng người lớn hẳn, nhớ đến ông nội đã già hơn nhiều so với trong ký ức của cô. Mông Mông thở dài, nếu tới giờ mà cô vẫn không hiểu nguyên nhân vì sao ông lại đến gặp cô trước khi đi thì quả thật đã phụ tấm lòng yêu thương của ông rồi. Mông Mông lấy điện thoại ra, gửi tin nhắn ẹ nói chút nữa cô sẽ về, tạm thời chấm dứt cuộc sống xa nhà của cô tại đây.

Giáo viên vừa khoát tay nói, “Chúc các em một kỳ nghỉ vui vẻ”, thì đám sinh viên đã ba chân bốn cẳng chạy tứ tán khắp nơi. Mông Mông cũng chỉ kịp chào Lạc Trần một tiếng rồi biến mất. Lạc Trần khoác ba lô lên lưng, kéo va ly, từ từ đi về phía cổng trường. Tiếng hát đêm qua cứ ngân lên mãi đến tận nửa đêm, Lạc Trần ngồi dựa vào đầu giường nghe rất lâu, giờ đầu vẫn còn nặng trĩu, chẳng còn chút sức lực nào nữa. Trên đường đi, có mấy bạn nam tỏ ý muốn xách đồ giúp cô, cô đều khách sáo từ chối, cô thấy mọi người đều đang vội vã về nhà, không nên làm lỡ thời gian quý báu của họ, hơn nữa đồ của cô cũng không phải là nhiều. Đang đi, cô đột nhiên thấy tay mình nhẹ bẫng, đồ trên tay bị người ta cướp mất, vai nhẹ bẫng, ba lô cũng bị ai đó giật xuống. Lạc Trần ngẩng đầu lên nhìn, Lâm Tự đang đứng bên cạnh, cau mày nhìn cô.

“Đi thôi.” Lâm Tự buông một câu, sau đó cầm theo đồ của Lạc Trần, sải từng bước lớn về phía chiếc xe đậu bên đường.

Lạc Trần tự lừa mình dối người nghĩ rằng, mọi người vẫn còn đang bận rộn, chắc sẽ không ai chú ý tới cô. Cô vội vàng đi theo anh lên xe.

Cho tới khi Lâm Tự nổ máy, lái xe ra khỏi khuôn viên trường, Lạc Trần mới phát hiện ra mình đã gây chú ý

cho người khác tới mức nào. Các bạn đều dừng bước, dạt cả sang hai bên đường đứng nhìn theo. Lạc Trần cúi gầm mặt xuống, lí nhí giục Lâm Tự: “Chúng ta mau đi thôi”.

Xe ra khỏi trường, Lạc Trần lúc đó mới sực nhớ, hỏi Lâm Tự: “Sao anh có thời gian mà đi đón em?”. Cô nhìn đồng hồ, đã gần mười hai giờ rồi, chắc là đang giờ nghỉ trưa, có điều cô cũng không hy vọng Lâm Tự sẽ trả lời câu hỏi đó nên nói tiếp: “Về thẳng nhà sao?”.

Bác Vương có bảo Lạc Sa nói cô về nhà sớm một chút, bác đã chuẩn bị rất nhiều món mà cô thích ăn. Lạc Trần cảm thấy không thể phụ ý tốt của bác, sự quan tâm chân thành đó quả là vô cùng đáng quý.

Lâm Tự vẫn không lên tiếng. Một lúc sau, Lạc Trần mới nhận ra tâm trạng của Lâm Tự hình như không được tốt. Nhìn vào sắc mặt của anh, Lạc Trần không nói thêm gì nữa.

Lâm Tự lái xe về căn hộ cũ của anh, bảo Lạc Trần xuống xe. Lạc Trần đành phải gọi điện cho bác Vương, báo là cô đang cùng với Lâm Tự, chưa thể về nhà ăn cơm ngay được, sau đó cô liền bị Lâm Tự kéo xuống xe.

Lạc Trần giằng ra nói: “Anh làm gì vậy?”. Lạc Trần xoa xoa cổ tay bị Lâm Tự làm đau, có chút tức giận.

“Em cũng đón tiếp khách nước ngoài với thái độ như thế sao? Cư xử khéo léo chút đi!” Đóng cửa xe xong, Lâm Tự bỏ đi trước. Lạc Trần đành phải theo sau. Ba tháng không gặp, Lạc Trần cảm thấy bóng dáng anh thật thân thuộc, cho dù bóng dáng đó chỉ thể hiện sự xa cách.

Trước khi vào phòng, Lâm Tự dừng lại nói: “Chỗ này, tất cả đều do trợ lý Vương chuẩn bị, bảo là để tẩy trần cho em”.

Sau khi vào phòng, Lạc Trần sững sờ thấy mình đang đứng trong một căn phòng tràn ngập hoa tươi, đều là những đóa hoa hồng đang nở rộ đủ màu sắc, thậm chí còn được treo cả lên trên trần nhà. Lạc Trần ngạc nhiên quay đầu lại nhìn Lâm Tự, phát hiện ra vẻ mặt anh cũng đang rất kinh ngạc, còn có phần ngại ngùng. Xem ra, việc này đúng là do trợ lý Vương làm, anh hoàn toàn không biết gì.

Căn phòng vẫn có một số đồ mà họ cho là không quan trọng, vẫn còn dấu tích của việc họ đã từng sống ở đây, có điều những đóa hoa tươi kia đã làm thay đổi hoàn toàn bầu không khí cứng nhắc vốn có, tô điểm thêm sự lãng mạn. Những bông hoa màu đỏ, trắng, phấn hồng, vàng... treo trên trần nhà cao thấp đan xen nhau nhìn rất bắt mắt, dưới sàn là từng bó hoa được đặt lẫn vào nhau, từ đó có thể thấy trợ lý Vương Dịch Thu đã hao tâm tốn trí vì việc này như thế nào.

Cô gái nào cũng thích hoa tươi, Lạc Trần không phải ngoại lệ. Cô đi vào trong, đứng giữa phòng nhìn khắp một lượt rồi cúi xuống để ngắm kỹ từng đóa hoa một, từng loại hoa một. Sau đó cô ngồi bệt xuống sàn, đưa tay với một bó gần đấy, đưa lên mũi hít hà hương thơm của nó. Nếu biển hoa này không phải là do Lâm Tự mượn tay người khác làm thì cô sẽ cảm thấy rất hạnh phúc chứ không phải chỉ là niềm vui đơn thuần do hoa mang lại như lúc này.

“Thích không? Không ngờ là em cũng thích những thứ như thế này.” Lâm Tự có vẻ hơi bất ngờ, anh luôn cho rằng Lạc Trần là một người sống theo lý trí và thực tế, hoàn toàn không có chút lãng mạn nào.

“Vâng, thích!” Lạc Trần cũng không muốn che giấu, “Ngày nhỏ em vẫn từng mơ ước mình sẽ có một căn phòng được làm bằng hoa tươi, hàng ngày được sống trong đó, chỉ làm bạn với hoa lá và chim chóc”. Lạc Trần cho rằng hoa tươi không chỉ thể hiện sự lãng mạn mà là sự tươi đẹp.

“Sao em không trồng hoa ở biệt thự?”

“Em chỉ thích những bông hoa đã nở, chỉ nhìn và thưởng thức nó thôi. Em không muốn thấy những bông hoa sắp héo tàn, em sợ sẽ không được nhìn thấy nó nở lại nữa. Đôi khi, cảnh đẹp chỉ để nhìn qua thôi”.

“Ăn cơm thôi.” Lâm Tự đã vô tình khơi dậy cảm xúc trong lòng Lạc Trần.

Trên bàn ăn bày một lọ hoa hồng đủ loại, rực rỡ nhiều màu sắc, đẹp mà sang, Lạc Trần rất kinh ngạc.

Lâm Tự quan sát Lạc Trần, cảm thấy sự xuất hiện của mình không khiến cô vui như những bông hoa, sự chú ý của cô dường như hoàn toàn tập trung vào hoa với lá.

Lâm Tự không nói thêm gì nữa, chỉ lịch sự kéo ghế giúp Lạc Trần rồi đi tới ngồi ở vị trí đối diện. Trên bàn là những món tây do Lâm Tự gọi đầu bếp mang tới, dùng hộp giữ nhiệt giữ nóng. Khi chiếc nắp tinh xảo được mở ra, mùi vị thức ăn thơm phức bay thẳng lên mũi khiến người ta không cưỡng nổi sự thèm thuồng.

Lạc Trần mỉm cười: “Lâm Tự, cảm ơn anh”. Dù là do trợ lý Vương chuẩn bị nhưng việc Lâm Tự có ý nghĩ quan tâm đến cô thế này đã là vượt quá sự mong đợi của cô rồi. Trong lòng mang theo hương vị ngọt ngào, Lạc Trần bắt đầu ăn cơm. Thực ra, cô không hề nhận thấy, khóe miệng mình từ đầu đến cuối vẫn giữ một nụ mỉm cười.

Ăn xong, Lạc Trần rất tự nhiên định thu dọn bàn. Lâm Tự ấn cô ngồi xuống: “Kệ nó đi, anh sẽ gọi người đến thu xếp”. Sau đó anh kéo Lạc Trần vào căn phòng trước kia của cô.

Mặc dù đã mấy tháng nay cô không đến đây nhưng căn phòng vẫn rất sạch sẽ thơm tho, không có mùi ẩm mốc do thiếu hơi người, rõ ràng đã có ai đó thường xuyên đến đây quét dọn.

Lâm Tự ôm ngang eo Lạc Trần, kéo cô nằm lên giường: “Lại đây, nằm với anh một lúc”.

Lạc Trần không phản đối, chỉ là mặt thoáng ửng hồng. Cô và Lâm Tự đều nghiêng người nằm trên giường, mặt đối mặt. Lạc Trần nhẹ nhàng áp đầu mình vào ngực anh, lắng nghe nhịp đập ổn định và mạnh mẽ của trái tim anh. Trong vòng tay ấm áp, khung cảnh yên tĩnh, Lạc Trần dần dần chìm vào giấc ngủ.

Đợi sau khi Lạc Trần đã ngủ say, Lâm Tự đỡ cô nằm thẳng ra, đắp chăn cho cô. Anh ngồi dựa người vào thành giường, khẽ nắm lấy bàn tay cô. Suốt ba tháng qua, những khi ở trong nước, Lâm Tự vẫn một mình về ngủ ở đây, nằm trên chiếc giường mà Lạc Trần đã nằm suốt mấy năm qua. Mặc dù đã đồng ý để Lạc Sa về sống cùng nhưng trước sau Lâm Tự vẫn cho rằng đây mới là nhà của anh và Lạc Trần, là nơi anh có thể thực sự nghỉ ngơi và thả lỏng bản thân. Nhưng khi màn đêm buông xuống, Lâm Tự ngủ không ngon giấc. Lúc đó anh mới nhận ra rằng, anh không ngủ ngon là vì không có Lạc Trần, là vì anh không còn được nửa đêm lén qua phòng xem cô đã ngủ hay chưa, là vì cô đang ở một nơi mà anh không dễ dàng với tay là chạm tới được.

Thời gian Lạc Trần không gọi điện cho anh, Lâm Tự cứ nghĩ rằng điện thoại của mình có vấn đề, anh dùng máy bàn gọi vào di động của mình mấy lần, rõ ràng là không sao. Đột nhiên anh cảm thấy mình thật ngu ngốc, vội vàng đặt di động sang một bên. Nhưng một lúc sau, anh lại không tìm được mà cầm điện thoại lên xem, chỉ sợ đã để lỡ mất cuộc gọi của Lạc Trần.

Vương Dịch Thu đã sớm phát hiện ra bộ dạng thất thần của Lâm Tự, cô nghiêm túc đề nghị Lâm Tự hãy tới Á Bố Lực để thăm Lạc Trần: “Chủ tịch, nếu anh có thời gian thì hãy đi thăm cô Lăng đi. Chắc ở đó tín hiệu không tốt, không dùng được di động. Nếu cô ấy xảy ra chuyện gì mà không liên lạc được với người nhà thì sẽ rất phiền đấy.”

Nghe Vương Dịch Thu nói như thế, anh liền tự lừa dối mình rằng di động của Lạc Trần không có sóng nên cô mới không gọi cho anh, nhưng vẫn kiên quyết không gọi cho Lạc Trần để xác nhận lại. Anh đi thăm Lạc Trần, gặp nhau rồi biết nói gì, làm gì chứ? Nếu không được ôm chặt cô ấy trong lòng, nếu không thể đưa cô ấy cùng về, Lâm Tự biết, gặp Lạc Trần rồi sẽ chỉ khiến anh càng thêm đau khổ mà thôi.

Thông qua cuộc chia ly ngắn ngủi này, Lâm Tự biết, anh đã không thể không có người con gái này bên cạnh, không thể không ôm người con gái này trong lòng. Sự quan tâm và kỳ vọng anh dành cho cô đã vượt xa những gì anh có thể tưởng tượng. Ví dụ như ngày hôm nay anh đã giao việc trang trí căn phòng này cho Vương Dịch Thu, lý do là anh phải đến trường đứng đợi cô như một tên ngốc; hay giống như bây giờ, rõ ràng buổi chiều còn có một cuộc họp quan trọng nhưng anh không muốn đi một chút nào. Lúc này, anh khẳng định anh không muốn xa Lạc Trần, cho dù là sự chia tay ngắn ngủi, tạm thời.

[1]: Bài Mùa thu 1944 của Hoàng Đại Vĩ

31. Chương 31: Không Còn Là “chúng Ta” Nữa

Khi Lạc Trần dần dần tỉnh lại thì đã là chuyện của mấy giờ sau đó rồi. Tuổi trẻ tốt là ở điểm này, cho dù có mệt mỏi tới đâu, khi ngủ một giấc tỉnh lại thì mọi sự mệt mỏi đều tan biến. Lâm Tự vẫn ở đó, hình như đã ngủ, tay vẫn còn nắm chặt tay cô. Lạc Trần nhẹ nhàng rút tay mình ra, muốn để anh được nằm hẳn

xuống, ngủ một giấc thoải mái, nhìn bộ dạng anh có vẻ còn cần nghỉ ngơi hơn cô. Cô không biết hàng ngày anh phải làm việc với áp lực nặng nề thế nào.

Lạc Trần ngồi dậy, nghiêng người sang để chạm vào vai Lâm Tự, muốn thử cho anh nằm hẳn xuống. Lúc Lạc Trần rút tay lại, Lâm Tự đã tỉnh ngủ nhưng vẫn nằm im, muốn xem xem Lạc Trần định làm gì. Khi Lạc Trần xích lại gần anh, Lâm Tự ngửi thấy một mùi hương nhẹ nhàng quen thuộc bay tới, chậm chậm lướt qua mũi anh, mùi hương đó bất ngờ bao trùm lấy anh, mang theo sự mê hoặc, muốn thách thức sự trấn tĩnh của anh, muốn bóc mẽ hành vi vờ vịt của anh.

Lâm Tự cố gắng khống chế tay mình không được động dậy. Anh không muốn quan hệ giữa mình và Lạc Trần chỉ đơn giản là sự ràng buộc của dục vọng. Sau khi Lạc Trần đỡ anh nằm xuống, cô lại không bỏ đi mà nhẹ nhàng nằm xuống bên cạnh, đầu tì vào cằm anh, cọ qua cọ lại như một chú mèo con đang cuộn tròn trong lòng anh tìm sự che chở, yêu thương. Lâm Tự có thể khống chế được tay chân mình nhưng lại bất lực với hơi thở của mình, cho dù có cố gắng đến đâu thì hơi thở của anh vẫn mỗi lúc một nặng hơn, ngực bắt đầu phập phồng lên xuống. Anh muốn dùng miệng để thở vì dường như mũi đã không thể hít đủ không khí để cung cấp cho phổi nữa. Toàn bộ không khí xung quanh đều đã bị Lạc Trần cướp đi mất rồi.

Lạc Trần lại không hề phát hiện ra sự bất thường ở Lâm Tự. Cô chỉ cảm thấy dường như khi ngủ anh trở nên gần gũi hơn, không quá xa vời như bình thường, không lạnh lùng, không còn khó nắm bắt, chỉ mang lại cho cô cảm giác ấm áp vô điều kiện. Lạc Trần áp mặt mình vào ngực anh, vòng tay ôm chặt eo Lâm Tự. Đã không ở bên nhau một thời gian dài như vậy, sự nhớ nhung khiến Lạc Trần không kiềm chế được hành động của mình.

“Lặng Lạc Trần, em đang khiêu khích anh đấy, có biết không hả?”. Giọng nói kìm nén của Lâm Tự từ trên đầu Lạc Trần truyền tới, âm thanh có phần kỳ quái, nghe ồm ồm.

Lạc Trần nghe thấy vậy thì giật nảy mình, khi cô chủ động ôm lấy anh cũng đã cảm thấy ngượng ngập rồi, lúc này liền lập tức nép mình vào người Lâm Tự không chịu ngồi dậy.

Lâm Tự dùng ngón tay của mình nhẹ nhàng chọc chọc vào cánh tay Lạc Trần: “Dám làm không dám chịu, đây không hẳn là phong cách của Lặng Lạc Trần”.

Lạc Trần lập tức ngồi thẳng dậy, đứng trên giường, từ trên cao nhìn xuống Lâm Tự: “Để em cho anh biết thế nào là phong cách của Lặng Lạc Trần!”. Lạc Trần nhảy lên, sau đó đổ ập xuống người Lâm Tự. Lâm Tự nở một nụ cười nuông chiều, sau đó ôm chặt cô vào lòng.

“Không được gầy hơn nữa, gầy hơn nữa thì chỉ còn xương thôi đấy”. Lâm Tự thì thầm vào tai Lạc Trần, “Chỉ thực tập thôi mà có thể khiến em bị hành hạ tới mức này sao?”. Lâm Tự rất muốn hỏi Lạc Trần tại sao không gọi điện cho anh, nhưng lời đến cửa miệng rồi, cuối cùng vẫn nuốt lại vào trong. Anh cảm thấy cứ thế này ở bên nhau là được rồi, chỉ cần cô quay trở lại vòng tay anh, hỏi rõ ràng mọi chuyện để làm gì?

“Em đâu có gầy.” Lạc Trần vùng ra khỏi vòng tay của Lâm Tự, ngồi thẳng dậy, giơ cánh tay mình ra, “Anh xem đi, em đâu có gầy, là săn chắc, trượt tuyết rèn luyện gân cốt rất tốt!”.

“Em vui đến thế sao?”

“Đương nhiên, khỏe khoắn vô cùng!”

“Vậy thì, thưa nữ thần Hercules, đến chinh phục tôi đi!” Giọng Lâm Tự sớm đã trở nên khàn đặc. Anh vòng tay ôm lấy eo Lạc Trần.

Từ giây phút nhìn thấy Lâm Tự, Lạc Trần dường như đã luôn mong chờ anh làm thế. Thì ra việc anh ham muốn cô lại khiến Lạc Trần cảm thấy rất thiết thực, khiến cô cảm nhận được niềm hạnh phúc không thể diễn tả được bằng lời.

Khi mọi thứ trở lại tình trạng bình thường thì đã là buổi tối. Lạc Trần tay kéo chăn, mơ màng như muốn lại chìm vào giấc ngủ. Lâm Tự véo nhẹ má Lạc Trần, “Đừng ngủ nữa, mau dậy tắm rửa đi, chúng ta về nhà ăn cơm. Ăn xong lại ngủ”.

Lạc Trần đấu tranh tư tưởng để ngồi dậy. Đúng rồi, cô còn chưa về nhà, lúc này chắc Lạc Sa đi học về rồi, mừng Mười tháng Giêng cậu đã bắt đầu học phụ đạo. Nhưng vừa ngồi dậy, cô cảm thấy eo mình cứ mềm

nhũn đi, lắc lư một lúc rồi lại nằm phịch xuống. Lâm Tự đứng đằng sau đỡ lấy cô, “Mệt lắm phải không?” Anh bế cô lên, đi vào nhà tắm, “Tắm xong sẽ cảm thấy khỏe hơn đấy”.

Khi Lạc Trần về đến nhà, Lạc Sa đã ở đó, đang cùng bác Vương bày bàn ăn. Thấy Lạc Trần về, Lạc Sa vui mừng vô cùng, luôn miệng hỏi han Lạc Trần đi thực tập có vui không, rồi lại kể những chuyện mới của mình, cả người cứ dính chặt lấy Lạc Trần không chịu rời.

Bình thường, Lạc Sa rất giữ ý khi ở trước mặt Lâm Tự. Chỉ khi ngồi riêng với Lạc Trần cậu mới nói cười thoải mái như thế. Nhưng hôm nay, cũng có thể là do thời gian sống với Lâm Tự đã lâu rồi, không còn sợ anh như trước nữa, cũng có thể là vì quá nhớ Lạc Trần, cậu cứ tự nhiên túm chặt lấy chị rồi gọi Lâm Tự cùng vào ăn cơm.

Lạc Trần liền nắm lấy cơ hội giúp hai người bọn họ xích lại gần nhau hơn, cố ý khơi gợi một vài đề tài giúp hai người có cơ hội giao tiếp với nhau nhiều hơn. Vì vậy, Lạc Trần thỉnh thoảng lại nói với Lâm Tự một câu, rồi ngắc đầu nói với Lạc Sa một câu, cố gắng lấy lòng cả hai bên, còn mình thì chẳng ăn được gì.

Cuối cùng, Lâm Tự nhin không được nữa, nhướn mày nhìn cô nói: “Ăn xong đi rồi hãy nói”, sau đó anh lấy cho Lạc Trần một bát canh, cũng không nói thêm gì nữa. Lạc Trần vẫn còn đang muốn nói gì đó nhưng bị Lâm Tự trừng mắt ngăn lại như thế, đành im lặng. Lạc Trần nhìn Lạc Sa, rồi lại nhìn Lâm Tự. Bác Vương ngồi bên cạnh cười tít mắt, có thể đây là cuộc sống mà bác vẫn hằng mong muốn.

Cuối tuần, Lâm Tự muốn Lạc Trần ở nhà nghỉ ngơi, không ra ngoài. Nhưng Lạc Trần lại cảm thấy bản thân mình không cần phải nghỉ, “Em muốn ra ngoài đi dạo với Lạc Sa, mua cho nó một ít đồ”.

Lâm Tự đang thất cà vạt, nghe thấy vậy đi tới gần cô: “Vẫn còn sức sao? Vậy mà em lúc nào cũng tỏ vẻ mệt mỗi yếu đuối trước mặt anh, hay là chúng ta lại bán sức thêm lần nữa nhé”.

Lạc Trần vội vàng quay người, muốn tránh khỏi tầm tay của Lâm Tự, nhưng bởi vì quay quá nhanh nên ngã khỏi giường. Lâm tự muốn kéo cô lại nhưng không kịp, chỉ có thể đứng nhìn Lạc Trần lăn từ trên giường xuống dưới đất. Lâm Tự bước mấy bước, vội vàng bế Lạc Trần lúc này bị ngã có vẻ mụ mẫm cả đầu óc lên.

“Sao em càng lớn càng giống trẻ con thế, lại còn có thể ngã từ trên giường xuống dưới đất cơ đấy?” Lâm Tự trêu chọc cô với giọng đầy yêu chiều.

Lạc Trần xuýt xoa kêu đau, không dám ngắc đầu nhìn anh, “Anh mau đi làm việc của anh đi”.

“Em không đi nữa?”

“Thế đâu có được, em đã hứa với Lạc Sa rồi.” Lạc Trần kiên quyết.

Lâm Tự đứng đó chăm chú nhìn Lạc Trần một lúc. Cô vẫn mặc quần áo ngủ, nằm co lại trên giường, tay không ngừng ấn vào chỗ đau vừa rồi, nhìn rất nhỏ bé và đáng thương. Nhìn cô như thế, anh cảm thấy chỉ cần cô vui vẻ là tốt lắm rồi. Lâm Tự không biết mình đã bị Lạc Trần xỏ dây dắt đi như thế từ bao giờ, chẳng còn nguyên tắc gì nữa, thậm chí không còn cả chủ kiến, tiếng nói của anh càng lúc càng yếu, càng không còn trọng lượng, dần dần đã bị vùi lấp rồi. Lâm Tự không muốn đi sâu tìm hiểu nguyên nhân, cũng không muốn khồng chế Lạc Trần, bắt cô chỉ biết phục tùng, nghe lời mình.

Mặc xong quần áo, Lâm Tự mở cửa ra ngoài.

Lạc Trần nằm sấp trên giường, trong lòng vẫn đang chờ đợi Lâm Tự sẽ nói thêm câu gì đó, nhưng anh chẳng nói gì nữa, cứ thế đi ra ngoài. Lạc Trần ngồi dậy, chỉ kịp nhìn thấy bóng lưng anh.

Lạc Trần dậy mặc quần áo, lúc này cô đột nhiên lại không muốn ra ngoài cùng Lạc Sa nữa. Có điều chỉ vì một câu nói của Lâm Tự mà thay đổi quyết định của mình như thế thì có vẻ không giống cô chút nào. Cuối cùng, Lạc Trần lắc lắc đầu, vẫn quyết định cùng Lạc Sa đi ra ngoài.

Mua xong dụng cụ vẽ mà Lạc Sa cần, Lạc Trần vẫn còn muốn đưa em đi mua một ít quần áo. Mặc dù trong nhà có dì Đoan, đầu mùa đều gửi đến những bộ quần áo thịnh hành nhất. Có điều Lạc Trần cảm thấy, những bộ quần áo đó nhìn thì đẹp nhưng hình như Lạc Sa không thích lắm. Lạc Trần thấy việc Lạc Sa ăn mặc nghiêm túc đứng đắn cũng không phải không tốt, nhưng thỉnh thoảng đi trên đường nhìn thấy rất nhiều thanh thiếu niên nhuộm tóc, mặc những bộ đồ khác người, dường như đó là kiểu sống theo cá tính đang lưu hành hiện nay, nên cô cũng muốn Lạc Sa có thể sống theo cách mà cậu muốn.

Hai chị em đi đến một cửa hàng nhỏ, Lạc Sa rõ ràng thấy chị mình đang lơ đãng, rút ra những bộ quần áo trông vô cùng kỳ quái: “Chị, mặc những bộ đồ này trông giống đứng bán hàng đầu phố ấy.” Nhưng Lạc Sa vẫn rất ngoan, lần lượt thử hết những bộ quần áo mà chị chọn, còn xoay qua xoay lại cho Lạc Trần nhìn thấy bộ dạng kỳ quái của cậu.

Lạc Trần bị hành động chọc cười của Lạc Sa thu hút sự chú ý, “Em không thích à, chị thấy thanh niên bây giờ đều mặc thế mà!”.

“Chị, bọn họ thích không có nghĩa là em cũng thích! Mặc thế này mà ra ngoài, em sẽ có cảm giác như đang mặc quần áo của người khác.”

Lạc Trần cười, “Không thích thì thay ra đi”, trong lòng cô lại đang nghĩ, nếu như không thử, sao dám khẳng định kiểu quần áo đó có hợp với mình hay không, mình có thích hay không. Cô vẫn luôn cảm thấy có chút không cam tâm, lúc nào cũng muốn thay đổi điều gì đó nhưng từ đầu tới cuối vẫn đi theo con đường cũ, vòng vòng vèo vèo.

Buổi trưa, còn đang bàn bạc với Lạc Sa xem nên đi ăn gì thì điện thoại của Lạc Trần rung lên, là tin nhắn của Mông Mông.

“Lạc Trần, là mình, Mông Mông đây. Mình về nhà rồi, đang phải chịu phạt. Sở Kinh Dương gọi ình để bàn về bộ phim tiếp theo, mình không đi được, cậu đi thay mình nhé!”.

Lạc Trần nghĩ một lúc, gửi tin nhắn trả lời: “Mình và Lạc Sa đang ở ngoài, để hôm khác đi”.

“Hai người đang ở đâu?”

Lạc Trần ngẩng đầu lên nhìn, phía đối diện lại chính là tòa nhà Hoa Lâm, “Đối diện với tòa nhà Hoa Lâm”.

“Ồ, mình biết rồi, cậu sắp hẹn hò phải không, đúng là chuyện đó quan trọng hơn. Để mình hẹn lại với Sở Kinh Dương.”

Lạc Trần đọc đi đọc lại tin nhắn của Mông Mông, bất giác cảm thấy thật buồn cười. Đứng đối diện tòa nhà Hoa Lâm tức là cô muốn hẹn hò với Lâm Tự sao? Suy nghĩ của Mông Mông lúc nào cũng đơn giản thẳng thắn như thế, càng cho thấy rõ là suy nghĩ của cô đúng là rất phức tạp nặng nề.

“Chị, chị nhìn kìa, có phải là anh Lâm Tự không?”

“Phải không? Cũng có thể...” Lạc Trần cất điện thoại đi, chậm rãi ngẩng đầu nhìn về hướng đối diện, ở gần tòa nhà Hoa Lâm nhìn thấy Lâm Tự là một việc hết sức bình thường mà. Nhưng Lạc Trần còn chưa kịp nói hết câu đã nhìn thấy Lâm Tự lúc này khác hoàn toàn với Lâm Tự khi ở nhà khiến Lạc Trần hoàn toàn quên mất những gì mình định nói. Lâm Tự đứng ở cửa, hình như đang đợi lái xe đánh xe tới, bên cạnh là Vương Dịch Thu, hai người đang nói chuyện gì đó. Lâm Tự đứng thẳng, ánh mắt kiên định. Lạc Trần cảm thấy có thể dùng lời của Mông Mông để nhận xét: rất đàn ông.

Vương Dịch Thu nhìn thấy Lạc Trần, lập tức nở một nụ cười rất tươi, giơ tay lên vẫy cô. Lâm Tự nhìn theo ánh mắt của Vương Dịch Thu, thấy Lạc Trần và Lạc Sa, nét mặt hơi trầm xuống, đưa tay lên vẫy, ý bảo Lạc Trần hãy qua bên đó.

Lạc Trần kéo tay Lạc Sa, băng qua đường đến chỗ Lâm Tự.

Vương Dịch Thu trước mặt Lâm Tự cũng không nói gì nhiều, chỉ thân thiết kéo Lạc Trần lại gần.

“Sao lại đến đây?” Lâm Tự hỏi Lạc Trần.

“Bọn em định đi ăn cơm trưa.” Lạc Sa tranh trả lời trước, trong lòng cậu vẫn không muốn Lâm Tự xen vào, ít nhiều cũng còn trẻ con mà.

“Buổi trưa anh có hẹn, các em đi ăn với trợ lý Vương đi”.

Lạc Trần còn chưa kịp nói gì thì lái xe đã đưa xe của Lâm Tự đến. Vương Dịch Thu chuyển tài liệu trên tay cho anh, Lâm Tự nhận xong lập tức lên xe, hầu như không cho Lạc Trần cơ hội để từ chối.

Vương Dịch Thu đưa hai chị em tới một nhà hàng Hàn Quốc gần đây, đồ ăn trong nhà hàng này rất tinh tế và đặc sắc. “Chỗ này vừa mở chưa lâu, hương vị cũng được lắm. Thịnh thoảng Chủ tịch vẫn đưa khách tới đây dùng cơm”, Vương Dịch Thu giới thiệu.

Lạc Trần gật đầu, thiết kế của nhà hàng này chắc chắn rất hợp với yêu cầu của Lâm Tự, đơn giản sạch sẽ nhưng vẫn thể hiện được sự sang trọng tinh tế, độc đáo khác người.

Vương Dịch Thu chủ động gọi đồ ăn. Khi Lạc Sa vào phòng vệ sinh rửa tay, Lạc Trần bắt đầu nói chuyện với Vương Dịch Thu.

“Gần đây chị bận lắm phải không?”

“Ừ, việc đưa cổ phiếu lên sàn vẫn còn trong thời gian đàm phán.”

Việc này Lạc Trần cũng biết: “Chẳng phải năm ngoái đã chuẩn bị đầy đủ hết rồi sao? Sao thế? Không thuận lợi à?”

“Còn một vài chi tiết nữa phải xử lý”, việc đưa cổ phiếu của công ty lên sàn gặp phải khó khăn trước nay chưa từng có, vấn đề không phải nằm ở Hoa Lâm mà là nằm ở trình tự, hay nói cách khác là do vấn đề hoạt động. Nếu Lâm Tự đã không nói với Lạc Trần về nguyên nhân của vấn đề này, Vương Dịch Thu đương nhiên tự biết nên kín tiếng.

Quả nhiên, Lạc Trần cũng không hỏi thêm nữa, hai người chỉ bàn luận về mấy đề tài nhẹ nhàng, cùng Lạc Sa ăn một bữa cơm thật ngon và vui vẻ. Có điều Lạc Trần và Vương Dịch Thu mỗi người đều theo đuổi một suy nghĩ riêng của mình.

Ăn cơm xong, Lâm Tự gọi điện dặn Vương Dịch Thu đưa Lạc Sa về nhà, còn Lạc Trần được lái xe đưa tới văn phòng của anh.

Sau khi về sống chung với Lâm Tự, Lạc Trần rất ít khi đến Hoa Lâm, càng đừng nói đến văn phòng của Lâm Tự.

Một lần nữa đặt chân vào vương quốc của anh, trong lòng cô dấy lên thứ cảm xúc thật đặc biệt.

Dù là ngày cuối tuần nhưng rất nhiều nhân viên đang bận rộn làm việc, văn phòng được thiết kế lấy ánh sáng ngoài trời rất tốt.

Đến trước cửa văn phòng của Lâm Tự, Lạc Trần khẽ gõ vài tiếng rồi mở cửa bước vào trong. Lâm Tự đã quay về, đang đợi cô. Lạc Trần vẫn luôn cho rằng bàn chuyện làm ăn trên bàn tiệc chắc chắn sẽ kéo dài rất lâu. Lâm Tự đang đứng trước cửa sổ, nghe thấy cô vào cũng chỉ quay đầu lại nhìn cô, “Lại đây”.

Lạc Trần đi tới, lặng lẽ đứng bên cạnh anh, có phần không hiểu. Nhưng vừa rồi Vương Dịch Thu có nói Lâm Tự gặp vài vấn đề rắc rối, chắc anh đang phiền lòng vì chuyện đó.

Lâm Tự nhìn Lạc Trần: “Em xem, chúng ta đang đứng ở nơi cao nhất, dưới chân chúng ta là những nhân viên làm việc cho Hoa Lâm. Phía sau chúng ta là dòng họ Lâm, còn phía sau họ có người nhà của họ. Tất cả những gì anh có cũng đều là của họ, anh phải chịu trách nhiệm về điều này”.

Lạc Trần có dự cảm xấu, nhưng cụ thể là gì thì cô chưa rõ. Việc kinh doanh của Lâm Tự cô hoàn toàn không hiểu, cho dù muốn dựa vào những lời anh nói để tư vấn cho anh cũng không biết nên bắt đầu từ đâu: “Việc lên sàn cần gấp như thế sao? Nếu đã vấp phải vấn đề, vậy thì đợi thêm một thời gian nữa không được sao?”.

“Vì muốn đưa cổ phiếu lên sàn và lưu thông ở nước ngoài, Hoa Lâm đã tiến hành tái cơ cấu tài sản và kiểm toán, thời gian chuẩn bị khá dài, đầu tư cũng không ít. Nếu nửa chừng thất bại thì tổn thất không thể ước tính được. Huống hồ, vấn đề vướng mắc bây giờ chỉ là vấn đề thẩm định mang tính hình thức, là yếu tố con người nên không thể đợi thêm nữa.”

“Có biện pháp nào không?”

“Có thể ‘mượn vỏ niêm yết’[1], nhưng làm thế không đúng lắm với kế hoạch ban đầu anh dự định.”

[1]: Có hai cách để niêm yết trên sàn chứng khoán Mỹ: một là “Niêm yết truyền thống”: Thực hiện từng bước niêm yết ra công chúng bình thường theo chương trình Public Launch. Cách thứ hai là Sắt Nhập Ưu Thế, hay còn gọi là “Niêm yết cửa sau” hay “Mượn vỏ niêm yết”. Theo cách này các công ty chưa niêm yết của Trung Quốc sẽ sắt nhập với một công ty đã niêm yết của Mỹ (thực chất chỉ là cái vỏ, tài sản và nguồn vốn không đáng kể). Công ty này sẽ chiếm quyền kiểm soát và đương nhiên được niêm yết trên thị trường chứng khoán bằng sự đổi tên cổ phiếu.

Mặc dù Lạc Trần không hiểu lắm nhưng cũng đã đoán ra được phần nào ý nghĩa của từ đó, gần như việc mượn gà để đẻ trứng vậy. Vì thế, cô cũng không tiếp tục hỏi các vấn đề chuyên ngành nữa.

“Anh đã định sẽ làm thế nào chưa?”

Lạc Trần vừa nói hết câu liền cảm thấy dường như Lâm Tự đã đợi câu hỏi này của cô từ lâu, đợi cô hỏi xem anh sẽ quyết định thế nào.

“Lạc Trần, anh gọi cho em đến là bởi vì anh vừa mới có một quyết định.”

Lạc Trần cố gắng tỏ ra bình tĩnh: “Anh nói đi.” Chắc chắn quyết định này có liên quan tới cô, đương nhiên rồi! Lâm Tự muốn rút cái gai trong trái tim cô ra, rồi lại một lần nữa đâm vào. Lạc Trần dựa người vào tấm kính cửa sổ, cảm thấy mồ hôi ở tay cứ rịn ra, tạo thành một dấu bàn tay trên lớp cửa kính. Cô muốn gập các ngón tay lại, nhưng cửa kính rất trơn, khiến chúng trở nên vô lực.

“Liên kết hôn nhân.”

Dù đã đoán được phần nào ý anh, nhưng khi chính tai mình nghe được những lời đó từ miệng Lâm Tự, cô vẫn cảm thấy thật đau đớn. Lạc Trần áp mặt vào cửa kính, nhìn chằm chằm ra ngoài, cảm giác như bản thân mình đang lơ lửng trên không trung, bị treo ở đó. Trái tim gào thét rằng phải trấn tĩnh nhưng Lạc Trần vẫn cảm nhận được sự giá lạnh trên gương mặt mình.

“Em đừng thế.” Lâm Tự đứng phía sau cô nói: “Được trả tự do sớm thế, không phải em nên vui mừng sao?”, lời anh nói khiến trái tim cô cay đắng muôn phần.

Đúng vậy, Lạc Trần đã chờ đợi việc này gần ba năm rồi. Mặc dù cô chưa trả hết nợ mà vẫn được giải thoát nhưng giây phút này cô lại không hề cảm thấy vui mà ngược lại, sự đau đớn cứ ập đến từng đợt, xâm nhập vào từng mạch máu của cô. Mỗi lần Lâm Tự gây đau đớn cho cô, cô đều cảm thấy sự đau đớn đó thật đáng khắc cốt ghi tâm, đi vào tận xương tủy, đau tới không thể đau hơn được nữa, nhưng mỗi khi sự đau đớn tiếp theo chuẩn bị tới thì cảm giác còn kinh khủng hơn cả lần trước. Lạc Trần cảm thấy cô không còn là cô nữa, trái tim cũng không còn là trái tim của cô nữa, lần nào nó cũng dùng những cơn đau để trình trọng tuyên bố việc Lâm Tự đang chiếm giữ nó, bóc trần những hành vi ngụy trang và tỏ vẻ bất cần của cô, bóc mẽ sự tự tôn cuối cùng của cô.

Nước mắt cứ lặng lẽ rơi, cuối cùng Lạc Trần cũng tìm lại được tiếng nói của mình, tìm lại được lý trí của mình. “Hoa Lâm đã rơi vào bước đường cùng khiến anh phải hy sinh bản thân để cứu rồi sao?”

“Chưa.” Lâm Tự đỡ cô đứng thẳng dậy rồi sau đó mới nói tiếp: “Lạc Trần, anh cứ nghĩ rằng em có thể hiểu anh. Chúng ta không phải là những kẻ đợi dồn vào đường cùng rồi mới chiến đấu. Nếu có thể đi đường thẳng, việc gì anh lại phải đi vòng cho xa? Hôm nay anh đã gặp Hứa Quán Hoàn, anh nghĩ chắc em đã đoán ra cô ấy là ai”.

Họ Hứa của cô ấy đã thể hiện rõ tất cả. Trong giới chính trị có thể nói bọn họ một tay che cả bầu trời, ngay cả một người không quan tâm đến vấn đề chính trị như Lạc Trần mà ngày nào cũng có thể nghe thấy tin tức liên quan đến nhà họ Hứa trên truyền hình.

“Dùng hôn nhân để đổi lấy sự bảo vệ tiền và quyền của mình? Lâm Tự, anh chỉ có thể làm được đến thế thôi sao?” Giọng nói đau buồn của Lạc Trần để lộ sự thất vọng.

“...” Lâm Tự muốn nói gì đó, nhưng lại thôi. Anh cho rằng tổn thương là tổn thương, cho dù anh là người đầu tiên thông báo cho cô, cho dù anh làm thế là vì cái gì thì giải thích cũng là vô ích, bù đắp cũng là vô ích, kết quả đã quyết định tất cả.

Lạc Trần ngẩng đầu lên: “Cô ấy có biết đến sự tồn tại của em không?”.

“Đương nhiên.”

“Cô ấy đồng ý?”

“Trước khi chúng ta kết hôn, nhà họ Hứa đã có ý muốn liên hôn. Có điều khi ấy Hứa Quán Hoàn còn đang học ở nước ngoài nên mới kéo dài đến tận hôm nay.”

“Em đang hỏi anh, cô ấy có đồng ý hay không?”

Lâm Tự lắc đầu: “Anh cũng không rõ, nhưng nếu phía anh không có vấn đề gì, cô ấy cũng sẽ không có ý kiến”. Cuộc gặp gỡ của họ ngày hôm nay trước sau cũng chỉ vắn vắn có ba mươi phút. Trong thời gian đó Lâm Tự còn ký kết xong những giấy tờ mang theo, thậm chí anh còn không nhìn kỹ Hứa Quán Hoàn, đừng nói tới việc trò chuyện hay bàn bạc đến những vấn đề chi tiết như thế.

Lạc Trần dựa lưng vào cửa kính, từ từ trượt xuống ngồi bệt trên đất, từ đầu tới cuối ánh mắt vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ. Nước mắt ướt đầm gò má, cô đã không thể bộc lộ bất cứ tâm trạng nào được nữa, cô không ngờ lúc này trái tim cô lại đau đớn đến thế. Lạc Trần ôm lấy hai đầu gối của mình. Người đàn ông này, ngày hôm qua còn vui vẻ với cô như không có chuyện gì xảy ra. Là trái tim của anh quá quá vô tình, hay do trái tim của cô quá nhạy cảm. Lạc Trần không hiểu, cũng không muốn tìm hiểu.

Lâm Tự thấy Lạc Trần ngồi đó không nói gì, nhìn cô yếu ớt ôm chặt lấy hai đầu gối mình, liền nói: “Lạc Trần, chúng ta vẫn có thể ở cùng nhau. Có hay không có danh phận ấy cũng không có gì thay đổi”.

Lạc Trần ngẩng đầu nhìn anh. Câu nói này của anh khiến nước mắt cô lập tức khô cạn, cũng giống như trái tim cô vậy. “Không cần đâu, Lâm Tự.” Lạc Trần cố gắng để không chế cảm xúc của mình, hai từ “đề tiện” đã chực buột khỏi miệng, cô phải dùng hết sức để nuốt trở lại.

“Anh sống cùng với em, đột nhiên lại nói muốn kết hôn với người khác, em rất khó có thể chấp nhận. Không, có lẽ em sớm đã đoán được rồi.” Về sau, Lạc Trần như đang muốn nói với chính mình vậy, giọng cô càng lúc càng thấp, thần sắc bi ai.

Rõ ràng Lâm Tự chẳng làm gì sai cả. Anh ấy cũng giống cô khi phải đưa ra lựa chọn ngày ấy, đều chọn con đường dễ đi hơn. Sự tàn nhẫn của anh là ở chỗ, anh vốn không bao giờ nghĩ đến việc mình quyết định như thế sẽ khiến cô bị tổn thương. An ủi cô, là việc duy nhất anh có thể làm lúc này. Hiện tại, anh vừa mong cô có thể nhường lại vị trí này, lại cũng mong cô sẽ tỏ ra cảm kích biết ơn, ít nhất là vì anh đã giúp cô có cuộc sống yên ổn.

Lạc Trần chậm chậm đứng dậy: “Lâm Tự, em muốn về nhà rồi”. Nếu đã biết quyết định của anh là không thể thay đổi, Lạc Trần không muốn biến mình thành một con vật đáng thương, không muốn anh ấy nhìn thấy vết thương của mình, không muốn để lộ sự đau đớn của mình trước mặt anh. Ý thức tự bảo vệ mình của Lạc Trần đến rất tự nhiên. Thần sắc của cô đờ đẫn, ánh mắt vô hồn, không muốn có bất kỳ tiếp xúc nào với Lâm Tự.

“Chúng ta cùng về.”

“Em muốn yên tĩnh một mình.”

“Chúng ta là chỉ hai người, em phải luôn ghi nhớ điều đó.” Lâm Tự không muốn mỗi lần cô gặp chuyện đều gạt anh ra ngoài, tự mình nghĩ ngợi, tự mình đối mặt, tự mình quyết định. Anh cảm thấy tất cả mọi việc anh đều có thể thay cô giải quyết, anh không hề nghĩ rằng vấn đề lại là ở chính anh.

Cuối cùng Lạc Trần cũng nhìn thẳng và mắt Lâm Tự: “Điểm này, tự anh có luôn ghi nhớ hay không?”. Mặc dù ngữ khí có chút sâu đau, nhưng khí thế của cô dường như không hề bị ảnh hưởng.

“Em dùng cái giọng đó để hét lên với anh, có phải là vì cảm thấy anh rất có lỗi với em không?” Lâm Tự bắt đầu mất kiên nhẫn, có chuyện thì phải nghĩ cách để giải quyết, bực tức, cái vãi là điều anh vô cùng phản cảm.

Lạc Trần nghe xong không thể thốt nên lời. Cô đứng sững ở đó mất một lúc, “Lâm Tự, thứ anh muốn là một con búp bê, không phải em, không phải Lăng Lạc Trần”. Nói xong, cô tiến về phía cửa phòng, đẩy cửa bước ra ngoài.

Động tác của Lạc Trần rất từ tốn, cô hoàn toàn không có ý định vội vã chạy trốn. Cô không sợ Lâm Tự giữ cô lại, hoặc nói cách khác, cho dù Lâm Tự có giữ, cô cũng chẳng để ý. Tất cả mọi chuyện, đều là do cô tự tạo phiền não ỉn mà thôi.

Lâm Tự đứng nhìn Lạc Trần từng bước từng bước đi về phía cửa, từng bước từng bước rời đi, anh không ngăn cô lại. Dáng đi thẳng đứng của cô thậm chí còn khiến anh hoang mang, đau lòng hơn cả nước mắt của cô. Anh muốn mở miệng để cứu vãn thứ gì đó, cho dù chính anh cũng không rõ mình muốn cứu vãn điều gì, hay cứu vãn thế nào, nhưng đến cuối cùng anh vẫn không có dũng khí mở miệng. Anh cứ đứng như thế, nhìn cửa mở ra, rồi lại đóng vào. Người bên trong kẻ bên ngoài, dường như đều thở phào nhẹ nhõm vì giây phút tạm thời không phải đối mặt với nhau này, không biết là sợ đối mặt với bản thân hay là đối phương nữa.

32. Chương 32: Không Thể Trở Lại Trước Kia

Lạc Trần chậm chậm đi bộ từ Hoa Lâm về nhà. Cô dồn toàn bộ sự tập trung vào bước chân, ép mỗi bước chân của mình phải đi trên mặt viên gạch và dẫm lên những viên có màu sắc thế nào. Lạc Trần chỉ muốn đầu óc mình trống rỗng, không phải suy nghĩ bất cứ điều gì.

Chuông di động đột ngột vang lên. Lạc Trần vẫn đi tiếp như không nghe thấy, cũng không thèm để ý, mặc cho chuông reo đến mấy lần. Dừng một lúc, chuông điện thoại lại reo, lần này có vẻ gấp hơn khiến Lạc Trần cảm thấy thật phiền phức, trong lúc cô đang rất cần sự yên tĩnh thì nó cứ kêu ầm ĩ. Lạc Trần rút điện thoại ra định tắt máy, lúc này cô không muốn liên hệ với bất kỳ ai.

Trên màn hình hiện lên ba chữ “Sở Kinh Dương”. Lạc Trần do dự một lúc, cuối cùng vẫn nghe máy. Chắc là anh ta có chuyện gì gấp lắm.

“Sở Kinh Dương?” Cô vừa khóc xong nên giọng có hơi nghèn nghẹn, khàn khàn.

Lạc Trần để mặc chuông đổ rất lâu không nghe điện thoại. Sở Kinh Dương đã định nhấn vào nút dập máy thì đột nhiên lại nghe thấy giọng cô như thế liền hỏi: “Không phải em đi cùng Lạc Sa à, tâm trạng lại xấu thế?”

”Vâng, có chuyện gì không?”

“Em đang ở đâu?” Biết Lạc Trần sẽ không trả lời câu hỏi của mình, Sở Kinh Dương hỏi thẳng.

Lạc Trần ngẩng đầu lên nhìn, đầu tiên cô cảm thấy rất lạ lẫm, sau cùng dần nhận ra vị trí của mình đang đứng, thì ra cô đi quá chậm, cảm thấy như mình đã đi cả thế kỷ rồi mà giờ mới chỉ tới quảng trường Thời Đại, cách Hoa Lâm có hai con phố, “Em đang ở gần quảng trường Thời Đại”.

“Ở đó, đợi đi. Anh đến đón hai em. Chắc chỉ mười phút đến nơi thôi.” Sở Kinh Dương cảm thấy những chuyện có thể khiến Lạc Trần bị ảnh hưởng không nhiều, chuyện này chắc có liên quan đến Lạc Sa.

Lạc Trần muốn từ chối nói: “Em định về nhà”, nhưng lúc này cô không thốt được nên lời. Nếu có một lý do hợp lý, cô hoàn toàn không muốn về nhà, tạm thời không phải gặp Lâm Tự thì tốt biết mấy! Cô không muốn phải cố gắng tỏ ra vui vẻ trước mặt Lâm Sa và bác Vương, như thế thì càng khiến cô đau khổ hơn. Còn nếu bị bọn họ phát hiện ra điều gì, không những không giải quyết được vấn đề mà còn khiến họ thêm phiền não. Vì vậy, Lạc Trần nhẹ nhàng “Vâng” một tiếng rồi cúp máy, ngồi xuống chiếc ghế bên lề đường. Nếu có thứ gì đó có thể lấp đầy được trái tim cô thì cũng là một việc tốt.

Cô đang chìm vào suy nghĩ thì một chiếc BMW X5 dừng lại bên đường. Lạc Trần có thể nhận ra loại xe này, đã có lần Lạc Sa rất long trọng cảm ơn tận tụy của ô tô với cô, đợi sau này cậu lớn nhất định sẽ mua nó, cậu muốn Lạc Trần nhớ kỹ, tới lúc đó còn nhắc nhở cậu. Khi ấy Lạc Trần cũng xem kỹ nó, nhãn hiệu BMW thì dễ nhớ, loại xe này đúng là nhìn rất phóng khoáng. Lạc Trần cũng thấy thích. Đường nhiên, nguyên nhân thu hút sự chú ý của cô không phải chỉ có thế, mà là một chiếc xe đẹp như thế lại ngang nhiên đi ngược chiều trên con đường nhưng vẫn thu hút rất nhiều ánh mắt không hài lòng của người đi đường.

Lạc Trần đột nhiên thấy có chút lo lắng. Quả nhiên, Sở Kinh Dương mở cửa xe bước xuống. Con người này bản chất đã ngông nghênh như thế, coi thường mọi thứ.

Lạc Trần cau mày, đang định mở miệng thì Sở Kinh Dương đã nói trước: “Mau chạy thôi. Giờ không phải lúc giáo huấn anh đâu. Nếu cảnh sát mà đến đây thì xe cũng bị giữ luôn đấy”. Anh vừa nói vừa mở cửa, đẩy Lạc Trần lên xe. Sở Kinh Dương vừa kéo vừa đẩy Lạc Trần lên xe xong, bản thân cũng vội vàng ngồi vào ghế lái lập tức cho xe chạy. Xe lao vút đi trong dòng xe qua lại, khiến người ra có cảm giác gai lạnh sống lưng.

“Sở Kinh Dương, anh có thể dừng lỗ mãng như vậy không?”. Lạc Trần xoa xoa cánh tay bị anh túm chặt đến phát đau, “Còn nữa, anh có thể tuân thủ luật lệ giao thông một chút không? Anh làm vậy là coi thường luật pháp, coi thường tính mạng của người khác, Dù anh sống đủ rồi cũng không nên hại người khác chứ”.

“Lăng Lạc Trần, anh đột nhiên phát hiện, thì ra em cũng là người thích cần nhần. Không muốn đồng sinh cộng tử với anh đến thế cơ à?”

Thật ra Sở Kinh Dương làm thế là cố ý. Khi anh lái xe từ phía đối diện tới đã thấy Lạc Trần một mình ngồi trên chiếc ghế dài bên đường, ánh mắt vô hồn, nhìn rất cô đơn yếu ớt. Thế là anh xông thẳng đến, muốn thu hút sự chú ý của cô. Cho dù là chuyện gì thì cũng sẽ có cách giải quyết, cô không cần phải để trong lòng tự làm khổ mình như vậy. Đường đông đúc thế này, cho dù lái xe thì cũng không nhanh hơn đi bộ là mấy, vì vậy anh đi ngược chiều thì cũng chỉ khiến người khác bức bối khó chịu, còn nguy hiểm thì chắc chắn là không có.

“Sở Kinh Dương, anh im miệng đi. Tập trung vào mà lái xe.” Lạc Trần đâu còn tâm trạng để cãi vã với anh. Anh hành xử vô thiên vô pháp cũng đâu phải chỉ ngày hôm nay, sự lo lắng của cô trước đó đúng là quá thừa thãi.

“Quy tắc lập nên chẳng phải là để phá vỡ hay sao? Thế nào gọi là không phá cái cũ thì không xây được cái mới, nếu không áp dụng vào thực tế, các chế độ sao có thể cải tiến được đây?” Sở Kinh Dương một tay đặt trên vô lăng, một tay rút ra điều thuốc, dùng ngón tay cái của bàn tay cầm thuốc đưa lên cọ cọ vào chân mày đây là hành động thường gặp khi anh cảm thấy bức bối. Khi suy nghĩ, anh cũng vô thức làm thế.

Lạc Trần nghĩ thầm: “Thật không hiểu ai mới là người hay cần nhần”, nhưng cô cũng mặc kệ anh.

Sở Kinh Dương kéo cửa sổ xuống một tí, điều thuốc vẫn kẹp trên tay nhưng không hút, chỉ để mặc cho khói thuốc màu trắng theo gió bay đi.

Lạc Trần nhìn đóm lửa lập lòe trên tay anh, nhìn làn khói trắng chậm rãi bay lên, cảm thấy ngoài sự bất lực thì còn là nỗi bi ai.

“Lăng Lạc Trần”, Sở Kinh Dương gọi cả họ cả tên của cô: “Chúng ta đi đâu đây?”.

Lạc Trần cũng không biết nên đi đâu. Cô cảm thấy giờ có đi đâu thì cũng thế, mà cứ ngồi trên xe như thế này cũng không sao. Vì vậy, Lạc Trần không trả lời, chỉ im lặng ngồi đó.

Sở Kinh Dương không hề tỏ ra ngạc nhiên trước thái độ phớt lờ anh của Lạc Trần, anh cũng đoán ra được tâm trạng của cô không tốt: “Về nhà anh nhé”, Sở Kinh Dương tự quyết định.

Sau khi tốt nghiệp, Sở Kinh Dương mới thật sự an gia. Cho dù công ty chỉ vừa bắt đầu vào quỹ đạo, tiền mặt đều dùng vào việc lưu chuyển nhưng anh cũng không có ý định mua đồ dùng tạm, tiền mua nhà, mua xe đều là do anh đi vay và đều chọn những thứ anh thích nhất. Từ sau khi thu dọn xong nhà và chuyển vào ở, Sở Kinh Dương vẫn mong được đưa Lạc Trần đến xem căn nhà thuộc quyền sở hữu của anh. Lúc này chính là cơ hội, Sở Kinh Dương anh vốn chưa từng bỏ lỡ một cơ hội nào.

Lạc Trần hoàn toàn không để ý anh nói gì, cũng không để ý xe đang đi đâu. Cô chỉ cảm thấy nếu có thể cứ đi theo con đường này, đi mãi mãi không dừng lại thì tốt biết bao.

Căn hộ của Sở Kinh Dương cách quảng trường Thời Đại không xa, ở trong một khu có tên là “Thiên Hạ”, đây cũng là nguyên nhân vì sao anh lại có thể đến đón Lạc Trần nhanh như thế. Trong khu này rất yên tĩnh, có mấy tòa nhà cao tầng san sát, ở giữa bố trí khung cảnh nhân tạo như Tô Châu thu nhỏ: sơn thạch, một cây cầu nhỏ có nước róc rách chảy qua, hồ nhân tạo, hành lang dài, tất cả đều rất mới mẻ và tinh tế. Từ đường phố ồn ào đông đúc rẽ vào đây như đi lạc vào một không gian hoàn toàn khác.

Căn hộ Sở Kinh Dương chọn ở tầng cao nhất. Điều duy nhất anh cảm thấy tiếc cho khu này chính là các tòa nhà xây quá cao, dù hoa viên có bố trí đẹp tới đâu nhưng khi bước chân vào trong vẫn cảm giác mình như éch ngồi đáy giếng. Nếu nơi anh sống không thể được tùy ý nhìn thấy trời xanh, mây trắng thì quá buồn. Do đó, Sở Kinh Dương cảm thấy khá hài lòng với căn hộ ở vị trí cao chót vót này.

Lạc Trần đi theo Sở Kinh Dương vào bên trong, đây là lần thứ hai Lạc Trần vào nhà một người đàn ông độc thân. Phong cách bố trí trong căn nhà của Sở Kinh Dương hoàn toàn khác với Lâm Tự. Căn hộ của Lâm Tự rất quy củ, trong sự tĩnh lặng lại hơi có cảm giác nặng nề. Nhưng trong căn hộ của Sở Kinh Dương, tất cả đều được bài trí rất thoải mái, rất coi trọng sự tiện dụng của các đồ dùng. Một chiếc ghế sofa to, một vài bức tranh treo trên tường, phong cách đa dạng từ cổ tới kim, chỗ nào cũng khiến người khác cảm nhận được sự độc đáo và khoáng đạt của chủ nhân.

“Em ngồi đi, uống gì không?”

“Nước.”

“Uống một ly nhé?” Sở Kinh Dương cười đầy ẩn ý, dùng tay ra hiệu, làm tư thế cầm ly rượu.

“Không.”

Sở Kinh Dương rót một cốc nước đưa cho Lạc Trần rồi tự rót ỉnh một cốc sữa.

“Lạc Sa đâu?” Lúc này Sở Kinh Dương mới bắt đầu hỏi cô.

“Về nhà trước rồi.” Lạc Trần không muốn nói nhiều, cầm cốc nước lên uống một hơi, cốc nước này hơi có vị chanh, Lạc Trần uống thêm một ngụm nữa rồi mới nói: “Mông Mông nói, anh muốn bàn về một bộ phim tiếp theo?”

“Ừ, đây là kịch bản, em xem trước đi. Đĩa thì anh đã đưa cho Mông Mông rồi.”

Lạc Trần lật ra xem. Lần này là một bộ phim của Anh, nhìn có vẻ dễ hơn bộ trước nhưng nội dung kể về câu chuyện của một diễn viên múa nên lời thoại dùng rất nhiều thuật ngữ chuyên ngành, nếu muốn làm tốt, dịch chuẩn xác, xem ra vẫn phải tốn không ít công sức.

Lạc Trần cầm kịch bản lên: “Em đi trước đây”.

“Anh đưa em về.” Sở Kinh Dương lập tức đứng dậy.

Lạc Trần ngăn lại: “Không cần đâu, em... chưa muốn về nhà”.

“Em đi đâu, anh đưa em đi.” Sở Kinh Dương kiên quyết.

Lạc Trần cảm thấy hôm nay Sở Kinh Dương thật lẳng nhặng, sự buồn bã kìm nén nơi sâu thẳm trong trái tim, vô tình trong lúc tranh cãi với anh đã thoáng để lộ ra. “Đừng có đi theo em”.

“Nói đi có chuyện gì thế, Lãng Lạc Trần?” Sở Kinh Dương đứng chặn ở cửa, không chịu nhường đường.

“Không có gì.” Lạc Trần cúi đầu đi giày.

“Không có gì mà em lại thế sao? Ánh mắt em lúc nào cũng nhìn đâu đâu, còn tâm trí thì lại càng ở mãi tận nơi nào ấy.” Sở Kinh Dương đột ngột giơ tay ra, kéo Lạc Trần lại gần rồi ôm chặt lấy cô: “Ai bắt nạt em sao?”

Lạc Trần giằng ra, dùng bàn chân vừa đi giày xong đạp lên chân Sở Kinh Dương, “Buông ra!”, nước mắt cô cứ thế tuôn rơi không biết là do hành động vừa rồi của Sở Kinh Dương hay là do hai từ “bắt nạt” đã động đến cô. Lạc Trần không thể thoát khỏi vòng tay của Sở Kinh Dương, đành mặc kệ cho nước mắt thấm ướt áo anh. Ở trong vòng tay con người xấu xa luôn thích bắt nạt cô này, cô đã bộc lộ toàn bộ sự đau đớn trong lòng.

Chỉ một lúc sau, Lạc Trần dần dần bình tĩnh trở lại, cô cảm thấy không nên tùy tiện bộc phát tâm trạng của mình như thế. Đưa tay lên lau nước mắt trên mặt nói: “Xin lỗi, em phải đi rồi”.

Sở Kinh Dương hiểu, Lạc Trần đã xòe chiếc ô bảo vệ của mình ra rồi tự chui vào đó. Nhưng anh có thể làm gì bây giờ, động tới nỗi đau của cô, bản thân anh chẳng phải cũng đau như thế sao? Trừ khi có thể giúp cô giải quyết vấn đề, nếu không có hỏi rõ ràng cũng vô ích.

Sở Kinh Dương vẫn nắm chặt tay Lạc Trần, dường như muốn thông qua đó truyền cho cô chút năng lượng nhưng Lạc Trần đã rút tay về. Bàn tay Sở Kinh Dương từ từ nắm chặt lại thành một nắm, rồi lại có phần chán nản buông thõng xuống. Bởi vì không phải tất cả tâm ý đều có thể được đón nhận, cũng phải sự quan tâm nào cũng không cần báo đáp.

Lạc Trần ngẩng đầu lên. Cô có thể nhìn thấy sự đau đớn trong ánh mắt của Sở Kinh Dương, nhìn thấy sự bất lực trong hành động buông thõng tay xuống của anh. Lạc Trần nhìn Sở Kinh Dương, nếu như trước kia Sở Kinh Dương có nói gì, làm gì, cô cũng vẫn nửa tin nửa ngờ thì lúc nào cô chợt hiểu ra, anh thật sự quan tâm tới cô, vẫn luôn nhìn nhận cô.

“Xin lỗi, em hơi mất tự chủ.” Cũng có thể cô tìm thấy chút ấm áp qua sự quan tâm của Sở Kinh Dương, nhưng cũng chính vì biết được tình cảm của anh lại bối rối không biết phải làm sao, Lạc Trần nói với giọng hết sức bi thương: “Sở Kinh Dương”. Cô cảm thấy không cần thiết phải giấu anh nữa, “Lâm Tự, muốn lấy người khác”.

Sở Kinh Dương gật đầu. Thực ra anh đã sớm biết việc này, chỉ không ngờ Lâm Tự lại hành động nhanh như thế, hoàn toàn không để ý tới Lạc Trần. Thấy Lạc Trần cứ đứng nhìn mình, anh liền giải thích: “Chuyện của Hoa Lâm anh cũng biết đôi chút, có điều anh không ngờ anh ta lại vội vàng đến thế. Là nhà họ Hứa hay nhà họ Vương?”, người có thể giúp Hoa Lâm chỉ có thể là hai nhà này.

“Hứa Quán Hoàn.” Lạc Trần thật ra không biết tên cô ta được viết như thế nào nhưng không hiểu sao chỉ nghe một lần mà cô đã có thể nhớ.

“Cô gái đó”, Sở Kinh Dương nghĩ, “Lâm Tự dù là kết hôn chiến lược nhưng cũng rất có mắt nhìn người đấy”. Hứa Quán Hoàn vừa về nước, trước đó ở nước ngoài học MBA, rất có tài hoàn toàn không giống với những tiểu thư quyền quý khác, chỉ coi việc học như một thứ đồ trang sức. Sở Kinh Dương nhớ lại vài lần gặp mặt trước đó với Hứa Quán Hoàn, nếu cô ta làm vợ Lâm Tự, đối với Hoa Tự mà nói, đúng là hổ mọc thêm cánh. Về điểm này Lạc Trần không thể so sánh được.

“Em có dự định gì không?” Sở Kinh Dương hoàn toàn không cảm thấy lạ trước quyết định của Lâm Tự, Lạc Trần là trẻ mồ côi, không gia thế không sự nghiệp, chẳng có ai để dựa dẫm chỉ sợ Lâm Tự vẫn muốn để Lạc Trần phải tiếp tục phụ thuộc vào anh ta mà thôi.

Lạc Trần rất hoang mang. Đúng thế, cô phải làm thế nào? Hình như cô còn chưa nghĩ đến là mình phải làm thế nào.

Sở Kinh Dương vòng qua Lạc Trần tiến vào bếp, rót cho Lạc Trần một cốc sữa, đưa cho cô, “Đừng đi vội. Uống sữa đã rồi chúng ta nói chuyện.” Sữa là pháp bảo của Sở Kinh Dương, cũng là ẩn tượng sâu sắc nhất còn lưu lại trong ký ức về tuổi thơ của anh, mùi sữa khiến anh cảm thấy hạnh phúc.

Lạc Trần đón lấy sữa, cầm trong tay nhưng không uống, chỉ nhìn. Lạc Trần không cởi giày ra, cứ thế ngồi xuống trước cửa, sau đó nói: “Em vẫn nghĩ Lâm Tự rất lợi hại, anh ấy vì lý do này mà muốn chia tay với em, để lấy người khác, em quả thật không ngờ tới”.

Sở Kinh Dương cũng đi tới, ngồi xuống đối diện với cô, “Vậy em cảm thấy nếu anh ta kết hôn với người khác vì lý do gì thì mới có thể chấp nhận?”

Lạc Trần nghiêm túc suy nghĩ một lúc, lắc đầu: “Không biết”.

”Nếu anh ta vì thích ai đó mà kết hôn, có phải càng khiến em khó chịu hơn không?”

Lạc Trần lại lắc đầu: “Em không thể tưởng tượng được là anh ấy sẽ thích ai”.

Sở Kinh Dương gật đầu, đúng là tình cảm của Lâm Tự không được phong phú lắm. Có những thứ anh ta nghĩ quá nhiều, nhưng có những thứ anh ta lại chẳng nghĩ đến.

“Sở Kinh Dương, đàn ông có phải ai cũng đều muốn có vợ lớn vợ bé? Có hai vợ tốt tới vậy sao?”.

Sở Kinh Dương mỉm cười, đưa tay cầm lấy cốc sữa trên tay Lạc Trần, uống hết. Cô ấy không uống, cứ giữ mãi cũng mỗi. "Hỏi anh à? Anh không có tư cách phát biểu. Nhưng anh đoán là việc đó có lợi ích gấp đôi, hứng thú gấp đôi, phiền phức cũng gấp đôi.

Lạc Trần nghĩ, Lâm Tự chắc chắn không có vấn đề gì về mặt tình cảm, chỉ có thể là lợi ích gấp đôi, gánh nặng gấp đôi mà thôi. Nghĩ đến đây, Lạc Trần cũng cười, cô cười mình tại sao phải buồn, tâm trạng của cô thế nào thì Lâm Tự cũng đâu quan tâm. Cô buồn ỉn ư? Thế thì phải dừng lại thôi, nếu đã không thể thay đổi được quyết định của anh, buồn bã cũng có ích gì đâu.

"Sở Kinh Dương, sự nghiệp rất quan trọng sao?"

"Đúng thế. Thành tích thể hiện con người mà. Ai lại chẳng muốn làm những việc mà mình thấy có ý nghĩa."

Lạc Trần gật đầu, "Em biết rồi, cảm ơn anh".

"Được rồi. Nào, đi tham quan phòng anh và tranh anh vẽ một lát đi." Sở Kinh Dương giơ tay ra kéo Lạc Trần đứng dậy. Lạc Trần chỉ kịp cời giày ra đã bị Sở Kinh Dương lôi vào phòng khách đưa đi tham quan khắp nơi.

Sở Kinh Dương đưa cô tới đứng trước một bức ảnh, trong ảnh chụp một đôi vợ chồng trẻ, người phụ nữ ôm trong tay một đứa trẻ, cười tươi rạng rỡ.

"Cha mẹ anh và anh." Sở Kinh Dương giới thiệu.

Lạc Trần tiến lại gần quan sát kỹ hơn. Lúc đó Sở Kinh Dương vẫn còn nhỏ, rất dễ thương nhưng đã có khí thế của ngày hôm nay, vừa nhìn đã nhận ra là một đứa trẻ thông minh.

"Lúc đó", Sở Kinh Dương giơ tay lên lau khung hình, "Sau khi cha mẹ xảy ra chuyện, anh gom hết ảnh trong nhà đem đốt cùng họ, chỉ giữ lại một tấm này. Mấy năm gần đây anh mới dám mang ra nhìn lại".

"Sở Kinh Dương, việc đó không phải lỗi của anh." Lạc Trần do dự một lúc mới lên tiếng an ủi. Cô cũng biết lời an ủi của mình thật thừa thãi nhưng lại cảm thấy nhất định phải nói gì đó, không phải để đối phó với tình cảnh lúc này mà cô thật sự cảm thấy Sở Kinh Dương không nên canh cánh mãi trong lòng chuyện đã qua.

"Em phải hiểu là, đây không phải là vấn đề lỗi của ai. Cho dù anh có làm đúng tới đâu thì cũng không thể cứu được cha mẹ mình. Giờ trong lòng anh chỉ còn lại sự hoài niệm."

"Sở Kinh Dương. Anh đừng như thế." Lạc Trần ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt anh, "Anh đừng khơi lại vết thương lòng mình để an ủi em".

"Anh không lo lắng cho em, bất luận giờ em có buồn bã tới đâu thì cũng không ngăn cản em đưa ra những phán đoán, quyết định lý trí. Thứ em cần không phải sự an ủi mà là một việc gì đó để làm, để không phải suy nghĩ lung tung."

Lạc Trần không dám hứa. Không suy nghĩ, cô làm sao mà có thể phán đoán và quyết định đây? Vấn đề hôn sự của Lâm Tự, cô phải nghĩ cách nào đó để giải quyết, Sở Kinh Dương đúng là đã đánh giá cô quá cao rồi.

Lạc Trần còn đang nghĩ thì chuông điện thoại reo vang. Cô liếc nhìn màn hình, là Lâm Tự. Nghĩ thế nào, cô vẫn quay người đi, nghe máy.

"Là anh. Em đang ở đâu?"

Lạc Trần không biết chính xác là chỗ nào, cô để điện thoại ra xa, hỏi Sở Kinh Dương: "Đây là ở đâu?"

Sở Kinh Dương cầm di động từ tay Lạc Trần, nói: "Alô, chào anh".

Đầu dây bên kia Lâm Tự hơi sững lại nhưng lập tức phản ứng lại ngay, "Sở Kinh Dương?"

"Đúng, Lạc Trần giờ đang ở với tôi, anh không cần phải lo lắng."

"Đưa Lạc Trần nghe máy."

Lạc Trần đón lấy điện thoại, vừa áp máy vào tai, giọng Lâm Tự đã vang lên: "Em về nhà ngay".

Ngữ khí của Lâm Tự khiến Lạc Trần rất phản cảm. “Em không muốn về nhà.”

“Em đang ở đâu?”

“Ở nhà Sở Kinh Dương.”

“Về ngay.”

“Muộn chút nữa em mới về.”

“Đừng có giở trò giận dỗi nữa. Lập tức về ngay cho anh. Cha mẹ anh từ Mỹ về rồi, buổi tối chúng ta còn phải qua chỗ ông nội.”

Cha mẹ chồng đã về rồi, chắc là vì hôn sự của Lâm Tự. Lạc Trần cảm thấy nếu cảm thấy nếu cô đến đó thì người phải chịu sự xấu hổ cũng chỉ có cô mà thôi. “Chắc họ về để tham dự hôn lễ của anh phải không?”, Lạc Trần cũng không khách khí.

“Lặng Lạc Trần, tốt nhất là em về nhà ngay đi.” Nói xong, Lâm Tự cúp máy.

33. Chương 33: Cô Ấy Là Kẻ Thù Trời Định

Lạc Trần cầm điện thoại, thất thần mất một lúc. Sở Kinh Dương ngồi bên cạnh, chăm một điều thuốc nhưng không làm phiền cô.

“Em phải đi đây. Chuyện giữa em và Lâm Tự, em cũng không muốn kéo anh vào.”

Sở Kinh Dương giữ cô lại: “Nếu là lý do đấy thì em không cần lo đâu.”

“Sở Kinh Dương, cảm ơn anh. Nhưng chuyện riêng của em tốt nhất để em tự giải quyết.”

“Ừ, nếu em đã nói thế chứng tỏ em cũng đã có dự định rồi. Em đi đâu, anh đưa em đi.”

“Đến khu biệt thự nhà họ Lâm.”

Rất nhanh sau đó, xe dừng lại trước cửa nhà họ Lâm. Lạc Trần vẫn ngồi trên xe, hít một hơi thật sâu.

Sở Kinh Dương đột ngột áp sát lại. Lạc Trần vội vàng dính chặt người vào ghế: “Anh định làm gì?”

“Chưa cởi dây an toàn.” Anh giải thích, hơi thở nóng ấm của anh phả vào tai Lạc Trần.

Lạc Trần cảm thấy ngứa, bất giác đưa tay lên xoa xoa tai nhưng dường như vẫn có thứ gì dính chặt ở đó. Toàn bộ dũng khí mà cô vừa cố gắng tích lũy được đã bị hành động của Sở Kinh Dương làm cho tan biến hết cả. Lạc Trần ngồi đó, rất lâu không động tĩnh gì, cũng không có ý định xuống xe.

Sở Kinh Dương lái xe về phía trước một đoạn, đỗ ở bên đường, sau đó mới quay đầu sang nhìn Lạc Trần: “Lặng Lạc Trần. Vào đi. Anh tin em có thể giải quyết tốt mọi việc”, còn anh, sẽ vẫn ở ngoài này đợi em.

Tâm trạng Lạc Trần rối bời, cảm thấy mình vẫn chưa chuẩn bị xong tâm lý đối phó với chuyện việc này. Nhưng ai thêm để ý tới cô chứ, vẫn phải vào trong đó, tự mình đối diện với tất cả không phải sao?

Lạc Trần lấy điện thoại ra tắt máy, sau đó nói với Sở Kinh Dương, “Cảm ơn anh, vậy em vào đây”.

Sở Kinh Dương gơ tay ra vỗ nhẹ lên vai Lạc Trần, “Đi, đi”. Lúc này, sự ủng hộ là cần thiết hơn cả.

Lạc Trần mở cửa xuống xe. Sở Kinh Dương vẫn ngồi yên nhìn Lạc Trần từng bước từng bước tiến gần tới căn cổng lớn qua gương chiếu hậu. Anh cảm thấy Lạc Trần vẫn là cô gái nhỏ bé, kiên cường thuở nhỏ, mỗi khi bị bắt nạt ức hiếp vẫn một mình kiên trì, kiên trì tiến về phía trước, kiên trì tiếp tục sinh tồn, không chịu để lộ sự yếu đuối, không chịu khuất phục. Một Lặng Lạc Trần từ trước tới nay chưa hề biết khuất phục bất cứ ai, lần này cũng sẽ không có chuyện gì đâu.

Khi Lạc Trần bước vào trong, quần gia vẫn rất cung kính dừng ở cửa: “Cô chủ, cả bà chủ, lão gia, cậu chủ và cô Lâm Đoan Từ đều ở trong phòng đọc sách”.

Lạc Trần mỉm cười, cách xưng hô này hôm nay nghe thật chói tai.

Lạc Trần bước tới trước cửa phòng đọc sách của ông nội Lâm Chiêu, gõ cửa. Từ Man Chi ra đón, “Ông nội và cha con đang có chuyện cần bàn, sao con lại đến một mình thế này?”.

Lạc Trần suy nghĩ một lúc, trước kia cô đã từng nói chuyện với Từ Man Chi, giờ nói với bà chắc cũng không sao.

“Dì, con có chuyện muốn nói với dì.”

Từ Man Chi nhìn Lạc Trần, “Lâm Tự đang trên đường đến đây, chúng ta lên lầu nói chuyện đi”.

Hai người đi lên căn phòng thử đồ mà lần đầu tiên Lạc Trần đến đây đã từng vào. Mấy năm nay, Lạc Trần chưa từng vào lại căn phòng này.

Từ Man Chi thấy Lạc Trần có vẻ đăm chiêu suy nghĩ liền nói: “Ở đây yên tĩnh, sẽ không bị người khác tới làm phiền”, rồi làm vẻ mặt bình thản như đã chuẩn bị xong, chỉ chờ để nghe Lạc Trần nói chuyện. Vẻ mặt đó của bà khiến Lạc Trần cảm thấy bọn họ giống như đang chờ hỏ ở hang, tất cả đều đã nắm chắc trong lòng bàn tay rồi.

Lạc Trần đi tới ngồi xuống, chiếc ghế ngày trước đã từng ngồi: “Dì, hôm nay Lâm Tự nói với con, anh ấy muốn lấy người khác”. Sau đó, cô im lặng không nói gì thêm nữa.

Từ Man Chi chờ đợi câu nói tiếp theo của cô, thấy Lạc Trần ngáp ngừng mãi mà chưa có ý định nói tiếp, bà đành phải tiếp lời: “Ừ, hai ngày trước ta cũng mới nghe nói, sau đó liền vội vàng quay về đây”.

“Anh ấy còn nói vẫn muốn tiếp tục sống cùng con.”

“Theo những gì ta biết, Lâm Tự đã yêu cầu luật sư chuẩn bị xong giấy tờ rồi, một thời gian nữa sẽ cùng con qua California đăng ký.”

Kìm nén rồi lại kìm nén, nhưng nước mắt vẫn cứ chảy ra, Lạc Trần đành ngó lơ ra ngoài cửa sổ. “Từ trước tới nay những gì con muốn không phải là tờ giấy đăng ký kết hôn đó, nói cách khác thì là con không chỉ muốn tờ giấy đó thôi.” Lạc Trần đứng dậy đi tới đứng cạnh cửa sổ. Bên ngoài, xe của Lâm Tự cũng vừa rẽ vào cổng, từ tốn đỗ dưới sân. Khi Lâm Tự ra khỏi xe, Lạc Trần hoàn toàn không nhìn thấy sự hỗn loạn ở anh, dường như người gọi điện thoại vừa rồi không phải là người cô đang nhìn thấy, sự căng thẳng ban nãy của anh, tất cả chỉ là ảo tưởng.

Lạc Trần quay người lại, lau khô nước mắt trên mặt. Cô đã bỏ lỡ giây phút loạng chạng của Lâm Tự. Trước cửa nhà mình, anh không để ý tới bậc cửa đã tồn tại từ mất chục năm nay. Sự hỗn loạn trong tâm tư anh, chỉ mình anh biết.

“Con đã hứa với Lâm Tự không chỉ một lần, con sẽ không rời bỏ anh ấy. Nhưng mỗi lần có việc, anh ấy luôn nghĩ đến rời bỏ con.”

Từ Man Chi hoàn toàn không nói xen vào câu nào, chỉ chăm chú lắng nghe.

“Lần này con sẽ không lẩn tránh, không bỏ chạy nữa. Con nghĩ con đã yêu Lâm Tự, mặc dù con chưa bao giờ dám thừa nhận. Anh ấy đã từng khiến con đau lòng như thế, thất vọng như thế.” Lạc Trần dừng lại một lát, “Nhưng con vẫn muốn ở bên anh ấy, có lẽ thế cũng đủ rồi”.

“Hình như con đã yêu anh một cách rất tuyệt vọng, hạ mình tới mức bỏ quên cả bản thân. con cứ nghĩ rằng con có thể không chế được bản thân mình, cứ nghĩ rằng chỉ cần vẫy tay chào là có thể ra đi.”

“Nhưng bây giờ, con đã tỉnh lại rồi.” Lạc Trần ngẩng đầu lên, ánh mắt kiên quyết, “Con phải cố gắng một lần. Con hy vọng anh ấy chỉ có một người vợ là con, chỉ có thể là con. Con không muốn ly hôn.” Đây chính là Lăng Lạc Trần, mỗi khi bị dồn vào đường cùng, cô luôn luôn có những quyết định bất ngờ, luôn luôn thể hiện đầy đủ dũng khí của mình.

“Con định giành giật như thế nào?” Việc Lâm Tự muốn lấy con gái nhà họ Hứa thực sự cũng khiến bà bất ngờ. Trước kia nhà họ Hứa bật đèn xanh, bóng gió xa xôi không biết bao nhiêu lần, nhưng Lâm Tự đều ý tứ từ chối. Có điều, Hứa Quán Hoàn vừa về nước, Lâm Tự đã đồng ý ngay rồi, không biết hai đứa có phải đã lén lút qua lại với nhau không? Bất luận là Lạc Trần nói thế nào, Từ Man Chi lúc này cũng không thể trả lời hay hứa hẹn điều gì bởi bản thân bà cũng đang rất hoang mang, chưa biết rõ tình hình ra sao.

Nhìn bộ dạng Lạc Trần rất cô độc nhưng ánh mắt vẫn kiên định, “Con cũng không biết con sẽ giành lại anh ấy thế nào, dựa vào cái gì mà đấu với người ta, nhưng con không phải là người chỉ biết nói suông, con sẽ cố gắng, con sẽ làm việc đó hết sức nghiêm túc để Lâm Tự phải cho con một cơ hội, một cơ hội được ở bên nhau”.

Tinh thần đó của Lạc Trần cũng đã cổ vũ Từ Man Chi. Nếu nói sự điềm tĩnh của cô mấy năm trước là do hoàn cảnh và tính cách tạo nên, thì hôm nay, cô gái ngày ấy đã thực sự trở thành một người phụ nữ trưởng thành rồi. Sự điềm tĩnh đó mang dấu ấn riêng của cô, sự kiên định đó có thể dẫn dắt người khác, làm rung động trái tim người khác, khiến người ta muốn dốc hết sức mình ra giúp cô, cho dù cô không hề mở miệng cầu xin sự giúp đỡ.

“Vậy con nói với ta, là muốn...”

“Con vốn định nói chuyện này với ông nội, muốn biết rõ ý kiến của trưởng bối, muốn biết mọi người trong nhà có ủng hộ cho việc Lâm Tự quyết định lấy Hứa Quán Hoàn hay không rồi mới nó rõ suy nghĩ của mình. Tiếp đó là chuyện giữa con và Lâm Tự.” Lời nói đầy hàm ý, Lạc Trần không muốn người lớn trong nhà can dự vào việc này.

Từ Man Chi nghĩ một lúc rồi nói: “Lạc Trần, đây đương nhiên là chuyện giữa con và Lâm Tự”. Lời nói này, cũng là sự bày tỏ lập trường của bà, bà sẽ không tác thành cho hôn sự của Lâm Tự và Hứa Quán Hoàn.

Ngay từ đầu, khi Lâm Chí Đông biết chuyện Lâm Tự muốn lấy Hứa Quán Hoàn đã vô cùng tức giận nói: “Vớ vẩn! Hôn nhân là trò trẻ con chớ!”. Vì vậy hai người họ mới vội vàng quay về đây. Lâm Chiêu mặc dù không nói gì nhưng cũng không đưa ra chỉ đạo về hôn sự. Trong chuyện này người phải chịu trách nhiệm lớn nhất có lẽ là Lâm Tự.

Lạc Trần lập tức hiểu ý: “Cảm ơn dì”. Cô còn định nói thêm nữa nhưng cửa bật mở, Lâm Tự đứng bên ngoài.

Lâm Tự nhìn thấy họ nhưng không có ý định đi vào, chỉ cất tiếng chào hỏi Từ Man Chi: “Dì”.

Sau đó, anh quay sang nói với Lạc Trần: “Sao em lại tới đây một mình? Lạc Sa vẫn đợi em ở nhà, không chịu theo anh đến”.

Từ Man Chi lập tức tiếp lời, “Thằng bé này, cứ như là không tin chị nó đang ở đây vậy, để ta đi gọi điện cho nó”. Bà quay lưng lại với Lâm Tự, gửi cho Lạc Trần một ánh mắt cổ vũ khích lệ xong liền đi xuống nhà.

Lạc Trần gật đầu nhưng trong lòng thật sự không biết nên nói gì, tất cả sự trấn tĩnh vừa rồi chẳng qua do căng thẳng mà thôi. Lạc Trần đứng cạnh cửa sổ, dựa lưng vào tường, nhìn Lâm Tự đóng cửa lại, bước từng bước lại gần phía mình. Cô có cảm giác lúc này cô còn hoang loạn hơn cả lần đầu nhìn thấy anh. Đúng vậy, cô của khi ấy, dù chỉ một chút tự ti cũng không hề có. Còn lúc này, cô muốn có được anh nhưng lại không có gì để thương lượng cả.

Lâm Tự cuối cùng cũng ngồi xuống chiếc ghế mà Lạc Trần vừa ngồi, nhìn về phía Lạc Trần nhưng không nói gì. Lạc Trần cũng nhìn anh, thấy ánh mắt Lâm Tự thật lạnh lẽo, khiến người ta không lạnh mà run. Trừ trước tới nay Lâm Tự chưa một lần tức giận thật sự với cô, mấy lần cãi cọ giữa hai người đa phần đều được giải quyết nhanh chóng.

Lâm Tự ngồi đó không nói một lời, chỉ chăm chăm nhìn Lạc Trần, biểu hiện lạnh lùng khiến cô nhìn mà muốn chùn bước. Rất dễ nhận ra, tâm trạng lúc này của Lâm Tự không thích hợp để nói chuyện. Lạc Trần cử động đôi chân đang bắt đầu tê dại, muốn đi về phía cửa.

“Lặng Lạc Trần.” Lâm Tự đột nhiên gọi, anh cố gắng nói nhỏ hết sức nhưng từng chữ rất rõ ràng như được bật ra trực tiếp từ lồng ngực, “Trong mắt em không còn có ai nữa phải không?”.

Câu hỏi của anh khiến Lạc Trần ngẩn người ra một lúc, sao trong mắt cô lại không có ai?

Lâm Tự thấy Lạc Trần không trả lời, lửa giận bốc lên. Anh bật dậy khỏi ghế, bước tới đứng trước mặt Lạc Trần, giơ cánh tay phải lên, ép chặt Lạc Trần vào tường, tay trái túm chặt lấy hai tay đang vùng vẫy của cô khiến cô không thể cử động.

Lúc này Lạc Trần cảm thấy có chút sợ hãi. Thần sắc điên dại như thế này cô chưa từng thấy bao giờ, trong ánh mắt lạnh lẽo kia phát ra những tia hung dữ. Lạc Trần không thể cử động được đầu chỉ có thể dùng mắt để nhìn khắp nơi, khẩn thiết tìm kiếm xung quanh thứ gì đó, có thể cứu được mình lúc này. Đầu óc cô cũng vô cùng hỗn loạn nhưng lại không thể nói bởi vì cổ cô bị cánh tay của Lâm Tự ép chặt, chỉ có thể mở miệng to để hít thở.

Lâm Tự không nói gì thêm nữa, chỉ giễu cợt nhìn Lạc Trần giãy giụa một cách vô ích. Người con gái này, anh tốt với cô như vậy mà cô lại chẳng biết điều, cứ thích gây chuyện. Anh đã nhượng bộ, cô vẫn không hài lòng. Cô ấy hề gặp chuyện gì là lại tới tìm Sở Kinh Dương, thế là thế nào, ngoại tình chắc? Nghĩ tới đây, lực ép của Lâm Tự tăng dần lên theo cơn giận.

Lạc Trần lập tức cảm thấy không thể hít thở, sắc mặt dần chuyển sang tím. Cô thở gấp, tay chân ra sức giãy giụa. Đột nhiên cô nghiêng đầu, cắn mạnh một cái vào cánh tay Lâm Tự. Nếu anh muốn cô tắc thở mà chết thì trước khi chết cô cũng phải khiến anh bị thương, cho dù là sự đau đớn bằng một phần trăm của cô đi chăng nữa, cũng phải để anh nếm thử một chút.

Lâm Tự thấy đau liền lập tức thả lỏng tay. Lạc Trần thở hắt ra, ngồi phịch xuống đất thở dốc. Lâm Tự giữ chặt chỗ bị cắn, lùi về phía sau mấy bước, vết máu bắt đầu loang dần qua vải áo sơ mi.

Hai người nhìn nhau, tròn lòng đều cảm thấy tình cảnh này thật hoang đường, ai mà ngờ được bọn họ lại có thể đánh nhau như thế? Lâm Tự nhìn Lạc Trần ngồi dưới đất ra sức thở, đột nhiên cảm thấy chỉ cần người con gái này ở trước mắt mình, ở bên cạnh mình, thế thì còn phải tính toán là gì nữa?

Lâm Tự cố gắng bình tĩnh lại, “Vẫn ổn chứ?”, anh bước tới định kéo Lạc Trần đứng lên.

Lạc Trần co rúm lại, cảm thấy Lâm Tự lúc này thật xa lạ. Cô vốn định mặc kệ anh nhưng lại sợ kích động đến anh, đành vịn vào anh để đứng dậy. Sự chờ mong, hy vọng của cô cùng với những dự định về tương lai vừa rồi đã hoàn toàn tiêu tan theo vết cắn đó. Lúc này Lạc Trần cảm thấy trấn tĩnh, yên ổn đợi những thứ cần thiết cho sự sinh tồn, những thứ quan trọng hơn cả tình yêu.

Việc vừa xảy ra khiến Lạc Trần trong lòng cảm thấy sợ hãi. Cô chậm chậm đi đến cạnh Lâm Tự ngồi xuống.

Giữa cô và Lâm Tự vẫn còn rất xa cách, sự xa cách đó hoàn toàn không phải đến từ những yếu tố bên ngoài mà đa phần đều xuất phát từ bản thân họ. Lạc Trần cúi đầu nhìn cánh tay Lâm Tự, cánh tay này dường như đang truyền cho cô sự an ủi. Lạc Trần đặt tay mình lên tay anh để hai người có thể truyền hơi ấm cho nhau, tìm lại sự bình tĩnh qua hành động thân mật này.

Nghĩ thế nào, Lạc Trần chậm rãi hỏi: “Lâm Tự, tại sao anh lại tức giận? Là vì em không nghe lời hay vì em ở cùng với Sở Kinh Dương?”.

Tay Lâm Tự siết chặt, “Cả hai”. Thực ra, anh cũng không biết nên nói với Lạc Trần thế nào về suy nghĩ của mình.

“Nếu anh lấy Hứa Quán Hoàn, anh cũng sẽ giận dữ với cô ấy như thế chứ?”

“Đương nhiên là không.” Lâm Tự buột miệng trả lời. Anh chỉ giận dữ với những người đặc biệt quan tâm, nếu không thì cần gì phải lãng phí tình cảm như thế? Hứa Quán Hoàn chẳng qua cũng chỉ là một người xa lạ mà thôi.

Nhưng câu trả lời này của anh lại bị Lạc Trần lý giải theo một cách khác: Nếu Lâm Tự và Hứa Quán Hoàn kết hôn anh sẽ ít tức giận hơn, nói cách khác là anh sẽ sống vui vẻ hơn.

“Ồ” Lạc Trần gật đầu, lạnh lùng đáp: “Em biết rồi”, sắc mặt cô rất kém. Có lẽ những người khác khi đứng trước mặt người mình yêu đều cố gắng tỏ ra kiên cường nhưng Lạc Trần thấy không cần thiết phải làm như vậy. Nếu thật sự quan tâm đến nhau thì phải nói ra, giữ mãi trong lòng, hai người cứ phải đoán già đoán non, thật sự mệt mỏi.

Lâm Tự nhìn sắc mặt cô, lập tức nhận ra cô đã hiểu sai ý mình, “Em biết gì chứ? Tự ình là đúng, tự mình quyết định. Lắng Lạc Trần, trong tất cả phụ nữ thì em là mẫu người đáng ghét nhất”. Lúc đầu, anh cứ nghĩ đã tìm được người con gái mình không ghét, không phải bận tâm, nhưng xem ra anh đã tìm về ình một kẻ thù trời định, hai người mà ở bên nhau luôn là anh chết tôi sống nhưng lại không sao vứt bỏ được.

Sắc mặt Lâm Tự dịu xuống. Người Lạc Trần thực sự quan tâm, lại có thể không phải là anh sao?

“Ừm”, Lạc Trần gật đầu, hoàn toàn không giận. Cô từ trước tới nay chưa bao giờ là mẫu người phụ nữ đáng yêu, ngày đó Lâm Tự chọn cô vốn đã là việc khác thường rồi. Đáng yêu, đối với Lạc Trần mà nói đó là từ vô cùng xa xỉ. Tự mình cho là đúng, tự mình quyết định, Lâm Tự tổng kết thật đúng, bản thân Lạc Trần cũng chưa bao giờ nghĩ đến, còn có thể thêm vào một đặc điểm nữa: lúc nào cũng coi mình là trung tâm.

Thấy Lạc Trần tỏ ra không quan tâm, bộ dạng chẳng buồn mà cũng chẳng vui, một lần nữa Lâm Tự lại cảm thấy mình sắp điên đến nơi rồi. Gần gũi nhau lâu như thế, Lạc Trần vẫn khiến anh kinh ngạc.

Lâm Tự kéo Lạc Trần đứng dậy. Anh thấy giờ không phải lúc tranh cãi nhau, đây cũng không phải là chỗ để giải quyết vấn đề, có chuyện gì thì vẫn nên về nhà rồi nói.

Khi họ đi xuống lầu mới phát hiện hôm nay cả nhà tề tựu đông đủ, Lạc Sa và bác Vương cũng đã đến rồi, Lâm Đoan Tử cũng cùng Utah tới, mọi người đều đang tập trung ở phòng khác nói chuyện. Lạc Trần nhìn Lạc Sa, cậu đang ngồi bên cạnh Từ Man Chi, bóc quả Từ Man Chi mang về cho cậu, hình như vẫn chưa biết chuyện gì. Thấy Lạc Trần đi xuống, cậu vui vẻ gọi: “Chị, dì Từ tặng em cả bộ dụng cụ trượt tuyết này! Có thời gian em muốn đến Á Bố Lực!”. Trên tay cậu đang đeo găng tay trượt tuyết, hình như không cảm thấy nóng chút nào.

Utah ngồi bên cạnh giúp Lạc Sa sắp xếp đồ nói: “Môn này không phải là điểm mạnh của anh, anh Lâm Tự mới lợi hại, đã từng là quân quân giải thanh thiếu niên đấy”.

Lâm Tự đi đến gần, “Chuyện đã qua lâu rồi mà cậu vẫn còn nhớ à? Giờ tôi đâu có thời gian mà chơi”.

Utah lập tức nói theo, “Đúng thế, lâu lắm rồi anh đâu có chơi. Lần trước bọn Lục Nhi vẫn còn trách cứ em, mấy lần bọn họ hẹn nhau chơi bóng anh đều không đến”.

Lạc Sa cảm thấy hứng thú, “Anh Lâm chơi bóng gì? Bóng rổ à?”.

Utah kinh ngạc nói: “Em không biết anh ấy chơi hockey à? Tiền đạo đấy, vừa chuẩn vừa hay. Mặc dù không phải đội chuyên nghiệp, nhưng mấy người đó đều đánh rất khá!”. Utah giơ ngón cái lên tán thưởng, “Mỗi lần thấy bọn họ la hét trên sân anh cũng muốn lao xuống, đáng tiếc khả năng giữ thăng bằng của anh quá kém, đi theo họ bao nhiêu năm rồi, đừng nói tới đỡ cầu mà ngay cả trượt cũng không nổi”.

Nhìn bộ dạng hứng thú chờ đợi của Lạc Sa. Utah vỗ vỗ vai cậu nói: “Muốn xem họ thi đấu phải không? Lần sau có cơ hội anh đưa em đi”.

“Thật không à?” Lạc Sa dù sao vẫn chỉ là một đứa trẻ, rất thích các hoạt động thể thao, liền gật đầu, “Vâng, anh nhất định phải giữ lời đấy nhé”.

Lạc Trần cũng có chút ngạc nhiên quay sang nhìn Lâm Tự, một người từ trước tới nay chỉ thấy tập thể dục trên máy như Lâm Tự, thì ra cũng là một cao thủ chơi thể thao. Lâm Tự vẫn còn quá nhiều điều mà cô không biết. Anh có quá nhiều khía cạnh, lần nào cũng khiến cô có cảm giác đã nhìn thấy hết rồi nhưng vẫn luôn có một phần nào đó bị khuất vào trong. Trên thực tế cũng chẳng ai dám nói rằng, đã thực sự hiểu về anh, “sâu không thể đo” là cụm từ rất phù hợp với anh.

Mặc dù đông người nhưng bữa cơm lại diễn ra trong không khí vô cùng trầm lặng. Tất cả mọi người, đều biết có một vấn đề nhạy cảm không nhắc tới vào lúc này.

Lâm Chiêu nói: “Vợ chồng Chí Đông sẽ ở trong nước một thời gian rồi mới đi, sau này con mỗi tuần về đây ăn cơm một lần”. Một năm trở lại đây, những bữa cơm đông đủ ở khu biệt thự họ Lâm không còn được tuần thủ nghiêm ngặt như trước nữa. Bình thường mỗi tuần ai cũng về nhà một lần, nhưng về cũng không chắc đã ở lại ăn cơm, chỉ tới thăm xem ông có khỏe không, rồi lại đi ngay. Vì vậy khi ông Lâm Chiêu đã nói thế, không ai dám lên tiếng phản đối.

Chỉ có Utah là lăm băm kêu nhỏ: “Trời ạ!”, cuối tuần chẳng phải là thời gian vàng để hẹn hò hay sao? Các cô gái xinh đẹp đều mong chờ đến cuối tuần để được bên anh. Nhưng giờ ở nhà đặt ra kỷ luật thép thế này, xem ra miếng ăn đã đến miệng rồi còn để rơi mất.

Lâm Đoan Tử giận dữ trừng mắt với cậu con trai, bà biết con trai mình đang ca thán vì cái gì. Utha đưa tay ra trước mặt mẹ, làm bộ dạng như bắt lấy ánh mắt sắc nhọn mà bà vừa phóng ra cảm về trước mặt

mình, xòe tay, ngay sau đó là rừng mình chấn động, ngã người vào thành ghế làm như vừa bị điện giật, dính chặt xuống ghế không nhúc nhích. Lâm Đoan Tử lại liếc xéo một cái, Utah giống như được nạp điện, giật nảy người hồi phục lại như bình thường, gấp thức ăn ăn cơm như chưa có chuyện gì xảy ra.

Mọi người đều thấy anh đang làm trò, đến người lúc nào cũng nghiêm túc như Lâm Chiêu cũng phải thoáng mỉm cười trước trò tinh nghịch của cậu cháu trai, không khí nặng nề cuối cùng cũng được hóa giải.

Sau khi ăn cơm xong, Utah kéo Lâm Tự vào thư phòng nói, “Em nói này anh, rốt cuộc anh định làm gì? Hôm nay em lại phải hy sinh thân mình để cứu văn tình hình rồi đấy”.

Lâm Tự hơi nhếch môi cười, “Cậu không hiểu phải không?”.

“Kết thân với nhà họ Hứa, cho dù cây cao bóng cả, nhưng một khi cây đổ, liệu lúc ấy muốn tránh có tránh được không. Đùng kéo nhà họ Lâm vào chuyện này.”

Lâm Tự không có ý định giải thích điều này, đương nhiên cũng không có ý định tranh thủ sự ủng hộ của ai. Chuyện này ông nội quyết định đứng ngoài, còn cha anh thì tỏ ra không tán thành.

“Lẽ nào đúng là anh đang nắm trúng con khổng tước kiêu ngạo nhà họ Hứa đó?” Utah có vẻ sốt sắng. Việc hôn sự này anh cũng vừa nghe nói, nếu không phải là nhờ có hai năm kinh nghiệm làm việc khiến anh biết tiết chế hơn nhiều thì anh đã sớm lên tiếng hỏi từ lâu rồi. Utah cảm thấy dùng hình ảnh chim khổng tước để hình dung về Hứa Quán Hoàn là anh đã để phúc lại cho đời sau rồi, cô gái đó đánh đá như thế, hung hăng át người, tốt nhất là nên đưa về thời cổ đại, chịu khó học hỏi lại tam tông tứ đức, đừng lúc nào cũng tỏ ra kiêu căng, không coi ai ra gì như thế.

“Cậu quen Hứa Quán Hoàn?”

“Đâu chỉ quen!”, nói xong, biết mình lại lỡ lời, vội vàng có ý che giấu nói, “Gần đây thường gặp cô ta ở các buổi tiệc”.

“Dù gì thì em cũng không đồng ý anh lấy cô ta đâu.” Nói xong, Utha thoái thác có việc phải đi trước.

Utah vừa ra khỏi thì Lâm Đoan Tử vào.

Lâm Tự bắt lực cau mày, cô chắc cũng đến để bỏ phiếu chống đây, nhìn vẻ mặt kia là có thể đoán ra ngay.

“Cô còn chưa mở miệng cần nhân, cháu cau mày gì chứ!” Lâm Đoan Tử giành ưu thế về mình.

“Cô, chỉ là cháu thấy hơi mệt thôi.” Đối với người cô một tay nuôi mình khôn lớn này, Lâm Tự lúc nào cũng cố gắng nghe lời, ngữ khí như năn nỉ xin tha đó anh cũng chỉ dùng để nói với cô mà thôi.

“Cháu thật là, việc kết hôn sao có thể qua loa như thế, chẳng bàn bạc với ai cả.”

“Khi cưới Lạc Trần chẳng phải cũng như thế sao? Mọi người ai cũng có cuộc sống riêng của mình, có gì không tốt đâu.”

Lâm Đoan Tử ngồi xuống bên cạnh Lâm Tự. Bà chỉ cần dùng thái độ quan tâm này, Lâm Tự sẽ hết cách, cuối cùng đành phải thỏa hiệp.

Lâm Tự vội đứng dậy, “Cô, ngày đính hôn cháu sẽ thông báo sau. Muộn lắm rồi, cháu đưa Lạc Trần và Lạc Sa về”.

Lúc anh đóng cửa vẫn nghe thấy Lâm Đoan Tử đang lẩm bẩm gì đấy, chắc là lại cần nhân anh vì tính tùy tiện đây mà. Cô giống như chiếc gối dựa bên cạnh anh, những lúc cần anh đều có thể ngã lưng nghỉ ngơi.

Lâm Tự muốn nhanh chóng đưa Lạc Trần ra khỏi đây, anh không muốn bàn luận thêm về vấn đề này nữa. Lúc chuẩn bị đi thì Lâm Chí Đông gọi anh lại, nói ngày mai sẽ tới Hoa Lâm tìm anh. Lần này Lâm Tự tỏ ra rất không kiên nhẫn, nói: “Cha có chuyện gì thì nói luôn bây giờ đi, ngày mai lịch làm việc của con kín đặc”. Lâm Tự cảm thấy người cha này cũng chỉ là xưng hô trên danh nghĩa mà thôi, ông chỉ xuất hiện khi xảy ra chuyện lớn, còn những việc khác thì thậm chí còn không rõ bằng Từ Man Chi.

Lâm Chí Đông lúng túng đứng đó, không nói gì thêm nữa. Lạc Trần vội vàng chào tạm biệt mọi người, kéo Lạc Sa và bác Vương đi ra cửa. Một người đàn ông nho nhã thanh lịch như thế rơi vào tình trạng này, dù sao cũng không khiến người ta không nhấc mắt đứng nhìn.

Lâm Tự đứng ở đó, đợi Lâm Chí Đông nói. Anh tôn trọng ông vì ông là người đã ban tặng cho anh tính mạng này, tặng cho anh khởi đầu của cuộc sống.

Lâm Chí Đông nhìn Lâm Tự giờ đã cao hơn ông nhiều, cảm thấy cho dù mình có thành tâm khuyên bảo thế nào chắc chắn anh cũng không nghe lọt tai. Bản thân ông cũng cảm thấy mình đã tự đánh mất quyền bảo ban con bởi vì ông chưa bao giờ chăm sóc anh, dạy dỗ anh khôn lớn. Nếu như Lâm Tự chỉ cần có một nửa sự kiên định của Lâm Chiêu thì cuộc đời anh chắc chắn sẽ không giống ông. Lâm Chí Đông giơ tay lên, muốn vỗ vào vai con trai nhưng vì biểu hiện xa cách của anh mà ông thay đổi chủ ý, chỉ khoát tay. “Các con về nhà đi đã, ta cũng không có việc gì gấp”.

Mười mấy tiếng mệt mỏi ngồi trên máy bay, cảm giác cũng không khó chịu như khi phải đối mặt với thái độ lạnh lùng của Lâm Tự lúc này. Lâm Chí Đông nói xong liền quay người đi lên nhà.

Lâm Tự đứng đó nhìn bóng cha mình khuất dần theo từng bước chân, miễn cưỡng quay người bước về phía cửa. Anh tự nói với mình, “Mình đã lớn rồi, không cần phải dựa dẫm vào cha nữa”.

Lâm Tự lái xe đưa Lạc Trần, Lạc Sa và bác Vương ra khỏi khu biệt thự nhà họ Lâm, không ai để ý có một chiếc xe vẫn đang đỗ bên đường.

34. Chương 34: Chúng Ta, Kết Thúc Rồi

Một tháng sau chuyện này, Lâm Tự và Lạc Trần đều có thái độ né tránh vấn đề kết hôn của anh, đương nhiên bọn họ không ở cùng nhau lần nào nữa.

Lâm Tự né tránh là vì cảm thấy chuyện đã định như vậy rồi, phương án giải quyết anh đưa ra không được Lạc Trần chấp nhận, anh cũng chẳng thể làm gì được nữa. Anh không muốn nhắc đến vấn đề tình cảm của Lạc Trần, anh cho rằng tình cảm không thể mang ra để đong đếm, chỉ phiền não thêm.

Lạc Trần né tránh bởi vì cô đã có dự định riêng. Cô biết tâm ý của mình, cũng muốn đấu tranh với anh thử xem. Nhưng mỗi lần đối mặt với Lâm Tự, mọi sự chuẩn bị của cô đều sụp đổ. Vì vậy, sự né tránh của Lạc Trần không giống với sự né tránh của Lâm Tự, cô chỉ là đang thuyết phục bản thân mình xem có nên đấu tranh một lần trước khi kết thúc tất cả hay không thôi.

Sáng ngày hôm ấy, Lâm Tự vào phòng Lạc Trần. Lạc Trần đang ngồi trước máy tính để sắp xếp lại phần tài liệu cô dịch tối qua, không để ý thấy Lâm Tự đi vào. Phần dịch cho bộ phim cô mới nhận này đã sắp xong, buổi sáng không phải đi học nên cô định mang qua cho Sở Kinh Dương. Mông Mông từ khi chuyển hẳn về nhà lại trở nên thần bí, ngoài những lúc gặp cô ở trường để trao đổi qua về tiến độ của mỗi người thì gần như không thể gặp được cô ấy. Lạc Trần cũng cố gắng hết sức để có thể kết hợp với thời gian của Mông Mông.

Lâm Tự đứng phía sau Lạc Trần, nhìn cô chăm chú gõ máy tính hết sức tập trung, không muốn làm phiền cô đành lặng lẽ đứng ở đó, đợi cô xong việc.

Lạc Trần vận vẹo cổ, quay đầu: “À!”. Cô nhìn thấy Lâm Tự ăn mặc hết sức chỉnh tề đang đứng sau mình.

Lạc Trần lập tức đứng dậy: “Sao thế?”. Cô vẫn còn chưa kịp buộc mớ tóc dài đang buông rối tung, trông có phần ủ rũ phong tình. Do ngồi trước máy tính khá lâu nên Lạc Trần có cảm giác mắt mình bị khô đi, liền chớp chớp mấy cái. Động tác vô tình nhưng trong mắt Lâm Tự lại biến thành một loại ám thị. Ngay sau đó, Lạc Trần cúi người xuống lấy tài liệu vừa in ra, bỏ vào trong túi, lại tiếp tục vươn người tắt máy tính. Một loạt những động tác đó của cô khiến mỗi bộ phận, mỗi đường cong dường như đều đang thể hiện một loại ngôn ngữ, đó chính là mời gọi.

Lạc Trần vẫn còn mơ hồ không biết sự biến đổi nhỏ trong trạng thái của Lâm Tự, thấy Lâm Tự hình như không có việc gì gấp liền đi đến tủ quần áo lấy đồ ra thay. Cô đứng quay lưng về phía Lâm Tự cởi quần áo ngủ ra, rồi thò tay vào tủ lấy bộ đồ hôm nay định mặc. Lạc Trần hoàn toàn không ý thức được rằng, sự lỏa thể của cô lúc này có ảnh hưởng lớn thế nào tới một người bị cấm vận một tháng nay như Lâm Tự.

Từ trước đến nay Lâm Tự luôn cố gắng khống chế bản thân mình nhưng lúc này anh cảm thấy, phàm đã là đàn ông thì sẽ không ai bỏ qua cảnh đẹp này, sẽ không bỏ lỡ cơ hội này. Vì vậy chỉ một giây sau tay anh đã

ôm lấy Lạc Trần từ phía sau.

Bàn tay anh trở nên nóng bỏng, sự ham muốn dường như đã thể hiện khá rõ ràng. Lạc Trần muốn chống cự lại. Thời gian vừa rồi, Lâm Tự không đến tìm cô lần nào, từ sự hân hoan lúc đầu, dần dần chuyển sang trạng thái chờ đợi trong nghi ngờ, rồi bây giờ là cố ý lãng quên. Cô cố ý lãng quên sự thân mật từng có với anh, quá trình như thế quả thật là sự hành hạ đau đớn.

Trong lúc lòng âm ỉ nhất, Lạc Trần đã nghĩ rằng chỉ những lúc cần anh mới tìm cô, rồi liệu có ném cô đi như một thứ phế vật hay không, cũng chỉ dựa vào một ý nghĩ của anh mà thôi. Lạc Trần muốn đấu tranh với anh là vì muốn làm điều gì đó có trách nhiệm với tình yêu của mình, bất luận có thành công hay không, cũng đều do chính tay mình kết thúc.

Lạc Trần vận vẹo người muốn thoát ra, dù sao đứng xoay lưng lại phía anh đã là tự đưa mình vào thế bất lợi rồi.

“Em đừng cử động, đừng cử động.” Lâm Tự siết chặt tay không cho cô vùng vẫy nhưng giọng nói lại rất nhẹ và dịu dàng, tràn đầy sự mê hoặc vang lên bên tai Lạc Trần, “Hãy để anh được ngắm em một chút”.

Không thoát ra khỏi vòng tay Lâm Tự được, Lạc Trần đành phải nói: “Lâm Tự, em còn phải đi giao bản dịch, đã hẹn rồi”. Cô hy vọng lúc này anh chịu nghe cô nói lý.

“Ừ, một lúc thôi rồi đi.” Lâm Tự nói, áp sát đầu mình vào Lạc Trần, hưởng thụ từng chút hương thơm hấp dẫn của món điểm tâm ngon miệng này. Tiết tấu trên tay anh phối hợp với hành động của đôi môi khiến Lạc Trần có cảm giác mình bị rơi vào hai chiếc lưới, một do Lâm Tự tết cho cô, một là cô tự tạo ỉn.

Ngoài tuân theo bản năng ra, Lạc Trần không biết mình còn có thể làm gì nữa.

Cuối cùng khi Lạc Trần rã rời nằm gọn trong lòng Lâm Tự, cô cũng đã lên tiếng thỉnh cầu: “Lâm Tự, em không muốn ly hôn với anh”.

Lâm Tự không trả lời. Lạc Trần không nhìn thấy biểu hiện của anh, chỉ có cảm giác khuôn ngực ấm áp đang từ từ lạnh cứng, từng thớ thịt như căng lên. Sự lạnh lẽo anh truyền sang khiến cô bất giác run rẩy. Cô thầm nói với mình rằng, hãy coi chuyện vừa rồi là lời chào tạm biệt, cho dù sau này có khởi đầu mới với Lâm Tự hay không thì cô cũng sẽ nói lời cáo biệt với sự si tình thuần khiết của mình.

Lạc Trần ngồi dậy, nhìn thẳng vào mắt Lâm Tự. Đôi mắt anh lạnh lùng y như lần đầu tiên cô gặp. Thái độ của anh đã nói rõ tất cả nhưng Lạc Trần vẫn nhìn thẳng vào anh: “Lâm Tự, em hy vọng vợ anh chỉ có thể là em”.

Cẩn môi, Lạc Trần vẫn không thể nói ra được là cô yêu anh. Cô đã từng nghĩ, khi cô chủ động thổ lộ tình yêu của mình cũng sẽ là lúc cô ra đi, nhưng lúc này, sự quyến luyến đã chiến thắng lý trí, cô muốn giữ đôi chân đang muốn rời đi của anh lại, không muốn phải xa anh. Cô cũng không muốn đưa ra bất kỳ quyết định nào trước khi hỏi rõ tâm tư của anh.

Lâm Tự cau mày, “Em sẽ có thân phận của mình”. Anh cho rằng mình như thế đã là rất mềm mỏng rồi. Dã tâm của cô không ngờ cũng lớn đến thế.

Khi anh cau mày, sắc mặt của Lạc Trần đã trở nên nhợt nhạt, “Anh đã từng yêu em chưa?”. Cho dù anh từng chỉ yêu cô một chút thôi thì cũng đã là một sự an ủi rồi.

Lâm Tự cảm thấy nếu Lạc Trần đã nói rõ ra như thế; thì chỉ bằng nhân cơ hội này mà thắng thắn với nhau: “Anh thấy em và yêu cầu của em thật hảo huyền, không bằng nhân cơ hội này yêu cầu thêm một vài sự đảm bảo. Nếu em biết giữ thân phận của mình thì cuộc sống sau này vẫn vậy, không có gì khác biệt cả”.

Lạc Trần thẳng tay chặt đứt đường lui của mình, “Giữ thân phận gì? Nếu ý anh muốn nói là em phải chia sẻ anh cho người con gái khác, đồng thời phải coi việc đó là hiển nhiên, vậy thì ngay bây giờ em có thể nói cho anh biết, em không làm được”.

“Bao nhiêu người vẫn sống như thế có gì khó khăn đâu?”

Lạc Trần vẫn quật cường nhìn Lâm Tự.

Lâm Tự trầm ngâm, rồi như hứa với cô: “Ngoài ly hôn ra, những việc khác đều có thể thương lượng”.

Lạc Trần cup mắt, “Được, Lâm Tự, ly hôn đi. Cho dù anh có tái hôn, em cũng không bỏ đi. Em sẽ ở lại cho đến ngày em trả hết nợ. Nhưng chuyện của chúng ta, kết thúc rồi”.

Ban đầu, trước khi cô và Lâm Tự kết hôn, không phải cô không nghĩ đến sẽ có việc như thế này xảy ra, cũng đã do dự. Nhưng hôm nay, khi cô biết rằng sẽ có một người con gái khác lấy danh nghĩa là vợ sống cùng anh, cùng chia sẻ những tình cảm ngọt ngào ấy thì sao cô có thể bình tĩnh được? Lúc này, thứ cô cần tuyệt đối không phải chỉ là sự chung thủy về mặt tình cảm của Lâm Tự.

“Không được, Lăng Lạc Trần, em đừng hòng thay đổi.” Lâm Tự từ chối, sao cô ấy lại có thể nảy ra một ý tưởng hoang đường như thế chứ.

“Em đã từng hứa với anh là không bỏ đi, em sẽ thực hiện lời hứa đó. Em hy vọng chúng ta mỗi người chịu nhường một bước.”

“Em chịu nhường bước nào?”

“Em đồng ý ở lại, như thế đã là chấp nhận chia sẻ anh với người khác trên hình thức rồi nhưng em không muốn cùng với người phụ nữ khác chia sẻ thân thể anh.” Nếu không hoàn toàn là của mình thì cô cũng không cần. Lạc Trần lùi bước này, thật ra cũng đã có ý định rút lui rồi.

“Mấy ngày nay, em chỉ tính toán việc này thôi sao?”

Thật ra Lạc Trần chưa từng suy nghĩ nghiêm túc việc này, thậm chí còn chưa nghĩ sẽ phải nói với Lâm Tự thế nào, anh sẽ có phản ứng gì, cô sẽ ứng phó ra sao, sau này sẽ thế nào. Cô vẫn đang ở giai đoạn dằn vặt giữa việc nói và không nói. Giờ cô đã nói hết những gì mình muốn rồi, ngay cả những điều cô vẫn chưa suy nghĩ chín chắn cũng đã nói ra.

“Điều kiện của em, anh hãy suy nghĩ đi. Cho dù anh có đồng ý hay không thì em cũng sẽ nói rõ với vợ tương lai của anh, em sẽ không có bất cứ hành động mờ ám nào với chồng của cô ấy.” Lạc Trần kiên định nói.

Giọng Lâm Tự bình tĩnh nhưng giá lạnh: “Đừng tự cho rằng mình thông minh”. Không ngờ việc đó mà cô ấy cũng nghĩ ra! Lâm Tự không ngồi yên được nữa, vợ quần áo của mình, đứng dậy đi ra.

Lạc Trần cảm thấy mình đã hoàn toàn kiệt sức, giống như sắp gục xuống vậy. Nói hết suy nghĩ của mình với Lâm Tự xong, cô bỗng trở nên trống rỗng. Cơ thể cô vẫn còn lưu lại cảm giác nhức nhối của những gì cả hai vừa trải qua, trong không khí vẫn còn mùi của Lâm Tự nhưng anh thì đã đi xa rồi. Có điều Lạc Trần lại cảm thấy nhẹ nhõm như chưa từng nhẹ nhõm hơn.

Sau ngày hôm đó, Lâm Tự không về nhà nữa, cũng không có bất cứ tin tức gì. Lạc Trần cố gắng không để lộ điều gì bất thường, tiếp tục cuộc sống của mình. Cô không muốn bất kỳ ai nhận thấy sự khác biệt, càng không muốn phải giải thích thanh minh gì về chuyện này.

Vì công việc, Lạc Trần đã gặp Sở Kinh Dương hai lần nhưng anh hoàn toàn không đề cập đến đề tài đó, thậm chí còn không để lộ bất kỳ cử chỉ quan tâm nào. Vì việc này mà Lạc Trần vô cùng cảm kích anh. Cho dù chỉ là đang duy trì vẻ bề ngoài giả tạo của mình, Lạc Trần hy vọng tâm trạng cô sẽ dần dần bình tĩnh trở lại không bị làm phiền nữa.

Nhưng sự bình yên đó chỉ kéo dài được một tuần, các loại phương tiện truyền thông bắt đầu đăng tải tin “Hai nhà Lâm - Hứa liên hôn, chuẩn bị đính hôn trong thời gian sắp tới”, đồng thời bắt đầu không ngừng đưa tin về họ, theo sát hành tung của hai người.

Lạc Trần cảm thấy kinh ngạc, cứ coi như cô và Lâm Tự kết hôn lặng lẽ tới mức không ai biết, nhưng dù sao vợ chồng cô cũng chưa làm thủ tục ly hôn. Lâm Tự gấp rút muốn tái hôn như vậy không biết có phải đã đảo lộn trình tự không đây? Có điều, đính hôn thì đâu cần thủ tục gì.

Chuyện này bung ra, người đầu tiên Lạc Trần phải đối diện là Lạc Sa. Cô vẫn chưa nghĩ được phải nói với Lạc Sa về chuyện này như thế nào. Sau khi Lạc Sa đọc báo, không thêm gõ cửa cứ thế xông thẳng vào phòng, Lạc Trần vẫn còn chưa nghĩ xong.

“Chị, đây là cái gì? Sao bọn họ có thể viết bừa bãi như thế? Họ nói anh Lâm sẽ đính hôn với người khác!”

Lạc Trần đón lấy tờ báo Lạc Sa đưa tới, cầm lên xem, trên đó có ảnh của Lâm Tự và Hứa Quán Hoàn nhưng in không được rõ lắm. Dù vậy vẫn có thể nhận thấy tướng mạo của Hứa Quán Hoàn rất xuất chúng, hấp dẫn đầy ma lực như phụ nữ Hi Lạp vậy. “Lạc Sa, việc này là thật đấy, Lâm Tự sẽ lấy người khác.”

Lạc Sa chưa từng yêu, đối với chuyện tình cảm cũng không hiểu lắm, nhưng cậu thấy chị đã ở cùng với Lâm Tự, hơn nữa chị cũng thích sống như thế, có vẻ còn mong muốn có một cuộc sống bền lâu.

Lạc Trần mỉm cười, “Lạc Sa, chị không muốn nói gì về chuyện này cả, em cũng đừng an ủi chị có được không?”.

Lạc Sa rất hiểu chuyện, ngoan ngoãn gật đầu, “Chị, chúng ta chuyển về nhà đi”.

Lạc Trần lắc đầu, nhẹ nhàng nói: “Lạc Sa, chị phải ở lại”.

“Chị! Anh ta sắp lấy người khác rồi, chị còn ở lại, vậy chẳng phải là...” Lạc Sa thực sự không dám nói tiếp, lúc này cậu không muốn nói bất cứ lời nào làm tổn thương Lạc Trần.

Lạc Trần vẫn ra sức che giấu sự đau buồn trong lòng, giờ lại bị sự thương xót của Lạc Sa khơi dậy: “Lạc Sa, hãy tin chị. Chúng ta chỉ là ở lại căn nhà này. Chị và Lâm Tự không sống cùng nhau nữa đâu”. Đối với Lạc Sa, cô cũng chỉ có thể giải thích đến mức này mà thôi.

Lạc Sa nửa hiểu nửa không, cậu không hiểu rốt cuộc là tại sao vẫn phải sống trong căn nhà này. Nhưng nỗi buồn tràn ngập trong ánh mắt chị khiến Lạc Sa không thốt nên lời, cậu chỉ gật đầu, sau đó ôm chầm lấy Lạc Trần, giật lấy tờ báo vừa mang vào, nhanh chóng chạy ra ngoài.

“Chị, em sẽ mãi mãi ở bên chị!” Cậu vừa chạy vừa hét.

Lạc Trần hiểu Lạc Sa đau lòng vì cô, vừa rồi giọng Lạc Sa như nghẹn lại, cậu chẳng qua vì không muốn khóc trước mặt cô nên mới vội vàng chạy ra như thế.

Lạc Trần muốn trốn ở nhà, không muốn gặp ai cả, không cần nghe gì hết. Chuông điện thoại reo, Lạc Trần cầm lên nhìn, là Mông Mông. Lạc Trần bất lực cười khổ một tiếng, bấm nút nghe, “Mông Mông?”.

“Mình đây, mau nói địa chỉ nhà, mình đến ngay đây.”

“Có chuyện gì thế, sớm thế này.”

“Đợi mình đến rồi nói.”

Lạc Trần đành nói địa chỉ nhà cho bạn. Sau đó cô ra khỏi giường đi xuống lầu, chuẩn bị đón Mông Mông tới thăm.

Lạc Sa đã ăn sáng xong, đi học rồi. Mắt bác Vương đỏ hoe, chắc chắn là vừa khóc. Bác không dám nhìn Lạc Trần, cứ ở lì trong bếp luôn chân luôn tay, không chịu ra ngoài.

Lạc Trần thở dài, xem ra những người bên cạnh cô còn buồn hơn cô nhiều, họ đều cần cô an ủi. Lạc Trần đi vào bếp: “Bác Vương, cháo hôm nay ngon lắm, bác lấy thêm cho cháu một bát nữa đi”. Thể hiện bằng lời nói cũng chẳng ích gì, chỉ khi cô thật sự không sao thì họ mới yên tâm được.

Mông Mông nhanh chóng tìm đến nơi, vừa cởi giày vào nhà đã hét lớn: “Lâm Tự, anh ra đây!”. Xem ra cô ấy rất kích động. Tin tức trên báo đôi khi cũng thật giả lẫn lộn, nhưng ông nội cô nói chuyện này chắc chắn trăm phần trăm. Lời của ông nội đương nhiên không có gì phải nghi ngờ. Mông Mông cũng chẳng buồn nghe ông phân tích về vụ hôn sự này, cứ thế lao ra cửa, gọi xe, liên lạc với Lạc Trần rồi vội vàng đến đây.

Lạc Trần thấy bộ dạng sát khí đằng đằng của Mông Mông, vội vàng kéo cô ấy lại, “Lâm Tự không ở đây”.

Mông Mông giống như bùng tỉnh, vỗ mạnh vào đầu mình một cái, “Đúng thế, cậu chẳng đã sớm đá anh ta ra khỏi cửa rồi ày chứ. Mình thật hồ đồ. Mình sẽ đến công ty mắng cho anh ta một trận”. Nói xong, không đợi Lạc Trần kịp phản ứng, cô ấy xông ra cửa đi giày.

“Mông Mông, Mông Mông!” Lạc Trần cũng không kịp nghĩ gì, đành chạy ra đứng chặn ở cửa, “Đợi chút, cậu đi như thế cũng không gặp được Lâm Tự, không mắng được anh ấy đâu”.

“Lạc Trần, sao lúc này rồi mà cậu còn bình tĩnh như thế? Tên Lâm Tự kia cho là bọn mình dễ bị bắt nạt lắm đấy à? Thật quá đáng!” Mông Mông nói xong lại tức giận đùng đùng, đẩy Lạc Trần ra, “Cậu yên tâm, mình sẽ đòi lại công bằng cho cậu, nhất định phải cho anh ta một trận mới được!”. Cô ấy không phải chỉ biết nói suông, với trình độ võ nghệ bị ép tập bao nhiêu năm nay của Mông Mông, e là dù ba hay năm người cũng không phải đối thủ của cô ấy.

Lạc Trần không biết làm thế nào, đành ôm chặt lấy Mông Mông, “Đừng như vậy. Mông Mông, đừng như vậy. Cậu có đi cũng không thể giải quyết được gì, những việc có thể làm mình đều đã làm cả rồi, những việc không thể làm mình cũng làm rồi, cứ kệ đi, Mông Mông”. Có thể là do thấy Mông Mông rất có thành ý muốn xả giận thay mình khiến Lạc Trần tủi thân. Cô một mặt ngăn Mông Mông, một mặt vừa khóc vừa hét lên những lời đó. Thì ra, chỉ những lúc bị người khác thương hại, nỗi bi thương trong lòng cô mới ào ạt chảy ra như thế.

Mông Mông thấy Lạc Trần khóc, tay chân bắt đầu luống cuống, “Đừng khóc, đừng khóc! Mình không đi nữa, không đi nữa”. Cô vẫn tự nhủ với mình, có cơ hội nhất định không để cho tên Lâm Tự kia được yên, không dạy dỗ anh ta, cô sẽ không mang họ Mông nữa, cũng sẽ không làm bạn với Lạc Trần nữa.

Mông Mông và Lạc Trần cùng khóc. Bác Vương lúc này mới đi ra khuyên nhủ họ, “Các cô tuổi còn trẻ, có gì mà không chịu được chứ? Hôm nay dù có xảy ra chuyện to tát đến mấy thì ngày mai khi mặt trời lên, mọi muộn phiền cũng sẽ ở lại phía sau hết cả thôi”.

Ba người cùng lau khô nước mắt.

“Lạc Trần, cậu định thế nào?”

Lạc Trần lắc đầu, “Các cậu ai cũng hỏi mình định thế nào, mình thì có thể có biện pháp gì chứ? Mình đã từng hứa với anh ấy là không bỏ đi, mình sẽ không bỏ đi”.

“Anh ta sắp cưới Hứa Quán Hoàn rồi, cậu vẫn còn nhẫn nại mà chịu đựng được sao?”

“Anh ấy lấy ai cũng vậy. Mình và anh ấy từ nay về sau không liên quan đến nhau nữa. Mình có thể sống một cách khổ sở nhưng quyết không sống trong sự thương tâm.”

Mông Mông không hiểu mấy nhưng cũng không truy hỏi, dù gì thì Lạc Trần cũng đã có chủ ý của mình, như thế là tốt rồi.

Mông Mông đột nhiên muốn dốc bầu tâm sự: “Lạc Trần, thực ra sau khi cậu chuyển về nhà, Lý Kỳ cũng đã từng đến tìm mình”.

Người này sớm đã trở thành nỗi nhọc lớn trong đời Mông Mông, sự đùa giỡn của anh ta hết lần này tới lần khác thách thức giới hạn lòng tự tôn của cô. Mỗi lần đi chơi cùng nhau, cô đều cảm thấy giữa hai người như có sự thỏa thuận ngầm, chỉ là không nói ra mà thôi, thỉnh thoảng anh ta còn lên lút gửi cho cô những ám thị rất rõ ràng. Có điều Mông Mông lại thường xuyên nghe được tin anh ta thể này thể nọ với các cô gái khác. Khi Mông Mông tránh xa thì anh ta sắp lại. Khi Mông Mông đuổi tới gần, anh ta lại buông tay.

Mông Mông kể lại với Lạc Trần: “Có mấy lần, mình cảm thấy dường như mình đã túm được vạt áo của anh ấy, nhưng rồi lại nhận ra chỉ là gió đang lướt qua tay mình mà thôi”.

“Mình càng đuổi càng xa. Sau đó, mình lại một lần nữa nhìn thấy anh ta và người con gái khác anh anh em em. Mình từ bỏ.” Mông Mông giờ nắm đấm, “Cho anh ta một trận, giải phóng cho anh ta mà cũng là giải thoát ỉn”.

Lạc Trần nhìn Mông Mông, cô ấy luôn khiến người khác phải kinh ngạc. Một cô gái tốt tính như thế cũng có lúc bị ép đến bước đường cùng. Kỳ lạ là, Lạc Trần không thấy việc Mông Mông tốt tính và việc cô ấy thỉnh thoảng có hành động bạo lực xung đột gì với nhau, những việc cô ấy làm là những việc khiến người thân vui vẻ và kẻ thù thì đau đớn. Mông Mông cũng có mặt trầm tĩnh, nhưng sự trầm tĩnh phải rèn luyện mà có này không thể thắng được tính nghĩa hiệp và bộc trực thiên bẩm của cô ấy.

“Đánh anh ta một trận là có thể giải quyết được mọi vấn đề sao?”

“Đúng thế, đánh nhau xong bọn mình lại như anh em. Gặp nhau vẫn cười đùa như thường. Tác dụng phụ là, những kẻ tới xem đánh nhau hôm ấy, bây giờ gặp mình đều khúm na khúm núng cả. Ừm, có thể bọn họ

đã phát hiện ra mình lợi hại thế nào rồi.” Rõ ràng là Mông Mông đang nói tới một vấn đề hết sức đau buồn, thế mà nói một thôi một hồi cuối cùng lại có tác dụng như đang kể chuyện cười vậy.

Quả nhiên, Lạc Trần đã cười rồi. Mông Mông làm bộ đưa tay lên lau cái trán không hề có chút mồ hôi nào. Cho dù là khóc hay cười, chỉ cần Lạc Trần đừng dồn nén tình cảm lại trong lòng là được.

35. Chương 35: Vất Vả Vì Ai, Bận Rộn Vì Ai

Từ sau ngày hôm đó, Mông Mông thường xuyên gọi điện thoại rủ Lạc Trần ra ngoài chơi. Nếu Lạc Trần không muốn đi, cô sẽ đến nhà chơi với Lạc Trần, cố gắng không để Lạc Trần có thời gian rảnh rỗi mà suy nghĩ lung tung, không để cô có cơ hội buồn bã một mình. Lạc Trần không phản đối chính sách trông chừng đó của Mông Mông bởi Mông Mông luôn cố gắng để không làm phiền cô, phần lớn thời gian cô ấy đều quần lầy bác Vương đòi ăn đòi uống, dường như quên mất đến chơi với Lạc Trần mới là nhiệm vụ chính của mình. Bác Vương và Lạc Sa lại tỏ ra thận trọng tránh nhắc đến bất cứ thứ gì có liên quan tới Lâm Tự, không cho Lạc Trần xem tin tức, dùng cách riêng của mình để bảo vệ cô.

Họ có thể cách ly cô với tin tức nhưng không thể cản trở việc Lâm Tự lại xuất hiện trong nhà. Khi Lâm Tự về đã là nửa đêm. Cha anh đã quay trở lại Mỹ, chỉ nhánh công ty ở bên đó cần ông xử lý một vài việc.

Anh cố ý bỏ đi không một lời từ biệt. Lâm Tự muốn Lạc Trần bình tĩnh lại để suy nghĩ mọi việc thật rõ ràng. Những lời Lạc Trần nói ngày hôm ấy anh đều nghe thấy nhưng anh cho rằng đó là những lời nói trong lúc cô giận dữ mà thôi. Dù sao cuộc sống sau khi tái hôn của anh cũng sẽ không có khác biệt gì với trước, anh sẽ không chuyển khỏi đây, cùng không để hai người phụ nữ có cơ hội tiếp xúc với nhau, Lạc Trần tự nhiên rồi cũng sẽ chấp nhận thôi.

Lâm Tự về phòng mình để tắm rửa trước, thay quần áo xong mới vào phòng Lạc Trần. Lạc Trần đã ngủ say. Mấy ngày đầu sau khi anh bỏ đi, ban đêm cô vẫn thường lắng nghe động tĩnh bên ngoài xem có tiếng động cơ xe hay có tiếng bước chân đi lên tầng không. Có thể đây là vì trong lòng cô vẫn còn chờ đợi, cũng có thể là cô vẫn còn ảo tưởng rằng anh sẽ quay về. Nhưng cô luôn ngủ thiếp đi trong sự chờ đợi dài đằng đẳng ấy.

Lâm Tự không muốn đánh thức Lạc Trần, dù sao anh cũng rất mệt mỏi. Nếu như cô dậy chắc chắn sẽ lại cãi nhau. Anh quyết định đợi khi nào tâm trạng của cô khá hơn rồi mới nói.

Lâm Tự gơ tay ra nựng nựng má Lạc Trần, cảm thấy khi cô ngủ trông đáng yêu hơn.

Lạc Trần giật mình tỉnh dậy, bị sự đụng chạm thân thuộc đánh thức. Cô mở mắt ra nhìn, quả nhiên là Lâm Tự, anh đang định lên giường nằm.

Lạc Trần lập tức ngồi bật dậy, “Anh định làm gì?”

“Chẳng làm gì cả, anh rất mệt, muốn ngủ một lát, sáng mai còn có cuộc họp.” Nói xong, anh liền lên giường, kéo chăn nằm xuống một góc ngủ mất.

Lạc Trần rất tức giận. Anh nghĩ cô chỉ là nói cho vui chắc, tại sao còn dám coi như không có chuyện gì mà trèo lên giường cô ngủ?

Lạc Trần xuống giường, đứng lặng ở đó một lúc lâu rồi mò cửa phòng đi ra ngoài. Nếu cô không thể coi như anh không tồn tại thì đành phải tránh đi thôi.

Sáng sớm hôm sau tỉnh lại, Lâm Tự thấy bên cạnh mình không có ai, cho rằng Lạc Trần đã dậy rồi nên cũng không nghĩ nhiều. Anh cảm thấy như thế này rất tốt, cứ nói mãi những lời yêu đương cũng không bằng dùng cuộc sống thực tế để chứng minh.

Dưới nhà đã có đồ ăn sáng nhưng không thấy ai. Lâm Tự cũng không cho là lạ, ngồi vào bàn định ăn chút gì rồi đến công ty.

Đột nhiên có tiếng chuông cửa, anh đứng dậy chuẩn bị ra mở. Lúc này, Lạc Trần từ trong phòng của Lạc Sa đi ra, trên người vẫn mặc quần áo ngủ, chỉ khoác hờ một chiếc khăn trên vai.

Cô đưa mắt nhìn anh, không nói gì, đi thẳng ra mở cửa. Là người đưa hàng, Lạc Trần cầm hóa đơn lên xem, hình như họ giao chiếc lò nướng mà hôm trước bác Vương và Mông Mông đã đặt. Lạc Trần bảo người của công ty bán hàng để chiếc lò nướng vào trong, ký nhận rồi để họ về. Bác Vương không có nhà, cô cũng không biết nên đặt nó ở đâu.

Lâm Tự cau mày nhìn Lạc Trần, sao cô có thể mặc đồ ngủ mà đi đi lại lại trong nhà như thế? Nhưng anh kìm lại, không muốn mới sáng sớm đã gây chuyện.

Lạc Trần đi thẳng đến trước mặt anh: “Lâm Tự, lần sau nếu về nhà ngủ, phiền anh hãy ngủ ở phòng của mình”. Nói xong, cô quay người định lên lầu tắm rửa. Cô đã thức trắng đêm đọc sách, gần sáng mới vào phòng Lạc Sa ngã lưng một lát. Dù sao cũng dậy rồi, cô muốn lên thư viện tìm ít tài liệu.

Lâm Tự kéo cô lại: “Lạc Trần, em một vừa hai phải thôi. Dù em có làm gì thì chúng ta cũng vẫn sẽ ly hôn”.

Lạc Trần quay đầu lại: “Lâm Tự, sao anh lại không tin là em nghiêm túc, lẽ nào em đã thất hứa với anh nhiều lần lắm sao?”. Lạc Trần không muốn nói thêm gì nữa. Nếu anh chỉ nhìn vào sự việc, nhìn vào kết quả, thì hãy để chúng trả lời anh đi.

Lâm Tự nhìn Lạc Trần, lẽ nào đã một tuần rồi mà cô ấy vẫn chưa bình tĩnh lại?

Lạc Trần giơ tay, đẩy Lâm Tự ra, “Em nói lại một lần cuối, nếu anh muốn lấy người khác, hoặc anh đồng ý để em đi, em sẽ đưa Lạc Sa đi; hoặc anh đừng bao giờ xuất hiện trong phòng em nữa, như thế chúng ta mới có thể tiếp tục chung sống một cách hòa bình”.

Lâm Tự nghiêm mặt lại. Nhìn bộ dạng này của anh, đột nhiên Lạc Trần cảm thấy mình rất nực cười. Cô đã rất nghiêm túc tìm một lối thoát ối quan hệ của hai người nhưng hình như Lâm Tự chẳng buồn để tâm. Anh muốn giam cô ở đây, để cô tự sinh tự diệt, khi nào anh nhớ ra sẽ tới phủ bụi rồi lại để cô ở bên cạnh mình, hoàn toàn không nghĩ đến việc cô sẽ bị tổn thương. Cô nói gì, làm gì cũng không hề ảnh hưởng tới Lâm Tự, anh vẫn sẽ đi theo con đường mình đã chọn.

Lạc Trần cười hết sức thoải mái. Có đáng phải khổ sở vì anh như thế không?

Lâm Tự nhìn biểu hiện thay đổi liên tục của Lạc Trần, vẻ điềm đạm đặc trưng của cô lúc này đã lại quay trở lại. Xem ra, nếu anh không cho cô một câu trả lời thẳng thắn, cô sẽ quyết không nhượng bộ. “Đừng vội đưa ra quyết định, chúng ta hãy nói chuyện đã”.

“Không cần đâu.” Sao phải thế, quan hệ của họ đã tới nước này rồi, có chuyện gì cần phải nói nữa? Nhưng Lâm Tự không chịu bỏ cuộc.

“Lạc Trần, em có bao giờ nghĩ, nếu anh làm theo cách của em thì người chịu đau khổ sẽ là em thôi. Anh có tổn thất gì đâu chứ?”

Lạc Trần nhìn Lâm Tự với ánh mắt kinh ngạc, người đàn ông này rõ ràng là cực kì vô sỉ. Lạc Trần giận run lên, giận tới mức khiến cô phá lên cười: “Anh thật tốt bụng, còn quan tâm đến cảm nhận của em sao? Nếu như muốn tốt cho em thì hãy để em đi đi!”.

Lâm Tự nói như vậy, chỉ là muốn nói rõ với Lạc Trần rằng tình dục là một phần không thể thiếu trong quan hệ vợ chồng. Thấy Lạc Trần vẫn chưa hiểu, Lâm Tự kiên nhẫn giải thích: “Anh chỉ muốn bàn với em một chút về đề nghị em đưa ra, cả hai cùng bàn bạc để đưa ra phương án tốt nhất”.

Lạc Trần lắc đầu, chuyện tình cảm sao có thể cả hai cùng là người nhận? Anh áp dụng kinh nghiệm xử lý công việc vào chuyện này, muốn việc gì cũng phải rõ ràng mạch lạc, như thế thật nửa dơi nửa chuột.

Nhưng khi anh một lần nữa mở miệng để giải thích, đột nhiên Lạc Trần tha thứ cho anh. Cô cảm thấy nếu anh và cô đã không còn liên quan gì đến nhau nữa thì sao cô lại phải tức giận? Anh ấy cũng đâu phải là người đáng thương gì. Sau này sẽ có một người khiến anh ấy yêu đến phát điên, cho anh ấy được nếm đủ mùi vị ngọt ngào và cay đắng của tình yêu. Đáng tiếc, người đó không phải là cô.

Lâm Tự biết Lạc Trần đã hạ quyết tâm sẽ đi tiếp một mình. Cô ấy đứng đó, vẻ mặt hết sức kiên định khiến Lâm Tự đột nhiên không biết phải bắt đầu từ đâu. “Hôm nay anh còn có việc, để hôm khác nói tiếp đi.”

“Có hôm nào là anh không có việc? Em thấy anh cứ nói thẳng một câu đi, chuyện giữa chúng ta kéo dài thế này không bằng dứt điểm luôn một lần cho xong.”

“Lăng Lạc Trần, em muốn một câu trả lời như thế nào? Là một trong hai lựa chọn em đưa ra đấy sao? Hoặc là để em đi, hoặc là em sẽ ở lại?”

Lạc Trần ngồi xuống, “Lâm Tự, em đưa ra cho anh ba lựa chọn, còn một lựa chọn nữa, đây chính là không ly hôn, tiếp tục cuộc sống của chúng ta”.

Đối với người một lòng một dạ muốn giữ chân mình, Lâm Tự cũng có chút mềm lòng, “Anh sẽ đưa em đi du học. Em qua đó một thời gian, từ từ sẽ thích ứng. Nếu thích, em cũng có thể ở lại đó”.

“Lâm Tự, đừng tốn công vô ích nữa. Em thấy cả hai chúng ta đều không phải là những người có thể sống tạm bợ qua ngày, nếu không thoải mái, cần gì phải miễn cưỡng như thế”.

Lâm Tự cau mày, Lạc Trần nói câu này thật quá kiên quyết.

“Được, không miễn cưỡng nữa, đi hay ở, tự em quyết định đi!” Cho dù anh có yêu đến đâu, thích đến đâu thì cũng không biết phải làm thế nào mới giải quyết được tình huống này, Lâm Tự thấy cứ buông xuôi thì hơn, vui vẻ thì ở không vui vẻ thì tan.

Mất Lạc Trần bỗng ngân ngấn nước, thật sự phải cắt đứt mối liên hệ này sao? Phải rời khỏi một người vừa thân quen vừa lạ lẫm như Lâm Tự, phải rời xa bác Vương, rời xa căn nhà ngập tràn sự ấm áp này sao? Lần này, khi sự biệt ly thật sự đã tới gõ cửa cô mới nhận thấy, thì ra quyết tâm ra đi của mình chẳng vững vàng chút nào. Lạc Trần ngẩng đầu lên, lau khô nước mắt, gơ tay ra: “Vây được, Lâm Tự, chúc anh thành công”.

Vào giờ phút chia ly ấy, Lâm Tự tỏ ra vô cùng điềm tĩnh. Anh phớt lờ bàn tay đang gơ ra của Lạc Trần, khom người ôm chặt lấy cô: “Mau chuyển khỏi đây, anh sẽ nói Trợ lý Vương đến giúp em”. Sau đó anh buông cô ra, rời đi. Anh có thể làm thế nào chứ, khi ôm cảm giác có gần gũi bao nhiêu thì khoảng cách giữa hai người vẫn luôn rất xa xôi. Cho dù Lạc Trần rất yêu anh, cho dù anh đã đối xử với cô rất tốt, đến cuối cùng cô vẫn lựa chọn ra đi. Lâm Tự không ngừng tự nói với mình rằng, lựa chọn đó đối với anh chính là sự giải thoát, giải thoát khỏi cảm giác mê hoặc, không để sự tồn tại của cô ấy ảnh hưởng tới mình, đây là điều đúng đắn. Mới chỉ vừa rồi, nước mắt của cô đã làm xáo trộn suy nghĩ của anh, anh đã muốn mở miệng để níu giữ cô. Lâm Tự không hiểu rốt cuộc bản thân kiên trì là để giữ vững nguyên tắc hay là vì giữ vững nguyên tắc mà kiên trì nữa, nhưng bất luận thế nào, nếu đã đưa ra quyết định chia tay, anh sẽ không hối hận.

Ngày ngày hôm sau, Lạc Trần ký vào giấy tờ làm thủ tục ly hôn. Lâm Tự ký một tờ chi phiếu cho cô, cô không nhìn, trực tiếp đưa trả lại cho anh: “Em không thể nhận tiền của anh, tiền nợ anh còn chưa biết khi nào mới trả được. Còn nữa, cảm ơn sự chăm sóc của anh mấy năm nay”.

Sau khi bác Vương biết chuyện đã khóc rất nhiều, tỏ ý muốn đi theo chị em họ nhưng Lạc Trần khuyên bác nên quay về khu biệt thự, dù sao Từ Man Chi hiện tại vẫn đang ở trong nước. Hơn nữa tất cả đã kết thúc rồi, chị em cô không còn lý do gì để nhận sự chăm sóc của gia đình họ Lâm cả.

Lạc Sa tỏ ra rất điềm tĩnh. Cậu chỉ lặng lẽ thu dọn sách vở, quần áo cùng những bức tranh và ảnh của mình. Những món quà đắt tiền mà nhà họ Lâm tặng cậu đều không mang theo. Khi bác Vương đi, Lạc Trần và Lạc Sa cùng ra tiễn. Sau khi tiễn bác Vương lên xe rồi, Lạc Sa vẫn còn đuổi theo nói vài câu. Lạc Trần không nghe thấy cậu nói gì nhưng sau khi nói xong, hai người ấy dường như đều không còn bị thương nữa.

Quay vào nhà, Lạc Trần vừa thu dọn đồ đạc vừa hỏi Lạc Sa: “Em nói gì với bác Vương thế?”.

Lạc Sa ngượng ngùng đưa tay lên gỡ đầu: “Vừa rồi em nói với bác ấy, đợi sau khi em bán tranh, tiết kiệm đủ tiền, sẽ mời bác Vương về sống cùng chúng ta, mãi mãi. Chị à, tranh của em, còn cả ảnh nữa, có người nói muốn mua. Trước kia em không nỡ bán, giờ lấy ra bán hết đi thì chị không cần phải lo về tiền sinh hoạt phí. Còn nữa, sang năm em tốt nghiệp xong sẽ thi thẳng vào trường nghệ thuật, không cần học cấp ba cũng được”.

Lạc Trần bỏ đồ trong tay xuống, mặc dù cô cũng từng nghĩ đến chuyện tiếp tục sống cùng bác Vương nhưng lại ngại không dám nói. Trong nhà có người lớn, họ cũng sẽ cảm thấy an lòng hơn. “Chị xin lỗi, Lạc Sa,

khiến em phải lo lắng rồi.”

Họ ra khỏi nhà họ Lâm, có thể không cần phải đối mặt với những tình cảm khó xử nữa nhưng lại phải đối mặt với vấn đề kinh tế.

“Chị, chị đừng nói những lời như thế với em. Chúng ta hãy mau chóng chuyển ra khỏi đây, về nhà của chúng ta thôi.”

“Ừ.” Lạc Trần cũng không định chờ Vương Dịch Thu đến giúp, như thế thì có khác gì lúc cô và Lâm Tự chưa chia tay đâu? Lạc Trần muốn cắt đứt mọi nguồn tin về Lâm Tự, cũng không muốn tin tức của mình bị anh biết.

Lạc Trần nói: “Lạc Sa, chúng ta vẫn còn một ít tiền tiết kiệm cha mẹ để lại. Còn nữa, em cũng biết là chị và chị Mông Mông cũng đã kiếm được một chút tiền mà. Vì thế tranh của em đừng bán vội. Nếu cần đến tiền, chị sẽ không khách sáo đâu. Chuyện học hành, em tự biết nên làm thế nào, đừng để chị phải lo lắng”.

Lạc Sa gật đầu. Cậu cũng đâu có muốn bán, những tác phẩm mà cậu cảm thấy vừa ý đều là những tác phẩm do chị làm mẫu, sao có thể bán cho người ngoài.

Khi họ chuyển về căn hộ cũ thì đã là buổi chiều. Mặc dù đã giảm thiểu tối đa đồ đạc nhưng vẫn phải mang đi khá nhiều, gấp mấy lần so với khi họ rời căn hộ này chuyển đến nhà họ Lâm. Chủ yếu là quần áo, có để lại thì người khác cũng không biết dùng vào việc gì nên Lạc Trần đành mang theo hết. Căn nhà này đã để không một thời gian dài, có phần bụi bặm. Lạc Trần và Lạc Sa cùng thu dọn những thời gian có hạn, họ cũng chỉ lau chùi được một ít đồ đạc trong nhà mà thôi.

Lạc Sa nói muốn ở phòng của cha mẹ, Lạc Trần đồng ý. Căn hộ này vốn cũng chỉ có hai phòng ngủ, họ không thể ngủ cùng nhau như ngày còn bé được, sắp xếp đồ đạc xong, hai chị em ra ngoài ăn chút gì đó. Khi quay về nhà đã gần mười giờ đêm.

Lạc Trần trèo lên giường, mở điện thoại ra, theo thói quen liếc mắt nhìn một cái. Điện thoại đã tự động tắt máy từ bao giờ, mấy hôm nay cô gần như quên hẳn việc sạc pin, chẳng trách di động lại yên tĩnh như vậy. Nghĩ một lúc, Lạc Trần bỏ di động sang bên cạnh. Nếu mở máy ra, nhận được tin tức của anh cũng đau lòng, không có tin tức của anh cũng đau lòng, thà cứ tự mình ngăn chặn mầm mống của sự đau lòng thì hơn. Nếu muốn tiếp tục dùng điện thoại thì cũng phải đổi số đã rồi mới tính tiếp được.

Dù không mở máy nhưng Lạc Trần vẫn nắm chặt di động trong tay. Vật này đã từng là mối liên hệ duy nhất giữa cô và Lâm Tự. Khi đó, cho dù không liên lạc với nhau cô vẫn cảm thấy giữa hai người có vô số những mối liên hệ. Nhưng giờ đây, chỉ cần cô tắt máy là có thể hoàn toàn biến mất trong cuộc sống của người kia, đúng như mong muốn.

Lạc Trần nằm đó, khung cảnh quen thuộc nhanh chóng giúp cô cảm thấy thoải mái. Cô vô cùng cảm ơn cha mẹ nuôi đã cho cô mười năm vô lo vô nghĩ nhất trong cuộc đời, giờ đây vẫn để lại cho cô một nơi để che mưa che gió, để bảo hộ cho cô. Lạc Trần gối đầu lên chiếc gối có mùi hơi lạ. Những sự việc trong mấy năm vừa rồi như một cuộn phim quay chậm, từng đoạn từng đoạn chạy qua trước mặt cô. Chuyện giữa cô và Lâm Tự dần dần cũng sẽ trở thành quá khứ, cũng sẽ dần dần mất đi sự tươi mới đẹp đẽ.

Lạc Trần nhanh chóng mua hai chiếc di động mới, một ỉnh, một cho Lạc Sa để tiện liên hệ. Cũng không có lựa chọn đặc biệt về số điện thoại, chỉ dùng số kèm theo máy. Cô không định vứt bỏ hoàn toàn tất cả mọi thứ trước kia nhưng nếu sau tiếng chuông quen thuộc lại không phải là cuộc gọi của Lâm Tự, Lạc Trần biết cô vẫn còn hụt hẫng.

Mông Mông là người đầu tiên đến thăm nhà Lạc Trần, còn khoa chân múa tay chỉ đạo việc sắp xếp trang hoàng trong nhà, chọn vài món, yêu cầu Lạc Trần nấu cho cô ăn. Lúc ăn cơm, Lạc Trần rõ ràng nhìn thấy Mông Mông rót nước mắt nhưng vẫn cố gắng để nuốt.

“Mông Mông?” Lạc Trần định nói gì đó, còn chưa kịp mở miệng thì Mông Mông đã ngẩng phắt dậy tuân một tràng.

“Lạc Trần, mình biết, cậu nhất định là đã suy nghĩ kỹ rồi mới đưa ra quyết định. Mình cảm thấy có chặt Lâm Tự thành một trăm mảnh cũng không thể hả giận được. Nhưng không biết tại sao, cứ nhìn thấy bộ dạng của cậu lúc này là mình lại muốn khóc.”

“Mình làm sao, chẳng phải vẫn giống như trước kia đấy thôi?” Lạc Trần không hiểu.

“Nhưng chính là vì cậu quá giống với trước kia đấy! Cậu chôn giấu mọi cảm xúc, mọi chuyện đều giữ chặt trong lòng. Mình có thể thấy rõ ràng cậu chỉ đang vờ như không có chuyện gì mà thôi. Với mình, cậu không cần phải làm bộ làm tịch. Cậu hãy làm giống mình đây này, khóc xong mọi việc sẽ ổn thôi.”

Lạc Trần cười khổ, sao có thể giống trước được, dù sao cô đã từng sống cùng Lâm Tự lâu như thế. Cho dù ở một nơi không hề có liên quan gì đến Lâm Tự như ở đây thì mỗi khi làm gì cô đều vô tình nhớ đến một vài hành động và biểu cảm của anh.

Sự giãy vò này dần dần gặm nhấm trái tim cô, không phải cứ hạ quyết tâm từ bỏ là có thể thật sự từ bỏ. Thật ra, lúc này không phải do cô cố tỏ ra kiên cường. Những gì cô đang thể hiện là thật, những cảm xúc đang chông chéo trong trái tim cô cũng là thật, chỉ là nhất thời không thống nhất được, không khống chế được bản thân mà thôi.

“Ừm.” Lạc Trần hiểu sự lo lắng của Mông Mông nhưng nếu muốn cô phải giải thích rõ ràng tình cảm của mình thì không phải là chuyện dễ.

Mông Mông nhìn chăm chăm Lạc Trần một lúc, đột nhiên tức giận nói: “Thôi bỏ đi, Lạc Trần, cậu thích thế nào thì cứ làm như thế. Đừng để ý đến mình, cũng đừng gượng ép bản thân cậu”

Lạc Trần uống một ngụm nước, gần đây cô luôn cảm thấy rất khát. “Mông Mông, mặc dù mình không thể nói rằng bây giờ mình đang rất ổn, nhưng mình sẽ ổn thôi, mình hứa đấy.”

“Cậu lấy gì ra để hứa? Người cậu giờ gầy đến gió thổi cũng bay rồi. Cậu hứa sẽ ăn nhiều hơn một chút thì mình cũng đã mừng lắm rồi.” Mông Mông gấp cho Lạc Trần một đồng thức ăn rồi cắm cúi vào bát của mình. Mặc dù chẳng thấy vị gì nhưng cô cũng hy vọng nhìn mình ăn ngon miệng như thế ít nhiều cũng sẽ kích thích sự thèm ăn của Lạc Trần.

36. Chương 36: Ai Đã Che Mắt Tôi

Từ ngày hôm ấy, Lâm Tự cũng không quay về căn nhà đó nữa. Anh ở hẳn lại văn phòng.

Anh đã giao cho vương Dịch Thu giúp anh lo việc nhà cửa nhưng trợ lý Vương luôn nhanh nhẹn và đầy năng lực đó không biết lần này thế nào, cứ lần lữa mãi vẫn chưa làm xong. Anh đã yêu cầu Trợ lý Vương bố trí để Lạc Trần về căn hộ chung cư cũ ở, vì căn hộ tầng dưới của Lạc Sa cũng đứng tên Lạc Trần, chuyển về đây ở rất hợp lí. Nhưng trợ lý Vương chỉ trả lời rằng chị em Lạc Trần đã chuyển đi, nhất quyết không chịu nói thêm bất cứ câu nào về chuyện này nữa, thái độ bất mãn đã thể hiện cả ra ngoài mặt. Lâm Tự cũng hết cách với người trợ lý dám can dự vào việc riêng của gia đình mình, lại còn dám mặt nặng mày nhẹ với ông chủ này, đành vờ như không thấy. Dù gì trong công việc, cô ấy vẫn làm hết trách nhiệm của mình.

Lâm Tự khiến mình trở nên bận rộn hết mức có thể, mặc dù anh vốn đã đủ bận rồi, hàng ngày mở mắt ra là lao vào làm việc, cho tới khi mệt tới mức tê dại cả người mới thôi. Thái độ làm việc như điên như dại của anh khiến Vương Dịch Thu vốn định bỏ mặc anh cũng không thể nhịn thêm được nữa, mặc dù không trực tiếp nói gì nhưng rõ ràng đã ngầm ngầm làm chậm tiến độ rất nhiều khiến Lâm Tự không thể không dừng lại. Vì vậy, buổi tối hôm nay, Lâm Tự cuối cùng cũng chẳng có việc gì để làm. Anh cầm áo khoác, quyết định ra ngoài hóng gió, nghỉ ngơi một lát.

Ngồi vào trong xe, liếc mắt nhìn đồng hồ, đã mười một giờ rồi. Lâm Tự khởi động xe, nhanh chóng tăng tốc, lao vút đi trong màn đêm. Cửa xe đóng chặt, khoá cảm tốc độ trái ngược hẳn với bản tính cẩn thận thường ngày của Lâm Tự, anh thích cảm giác không trọng lượng khi phóng xe với vận tốc tối đa thế này. Cảnh sắc bên ngoài mờ nhạt lướt qua, cả thế giới dường như chỉ còn lại anh và con đường nhỏ dưới ánh đèn đường, phía trước vẫn là một mảng mờ mịt.

Lâm Tự sắp xếp lại suy nghĩ của mình. Mặc dù anh đang lái xe trên đường cao tốc, vốn như một hòn đảo cô đơn trong đêm tối, nhưng Lâm Tự vẫn cảnh cáo mình phải chú ý an toàn. Anh không muốn biến mình thành kẻ đáng thương hơn nữa. Mấy ngày gần đây, anh đã rất nhiều lần dừng mọi công việc vào khoảng sáu giờ tối theo thói quen, cầm chìa khoá lên định đi về nhà. Mỗi lần bước tới trước cửa, anh lại quay ngược trở lại, nơi đó giờ đã không phải là nhà anh nữa, nơi đó giờ đã không còn là chốn yên bình thuộc về anh nữa.

Nghĩ đến đây Lâm TỰ đập phanh thắng gấp, để mặc ình theo quán tính lao người về phía vô lăng, không làm bất cứ động tác nào để chống đỡ. Nỗi đau đớn trong tim cần sự đau đớn hơn về mặt thể xác để che giấu.

Lâm TỰ ngồi trong xe, đợi sự đau đớn mang đi nỗi buồn triền miên trong lồng ngực. Cho đến khi trời hửng sáng, mặt trời đỏ hồng từ từ xuất hiện phía chân trời, anh mới đưa tay lên sờ lồng ngực mình. Thì ra, trái tim đau là bởi vì nó trống rỗng. Anh đã sai rồi sao? Cũng có thể.

Triết lí sống của Lâm TỰ chính là chấp nhận những gì vốn có, đồng thời mưu cầu một cuộc sống cao hơn, điểm này thật ra rất tương đồng với quan điểm của Lạc TRẦN. Anh không phải là không thừa nhận mình sai, anh sẽ chấp nhận sai lầm đó, càng ngày càng tiến xa trên con đường mình vừa khai thông này, nhưng sẽ không lực chọn quay đầu lại.

Huống hồ, còn có một thứ sức mạnh nữa đẩy anh tiếp tục tiến về phía trước, không cho phép anh quay đầu lại. Hứa Quán Hoàn đã chính thức xuất hiện trên sân khấu của Lâm TỰ rồi.

Nhà họ Hứa gần đây luôn thúc giục bọn họ tổ chức lễ đính hôn chính thức, tin tức bên ngoài đa phần đều do gia đình họ tung ra. Giờ đang là giai đoạn miễn cảm trước lần bổ nhiệm lãnh đạo nhiệm kì mới, sự ủng hộ của nhà họ Lâm cũng có ảnh hưởng nhất định trong giới chính trị. Mặc dù quan hệ giữa hai nhà Lâm - Hứa luôn rất tốt nhưng dù gì thì cũng không bằng có thêm sự đảm bảo chắc chắn hơn. Nhà họ Hứa đã đến gặp và đề cập mấy lần với các bậc trưởng bối nhà họ Lâm nhưng đều bị họ thoái thác với lí do chuyện của bọn trẻ, cứ để chúng tự quyết định. Lâm TỰ cũng biết, việc anh và Lạc TRẦN ly hôn, ông nội cũng không tán thành lắm.

Vì thế nhà họ Hứa liên tục tìm cách liên hệ với Lâm TỰ, thăm dò ý kiến của anh, thậm chí còn không ngại điều tiếng mà để Hứa Quán Hoàn tới công ty gặp anh.

Hứa Quán Hoàn ngồi trước mặt Lâm TỰ, không nói gì, dường như tất cả những chuyện kia đều không liên quan đến cô vậy. Nhưng việc không phát ngôn lại khiến cho sự ngang ngạnh ương bướng của cô thể hiện rõ ràng hơn. Cô ấy ngồi đó khiến người ta có cảm giác khắp người cô, từ trên xuống dưới đều bài xích tất cả mọi thứ xung quanh.

Lâm TỰ cũng không thể không vui vẻ ra đón tiếp, “Cô Hứa, cô đến đây là vì...”.

“Không có gì, cứ coi như tôi không tồn tại là được. Tôi ngồi khoảng một tiếng rồi sẽ đi” Hứa Quán Hoàn nhanh nhẹn trả lời, sau đó mở máy tính xách tay ra, làm việc của mình. Cô ấy đúng là coi Lâm TỰ như không tồn tại.

Lâm TỰ gật đầu. Hứa Quán Hoàn diện mạo đúng là rất xinh đẹp, học thức cũng tốt, theo những gì ghi trong hồ sơ thì phẩm hạnh cũng tốt, năng lực có thừa, đích thị là lựa chọn tốt nhất cho vị trí con dâu nhà họ Lâm, nếu nói có thể so sánh với Từ Man Chi cũng không có gì là quá cả. Nhưng cho dù cô ấy có thể là người kẻ vai sát cánh với anh thì nhìn cô ấy với khoảng cách gần thế này, anh cũng không có mong muốn tìm hiểu cô ấy chứ đừng nói gì đến thân mật.

Bất giác Lâm TỰ nghĩ đến Lạc TRẦN. Lẽ nào sự nhiệt tình và tình cảm của anh đều đã bị cô mang đi rồi sao? Không biết liệu sau này cô ấy có dùng tình cảm đó để yêu người khác, có nấu cơm cho người đó ăn, có đợi người ta ở cửa, liệu có buông thả bản thân mình trước mặt người đó như với anh không?

“Này, phiền anh yên lặng một chút.” Hứa Quán Hoàn không khách sáo nói. Lâm TỰ bóp chặt cạnh bàn, âm thanh do ma sát phát ra nghe rất chói tai.

Lâm TỰ ủ rũ buông tay ra, dường như giờ mới lo lắng đến những điều này thì có vẻ đã hơi muộn rồi.

“Tôi khiến anh phải mất bình tĩnh đến thế sao?”

“Xin lỗi, không phải cô.” Lâm TỰ trả lời.

“Câu nói này có hai cách hiểu: Một là anh xin lỗi về hành động vừa rồi của mình, không phải vì tôi khiến anh mất bình tĩnh. Hai là, anh xin lỗi vì người khiến anh mất bình tĩnh không phải là tôi.”

Đây là lần đầu tiên Lâm TỰ tiếp xúc trực tiếp với Hứa Quán Hoàn, lúc này mới thực sự được lãnh giáo sự kiêu ngạo àm Utah từng đề cập tới. “Trường hợp thứ nhất.” Lâm TỰ không có ý định nói nhiều.

“Đó là ai?” Hứa Quán Hoàn truy hỏi hết sức tự nhiên.

“Ừm...” Bị hỏi thẳng như thế, Lâm Tự rất hiếm khi gặp, nhưng anh không có ý định trả lời, không muốn nhắc đến Lạc Trần với bất kì ai. Lạc Trần là một góc nhỏ trong lòng anh, anh không muốn chạm vào nó, cũng không muốn chia sẻ cảm xúc liên quan đến nó, cho dù là ngày tháng vui vẻ đã qua hay sự đau buồn lúc này, “Không có gì.”

“Lâm Tự, anh không cảm thấy cơ sở để chúng ta có thể hợp tác là phải thẳng thắn với nhau hay sao?”

Hợp tác? Lâm Tự thầm nhắc lại những lời mà Hứa Quán Hoàn vừa nói. Xem ra, cô gái này thật sự không hề đơn giản, có vẻ còn mạnh mẽ, thẳng thắn hơn cả anh.

“Đúng, điều này tôi đồng ý. Nhưng tôi cảm thấy phần cần phải công khai chỉ nên giới hạn trong công việc thôi.”

Hứa Quán Hoàn chỉ mỉm cười, lại tiếp tục công việc đang làm dở của mình, không bình luận thêm về câu trả lời của Lâm Tự.

Lâm Tự có chút kinh ngạc, sao những cô gái anh gặp lúc nào cũng bình tĩnh thản nhiên, còn bản thân anh lại như chú hề bầy nhầy nhắng như thế? Anh lúc nào cũng cho rằng mọi việc đã nắm gọn trong tay, thì ra cũng chỉ quanh quẩn trong cái bẫy của người khác mà thôi.

Mông Mông lúc nào cũng ở bên cạnh Lạc Trần, nhìn bạn cứ một lúc lại cầm cốc nước lên uống vài ngụm, không nhắc một từ những việc liên quan tới Lâm Tự, chỉ sợ trong lòng quá buồn bã u uất nên mới uống nước liên tục như thế. Bên cạnh Mông Mông chẳng có ai để bàn bạc, vì vậy cô chỉ có thể một mình lo lắng, nghĩ cách thuyết phục Lạc Trần đến bệnh viện.

Hôm nay, Lạc Trần, Mông Mông và Sở Kinh Dương cùng đi xem phim chiếu thử. Sở Kinh Dương nhìn Lạc Trần nói: “Sắc mặt em rất xấu, thức đêm sao?”

Mông Mông thấy anh nhắc đến, vội vàng chen vào, “Đúng thế cậu ấy đã như thế mấy ngày rồi. Lạc Trần, chúng ta đến bệnh viện kiểm tra qua xem sao đi? Cậu cứ thế này mình lo lắm.”

Lạc Trần buồn bã mỉm cười, “Mình không sao, tại gần đây bận quá nên hơi mệt thôi. Chút nữa về ngủ một giấc sẽ khỏe lại ngay, dạo này mình toàn ngủ không đủ.”

Sở Kinh Dương nói: “Đừng coi thường, khi em cảm thấy mệt mỗi tức là cơ thể đã ở vào trạng thái quá sức chịu đựng rồi, còn chần chờ gì nữa? Vừa hay có anh ở đây làm tài xế miễn phí, không nên để anh ngồi không chứ.” Lạc Trần bị hai người họ đẩy lên xe.

Ngồi trên xe, Lạc Trần vẫn cố nói: “Hằng năm em đều đi kiểm tra tổng thể, hai người không cần phải lo lắng thái quá như thế. Em chỉ cần nghỉ ngơi một lúc là khỏe ngay thôi.”

Mông Mông đưa tay ra hiệu cho Sở Kinh Dương. Khó khăn lắm cô mới gặp được người đồng minh mạnh mẽ thế này, nhất định phải ép Lạc Trần đi kiểm tra xem sao. Gần đây cô ấy gây rộ đi. Bất luận là cô ấy bệnh về mặt tâm lý hay sinh lý, tóm lại cứ phải biết rõ ràng mới có thể giúp cô ấy được.

Sở Kinh Dương gật đầu, “Đi khám một lát thôi, rất nhanh. Em cũng không muốn để bạn anh lo lắng, cần nhằn em suốt thế này chứ? Em cứ coi như là vì không muốn biến Mông Mông thành bà cụ non mà đi khám một lần đi.” Sở Kinh Dương không nói nhiều nhưng anh biết cô ấy sẽ đồng ý. Nếu chỉ liên quan đến mình, cô sẽ không để ý, nhưng nếu ảnh hưởng đến người khác, cô ấy sẽ cố gắng giải quyết bằng được vấn đề.

Quả nhiên Lạc Trần đồng ý. Mặc dù cô khẳng định bản thân mình rất khỏe nhưng nếu đi bệnh viện, mấy con số trên giấy tờ đó có thể khiến Mông Mông yên tâm thì cũng chẳng có gì là không được.

Đến bệnh viện, Sở Kinh Dương và Mông Mông hai người phụ trách tất cả mọi việc: nộp tiền, đưa Lạc Trần đi khắp nơi để làm xét nghiệm, cô chỉ cần ngoan ngoãn đi theo bọn họ. Trước kia, việc khám sức khỏe đều do bác sĩ riêng của nhà họ Lâm làm, vì vậy Lạc Trần có chút không quen với sự bố trí trong bệnh viện. Vòng đi vòng lại mấy lần, chạy hết chỗ này đến chỗ kia, cuối cùng lại bị lạc hai người bọn họ.

Di động của Lạc Trần để trong xe của Sở Kinh Dương, cô đành ngồi xuống đây đợi. Bỗng nhiên, một bóng người xuất hiện trước mặt cô: “Chị dâu nhỏ?”

Không cần ngẩng đầu lên, Lạc Trần cũng biết đấy là Utah, cũng chỉ có cậu ta mới thích trêu cô như thế. Cô giả bộ như không nghe thấy cách xưng hô của Utah, ngẩng đầu lên: “Sao anh lại đến bệnh viện?”

Utah giơ túi thuốc trên tay lên, “Là ông nội, thuốc của ông cứ nhất định phải bắt em đi lấy.”

Lạc Trần gật đầu, “Mọi người vẫn khỏe cả chứ?”

“Khỏe gì mà khỏe!” Utah nổi tiếng là người không biết giữ mồm giữ miệng, “Biết chị đi rồi, mọi người trong nhà ai cũng không hài lòng với anh trai em”.

Lạc Trần rất bất ngờ, Lâm Tự cưới Hứa Quán Hoàn, đối với nhà họ Lâm chẳng phải rất có lợi sao, họ vì lý gì mà không vui. “Hôm khác, tôi sẽ đến thăm mọi người, chính thức chào từ biệt với họ.” Lạc Trần vốn đã định sẽ làm thế nhưng bởi vì không muốn gặp Lâm Tự nên cô định để một thời gian nữa mới đến cảm ơn sự chăm sóc của họ dành cho chị em cô bấy lâu nay.

“Vậy thì chị đừng đến thì hơn.” Utah ngồi xuống, dang rộng hai cánh tay đặt lên trên thành ghế, anh ta đến đâu cũng tùy tiện như thế, luôn phải tìm một tư thế thoải mái nhất, “Cả nhà không muốn nói lời tạm biệt chính thức với chị đâu. Đừng có trách em đã không nhắc nhở chị, mọi người đều đang kìm nén tới cực điểm rồi, tới lúc đó chị muốn đi e là cũng khó”.

Lạc Trần cảm thấy có chút không hiểu, việc đã đến nước này rồi, còn có điều gì khó nói nữa đây?

Utah nhìn Lạc Trần, “Chị có biết vì sao anh Lâm Tự muốn lấy Hứa Quán Hoàn không?”

Lạc Trần không nói gì, đợi Utah nói tiếp.

Utah nhìn Lạc Trần, vẻ mặt rất hình sự: “Em nghe nói, Lâm Tự đồng ý kết hôn với Hứa Quán Hoàn là bởi vì...”, nói đến đây anh ta dừng lại một lát, “... bởi vì nghe nói nhà họ Hứa có tín vật do mẹ Lâm Tự để lại, việc hôn sự này là do một tôi đã quyết định từ ngày trước rồi.”

[1] ý chỉ mẹ của Lâm Tự

Lạc Trần nửa tin nửa ngờ. Nhà họ Hứa có trong tay một vật như thế, tại sao không sớm đưa ra, việc gì phải kéo dài cho tới tận khi anh đã kết hôn? Huống hồ, cho dù là ý muốn của mẹ, với tính cách của Lâm Tự, chưa chắc anh đã để ý.

Utah thấy Lạc Trần có vẻ không tin, liền không ngừng giải thích, “Chị có biết người lớn trong nhà vì sao đều không tán thành không? Nếu thật sự là lợi lộc về nhà họ Lâm, liệu họ có từ chối không? Em cũng vừa mới biết, mẹ Lâm Tự tại sao lại để lại một tín vật có liên quan đến một phần năm cổ phần của Hoa Lâm mà cậu em đã ợ ngày trước. Mặc dù quyền sử dụng số cổ phần đó đã quyết định là sẽ do Lâm Tự kế thừa sau khi kết hôn nhưng những người lớn trong họ vẫn cảm thấy có nguy cơ tiềm ẩn trong đó nên mới không để ý gì đến nhà họ Hứa.”

Lạc Trần gật đầu. Theo những gì cô biết thì những thứ đó không đủ để khiến Lâm Tự phải dùng hôn nhân để trao đổi. Nhưng thế thì có liên quan gì đến cô? Có thể Lâm Tự có rất nhiều lý do để đồng ý hôn sự này nhưng muốn cô phải đi, chỉ cần một lý do thôi cũng đủ rồi.

Utah vẻ mặt tràn đầy niềm tin nói: “Chị yên tâm, người lớn trong họ sẽ không để anh ấy kết hôn với Hứa Quán Hoàn đâu.”

Lạc Trần thật sự không nhịn được nữa, cô lên tiếng ngăn Utah lại, “Anh đừng nói nữa, Utah. Ý tốt của anh, tôi xin nhận. Nhưng Lâm Tự có kết hôn hay không cũng không liên quan gì đến tôi cả. Tôi đã rời khỏi đó thì sẽ không quay lại nữa. Hy vọng anh hiểu”.

Utah nhảy dựng lên: “Chị dâu nhỏ, mới chỉ không gặp mấy ngày thôi mà đã muốn rạch rõ ranh giới với nhà em rồi sao?”. Thực tế anh không phải là người tốt bụng gì cho cam, chỉ với những người thật thân thiết mới quan tâm đặc biệt như thế. Bộ dạng của anh lúc này như muốn liều mạng với Lạc Trần không bằng. Anh đã có lòng tốt coi trọng cô, cô lại không cần, thật khiến Utah tức giận vô cùng. Mặc dù anh chỉ phớt lờ thanh thế, nhưng bộ dạng đó cũng đủ để dọa người khác sợ chết khiếp rồi.

Rất nhanh, mọi người xung quanh đã bu lại, Lạc Trần cô độc ngồi ở giữa, Utah đứng đó gào thét, anh cần gì phải quan tâm đây là đâu chứ! Thực ra Utah rất quý Lạc Trần, người con gái này mặc dù không nói

nhieu nhưng lại khiến anh thấy dễ gần, muốn tiếp cận cô. Đồng thời anh cũng không muốn Lâm Tự lấy Hứa Quán Hoàn. Mặc dù hơi ích kỷ, nhưng anh không muốn để người con gái đó treo lên đầu mình.

Lạc Trần thấy Utah bắt đầu hành động không bình thường liền phát lời anh ta. Nhưng xung quanh càng lúc càng đông người, âm thanh càng lúc càng ồn ào, Lạc Trần có cảm giác không khí đều bị bọn họ cướp đi cả rồi. Cô giơ tay, miễn cưỡng túm lấy vạt áo của Utah định nói vài câu, còn chưa kịp lên tiếng thì tay đã bị Utah hất ra. Anh ta vẫn tiếp tục đẩy nghiêng Lạc Trần.

Lạc Trần tuột từ trên ghế xuống đất, ngồi xổm ở đó, dường như chỉ ở giữa những đôi chân đó mới có không khí để cô hít thở. Utah thấy cô như vậy mới nhận ra cô không khỏe, giơ tay ra muốn đỡ cô đứng dậy thì phát hiện Lạc Trần đã bất tỉnh, ngã lảo ra đất, Utah chỉ kịp túm được cánh tay cô.

Sở Kinh Dương và Mông Mông lúc này cũng vừa kịp chen vào. Bọn họ đều cho rằng Utah bắt nạt Lạc Trần. Mông Mông ngay lập tức nhảy tới, hét lớn: “Anh làm gì thế? Anh làm gì cô ấy rồi?”.

Sở Kinh Dương không nói gì, lao đến như tên bắn, bế Lạc Trần lên chạy vào phòng cấp cứu. Những người đứng xem chung quanh cũng tản dần.

Mông Mông túm chặt lấy Utah, sợ tên thủ phạm này chạy mất, cả hai cùng chạy theo Sở Kinh Dương vào phòng cấp cứu.

Lạc Trần được đưa vào phòng cấp cứu. Bác sĩ kiểm tra qua tình trạng của cô rồi cầm những kết quả xét nghiệm từ tay Sở Kinh Dương nói: “Mọi người ra ngoài đợi cả đi.”

Lần này không cần Mông Mông phải túm lấy Utah, Sở Kinh Dương túm lấy cánh tay anh ta kéo ra ngoài.

“Nhà họ Lâm các người, đừng ức hiếp người quá đáng!”.

Mông Mông lúc này mới biết anh ta cũng là người nhà họ Lâm, cô đang chưa có chỗ trú ẩn đây này! Mông Mông nhún người xuống, chân mạnh mẽ hất lên một cái đã khiến Utah cao lớn nằm lảo ra đất.

Utah không hề đề phòng, sao có thể nghĩ một cô gái yếu đuối xinh đẹp lại ra tay độc ác như thế. Utah lồm cồm bò dậy, quyết định phải nói lý với Mông Mông. Lần này, Sở Kinh Dương ra chắn giữ hai người, “Đừng gây chuyện nữa, đây là đâu chứ, người còn đang nằm trong kia kia.”

Nói tới đây, Utah chợt nhớ ra phải gọi điện cho Lâm Tự. Anh rút điện thoại, bấm số gọi cho Lâm Tự, Sở Kinh Dương giật lấy di động trên tay Utah, “Cậu gọi cho ai?”

“Anh trai tôi.”

Mông Mông đứng đó gào lên: “Đúng, bảo anh ta đến đây. Tôi sẽ không để anh ta được yên lành mà quay về đâu.”

Sở Kinh Dương thẳng tay tắt phụt máy di động của Utah rồi trả lại cho cậu: “Tôi thấy cậu đừng nên gọi thì tốt hơn.” Giọng anh ẩn chứa sự đe dọa.

Utah chẳng hề sợ hãi, giật máy di động lại, “Chị dâu tôi bị ốm, gọi anh tôi đến đây thì có gì là không đúng?”

“Cô ấy không phải chị dâu cậu.”

“Anh nói không phải thì là không phải chắc!”

“Tôi thấy chuyện riêng của người khác, cậu đừng nên can dự vào thì hơn.”

“Tôi cũng muốn nói câu đó với anh đấy.”

Mông Mông xen vào: “Anh khách sáo với hấn ta làm gì? Người nhà bọn họ đều ỷ thế hiếp người, đánh rồi hầy nói.”

Sở Kinh Dương kéo Mông Mông lại, nói với Utah: “Cậu mau đi đi, chúng tôi sẽ chăm sóc cho Lạc Trần”

Utah nhìn Mông Mông đang hung hăng kích động, biết mình không thể cố chấp liền quyết định đi ra ngoài gọi điện trước, không cố ở lại nữa.

Mông Mông không hiểu, kích động nói: “Sao lại thả cho hần ta đi? Hần ta vẫn còn chưa nói vì sao lại khiến Lạc Trần bị ngắt xủ mà.”

Sở Kinh Dương không trả lời, chỉ đi đến bên cạnh ngồi xuống.

“Anh nói đi chứ!”

“Mông Mông, chuyện của Lạc Trần cứ để cô ấy tự quyết định, em đừng can dự vào nhiều quá.” Sở Kinh Dương từ tốn nói.

Mông Mông đứng ngẩn ra đó, đột nhiên nói to: “Haizz, nhìn em xem, Lạc Trần nằm trong kia chưa biết sống chết thế nào, em ở đây gây chuyện gì chứ!”

Sở Kinh Dương nhìn vào phía trong, “Không sao đâu, cô ấy chỉ ngắt xủ thôi, sẽ không có chuyện gì đâu.”

Khi Lạc Trần tỉnh lại thì trời đã gần tối. Bác sĩ nói, cô chỉ ngủ mất mà thôi. Bác sĩ cho cô thở oxy một lúc, lại tiêm thêm một liều thuốc bổ. Mông Mông và Sở Kinh Dương vẫn ngồi trong phòng bệnh chăm sóc cho cô.

Lạc Trần tỉnh dậy, nhất thời không biết mình đang ở đâu. Cô nhìn sang bên cạnh, một thân hình cao lớn đang đứng trước cửa sổ. Lạc Trần chớp chớp mắt một lúc mới nhận ra đó là Sở Kinh Dương. Nỗi thất vọng tiến vào trong tim cô, cô đang chờ đợi ai chứ? Lạc Trần tự chế nhạo mình, sao đến lúc này người cô muốn gặp nhất vẫn là anh.

Lạc Trần di chuyển ánh nhìn, thấy Mông Mông đang gục mặt xuống giường, hình như đã ngủ.

Lạc Trần dùng hết sức để gọi: “Sở Kinh Dương”, giọng cô vô cùng yếu ớt, “Em làm sao thế này?”

Sở Kinh Dương bước tới bên kia giường rồi ngồi xuống, cầm tay Lạc Trần lên: “Em không sao, chỉ cần nghỉ ngơi cho tốt thôi”.

Lạc Trần cảm thấy cô không còn đủ sức để gật đầu nữa, chỉ muốn ngủ tiếp, thế là liền nhắm mắt lại. Nhưng Lạc Sa vẫn đang ở nhà, cậu nhất định sẽ lo lắng. Cô lại mở mắt ra, Sở Kinh Dương vội nói: “Em đừng suy nghĩ gì cả, việc ở nhà anh đã sắp xếp hết rồi, khi em ngủ dậy thì mọi thứ vẫn tốt đẹp như cũ thôi”.

Nghe anh nói như vậy, nước mắt của Lạc Trần cứ thế tuôn rơi. Tất cả sẽ lại tốt đẹp như cũ sao? Tại sao cô lại bất lực thế này? Lẽ nào rời xa Lâm Tự thì cô phải sống trong bi thương đau khổ mãi sau? Cô càng muốn bản thân mình kiên trì độc lập thì càng trở nên yếu đuối, đến cơ thể cũng không còn chút sức lực nào nữa.

Đột nhiên Lạc Trần cảm thấy có một bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve má cô, những ngón tay khô ráo lau khô những vệt nước mắt trên mặt. Giọng của Sở Kinh Dương vang lên bên tai cô: “Lạc Trần, em phải nghỉ ngơi cho khỏe, có sức khỏe, cuộc sống mới có thể tốt được.”

Từ trước tới nay, Sở Kinh Dương luôn cố gắng khắc chế suy nghĩ muốn tìm gặp Lạc Trần, anh cũng có sự kiêu ngạo và kiên trì của riêng mình. Anh hoàn toàn không có ý định ép buộc một người con gái trong tim đã mang hình bóng một người đàn ông khác. Cho dù là anh yêu cô, luôn quan tâm tới cô, chăm sóc cô trước sau như một thì anh cũng không muốn miễn cưỡng cô phải ở bên mình. Đây là sự cố chấp của anh trong chuyện tình cảm, cũng là sự tôn trọng giành cho tình cảm giữa hai người.

Lạc Trần đã tỉnh nhưng lại lười biếng không muốn mở miệng, để mặc giọng nói của Sở Kinh Dương nhẹ nhàng trôi lướt qua tai mình.

Sở Kinh Dương cẩn thận cô với thái độ hết sức yêu chiều: “Đã bao nhiêu ngày rồi em không ăn cơm, không nghỉ ngơi rồi hả? Hôm nay, em bị ngắt chủ yếu là vì đường huyết hơi thấp. Nhưng kết quả xét nghiệm cho thấy dạ dày của em không ổn, hiện giờ hàm lượng bạch cầu cũng thấp. Nếu cứ tiếp tục thế này thì hệ thống miễn dịch cũng sẽ bị ảnh hưởng. Em không nên để mặc bản thân như thế.”

“Đừng ngủ nữa, giờ em cần phải ăn một bữa no đã.” Sở Kinh Dương ra ngoài lấy một chiếc khăn mặt, cầm tay Lạc Trần lên, lau từng ngón tay cho cô, sau đó lau qua mặt một lượt, “Nào, giờ để anh mua ít đồ ăn nhé”. Nói xong, anh quay sang gõ vào đầu Mông Mông.

Mông Mông phản ứng rất nhanh, vừa mở mắt đã lập tức lao lên hỏi: “Lạc Trần, cậu tỉnh rồi! Cậu làm mình sợ gần chết! Cậu nằm đó ngủ bao lâu rồi chứ, làm mình lo quá!”. Cô vừa dung tay sờ đầu mình, vừa thắc mắc sao mình lại ngủ lâu như thế, còn đầu mình sao lại đau thế này?

Lạc Trần nhìn bộ dáng của Mông Mông, không nhận được mà phì cười. Dường như chỉ cần có Mông Mông ở bên cạnh là cô có thể cảm nhận được sự tươi đẹp và thuần khiết phải có ở lứa tuổi này, tất cả những gì cô mất đi đều có thể tìm lại được ở Mông Mông.

“Mông Mông, em ở đây với Lạc Trần, anh về nấu cơm tối cho hai người”. Sở Kinh Dương vừa dặn dò vừa cầm áo khoác đi ra ngoài. Đột nhiên, anh như nghĩ ra gì đó, quay đầu lại nhìn Mông Mông.

Mông Mông lần này rất nhanh nhạy, lập tức hết sức lễ phép nói: “Xin thủ trưởng cứ yên tâm, lần này tôi nhất định hoàn thành nhiệm vụ, để cô ấy được nghỉ ngơi. Không để bất kỳ kẻ nào vào làm phiền”.

Sở Kinh Dương gật đầu. Anh chàng Utah kia biến mất cho tới tận lúc này, theo lý mà nói thì người nhà họ Lâm chắc chắn sẽ không bỏ mặt Lạc Trần không hỏi. Sự yên tĩnh lúc này, ít nhiều cũng có vẻ gì đó rất kì lạ.

Lạc Trần cố gắng ngồi dậy, “Không phải là không có chuyện gì rồi sao? Mình muốn về nghỉ ngơi, về nhà ăn cơm cũng được.”

Sở Kinh Dương lại gật đầu. Lạc Trần nằm đây cũng không yên tâm mà nghỉ ngơi, hướng hồ giờ anh quay về nấu cơm rồi lại quay lại cũng rất mất thời gian, “Đi thôi, để Mông Mông đỡ em, chúng ta về trước đã, chưa trả giường vội, ngày mai anh sẽ tới đón em đi tiêm”.

Ba người nhanh chóng đi xuống lầu, lên xe lái đi.

37. Chương 37: Chớp Mắt Thời Gian Đã Trôi Qua

Thật ra Utah cũng đang rất muốn gặp Lâm Tự. Anh vừa ra khỏi bệnh viện đã lập tức gọi cho Lâm Tự nhưng máy tắt, gọi đến văn phòng công ty, thư ký nói anh ấy đã ra ngoài. Có điều Lâm Tự đi đâu thì đến trợ lý Vương cũng không biết. Hôm nay công ty không có việc gì quan trọng nên Utah mới ra ngoài. Rốt cuộc thì Lâm Tự đã đi đâu?

Utah do dự cân nhắc thấy độ nghiêm trọng của sự việc, thấy vẫn nên đợi Lâm Tự về rồi nói. Tận mắt chứng kiến Lạc Trần ngất xỉu, Utah cũng thấy rất lo lắng. Thế là anh lập tức chạy thẳng tới phòng viện trưởng, lấy hồ sơ kiểm tra của Lạc Trần hôm nay đưa cho các chuyên gia xem. Kết luận là cô ấy cũng không mắc bệnh gì trầm trọng, chỉ gặp chút rắc rối nhỏ, chịu khó nghỉ ngơi an dưỡng vài hôm là ổn, sức khỏe cơ bản là tốt, việc hôm nay cô bị ngất nguyên nhân là do cơ thể suy nhược, mệt mỏi và bị kích động tinh thần. Được mấy chuyên gia Đông y, tây y ra sức đảm bảo, Utah mới cảm thấy an tâm hơn.

Utah lái xe ra khỏi bệnh viện, lái xe đi khắp nơi tìm kiếm vận may, hy vọng có thể vô tình tìm thấy Lâm Tự ở quán bar quen hoặc nơi nào khác. Lang thang hai tiếng đồng hồ, gần đến giờ cơm tối thì anh tìm thấy Lâm Tự thật. Utah phát hiện ra xe của Lâm Tự đỗ trước một câu lạc bộ mà họ thường lui tới, liền vội vàng đỗ xe vào bãi, xông vào trong tìm Lâm Tự.

Khi đứng trước mặt Lâm Tự, bất giác Utah cảm thấy có chút thất vọng về anh trai mình. Lâm Tự đang uống rượu với Hứa Quán Hoàn, đã ở trong tình trạng ngà ngà say. Hai người bọn họ uống rượu rất thoải mái, chẳng có vẻ gì là khách sáo cả, chỉ cách cốc một cái sau đó tự cạn ly của mình. Trước mặt mỗi người đều bày đầy các ly thủy tinh đựng rượu, nhưng một nửa trong số đó đã rỗng không.

“Hứa Quán Hoàn, cô có âm mưu gì?” Utah nhảy dựng tới, hét toáng lên.

Hứa Quán Hoàn liếc xéo Utah một cái, “Anh nói xem tôi có âm mưu gì?”

“Làm sao tôi biết được? Cô âm mưu gì thì chỉ mình cô biết! Ai hiểu lòng dạ cô chứ, thâm sâu khó lường.” Utah đến nhìn cũng không thèm nhìn cô ta, “Tôi khuyên cô nên từ bỏ đi, anh tôi uống rượu cũng là vị chị dâu tôi, chẳng liên quan gì đến cô đâu.”

Hứa Quán Hoàn dựa người vào ghế, nói: “Này, Utah, anh không cần nóng vội thế, tôi cũng đâu có nói anh ấy uống vì tôi đâu. Nhưng chắc anh cũng nhìn thấy cả rồi, người đang ngồi cùng anh ấy là tôi.”

Lâm Tự ngồi bên cạnh cũng chẳng buồn để ý tới sự tranh cãi của họ. Hứa Quán Hoàn không uống, anh vẫn nâng cốc lên, một mình uống cạn.

Utah bước đến cạnh Lâm Tự, giật ly rượu trên tay anh, “Đi thôi, em đưa anh về nhà.”

Lâm Tự hoàn toàn không phản đối, chỉ buông thông tay xuống, “Về nhà? Về đâu?”

Utah im lặng. Lâm Tự giờ đang ở công ty, anh cũng biết. “Anh muốn về đâu thì chúng ta sẽ về đấy.”

Lâm Tự lắc đầu, lại tiếp tục lắc đầu. Hôm nay Hoa Lâm đang phát triển như vũ bão nhưng dường như điều đó không mang lại cảm giác thỏa mãn như anh mong đợi. Trái tim anh như thùng một lỗ, bao nhiêu thứ cũng không thể lấp đầy.

Vì vậy, hôm nay khi Hứa Quán Hoàn nói muốn tìm anh đi uống rượu nói chuyện, anh cũng chẳng ngần ngại gì mà đồng ý luôn. Chuyện thì anh không hứng thú, nhưng rượu thì anh cần. Đã bao nhiêu năm nay hầu như anh không đi uống rượu vào buổi chiều nữa, buông thả một chút có lẽ sẽ dễ chịu hơn chẳng?

Utah cho rằng Lâm Tự không muốn đi cùng mình là do muốn ở đây với Hứa Quán Hoàn, liền đưa tay lên đẩy ngã Lâm Tự: “Anh, em chỉ nói với anh một lần thôi. Chị dâu ốm rồi, nếu vẫn còn quan tâm tới chị ấy thì hãy đi với em. Nếu không thì hãy tiếp tục ở đây uống rượu với cô ta... coi như em nhiều chuyện! Sau này, việc của anh, em sẽ không quan tâm nữa!”

Lâm Tự vẫn chưa nghe rõ: “Cậu nói ai ốm?”

Utah không thèm để ý tới Lâm Tự, quay người bỏ đi. Xem ra lần này sự lo lắng của anh là thừa rồi, Lâm Tự và Hứa Quán Hoàn đang uống rượu rất vui vẻ, sung sướng vô cùng kia mà.

Hứa Quán Hoàn lại đột nhiên đưa tay ra kéo Utah lại, sau đó nói với Lâm Tự: “Nếu tôi nghe không nhầm thì là: Lăng Lạc Trần ốm rồi?”

Lâm Tự nghe thấy thế, lập tức đứng bật dậy, mặc dù hơi rượu vẫn còn ảnh hưởng khiến anh ngã nghiêng không vững, “Cô ấy làm sao?”

Utah bĩu môi: “Vào viện rồi, nếu muốn biết thì đi theo em”. Sau đó, anh đặc ý nhìn Hứa Quán Hoàn. Cướp lại được Lâm Tự từ tay cô, việc này đối với anh thật sự rất thú vị, mặc dù anh phải thừa nhận mình hơi trẻ con.

Hứa Quán Hoàn đi đến, đỡ Lâm Tự: “Đi nào, tôi đưa anh đi xem sao.”

Utah đứng chắn ở cửa, không suy nghĩ gì liền nói với giọng gay gắt: “Cô làm thế này không phải có chút vội vã sao?”

Hứa Quán Hoàn nghe thấy thế, lập tức buông tay: “Nếu tự anh có thể giải quyết được thì xin mời.”

Utah nhìn Lâm Tự đang cố gắng điều khiển tứ chi không còn nghe theo lệnh của mình nữa, trong lòng cảm thấy thật mất mặt. Nhưng cũng không thể trách Lâm Tự, anh ấy đâu có biết Hứa Quán Hoàn đã miễn nhiễm với rượu, uống rượu như uống nước lọc, không ai uống lại được với cô ta. Đã nhiều năm nay anh chưa từng thấy bộ dạng say sưa của Lâm Tự, giờ thì đã được chứng kiến rồi.

Utah nhìn đồng hồ, bước đến đỡ Lâm Tự dậy: “Nhanh tay một chút, thưa Hứa đại tiểu thư thích giúp đỡ người khác. Bất cứ lúc nào cô cũng không quên tự cao tự đại nhỉ?”

Hứa Quán Hoàn cũng lập tứ phản pháo: “Làm sao bằng kể lúc nào cũng thích khoác lác như anh?”

“Tôi khoác lác khi nào?”

Hứa Quán Hoàn cười nhạt, “Có cần tôi phải nói rõ ra không, vị công tử lúc nào cũng nhận mình là kẻ phong lưu?”

Utah đưa tay ra ngăn cô lại: “Được, coi như cô lợi hại, lão đây xin thừa nhận”.

Hứa Quán Hoàn “Hừ” một tiếng.

Hai người mặc dù cãi qua cãi lại nhưng cũng nhanh nhẹn đỡ Lâm Tự ra ngoài.

Lên xe được một lúc, Lâm Tự đã tỉnh táo hơn, “Lạc Trần làm sao?”

Utah cố ý nói: “Ngất xỉu ở bệnh viện. Đợi anh nhớ đến mà quan tâm thì có khi chị ấy đã chết lâu rồi”.

Lâm Tự cau mày, “Lái nhanh lên.” Anh không muốn hỏi Utah thêm nữa, cứ gặp thẳng Lạc Trần chẳng phải sẽ biết ngay có chuyện gì sao.

Utah biết Lạc Trần không sao, liền lái nhải nói tiếp: “Phóng nhanh như chớp chắc là được nhỉ, tiếc là chúng ta không thể đi với tốc độ đó”, còn không quên khích Lâm Tự một câu, “Có nhanh đến đâu cũng không nhanh bằng việc kết hôn của anh, còn nhanh hơn cả tàu lượn siêu tốc.”

Lâm Tự gơ tay kéo Utah: “Cậu đi ra, để anh lái.”

Utah vội vàng đạp phanh xe, “Anh đừng có làm bừa, anh uống nhiều như thế mà còn đòi lái xe, nếu anh lo lắng cho chị dâu thì hãy ngoan ngoãn mà ngồi đợi đi.” Thấy Lâm Tự ngồi xuống, Utah mới tăng tốc cho xe chạy thẳng đến bệnh viện.

Nhưng bọn họ vẫn không gặp được Lạc Trần. Mặc dù lúc Utah rời đi đã dặn dò không được cho Lạc Trần xuất viện nhưng làm sao anh ngờ được Lạc Trần không làm bất cứ thủ tục nào mà cứ thế bỏ về. Vì vậy, khi Lâm Tự xông vào thì căn phòng đã trống rỗng.

Lâm Tự mặc kệ Utah đứng bên cạnh hét gọi người này lại quát người kia, lấy điện thoại ra gọi Lạc Trần nhưng anh chỉ nghe thấy giọng nói lạnh lùng của hệ thống trả lời tự động: “Số máy quý khách vừa gọi hiện không thể liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau”. Gọi đi gọi lại mấy lần vẫn chỉ nhận được câu trả lời như thế, Lâm Tự ném thẳng điện thoại xuống đất, Lúc này, anh thật sự rất bối rối.

Utah có chút kinh ngạc. Anh và Lâm Tự từ nhỏ lớn lên bên nhau, cho dù gặp phải khó khăn thế nào cũng chưa từng nhìn thấy Lâm Tự như thế bao giờ. Lâm Tự từ trước tới nay đều là người che dấu cảm xúc rất tốt, dù là người thường xuyên tiếp xúc với Lâm Tự như anh cũng chỉ có thể nắm bắt tâm trạng của Lâm Tự qua những manh mối ít ỏi.

Hứa Quán Hoàn nhìn quanh phòng bệnh, lấy tờ giấy ghi ở đầu giường đưa cho Lâm Tự.

Lâm Tự cầm lấy, nhíu chặt mày, đến nhìn cũng không nhìn, vo viên ném thẳng xuống đất.

Utah định ngăn cản nhưng không kịp, đành đi tới nhặt lên: “Anh, đây là tư liệu về bệnh của chị dâu.”

Lâm Tự không nói không rằng, đi thẳng ra ngoài.

Utah định đuổi theo, nhưng giọng nói nhạo báng của Hứa Quán Hoàn đã cất lên: “Theo tôi thấy, anh đừng gây chuyện nữa thì hơn.”

Nỗi ám ức trong lòng cả ngày hôm nay của Utah còn chưa biết xả đi đâu, anh đột ngột quay người lại, chỉ thẳng vào Hứa Quán Hoàn: “Nếu không phải cô cứ bám lấy anh tôi thì chị dâu tôi cũng đâu phải bỏ đi như thế.”

Hứa Quán Hoàn ung dung ngồi xuống một góc của chiếc sofa bên cạnh: “Ồ, chị dâu anh biết tôi và anh trai anh uống rượu cùng nhau nên giận quá bỏ đi sao?”

“Cô đừng có giả vờ giả vịt nữa. tôi đã nói rồi, anh trai tôi chẳng có ý đồ gì với cô đâu, cô nên từ bỏ dã tâm đó thì hơn.”

Hứa Quán Hoàn nghe thấy vậy, vẻ mặt cũng có chút hơi biến đổi nhưng lập tức trấn tĩnh trở lại: “Anh trai anh có ý đồ gì với tôi hay không là việc của tôi và anh ấy, không cần anh phải lo”. Nói xong, cô đứng dậy định bỏ đi.

Utah lập tức xông lên phía trước, đứng chặn trước mặt cô.

“Anh định làm gì?”

“Chẳng làm gì cả, chỉ định làm chút việc tốt, giúp cô quản lý cái miệng vô thiên vô pháp của mình thôi”. Nói xong, anh ôm lấy Hứa Quán Hoàn, vòng tay qua đường cong xinh đẹp trên người cô, gắn chặt môi mình lên môi cô.

Khi môi anh áp sát lại gần, Hứa Quán Hoàn ngửa cổ phá lên cười.

Nụ cười của cô đầy đắc ý và kiêu ngạo, khiến Utah như bừng tỉnh lại. Hứa Quán Hoàn đang định mở miệng thì Utah đã đưa tay lên bịt miệng cô lại: “Cô không nói gì thì sẽ xinh đẹp hơn đấy.”

Hứa Quán Hoàn giật tay Utah ra, “Anh nghĩ tôi định nói gì?”, nhưng cô không buông mà vẫn giữ chặt tay của Utah.

Utah dùng bàn tay còn lại bóp chặt hai má Hứa Quán Hoàn, ép cô phải há miệng: “Tôi phải xem bên trong có ngà voi không. Xì, hình như chỉ có một chiếc răng giả”.

Hứa Quán Hoàn lúc này đã thật sự tức giận, hất tay anh ra: “Được, anh được lắm. Anh cứ đợi đấy mà trở thành em chồng của bà chị dâu có chiếc răng giả này đi”.

Utah đang định phản kích thì một cô y tá đẩy xe đi vào, lấy dụng cụ ra dặn dò: “Hai người ở đây làm gì? Bệnh nhân đâu, đo nhiệt độ, năm phút sau tôi quay lại lấy”.

Utah từ nhỏ sức khỏe đã không được tốt, bị tiêm nhiều quá thành sợ, nhìn thấy y tá lập tức tỏ ra sợ hãi, vốn chỉ định che giấu bớt đi nhưng lại thành ra nói dối: “À, chị ấy đang ở trong nhà vệ sinh, sẽ ra ngay.”

Y tá nhìn họ, cũng không nghi ngờ gì, đưa cặp nhiệt độ cho Utah, sau đó đẩy xe sang phòng bệnh khác.

Utah cầm cặp nhiệt độ, đưa Hứa Quán Hoàn: “Nhiệt độ cơ thể phụ nữ các cô tương đương nhau, cô đo đi, qua loa thôi rồi đưa cho họ”.

“Tôi không đo, anh tự đo đi”. Hứa Quán Hoàn cảm thấy Utah thật ngốc, “Anh cứ ngồi đó từ từ mà đo, chờ chị y tá của anh đến lấy, tôi về trước đây.”

Utah cầm nhiệt kế, đi cũng không được mà ở cũng không xong. Cuối cùng anh bỏ thẳng nhiệt kế vào túi áo, chuẩn ra ngoài.

Khi từ phòng bệnh đi ra, Lâm Tự đã hoàn toàn tỉnh táo, có điều đầu anh rất đau, hôm nay đúng là đã uống quá nhiều. Chuyện mà Hứa Quán Hoàn muốn nói, cái mà cô ấy gọi là câu chuyện ấy, thực ra chỉ có vài câu.

“Lâm Tự, tôi đồng ý kết hôn với anh, thực ra chỉ là muốn thử sức một chút mà thôi. Tôi đã từng yêu anh, ít nhất là khi đấy tôi cho rằng đó là yêu. Tôi thích con người xuất sắc, điềm tĩnh được chỉ định sẵn sẽ trở thành chồng mình như anh, đó là việc hết sức tự nhiên”.

“Cũng có thể là do ôm trong lòng ảo tưởng đẹp đẽ của một thiếu nữ như thế, tôi đã hy vọng tôi có thể tìm được hạnh phúc”.

“Tôi đã thử tiếp cận anh, thậm chí là trở thành bạn gái của Utah. Thế nhưng cho tới tận khi chúng ta đi xem mặt, anh vẫn không có chút ấn tượng nào với tôi cả”. Hứa Quán Hoàn cầm ly lên, một hơi uống cạn. Hồi tưởng lại tình yêu say đắm một thời của mình cũng cần có dũng khí.

“Niềm vui khi ở bên cạnh Utah là mỗi ngày đều vui vẻ cười đến nỗi không khép nổi miệng. Nhưng điều đó hoàn toàn khác xa với tưởng tượng của tôi về tình yêu”.

“Năm đó, khi biết tin anh kết hôn, tôi có cảm giác như một góc của thế giới đã sụp đổ. Tôi cảm thấy mình bị tổn thương nặng nề, bị coi nhẹ, bị khinh thường, lòng tự tôn của tôi của tôi bị tổn thương sâu sắc. Lần đầu tiên tôi cảm thấy mình thật bất lực và nhỏ bé”.

“Tôi bị tổn thương, theo bản năng lại đi làm tổn thương người khác để giải tỏa. Tôi cãi nhau với Utah, nói với anh ấy mục đích tôi tiếp cận anh ấy là gì, sau đó chúng tôi chia tay, tôi ra nước ngoài tự đầy ải chính mình. Lúc đó chúng tôi còn trẻ, cả hai đã nói rất nhiều câu làm tổn thương đến đối phương”.

“Muốn xác nhận tình cảm của mình thật ra rất đơn giản, chỉ cần một cuộc chia ly, mặc dù cuộc chia ly này kéo dài tới vài năm. Tôi phát hiện ra tôi nhớ anh ấy, nhưng rồi nỗi nhớ đó cũng nhạt dần theo thời gian”.

Lâm Tự từ đầu tới cuối vẫn im lặng nghe, uống hết ly này tới ly khác, đến đây mới xen vào một câu: “Tại sao lần nào cô cũng lựa chọn phương thức sai lầm để xuất hiện?”. Lâm Tự không trách móc gì, chỉ không hiểu sao cô ấy lại khiến mọi việc trở nên phức tạp như thế.

Hứa Quán Hoàn mỉm cười, “Sai lầm ư, cũng có thể. Tôi đã quá tự tin, tôi sợ bị từ chối. Tôi chỉ có thể cố gắng đến mức ấy, còn tiến hay lùi đều tùy thuộc quyết định của người khác”.

“Có đúng là cô chưa bao giờ nghĩ tới việc kết hôn với tôi không?”

“Chưa bao giờ” Hứa Quán Hoàn rất thẳng thắn, “Trong tình hình hiện nay, nếu anh có thể thu được lợi nhuận thì cứ tranh thủ đi”.

Lâm Tự biết là mình bị chơi, giờ đã rơi vào thế tiến thoái lưỡng nan. Nhưng không hiểu tại sao, trong lòng anh không hề có ý trách móc cô ấy, Hứa Quán Hoàn thẳng thắn tới mức này cũng không dễ dàng gì rồi. Nếu anh chỉ là vai phụ, có xảy ra chuyện gì thì cũng chẳng bị ảnh hưởng, anh cũng thấy nhẹ nhõm hơn. Có thể xét ở góc độ này mà nói, anh cũng xem như đã giải quyết mọi chuyện thoả đáng rồi, việc công việc tư đều toàn vẹn, cũng không làm trái ý mẹ. Phần còn lại, anh sẽ phải tự mình giải quyết. nhưng anh không ngờ rằng, Lạc Trần lại không chịu ở yên đó đợi anh.

Lâm Tự ra ngoài bắt một chiếc taxi, hết sức tự nhiên nói ra địa chỉ nhà Lạc Trần. Thì ra anh vẫn luôn biết cô đang ở đâu. Từ khi biết được tin cô phải vào viện, Lâm Tự đã cương chế không nghĩ tới lý do cô phải vào viện, rốt cuộc mắc phải bệnh gì. Trước khi tới thăm cô, anh không được nghĩ tới những điều này.

Xe chạy tới trước toà nhà Lạc Trần ở, không đợi xe dừng hẳn lại, anh dứt cho tài xế một tờ giấy bạc rồi đẩy cửa lao xuống. Vừa đẩy cửa bước vào nhà, Lâm Tự đã nghe thấy ở phía sau có người hét: “Anh đứng lại, anh đứng lại!”. Lâm Tự không nghĩ rằng người đó gọi mình, vẫn giữ nguyên tốc độ cho tới khi có một bàn tay túm chặt anh kéo lại. Lâm Tự quay đầu lại, thì ra là Mông Mông.

Mông Mông chặn Lâm Tự lại, trong lòng nghĩ thầm hôm nay sao lại may mắn thế này, Lâm Tự đã tự chui mình vào rọ! Mông Mông chưa từng nghĩ tới việc nếu đắc tội với Lâm Tự thì nhờ sau này họ tái hợp sẽ thế nào, giờ cô chỉ muốn thay Lạc Trần ra mặt. Lạc Trần là vì anh ta mới bị bệnh!

Thấy Lâm Tự dừng bước, Mông Mông cũng buông lỏng tay.

“Anh đến đây làm gì?”

“Chào em, anh đến thăm Lạc Trần”. Vì Mông Mông là bạn Lạc Trần, Lâm Tự vẫn cố gắng trả lời cô hết sức lịch sự.

“Cô ấy không muốn nhìn thấy anh, tốt nhất anh nên quay về đi”.

“Nếu đích thân cô ấy nói không muốn gặp tôi, tôi sẽ về ngay”.

Mông Mông vốn là người ruột để ngoài da, cho dù đang cực kỳ tức giận cũng không thể thốt ra những lời lẽ thô tục: “Anh có thời gian thì hãy chăm sóc cho vợ chưa cưới của anh đi. Lạc Trần đã có chúng tôi lo”, nói xong liền quay người đi lên nhà.

Lâm Tự ngập ngừng một lát rồi cũng đi theo cô,

“Anh có theo tôi cũng chẳng ích gì, sau khi tôi vào, quyết không mở cửa cho anh”. Mông Mông vừa chạy vừa hét, trong tay vẫn còn xách túi đồ đựng những thứ mà Sơ Kinh Dương dặn cô mua.

Cầm cửa sao? Lâm Tự lắc đầu, với những gì anh hiểu về Lạc Trần, cô ấy sẽ không làm thế. Gặp được Mông Mông thế này cũng là may mắn vì thực sự anh cũng không biết nhà cô cụ thể là căn nào, số nhà của các căn hộ kiểu cũ thế này đều đã hỏng cả rồi.

Mông Mông gõ cửa, vội vàng xông vào rồi đóng sập cửa lại khiến Lâm Tự chỉ kịp nhìn thấy cánh cửa trước mặt rung lên.

“Lạc Trần, Lạc Trần!” Mông Mông ném túi đồ vào trong bếp rồi chạy ngay vào phòng của Lạc Trần, nhìn thấy Lạc Sa ngồi trong đó liền nuốt những lời định nói xuống.

“Chuyện gì thế?”

“Ngoài đó, ngoài đó...” Mông Mông vẫn còn chưa kịp nói xong thì bên ngoài đã vang lên tiếng gõ cửa, Mông Mông chỉ ra ngoài nói: “Là Lâm Tự, mình gặp anh ấy ngoài kia”. Phải để Lạc Trần có thời gian chuẩn bị về mặt tâm lý mới được, “Mình nói rồi, sẽ không mở cửa cho anh ấy”.

Lạc Trần đột nhiên phá lên cười, cô nàng Mông Mông quả là rất trẻ con nhưng thành ý của cô ấy thật đáng quý, “Lạc Sa, em ra mở cửa đi, cứ nói chị không sao, cảm ơn anh ấy đã tới thăm”.

Lạc Sa gật đầu. Nhưng khi cậu đi ra thì Sơ Kinh Dương đã mở cửa rồi, hai người đó đang đứng ngoài cửa nhìn nhau chằm chằm, không ai nói gì. Thấy Lạc Sa đi ra, Lâm Tự bước vào trong rồi đóng cửa lại.

“Chị em đâu?”

“Chị ấy đang nghỉ ngơi. Chị không sao. Cảm ơn anh đã tới thăm”. Lạc Sa nói xong liền đi ra mở cửa, ý tứ rất rõ ràng.

Lâm Tự quy đầu lại nhìn cánh cửa đang mở rộng, lại nhìn hai người trước mặt mình, hình như anh đã trở thành mục tiêu công kích chung rồi thì phải. “Anh vào thăm một lát”. Nói xong, anh liền đi thẳng vào trong.

Sơ Kinh Dương không bày tỏ thái độ gì nhưng Lạc Sa rất kiên quyết kéo Lâm Tự lại: “Hôm khác anh hãy đến, chị em cần phải nghỉ ngơi”.

Lâm Tự cũng rất kiên định nhìn Lạc Sa, không nói gì, cũng không nhất quyết đòi đi vào trong.

Ba người cứ đứng như thế, Mông Mông đỡ Lạc Trần đi ra, “Sao không đóng cửa vào, lạnh quá!”.

Lạc Trần nhìn Lâm Tự. Đây là lần đầu tiên nhìn thấy anh kể từ sau khi họ chia tay, cô cũng không biết cảm giác trong lòng mình lúc này là gì nữa. Anh ấy vẫn lạnh lùng như thế, chỉ gầy hơn một chút, khuôn mặt góc cạnh hơn. “Mời ngồi”, Lạc Trần nói.

Sơ Kinh Dương kéo Mông Mông vào bếp. Lạc Sa đóng cửa xong cũng trở về phòng mình. Mọi người đều rất giữ ý nhường không gian riêng lại cho hai người.

Lâm Tự cau mày, nhìn Lạc Trần có vẻ gầy đi rất nhiều, anh thật đau lòng, “Sao em phải vào viện, bệnh gì?” Anh là như vậy. Thái độ của anh khiến cho Lạc Trần cảm thấy cho dù tình trạng của cô đã đến mức này thì cũng là vấn đề của riêng cô, cô không nên khiến anh phải lo lắng.

Lạc Trần mỉm cười buồn bã: “Không sao cả, bác sĩ nói chỉ cần nghỉ ngơi một thời gian là khoẻ thôi”.

“Không có gì mà phải vào viện. Em còn tự ý bỏ về nhà. Em nên ngoan ngoãn ở đó dưỡng bệnh mới đúng chứ”

Lạc Trần nhìn thẳng vào Lâm Tự: “Vâng, em sẽ chú ý tới sức khoẻ của mình. Cảm ơn anh đã đến thăm. Nếu không có chuyện gì nữa thì bọn em phải ăn cơm tối rồi”. Đối với người thân Lạc Trần sẽ không nói nhiều như thế, sẽ không tỏ ra khách sáo như thế, cô càng đối xử lễ phép thì càng chứng tỏ cô đã coi đó là người xa lạ.

Lâm Tự cũng rất thẳng thắn: “Em đang đuổi anh đi phải không?”

“Anh bận rộn thế, em lại không sao...” Lạc Trần vẫn còn chưa nói hết, Lâm Tự đã túm chặt lấy người cô.

“Không sao, em xem sắc mặt em trắng bệch ra thế này. Em mau cùng anh quay lại bệnh viện, kiểm tra kỹ lại một lần nữa xem sao”. Gặp được Lạc Trần rồi tất cả nỗi sợ hãi lập tức bùng phát, Lâm Tự có cảm giác tay mình không ngừng run lên, căn bản là không khống chế được sự hoang mang đang làm chủ bản thân.

“Lâm Tự, em sẽ chú ý giữ gìn sức khoẻ, sẽ chú ý hơn bất kỳ ai. Anh không cần phải lo. Ngày mai em sẽ tới bệnh viện để tiêm. Sau này, chuyện của em, anh không cần phải lo nữa đâu”. Mặc dù thấy Lâm Tự lo lắng ình, trái tim Lạc Trần cũng mềm nhũn nhưng anh ấy đã không còn là người thân của cô nữa, hà tất phải dây dưa với nhau làm gì?

“Lặng Lạc Trần, em đang làm gì vậy, muốn đẩy anh đi sao?” Lâm Tự không ngờ rằng Lạc Trần lại phản ứng như thế.

Lạc Trần im lặng. Ngữ khí anh ấy dùng, từ ngữ anh ấy chọn, đều có chút mập mờ.

“Đi thôi, về nhà với anh”. Lâm Tự kéo Lạc Trần đứng dậy. Anh nhất định phải nhìn thấy cô hàng ngày, có thể mới cảm thấy yên lòng.

Lạc Trần nhẹ nhàng giằng ra, “Lâm Tự, đây là nhà em. Em sẽ không đi đâu hết”.

“Em không thể tự chăm sóc được bản thân, anh sẽ đưa bác Vương đến, hai em hãy chuyển về đây đi”.

Nghe Lâm Tự nói càng lúc càng lạc đề, Lạc Trần ngẩng đầu lên, “Lâm Tự, anh cho rằng em đang đùa sao, anh cho rằng việc em đi chỉ là do giận đối với anh sao?”.

Lâm Tự thoáng chút do dự, cho dù lúc này không phải là cơ hội tốt để giải thích nhưng anh cũng không bỏ lỡ: “Hôm nay, anh đã nói chuyện rõ ràng với Hứa Quán Hoàn rồi, việc kết hôn của bọn anh sẽ không thể thành hiện thực, vì vậy...” Lâm Tự chưa nói hết thì ánh mắt lạnh lẽo của Lạc Trần đã khiến anh không sao nói hết được.

“Cô ấy có kết hôn với anh hay không là việc của gia đình anh, anh không cần phải nói với em”. Lạc Trần chậm chậm nói, trong lòng cũng ngậm nhắc nhở bản thân không được kích động, phải bình tĩnh. Mặc dù cô giận tới mức phát điên lên nhưng vẫn kiên quyết không thể để lộ bất cứ điều gì, không thể mềm yếu. Nếu anh nghĩ tới tình cũ mà đến thăm hỏi cô lúc ốm đau cũng chẳng sao, nhưng việc hôn sự của anh bị đổ bể rồi mới nghĩ tới cô thì tuyệt đối chẳng còn gì để nói nữa cả.

“Em muốn thế nào mới chịu về nhà?”

Lạc Trần khoanh tay trước ngực, “Anh đừng phí công nữa, đây cũng không phải là phong cách của anh. Em sẽ không đi đâu hết, càng không đi với anh, anh về đi”.

Lâm Tự buông cô ra, ngồi xuống một bên. Bộ dạng của Lạc Trần cứ như cô không hề có quan hệ gì với anh vậy, không phải sự nguội lạnh sau khi bị tổn thương mà giống như từ đầu đến cuối chưa hề động lòng vậy. Một Lạc Trần vô tình như thế khiến Lâm Tự có cảm giác thật xa lạ. Một Lạc Trần như thế khiến anh không biết phải nói gì mới có thể khiến cô hồi tâm chuyển ý.

“Lăng Lạc Trần, đây chính là tình yêu của em sao?” Giọng Lâm Tự giống như tiếng kêu ai oán của một chú chim cô độc, “Chỉ cần phải tay một cái là có thể vứt bỏ, đó là tình yêu à?”.

Lạc Trần nhìn thẳng vào mắt Lâm Tự, “Vậy anh hy vọng nó như thế nào? Tình yêu là chỉ được cho đi một cách vô điều kiện? Yêu rồi là suốt đời suốt kiếp phải đắm say? Tình yêu tốt cuộc là như thế nào em cũng không rõ, cũng không nghĩ mình có tư cách để định nghĩa nó. Nhưng tình cảm của em là như thế không nhận được sự hồi đáp, không thấy sự hy vọng thì tình cảm sẽ đơn thuần là việc riêng của em thôi, mặc nó thối rữa cũng được, mốc meo cũng được, đều chẳng liên quan gì tới người khác hết”. Lạc Trần càng nói, nước mắt càng không kiềm chế được mà rơi xuống. Cho dù cô có tỏ ra mạnh mẽ tới đâu, tự tôn tới đâu thì vết thương lòng cũng chưa khép lại được, sao có thể không đau?

Mặc dù nước mắt giàn giụa nhưng giọng Lạc Trần vẫn hết sức rõ ràng mạnh mẽ, thì ra đau đớn còn có tác dụng trấn tĩnh tinh thần: “Lâm Tự, anh đi đi. Quảng thời gian thuộc về hai chúng ta đã qua rồi, vĩnh viễn qua rồi”.

Lâm Tự gục đầu vào hai bàn tay, những lời Lạc Trần nói khiến anh không có cảm giác gì, nhưng điều khiến anh đau lòng chính là giọng điệu bình thản của cô, là thái độ hoàn toàn không muốn liên quan gì đến anh của cô.

Một lúc lâu sau Lâm Tự vẫn không nói được gì. Anh không biết lúc này có thể dùng thứ gì để lay chuyển được cô, tiền bạc? Sự nghiệp? Tình thân? Tình yêu? Anh có gì chứ? Hình như ngoài tiền ra anh chẳng có gì? Thứ mà anh không có sao có thể lấy ra mà mang tặng cho cô?

Qua thật rồi sao? Thì ra thứ tình yêu anh vẫn luôn không chịu tin, không chịu đi tìm hiểu đó đã trôi qua như thế! Lạc Trần đã thật sự mang tất cả tình cảm của cô đi. Sự say mê trong quá khứ, nỗi lo âu trước mắt, sự cự tuyệt ngay lúc này, tất cả đều dồn đến cùng một lúc, Lâm Tự có cảm giác cơ thể mình lúc nóng lúc lạnh, cuối cùng cơn chóng mặt ập tới, anh ngã xuống ghế sofa, ngất đi.

38. Chương 38: Thì Ra Đã Không Còn Cần Thiết Nữa

Lâm Tự không biết tối hôm đó anh đã rời khỏi nhà Lạc Trần như thế nào, chỉ biết rằng khi mở mắt ra đã thấy đang ở nhà, không phải ở một trong những căn hộ của anh mà ở biệt thự nhà họ Lâm. Anh cố gắng

nhớ lại nhưng miệng khô khốc, đầu thì đau như bị đập vỡ vụn rồi được gắn lại vậy.

Lâm Tự giơ tay ra định lấy cốc nước rót sẵn để trên chiếc kệ đầu giường như bàn tay đã không còn nghe theo sự sai khiến của anh nữa, chiếc cốc rơi xuống đất phát ra một tiếng động khô khốc, nước chảy thành vũng trên nền nhà. Lâm Tự chống người lên, cố thể nào cũng chẳng đủ sức để ngồi dậy rót cốc khác. Anh cứ nằm ở đó, nhìn chiếc cốc vẫn còn đang lăn tròn dưới đất, lần đầu tiên biết được cảm giác bất lực là như thế nào.

Rất nhanh đã có người nghe thấy tiếng động, bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa. Phòng của Lâm Tự là cấm địa, nếu không được sự cho phép của nhà sẽ không ai dám tùy tiện xông vào. Lâm Tự muốn mở miệng nói: “Mời vào”, nhưng chỉ mới nhướn người lên một chút đã có cảm giác trời đất quay cuồng, sau đó liền vật ra giường, ngã thẳng xuống đất. Lâm Tự nằm dưới đất rồi vẫn không ngừng cảm thấy kỳ lạ, ngã nghe đến bịch một tiếng to như thế sao chẳng cảm thấy đau đớn gì cả. Đường như sự đau nhức trên cơ thể bị nện ột cú trời giáng như thế lại cảm thấy dễ chịu hơn.

Người đứng ngoài cửa vội xông vào, chính là bác Vương. Bác nhìn thấy Lâm Tự nằm dưới đất liền hoảng hốt kêu kèn: “Cậu chủ, cậu sao vậy?”. Bác định chạy tới đỡ Lâm Tự dậy nhưng Bác làm sao có thể đỡ được một người cao to như Lâm Tự, đành chạy xuống nhà gọi người. Người Lâm Tự nóng như lửa, nhất định là đang sốt rất cao.

Lâm Tự mơ mơ màng màng cảm thấy có ai đỡ mình nằm lên giường, sau đó lại có ai đến kiểm tra và tiêm cho anh. Mặc dù vẫn đang rất khát nhưng anh vẫn không thể thẳng được cơn buồn ngủ, cứ thế nặng nề chìm vào giấc ngủ, cứ thế mọi nỗi ưu sầu trong thời gian gần đây đều chọn chính lúc này để ập đến.

Trong cơn mê sảng, Lâm Tự có một giấc mơ, nhưng lại cảm thấy đó không phải mơ mà là hiện thực. Anh mơ thấy Lạc Trần ngồi bên cạnh mình, cầm một chiếc khăn ướt chườm trán cho anh, rồi lại bón cho anh uống mấy hợp nước, cảm giác ấm nóng khi dòng nước chảy trong miệng thật khó dùng lời để tả được. Quan trọng là cô ấy ở bên cạnh anh, bàn tay cô mát dịu, sự mát mẻ này khiến toàn bộ cơ thể anh thoải mái dễ chịu hơn rất nhiều, sự đau đớn cũng giảm đi đáng kể.

Lâm Tự rất muốn nói điều gì đó nhưng lại lo lắng nói ra sẽ phá vỡ không khí lúc này. Trong lúc đau ốm, Lâm Tự mới nhận ra rằng anh cần và phụ thuộc vào Lạc Trần. Vào lúc ngã xuống anh mới nhận thấy, thì ra mình lại dễ bị tổn thương đến thế. Mấy thứ như trách nhiệm nghĩa vụ hay thành tích sự nghiệp mà anh theo đuổi thì ra cũng chỉ là những thứ phù phiếm không thiết thực. Những người thật sự quan tâm tới anh cũng chỉ có vài người đấy thôi. Ở thế giới này, không có ai là chủ, rời xa ai đó, thế giới vẫn sẽ chuyển động như thường. Nhưng đạo lý đó, cho đến tận giờ phút này, Lâm Tự mới hiểu ra.

Đợi sau khi anh khỏi bệnh, việc đầu tiên anh làm sẽ là giữ Lạc Trần lại cho bằng được, họ sẽ ở bên nhau vĩnh viễn. Mặc dù chưa thật sự hiểu thế nào là tình yêu nhưng anh chắc chắn việc mình muốn được sống với cô, như thế chắc là đủ rồi phải không? Lâm Tự nghĩ đến đây, lại nặng nề thiếp đi.

Khi tỉnh lại lần nữa, Lâm Tự cố gắng mở mắt ra nhìn, thấy người ngồi bên cạnh không phải là Lạc Trần. Anh nhắm mắt lại, rồi lại mở mắt ra, vẫn là Từ Man Chi. Lâm Tự cười khổ một tiếng, anh trở nên ấu trĩ như thế này từ lúc nào không biết, còn nghi ngờ cả mắt của mình. Xem ra, ngày hôm qua đúng là một giấc mơ. Lạc Trần đang ốm, sức khỏe cô giờ còn không biết thế nào. Nghĩ đến đây, Lâm Tự lập tức ngồi dậy.

“Tỉnh rồi sao? Đã bớt sốt rồi nhưng con vẫn còn yếu lắm. Đừng cử động nhanh quá, sẽ chóng mặt đấy.” Từ Man Chi vội nói.

Lâm Tự đúng là có chóng mặt một chút nhưng vẫn kiên quyết đứng dậy mặc áo khoác vào. “Ai đưa con về đây?”

“Lạc Trần điện thoại tối, gọi chúng ta đến đón con.” Từ Man Chi rất muốn hỏi anh chuyện của Lạc Trần nhưng cuối cùng vẫn kìm lại, dù sao giờ anh cũng đang bệnh thế này, từ từ rồi nói cũng không muộn, “Nào, ăn ít cháo đi.”

Lâm Tự có thể cảm thấy bụng mình đang réo nhưng lại không có cảm giác thèm ăn chút nào, tuy vậy vẫn đón lấy chiếc bát từ tay Từ Man Chi: “Cảm ơn dì.”

Từ Man Chi bắt đầu rơm rớm nước mắt, “Con thật là, sao lại khách sáo với ta như thế. Con rất ngoan

ngoãn nghe lời kết quả là việc gì con cũng tự gánh lấy một mình”. Nhìn Lâm Tự hôn mê trên giường cũng không yên, cứ lật qua lật lại nhưng đang mơ thấy ác mộng, Từ Man Chi cũng giống như tất cả các bà mẹ khác, đều lo lắng vô cùng. Lâm Tự vừa đổ bệnh, Từ Man Chi mới phát hiện mình đã già rồi, con cái mới là trụ cột của cuộc sống. Chỉ khi anh sống tốt, bà mới cảm thấy thoải mái, mới yên tâm mà sống. Mặc dù Lâm Tự lúc nào cũng khách sáo và xa cách với bà nhưng bà đã chứng kiến anh lớn lên từng ngày một, coi anh như con đẻ của chính mình, chỉ là phải tiếp xúc với anh theo cách anh muốn mà thôi.

Từ Man Chi do dự một lát rồi không kìm nén được, bà dang hai cánh tay ra, ôm chặt anh vào lòng, “Con à, con không phải lo lắng điều gì cả, mọi việc đã có ta, có cha con, có ông nội giải quyết rồi.”

Lâm Tự một tay vẫn cầm bát cháo nóng ấm. Đối với thứ tình cảm ấm áp đột nhiên xuất hiện này, anh khó mà thích ứng ngay được, anh đã quen tiếp xúc với người nhà theo một phương thức cố định rồi, mỗi người đều tương ứng với một sự việc liên quan. Ví dụ như ông thì tương ứng với học tập, tập đoàn, sự nghiệp; cha thì tương ứng với học tập, thành tích; dì thì tương ứng với những việc lật vật trong nhà; cô thì tương ứng với sự dạy bảo và phiền phức; Utah thì tương ứng với sự thoải mái và vui vẻ... Một cái ôm chứa đựng tình cảm ấm áp như thế này đã xa như chưa từng tồn tại trong trí nhớ của anh từ lâu rồi.

Cái ôm của Từ Man Chi khiến Lâm Tự ngửi thấy một mùi thơm, đó là loại hương thơm rất mềm mại và dịu nhẹ. Anh có cảm giác như từng lỗ chân lông của mình đều đang nở ra để hút lấy hương thơm đó và mùi hương đó cũng làm mềm đi sống lưng cứng ngắc của anh. Mùi của mẹ, chắc là như thế này.

Nằm gọn trong vòng tay của Từ Man Chi, nước mắt cứ thế lăn dài xuống má Lâm Tự, mặc dù chỉ có vài giọt. “Con sai rồi, con đột nhiên nhận ra là mình đã sai rồi.” Những giọt nước mắt của anh rơi xuống vai của Từ Man Chi, thấm qua lớp vải áo, xuyên vào tim bà. Đứa con mạnh mẽ này của bà đã bao giờ khóc, đã bao giờ nhận thua, đã bao giờ đã nhận là mình đã sai chứ?

“Không sao, không sao rồi. Biết sai thì sửa lại là được thôi, không gì là không thể làm lại được cả.” Từ Man Chi cũng khóc, thì thầm an ủi Lâm Tự. Bà cũng không biết tình hình cụ thể thế nào nhưng chỉ cần Lâm Tự muốn, Từ Man Chi sẽ quyết tâm làm bằng được cho anh.

Lâm Tự khỏi ốm cũng không đi tìm Lạc Trần nữa. sau khi sự đau đớn rời xa, Lâm Tự cũng dần dần tỉnh táo lại, vẻ mặt kiên quyết và giọng điệu lạnh lùng của Lạc Trần xé nát tim anh. Mỗi lần nghĩ đến Lạc Trần, sự ám ảnh đó lại hiện ra, lấy đi toàn bộ dũng khí anh tích lũy được từ nỗi nhớ nhung. Lúc này anh mới nhận ra bản thân vẫn luôn dựa dẫm vào tình yêu của Lạc Trần với mình. Nếu cô ấy không còn yêu anh nữa, vậy thì anh đối với cô đã chẳng còn là gì cả. Điều này càng khiến anh khẳng định một điều: tình yêu là thứ không đáng tin.

Lâm Tự hoàn toàn mất hứng thú với tất cả những gì không liên quan tới công việc. Anh chuyển về ở hẳn trong khu biệt thự của ông nội, tập trung toàn bộ thời gian mình có vào việc công ty. Anh làm việc quên ăn quên ngủ, đến nỗi ông nội Lâm Chiêu cũng thấy không thuận mắt, thỉnh thoảng phải ra lệnh cho anh ở nhà nghỉ ngơi, anh cũng nghe lời ở lại nhà, cùng ngồi uống trà với mọi người. Càng ngày anh càng suy nhược. Không ai biết anh đang nghĩ gì, thái độ của anh cũng khiến người khác khó mở miệng hỏi thăm. Việc hôn sự của anh với nhà họ Hứa cũng đang trong quá trình thảo luận, chỉ có điều đều do Từ Man Chi ra mặt bàn bạc, Lâm Tự không bao giờ hỏi lại, cứ như việc đó chẳng liên quan gì tới anh vậy.

Sự bất thường của Lâm Tự khiến người nhà họ Lâm cảm thấy rất lo lắng, bọn họ cũng không biết rốt cuộc thì vấn đề nằm ở đâu, chuyện gì đã khiến anh có sự thay đổi lớn như thế. Mặc dù mọi người đều đoán là do anh không nỡ rời xa Lạc Trần nhưng với tính cách của anh, đã thích thì sẽ hành động, sao có thể làm khó bản thân mình như thế chứ? Cho dù là vậy, Lâm Chí Đông và Từ Man Chi cũng đã lần lượt tới tìm gặp Lạc Trần.

Tối hôm Lâm Tự gục ngã ngay bên cạnh Lạc Trần. Khi đó cô đã vô cùng hoảng sợ hét lên: “Mọi người mau ra đây. Anh ấy làm sao rồi!”. Lạc Trần ôm lấy đầu Lâm Tự nhưng cũng không đủ sức để ôm chặt nữa. Mặc dù Sở Kinh Dương đã khẳng định đi khẳng định lại rằng, Lâm Tự chỉ là quá say mà thôi nhưng Lạc Trần vẫn lo lắng tới mức phản ứng trở nên chậm chạp.

Lâm Tự được người nhà họ Lâm đón về. Lạc Trần ngơ ngẩn ngồi trên giường nghĩ: “Anh ấy cũng chỉ là con người, không phải thần thánh, anh ấy cũng sẽ mệt, sẽ ốm, khi khó chịu cũng sẽ cảm thấy đau. Không thể yêu cầu quá cao với anh ấy được, sự lựa chọn của anh ấy chỉ là bỏ qua mình mà thôi. Chỉ cần anh sống tốt,

hưởng thụ một cuộc sống mà anh cảm thấy dễ chịu thoải mái, vậy thì bản thân mình cần gì phải đắn đo nữa?”, cho dù có trách móc anh ấy như thế nào thì vào giây phút anh ngã xuống, cô dường như đã muốn vỡ vụn rồi. Thì ra cô vẫn luôn hy vọng anh sống thật tốt. Lạc Trần quyết định tự mình cũng sẽ sống thật tốt, tự mình phải chịu trách nhiệm về bản thân mình. Bất luận sau này thế nào thì thời gian cô và Lâm Tự sống bên nhau sẽ luôn được khắc ghi ở nơi sâu nhất trong ký ức của cô.

Nghĩ thông suốt rồi, bề ngoài trông Lạc Trần cũng khá hơn rất nhiều. Chế độ ăn uống hàng ngày của Lạc Trần được bọn Mông Mông giám sát nghiêm ngặt, thân thể được bồi dưỡng cũng khá lên rõ rệt, sắc mặt đã hồng hào trở lại, người trông cũng có tinh thần hơn. Từ Man Chi và Lâm Chí Đông gặp một Lạc Trần tươi tắn, so sánh với một Lâm Tự đang sống dở chết dở như một cây ma, họ càng thêm đau lòng.

Mục đích và phương thức nói chuyện của Lâm Chí Đông và Từ Man Chi đối với Lạc Trần cũng khác nhau. Lâm Chí Đông hẹn Lạc Trần đi uống trà, dường như chỉ là muốn cùng với Lạc Trần thưởng thức thú vui tao nhã đó, ông không nhắc một từ về Lâm Tự hay về nhà họ Lâm. Ông chỉ bàn luận về trà, về hương vị, về ngôn ngữ riêng của mỗi loại trà, dường như Lạc Trần là người bạn lâu ngày mới gặp, cùng ông thưởng thức thú vui của việc uống trà vậy. Nhưng trước lúc về ông đã nói một câu có ngụ ý sâu xa: “Lạc Trần, hương vị của trà có rất nhiều loại, có loại uống vào sẽ cảm thấy ngọt trước rồi mới đậm đà dần về sau, có loại hơi hơi chát rồi mới thấy ngọt. Vì vậy, dù thích hay không cũng đừng vội vàng đánh giá, hãy chờ có thời gian để thẩm định. Hương vị nào lưu lại lâu nhất chính là loại hợp với mình nhất”. Mặc dù Lạc Trần không có ý định nghiên cứu kỹ vấn đề này nhưng vừa nghe cũng hiểu, ý ông muốn nói là hy vọng cô hãy cho Lâm Tự một cơ hội.

Từ Man Chi có vẻ thẳng thắn hơn, gặp mặt là va đề luôn: “Lạc Trần, là con đã nói với dì con yêu Lâm Tự, không muốn ly hôn với nó phải không?”

Lạc Trần mỉm cười. Đúng vậy, việc cũng chỉ mới vừa đây thôi mà có cảm giác như đã xảy ra từ thế kỷ trước rồi.

“Dì có thể bảo đảm, Lâm Tự sẽ không lấy người khác đâu. Vì vậy, con hãy quay về đi”.

“Con biết.” Lạc Trần gật đầu.

Từ Man Chi ngạc nhiên: “Con biết gì?”.

“Anh ấy nói, hôn sự của anh ấy sẽ không trở thành sự thực.” Lạc Trần giải thích.

Từ Man Chi càng không hiểu rốt cuộc thì Lâm Tự đang nghĩ gì, lẽ nào vì Lâm Tự không lấy được Hứa Quán Hoàn mà trở nên như vậy sao? Nghĩ đến đây, tự bà cũng thấy mình thật vô lý, vội lắc đầu. Có lẽ Lâm Tự vẫn là vì Lạc Trần mới như thế.

Cố gắng che giấu sự hoảng loạn vì không hiểu rõ nội tình của mình, Từ Man Chi lại nói: “Nếu con đã biết mọi chuyện rồi thì còn vấn đề gì nữa? Con yêu nó, nó cũng vẫn thương nhớ con, con hãy quay về đi!”.

Lạc Trần suy nghĩ khá lâu, cô không biết phải giải thích với Từ Man Chi thế nào để bà hiểu được.

Từ Man Chi cũng không thúc giục cô, cho rằng cô đang nghiêm túc suy nghĩ.

“Chỉ cần con đồng ý quay lại, ta sẽ nói Lâm Tự đích thân đến đón con. Hai người sống với nhau, làm gì có cặp đôi nào là không gặp khó khăn trắc trở chứ?”

“Dì, con không muốn quay về, cũng không thể quay về”. Lạc Trần cân nhắc hồi lâu, quyết định sẽ nói thật, “Mặc dù việc hôn sự của hai nhà Lâm - Hứa lần này chưa chắc đã thành nhưng cũng không có gì đảm bảo sau này chắc chắn không xảy ra chuyện tương tự. Dù con có yêu anh ấy tới mức nào cũng sẽ không bao giờ tự đặt mình vào vị trí khiến mình phải khó xử như thế, chỉ biết ngồi đợi anh ấy trở thành chồng của người khác bất cứ khi nào.”

“Dì và người nhà họ Lâm, bao gồm cả Lâm Tự đều đã đối xử rất tốt với con, con sẽ không bao giờ quên điều đó. Con không quay về, không phải là muốn dùng chuyện này để mưu cầu điều gì. Giữa con và Lâm Tự, chia tay đã chia tay rồi, kết thúc cũng đã kết thúc rồi”.

“Trừ lần con ốm đó, Lâm Tự cũng chưa từng đi tìm con, dì có chắc hẳn rằng anh ấy muốn con quay lại không? Thực ra con cũng như một trang sách anh ấy đã đọc xong và lật sang trang mới, với sự thông minh

của anh ấy chắc sẽ không cần xem lại đâu”.

Đây là người vợ mà Lâm Tự đã tự lựa chọn mình, cô ngồi đó, bình tĩnh phân tích rõ ràng, mạch lạc. Ngày trước Từ Man Chi thích sự điềm tĩnh của cô nhưng không ngờ rằng sự điềm tĩnh đó cũng có thể biến thành lạnh lùng, khiến con trai mình bị tổn thương.

Kim nén sự giận dữ, Từ Man Chi thử khuyên nhủ thêm một lần nữa: “Lạc Trần, Lâm Tự lần này cũng biết nó có chút khinh suất. Các con đều còn trẻ, ai mà chẳng có lúc mắc lỗi phải không? Cơ hội phải đến từ hai phía, con thấy đúng không?”

Lạc Trần không còn gì để nói nữa, chỉ im lặng. Mối quan hệ của bọn họ sao có thể tùy ý quyết định như thế được.

Sự im lặng của Lạc Trần khiến cho Từ Man Chi cho rằng cô đã quyết tâm, bà cũng không còn giữ ý nữa: “Lạc Trần, ta thật không hiểu, nếu hai đứa đã yêu nhau như thế thì còn vấn đề gì nữa chứ? Con cũng đừng giận đối Lâm Tự nữa, con nói một đằng nhưng trái tim lại nghĩ một nẻo, như thế chẳng phải đang mang hạnh phúc của chính mình ra làm trò đùa hay sao?”

“Con xin lỗi.” Lạc Trần cũng không biết vì sao mình lại phải xin lỗi, nhưng cô cảm thấy ngoài câu xin lỗi ra, cô nói gì cũng vô ích.”

Sắc mặt của Từ Man Chi liên tục biến đổi. Người con gái này đã không còn dễ dàng bị thuyết phục nữa. Lúc trước chín chắn như thế, giờ đây lại càng khó bị lay chuyển hơn. Từ Man Chi không biết phải khuyên nhủ sao cho hợp tình hợp lý. Cô như thế lại càng khiến bà không biết nói gì hơn.

Từ Man Chi thở dài: “Lạc Trần, ta thật không hiểu bọn trẻ các con đang nghĩ gì nữa. Sao hai đứa cứ phải khiến sự việc trở nên bế tắc thế này, làm cả hai đều đau khổ?”

“Nếu thật sự yêu một ai đó thì sẽ cam tâm tình nguyện giữ bằng được người ấy, mới chỉ một chút đau khổ thế này con đã không chịu được rồi sao?”

“Lạc Trần, con thật sự yêu Lâm Tự phải không? Tình yêu thật sự đâu có dễ dàng từ bỏ như thế?” Từ Man Chi nhìn Lạc Trần, “Tình yêu thật sự cũng bao gồm cả sự chờ đợi. Đợi người con yêu có thể quay lại nhìn con, đợi người con yêu nhận ra con vẫn luôn ở bên cạnh, đợi người con yêu cuối cùng cũng cần đến sự đồng hành của con, đợi người con yêu yêu con, dù chỉ là một chút. Tình yêu lẽ nào không phải như thế sao?”

Lạc Trần cũng lộ vẻ xúc động, dĩ nhiên nói như thế khiến người ta cảm thấy thất vọng. “Tình yêu lẽ nào là sự chờ đợi vô điều kiện như thế sao? Chờ đợi sự hồi đáp của anh ấy, già đi rồi chết trong sự chờ đợi.” Lạc Trần cúi đầu, cô đã đợi lâu như thế, hương vị của sự chờ đợi rất đắng, dường như một tình yêu như thế đã vỡ vụn trong giấc mơ do chính cô dệt nên rồi. Nếu đã thoát ra khỏi tấm lưới đó, Lạc Trần cho rằng không cần phải quay lại đó nữa.

“Tình yêu mà ta nói khiến con cảm thấy bị ai sao?” Từ Man Chi như chìm đắm vào trong tâm trạng của chính mình, “Lạc Trần, chỉ cần trái tim nó ở bên cạnh con, chỉ cần con người nó luôn đồng hành cùng con, con còn cần gì nữa?”

Lạc Trần cũng bị ảnh hưởng bởi sự bi thương của Từ Man Chi, “Dì, con có gì? Con không có cha, không có mẹ, không có gia đình. Khi con ở cô nhi viện, con còn không dám để mình bị ốm vì không có điều kiện chữa trị tốt. Có một người bạn của con ốm rồi chết. Lúc đó con đã rất sợ hãi, sợ rằng mình còn chưa kịp gặp được cha mẹ, chưa kịp nhìn thế giới bên ngoài kia thì đã chết rồi.”

“Con muốn có một gia đình hoàn chỉnh, một gia đình bình thường, nguyện vọng của con chỉ đơn giản thế thôi. Nếu tình yêu khiến người ta phải đau khổ, phải mệt mỏi thế này thì con không cần”.

Từ Man Chi bần thần một lúc, đối với những gì Lạc Trần nói chẳng biết có nghe rõ hay không, cuối cùng cũng chỉ vỗ vỗ tay cô, “Đâu ai sống dễ dàng chứ?”, rồi không đợi Lạc Trần trả lời, bà đứng dậy bỏ đi.

39. Chương 39: Tình Yêu Không Giống Như Trúng Gió Bị Cắm

Hôm đó Lạc Trần đi bộ về nhà. Mặc dù cô đã dứt khoát từ chối Từ Man Chi nhưng trong lòng vẫn nặng trĩu. Từ Man Chi không nhắc đến tình hình gần đây của Lâm Tự, không biết sức khoẻ anh thế nào. Hy vọng anh vẫn đang sống tốt.

Cô mãi suy nghĩ, lại thêm gió lạnh ngấm vào người, kết quả là bị cảm mạo, những triệu chứng của bệnh xuất hiện từng tí một, dần dần nặng đến mức uống thuốc cũng không thể ngăn được các cơn ho nữa.

Đêm hôm nay, Lạc Sa lại nghe thấy những tiếng ho đứt quãng của Lạc Trần từ phòng vọng ra, không thể nhẫn nhịn hơn được nữa. Cậu đi tới gõ cửa phòng Lạc Trần, gọi: “Chị, chị không sao chứ?” Ngày mai, trường của Lạc Sa có tổ chức đưa một vài học sinh đi giao lưu với các trường khác, nhưng tình hình sức khoẻ của Lạc Trần mấy ngày gần đây thật sự không ổn.

“Chị, hay là ngày mai em xin nghỉ ở nhà không đi nữa?” Mặc dù hoạt động lần này đã được chuẩn bị từ khá lâu nhưng để chị ở nhà một mình trong tình trạng như vậy, cậu cảm thấy không yên tâm.

Lạc Trần điều chỉnh lại hơi thở của mình rồi mới trả lời em. “Lạc Sa, vào đi, vào đây nói chuyện.”

Nhìn Lạc Sa bước vào, ngồi đằng hoàng rồi, Lạc Trần mới nói: “Em đi đi, chị không sao đâu. Các tác phẩm chẳng phải đã chuyển qua bên đấy hết rồi sao?”

“Vâng, nhưng em phải đi tận ba ngày cơ. Chị ở nhà một mình liệu có được không?” Lạc Sa đôi lúc rất giống các bà các mẹ, nhưng lại rất đáng yêu.

Lạc Trần xua tay, “Em đi đi, ngày mai chị sẽ đến bệnh viện.” Cô rất ít khi bị ốm, nhưng gần đây lại bị ốm đau liên miên, cũng khó trách Lạc Sa tỏ ra lo lắng. “Về ngủ đi, ngày mai em còn phải dậy sớm mà.”

Lạc Sa nghe lời đứng dậy. “Chị cũng ngủ đi. Ngày mai bọn em tập hợp xong sẽ cùng nhau đi ăn sáng, chị không phải dậy sớm nấu cơm đâu. Tối mai em sẽ gọi điện cho chị.”

Lạc Trần cảm thấy cổ họng bắt đầu ngứa, vội bịt miệng lại, quay sang nhìn Lạc Sa gật đầu ra hiệu đồng ý sau đó lại là một trận ho, ho tới mức tim cô như muốn bắn ra khỏi lồng ngực.

Lạc Sa quay trở lại, vỗ nhẹ vào lưng Lạc Trần, cũng không nói gì, im lặng đợi cơn khó chịu của cô qua đi.

Mặc dù những cái vỗ nhẹ của Lạc Sa không có mấy tác dụng trong việc làm giảm bớt cơn ho nhưng Lạc Trần vẫn cảm thấy khá hơn rất nhiều. Cô quay người lại ôm Lạc Sa vào lòng, cậu bé to xác này là người thân duy nhất của cô, chắc chỉ có cậu mới có thể vĩnh viễn yêu thương cô.

Ngày hôm sau, khi Lạc Trần tỉnh dậy thì Lạc Sa đã đến trường rồi, cậu còn nấu sẵn cháo cho cô. Lạc Trần ăn một ít cháo, quyết định sẽ đến bệnh viện. Tốt nhất là khi Lạc Sa về cô phải khoẻ khoắn trở lại, ít ra thì cũng không ho dữ dội như thế này nữa, tiếng ho nghe rất nghiêm trọng.

Gọi điện thoại cho Mông Mông để nhờ bạn xin nghỉ giúp mình, Lạc Trần mặc thật ấm rồi ra khỏi nhà.

Lạc Trần đứng ho một cách rất khổ sở trong hàng người dài dằng dặc đang xếp hàng lấy số, động nhiên bị một lực mạnh kéo ra ngoài, cô lơ đãng một lúc mới có thể đứng vững lại được.

Lâm Tự đang đứng đó, nét mặt lạnh lùng, “Em lại đến đây làm gì?”

Đến sự mệt mỏi do cơn ho vừa rồi mang lại cũng bị anh dọa cho chạy mất, Lâm Tự dường như chưa từng nói với cô bằng giọng hung dữ như thế bao giờ. Lạc Trần gờ hồ sơ bệnh trên tay lên, “À, em bị cảm...”

Còn chưa nói xong, Lâm Tự đã giật lấy bệnh án từ tay cô, lật ra xem, đương nhiên bên trong không có gì. Anh cau mày, buông tay Lạc Trần ra, quay người bỏ đi: “Đi theo anh.”

Lạc Trần quay đầu lại nhìn chỗ mình vừa đứng xếp hàng, bà bác đứng ngay sau cô đang nhìn cô chằm chằm như sợ cô chen lại vào hàng vậy, cô quay ra nhìn Lâm Tự lúc này đã đi tới cửa thang máy, đột nhiên cảm thấy mình đứng ở đâu cũng thành thừa.

Đang ngơ ngẩn đứng ở đó, khuôn mặt của Lâm Tự đột nhiên lại hiện ra trước mắt cô, “Em còn đứng đây làm gì nữa?”

“À, em ...” Lạc Trần đưa mắt nhìn chỗ khác, cô không thể nhìn Lâm Tự, nhìn anh cô sẽ không biết nói gì, dường như toàn bộ sức lực của cô đã dùng để ứng phó với cơn chấn động do sự xuất hiện đột ngột của anh vừa rồi, “Em còn phải xếp hàng.” Lạc Trần chỉ vào hàng dài người phía sau mình.

“Anh đưa em đi.” Lâm Tự nói ngắn gọn, kéo tay Lạc Trần đi. Người con gái này thường xuyên xuất hiện quấy nhiễu anh, lại còn lớn tiếng muốn rời xa, lớn tiếng muốn tỏ ra không quen biết nhưng cũng có chăm sóc được cho chính mình đâu. Lúc này Lâm Tự mới hiểu ý nghĩa của từ “phát điên”, chính là cảm giác này, khi anh nhìn thấy cô nhưng lại không biết phải làm gì, không biết nên làm thế nào với cô.

“Không cần đâu.” Lạc Trần rút tay lại, mặt bắt đầu đỏ lên. Bàn tay Lâm Tự mang lại cho cô cảm giác tiếp xúc thân quen đã lâu chưa được cảm nhận, khiến trái tim Lạc Trần như đập nhanh hơn, khiến tay cô có chút lưu luyến bịn rịn.

Lâm Tự nhẹ nhàng lại gần cô, áp môi mình lên trán Lạc Trần, đo thử nhiệt độ của cô. Anh cũng chẳng nghĩ ngợi gì nhiều, chỉ là tự nhiên làm thế mà thôi. Sau đó, cả hai đều dừng lại. Lạc Trần dùng tay ôm chặt lấy trán, cảm giác vị trí vừa tiếp xúc với môi anh nóng rực, dường như nhiệt độ tăng lên vùn vụt, cho dù tay cô mát lạnh cũng không thể xoa dịu được bao nhiêu.

Lâm Tự lại cho rằng cô muốn lau đi, thái độ chán ghét của cô thật rõ ràng. Anh giật tay Lạc Trần ra, dùng tay mình lau lau kỳ kỳ cho đến khi chỗ đó đỏ ửng lên mới dừng tay, “Thế được chưa? Hài lòng chưa?”

Lạc Trần có vẻ ngượng ngập, muốn đưa tay lên xoa chỗ bị anh lau tới phát đau trên trán mình nhưng thấy Lâm Tự vẫn đang nhìn mình chăm chăm nên không dám tùy ý hành động, đành phải gật gật đầu, “Cảm ơn anh.” Nói xong câu đó, cô cảm thấy tất cả những chuyện này thật kỳ lạ.

Tiếp theo, Lạc Trần rất ngoan ngoãn nghe theo sự sắp xếp của Lâm Tự, làm một loạt những xét nghiệm kiểm tra mà vài ngày trước mình vừa làm qua, không dám đưa ra bất kỳ ý kiến gì. Sắc mặt của Lâm Tự nói với cô rằng, chỉ cần cô có bất kỳ một sự phản kháng nhỏ nào, Lâm Tự sẽ không thềm để ý tới xung quanh, không giữ thể diện gì nữa mà nổi giận ngay. Lạc Trần quyết định nghe theo trực giác của mình, tốt nhất đừng để Lâm Tự tức giận.

Kiểm tra xong, Lâm Tự đưa Lạc Trần vào phòng bệnh truyền nước. Từ đầu tới cuối anh không nói với Lạc Trần một câu nào, Lạc Trần đành đưa mắt đến chai nước đang truyền, nhìn nó nhỏ từng giọt từng giọt một, hy vọng nhanh chóng truyền xong.

Đột nhiên, chuông điện thoại của Lạc Trần reo vang, là Mông Mông. Cô vừa bắt máy, giọng Mông Mông đã như hét bên tai: “Cậu đang ở đâu, để mình đến. Hôm nay không phải điểm danh, ha ha, mình không xin nghỉ cho cậu, cậu lờ đi rồi đấy.”

Lạc Trần tỏ vẻ do dự, để Mông Mông đến và bảo Lâm Tự về? Cô nhìn Lâm Tự, đúng lúc đó ánh mắt sắc lẹm của Lâm Tự cũng nhìn cô, dường như chỉ là vô tình nhưng Lạc Trần nhìn thấy rõ ý cảnh cáo trong ánh mắt đó. Anh đang thị uy với ai chứ, hình như cô đâu còn nằm trong phạm vi quản lý của anh nữa!

Nghĩ thông suốt rồi, Lạc Trần quay lại nói vào điện thoại: “Mông Mông, mình không sao, truyền nước xong sẽ về ngay, cậu không cần đến làm gì.”

“Còn khách sáo với mình nữa! Mình cứ đến đấy, đợi cậu truyền nước xong bọn mình sẽ đi ăn một bữa thật ngon, buổi tối mình còn muốn về nhà cậu ngủ, mình đã xin phép rồi.” Sự quan tâm của Mông Mông thật là hết sức chu đáo.

Lạc Trần bối rối nhìn Lâm Tự, để cho Mông Mông đến khác nào để sao chổi đâm vào Trái Đất? Mông Mông chắc chắn sẽ chẳng thêm nề mặt cô, còn Lâm Tự lúc này cũng đang ở trong trạng thái đáng báo động. Sau khi cân nhắc, Lạc Trần vẫn nói: “Đợi tí nữa mình đến trường tìm cậu. Mình còn phải mượn sách nữa. Sau đó bọn mình cùng về nhà.”

Đột nhiên điện thoại của Lạc Trần bị giật mất. Lâm Tự cầm điện thoại của Lạc Trần nói: “Cô ấy phải ở lại viện. Hôm khác sẽ liên lạc.” Nói xong, anh tắt di động của Lạc Trần, bỏ vào túi áo mình.

Lạc Trần chỉ giương mắt nhìn, không biết nói gì. Lạc Trần luôn cho rằng là một người rất mạnh mẽ. Sự mạnh mẽ của anh chính là ở chỗ không cần làm gì cũng khiến cô luôn tin tưởng dựa dẫm vào anh. Nhưng Lạc Trần không nghĩ rằng Lâm Tự lại ngang ngược như thế, anh ấy dường như chưa bao giờ cần phải ép buộc bất cứ điều gì. Lâm Tự hôm nay thật quá khác thường.

“Lâm Tự”, Lạc Trần vô thức cố nén giọng mình thật thấp, “Bác sĩ nói em chỉ bị cảm thôi, không cần phải ở viện đâu.” Hôm nay, tốt nhất cứ nhìn anh ấy cho an toàn.

Anh trừng mắt nhìn cô: “Bác sĩ còn nói phổi em có tạp âm, có vết đen, nếu không được chữa trị kịp thời sẽ bị viêm phổi. Em không nghe thấy sao?”

Lạc Trần tự nhiên bị anh giáo huấn ột trận, không biết phải nói gì: “Em sẽ phối hợp với việc chữa trị, anh cũng bận, hay là...”

“Muốn bảo anh đi phải không?” Lâm Tự đứng trước mặt Lạc Trần, “Muốn anh đi thì em hãy mau khoẻ lại! Lúc nào cũng trong tình trạng sống dở chết dở như thế, ngoài việc khiến người ta phiền lòng ra, không hiểu em còn có thể làm được việc gì nữa?”

“Lâm Tự”, Lạc Trần ngắt lời anh, “Em khoẻ cũng được, sống cũng được, mà chết cũng chẳng sao, tất cả đều là việc riêng của em, không ai bảo anh phải lo cho em cả!”

Lâm Tự nhìn Lạc Trần, từ từ cuối đầu xuống, “Nhưng anh vẫn sẽ lo lắng, vẫn luôn lo lắng, biết làm thế nào đây?”

Lạc Trần vẫn còn nhớ hôm đó cô đã ngẩng đầu lên nhìn Lâm Tự rất lâu, cuối cùng mới nói: “Cám ơn anh, em cũng chẳng có cách nào.” Giọng Lạc Trần vừa bình tĩnh lại vừa mang chút bi ai.

Lạc Trần đã từng tưởng tượng, nếu có một ngày Lâm Tự cuối cùng cũng tỏ ra yếu đuối, cuối cùng cũng quan tâm tới cô thì cô sẽ phản ứng như thế nào? Cảm động đến rơi nước mắt mà đón nhận con người mới đó hay là ném trả sự quan tâm lại, để anh ném mùi vị của cảm giác muốn mà không có được? Hoặc đầu tiên sẽ quyết liệt từ chối, sau đó lại cho anh một cơ hội? Cô không ngờ được rằng, đúng vào lúc cô hoàn toàn từ bỏ hy vọng thì giây phút ấy lại đến.

Lạc Trần nhìn Lâm Tự, cảm thấy anh ấy qua thật vẫn chỉ nghĩ đến bản thân mình. Lúc cô rơi vào cảnh nước sôi lửa bỏng nhất, anh vẫn có thể dễ dàng rút lui, đến khi bản thân cần thì anh không ngần ngại gì mà không nói thẳng ra. Có điều, tình cảm của cô không phải là thứ anh có thể khờng chế được. Ngay lúc này, khi từ chối anh, cô vẫn cảm thấy có chút cảm giác vui sướng, Lạc Trần cũng phải thừa nhận việc đấy. Ít ra thì cô cũng đã lấy lại được sự tự trọng của mình trước mặt Lâm Tự.

Lâm Tự dường như lại không hiểu được ý từ chối trong câu nói đó: “Em không có cách gì thì người khác lại càng không có cách. Em hãy chăm sóc bản thân mình cho tốt, đừng để anh cứ phải gặp em trong bệnh viện suốt như thế, em làm được vậy thì anh cũng sẽ không lo lắng nữa.”

Lạc Trần nhắm mắt lại, cô không muốn thấy một Lâm Tự như thế này. Sự quan tâm của anh khiến Lạc Trần cảm thấy rất khó chịu. Sao sự quan tâm của anh cứ như xuất phát từ sự yếu thế của cô? Hiện giờ cô chẳng có tâm trạng để đáp lại bất cứ điều gì, cũng chẳng buồn suy nghĩ về tấm chân tình đột nhiên xuất hiện của Lâm Tự.

Bọn họ cũng không yên tĩnh như vậy được lâu, Mông Mông đã nhanh chóng xuất hiện. Cô vừa nhìn thấy Lâm Tự, ánh mắt liền trở nên giận dữ. Mông Mông rất đáng yêu, bản thân cô ấy luôn thẳng thắn với tình cảm của mình nên cũng cho rằng người khác giống với mình, chỉ có tiến về phía trước chứ không có chuyện quay đầu. Cô ấy tưởng Lạc Trần đã ngủ nên dùng tay ra hiệu cho Lâm Tự ra ngoài.

Nhưng Lâm Tự chỉ đặt một ngón tay lên miệng, ý bảo cô đừng gây tiếng động, rồi anh ngồi xuống như cũng muốn nghỉ ngơi một lát.

Nghe thấy tiếng mở cửa, Lạc Trần cũng đoán là Mông Mông đến. Mông Mông quả đã không phụ lòng tin của cô, cô thật hy vọng Mông Mông mau mau đuổi Lâm Tự hộ mình. Nhưng ngoài sự im lặng, vẫn là im lặng. Cô không nhìn được nữa đành mở mắt ra. Mông Mông đang một mình đứng đó tức giận thở phì phì, tức tối nhìn chằm chằm vào Lâm Tự. Lạc Trần nhìn ánh mắt của Mông Mông, nếu Lâm Tự có đội mũ bảo hiểm thì e là cũng bị thủng thành cả chục lỗ rồi.

Mông Mông đột nhiên nhận ra Lạc Trần đã tỉnh, ánh mắt trong veo, chẳng có vẻ gì là vừa ngủ dậy cả. Lạc Trần nhẹ nhàng ngồi dậy, ra hiệu cho Mông Mông cầm giúp mình cầm chai nước đang truyền. Phản ứng của Mông Mông rất nhanh chóng, lập tức hiểu ý, vô cùng thận trọng cầm theo thuốc của Lạc Trần, đỡ cô đứng dậy, vội vàng đi nhanh qua Lâm Tự đang nhắm mắt nằm ngủ ở đó.

Bình thường, với sự nhạy bén của Lâm Tự thì họ làm như thế sẽ không thể thành công. Nhưng ở trong bầu không khí quen thuộc và hơi thở đều đều của Lạc Trần, Lâm Tự đã tự nhiên thả lỏng cơ thể, hoàn toàn không có cảm giác với ánh mắt nãy lửa của Mông Mông. Lạc Trần đang ở bên cạnh anh, đây là tất cả những gì anh phải chú ý lúc này. Thế là anh chìm dần vào giấc ngủ, cứ như thế mà ngủ say. Lạc Trần đã nhẹ nhàng lướt qua, đã rời khỏi anh như thế, khiến anh đến cả cơ hội níu giữ cũng không có.

Mông Mông cũng không thể đưa Lâm Tự đi đâu xa, nước vẫn chưa truyền xong, còn phải đợi để rút kim nữa. Hai người đi xuống một tầng rồi ngồi xuống chiếc ghế cạnh phòng y tá. Tay Mông Mông lúc nào cũng phải giờ cao chai nước khiến Lạc Trần cảm thấy áy náy. Nhưng Mông Mông chẳng buồn để ý, “Thế này đã là gì. Tư thế đứng nghiêm trong quân đội cậu đã thử bao giờ chưa? Mình có thể đứng liên tục trong vòng hai tiếng đồng hồ, bất kỳ là tư thế nào!”

Lạc Trần nhìn Mông Mông. Đằng sau mọi tài năng, bản lĩnh đều là sự khổ luyện vất vả, rốt cuộc thì cô ấy đã lớn lên trong hoàn cảnh như thế nào?

Đột nhiên, Mông Mông có phần lung túng hỏi: “Lạc Trần, Lâm Tự muốn gì?”. Cô không có ý định thăm dò gì cả nhưng vẫn cảm thấy lo lắng cho Lạc Trần. Cô có thể ủng hộ mọi quyết định của Lạc Trần, nhưng cũng phải biết là Lạc Trần đang nghĩ gì.

Lạc Trần vỗ vỗ vào bàn tay của Mông Mông lúc này đang đặt trên vai mình, “Anh ấy muốn mình nằm viện. Có vẻ anh ấy không phân biệt được tình hình, quên mất rằng bọn mình đã chia tay rồi.”

Mông Mông gãi đầu, “Vậy thì cậu hãy dùng hành động thực tế để thể hiện cho anh ta biết.”

“Mình cũng định thế. Lối suy nghĩ của anh ấy chính là dù có nói một trăm câu cũng không lại được với một hành động. Mình không muốn phí lời thêm nữa, cũng cảm thấy chẳng còn gì để nói.” Thực sự, vì người này mà cô đã tiêu hao hết tất cả, đến khả năng ngôn ngữ cũng mất đi rồi. Cô luôn sống trong sự im lặng, sống trong suy đoán và tự an ủi chính mình, luôn là một vòng tuần hoàn như thế, không có điểm đầu cũng chẳng có điểm cuối. Bây giờ cô đã tìm được một lối thoát, sao còn muốn quay lại làm gì?

Mông Mông vui vẻ hét lên một tiếng, sau đó lại nhỏ giọng nói: “Cậu không biết đâu, lúc mình vừa đi vào đã rất lo lắng. Nhìn bộ dạng của Lâm Tự, mình cứ nghĩ cậu đã bị ăn thịt rồi cơ đấy.”

Mông Mông mỉm cười, “Thật ra cậu có quyết định thế nào, mình đều ủng hộ vô điều kiện. Nhưng mình cảm thấy anh ta đã làm cậu buồn thì cũng phải để anh ta nếm trải chút vị đắng cho biết.”

Lạc Trần cũng cười, mặc dù nụ cười đó chỉ như khe lướt qua trên môi. Người có thể khiến Lâm Tự nếm vị đắng chắc không nhiều nhưng cô tuyệt đối không thể là một trong số đó. Người nào động lòng trước là đã nắm chắc thế yếu, cũng nắm chắc sự thất bại trong tương lai. Vì vậy, cô có thể thoát thân được đã là quá may mắn rồi. Cô đã thoát ra khỏi đó, thì anh có ra sao thì cũng là việc của anh, những cái khác đâu có quan trọng gì nữa?

Lúc này, nhìn thấy có người cầm điện thoại đi đi lại lại ở hành lang nói chuyện rất to bằng tiếng địa phương, Lạc Trần mới nhớ ra điện thoại của mình vẫn còn nằm trong tay Lâm Tự. Xem ra, cô lại phải thay đổi số điện thoại rồi. Cô còn phải gọi điện cho Lạc Sa nữa, cậu không liên lạc được với cô chắc sẽ rất lo lắng.

40. Chương 40: Đề Là Người Mình Cả

Sau khi Lạc Trần truyền nước xong về nhà, cô gọi điện cho Lạc Sa và sắp xếp mọi việc đầu vào đây cả rồi mới phát hiện ra mình đã không còn họ nữa. Thì ra sự cảnh giác của cô đối với Lâm Tự còn có tác dụng trị ho, cũng có thể vì cô quá căng thẳng nên đã nín thở chẳng. Lạc Trần thầm mắng mình chẳng ra gì, lại thở dài: “Rốt cuộc là phải đến khi nào Lâm Tự mới có thể chỉ là Lâm Tự chứ không phải là một người có ý nghĩa đặc biệt với cô nữa đây?”.

Không biết Mông Mông đang một mình làm gì trong bếp, nói là muốn để Lạc Trần ném thử tay nghề của cô, tự hào thông báo là đã có được chân truyền của Sở Kinh Dương, rồi còn gì mà không muốn bị Lạc Trần nhìn thấy, sợ cô ăn cắp bí kíp. Lạc Trần hiểu, Mông Mông muốn cô được nghỉ ngơi thêm một chút nên cũng không đòi co nữa. Cho dù đồ Mông Mông nấu không thể ăn được thì trong nhà vẫn còn một ít thức ăn, làm nóng lên là được.

Nói đến Sở Kinh Dương, Lạc Trần đột nhiên nhận ra đã lâu lắm rồi mình không gặp anh. Người này từ sau khi bọn họ vô tình gặp lại nhau thì chưa bao giờ biến mất lâu như thế.

“Mông Mông, Sở Kinh Dương đâu?”.

Mông Mông đang đánh vật với mớ nguyên liệu nấu nướng trong bếp, nghe thấy vậy liền thò đầu ra: “Sao, nhớ anh ấy rồi à? Mình gọi anh ấy đến nhé!”.

Đây đúng là điều Mông Mông cầu còn không được. Cô đang làm món cơm rang đơn giản nhất, dùng lời của Sở Kinh Dương để mô tả thì là “chỉ cần biết ăn là sẽ biết làm”, nhưng Mông Mông không thể nhớ ra phải cho thứ gì vào trước: cho cơm hay dầu trước, hay là trứng gà nhỉ? Mông Mông nghĩ nghe cô nói đùa như thế, Lạc Trần nhất định sẽ mắng cô nói linh tinh, không cho cô gọi Sở Kinh Dương đến. Nhưng Lạc Trần vẫn ngồi dựa vào ghế sofa như đang suy nghĩ việc gì đó, không lên tiếng. Lạc Trần ngồi như thế trông rất đẹp, có chút u sầu nhưng nhìn cô rất dịu dàng, trong sáng. Những cảm nhận này dành cho Lạc Trần không có gì là xung đột với nhau, ngược lại còn khiến người ta cảm thấy dễ chịu.

Lạc Trần không ngăn cản Mông Mông, mặc dù cô không phải lúc nào cũng nghĩ đến Sở Kinh Dương nhưng tóm lại vẫn có chút lo lắng.

Trong lúc cô thất thần thì Mông Mông cũng gọi xong điện thoại: “Ha ha, anh ấy nói sẽ tới ngay”.

Mông Mông lau khô tay, “Mình quyết định giao lại nhà bếp cho người cần phải luyện tập thêm nữa. Nào, Lạc Trần, cậu ăn bánh trước đi. Mình nói bọn mình đều đói lắm rồi, cậu lại đang ốm nữa, thế là anh ấy nói sẽ lập tức tới ngay”.

Lạc Trần nhìn đôi mắt sáng lấp lánh của Mông Mông, trong đó chỉ chứa đựng một thông điệp, đó là thèm ăn. Đường như đối với cô ấy thì Sở Kinh Dương cũng đồng nghĩa với đồ ăn ngon.

Vậy còn đối với cô, Sở Kinh Dương có ý nghĩa thế nào? Lạc Trần nghĩ đến mấy từ nhưng đều thấy chưa được chính xác lắm, là chỗ dựa sao? Nghĩ đến đây, chính bản thân cô cũng cảm thấy bất ngờ. Bắt đầu từ khi nào mà ác ma Sở Kinh Dương lại trở thành chỗ dựa của cô chứ? Nhưng quả thật rất khó để bắt cô ghét một người hề gọi là tới, lúc nào cũng quan tâm tới cô, lúc nào cũng cố gắng giúp đỡ cô trong mọi việc như anh. Rốt cuộc bọn họ đã gần gũi nhau như thế từ bao giờ? Là khi anh an ủi lúc cô khóc, hay là khi anh chăm sóc cho cô? Thì ra, Sở Kinh Dương đã được cô xếp vào danh sách những người thân thiết rồi.

Sở Kinh Dương quả nhiên xuất hiện rất nhanh, mang tới một hộp bánh bao chiên, nói là để họ ăn lót dạ trước, sau đó liền vào bếp bắt đầu nấu nướng. Mông Mông hoàn toàn không có khả năng đề kháng trước sự hấp dẫn của đồ ăn nhưng vẫn biết nhường nhịn Lạc Trần. Lạc Trần đẩy tay bạn ra, “Mình còn chưa đói, cậu cứ ăn đi”.

“Cậu muốn dành bụng để đợi ăn những món ngon hơn phải không?”. Mông Mông cũng không khách sáo nữa, chẳng thèm lấy đũa, cứ thế nhón một cái bỏ tọt vào mồm, “Sở Kinh Dương, món này ngon thật đấy, anh mua ở đâu thế?”, cô tấm tắc khen xong, cầm theo cả hộp ra ngồi trước màn hình tivi, vừa ăn vừa xem.

Lạc Trần đi vào trong bếp: “Anh làm món gì? Em giúp một tay”.

Sở Kinh Dương nhắc một cái ghế tới, “Em cứ ngồi đây đi, anh không tìm thấy đồ gì sẽ hỏi em”. Anh biết, có bắt cô nghỉ cô chưa chắc đã chịu nghe, mà anh thì có lúc nào lại không mong muốn được ở bên cạnh cô đâu.

“Anh còn không biết thứ gì để ở đâu sao, cũng đâu phải lần đầu đến đây”. Lạc Trần mỉm cười ngồi xuống, lời vừa nói ra mới thấy nghe thật quá thân mật.

Sở Kinh Dương không ngược mắt lên nhưng tim thì đập mạnh, một lúc lâu cũng không biết phải trả lời thế nào, đành cúi xuống rửa rau.

Lạc Trần cắn nhẹ môi, cảm thấy những lời mình nói vừa rồi ít nhiều cũng có chút vô duyên, liền quyết định nếu anh không nói gì thì mình cũng nên giữ im lặng tuyệt đối.

Một lúc sau, Sở Kinh Dương cầm một quả dưa chuột không còn nguyên vẹn lên hỏi: “Thế bọn em định làm món gì mà lại cắt nó thành ra như thế này?”

Lạc Trần ngẩng đầu lên nhìn, quả dưa chuột đó bị cắt nham nham nhở nhở nhưng ở giữa vẫn còn liền, “Mông Mông nói muốn làm cơm rang cho em ăn, không phải là anh dạy cô ấy à?”. Lạc Trần đón lấy quả dưa chuột mà Sở Kinh Dương đưa cho cô, cảm thấy nếu muốn cắt lát quả dưa chuột này thì chắc chắn người đầu bếp phải có kỹ thuật cực kỳ cao.

“Anh dạy cô ấy bao giờ, chẳng phải cô ấy tự nhận mình là ‘quân tử thì không vào bếp’ đấy sao? Lần nào chúng ta nấu cơm cô ấy chẳng trốn cho xa rồi ngồi đợi được ăn thôi”.

Lạc Trần gật đầu, “Cũng phải”.

Đúng lúc đó, đột nhiên Mông Mông chạy vào, “Khai mau, có phải hai người túm tụm ở đây để nói xấu mình không?”, chiếc hộp trên tay cô ấy đã hết sạch.

“Bọn anh đang nghiên cứu một vấn đề”. Sở Kinh Dương tỏ ra nghiêm túc.

“Nghiên cứu vấn đề gì?”.

Lạc Trần hai tay nâng tác phẩm của Mông Mông lên: “Nghiên cứu xem tại sao quả dưa chuột lại có thể biến thành hình dạng như thế này?”. Cô và Sở Kinh Dương phối hợp vô cùng rất ăn ý.

“Được lắm, hai người hợp sức lại để trêu mình phải không?”, Mông Mông giơ tay giật phắt lấy quả dưa chuột, chuẩn xác ném cả nó lẫn chiếc hộp rỗng trên tay vào thùng rác, “Mình chỉ là chưa kịp tiêu hủy thôi mà! Người biết làm thì phải chịu vất vả, đừng có trách là mình không nói cho hai người biết đạo lý đó. Hai người nhanh tay lên đi, có chút bánh dầy thì nhằm nhò gì!”. Cô phủ tay, quay người thản nhiên bỏ đi như không có chuyện gì xảy ra.

Lạc Trần và Sở Kinh Dương phá lên cười. Cuộc sống của cả hai người đều rất nặng nề, sự nhẹ nhàng thoải mái mà Mông Mông mang lại không gì có thể thay thế được, vì thế họ rất chiều chuộng, bảo vệ sự thuần khiết của cô.

Lạc Trần đứng dậy, “Chúng ta cùng làm đi, như thế sẽ nhanh hơn”.

Sở Kinh Dương cũng không từ chối thêm nữa: “Em đi xem cơm bao lâu nữa thì chín?”.

Lạc Trần cười nói: “Là anh đang chăm sóc người bệnh, hay là anh có bệnh về mắt thế?”. Nồi cơm điện ở ngay bên tay trái của Sở Kinh Dương, từ chỗ Lạc Trần đi ra đó còn xa hơn anh nhưng Lạc Trần vẫn đi tới xem: “Còn mười phút nữa”.

Sở Kinh Dương cũng cười nói: “Mắt anh rất tốt, nếu không sao có thể phát hiện ra em đẹp đến thế!”. Nói xong anh cầm nguyên liệu đã chuẩn bị xong, bắt đầu nấu nướng, cũng không quan tâm gì tới phản ứng của Lạc Trần nữa.

Lạc Trần nghe Sở Kinh Dương nói thế, từ tận đáy lòng cũng dấy lên một thứ cảm giác vui sướng. Anh khen cô thẳng thắn như thế không khiến cô cảm xúc khó chịu, dường như chưa từng có người nào khen cô xinh cả. Lạc Trần không phải là người quá để ý tới diện mạo bên ngoài nhưng có người khen vẫn khiến cô cảm thấy được thỏa mãn.

“Haizz”, Sở Kinh Dương đột ngột lên tiếng, “Em vào nhà đi, em đứng gần thế khiến anh phân tâm”.

Lạc Trần quay người, từ từ bước vào nhà. Cô hoàn toàn không nhận ra rằng mình đã bắt đầu nghe lời anh từ lúc nào.

Cơm nhanh chóng hoàn tất. Mông Mông giúp chuẩn bị bát đũa xong là cầm cúi vào ăn, đồ ăn ngon đã nhấn chìm mọi lời cô ấy muốn nói.

Lạc Trần cũng ăn rất nhiều, dù sao đồ ăn do Sở Kinh Dương nấu luôn khiến người ta khó lòng kháng cự. Ngược lại Sở Kinh Dương ăn rất ít. Mông Mông lập tức nhận thấy sự bất thường, “Anh làm sao thế? Em

ăn ngon miệng như thế cũng không kích thích vị giác của anh à? Em chưa bao giờ gặp một vấn đề nan giải như thế, để hôm khác tìm hiểu tiếp vậy”.

Lạc Trần ngược mắt lên, thì ra anh ấy đang nhìn cô. Lạc Trần không lẩn tránh ánh mắt anh, dường như từ trong ánh mắt ấy có thể nhìn thấy rất nhiều thứ khác, nhưng cũng có lẽ đó chỉ là cảm giác sai lầm của cô mà thôi. Sở Kinh Dương gầy đi, quần áo anh mặc có vẻ rộng hơn, một cơ thể vốn khỏe mạnh như thế mà có lúc cũng trở nên yếu đuối thế này.

Lạc Trần vươn dừa ra, gấp một ít thức ăn bỏ vào bát anh: “Anh nên ăn nhiều một chút”.

Sở Kinh Dương nắm chặt bàn tay đang định rút về của cô, không buồn quan tâm tới Mông Mông đang ngồi bên cạnh tròn mắt nhìn: “Chúng ta cùng cố gắng nhé, cố gắng cuộc sống sẽ tốt hơn”.

Anh còn chưa kịp buông tay thì chuông cửa đột nhiên reo vang. Mông Mông nhảy dựng lên, “Ai mà chẳng hiểu phép tắc gì cả thế, giờ người ta ăn cơm mà cũng đến làm phiền!”. Mông Mông mở giạt cửa ra, động tác tiếp theo rõ ràng là muốn đóng sập lại ngay lập tức.

Nhưng người đang đứng trước cửa lúc này còn mạnh mẽ hơn, không, phải gọi là sát khí đằng đằng mới đúng. Lâm Tự như không nhìn thấy Mông Mông, cứ thế bước thẳng vào trong. Nhà Lạc Trần hơi nhỏ, phòng khách kiêm luôn phòng ăn, thiết kế đơn giản không có gì phức tạp cả. Anh còn chưa kịp mở miệng hỏi tội Lạc Trần về việc bỏ đi không một lời từ biệt, ánh mắt đã như đóng đinh vào hai bàn tay đang nắm chặt lấy nhau của Sở Kinh Dương và Lạc Trần, cảnh tượng lúc này thật quá bất ngờ đối với anh. Lâm Tự bóp chặt di động của Lạc Trần trong tay, đứng sững ở đó.

Lạc Trần thấy Lâm Tự đi vào thì vô cùng bất ngờ, cũng quên mất tay cô còn đang nằm trong tay Sở Kinh Dương. Cho tới khi bị ánh mắt của Lâm Tự nhìn chằm chằm đến phát sợ, cô mới nhận ra hành động của cô và Sở Kinh Dương lúc này rất dễ khiến người khác hiểu nhầm. Lạc Trần muốn rút tay về nhưng lại bị Sở Kinh Dương nắm chặt, cô không thể giằng ra được.

Lạc Trần ngẩng lên nhìn Sở Kinh Dương, ánh mắt anh như cười như không nhưng ẩn chứa sự kiên định khiến người ta có cảm giác yên tâm mà giao phó cả cho anh. Lạc Trần cũng đành nghe theo vậy. Nếu Sở Kinh Dương có thể khiến Lâm Tự thấy khó mà lui thì cũng tốt.

Cả ba người cứ giữ nguyên tư thế đó, không ai chịu lên tiếng trước. Ánh mắt của Lâm Tự chuyển từ hai bàn tay đang nắm chặt kia lên nhìn Lạc Trần nhưng Lạc Trần chỉ luôn cúi đầu, từ chối bất kỳ hình thức giao tiếp nào. Thế là Lâm Tự lại quay sang nhìn Sở Kinh Dương. Nụ cười trên môi Sở Kinh Dương như một cách thể hiện chiến thắng huy hoàng khiến Lâm Tự thấy nhức mắt.

Mông Mông đóng cửa quay vào đã thấy ba người như bị thôi miên, cũng không nói gì mà đứng im. Lúc này cô không dám lên tiếng, cô sợ mình chỉ cần cất tiếng thì sự công kích của họ sẽ hướng cả vào cô. Nhưng nếu tiếp tục ngồi xuống ăn cơm thì có vẻ không được thích hợp cho lắm. Mông Mông cân nhắc một lúc, nhìn những món ăn ngon vẫn còn trên bàn với ánh mắt đầy tiếc nuối, cuối cùng cũng đau khổ hạ quyết tâm đi vào phòng Lạc Trần, đóng cửa vào, trả lại không gian riêng cho ba người họ.

Tiếng đóng cửa như đã khởi động công tắc nào đó, Lâm Tự nén giận lên tiếng với Lạc Trần, anh chọn cách bỏ qua không nhắc đến hình ảnh hai bàn tay nắm chặt đã bóp nghẹt cổ họng anh từ nãy đến giờ, “Hai người đi về bằng gì, sao đến đi động cũng quên thế?”.

Giọng anh nhẹ nhàng, tốc độ nói khá chậm nhưng Lạc Trần có thể nhận ra anh đã phải dùng một sức mạnh rất lớn, mỗi từ nghe như rút lên. Nếu anh ấy hiểu lầm chuyện gì thì chỉ làm sự việc càng thêm rắc rối thôi, đây không phải là một lựa chọn thông minh. Lạc Trần còn chưa nghĩ ra nên trả lời thế nào thì Sở Kinh Dương đã lên tiếng trước, “À, tôi cứ thắc mắc tại sao không thể gọi được cho cô ấy. Cảm ơn anh đã đích thân mang tới đây”. Anh rất tự nhiên buông tay Lạc Trần ra, đứng dậy, định đón lấy chiếc điện thoại từ tay Lâm Tự.

Sở Kinh Dương muốn cầm lấy nhưng Lâm Tự lại không chịu buông, hai người bắt đầu giằng co.

Lạc Trần coi như không hề biết tới sự xung đột đang diễn ra bên cạnh mình. Cả hai người này cô đều không thể đắc tội, vì vậy cô lựa chọn im lặng, cúi đầu suy tư việc riêng của mình.

Đúng lúc đó, Sở Kinh Dương đột nhiên buông tay ra, “Nếu anh thích thì cứ giữ lấy vậy, dù sao nó cũng chẳng phải thứ gì quan trọng”. Ý tại ngôn ngoại, anh không muốn trả thì thôi.

Lâm Tự nhìn nụ cười thoải mái và cách nói nhẹ nhàng như không của Sở Kinh Dương, lại nhìn sang Lạc Trần đang cúi đầu im lặng, cảm thấy hình như nam chính trong thế giới của cô đã thay đổi, cô ấy không còn mang họ Lâm nữa mà có vẻ sẽ đổi sang họ Sở thì phải.

Lâm Tự vô cùng tức giận nên cũng không thể kìm nén được nữa: “Lăng Lạc Trần! Em giỏi lắm! Hề cứ gặp càng là em tập vào ngay!”.

Sở Kinh Dương rất tự nhiên xua tay: “Anh sai rồi, cô ấy đã lên bờ, tôi chính là đất liền của cô ấy”. Khi nói câu này, ánh mắt anh luôn hướng về phía Lạc Trần, anh không muốn thấy cô lại phải bơ vơ không nơi nương tựa nữa, ít nhất thì điều này anh có thể làm được.

Sắc mặt của Lâm Tự càng khó coi hơn. Anh cũng chẳng biết nói gì, anh có tư cách gì mà phê phán cô chứ? Hướng hồ Lạc Trần đến nhìn cũng chẳng buồn nhìn anh lấy một cái. Đây chính là tình yêu của cô sao? Có thể dễ dàng biến thành bong bóng xà phòng như vậy sao? Lâm Tự nhận ra người ôm mộng tưởng với tình yêu hóa ra lại là anh, chỉ có điều anh không nhận thấy mà thôi. Thì ra, càng xem trọng lại càng không dám tùy tiện định nghĩa.

Sự im lặng khiến Lạc Trần như bưng bình tĩnh. Giờ là lúc nào rồi mà cô vẫn còn ngồi thẩn thờ ở đây, đến cả cô cũng không thể nói rõ là thế nào nữa. Câu chuyện giữa hai người bọn họ cô cũng nghe thấy, nhưng lại không thể hiểu nội dung mà họ đang nói tới là gì. Cô đành phải đứng dậy, đưa tay đón lấy chiếc di động từ tay Lâm Tự, “Em không sao, cảm ơn anh”.

Lâm Tự nhìn hai người đang đứng trước mặt, thấy hình như anh mới là người thừa ở đây. Anh không nghiến ngậm nỗi chưa chất đang lan dần ra trong tim, phản ứng thiết thực nhất lúc này là đi, là rời khỏi đây. Anh đã không còn sức để chịu đựng sự phản bội nữa, thì ra thế giới của ba người lại chật hẹp như thế, nhất định phải có một người bị loại ra ngoài. Anh nhận ra ý nghĩ không gì là không thể của mình thật ngây thơ. Trên thực tế, khi anh tiến hành xử lý những việc này, ngoài sự lúng túng ra còn là cảm giác bất lực.

Lâm Tự quay người mở cửa, đi ra ngoài. Lạc Trần nhìn bóng dáng cô đơn của Lâm Tự cứ thế biến mất trước mắt mình, trong tim đau đớn vô cùng.

Lâm Tự đã đi rất lâu rồi mà Lạc Trần vẫn chưa bình tĩnh lại được. Cô nhìn quanh, cảm thấy mọi thứ đều mơ hồ, sau đó cô phát hiện ra chính cô đã tách mình ra ngoài. Trái tim cô vẫn còn chìm đắm trong giây phút mà Lâm Tự bỏ đi, treo lơ lửng ở đấy với nỗi lo lắng không thể nói bằng lời. Điều mà cô lo lắng không phải là lo mình sẽ hối hận mà chỉ đơn thuần là không muốn anh phải đau lòng buồn bã vì cô. Cô không muốn phân tích nguyên nhân ẩn chứa đằng sau suy nghĩ đó bởi vì cô biết, cô và anh không thể ở bên nhau nữa.

Cho dù đã cố gắng kiềm chế bản thân mình nhưng vào một buổi chiều có thời gian rảnh, cô vẫn đi đến trước tòa nhà Hoa Lâm. Thì ra trái tim của con người lại mạnh mẽ đến thế, một khi đã quyết, sớm muộn gì nó cũng sẽ làm bằng được. Lạc Trần chỉ mong có thể đứng đằng xa nhìn một chút xem anh ấy sống có tốt không, như thế là đủ.

Bây giờ đang là cuối năm, đường phố tràn ngập không khí vui vẻ rộn rã chào đón Noel, chào đón năm mới nhưng Hoa Lâm vẫn ở trong trạng thái gấp gáp nghiêm túc, hoàn toàn không ăn nhập gì với môi trường xung quanh. Có lẽ chủ nhân của nó không có tâm trạng để đón Tết.

Lạc Trần dùng khăn quàng cổ quấn quanh mặt mình, hai tay đút vào túi áo, vội nhanh bước chân. Cũng may hôm nay gió không lớn lắm, trời còn nắng nữa, Lạc Trần đứng đó, hy vọng có thể không hẹn mà gặp Lâm Tự.

Cứ mỗi lần hy vọng lại là một lần thất vọng. Lạc Trần không biết thói quen và lịch trình của Lâm Tự, phải có mỗi duyên phận như thế nào mới khiến cô có thể gặp được anh những lúc cô muốn đây?

Hai chân lạnh cóng tới mức mất hết cả cảm giác, cuối cùng Lạc Trần quyết định từ bỏ. Cô đi dọc theo lề đường định bắt taxi về nhà thì một chiếc xe lao nhanh tới, dừng lại ngay bên cạnh cô.

Cũng may lúc ấy Lạc Trần còn chưa đưa tay lên vẫy taxi nếu không chắc chắn đã gặp tai nạn rồi. Cô chẳng có tâm trạng nào mà để ý tới người lái xe ngông cuồng kia, quay người lại đi về phía sau, định đi vòng qua đuôi chiếc xe đó bắt một cái taxi khác để về.

Nhưng chiếc xe kia lại lùi về phía sau, chắn ngang mặt cô. Lạc Trần quan sát chiếc xe, thấy rất quen nhưng không thể nhớ ra là của ai, cô vốn không biết nhiều về xe cộ. Cô gõ gõ vào cửa xe. Người ngồi bên trong hạ kính xuống, Lâm Tự đang ngồi ở ghế lái, mắt vẫn nhìn về phía trước: “Lên xe đi”.

Lạc Trần do dự một lát rồi vẫn lên xe. “Đây là xe của ai? Nhìn rất quen”. Nhất thời không biết nên nói gì, Lạc Trần đành tìm chuyện nói bừa.

“Cửa Utah. Bọn anh đi gặp khách hàng. Anh bảo cậu ấy về trước rồi”. Lâm Tự vẫn không nhìn vào cô, chỉ nhìn về phía trước, từ từ cho xe chạy nhưng những ngón tay đang siết chặt vô lăng kia vẫn để lộ ra tâm trạng của anh.

Lạc Trần ngồi trong xe xoa xoa tay chân lạnh cứng của mình rồi giơ tay lên định tháo khăn ra. Cô ngó vào gương chiếu hậu nhìn một lúc, Lâm Tự có thể nhận ra cô chỉ qua đôi mắt, đấy chẳng phải là điều an ủi với cô rồi sao?

41. Chương 41: Đợi Anh Trong Pháo Đài Của Mình

Xe chạy thẳng tới trước nhà Lạc Trần. Lạc Trần định mở cửa xe bước xuống thì Lâm Tự đột nhiên kéo cô trở lại.

“Em đến có việc gì?”. Lâm Tự lên tiếng hỏi. Anh vẫn không nhìn cô, chỉ nhìn chăm chăm về phía trước.

Lạc Trần không trả lời thẳng, mà hỏi lại: “Anh nhìn thấy em bao lâu rồi?”.

“Em đến bao lâu rồi?”.

Cả hai người bọn họ đều nhìn thẳng về phía trước, dùng thái độ nghiêm túc nói những chuyện chẳng liên quan gì đến nhau. Lạc Trần thấy tình huống lúc này thật buồn cười, giống như đang dùng ám hiệu vậy.

Lâm Tự thấy Lạc Trần chần chừ không chịu trả lời, một lúc sau mới lên tiếng hỏi: “Em đến tìm anh phải không?”.

Lạc Trần gật đầu, “Lần trước em bị ốm đã làm phiền anh. Còn chưa kịp cảm ơn thì anh đã đi rồi, em thấy như thế thật không ổn”.

“Có chỗ nào không ổn? Là việc anh nhìn thấy hai người ở bên nhau không ổn, hay là sau khi bị anh nhìn thấy, cứ để anh đi như thế nên cảm thấy không ổn?”.

Lạc Trần chớp chớp mắt, từ lúc nào Lâm Tự lại nói chuyện phức tạp như thế? “Từ sao ý vậy”.

Lâm Tự đột nhiên quay sang nhìn thẳng vào mắt Lạc Trần, “Anh dừng lại ở đó, quan sát em đứng nhìn về phía đối diện. Anh cứ suy nghĩ xem em đang đợi ai, có phải là tới để tìm anh hay không?”.

Lạc Trần không nói gì, im lặng lắng nghe.

“Mỗi một phút em đứng ở đó, anh lại càng chắc chắn hơn được một chút”. Lâm Tự đột nhiên cầm chiếc túi ở bên cạnh mình ném về phía sau, “Nhưng mẹ kiếp, tại sao anh lại phải xác nhận chuyện đó chứ?”.

Chiếc túi sượt qua đầu Lạc Trần, đập vào cửa kính phía sau rồi mới rơi xuống ghế, phát ra âm thanh rất lớn. Lạc Trần vô thức đưa tay lên ôm lấy đầu, một Lâm Tự như vậy khiến cô hoảng sợ, một lúc lâu sau vẫn không sao bình tĩnh lại được.

“Anh làm gì thế?” Lạc Trần hét lớn hỏi.

Lâm Tự túm chặt lấy hai vai cô, “Em là vợ anh, nhìn thấy em ở bên cạnh một người đàn ông khác, anh còn không được nói sao? Em xuất hiện trước mắt anh, anh còn không dám tin là em tới tìm anh, thế là thế nào?”. Lâm Tự thả lỏng tay, Lạc Trần ngã người về phía tựa ghế, “Xin lỗi, anh không nên tức giận với em. Chính anh cũng không biết anh làm sao nữa. Anh bây giờ thật khiến người khác chán ghét”.

Lạc Trần dựa người vào cửa xe như muốn cách Lâm Tự càng xa càng tốt, “Em không phải vợ anh, chưa bao giờ là vợ anh”.

“Đây là sự thật, không phải em muốn phủ nhận là có thể phủ nhận”.

“Lâm Tự, chúng ta có cần thiết phải đôi co vì chuyện này nữa không? Đối với em mà nói, chúng ta chỉ như hai người bạn đồng hành trên một đoạn đường, giờ đã tới chỗ rẽ, chúng ta phải tự đi đường của mình rồi”.

“Chúng ta chỉ là người qua đường thôi sao? Sống cùng nhau mấy năm, chúng ta chỉ là người qua đường?”.

Lạc Trần thấy Lâm Tự có vẻ kích động, vội vàng giơ tay ra an ủi anh, “Lâm Tự, anh muốn thế nào? Chẳng phải chúng ta đã nói rõ với nhau rồi sao? Giờ anh thế này là làm sao chứ?”.

“Anh làm sao không cần em phải lo!” Lâm Tự hất tay Lạc Trần ra nhưng rồi lại vội vàng nắm chặt lấy, “Em chỉ cần biết anh nghĩ thế nào là được rồi, chúng ta tái hôn đi”.

Lâm Tự chưa từng suy nghĩ kỹ về việc tái hôn, nhưng khi anh buột miệng nói ra mới phát hiện, hình như suy nghĩ này đã nung nấu trong lòng từ rất lâu rồi. Giờ nói ra được, anh có cảm thấy như được giải thoát.

Lạc Trần sững người, sự dả kích quá đột ngột đó khiến cô trở nên kích động, “Lâm Tự, anh nghĩ việc kết hôn là chìa khóa vạn năng sao? Muốn dùng ở chỗ nào cũng được, muốn đem ra giải quyết vấn đề nào cũng xong à? Anh cho rằng ai cũng khao khát, khẩn cầu được gả cho anh sao? Chỉ đợi một câu đó của anh là vội vàng gật đầu đồng ý sao?”. Lạc Trần vẫn cho rằng việc kết hôn của Lâm Tự với người khác không thành nên mới nhớ tới cô, “Em nói cho anh biết, anh hãy tỉnh lại đi. Nhà họ Lâm anh, em với không tới, em cũng chịu đựng đủ anh rồi. Tái hôn? Anh đừng mơ tưởng hão huyền nữa!”.

Cô vô cùng tức giận, giờ lại nói một hơi hết những ầm ứ trong lòng, chỉ cảm thấy không khí có chút ngột ngạt. Cho dù là anh ấy có cầu hôn một cách hết sức trịnh trọng thì trong hoàn cảnh hiện tại, Lạc Trần cũng quyết không đồng ý, huống hồ Lâm Tự lại tùy tiện nói ra như thế, cứ như người ta chỉ ở đó và chờ anh đến bố thí ân huệ vậy! Đến người chết cũng tức đến độ mồ sống dậy!

Lông mày của Lâm Tự lập tức nhíu lại, người phụ nữ này sao lại khó khăn đến thế? Anh đã xin lỗi rồi, cũng đã bày tỏ rồi, còn chủ động nói muốn tái hôn, cô ấy lại kênh kiệu làm cao cái gì nữa? Thật không thể hiểu được! “Lăng Lạc Trần, em còn giận dữ gì nữa? Chẳng phải là anh nói muốn lấy em sao? Những chuyện trước kia, coi như anh đã sai”.

“Cái gì mà coi như anh đã sai, cái gì mà chẳng phải anh đã nói muốn lấy em? Em cầu xin anh lấy em à? Em không cần anh nhận sai, bản thân anh không nhận ra sai lầm của mình, thừa nhận thì có ích gì?”.

“Anh sai ở chỗ là không nên để em ra đi dễ dàng như thế, không nên quá tự tin vào bản thân mình như thế. Sai ở chỗ luôn cho rằng mình không cần ai cũng vẫn sống tốt, cho rằng em không thể rời xa anh. Cho dù những việc này đều không nói lên điều gì, nhưng nếu chúng ta có thể lại ở bên nhau thì có cần phải tính toán như thế không?”.

Lạc Trần nhìn thái độ Lâm Tự như đang đùa giỡn, hận không thể giết anh tại chỗ. Tình trạng lúc này thực sự khiến cô muốn phát điên, có nói cũng không thể nói rõ được với anh.

“Lâm Tự, anh không sai. Anh không cần phải nhận sai. Người sai là em, người sai là em đã được chưa? Vì vậy, anh không cần phải lo lắng cho em, không cần phải làm bất cứ việc gì để bù đắp. Hôm nay em đến tìm anh là em không đúng, anh đại nhân đại lượng, tha thứ cho em lần này!” Lạc Trần nói xong liền mở cửa định xuống xe. Cô cảm thấy cô đã nhẫn nhịn tới cực điểm rồi, thực sự không thể chịu đựng hơn được nữa.

Nhưng Lâm Tự lại không chịu buông tha cho cô. Anh lôi cô trở lại, đóng cánh cửa xe cô vừa mở ra, khóa toàn bộ cửa xe lại, “Chúng ta còn chưa nói xong, em muốn đi đâu?”.

Lạc Trần cuối cùng không thể nhịn được nữa, ngồi trong vòng tay Lâm Tự, bắt đầu đánh anh. Cô đâm thùm thụp vào ngực anh, cảm thấy vẫn không thể hả giận, liền dang hai tay ra, vừa tát vừa gào thét điên cuồng. Từ nhỏ tới lớn Lâm Tự chưa bị đánh bao giờ, huống hồ lại bị tát ngay vào mặt thế này. Lạc Trần ra sức đánh khiến mặt Lâm Tự đau đến đỏ rực cả lên.

Lâm Tự nhận mấy cái tát, cuối cùng nhịn không được, giữ chặt tay cô: “Em điên rồi sao, cứ đánh mãi thế?”.

“Đúng, em điên rồi, em điên rồi! Anh nói xem, anh còn muốn lấy một người điên như em nữa không?” Lạc Trần giăng tay ra, vươn người lên, nhắm vào đầu Lâm Tự mà giáng.

Lâm Tự đưa tay lên đỡ nhưng vẫn không ăn thua, cuối cùng đành ôm chặt lấy đầu mình: “Anh lấy! Em điên cũng là vì anh mà điên. Em có điên, cũng là người điên của anh!”.

“Ai cần anh lấy? Lâm Tự, em nói cho anh biết, cho dù đàn ông con trai trên thế giới này có chết hết, em cũng không...”, Lạc Trần còn chưa nói xong đã bị Lâm Tự dùng tay bịt chặt miệng lại.

“Lạc Trần, em có phát điên thì anh cũng có thể chiều theo em nhưng những lời độc ác như thế không được nói tùy tiện!” Chỉ vài động tác là Lâm Tự đã khống chế được Lạc Trần, bế cô xuống xe, lên lầu về nhà.

Mặc dù khoảng cách từ cửa xe vào tới nhà chỉ là một quãng đường ngắn nhưng cũng đủ để Lạc Trần bình tĩnh lại rất nhiều. Vừa rồi đánh Lâm Tự khiến sức lực của cô bị tiêu hao, cơn giận dường như cũng đã tan mất, trong lòng cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều. Đến trước cửa nhà, Lạc Trần nói, “Cho em xuống, em phải mở cửa. Như thế này khó coi lắm”.

Lâm Tự nhẹ nhàng đặt Lạc Trần xuống, đỡ cô đứng thẳng. Sự dịu dàng thể hiện qua cách anh ấy quan tâm tới những chi tiết nhỏ nhặt luôn khiến người khác có cảm giác ấm lòng, nhưng sự lạnh lùng của anh cũng khiến người ta nhanh chóng bị đông lạnh thành băng.

Mở cửa xong, Lạc Trần đứng chắn ngay ở cửa: “Lâm Tự, anh về đi. Hôm nay chúng ta đều có chút mất tự chủ, hãy quên hết đi. Chúng ta hãy sống cho tốt cuộc sống của mình, quên hết tất cả mọi thứ đi”.

Lâm Tự không quan tâm tới những gì Lạc Trần nói, ôm cô đẩy vào nhà rồi đóng cửa lại, tự nhiên như ở nhà mình. Anh đã suy nghĩ kỹ rồi, chỉ cần có thể khôi phục lại cuộc sống trước đây, dù phải làm gì anh cũng làm.

Lạc Trần từ bỏ việc giằng co vô ích, chỉ thoát khỏi Lâm Tự, tìm đến ghế sofa ngồi xuống. Cô không muốn nói chuyện, càng không muốn để ý tới anh. Trước kia cô cho rằng ngôn ngữ đối với hai người là thừa, bởi vì họ đều là những người ít nói; bây giờ, ngôn ngữ đối với hai người cũng vẫn thừa, bởi vì họ vốn không nói cùng một thứ tiếng. Cô nhìn đồng hồ, Lạc Sa cũng sắp về, phải nấu cơm thôi, lãng phí thời gian với anh ấy quá nhiều rồi.

Lạc Trần đứng dậy đi vào bếp, Lâm Tự cũng đi vào theo. Anh ôm lấy Lạc Trần từ phía sau, “Những việc trước kia anh làm thật sự khó tha thứ đến thế sao? Đến mức dù chỉ một cơ hội em cũng không thể cho anh?”.

Vẫn trong vòng tay anh, Lạc Trần quay người lại, “Lâm Tự, em thật sự ân hận vì sự nhiều chuyện của mình ngày hôm nay, nhẽ ra em không nên đi tìm anh. Em cho rằng dù chúng ta đã chia tay thì cũng vẫn phải sống cho tốt. Em hoàn toàn không muốn dùng dằng mãi trong mối quan hệ của chúng ta nữa. Em thấy cuộc sống hiện nay của em rất ổn, không cần có bất kỳ thay đổi nào, cũng không muốn có liên quan gì tới anh nữa. Em nói như thế chắc anh cũng hiểu rồi phải không? Anh đúng cũng được, sai cũng chẳng sao, em không quan tâm. Trang sách có anh, em đã lật qua rồi, sẽ không lật ra để xem lại nữa đâu. Đúng sai thế nào thì em cũng sẽ không mang ra để bình luận, phê phán nữa”.

“Quá khứ của em cứ nhất định phải không liên quan gì tới tương lai và hiện tại hay sao?”.

“Lâm Tự, chỉ cần em không tiếp tục suy nghĩ nữa thì trong lòng em, anh chẳng khác gì một bức ảnh, mặc dù chứa đựng rất nhiều hồi ức nhưng cũng chỉ thế mà thôi. Anh thông minh như vậy, chắc sẽ hiểu phải không?”.

“Giống thế nào được! Lạc Trần, ít nhất anh cũng mạnh hơn một bức ảnh nhiều!”, anh vừa nói vừa bế Lạc Trần vào trong phòng, làm cái việc mà anh đã muốn làm từ rất lâu rồi, đó là ôm chặt và hôn cô.

Lạc Trần ra sức phản kháng, Lâm Tự cũng thật là, anh ta ôm mãi thành thói quen rồi! Nhưng khi nụ hôn mang theo hương vị quen thuộc của anh đặt lên môi cô, Lạc Trần cũng quên mất việc phải chống cự. Nụ hôn của anh chất chứa quá nhiều điều khiến Lạc Trần không thể không rung động. Trong đó có sự thăm dò, có lời xin lỗi, có sự khát khao, còn có một chút dỗ dành nữa. Từ đôi môi anh, Lạc Trần còn cảm nhận được cả sự khinh bỉ bản thân. Đây có thật là một Lâm Tự không thể sống cùng thế giới với cô không? Anh

hôn cô một cách hết sức nhẹ nhàng, thận trọng, đến dùng lực cũng chỉ như ve vuốt, như sợ khiến Lạc Trần kinh động.

Lạc Trần có chút mệt mỏi nhắm mắt lại. Thừa nhận đi, thừa nhận rằng cô cũng nhớ anh, thừa nhận rằng cô cũng cảm thấy mừng rỡ khi anh quay trở lại, thừa nhận khi thấy anh sống khỏe sở cô cũng chẳng dễ chịu gì. Cũng đâu có gì là to tát, cô thừa nhận rằng cô vẫn còn quan tâm tới người đàn ông này.

Cuối cùng, lưỡi của Lâm Tự tiến vào trong tìm kiếm lưỡi Lạc Trần, mong muốn được nhận sự đáp trả. Tay anh đặt ra phía sau gáy cô, nhẹ nhàng mát xa giúp cô thư giãn.

Lạc Trần nằm đó, cảm nhận được Lâm Tự cứ từng chút một lấp đầy không gian quanh mình, tiếp cận mình, đầu cô vang lên suy nghĩ, “Hồng rồi, mình hết thuốc chữa rồi”. Cô muốn hiểu rõ mọi chuyện nhưng cuối cùng chẳng có gì rõ ràng cả. Cô nên nói “không”, nên đẩy anh ra mới phải. Lạc Trần cố gắng giúp mình tỉnh táo lại, gờ tay lên định đẩy anh thì Lâm Tự đã nắm lấy tay cô, dẫn dắt nó ôm lấy anh.

“Dừng lại, Lâm Tự! Dừng lại đi!” Lạc Trần bắt đầu lo lắng. Khó khăn lắm cô mới ép được tay của anh xuống nhưng dường như lại giúp anh càng dễ dàng tiếp cận cô hơn, thế là cô đành từ bỏ.

Lâm Tự sao có thể bỏ lỡ một cơ hội tốt như thế, anh thì thầm bên tai Lạc Trần: “Lạc Trần, anh chỉ hận là không thể nuốt em vào trong bụng. Dừng cự tuyệt, đừng nghĩ nữa, lúc này, đừng nghĩ gì nữa...”. Bàn tay anh vuốt ve cơ thể Lạc Trần như muốn tìm lại ký ức xưa, lại cũng giống như muốn khắc sâu những ký ức mới lên đó, khám phá từng đường cong trên cơ thể cô, không bỏ qua một chỗ nào.

Lời nói của anh, hành động của anh, tâm trạng của anh dường như đều có một ma lực vô cùng hấp dẫn khiến Lạc Trần dần dần đánh mất sự tự chủ, chỉ muốn được mãi mãi ở trong vòng tay thân quen ấy, tận hưởng niềm vui sướng đã để tuột mất từ lâu.

Lâm Tự nhắc cánh tay của Lạc Trần lên, nghiêng đầu cắn vào mặt trong. Anh không phải nhẹ nhàng đùa trêu như trước mà thật sự dùng sức cắn khiến Lạc Trần đau tới mức phải kêu lên: “Lâm Tự, bỏ em ra! Đau quá, bỏ em ra!”.

Lâm Tự đột ngột dừng lại: “Em cũng biết đau sao? Anh nói cho em biết, sự đau đớn này không bằng một phần triệu sự đau đớn mà anh phải chịu đâu”.

Lạc Trần cũng tức tối cắn mạnh vào ngực anh, muốn gây hấn sao, xem ai sợ ai! Ai không biết đau chứ, có điều anh chỉ biết đến bản thân mình thôi! Lâm Tự, anh đúng là con quỷ đầu to ích kỷ! Cô thầm mắng trong lòng nhưng cũng lại hận mình. Đồng tàn tích này phải thu dọn thế nào mới ổn đây?

Anh gờ tay ra kéo hai má của Lạc Trần, ép cô phải mở miệng, sau đó kéo cô dậy, đưa miệng mình tới gần, “Cắn ở đây này. Chỗ này sợ đau nhưng cũng không gây trở ngại gì đâu”.

Nói với người này thật chẳng ăn thua gì, da mặt dày như tường thành lại còn cứng đầu cứng cổ, cô còn cách nào chứ? Lạc Trần quay mặt đi để tránh Lâm Tự, không thèm để ý tới anh. Đột nhiên bên ngoài có tiếng mở cửa. Lạc Trần vội vàng đẩy Lâm Tự ra: “Là Lạc Sa, anh mau mặc quần áo đi!”, sau đó cô cũng tự mình luống cuống cuốn mặc đồ vào, đóng cửa đi ra.

Lâm Tự nằm lại ở trong phòng, một lúc lâu sau vẫn chưa hoàn hồn. Cảm giác của anh lúc này là mình đã bị dùng xong rồi vứt bỏ, nhưng dù sao vẫn có chút ngại ngùng. Anh còn đang nghĩ ngợi thì nghe thấy Lạc Sa ở bên ngoài hỏi: “Chị, ai đến thế?”.

Lạc Trần lúng túng nhưng cho rằng vẫn nên nói thật thì hơn, “Là Lâm Tự”.

“Ồ đâu rồi?”

Lạc Trần đứng chặn ngay ở trước cửa phòng mình. Không biết lúc này Lâm Tự đã ăn mặc chỉnh tề lại chưa?

Lạc Sa tưởng Lâm Tự lại khiến chị mình phải đau lòng: “Chị, chị tránh ra, để em nói chuyện với anh ấy”, chưa nói xong cậu đã mở cửa bước vào trong.

Lâm Tự vừa đứng dậy khỏi giường. Hai người bọn họ đứng đối mặt với nhau, Lạc Sa lại là người ngại ngùng trước, Lâm Tự thì thần nhiên như không.

“Chị, hai người thế này là, thế này là...” Lạc Sa thật sự không biết nên hỏi thế nào, mà cũng không thể hỏi ra miệng được.

Lạc Trần chạy tới bên giường, nhặt quần áo của Lâm Tự lên, nhét vào tay anh: “Xin anh đẩy, mau mặc vào rồi đi đi”. Chỉ khi anh đi rồi cô mới có thể giải thích với Lạc Sa, mặc dù thực ra cô cũng không biết phải giải thích thế nào nữa.

Lâm Tự thật không biết điều, anh mặc quần áo một cách cực kì từ tốn xong mới nói: “VẬY anh về trước, hai chị em thu dọn đi, ngày mai anh sẽ cho người qua đón về”.

“Quay về?” Lạc Trần và Lạc Sa đồng thanh hỏi một cách kinh ngạc.

“Đã thế này rồi, em còn định không về nhà ở hay sao? Cứ chill chill như thế để làm gì?” Lâm Tự nói với Lạc Trần xong lại quay sang nói với Lạc Sa, “Anh muốn tái hôn với chị gái em”, coi như là lời giải thích.

Lạc Sa không quan tâm đến Lâm Tự, chỉ nhìn Lạc Trần.

Lạc Trần đành phải đẩy Lâm Tự ra cửa, nói: “Anh về trước đi, những chuyện khác, chúng ta để sau hãy nói”.

“Ngày mai anh đến đón em”.

“Ngày mai không được”.

“Ngày kia?”

“Ngày kia cũng không được”.

“Vậy ngày nào?”

“Ngày nào cũng không được!” Lạc Trần đẩy Lâm Tự ra khỏi nhà, nhanh chóng đóng cửa lại, “Em sẽ không lấy anh đâu, cũng sẽ không có bất kỳ mối quan hệ nào với anh cả. Chuyện ngày hôm nay, anh cứ coi như em bị điên đi!”. Nói xong, cô quay người đi vào nhà. Hai người không bình thường gặp nhau, để xảy ra một chuyện không bình thường, cũng chỉ có thể giải thích như thế thôi.

Lạc Trần quay trở lại phòng mình, Lạc Sa vẫn đứng đó như có gì muốn nói. Lạc Trần lắc đầu không muốn giải thích, cô cho rằng đây hoàn toàn là chuyện riêng của mình, sẽ không ảnh hưởng tới Lạc Sa, vì vậy cũng không cần phải nói nhiều. Huống hồ, cô cũng không biết phải giải thích với Lạc Sa thế nào.

“Buổi tối em tự ăn cơm nhé, chị nghỉ một lát”.

Lạc Sa vẫn đứng ở đó rất lâu, không nói gì, lúc sau mới chầm chậm quay ra, nhẹ nhàng mở cửa, lại nhẹ nhàng đóng cửa vào.

Không khí vẫn tràn ngập mùi của Lâm Tự, nồng đậm đến mức có cảm tưởng như có thể nhấn chìm cô trong đó. Lạc Trần mở tung cửa sổ để không khí tươi mát bên ngoài ùa vào, xua đi mùi vị của Lâm Tự trong phòng. Kéo chiếc áo khoác quần quanh người, Lạc Trần đứng bên cửa sổ lặng lẽ hứng gió. Cô không nghĩ gì, dường như luồng không khí tươi mới, mát mẻ này sẽ thanh lọc tất cả, còn cô chỉ cần đứng đây hưởng thụ là được rồi.

Không biết đứng đó bao lâu, Lạc Trần vô tình cúi đầu nhìn xuống. Dưới lầu, Lâm Tự đang lặng lẽ đứng dựa vào xe, chắc cũng khá lâu rồi. Anh chỉ mặc bộ đồ vest mỏng manh mà đứng trong gió lạnh. Nhìn bộ dạng của anh hình như đang bận suy nghĩ điều gì.

Nhìn Lâm Tự từ trên cao, trải nghiệm này quả là mới mẻ. Mặc dù tòa nhà cô ở không phải quá cao nhưng vẫn khiến Lâm Tự trở nên thật nhỏ bé, chỉ cần cô đưa tay ra là hoàn toàn có thể che khuất anh khỏi tầm nhìn. Nếu bàn tay này cũng có thể dễ dàng chặn anh lại bên ngoài trái tim cô thì tốt biết bao.

Lạc Trần thu tay về, quay người lại, ngồi tựa vào bức tường dưới cửa sổ, đầu óc vô cùng hỗn loạn. Anh đứng đó làm gì? Anh mặc áo phong phanh như thế đứng đó để làm gì? Được món hời rồi đi luôn cho rồi, ở lại thực hiện khổ nhục kế chắc? Nếu cô không nhìn thấy thì chẳng phải anh đã tự hành hạ mình vô ích hay sao? Đây chắc chắn không phải là phong cách của Lâm Tự.

Lạc Trần áp đôi má lạnh lẽo của mình vào đầu gối để sưởi ấm, một lúc sau mới phát hiện ra đùi mình ướt một mảng lớn. Cô hoảng hốt nâng mu bàn tay lau nước mắt, mu bàn tay cũng đã ướt từ lúc nào. Nhìn đôi bàn tay ướt đẫm nước mắt, Lạc Trần nghĩ mình bệnh thật rồi, nước mắt đã thoát khỏi sự kiểm soát của cô từ lúc nào? Trong lòng cô có nhiều sự ảm ức và tổn thương như thế sao? Bản thân lúc này thật lạ lẫm và đáng ghét, khóc lóc là việc cực kỳ vô ích.

Lạc Trần tìm thấy khăn giấy, rút từng tờ định lau khô mặt mình. Nhưng dường như cô đang lau nước mắt cho người khác vậy, nào bộ không những không nghe theo mệnh lệnh của cô mà ngược lại, càng lau nước mắt lại càng nhiều.

“Lặng Lạc Trần, mày thật chẳng ra gì. Anh ấy mới đứng có một lúc mày đã đau lòng, đã nghĩ là anh ấy đứng vì mày, đã tưởng anh ấy thật lòng, đã nghĩ ngay tới suốt đời suốt kiếp!”, Lạc Trần vô thức tự nói với mình. Cũng có thể trước đó cô khóc là bởi vì không tìm được lối thoát. Giờ Lâm Tự đưa đến một cái phao, cô lại như tìm được điểm tựa mà vội vàng đón nhận. Một Lạc Trần mạnh mẽ và độc lập trong tưởng tượng của cô thì ra chỉ là ảo ảnh, chỉ là pháo đài cô dựng lên trong những lúc không có Lâm Tự.

Ném đồng giấy ăn trong tay đi, Lạc Trần quyết định cứ để mặc cho nước mắt rơi. Khi Lạc Sa gõ cửa đi vào thì thấy Lạc Trần đang ngồi bệt dưới đất, mặt ngẩng cao, giàn giụa nước mắt. Lạc Trần không có bất kỳ phản ứng gì trước sự xuất hiện của cậu, nước mắt của cô sáng lấp lánh dưới ánh sáng hắt vào từ ngọn đèn đường bên ngoài cửa sổ. Mỗi một điểm sáng đều khiến Lạc Sa đau nhức nhối.

Lạc Sa nhìn cốc sữa mà cậu chuẩn bị cho Lạc Trần, do dự một lúc rồi đặt một bên, đi ra ngoài. Ai đã khiến chị phải rơi nước mắt, ai mới có thể an ủi chị? Lạc Sa sớm đã phát hiện ra Lâm Tự vẫn còn đứng dưới nhà, vốn không định nhiều chuyện nhưng lúc này e là không thể dừng được rồi.

Lạc Sa khoác áo vào chạy xuống dưới nhà, chỉ cần có thể giúp chị bớt đau khổ một chút thôi cũng tốt rồi.

42. Chương 42: Là Người Thân Mới Bền Lâu

Tại sao lại đứng ở đây? Chính Lâm Tự cũng không rõ. Sự tiếp xúc thân mật giữa hai người vừa rồi vẫn không khiến Lâm Tự cảm thấy yên tâm, thái độ ngay sau đó của Lạc Trần lại càng làm cho trái tim anh lo lắng không yên. Dường như nếu bây giờ rời đi thì anh sẽ mất rất nhiều, hoặc nói cách khác là sẽ có thứ gì đó thay đổi, có một số thứ sẽ dần dần bị biến chất, không thể giống như lúc đầu nữa.

Anh đi xuống lầu, muốn suy nghĩ cho rõ mọi chuyện nhưng đầu óc lại càng hỗn loạn hơn. Thái độ của Lạc Trần hoàn toàn không giống với giận dữ hay tức giận nhất thời mà có vẻ cô ấy đã thực sự từ bỏ, hoàn toàn không cho rằng việc tiếp xúc về mặt thân thể là một sự ràng buộc. Ngược lại, dường như anh quá ngây thơ, nghĩ rằng như thế là đã khôi phục được mối quan hệ giữa hai người hay ít ra thì cũng đã đưa nó trở về điểm xuất phát. Làm thế nào bây giờ? Không biết Lạc Trần đang suy nghĩ gì thì sao anh có thể ứng phó được đây?

Cơn gió lạnh ban đêm luồn vào cổ áo Lâm Tự, xuyên qua người anh, mang đi chút hơi ấm cuối cùng. Đứng vào lúc anh có cảm giác người mình đã đông cứng lại thì Lạc Sa đột nhiên xuất hiện.

“Lên nhà với em một lát!” Giọng của Lạc Sa nghe không ổn lắm, vút lại một câu như thế liền quay người chạy lên lầu.

Lâm Tự cũng muốn hành động ngay nhưng tứ chi đã lạnh cứng cả lại, không chịu nghe theo sự chỉ đạo của não bộ nữa. Anh bám vào xe cử động chân tay một lát rồi mới từ từ đi lên.

Lạc Sa đã chạy lên nhà đứng đợi một lúc lâu cũng không thấy Lâm Tự lên, lại chạy xuống xem thì thấy anh đang chậm chậm đi lên. Cậu liền xông tới, túm chặt lấy cánh tay của Lâm Tự, “Anh nhanh lên một chút đi!”, vừa chạm vào, Lạc Sa mới phát hiện người anh lạnh cóng, theo phản xạ cậu nắm lấy cánh tay Lâm Tự, xoa xoa cho nó nóng lên, “Anh chị... anh chị thật là!”, Lạc Sa than thở một câu. Nhiệt độ của Lâm Tự khiến Lạc Sa cũng không nỡ trách móc anh nữa, nửa đẩy nửa ôm, cuối cùng cậu cũng đưa được Lâm Tự vào phòng Lạc Trần. Người đàn ông này chưa chắc đã phải là người tốt nhất nhưng Lạc Trần yêu anh ấy, Lạc Trần quan tâm tới anh ấy, tạm thời cứ chiều theo ý chị đã. Đợi đến khi chị mệt rồi, chán rồi thì cũng vẫn còn có cậu để chăm sóc cho chị. Chỉ cần chị muốn, chỉ cần chị vui thì có gì là không được chứ?

Lâm Tự bị đẩy vào trong phòng, bóng tối ập đến bất ngờ khiến anh phải đứng đó một lúc lâu mới dần dần nhìn rõ mọi thứ. Lạc Trần ngồi dưới cửa sổ, không, phải gọi là đang co rúm lại dưới cửa sổ, dường như không hề biết là anh tới. Bộ dạng của cô lúc này thật sự khiến anh bất ngờ, sự lạnh nhạt trước đó lẽ nào là giả?

Sự ấm áp cũng giúp cho tay và chân của Lâm Tự linh hoạt hơn. Anh đưa tay lên xoa xoa mặt, rồi bước tới cạnh Lạc Trần.

“Em muốn anh phải làm thế nào đây?” Anh nắm lấy tay Lạc Trần. Giọng Lâm Tự nghe đã bắt đầu ngàn ngạt như giọng mũi, e là khỏi tránh khỏi một trận cảm nặng.

Lạc Trần cúi đầu xuống, nhìn Lâm Tự đang nắm tay mình: “Em cũng không biết nữa, nhưng nhất định không thể dễ dàng quay trở lại như trước kia”. Giọng cô cũng có âm mũi rất nặng, hai người như vừa bịt mũi vừa nói chuyện với nhau vậy. Trái tim của họ cũng như bị bao bọc tầng tầng lớp lớp.

“Chẳng phải anh đã nói rồi sao, phải kết hôn, kết hôn thật sự”. Lâm Tự không hiểu, như thế thì có chỗ nào là giống trước kia chứ.

Lạc Trần lắc đầu, thứ mà cô cần chẳng qua cũng chỉ là anh, chỉ là trái tim chân thành của anh, chỉ là tình yêu chân thành của anh mà thôi. Hôn nhân cũng giống như một căn phòng trống, chỉ khi hai người biết yêu thương, nương tựa vào nhau mới có thể biến căn phòng đó thành nhà, thành nơi người ta có thể thư giãn nghỉ ngơi.

Lạc Trần nhìn Lâm Tự, vẫn không nở lòng, liền bước tới bên giường lấy chăn đắp lên người anh rồi lại tự mình ngồi xuống. Lâm Tự không từ chối, chỉ mở chăn ra kéo Lạc Trần vào trong, hai người cứ ngồi như thế mà rì rầm nói chuyện.

“Em chuyển ra khỏi nhà thấy có tốt không?” Lâm Tự cũng không vội ép cô, chỉ như vô tình hỏi.

“Cũng tốt”.

“Chẳng phải lúc nào cũng ốm đấy sao?”

“Ốm như thế một khi khỏi rồi sẽ mạnh khỏe, không bị lại nữa. Bị ốm thì có gì là ghê gớm đâu?”, Lạc Trần hờ hững nói, cũng chẳng có ý định che giấu, bệnh của cô chính là anh.

Anh lập tức hiểu ý cô muốn nói, “Vậy còn anh thì sao, khi nào anh sẽ khỏi ốm?”

“Anh còn chưa đến lúc, giờ phải uống thuốc, nghỉ ngơi, dần dần rồi cũng khỏe lại thôi. Bị ốm chẳng phải việc gì tốt đẹp”.

“Có mắc bệnh hay không, bản thân mình đâu thể khống chế được?”

“Không thể hoàn toàn tránh được nhưng cũng phải có cách để phòng ngừa chứ”. Lạc Trần cười, chỉ e là người bị ốm vốn không muốn để ý, vốn không cho rằng mình ốm thôi.

Lâm Tự cảm thấy những lời Lạc Trần nói thật xa cách, sự thân mật và ăn ý giữa hai người dường như hoàn toàn biến mất. Không thể tìm ra cách nào để hai người có thể giao tiếp với nhau nữa. Cho dù họ có cùng đi trong một con đường hầm thì cũng là mỗi người đi về một hướng chứ không phải là đi về phía đối phương. Ngoài im lặng ra, Lâm Tự không biết mình còn có thể làm gì nữa.

Qua rất lâu, Lâm Tự lại hỏi: “Vì sao lại khóc?”.

Lạc Trần hỏi ngược lại: “Vì sao lại đứng đó?”.

Lâm Tự cúi đầu: “Anh đang suy nghĩ làm thế nào mới có thể khiến em hồi tâm chuyển ý”.

“Quyết định là quyết định, sao có thể thay đổi được?”

“Lặng Lạc Trần! Em đang lôi chuyện cũ ra để xả giận vào anh đấy à?” Lâm Tự cho rằng Lạc Trần đang mượn cơ hội để trả thù ngày trước anh đã vô tình với cô, “Vậy thì cứ đánh anh là được rồi, em khóc cái gì?”. Anh thấy cô khóc thút thít như thế chỉ đau lòng bản thân cô chứ chẳng có tác dụng gì cả.

“Được rồi, vậy anh khóc đi, khóc thay phần em đi”. Thái độ không chịu thấu hiểu của Lâm Tự khiến Lạc Trần tức giận, cô tình nguyện chui vào một góc tiếp tục khóc còn hơn.

Nghe Lạc Trần nói thế, Lâm Tự bật cười. Cô ấy giận anh cũng được, dối anh cũng được, chỉ cần có cảm xúc là tốt rồi, có như thế mới giống tình nhân chứ.

“Cười cái gì? Bảo anh khóc cơ mà?”

“Nước mắt chắc là không rơi được, nước mũi được không?”, Lâm Tự nói đùa. Anh lấy giấy lau mũi, đưa cho Lạc Trần.

Lạc Trần nhận lấy, ném thẳng vào mặt anh, muốn ném hồng nộ cười trên khuôn mặt anh. Lâm Tự chính là như thế, đối với anh đâu có chuyện gì là quan trọng. Bản thân còn ngu ngốc đau lòng, ngu ngốc rơi lệ. Có lẽ tình yêu là như thế, hai người chia xa thì một chút vấn đề cũng trở thành cực kỳ to lớn, dường như chỉ có chia tay mới là đường thoát. Nhưng khi hai người thực sự ở bên nhau thì một câu cũng không cần nói, những vấn đề liên quan cũng dễ dàng giải quyết. Nếu nhất định muốn ở cùng nhau thì chỉ cần ở cùng nhau thôi, những thứ khác còn quan tâm làm gì?

Lạc Trần và Lâm Tự đã tìm ra một phương thức mới để chung sống với nhau. Lạc Trần vẫn sống ở nhà của mình, những hôm không quá bận rộn Lâm Tự sẽ tới ăn cơm tối nhưng không ở lại qua đêm. Không thể dùng từ tốt hay xấu để đánh giá mối quan hệ giữa hai người, bọn họ dường như cần phải giữ một khoảng cách nhất định, từ từ tiếp cận, từ từ tìm hiểu lẫn nhau.

Lạc Trần cũng không tỏ vẻ hoan nghênh những lần viếng thăm không định kỳ của Lâm Tự. Mặc dù Lâm Tự cho rằng khoảng cách mà cô cố tình tạo ra đó là để giằng vò anh nhưng anh tự biết mình đã sai trước nên cũng đành chấp nhận, cùng cô làm lại từ đầu.

Hôn sự của anh với nhà họ Hứa đã bị gác lại, việc này Lâm Tự không lấy làm lạ, hai bên đều không nhiệt tình thì còn gì vui nữa? Lạc Trần xem như không biết chuyện này, cô cũng không muốn mất công suy nghĩ đến người mà cô còn không biết có địa vị gì trong cuộc đời mình như thế. Do đó Hứa Quán Hoàn trở thành một người đặc biệt, nhìn thì cứ tưởng là giông bão lớn trong mối quan hệ giữa Lạc Trần và Lâm Tự nhưng thực ra chỉ như một giọt nước, chẳng có tác dụng gì cả.

Huống hồ, Lâm Tự sớm đã nhận ra cô nàng Hứa Quán Hoàn này tuyệt đối không phải là người dễ đối phó. Nhìn Utah gần đây liên tục mắc sai lầm thì biết đạo hạnh của cô ta thâm sâu tới đâu rồi. Một hôm, khi trong phòng họp chỉ còn lại hai người, Utah đột nhiên không đầu không cuối nói: “Anh, rốt cuộc là bao giờ anh kết hôn? Kết hôn với ai? Nhanh lên một chút, đừng để người khác cứ phải chạy theo mình thế chứ!”.

Lâm Tự liếc mắt nhìn cậu ta một cái, không thèm để ý. Thằng nhóc Utah này, đến tận giờ rồi mà vẫn chẳng hiểu gì cả, cũng chẳng trách Hứa Quán Hoàn trừng trị cậu ta không nương tay.

Utah nhìn Lâm Tự lật xem biên bản cuộc họp, hoàn toàn không để ý gì đến mình, thậm chí còn định thu dọn rồi đứng dậy bỏ đi liền vội vàng ngăn Lâm Tự lại, “Anh, anh trả lời em đi, đừng để em cứ phải thấp thỏm lo lắng mãi thế chứ”.

Lâm Tự đột nhiên phá lên cười một lúc, “Người nào khiến cậu thấp thỏm lo lắng?”.

“Anh, anh đừng trêu em nữa. Chút tâm sự mọn của em anh còn không rõ sao?”

“Tôi rõ thì có ích gì!” Lâm Tự cầm tập tài liệu trên tay đập nhẹ vào đầu Utah, sao một người thông minh thế này mà cứ gặp đàn bà con gái lại trở nên ngốc nghếch thế chứ?

Utah xoa xoa đầu, la oai oái, “Anh biết rồi thì mau lựa chọn đi, thứ anh lọc ra thì kẻ hèn mọn này mới dám nhận chứ”.

Lâm Tự vốn đã ra tới cửa rồi lại quay trở vào đập tiếp mấy cái lên đầu Utah. Cái đầu đất này đến giờ vẫn còn chưa hiểu, quyền lựa chọn nằm trong tay ai cậu ta còn không biết. “Cậu cứ từ từ mà đợi đi”, nói xong, anh quay người đi ra.

Utah vội vàng túm chặt lấy vạt áo anh, “Anh, anh nói một câu đi”.

Lâm Tự cuối cùng cũng không thể nhẫn nại hơn được nữa, “Cậu bao nhiêu tuổi rồi mà còn ở đó lồi lồi kéo kéo?”. Bộ dạng ăn vạ của Utah lúc này giống hệt với hồi còn nhỏ khi anh không đưa cậu đi chơi cùng, không thỏa hiệp thì tuyệt đối không chịu buông, chẳng trưởng thành gì cả.

Utah vốn không nhìn anh, nhất quyết không buông tay, “Cơ bản thì cả hai đều tốt, anh giữ cả hai người luôn đi”.

Lâm Tự giằng tay Utah ra, “Đừng nói nữa, càng nói càng hồ đồ! Chuyện của cậu và Hứa Quán Hoàn, cậu tự mình giải quyết đi”.

“Anh, ý của anh là...” Utah vốn là người lạnh lợi, thậm chí có thể coi là xuất sắc nhưng trong chuyện này, một bên là người anh trai yêu quý, một bên là người con gái mà anh yêu, thêm vào đó là chuyện của mấy năm trước, anh đã phải đấu tranh tư tưởng rất lâu. Nhận được sự cho phép này của Lâm Tự, giải tỏa được tình trạng hỗn loạn hiện nay trong đầu anh, thật sự đúng là như một giấc mơ.

“Là gì mà là, bỏ ra!” Lâm Tự phúi tay bỏ đi, thực ra trong lòng cũng thấy nhẹ nhõm. Nhân duyên của Utah xem chút nữa đã bị anh làm đảo lộn cả. Giờ mọi thứ đã trở về đúng vị trí của nó, hy vọng Utah đạt được tâm nguyện của mình, hy vọng bản thân anh cũng có được thứ mình muốn.

Lạc Trần và Mông Mông cùng đi ăn cơm, ăn món Hàn hiện đang rất thịnh hành. Tan học, Mông Mông nhất định phải kéo Lạc Trần tới để thưởng thức, nói là rất ngon, đưa Lạc Trần tới học tập, sau này còn làm cho cô ăn.

Lạc Trần chỉ ăn vài miếng đã nói ngay: “Chắc mình không làm được đâu, có điều mấy món này thanh đạm, ớt cũng dùng loại ớt ngọt nhẹ, rất dễ ăn”.

Mông Mông nói: “Ừ, đúng vậy. Giờ khẩu vị của mình cũng bị các cậu dạy hư rồi, chỉ cần mình ăn cảm thấy ngon thì nhất định là đã cực kì ngon”.

Lạc Trần mỉm cười, Mông Mông dường như chỉ cần có đồ ăn ngon là có thể vui vẻ rất lâu, như thế chẳng phải thật tốt sao? Nhất là khi cô ấy có ăn thế nào cũng không béo, chỉ điểm này thôi cũng khiến những cô gái khác phải ghen tỵ rồi.

Mông Mông đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, vỗ vỗ trán: “Đúng rồi, cậu không nấu được nhưng nếu Sở Kinh Dương ăn thì nhất định có thể làm được”, nói xong liền lôi di động ra gọi điện, vừa bấm số vừa nói: “Lạc Trần, cậu không biết đâu, ở đây đắt lắm, mình muốn ngày nào cũng được ăn là chuyện không tưởng. Để anh ấy tìm ra công thức rồi dạy lại cho cậu, lúc nào mình muốn ăn chẳng phải sẽ có ngay hay sao?”.

Lạc Trần giơ tay ra ngăn bạn: “Mông Mông, bọn mình bắt đầu ăn rồi mới gọi anh ấy, thế không tốt đâu”.

Mông Mông xua xua tay: “Không sao, đợi anh ấy đến bảo anh ấy chọn thêm vài món là được. Anh ấy cũng không quá để ý tiểu tiết đâu”. Trong lòng Mông Mông, hình tượng của Sở Kinh Dương thật hoàn hảo, cô ấy thậm chí còn có ý muốn Lạc Trần lựa chọn anh. Nhưng chuyện đó không có nghĩa là cô cố ý tạo cơ hội cho hai người, chuyện tình cảm người ngoài càng cố giúp càng rối thêm. Chỉ cần Lạc Trần vui thì cô ấy có chọn cả hai cô cũng chẳng để ý, chỉ cần Lạc Trần có thể lo được hết, chỉ cần bọn họ đều tự nguyện là ổn. Mông Mông đơn giản chỉ là coi họ như những người bạn thân nhất của mình. Cô không bao giờ để ý tới mối quan hệ lằng nhằng của hai người, luôn luôn để họ tự lo lấy, cô không can thiệp vào.

Từ sau hôm Sở Kinh Dương giáp mặt với Lâm Tự ở nhà Lạc Trần, cả hai vẫn chưa liên lạc lại với nhau, nhưng chẳng hiểu sao khi Mông Mông nhắc đến cái tên này, cô lại cảm thấy có chút tội lỗi chứ? Thừa nhận đi, thừa nhận là lần cuối cùng gặp anh ấy, trái tim cô cũng đã có chút rung động, thừa nhận rằng anh đã có một vị trí nhất định trong lòng cô, vì thế Lạc Trần mới cảm thấy có lỗi với anh khi trái tim mình dao động.

Đối với Sở Kinh Dương, cô luôn cố gắng thể hiện hết sức rõ ràng, không để anh hiểu sai về tình cảm của mình, dường như làm vậy cô cũng thấy mình thanh thản, yên tâm hơn. Thực ra Lạc Trần không bao giờ để ý thái độ yêu ghét của người khác. Thích cũng được mà ghét cũng được, đã là tình cảm thì đây là chuyện riêng của mình, không thể cứ mình thế nào thì cũng bắt người khác phải làm theo được. Từ trước đến nay cô vẫn luôn nghĩ như thế, thậm chí cả lúc yêu Lâm Tự say đắm, cô cũng không cố gắng để trói buộc Lâm Tự.

Nhưng cô cũng không biết bắt đầu từ khi nào cô đã thản nhiên chấp nhận những gì anh làm ỉn, đã thừa nhận sự tồn tại của anh. Cô không biết sự cảnh giác lúc này liệu có hơi muộn quá không. Cuộc sống của cô từ lúc nào đã trở nên phức tạp như vậy? Cô dường như đã không còn là cô nữa.

Còn đang suy nghĩ thì Mông Mông đột nhiên lấy một tay bịt điện thoại lại: “Anh ấy nói đã ăn rồi, không đến đâu, cậu nói với anh ấy đi”. Sau đó, Mông Mông không đợi nghe trả lời đã đưa điện thoại cho cô.

“A lô?” Lạc Trần đành phải lên tiếng.

“Gần đây em thế nào, có khỏe không?” Có phải là vì tình cảm đã có biến động nên cùng một câu nói mà nghe cũng khác? Lạc Trần cảm thấy câu hỏi thăm đơn thuần đó của Sở Kinh Dương nghe rất đau khổ.

“Ừ, em khỏe”.

“Các em ăn cơm ở đâu?”

“Mông Mông đưa em đến một nhà hàng Hàn Quốc, rất dễ chịu”. Lạc Trần cũng không để ý tên quán, chỉ cảm thấy chỗ này trang trí rất vừa mắt cô, rất đặc sắc.

“Thích thì ăn nhiều một chút đi”.

Mông Mông ngồi bên cạnh dùng khẩu hình nói với cô: “Bảo anh ấy tới!”.

Lạc Trần đành phải nói: “Mông Mông bảo em gọi anh đến để lén học công thức về làm cho cô ấy ăn”.

“Hôm nay thì e là không được, anh đang bận chút việc. Hôm khác anh sẽ mời hai em đi ăn, đến lúc đó học cũng được. Các em cứ ăn đi”. Trong lời nói của anh đã có ý muốn cúp máy.

Lạc Trần có chút kinh ngạc. Sở Kinh Dương từ chối, mặc dù nói như thế cũng không hẳn được coi là một lời từ chối thì đây vẫn là lần đầu tiên. Mặc dù Mông Mông muốn anh đến nhưng cô cũng đã mở lời rồi mà. Cô đột nhiên nhận ra cô thực sự cũng mong anh đến.

“Ừm, nếu không thể đến được thì thôi vậy”. Lạc Trần rất ít khi nói những lời như thế, cô không mấy khi để lộ cảm xúc trong các câu nói của mình.

Sở Kinh Dương một lúc lâu không nói gì. Lạc Trần có cảm giác những lời nói chuyện rì rầm xung quanh, cả tiếng nhạc đều như đã ngừng cả lại, hoàn toàn tĩnh lặng. Cô căng thẳng, nhưng vì sao lại căng thẳng thì cô lại không thể nói rõ được.

“Em có muốn anh đến không, Lạc Trần?” Giọng Sở Kinh Dương vang lên phá vỡ sự im lặng.

Chính là sợ anh sẽ nói thế! Lạc Trần có chút ngượng ngùng như bị người khác nhìn thấu tâm can mình.

“...” Lạc Trần không biết phải trả lời anh như thế nào.

“Vây... anh qua ngồi một lúc nhé?” Trong giọng nói của Sở Kinh Dương như có ý trêu đùa, nhất định muốn Lạc Trần phải thừa nhận rằng cô cũng mong anh đến.

Lạc Trần vội vàng đáp một câu: “Tùy anh thôi”, rồi trả điện thoại lại cho Mông Mông. Rốt cuộc là thế nào đây?

Cuối cùng Sở Kinh Dương cũng không để cho Mông Mông được toại nguyện. Ngay sau đó anh gửi cho Lạc Trần một tin nhắn nói mình thật sự không thể đi được. Anh càng như thế, Lạc Trần càng cảm thấy thật bối rối.

Lâm Tự không ngừng tiến hành thuyết phục và cảm hóa Lạc Trần. Tất cả sự gấp gáp của anh đối lại sự án binh bất động của Lạc Trần, thế là những hành động lấy lòng của anh càng trở nên lộ liễu và vụng về. Bảo một người trước nay chưa từng lấy lòng ai đi lấy lòng người khác, thật đúng là làm khó cho anh. Vì vậy, đôi lúc anh cũng không kìm được sự nóng giận, phải tay bỏ đi trước thái độ thờ ơ của Lạc Trần.

Bởi vì mỗi lần Lâm Tự đến đều là khi Lạc Sa đã tan học về nhà, cho dù Lạc Trần có cố gắng tránh thì cũng vẫn để Lạc Sa bắt gặp.

Hôm đó sau khi Lâm Tự rời đi, Lạc Sa chính thức tìm gặp Lạc Trần để nói chuyện, thái độ đó khiến Lạc Trần cũng không thể không nghiêm túc lắng nghe.

“Chị, em thật không hiểu chị nghĩ thế nào. Chẳng phải chị thích anh Lâm nên mới ở cùng anh ấy lâu như vậy, mới vì anh ấy mà khóc sao? Giờ anh ấy cũng yêu chị, giữa hai người đã không còn vấn đề gì nữa, làm một kết thúc hoàn hảo cho xong đi. Nếu chị không còn yêu anh ấy thì đừng để anh ấy tìm đến nữa, đừng cho anh ấy vào nhà. Cứ thế này, anh ấy cũng khó chịu mà chị cũng chẳng thoải mái gì”.

Lạc Sa có cái lý của mình, cậu nhận thấy Lạc Trần không còn đau buồn như trước kia nữa nên nói chuyện rất thẳng thắn. Cậu không hiểu, trước kia bất luận là chuyện gì, Lạc Trần cũng đều phải làm cho rõ ràng rành mạch, không dây dưa kéo dài, lần này cô làm như thế thật sự không giống với phong cách của cô.

Lạc Trần ngồi đối diện với Lạc Sa nhưng mắt lại nhìn xa xăm. Cô suy nghĩ một lúc, cuối cùng cũng mở miệng, dù không biết là Lạc Sa có hiểu được không: “Lạc Sa, em cho rằng sau khi núi lửa phun thì dưới chân núi là cái gì?”. Không đợi Lạc Sa trả lời, Lạc Trần lại cúi đầu nói tiếp: “Chị vẫn luôn cho rằng, sau lần núi lửa phun đó, cho dù nham thạch có bị đông kết lại thì bên trong vẫn rất nóng, có thể phun trào bất cứ khi nào. Giờ chị mới biết, không phải bất kỳ ngọn núi lửa nào cũng sẽ phun lần thứ hai. Giống như ngọn núi lửa đang ngủ, bên trong nó có thể đã bị phủ đầy nham thạch nghìn năm nhưng sức nóng đã hoàn toàn không còn nữa rồi”.

“Vì vậy, để Lâm Tự đến tìm cũng có thể là vì chị hy vọng mình sẽ lại nóng lên, có thể yêu thêm một lần nữa. Nhưng không biết tại sao, chị không còn tìm lại được thứ cảm giác ấy nữa”.

“Vậy sao chị lại khóc, hai người vẫn còn...” Lạc Sa không nói hết câu, nhưng ý tứ thì rất rõ ràng, mặt cậu đỏ hồng lên.

Lạc Trần cốc nhẹ vào trán Lạc Sa, cậu bé này cứ như không phải em trai cô mà là một ông lão già cả ấy. Thật cổ hủ!

“Đây cũng là điều chị không hiểu nổi, chị không bài xích việc tiếp xúc về thân thể với anh ấy nhưng lại phản đối việc anh ấy tiến vào cuộc sống của mình. Có rất nhiều việc bản thân chị cũng không hiểu được, cũng không muốn nghĩ nữa. Em thấy chị như vậy rất kỳ lạ phải không?”

“Không đến mức ấy. em chỉ thấy cả hai người đều không vui, chỉ bằng cứ thoải mái một chút thì hơn”.

“Trước kia, chị cho rằng kết thúc tất cả là cách tốt nhất, dường như chỉ cần hạ quyết tâm một lần thì mọi chuyện đều sẽ ổn thỏa. Có điều, quan hệ giữa người với người lại không đơn giản như thế”.

“Lâm Tự đối với chị mà nói, giống như người thân vậy. Chị không nhẫn tâm thấy anh ấy đau khổ, nhưng lại không muốn hạ thấp mình để đón nhận anh ấy một lần nữa”.

“Chị, chị càng nói em càng thấy khó hiểu. Có phải ý chị là chị không còn yêu anh Lâm nữa, mà chỉ coi anh ấy như người thân không?”

“Ừ, không còn yêu như trước nữa”.

“Thôi bỏ đi, phụ nữ thật là phiền phức. Chị tự suy nghĩ rồi giải quyết đi”. Lạc Sa nói một câu như vậy rồi cầm theo cặp đi về phòng.

Những lời Lạc Sa nói đã khiến Lạc Trần phải để tâm. Đến cả Lạc Sa cũng nói đỡ cho Lâm Tự thì chắc cô đã làm hơi quá thật. Ví dụ như việc hôm nay anh tức giận bỏ đi, hình như là vì Lạc Trần không chăm chú lắng nghe anh nói, hoặc là vì cô đã không nhìn ngắm kỹ món quà anh mang tặng, Lạc Trần cũng quên mất lý do rồi. Đến vì sao cãi nhau cô còn không nhớ rõ, rốt cuộc là tốt hay là xấu đây? Cô cũng không thấy tức giận, vậy là tốt hay là xấu? Bắt đầu từ khi nào cô đã trở nên hồ hững với anh như thế.

Lạc Trần cầm chiếc lắc tay Lâm Tự tặng, nhẹ nhàng đặt lên cổ tay mình, sự mát lạnh của kim loại chạm vào da thịt khiến cô bất giác rung mình. Thứ đồ lạnh lẽo này thì có thể truyền tải sự quan tâm và ấm áp gì chứ? Lạc Trần nắm chặt nó trong tay, hy vọng sẽ khiến nó ấm lên, không còn lạnh như thế nữa. Xem ra muốn nó ấm lên thì lúc nào cũng phải áp ủ nó, sự nhiệt tình nhất thời chỉ khiến nó bị hành hạ bởi sự thay đổi nhiệt độ từ nóng sang lạnh chứ hoàn toàn không giúp nó đạt được độ ấm cần thiết.

Lần này, thời gian tức giận của Lâm Tự tương đối dài, phải đến một tuần anh không liên lạc với Lạc Trần. Lạc Trần nhận thấy cảm giác căng thẳng từ trước tới giờ của mình đã dần biến mất, dường như cô ăn nhiều hơn, ngủ cũng ngon hơn. Thì ra, việc cắt đứt những ước mơ xa vời lại có cảm giác an toàn như thế.

43. Chương 43: Người Nào Càng Yêu Nhiều Thì Lại Càng Đau Khổ Nhiều

Trong thời gian này Sở Kinh Dương chỉ xuất hiện một lần, hành tung rất thần bí, không biết là đang bận việc gì. Mông Mông hiếu kỳ truy hỏi, anh cũng trả lời lảng tránh cho qua.

Anh mời Lạc Trần và Mông Mông đến nhà hàng Hàn Quốc lần trước ăn cơm. Lạc Trần đứng ở cửa nhìn thật kỹ biển hiệu, nhà hàng này có tên là “Nhà Tôi”. Mời ai đó tới đây ăn cơm, tự nhiên sẽ nói thành: “Đi thôi, đến Nhà Tôi ăn cơm đi”, nghe thật có thành ý. Nghĩ tới đây, Lạc Trần cũng phải bật cười.

Mông Mông vô cùng thích đồ ăn ở đây, gọi rất nhiều món, thức ăn mỗi đĩa lại không ít nên đương nhiên chẳng có thời gian nói chuyện với cô và Sở Kinh Dương.

Lạc Trần đành phải đẩy một cốc nước về phía Mông Mông: “Không ai tranh của cậu đâu, ăn từ từ thôi”. Mông Mông đang thưởng thức đồ ăn ngon, căn bản chẳng nghe thấy Lạc Trần nói gì, chỉ đón lấy cốc nước, uống một ngụm rồi đặt xuống.

Sở Kinh Dương ngồi đó mỉm cười đầy ẩn ý, châm thuốc, đặt trên môi rít một hơi: “Lâu lắm rồi không có cảm giác nhàn rồi thế này”.

“Đừng quên là anh có nhiệm vụ đây”. Lạc Trần chỉ vào một bàn đầy thức ăn trước mặt.

“Không sao, cùng ăn đi”. Anh gấp một đĩa, cho vào bát của Lạc Trần, “Mùi vị cũng bình thường, chắc không khó lắm đâu”.

“Anh có thể nấu được như thế này không?”

Sở Kinh Dương ăn một miếng, thật thà nói: “Chưa làm thử, không biết nữa”, lại uống một thìa canh, “Dù có ngon đến mấy, ăn nhiều cũng sẽ ngán”.

Lạc Trần gật đầu. Sở Kinh Dương đột nhiên đưa tay ra, kéo Lạc Trần: “Em ngồi sang đây”.

Lạc Trần định rút tay lại, sao Sở Kinh Dương đột nhiên lại trở nên suồng sã như thế? Nhưng Sở Kinh Dương lại đưa một cánh tay nữa ra, hai tay giữ chặt Lạc Trần: “Qua đây, đừng làm ảnh hưởng tới chuyên gia ẩm thực”. Lúc này Lạc Trần mới nhận thấy cô ngồi bên tay phải của Mông Mông, quả thật là cũng có phần gây trở ngại cho cô ấy.

Sở Kinh Dương ra hiệu cho Lạc Trần qua ngồi bên cạnh anh. Lạc Trần giật tay khỏi anh rồi mới ngồi sang đó. Sở Kinh Dương đã chuyển bát đĩa của cô qua, nếu bỏ qua hành động có vẻ ép buộc kia thì anh vẫn là người rất biết quan tâm chăm sóc. Phải chăng tất cả đàn ông đều như vậy, chỉ cần họ cho là đúng thì sẽ hiển nhiên áp đặt cho cô. Nụ cười của anh chẳng qua cũng chỉ giúp cho hành động cưỡng ép này trở nên nhẹ nhàng hơn một chút mà thôi. Ý thức được điều đó, nụ cười miễn cưỡng trên môi Lạc Trần cũng không kéo dài được lâu.

“Này?” Mông Mông đột ngột lên tiếng, âm lượng khá cao, vẻ mặt cũng tỏ ra rất kinh ngạc.

“Sao thế?” Lạc Trần và Sở Kinh Dương không hẹn mà cùng trả lời.

Mông Mông quay sang Lạc Trần nói nhỏ: “Có mang giấy không, mình đau bụng quá”.

Lạc Trần vội tìm trong túi xách, lấy ra một gói giấy đưa cho cô, nhin không được trêu bạn: “Cậu đúng là được lắm!”.

Mông Mông giật lấy gói giấy rồi chạy, “Đừng nói nhiều thế chứ!”.

Sở Kinh Dương cũng bất lực: “Sao càng quen cô ấy lâu lại càng thấy chẳng giống ấn tượng ban đầu thế nhỉ?”.

Lạc Trần gật đầu. Sở Kinh Dương tỏ ra không hài lòng với câu trả lời im lặng của Lạc Trần, anh phả nhẹ hơi thuốc về hướng Lạc Trần ngồi.

“Lâm Tự có tới tìm em nữa không?”

Lạc Trần ngẩn ra một lúc, mặc dù cô cũng coi Sở Kinh Dương là bạn nhưng có những chuyện cô cho rằng không phải ai cũng có quyền hỏi. Đúng rồi, có thể thái độ của cô đã khiến anh hiểu lầm điều gì đó.

“Tuần này chưa gặp” Lạc Trần ngập ngừng một lát, vẫn thành thật trả lời.

“Hòa giải rồi?” Giọng nói của Sở Kinh Dương có vẻ châm biếm.

Lạc Trần nhìn sang phía Sở Kinh Dương, chỉ kịp nhìn thấy cằm của anh. Anh dùng tay ôm lấy đầu, hoàn toàn che hết mặt.

Nhân cơ hội này phải nói rõ thôi, Lạc Trần tự nói với mình.

“Chưa”.

“Vậy tức là sắp rồi?” Im lặng một lúc, Sở Kinh Dương quay lại, chăm chú nhìn Lạc Trần.

“Có lẽ thế”.

“Em thật thông minh”.

Lạc Trần nghi hoặc nhìn anh, đợi anh nói tiếp.

“Có phải em đã nhận ra nên mới vội vàng phá vỡ sự mộng tưởng của anh?”

Sở Kinh Dương hoàn toàn không cần Lạc Trần trả lời, anh cứ tự lẩm bầm một mình, “Em có biết gần đây anh bận việc gì không, bận tới mức không có cả thời gian ăn cơm với em ấy? Chắc em không biết đâu. Hôm đó sau khi từ nhà em về, anh đã hạ quyết tâm phải giúp em tìm ra cha mẹ đẻ. Chứng minh em chẳng khác gì với những người có gia đình đầy đủ cả. Em cũng có cha mẹ, có người nhà, có họ hàng của riêng mình. Anh không muốn thấy em bị người ta coi thường, bị người ta đối xử không công bằng, cho rằng em chỉ biết sống dựa vào đàn ông! Anh bận tới tấp mặt mũi vì muốn bảo vệ em! Thì ra tất cả chỉ là anh tự mơ tưởng, là hành động thừa thãi mà thôi”. Giọng Sở Kinh Dương rất nhỏ nhưng Lạc Trần có cảm giác từng câu từng chữ như những mũi kim đâm vào tim mình vậy.

Cô như không thể thở được, căng thẳng tới mức không thể khống chế được bản thân: “Đã tìm thấy chưa?”.

Sở Kinh Dương hất hăng. Đúng vậy, đối với Lạc Trần đây mới là điều quan trọng. Tình cảm của anh, thành ý của anh đều không cần phải nhắc đến. Mặc dù trong lòng chua xót nhưng anh vẫn thành thật trả lời: “Cũng có chút manh mối rồi, nhưng nếu muốn chắc chắn vẫn phải kiểm tra AND”.

Lạc Trần chớp mắt, không thốt ra lời nào nhưng nước mắt đã chảy xuống má.

“Em có đồng ý thử không?”

Lạc Trần cầm giấy ăn lên lau khô nước mắt, lắc đầu: “Em không muốn nhận ai cả, giờ thế này cũng tốt lắm rồi”.

Sở Kinh Dương thở dài, có thể làm gì với cô đây, cô ấy thực sự đáng thương hơn bất kỳ ai. “Cũng có thể em chẳng còn ai để mà nhận nữa. Nếu thông tin của anh không sai thì cha mẹ đẻ của em đã qua đời rồi”.

Hai mắt Lạc Trần mở to, không muốn nhận và không còn ai để nhận là hai chuyện khác nhau một trời một vực. Cô vẫn thầm hy vọng cha mẹ đẻ của mình vẫn đang sống hạnh phúc ở một nơi nào đó trên thế giới này. Một tin như thế quả thật quá đột ngột và tàn nhẫn.

“Anh nói dối, anh lừa em! Sao anh lại đi điều tra mấy chuyện đó?” Lạc Trần vừa hét, vừa cầm chiếc túi bên cạnh mình đập mạnh vào người Sở Kinh Dương. Sau đó, hình như cô cũng nhận ra làm như thế ngoài việc để lộ sự hoảng loạn và đau lòng của mình thì chẳng có tác dụng gì, liền lao ra ngoài, không cho Sở Kinh Dương kịp phản ứng.

Lạc Trần cứ đi một mình như thế rất lâu, không có phương hướng, cứ đi mãi đi mãi, cũng không muốn nghĩ đến bất cứ chuyện gì nữa. Gió lạnh tới thấu xương nhưng dường như cũng không ảnh hưởng gì đến cô, người cô tê liệt, mọi dây thần kinh cảm giác đã đứt cả rồi, tất cả hành động chỉ là phản xạ có điều kiện mà thôi.

Lạc Trần cúi đầu xuống bước. Phía trước có một cặp tình nhân đang đuổi theo nhau. Người con trai chạy giật lùi lưng quay về phía Lạc Trần, cậu ta thân hình cao lớn, chặn hoàn toàn tầm nhìn của người bạn gái đang nũng nịu chạy đuổi theo. Người con trai vừa né tránh, vừa thận trọng đưa tay ra trêu chọc bạn gái của mình, lại làm bộ như không hề để ý khi bị đánh, tâm trí toàn bộ tập trung vào bạn gái, không để ý là có Lạc Trần ở phía sau.

Cậu ta lùi lại phía sau một bước lớn, người hơi ngã về sau, thuận theo thế lao của cô bạn gái, định giơ tay ra đỡ lấy cô ấy. Nhưng chân cậu ta lại giẫm ngay lên bàn chân Lạc Trần vừa bước tới, trượt một cái, ngã nhào về phía sau, gót giày vẫn giẫm lên mũi giày của Lạc Trần. Đương nhiên Lạc Trần còn đang thất thần sao có thể tránh kịp, lúc này cô như thấy một ngọn núi lớn sắp đè lên người mình. Cô nhắm mắt lại, ngã về phía sau, trong đầu chỉ kịp nghĩ: “Lẽ nào người thân của mình cũng gặp phải tai nạn bất ngờ như vậy mà qua đời hay sao? Sự đau đớn về thể xác có thể chữa trị cho những mất mát tổn thất về mặt tâm hồn, đây chắc cũng là một kiểu hoán đổi”. Khi đôi trai gái kia nhận ra thì Lạc Trần cũng chỉ kịp kêu lên một tiếng, sau đó hoàn toàn bị cảm giác đau đớn khi cơ thể tiếp đất nhấn chìm, đau tới tận xương. Bây giờ không cần bác sĩ, tự cô cũng có thể chẩn đoán mình bị gãy xương rồi.

Lạc Trần đau tới mức đến hít thở cũng khó khăn. Chẳng phải vui quá hóa buồn hay sao? Không phải là họa vô đơn chí, phúc bất trùng lai hay sao? Tại sao cái gì cũng rơi xuống đầu cô cả thế, lại toàn những chuyện buồn bã nữa chứ?

Đôi tình nhân kia biết mình đã gây họa, lập tức bỏ chạy tới đỡ Lạc Trần, không ngừng nói lời xin lỗi. Lạc Trần dựa vào họ miễn cưỡng đứng dậy nhưng không dám chạm chân trái xuống đất. “Chân tôi hình như bị thương rồi, có thể đưa tôi tới bệnh viện được không?”

Cô gái rất nhanh nhẹn, vội buông Lạc Trần ra, để cô hoàn toàn dựa vào bạn trai mình, sau đó chạy ra đường vẫy một chiếc taxi, cùng người yêu đỡ Lạc Trần lên xe, còn cẩn thận nâng chiếc chân bị thương của cô lên, miệng vẫn không ngừng xin lỗi cô. Cảm giác tội lỗi của họ khiến Lạc Trần ngược lại còn phải quay sang an ủi: “Hai người đâu phải cố ý, tôi cũng có phần đáng trách, đi không nhìn đường gì cả”.

Trên đường, hai người bạn họ cũng chẳng quan tâm đến ý kiến của cô, quyết định đưa cô vào bệnh viện tốt nhất. Vì vậy Lạc Trần lại xuất hiện ở bệnh viện mà cô ghét nhất, nơi thời gian gần đây cô đã ra vào không ít lần.

Bọn họ đều là học sinh trung học, chỉ nhìn thôi cũng biết gia đình rất khá giả. Trên đường đưa cô đi viện, cả hai đều kiên quyết đòi chịu trách nhiệm chi trả toàn bộ chi phí chữa trị của cô. Tới bệnh viện, cả hai gọi cha mẹ mình đến, thế là Lạc Trần lại phải chịu đựng sự hỏi thăm ân cần của một đoàn người, rồi đi chụp X-quang, bó bột, cố định, cuối cùng là được đưa về tận nhà. Với tình trạng của cô thì ít nhất phải bốn mươi lăm ngày sau mới có thể tháo bột, trong thời gian đó chân trái không được làm việc, vì vậy đành phải ngồi xe lăn, ở nhà dưỡng bệnh.

Cha mẹ của hai đứa trẻ kia ngoài việc chi trả toàn bộ viện phí, lại kiên quyết thuê hộ lý cho Lạc Trần, đồng thời còn muốn cho cô một khoản tiền bồi thường. Những việc này khiến Lạc Trần thật sự bất ngờ, cô rất sợ người khác nhiệt tình như thế bởi vì bản thân cô không có đủ sự nhiệt tình để đáp lại, cảm giác trách nhiệm thật nặng nề. Nhưng cô có nói bao nhiêu lần cũng không ngăn được mấy vị trưởng bối đó tự thương lượng sắp xếp với nhau. Nhìn hai cô cậu kia đứng bên cạnh không dám lên tiếng, Lạc Trần cũng không nhiều lời nữa, cứ để họ sắp xếp vậy.

Cho tới tận khi Lạc Sa về, Lạc Trần mới có thể tiễn cả đoàn sáu người bọn họ đi mà nghỉ ngơi thật sự.

Lạc Sa nhìn chân Lạc Trần bị bó bột rất to, buồn bã nhún mày: “Bọn họ yêu đương kiểu gì mà lại đâm vào chị thế, chị đi theo sau người ta à?”. Nói xong, cậu cầm túi thuốc bên cạnh lên, bắt đầu ghi nhớ thời gian và liều lượng dùng của thuốc, có một vài loại là thuốc Đông y, phải sắc xong mới có thể cho Lạc Trần uống.

Lạc Trần kéo tay Lạc Sa: “Lạc Sa, thì ra chị chỉ còn lại em là người thân duy nhất”.

Lạc Sa gật đầu: “Giờ bị thương rồi mới biết em quan trọng phải không? Ha ha, em cũng chỉ có mình chị là người thân mà! Yên tâm, em sẽ chăm sóc chị chu đáo. À, chị xin nghỉ đi, thời gian này đừng đi học nữa, trời lạnh đường trơn, không tiện đâu”.

Lạc Trần vừa có chút cảm khái, nghe đến đây lập tức quay trở về thực tại: “Nhưng sắp thi rồi”.

“Thế chẳng phải vừa hay có thể ở nhà học ôn sao, không cần lên lớp. Chị gọi điện cho chị Mông Mông đi, đây là yêu cầu của bác sĩ, phải nghỉ ngơi tĩnh dưỡng cho tốt”.

Lạc Sa thấy Lạc Trần chần chừ không chịu gọi, “Sao thế? Sợ người ta cười chị đi đường mà cũng ngà gãy chân à? Có cần em gọi hộ không?”.

Lạc Trần đẩy bàn tay định lấy điện thoại của cô ra: “Hôm nay em thật nhiều lời”

“Người bức cung mà không nói nhiều thì sao thẩm vấn được tội phạm?” Lạc Sa đột nhiên làm bộ nghiêm trọng, “Nói mau, có phải chị đã thích cậu con trai đó nên khi nhìn thấy cậu ta đi với bạn gái thì xông vào đánh ghen, trượt chân ngã phải không?”

“Gi mà cậu con trai đó, còn nhiều tuổi hơn em đấy, chẳng biết trên dưới gì cả”. Lạc Trần nhìn bộ dạng của Lạc Sa, phì cười.

“Chị, chị đừng xảy ra chuyện gì thêm nữa. Em vừa về đã thấy chị nằm trên giường, cả nhà đầy người, sợ muốn chết!” Lạc Sa làm bộ rúm ró sợ hãi.

“Làm em phải lo lắng rồi”.

Lạc Sa ra về ta đây, lắc đầu: “Biết có người lo lắng thì phải tự bảo trọng chứ, ngày nào cũng đến bệnh viện điểm danh”, rồi như chợt nhớ ra điều gì đó, cậu nói: “Chị, có nói cho anh Lâm biết không? Ban ngày em đi học, muốn nhờ bác Vương tới chăm sóc cho chị”.

“Không cần đâu, Lạc Sa”. Mặc dù bị như thế này cô cũng không quen nhưng không cần thiết phải có người ở bên cạnh hai tư giờ. Hơn nữa lại dài ngày như thế, Lạc Trần không muốn làm phiền người khác, nhất là không muốn cho Lâm Tự biết. Đây hoàn toàn không phải là giận dỗi, cô cho rằng đây không phải lỗi của anh, không phải vấn đề của anh, vì vậy không cần anh phải chịu trách nhiệm.

44. Chương 44: Giữ Chiếu Bình Của Anh Mà Sống Qua Ngày

Lạc Trần cũng dần thích ứng với việc di chuyển quanh nhà bằng nạng, ra ngoài bằng xe lăn. Thời gian này, người nhà của hai cô cậu học sinh kia thay nhau đến đưa cô đi chụp X-quang, thay thuốc. Thái độ vô cùng trách nhiệm của họ khiến cô cũng ngại, không thể không phối hợp.

Lạc Trần cứ ở nhà như thế với chiếc chân gãy. Mặc dù thỉnh thoảng Mông Mông cũng mang cơm trưa đến thăm, còn cùng Lạc Trần nghiên cứu phương pháp tắm rửa với một chiếc chân bỏ ngoài bốn tấm nhưng cô ấy vẫn phải đi học, không thể ngày nào cũng ở bên cô. Vì vậy, Lạc Trần khó tránh khỏi có những khoảng thời gian nhàm chán, vô vị.

Sở Kinh Dương đương nhiên biết việc cô bị thương. Thỉnh thoảng anh cũng làm taxi đưa Mông Mông đến, nhân tiện tới thăm cô luôn, có điều chưa khi nào hai người có thời gian ở riêng với nhau. Mấy lần anh ngập ngừng như muốn nói điều gì đó đều bị Lạc Sa hoặc Mông Mông vào phá rối.

Hôm đó, Lạc Trần đang chống nạng di chuyển chậm chậm trong phòng, đột nhiên nghe thấy có tiếng gõ cửa. Chân trái của Lạc Trần trong thời gian này tuy nói là không nên hoạt động nhưng nếu hoàn toàn không hoạt động thì cũng không được. Ngoài việc buổi tối cần phải mát xa ra, ban ngày cô cũng vẫn dùng nạng để đi lại trong phòng. Cô từ từ lê ra ngoài cửa, người đứng bên ngoài dường như cũng biết tình trạng của cô bất tiện nên không giục giã, chỉ gõ mấy tiếng rồi kiên nhẫn chờ đợi.

Lạc Trần mở cửa ra, người đứng bên ngoài lại chính là người mất tích gần một tháng nay - Lâm Tự. Sự xuất hiện của anh mặc dù nằm trong dự liệu của cô nhưng vẫn khiến cô bất ngờ. Lạc Trần đứng ngẩn ra đấy một lúc rồi từ từ đi về phía ghế sofa ngồi xuống, nhất thời không biết nên nói gì.

Lâm Tự đóng cửa xong, im lặng đi tới ngồi đối diện với Lạc Trần.

“Sao anh lại đến đây?” Một tháng không gặp, Lạc Trần cảm thấy Lâm Tự rất xa lạ, sắc mặt anh trắng bệch như người vừa ốm dậy. Một người dù có gần gũi tới đâu, nếu chia cách quá lâu cũng sẽ có cảm giác xa lạ.

Lâm Tự đứng dậy rót cho Lạc Trần một ly nước, cũng tự rót ỉnh một ly rồi lại quay về ngồi ở chỗ cũ.

“Chân em làm sao thế?”

Lạc Trần ngược lên nhìn anh, lười trả lời. Bằng bố tới mức này, ốm lâu như thế, câu hỏi của anh khiến cô không tránh khỏi cảm giác tủi thân. Lạc Trần cũng không hiểu, với những người khác cô đều rất rộng lượng, chỉ riêng với Lâm Tự là cô lúc nào cũng so đo.

Lâm Tự ngồi sang bên cạnh cô, đặt chân trái của cô lên đùi mình, “Hôm nay anh mới nghe Sở Kinh Dương nói em bị thương”. Anh nhẹ nhàng mát xa cho cô, “Bây giờ chân và tim em đều cứng như nhau rồi”.

Lạc Trần dùng chân phải đạp Lâm Tự một cái, giờ là lúc nào rồi mà còn nói mát cô như thế, “Tim em làm sao mà cứng?”.

Lâm Tự gục đầu xuống chân Lạc Trần: “Anh giận dỗi bỏ đi lâu như thế, em cũng không chịu dỗ anh quay về gì cả”.

“Hả? Thần kinh của anh có vấn đề rồi à?” Lạc Trần cốc vào đầu Lâm Tự. Anh ta cũng biết lúc nói mấy lời này phải giấu mặt đi cơ đấy! Sao tự dưng lại có cảm giác anh giống như một cô vợ đang giận dỗi thế không biết!

“Lạc Trần, về nhà với anh đi. Em bị thế này, Lạc Sa cũng không tiện chăm sóc cho em”.

“Đây chính là nhà em, em không đi đâu cả”. Lâm Tự càng xuống nước, Lạc Trần lại càng cảm thấy tủi thân. Bản thân cô bây giờ thế này, bao nhiêu ngày anh không thăm không hỏi. Đối với người thích biến mất lúc nào là biến mất như anh sao có thể tin tưởng, sao có thể dựa vào?

“Giờ không phải lúc giận dỗi đâu”. Lâm Tự nhấc chân phải của Lạc Trần đặt lên đùi mình, hai chân đặt song song với nhau lại càng khiến Lâm Tự sợ run cả lên: “Sao lại thành ra thế này?”.

“Sở Kinh Dương thích nói năng bừa bãi kia không nói cho anh sao?”

Lâm Tự đột nhiên bối rối: “Anh không đợi anh ta nói hết, liền...”.

Lạc Trần cử động chân phải của mình, Lâm Tự ôm quá chặt khiến cô bị đau.

“Bị ngã”.

Lâm Tự nhú mày: “Em bao nhiêu tuổi rồi mà còn ngã tới gãy xương?”.

“Lần sau anh thử đi, chân thì bị người ta giẫm lên, sau đó cả hai người đều lao tới ngã đổ lên người anh, xem xem sự đàn hồi của chân anh có chịu được không?”

“Chút nữa anh sẽ liên hệ với chuyên gia để hội chẩn cho em. Ngoài việc chữa trị hiện thời, việc hồi phục sau này thế nào cũng phải lên kế hoạch chi tiết”.

“Không cần đâu”, Lạc Trần vội xua tay. Cô bị đùa nhiều tới phát sợ rồi. Mặc dù sau khi bị gãy xương mới thấy đi bằng một chân thật chẳng tiện chút nào, sau này phải cẩn thận hơn. Có điều, trong tình trạng chỉ có một chân cử động được thế này mà cứ phải kiểm tra đi kiểm tra lại thì không khác gì bị tra tấn. “Đừng chuyện bé xé ra to nữa, vài ngày nữa là tháo băng ra được rồi”.

Lâm Tự cũng không kiên quyết nữa, động tác xua tay của Lạc Trần đáng yêu quá đi mất, cô ấy bị thương trông lại có vẻ tươi tắn hơn. Anh áp sát lại gần, nhẹ nhàng hôn lên má cô, giống như thơm má em bé vậy, vừa tràn đầy yêu thương vừa hết sức cẩn thận. “Lặng Lạc Trần, anh phát hiện ra đối với anh, em đã quen nói ‘không’ rồi. Em còn định kéo dài tình trạng căng thẳng hiện nay đến bao giờ? Lẽ nào khó tha thứ cho anh đến vậy sao?”

“Em không biết, Lâm Tự, em không biết”. Lạc Trần sắp xếp lại một lượt suy nghĩ của mình rồi nói tiếp: “Lâm Tự, từ trước tới nay em vẫn nghĩ chỉ cần rời xa anh là có thể bắt đầu một cuộc sống mới. Nhưng giờ anh lại xuất hiện, ở đâu cũng thấy anh, rồi lại có thể biến mất bất kỳ lúc nào”.

“Anh nhìn thấy rồi đấy, về mặt sức khỏe em cũng tạm ổn. Nhưng còn nội tâm của em thì sao? Em tự hỏi cảm giác sau khi chúng ta chia tay như thế nào, câu trả lời là rất dễ chịu, rất thoải mái”.

Lạc Trần khoanh tay lại, tự ôm chặt lấy mình: “Không còn hy vọng quá nhiều vào anh nữa, chỉ có như thế em mới có cảm giác mình thật sự đã an toàn rồi. Không còn cảm giác lo lắng bất an thường trực nữa”.

Sắc mặt Lâm Tự trở nên âm u: “Anh không cố ý biến mất đâu. Lần trước từ nhà em về phóng xe có hơi nhanh nên đã xảy ra tai nạn. Cũng may chỉ bị gãy xương sườn bên trái, phải cố định mất bốn tuần, vừa mới tháo băng xong”. Nói xong, Lâm Tự cởi khuy áo ra để Lạc Trần nhìn thấy vết thương của mình. Máu tụ đã không còn nữa, chỉ thấy vết sẹo đang được bôi thuốc vàng khè.

Lạc Trần đưa tay ra, dùng đầu ngón tay chạm nhẹ vào đó: “Đau lắm phải không?”.

“Vẫn chịu được. Tiêm thuốc giảm đau, chỉ có điều khi ngủ phải nằm nghiêng một bên nên không quen lắm, cũng mỗi nữa. Không sao, qua cả rồi”.

Lạc Trần đột nhiên ấn mạnh vào vết thương đó: “Không đau phải không, như thế thì sao nhớ chứ? Ai bảo anh lái xe nhanh như thế?”. Vừa rồi cô còn muốn nói rõ ràng với anh rằng tất cả đã hết rồi, kết thúc rồi, nhưng khi biết anh có thể mất mạng bất cứ khi nào, Lạc Trần lại cảm thấy sợ hãi vô cùng. Mất anh, ý cô là chỉ mình cô mất anh ấy chứ không phải anh lại biến mất theo cách đó.

Lâm Tự cứng người lại nhưng không né tránh, cứ đứng im ở đó, để mặc Lạc Trần trút giận. Xe của anh đâm vào hàng rào chắn ở bên đường rồi dừng lại. Cơn chấn động qua đi, đầu óc Lâm Tự trống rỗng. Sau đó điều mà anh nghĩ đến là liệu mình có chết không? Anh vẫn chưa kết hôn với Lạc Trần, chưa lập di chúc, chưa sắp xếp xong cuộc sống sau này cho cô ấy, không thể cứ thế mà chết được.

Đương nhiên, thực tế là anh may mắn chỉ bị thương nhẹ thôi. Hôm nay vừa đến công ty anh đã hẹn làm việc với luật sư, muốn tặng lại cho Lạc Trần một phần tài sản của mình. Như thế thì dù anh có gặp chuyện gì cũng không cần phải lo lắng Lạc Trần không có nơi nương tựa nữa.

Lạc Trần thấy anh cứ ở yên đó chịu trận, cô cuối cùng vẫn không nhẫn tâm: “Lâm Tự, sau này anh đừng tự mình lái xe nữa”.

Lâm Tự từ từ nắm chặt lấy tay Lạc Trần: “Em vẫn còn lo lắng cho anh, đúng không? Vào giây phút tưởng mình sắp chết ấy, anh đã rất nhớ em, nhớ món cơm rang em làm, nhớ tách trà em pha, nhớ em hằng đêm đều nằm trên ghế sofa đợi anh về, nhớ những thứ đáng lẽ thuộc về anh mà anh để vuột mất”. Lâm Tự rất ít khi nói một câu dài như thế nhưng những lời này anh gần như không cần nghĩ, cứ thế tuôn ra một cách tự nhiên.

Lạc Trần nhìn Lâm Tự lúc này như biến thành một người khác, cô muốn một người như thế này sao? Muốn thấy anh chịu thua, muốn thấy anh nhận lỗi, nói rằng anh yêu cô? Hình như không chỉ đơn giản như thế? Nhưng Lâm Tự như thế này đã làm rung động một nơi nào đó trong Lạc Trần, cô nhìn anh, không cách nào nhẫn tâm lắc đầu.

“Lâm Tự, hứa với em, đừng tự mình lái xe nữa, đừng để xảy ra thêm chuyện gì nữa”.

Lâm Tự ngả đầu vào thành ghế sofa, nhắm mắt lại, bầu không khí ẩm áp dịu dàng lúc này tràn đầy hy vọng, giống như phải đi vòng hàng nghìn năm rồi mới quay trở lại được điểm này. Đám mây u ám đang treo lơ lửng trên đầu kia đã tan, sự tươi sáng bị che khuất bao lâu giờ đã trở lại. Anh nắm chặt bàn tay nhỏ nhắn của Lạc Trần.

“Lạc Trần, phải thế nào thì em mới chịu gả cho anh lần nữa?”

Lạc Trần thở dài một tiếng, “Em không muốn lấy anh”. Giờ phút này dường như kết hôn là có thể giải quyết được tất cả mọi chuyện nhưng cuộc hôn nhân mà cô từng trải qua chẳng có gì tốt đẹp cả.

Cô nhẹ nhàng dựa vào người Lâm Tự, một Lâm Tự dịu dàng thế này khiến Lạc Trần tự nhiên rất muốn nói với anh điều gì đó: “Lâm Tự, Sở Kinh Dương tìm thấy cha mẹ đẻ của em rồi. Nhưng nếu đó đúng là cha mẹ em thì họ đã không còn sống trên đời này nữa. Em không biết nên coi đây là tin xấu hay tin tốt, cũng chẳng có ai để tâm sự cả”.

Lâm Tự ôm siết lấy Lạc Trần: “Tốt hay xấu, phải xem liệu em có cần hay không”. Thật ra, thân thể của Lạc Trần ngày đó Từ Man Chi cũng đã trải qua rồi, không nói cho cô biết là bởi vì Từ Man Chi cảm thấy đây chẳng phải là một tin tốt lành gì, không muốn nhiều chuyện. Hơn nữa với tính cách thờ ơ của Lâm Tự thì cha mẹ đẻ của Lạc Trần có quan trọng gì đâu, anh cũng không nghĩ ngợi nhiều. Lúc này, anh chỉ cảm thấy như nhắc lại chuyện cũ mà thôi.

“Sở Kinh Dương thật sự rất quan tâm đến em”, lời anh nói chưa tới mức khiến Lạc Trần phải bật cười.

“Vâng, có điều em đã đánh cho anh ta một trận, trách anh ta nhiều chuyện. Có phải em chẳng biết phải trái gì không?”

Lâm Tự dùng trán tì lên đầu Lạc Trần, nhẹ nhàng cọ cọ, “Em đánh là đúng lắm, có điều anh thấy em ra tay vẫn chưa đủ mạnh, anh ta vẫn sống phây phây, còn chạy tới đánh anh một trận nữa kia”.

“Anh ấy đánh anh?” Lạc Trần kinh ngạc.

Lâm Tự giữ chặt lấy tóc của Lạc Trần, không cho cô ngẩng đầu lên nhìn, rồi lại ôm chặt lấy cô: “Không sao, chẳng phải em cũng không nhận ra đây thôi”.

“Tại sao anh ấy lại đánh anh?”

Lâm Tự cười, “Chuyện của đàn ông, em không cần phải biết. Tuy nhiên, nếu em chịu lấy anh sớm một chút thì có thể tránh được tình trạng này tái diễn lần nữa”.

Một lúc sau Lạc Trần mới nói: “Lâm Tự, em cảm thấy em cũng thích Sở Kinh Dương, rất thích anh ấy. Ở bên anh ấy, em sẽ rất vui vẻ, sẽ rất hạnh phúc, lúc nào cũng ở vị trí rất cao trong lòng anh ấy, có phải em ưa hư vinh quá không?”.

“Nhưng em không muốn lấy anh, muốn chia tay với anh, tất cả đều không phải là vì anh ấy. Cho dù em không trở về bên anh thì giữa em và anh ấy cũng sẽ không bao giờ xảy ra chuyện gì, về điểm này thì em có thể khẳng định. Giữa em với anh như thế nào thì em cũng có thể chấp nhận, không thấy kỳ lạ. Nhưng với anh ấy, em phải thận trọng hơn rất nhiều, càng không dám có bất kỳ ý định thử nghiệm nào. Có thể bởi vì nó quá giống một câu chuyện cổ tích”.

Lâm Tự gật đầu tỏ vẻ am hiểu: “Anh chính là chiếc bình vỡ còn Sở Kinh Dương là lâu đài, mặc dù nhìn anh ta đẹp hơn nhưng anh lại an toàn hơn”.

Lạc Trần bĩu môi, “Anh giờ thật sự là chiếc bình vỡ rồi, chẳng phải vừa bị đập vỡ ở đây sao?”, nói rồi cô dùng tay tả lại độ to nhỏ nơi vết thương của anh.

“Chê anh phải không? Anh không chê em tàn tật thì thôi”.

“Vớ vẩn! Có phải anh muốn em nói tiếp những câu đại loại như thân tàn nhưng chí không tàn không?” Lạc Trần làm bộ như choáng váng sắp ngất xỉu.

Những người yêu thương nhau thường là vậy, dù vấn đề có nghiêm trọng đến đâu đều có thể dùng lời để giải quyết. Cho dù họ không thật sự nhận ra điều đó nhưng chính là thứ cảm giác này đã dẫn dắt họ lần lượt vượt qua từng cửa ải khó khăn.

Đối với Lạc Trần mà nói, đêm hôm đó là một đêm khác thường. Cô kinh ngạc trước sự thay đổi của mình nhưng lại cũng chẳng thấy có gì là không tốt cả, dường như đó là điều hiển nhiên. Cô của bây giờ đã không còn quá vương vấn chuyện tình cảm như thời thiếu nữ nữa. Cô cảm thấy Lâm Tự như đã hòa tan vào cuộc sống của cô, ở bên anh, cuộc sống trở nên vui vẻ và thoải mái, thế đã đủ rồi.

Ban đêm, cô có một giấc mơ, mơ thấy mình và Sở Kinh Dương cùng đi xe buýt, hai người vai kề vai ngồi bên nhau, cửa xe mở, anh nói với cô điều gì đó nhưng dù cô có cố gắng thế nào cũng không nghe rõ. Anh càng nói to thì cô lại càng không nghe thấy gì, giống như tiếng nước ngoài vậy. Sau đó Sở Kinh Dương đột nhiên biến mất không dấu vết, cảm giác tiếc nuối ấy khiến Lạc Trần thấy mũi mình cay cay.

Lạc Trần bừng tỉnh, không thể ngủ lại được nữa. Cô cứ mở to mắt ngồi đó, không biết là giấc mơ ấy ám chỉ điều gì. Rõ ràng là đang rất hạnh phúc, thậm chí còn mang cả nụ cười theo vào giấc ngủ, sao lại ngủ mơ thấy Sở Kinh Dương, tại sao lại mơ tới mức khóc mà bật tỉnh dậy? Đặc biệt là trong một buổi tối đầy ý nghĩa thế này, Lạc Trần không thể giải thích được sự bất thường của mình.

Trần trọc rất lâu, cuối cùng Lạc Trần thở dài với lấy di động, nhắn cho Sở Kinh Dương một tin nhắn: “Mơ thấy anh, bị tỉnh giấc, em xin lỗi!”. Cô làm như thế thật ra cũng chẳng thay đổi được điều gì, chỉ là muốn mình được an tâm thôi. Nhưng liệu trái tim cô có thể yên tâm không? Chính Lạc Trần cũng không biết.

Còn chưa kịp đặt điện thoại xuống thì chuông vang lên, mặc dù âm lượng không to nhưng trong đêm yên tĩnh nghe thật chói tai. Ba chữ “Sở Kinh Dương” sáng lấp lánh trên màn hình, Lạc Trần ấn vào nút nghe, giọng Sở Kinh Dương vang lên: “Anh đã dọa em tỉnh giấc à? Tại sao em lại xin lỗi?”, giọng anh không có vẻ gì là đang ngái ngủ.

“Em xin lỗi” Lạc Trần nói. Cảm giác không nở và có lỗi trong lòng cô, tất cả chỉ có thể thể hiện bằng ba từ này mà thôi.

Sở Kinh Dương chậm chạp “Ừ” nhẹ một tiếng coi như câu trả lời rồi im lặng, dường như đến cả hơi thở của anh cô cũng không nghe thấy.

“Em xin lỗi”, Lạc Trần lại nói. Nhưng lần này nước mắt cô đã trào ra.

“Em đang khóc đấy à? Lặng Lạc Trần, em đang khóc vì anh sao?”

Lạc Trần không trả lời, cô không biết ngoài ba từ “Em xin lỗi” ấy ra, cô còn có thể nói được gì nữa.

“Đừng khóc, anh đã nói rồi, anh sẽ không bao giờ để em phải khóc nữa. Em lựa chọn người mà em cần, còn khóc gì?”

Cô im lặng lắng nghe, dường như từng từ từng chữ đều thật đáng quý, có thể đây sẽ là lần cuối cùng dùng thân phận như thế này, dùng tình cảm như thế này để đối diện với anh. Sự tái hợp của cô và Lâm Tự, ở một mặt nào đó chính là lời tạm biệt đối với Sở Kinh Dương. Chính vì sự chia ly này mà Lạc Trần có cảm giác cô đã mất đi một phần rất lớn của thế giới.

“Đừng nghĩ nữa, ngủ đi. Sau này em sẽ không mơ thấy anh nữa, không bị tỉnh giấc nữa đâu”. Sở Kinh Dương cúp máy trước. Anh có dự cảm chuyện này sẽ xảy ra, chỉ không ngờ lại đến nhanh như thế. Anh chưa từng hy vọng có được hạnh phúc, nhưng hạnh phúc nằm ngay bên tay mình, sao có thể kìm nén không nghĩ chứ? Anh gần như đã chạm tay vào hạnh phúc nhưng cũng chỉ ở đầu ngón tay thôi, nó nhẹ nhàng lướt qua, để lại sự nhức nhối. Dẫu muốn an ủi chính mình thì cũng không còn sức nữa rồi.

45. Chương 45: Kết Thúc

Con người sống trong trời đất này, cũng giống như chú ngựa nhỏ màu trắng bước qua một khe hở nhỏ vậy, chỉ là một cái chớp mắt mà thôi. (trích Tri Bắc Du - Trang Tử)

Hơn ba năm trôi qua chỉ trong nháy mắt. Năm tháng đã ghi lại dấu ấn ở đâu? Lạc Sa đỗ vào đại học C, vừa bất ngờ lại vừa không bất ngờ. Thành tích của cậu đủ để vào bất kỳ một trường đại học nào mà cậu muốn, đại học C mặc dù không tồi nhưng đối với cậu mà nói, chưa chắc đã là lựa chọn tốt nhất. Việc của cậu, Lạc Trần không còn quá quan tâm nữa, cậu đã có những suy nghĩ và cách sống của riêng mình. Huống hồ, Lạc Trần luôn để cậu được sống theo cách cậu muốn, một cuộc sống tùy theo ý mình như khi cha mẹ còn sống đã hy vọng.

Cuối cùng, Lạc Trần cũng không đi xét nghiệm ADN. Về việc cha mẹ đẻ, cô chưa từng mở miệng hỏi lại Sở Kinh Dương lần nào. Đứng vào hôm cô tốt nghiệp đại học, Sở Kinh Dương nói muốn đưa cô đến một nơi, cô không từ chối. Sở Kinh Dương lái xe đưa cô tới một khu nghĩa trang, dẫn cô đến trước một bức tường với rất nhiều các ô nhỏ, đưa cho cô một bó hoa cúc trắng, “Mau vái lạy đi”. Anh không nói với cô, ô nào mới là của cha mẹ cô.

Lạc Trần đón lấy bó hoa, rất thành kính cúi người xuống vái lạy. Cô không hỏi rõ, thực ra là vì cô biết họ còn bi thảm hơn mình, trước khi có thể chấp nhận được chuyện này cô không muốn hỏi nhiều. Biết những người yêu thương mình một cách vô điều kiện nhất trên thế giới này đã từng có lúc sống với mình, như thế là đủ rồi.

Trên đường về, Lạc Trần hỏi: “Sao hôm nay lại đưa em tới đây?”. Cô và Sở Kinh Dương duy trì một mối quan hệ hết sức kỳ lạ. Thỉnh thoảng họ vẫn gặp riêng nhau nhưng không phải là hẹn hò, chỉ giống những người bạn cũ cùng ngồi nói chuyện, cùng làm những việc vui vẻ. Cũng có thể vẫn có thứ gì đó luôn chắn ngang giữa họ nhưng cả hai đều biết, cần phải tránh xa nó ra.

Sở Kinh Dương nhìn đường, một lúc sau mới trả lời: “Bởi vì tới giờ anh mới có thể xác định chắc chắn em đã tìm được phương hướng mình, có thể sống độc lập, có thể tự chăm sóc cho bản thân. Em như vậy mới có thể khiến họ an lòng. Đương nhiên, em cũng còn phải cảm ơn vì họ đã cho em sinh mạng này”.

Lạc Trần rất cảm kích trước sự quan tâm ân cần của Sở Kinh Dương, đúng ba năm sau anh mới để cô phải đối diện với chuyện này. Lạc Trần không phải chỉ một lần thử tưởng tượng xem cha mẹ đẻ của mình trông

như thế nào nhưng hiện ra trước mắt cô vẫn là hình ảnh thuần phác của cha mẹ nuôi. Cô tin, cha mẹ đẻ của mình cũng là những người lương thiện như thế.

Lạc Trần đã sớm quyết định, sau khi Lạc Sa thi đỗ vào đại học sẽ đưa em đến vái lạy cha mẹ nuôi. Người nhà không chỉ là khởi điểm của sinh mạng mà còn là nguồn sức mạnh và dũng khí của sự sống, cho dù họ không còn trên thế giới này nữa. Nhớ tới họ, hoài niệm về họ, sau đó nỗ lực mà sống, dường như là việc duy nhất mà chị em cô có thể làm.

Sau khi Mông Mông tốt nghiệp vẫn nghe theo sự sắp xếp của gia đình, thi vào học nghiên cứu sinh ở đại học Quốc Phòng. Gia nhập quân đội dường như đã là số mệnh của cô ấy. Phòng làm việc của hai người vẫn được giữ lại, Lạc Trần là vì hứng thú, còn Mông Mông thì muốn giữ lại nơi này để khi nào cô ấy rảnh rỗi còn có chỗ đến chơi. Có điều Mông Mông bận tới mức chẳng thấy mặt mũi bao giờ. Tốt nghiệp hơn một năm, số lần cô ấy đến đây chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Nếu không phải là họ vẫn còn liên lạc điện thoại với nhau, Lạc Trần chắc chắn sẽ hoài nghi liệu có phải Mông Mông đã bị đưa tới căn cứ bí mật nào để huấn luyện rồi không. Buổi tối trước ngày tốt nghiệp, Mông Mông đã cùng Lạc Trần tâm sự thâu đêm. Cô ấy nói một cách nghiêm túc: “Lạc Trần, cậu có biết cuộc sống sinh viên không thể thiếu được trải nghiệm gì không? Đó chính là những buổi tối nói chuyện thâu đêm suốt sáng với các bạn cùng phòng. Nói gì ư? Nói về lý tưởng, về cuộc đời, quan trọng nhất là, nói về những nam sinh mà chúng ta đặc biệt yêu quý hoặc đặc biệt ghét. Cậu thiếu bài học này, hôm nay chúng ta sẽ học bù”. Vì vậy, tối hôm đó cô ấy và Lạc Trần đã nói chuyện cả đêm, nhưng dường như buổi học bù này là dành cho Mông Mông bởi Lạc Trần gần như không có cơ hội để nói. Mông Mông kể chuyện gia đình mình, cuộc sống của mình, nói về những lựa chọn, về những người con trai cô ấy thích và ghét.

Khi đó Lạc Trần có xen vào một câu, “Cậu vẫn còn thích Lý Kỳ sao?”.

Cô còn nhớ khi ấy Mông Mông đã hoảng hốt liếc cô một cái, sau đó nói: “Lạc Trần, rốt cuộc thì cậu có hiểu thế nào là tình yêu không? Mình đối với Lý Kỳ chỉ đơn thuần là ngưỡng mộ thôi, có qua lại gì đâu, sao có thể nói thích hay không thích được? Nhiều nhất cũng chỉ có thể được gọi là hâm mộ nhất thời thôi, chuyện của quá khứ rồi”.

Lạc Trần hoàn toàn không tán đồng với những gì cô ấy nói. Tình yêu trong lòng cô là thứ tình yêu tinh khiết, nhưng tình cảm trong thực tế thực sự đã bị quá nhiều thứ tác động vào. Giống như tình cảm của cô với Lâm Tự, hỗn độn rất nhiều thứ trong đó, thực sự khiến cô không dám nhắc đến từ “yêu”, cô cho rằng mình vẫn chưa thực sự hiểu hết ý nghĩa của từ đó.

Lâm Tự cũng chưa từng nhắc đến từ “yêu” nhưng sự chiều chuộng khoan dung mà anh dành cho Lạc Trần, đến Lạc Sa thấy cũng không thuận mắt. Thỉnh thoảng Lạc Trần cần nhắc cậu chuyện gì, Lạc Sa sẽ tới kể lể than vãn với Lâm Tự: “Chị em bị anh chiều quá, cưng quá, sắp trở thành tổ tiên của hai anh em mình rồi. Em chỉ đưa ra chút ý kiến mà đã bị chị ấy vui dập không thương tiếc, thật không chịu nổi nữa”.

Lâm Tự nghe xong cũng chỉ nhìn Lạc Trần cười. Đúng vậy, khi anh ở bên cạnh Lạc Trần, trong mắt toàn là ý cười, dường như đó là biểu hiện của sự thỏa mãn với cuộc sống hiện tại. Hoàn toàn không đơn giản chỉ vì anh yêu Lạc Trần mà trở thành một người đàn ông tốt tính, thực sự thì giữa họ chẳng có xung đột gì gay gắt cả. Anh thích Lạc Trần cái gì đó với anh vì anh phát hiện Lạc Trần chỉ tức giận với những người cô đặc biệt quan tâm mà thôi.

Tình yêu rốt cuộc là gì, chính Lâm Tự cũng không dám chắc chắn. Điều duy nhất anh dám chắc chắn là anh muốn được ở bên cạnh Lạc Trần mãi mãi. Hiện giờ, việc trong nhà có cha ra mặt xử lý, anh không còn phải gánh một trách nhiệm quá nặng nề như trước nữa. Quan hệ giữa cha và dì cũng tốt hơn rất nhiều, tín hiệu rõ ràng nhất là tháng sau nhà lại có thêm một cậu quý tử nữa.

Đương nhiên, tham gia chạy đường trường trong tình yêu không chỉ có một mình Lâm Tự, Utah cũng đang không ngừng nghỉ. Việc hôn sự của Utah cũng có thể được coi là rất xa vời. Cậu ta còn thắm hơn cả Lâm Tự, Lâm Tự ít nhất cũng có thể thường xuyên ở lại nhà Lạc Trần nhưng Utah rất ít khi nhận được thái độ vui vẻ đón tiếp từ Hứa Quán Hoàn.

Hứa Quán Hoàn hình như lấy việc trêu đùa Utah làm vui. Nếu mấy ngày liền không thấy Utah xuất hiện, cô sẽ chủ động tới tìm anh, nhưng chỉ cần anh tỏ ra tích cực một chút, cô lại ném anh sang một bên, coi

như không tồn tại. Vì vậy, Utah thường xuyên thề thốt trước mặt Lâm Tự rằng: “Anh, em nhất định phải lấy bằng được Hứa Quán Hoàn. Đợi em cưới cô ấy về rồi, xem em dạy dỗ cô ấy thế nào!”, dường như chỉ cần như thế là cậu lại khôi phục được khả năng chiến đấu, thời gian kiên trì cũng lâu hơn một chút.

Lạc Trần đã từng hỏi Hứa Quán Hoàn bao giờ thì chịu gả cho Utah. Lúc ấy, Hứa Quán Hoàn đã trở thành bạn tâm giao với cô rồi. Trước kia là do Hứa Quán Hoàn chủ động tới tìm Lạc Trần, muốn được kết bạn với cô. Lý do của cô ấy như thế này: “Cô cũng biết đấy, suýt chút nữa thì tôi được gả cho Lâm Tự, nhưng người tôi muốn cưới là Utah. Nếu cô lấy Lâm Tự, vậy thì sau này chúng ta thành thân thích rồi. Chúng ta hãy làm bạn tốt của nhau đi, sớm muộn gì cũng là người một nhà cả mà”. Hai từ “người nhà” đó đã khiến Lạc Trần cảm động, cô cảm thấy người con gái xuất sắc trước mặt cô lúc này thật gần gũi và đáng yêu.

Về câu hỏi của Lạc Trần, Hứa Quán Hoàn đã trả lời thế này: “Cứ để anh ấy đợi đi. Hai người làm anh trai, làm chị dâu còn chưa kết hôn, bọn này có gì phải vội chứ?”.

“Đừng có chuyển đề tài”.

“Đừng có nói với mình là cậu không hiểu. Cho dù mình còn yêu anh ấy nhưng trong lòng vẫn như có thứ gì đó chần ngang, mình không vượt qua được. Đành chịu, cứ kéo theo nó, lâu dần nó cũng sẽ mòn đi rồi biến mất thôi”.

“Nếu cậu ta không chịu được thì sao?”

“Vậy thì không còn là anh ấy nữa, cũng đành vậy thôi”.

Thực ra, Lạc Trần hiểu hai người họ yêu nhau. Có điều muốn Hứa Quán Hoàn phải cúi đầu thừa nhận, muốn bọn họ đồng ý cả đời ở bên nhau thì hình như họ vẫn thiếu thứ gì đó rất quan trọng. Nhưng cho dù là thiếu thứ gì, họ cũng chưa từng nghĩ sẽ buông tay nhau.

Câu chuyện của họ vẫn còn đang tiếp tục, liệu hôn nhân có phải là cái kết cho câu chuyện của họ hay không, tôi không nghĩ thế. Cuộc sống của họ sẽ trải qua hết những hạnh phúc nho nhỏ này tới hạnh phúc nho nhỏ khác, tích lũy thành một hạnh phúc thật sự lớn. Trong mỗi thời khắc, họ đều có được niềm vui, sưởi ấm lẫn nhau, lấp đầy trái tim nhau. Cho dù chỉ là một hạt bụi nhỏ xíu, nếu đã bay ngang qua thế gian này thì cũng có quyền được hưởng hạnh phúc.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tran-the>